

Световна сензация!
Преведен на 32 езика!

Дебора
Харкнес

АЗ,
ВЕЩИЦАТА

Хипнотичен роман –
Вампир на хиляда години,
омагьосана вещица
и закодиран ръкопис,
който ги събира.

БАРД

ДЕБОРА ХАРКНЕС АЗ, ВЕЩИЦАТА

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

ХИПНОТИЧЕН РОМАН — ВАМПИР НА ХИЛЯДА ГОДИНИ, ОМАГЪОСАНА ВЕЩИЦА И ЗАКОДИРАН
РЪКОПИС, КОЙТО ГИ СЪБИРА.

ОМАГЪОСАНИЯТ РЪКОПИС

Дълбоко в сърцето на Оксфордската Бодлианска библиотека Даяна Бишъп попада на омагъосан алхимичен ръкопис като част от своята научна работа. Даяна произхожда от видно вещерско семейство, но не иска да има нищо общо със свръхестественото. Затова след като хвърля един повърхностен поглед на книгата и си записва няколко неща, тя я връща обратно. Но нейното откритие предизвиква суматоха и скоро към библиотеката се втурват орди от вещици, демони и вампири. Даяна се е натъкнала на желано от всички богатство, изгубено от векове, а тя е единственото същество, което може да развали магията му.

Дебора Харкнес създава изключително изобретателно четиво, в което се преплитат история и магия, романтика и съспенс. Даяна е дръзка героиня, която среща своя равностоен партньор в лицето на вампира експерт по генетика Матю Клермон. Тя постепенно му се доверява, докато накрая връзката им се превръща в интимност, която прекрива непоклатими табути. Този интелигентен и сложен сюжет проследява усилията им да разгадаят тайната на ръкописа, чиито страници ги примамват към тайнствено минало и несигурно бъдеще.

На Лекси и Джейк и тяхното светло бъдеще

*„В началото бе липса и желание.
В началото бе кръв и страх.
В началото бе откриване на вещиците.“*

1.

Подвързаното с кожа томче не беше забележително с нищо. На всеки средностатистически историк би му се сторило като един от стотиците ръкописи от Оксфордската Бодлианска библиотека — стар и овехтял. Но от мига, в който го взех, усетих, че в него има нещо особено.

В този следобед в края на септември читалнята „Херцог Хъмфри“ беше пуста и поръчките се изпълняваха бързо, след като летният приток от гостуващи учени бе секнал, а водовъртежът на есенната сесия още не бе започнал. Въпреки това се изненадах, когато Шон ме спря на рецепцията.

— Д-р Бишъп, ръкописите ви вече са тук — съобщи той, а в гласа му се прокрадна палава нотка. Предницата на кариерията му пуловер бе нашарена с кафеникави следи от стари кожени подвързии и той несъзнателно започна да ги бърше. От движението върху челото му падна кичур пясъчноруса коса.

— Благодаря — отвърнах и му се усмигнах с благодарност. Нагло нарушавах правилата за броя книги, който един учен имаше право да си поръча за ден. С Шон бяхме изпили доста питиета заедно в кръчмата с розови стени от другата страна на улицата, докато пишехме докторатите си, затова повече от седмица изпълнявахме поръчките ми без да протестира. — И престани да ме наричаш д-р Бишъп. Така ми се струва, че говориш на някого друг.

Той се ухили и плъзна ръкописите по очуканото си дъбово бюро. В тях имаше прекрасни образци на алхимични илюстрации от Бодлианската колекция. Всяко томче бе прибрано в защитна сива картонена кутия.

— Има още един. — Шон изчезна в стаичката и след малко се върна с дебело кварто, подвързано в мръсна телешка кожа. Остави ръкописа върху купчината други книги и се взря в него. Тънките златни рамки на очилата му отразяваха слабата светлина, идваща от старата бронзова лампа, прикрепена към полицата. — Тази книга не са

я поръчвали отдавна. Отбелязвам си, че трябва да бъде сложена в кутия, след като я върнеш.

— Искаш ли да ти напомня?

— Не. Вече го записах тук. — И Шон се потупа по главата с върха на пръстите си.

— Твоят мозък сигурно е по-подреден от моя — усмигнах му се още по-широко.

Шон ме погледна свенливо и подръпна формуляра за поръчка, но той не помръдна от мястото си между корицата и първата страница.

— Не иска да излезе — отбеляза той.

В ушите ми нахлу сподавено бърборене, което се извиси над обичайната тишина в залата.

— Чу ли това? — Огледах се, озадачена от странните звуци.

— Кое? — попита Шон и вдигна поглед от ръкописа.

Погледът ми бе привлечен от остатъците от позлата по ръбовете. Нямах как тези избледнели лъскави украси да излъчват пъстрата светлина, която се процеждаше между страниците. Премигнах.

— Нищо. — Придърпах припряно ръкописа към себе си и усетих парене по кожата при допира с подвързията. Пръстите на Шон все още стискаха формуляра за поръчки, който сега лесно излезе измежду корицата и страниците. Вдигнах купчината книги и я подпрях с брадичката си, лъхна ме тайнствена миризма, която заглуши познатия аромат на стружки от подострени моливи и препарат за чистене на дървения под.

— Даяна? Добре ли си? — попита ме Шон смръщен и загрижен.

— Нищо ми няма. Само съм малко уморена — отвърнах и дръпнах книгите далеч от носа си.

Тръгнах бързо през старата част на библиотеката, построена още през XV век, преминах покрай редиците с елизабетински бюра с по три полици за книги и издраскани плотове. Готическите прозорци между писалищата насочваха вниманието на читателите към декоративните тавани, на които бе изрисуван гербът на университета с три корони, отворена книга и мотото: „Бог е моето просветление“.

В тази петъчна вечер само американската изследователка Джилиан Чембърлейн ми правеше компания в библиотеката. Тя бе специалистка по класически науки и преподаваше в „Брин Мор“. Беше се надвесила над парчета папирус, поставени под стъкло. Минах бързо

покрай нея в опит да избегна контакта, но скърцането на стария под ме издаде.

Усетих парене по кожата си както винаги, когато ме погледнеше вещица.

— Даяна? — извика тя в мрака.

Потиснах въздишката си и се спрях.

— Здравсти, Джилиан. — Заради подсъзнателното собственическо чувство към книгите си останах възможно най-далече от вещицата и се обърнах така, че тя да не вижда томчетата.

— Какво ще правиш в деня на равноденствието? — Джилиан все се мъчеше да ме убеди да прекарам малко време със „сестрите“. Вещерското честване на равноденствието беше само след дни и тя удвояваше усилията си да ме вкара в оксфордското им общество.

— Ще работя — отвърнах веднага.

— Тук има много добри вещици — каза Джилиан с явно неодобрение. — Трябва да дойдеш с нас в понеделник.

— Благодаря. Ще си помисля — обещах аз и вече тръгнах към Селдънската секция на залата, просторна пристройка от XVII век, перпендикулярна на основната част на „Херцог Хъмфри“. — Работя по доклад за конференция, затова не разчитай на мен. — Леля Сара винаги ме бе предупреждавала, че една вещица не може да излъже друга, но аз не спирах да опитвам.

Джилиан въздъхна състрадателно, но очите ѝ не се отлепаха от мен.

Върнах се на обичайното си място срещу високите прозорци от оловно стъкло. Едвам се удържах да не хвърля томчетата на масата и да не започна да си бърша ръцете. Но си спомних колко са стари и внимателно ги положих на плота.

Книгата, която бе отказала да пусне формуляра, беше най-отгоре. На гръбчето ѝ имаше отпечатан златист герб на Елиас Ашмол, колекционер и алхимик от XVII век, чиито книги бяха преместени от музея му в Бодлианската библиотека през XIX век. Пресегнах се и докоснах кафявата кожа.

Лек удар като от ток ме накара да си отдръпна пръстите, но не успях да го направя достатъчно бързо. Тръпките пропълзяха нагоре по ръцете ми и накараха косъмчетата по тях да настръхнат, след това тръгнаха по раменете, а мускулите на шията и гърба ми се свиха.

Усещането бързо изчезна, но след него остана чувство за неосъществено желание. Бях поразена от тази своя реакция, затова бързо се дръпнах от масата.

Дори на безопасно разстояние ръкописът ме предизвикваше — заплашваше да разруши стените, които бях издигнала, за да отделя кариерата си на учен от рожденото ми право на последната от вещиците в семейство Бишъп. Положих много усилия, за да напиша доктората си и да си спечеля професура, очаквах ме повишения и започваше наистина да ми върви професионално. Отрекох се от семейното наследство и изградих живота си върху разума и научните си способности, а не върху необясними предчувствия и магии. Бях в Оксфорд, защото работех по изследователски проект. Откритията ми, подкрепени от обширни анализи и бележки под линия, щяха да бъдат публикувани. Щяха да бъдат представени пред колегите ми — нормални човешки същества — без мистерии и без загадъчното познание, достъпно само за шестото чувство на вещиците.

Ала без да подозирам, бях поръчала алхимичен трактат, притежаващ свръхестествени сили, които не можех да пренебрегна. Пръстите ме сърбяха да го отворя и да науча повече. Но още по-силен импулс ме възпираше: дали любопитството ми беше интелектуално и свързано с научната ми работа? Или имаше нещо общо с връзките на моето семейство с вещерския занаят?

Поех дълбоко от познатия въздух на читалнята и затворих очи с надеждата така да си проясня съзнанието. Бодлианската библиотека винаги е била убежище за мен, място, което няма нищо общо със семейство Бишъп. Скръстих треперещите си ръце, взрях се в здрача в книгата на Ашмол и се зачудих какво да правя.

Ако майка ми беше в моето положение, би стигнала инстинктивно до отговора. Повечето членове на семейство Бишъп бяха талантиливи магьосници, но майка ми Ребека беше специална. Всички казваха така. Свръхестествените ѝ способности се проявили рано и още докато била в началното училище, започнала да прави по-силни магии дори от най-висшестоящите вещици в местното сестринство. Имала страхотна интуиция, невероятна проникателност и вроден талант да прониква под повърхността на хора и събития. По-малката ѝ сестра, леля ми Сара, също била способна вещица, но дарбата ѝ била

по-обикновена: била доста сръчна с отварите и се справяла отлично с традиционните магии и заклинания.

Колегите ми историци, разбира се, не знаеха нищо за семейството ми, но всички в Мадисън, забутаното градче в южната част на щат Ню Йорк, където живеех със Сара от седемгодишна възраст, познаваха семейство Бишъп. Предците ми се преместили там от Масачузетс след Войната за независимост. Това станало повече от век след екзекуцията на Бриджит Бишъп в Салем. Но клюките и слуховете ги настигнали и в новия им дом. След като избягали от родното си място и се заселили в Мадисън, семейство Бишъп положили много усилия, за да покажат, че вещерските им умения могат да ги направят добри съседи — защото могат да лекуват и да предсказват времето. Постепенно успели да пуснат достатъчно дълбоки корени в новата си общност и да потушат суеверията и естествения човешки страх.

Но майка ми изпитвала любопитство към света, което я отвело отвъд безопасните граници на Мадисън. Първо отишла в Харвард, където срещнала младия магьосник Стивън Проктър. Той също произхождал от семейство от Нова Англия със свръхестествени дарби и копнеел да се откъсне от влиянието на наследството си. Ребека Бишъп и Стивън Проктър били очарователна двойка — откровеността на майка ми балансирала малко суховатата старомодност на баща ми. Дватама станали антрополози и се потопили в чужди култури и вярвания, споделяли едни и същи интелектуални страсти и били напълно отдадени един на друг. След като си осигурили работа в съответните факултети — майка ми в своята алма матер, а баща ми в „Уелсли“ — тръгнали на изследователски пътешествия и съградили дом за новото си семейство в Кембридж.

Малко спомени са ми останали от детството, но всеки от тях е ярък и изненадващо ясен. Родителите ми присъстват във всички: допирът до кадифените крпки на лактите на баща ми, ароматът на лилия в парфюма на майка ми, звънът на чашите им за вино в петък вечер, когато ме слагаха да спя и вечеряха на свещи. Приказките на мама преди заспиване, тракането на куфарчето, което баща ми оставяше до външната врата. Такива спомени от детството имат повечето хора.

Но имам и други, които нямат нищо общо с останалите семейства. Никога не съм виждала майка си да пере, но дрехите ми бяха винаги чисти и спретнато сгънати. Ако забравеше да ми даде разрешителна бележка за посещение в зоопарка, листчето магически се появяваше на чина ми, щом учителката тръгваше да ги събира. И независимо в какъв вид беше кабинетът на баща ми, когато отивах да го целуна за лека нощ (а той обикновено изглеждаше все едно нещо се е взривило в средата му), на другата сутрин го намирах в идеален ред. В детската градина попитах майката на приятелката ми Аманда защо мие чиниите с вода и сапун, когато е достатъчно просто да ги сложиш в мивката, да щракнеш с пръсти и да прошепнеш няколко думи. Госпожа Смит се засмя на странната ми представа за домакинска работа, но погледът ѝ се замъгли от объркване.

Същата вечер родителите ми казаха, че трябва да внимаваме какво и с кого говорим за магиите. Човешките същества са значително повече от нас и способностите ни ги плашат, обясни мама. А страхът бил най-голямата сила на земята. По това време още не ѝ бях признала, че магиите — особено нейните — плашеха и мен.

Тя изглеждаше като всички майки наоколо: малко занемарена, малко разхвърляна и вечно пъшкаща под тежестта на домашните грижи и работата. Русата ѝ коса бе подстригана в модерна прическа, макар вкусът ѝ за дрехи да бе застинал в 1977 година — дълги поли на волани, прекалено широки панталони и ризи, мъжки жилетки и сака, които си купуваше от магазините за втора употреба из цял Бостън и имитираше с тях стила на Ани Хол. Нищо не би те накарало да се обърнеш след нея на улицата или в супермаркета.

Но когато оставахме сами у дома, пускахме пердетата и заключвахме вратата, мама се превръщаше в напълно различен човек. Движенията ѝ ставаха уверени и овладени, а не трескави и хаотични. Понякога дори ми се струваше, че плува във въздуха. Докато се движеше из къщата, пееше и събираше препарирани животни и книги, лицето ѝ бавно придобиваше неземна красота. Когато магията я огряваше отвътре, не можех да откъсна очи от нея.

— В мама има фойерверки — обясняваше баща ми с широка доволна усмивка. Но както по-късно разбрах, фойерверките не бяха само ярки и весели. Те бяха също така непредсказуеми и можеха да те стреснат и уплашат.

Една вечер баща ми имаше лекция и мама реши да почисти сребърните съдове. Тя сякаш се хипнотизира от кана с вода, която бе поставила на масата в трапезарията. Докато се взираше в нея, по огледалната ѝ повърхност се появи мъгла, която започна да се усуква в малки призрачни форми. Затаих дъх, когато те станаха по-големи и стаята се изпълни с фантастични същества, които започнаха да пълзят по завесите и да се прилепват към тавана. Извиках за помощ, но майка ми не откъсваше очи от водата. Остана все така съсредоточена, докато някакъв полуживотински, получовешки силует не пропълзя близо до мен и не ме щипна по ръката. Това я извади от унеса и от нея изригна гневна червена заря, която прогони съществата и остави мирис на опърлени пера в къщата. Баща ми забеляза странната миризма веднага щом се прибра и видимо се разтревожи. Намери ни гушнати в леглото. Когато го видя, мама избухна в сълзи и извинения. Повече никога не се почувствах в безопасност в трапезарията.

И последните остатъци от усеждането ми за сигурност се изпариха, когато станах на седем години, а родителите ми заминаха за Африка и не се върнаха живи.

Отърсих се от тези мисли и отново се съсредоточих над дилемата, пред която се бях изправила. Ръкописът лежеше на масата, обвит в светлина. Магическата му сила се бе свързала с нещо мрачно и потиснато в мен. Пръстите ми се насочиха пак към гладката кожа. Този път паренето по тях ми се стори познато. Смътно си спомнях, че бях усетила нещо подобно, когато веднъж прелиствах книга на бюрото на баща ми.

Решително се извърнах от подвързаното с кожа томче и се захванах с нещо далеч по-рационално: зарових се в списъка с алхимични текстове, който бях направила, преди да тръгна от Ню Хейвън. Той лежеше на плота пред мен, затрупан от хвърчащи листове, формуляри за поръчки, квитанции, моливи, писалки и библиотечни схеми. Беше прилежно подреден по секции и входящи номера. Работех методично по този списък откакто бях пристигнала преди няколко седмици. Описанието за Ашмол, което преписах от каталога, гласеше: „Антропология, или трактат, съдържащ кратко описание на човека в две части: първа — анатомична; втора — психологична“. Както при

повечето текстове, с които работех, заглавието не даваше представа за съдържанието.

Пръстите ми можеха да ми кажат всичко за книгата, без дори да открия корицата. Леля Сара винаги използваше пръстите си, за да разбере какво има в пощенския плик още преди да го е распечатала, най-вече ако ставаше въпрос за сметка, която не искаше да плаща. И винаги се правеше на недоразбрала, ако се оказеше, че дължи пари на електрическата компания.

Златистите букви на гръбчето просветнаха.

Седнах и обмислих вариантите.

Да пренебрегна магията, да отворя ръкописа и да го прочета като обикновено човешко същество и историк?

Да се откажа от омагьосаната книга и да си тръгна?

Сара щеше да се засмее доволно, ако знаеше пред какво изпитание бях изправена. Все казваше, че опитите ми да държа магиите на разстояние са безплодни. Но аз бях категорична да полагам тези усилия от погребението на родителите ми насам. Тогава гостите се взираха изпитателно в мен за знаци, че кръвта на Бишъп и Проктър тече и в моите вени. В същото време ме потупваха насърчително и казваха, че е въпрос на време да заема мястото на майка ми в местното вещерско общество. Някои пък си шепнеха, че никога не са смятали решението на родителите ми да се оженят за особено мъдро.

— Концентрираха много сила на едно място — казваха те сподавено, когато си мислеха, че не ги чувам. — Нямахме как да не привлечат вниманието — дори да не бяха изучавали древни религии и церемонии.

Това ми бе достатъчно, за да започна да обвинявам свръхестествените сили за смъртта на родителите си и да започна да се стремя към друг начин на живот. Обърнах гръб на всичко, свързано с магията, и насочих вниманието си към неща, които вълнуват обикновените девойки — коне, момчета и любовни романи. Опитах се да се слея с останалите жители на града. По време на пубертета изпадах в депресии и получавах пристъпи на паника. Всичко това бе напълно нормално, както любезно ме увери лекарят — обикновено човешко същество.

Сара не му каза за гласовете, за навика ми да вдигам телефона цяла минута преди да е звъннал, нито за това, че трябваше да

омагьосва вратите и прозорците при пълнолуние, за да не тръгна в съня си към гората. Не му спомена и че когато се ядосвах, столовете в къщата се нареждаха в нестабилна пирамида, а след като настроението ми се оправеше, се срутваша на пода.

Когато навърших тринайсет, леля ми реши, че е време да анализира дарбите ми и да ме обучи на основите на вещерския занаят. Паленето на свещи с прошепването на няколко думи, криенето на пъпки за отвари — това бяха обичайните първи стъпки на невръстните вещици. Но аз не бях в състояние да овладеем и най-простата магия, изкипявах всяка отвара, която леля ме учеше да правя, и инатливо отказвах да се подложам на проверка дали съм наследила силното вторично зрение на майка ми за невидимите неща.

Гласовете, подпалванията и другите неочаквани спонтанни явления намаляха, когато хормоните ми се укротиха, но съпротивата ми да изуча семейния занаят си остана. Леля се тревожеше, че в къщата има необучена вещица, и затова с известно облекчение ме изпрати да уча в колеж в Мейн. Като изключим магиите — обикновена история на съзряването.

Интелектът ми ме измъкна от Мадисън. Бях преждевременно поумняла за годините си, говорех и четях неща, които не бяха интересни за връстниците ми. С помощта на страхотната си фотографска памет — която ми позволяваше с лекота да си спомням страниците от учебниците и да възпроизвеждам информацията по тях на тестовете — скоро си отцепих територия в училището, където магическото наследство на семейството ми нямаше никаква работа. Завърших предсрочно последните класове от гимназията и постъпих в колеж на шестнайсетгодишна възраст.

Там за първи път се опитах да си намеря мястото в театралната катедра. Костюмите и спектаклите разпалваха въображението ми, а умът ми бе очарован от уменията на драматурзите само с думи да пресъздават далечни времена и места. Първите ми роли бяха приветствани от преподавателите ми като невероятни примери как добрата актьорска игра може да превърне обикновена студентка в нещо друго. Но горе-долу тогава, по време на превъплъщението ми в Офелия от „Хамлет“, стана ясно, че тези метаморфози не се дължат само на театрална дарба. Веднага щом ме избраха за ролята, косата ми започна да расте неестествено бързо и за нула време стигна от

раменете до кръста. Седях с часове край езерото в студентското градче и се чувствах неудържимо привлечена от искрящата му повърхност, а новопорасналата ми коса се вееше около мен. Момчето, което играеше Хамлет, също се оказа въввлечен в илюзията и двамата изживяхме страстна и опасно променлива връзка. Бавно се потапах в лудостта на Офелия и повличах и останалите участници в пиесата със себе си.

В резултат се получи въздействащ спектакъл, а всяка следваща роля носеше нови предизвикателства. През втората ми година в колежа положението стана неудържимо, когато ме избраха да играя Анабела в „Колко жалко, че е мръсница“. Също като героинята си започнах да привличам армия от ухажори — и не всички бяха обикновени човешки същества — които ме следваха навсякъде. И когато отказаха да ме оставят на мира, след като завесата падна на финала, стана ясно, че пуснатите от бутилката духове не могат да бъдат контролирани. Не разбирах как магията се е промъкнала в актьорската ми игра, а и не исках да знам. Подстригах се късо. Престанах да нося широки поли и блузи с волани и ги смених с черно поло, спортни панталони и мокасини, каквито носеха стабилните и амбициозни студентки по право. А излишната енергия изразходвах в спорта.

Спрях да уча актьорско майсторство и се пробвах в няколко други специалности. Търсех рационално поле за изява, в което да няма и милиметър място за магия. Не ми достигаха съсредоточеност и търпение за математика, а усилията ми по биология завършваха с провали на тестовете и недовършени лабораторни упражнения.

Накрая от ректората настояха да си избира специалност, иначе щях да остана за пета година в колежа. Една лятна програма за обучение в Англия ми даде възможност да се откъсна още повече от влиянието на семейство Бишъп. Влюбих се в Оксфорд, в спокойното сияние на улиците сутрин. Курсът ми по история ме запозна с приключенията на крале и кралици и единствените гласове, които чувах в главата си, бяха тези, шепнеци от страниците на книги, писани през шестнайсети и седемнайсети век. Същото важеше и за голямата литература. А най-хубавото бе, че никой в университета не ме познаваше и ако през това лято в града пребивавах вещици, те стояха настрана от мен. Върнах се у дома и заявих, че искам да уча история, взех необходимите изпити за рекордно време и завърших с отличие, преди да навърша двайсет години.

Когато реших, че искам да се преборя за докторска степен, първото ми желание беше Оксфорд. Тясната ми специалност бе история на науката и изследванията ми бяха съсредоточени върху периода, в който науката измества магията — времето, в което астрологията и ловът на вещици отстъпват на Нютон и законите на вселената. Търсенето на рационален ред в природата и отхвърлянето на вярата в свръхестественото отразяваха собствените ми усилия да стоя настрана от всичко необяснимо. Стената, която бях издигнала между случващото се в ума ми и наследството на кръвта ми, ставаше все по-висока.

Леля Сара изсумтя, когато чу решението ми да специализирам химия от седемнайсети век. Ярочервената ѝ коса беше външният знак за буйния ѝ темперамент и острия ѝ език. Тя беше пряма и здраво стъпила на земята вещица, която се държеше така, сякаш притежаваше всяко помещение, в което влезеше. Сара бе стълб на общността в Мадисън и често я викаха, когато в града възникнеше малка или голяма криза. Сега, когато не бях подложена на всекидневното ѝ облъчване с изявления за човешкото непостоянство и човешките слабости, бяхме в много по-добри отношения.

Въпреки че ни деляха стотици километри, Сара продължаваше да смята последните ми опити да се откъсна от магията за смехотворни — и не ми спестяваше мнението си.

— Някога наричахме това алхимия — каза ми веднъж тя. — В нея има много магия.

— Напротив, няма — протестирах аз. Целта на изследването ми бе да покажа колко много наука има в тази област. — Алхимията ни показва развитието на експерименталната наука, а не търсенето на някакъв вълшебен еликсир, който превръща оловото в злато и прави хората безсмъртни.

— Щом казваш — отвърна изпълнената със съмнения моя леля. — Но е странно, че избираш точно тази тема, щом искаш да минеш за обикновен човек.

След като получих докторска степен, поведох решителна битка за място във факултета в „Йейл“, единственото учебно заведение, което бе по-английско и от самата Англия. Колегите ме предупредиха, че имам много малки шансове да ме назначат. Написах две книги,

спечелих доста награди и няколко изследователски стипендии. След това получих назначението и доказах на всички, че са грешили.

Но по-важното беше, че сега държах живота си в собствените си ръце. Никой в катедрата, дори и специалистите по ранна история на Америка, не свързваха фамилията ми с първата екзекутирана през 1692 година салемска вещица. За да запазя трудно извоюваната си самостоятелност, продължих да се пазя от магията като дявол от тамян. Естествено, имаше и изключения — веднъж се възползвах от стара магия на Сара, когато пералнята не спираше да се пълни с вода и заплашваше да наводни апартамента ми на Устър Скуеър. Никой не е съвършен.

Сега, когато си спомних за тази последна проява на слабост, затаих дъх, сграбчих ръкописа с двете си ръце и го сложих на поставката, която библиотеката предоставяше на читателите си, за да опази по-добре редките си книги. Взех решение: ще се държа като сериозен учен и ще се отнасям към труда на Ашмол като към обикновен ръкопис. Няма да обръщам внимание на паренето в пръстите си, на странната миризма на книгата, а просто ще прегледам съдържанието ѝ. А след това ще реша окончателно — с професионална обективност — дали е достойна за по-обстойно четене. Но въпреки това пръстите ми трепереха, докато отварях малката метална закопчалка.

От ръкописа се изтръгна тиха въздишка.

Хвърлих бърз поглед през рамо, за да се уверя, че помещението е все още празно. Единственият друг звук беше силното тиктакане на часовника в читалнята.

Реших да не отбелязвам в записките си, че „книгата е въздъхнала“, отворих лаптопа си и създадох нов файл. Това обичайно действие — което бях правила стотици, да не кажа хиляди пъти — ми поддейства успокоително, също като прегледните отметки в списъка ми. Въведох заглавието на ръкописа и библиотечния му номер и копирах описанието от каталога. Разгледах размерите и подвързията и описах всичко подробно.

Оставаше само да отгърна самата книга.

Макар вече да бях отворила закопчалката, с мъка повдигнах корицата, която сякаш беше залепнала за страниците отдолу. Изругах тихо и поставих за миг длан върху кожената подвързия, с надеждата,

че Ашмол просто има нужда да ме поопознае. Да си сложиш ръката върху книга не е точно магия. Усетих гъделичкане по дланта си, същото чувствах по кожата си и когато някоя вещица ме погледнеше. После напрежението изчезна от ръкописа и с лекота вдигнах корицата.

Първата страница беше от груба хартия. На втората, направена от пергамент, с почерка на Ашмол бяха написани думите: „Антропология, или кратко описание на човека“. Прилежно изписаните завъртулки ми бяха почти толкова познати, колкото собствените ми ръкописни букви. Втората част на заглавието — „В две части: първа — анатомична; втора — психологична“ — беше добавена по-късно с молив. Този почерк също ми бе познат, но не можех да определя откъде. Ако докоснех буквите, можеше и да се сетя, но това бе против политиката на библиотеката и щеше да ми е невъзможно да конспектирам информацията, която пръстите ми щяха да съберат. Вместо това добавих към записките си във файла, че заглавието е изписано с мастило и молив от двама различни души, както и вероятната дата на изписването им.

Отгърнах първата страница и пергаментът ми се стори ненормално тежък. Той беше и източникът на необикновената миризма, която се носеше от ръкописа. Не дъхтеше просто на стара хартия. Беше нещо повече — комбинация от мухъл и мускус, която си нямаше име. Веднага след това забелязах, че три от страниците са внимателно отрязани.

Ето най-накрая нещо лесно за описване. Пръстите ми затракаха по клавишите. „Поне три листа са премахнати с остър бръснач.“ Взрях се по-внимателно, но не успях да разбера има ли и други липсващи страници. Колкото повече ръкописът се приближаваше към носа ми, толкова повече странната му миризма и силата му ме разсейваха.

Насочих вниманието си към илюстрацията, намираща се непосредствено след трите липсващи страници. На нея имаше малко момиченце, което се рее в прозрачен стъклен съд. В едната си ръка държеше сребърна роза, а в другата — златна. На краченцата му над петите имаше малки крилца, а дългата му черна като катран коса бе обсипана с капчици червена течност. Под картинката имаше дебел мастилен надпис, че тук е изобразено философското дете — алегория на най-важната стъпка при създаването на философския камък,

химичното вещество, което обещава да дари притежателя си със здраве, богатство и мъдрост.

Цветовете бяха ярки и учудващо добре съхранени. Някога художниците слагали в боите си счукани обикновени и скъпоценни камъни, за да постигнат по-убедителни краски. Рисунката бе правена от човек с голям талант в изобразителното изкуство. Трябваше да си седна върху ръцете, за да се удържа да не науча повече чрез докосване до картинката.

Но въпреки очевидния си талант, художникът беше объркал подробностите. Стъкленият съд трябваше да сочи нагоре, не надолу. Бебето трябваше да е наполовина бяло и наполовина черно, за да е ясно, че е хермафродит. Трябваше да има мъжки гениталии и женски гърди — или поне две глави.

Алхимичната образност е алегорична и пословично объркваща. Затова ми харесваше да я изучавам, да търся тенденции, които да разкрият някакъв систематичен логичен подход към химичните трансформации в дните преди създаването на периодичната таблица. Изображенията на луната почти винаги означаваха сребро, а слънцето представляваше злато. Сплавта между двете се изобразяваше като сватба. След време картинките били заменени с думи. И тези думи на свой ред се бяха превърнали в граматиката на химията.

Но този ръкопис постави на изпитание вярата ми в логичността на алхимиците. Всяка илюстрация имаше поне по една фундаментална грешка, а и нямаше придружаващ текст, който да помогне за разгадаването им.

Търсех нещо — каквото и да е — което да съвпадне с моите познания за алхимията. На една от страниците под меката светлина се появиха едвам доловими следи от написани на ръка думи. Обърнах настолната лампа, за да освети по-ярко листа.

Нямаше нищо.

Внимателно обърнах страницата, сякаш беше изсъхнало листо.

При точното съвпадение на ъгъла на падащата светлина и положението на листа се появяваха стотици думи, които иначе оставаха невидими.

Потиснах вик на изненада.

Трудът на Ашмол беше палимпсест — ръкопис върху по-стар ръкопис. Когато пергаментите са били редки и скъпи, писарите

внимателно измивали мастилото от старите книги и пишели отново върху тях. В наше време призрачните текстове се разчитат с ултравиолетова светлина, която прониква през последните мастилени следи и възстановява изтритото.

Но нямаше толкова силна ултравиолетова лампа, която да разчете този текст. Това не беше обикновен палимпсест. Старите букви не бяха отмити, а скрити с някаква магия. Ала защо някой ще си прави труда да омагьосва думите на алхимична книга? Дори и специалисти се затрудняваха при разгадаването на неясния език и многозначителната образност на авторите.

Откъснах вниманието си от едвам видимите думи, които се движеха прекалено бързо, за да ги прочета, и се съсредоточих върху описанието на съдържанието. „Странно — въведох аз във файла. — Текстове под изображенията са от петнайсети до седемнайсети век, а картинките — главно от петнайсети век. Източниците на изображенията може и да са по-стари. Комбинация от хартия и пергамент. Цветно и черно мастило с изключително високо качество. Илюстрациите са прецизно изпълнени, но в детайлите им има неточности и липси. Изобразяват създаването на философския камък, алхимичните раждане/съзидание, смърт, възкресение и трансформация. Объркано копие на по-ранен документ? Странна книга, пълна с аномалии.“

Пръстите ми се поколебаха над клавишите.

Учените правят две неща, когато открият информация, която не се вписва в това, което вече знаят. Или я зарязват, за да не постави под съмнение скъпоценните им теории, или се съсредоточават върху нея с настойчивостта на лазер и се опитват да проникнат до дъното на загадката. Ако тази книга не беше омагьосана, може би щях да се изкуша да постъпя по втория начин. Но тъй като бе подложена на свръхестествено влияние, бях по-склонна да избира първия.

А когато се колебаят, учените обикновено отлагат решението.

Написах двусмислен финал на записките си: „Може би ми трябва повече време? Вероятно ще се върна към нея по-късно?“

Затаих дъх и закопчах кориците внимателно. Магията все още проникваше на талази през тях и ставаше особено силна около закопчалката.

Изпитах облекчение, след като затворих ръкописа на Ашмол, и се възрях в него. Пръстите ми копнееха да докоснат отново кафявата кожа. Но този път устоях, точно както се сдържах да не докосна илюстрациите и надписите, за да науча повече, отколкото един обикновен историк би могъл да научи със законни средства.

Леля Сара все ми казваше, че магията е дар. Ако беше така, то той имаше цена, която ме свързваше с всички вещици от семейство Бишъп преди мен. И тя трябваше да се плати, ако смятах да използвам наследствената си магическа сила и да правя вълшебства и заклинания, които съставляваха добре пазения от чужди очи вещерски занаят. Когато отворих ръкописа на Ашмол, аз престъпих границата, която зорко пазеше научната ми работа от магическите ми способности. Но след като се върнах от другата страна на стената, бях по-твърдо решена отвсякога да си остана където бях.

Прибрах компютъра и записките си и взех купчината книги, като внимателно поставих ръкописа на Ашмол най-отдолу. За радост Джилиан не беше на бюрото си, макар книжата й още да бяха пръснати наоколо. Сигурно възнамеряваше да работи до късно и бе излязла да изпие чаша кафе.

— Свърши ли? — попита Шон, когато стигнах до бюрото му.

— Не съвсем. Искам да запазя горните три за понеделник.

— А четвъртата?

— Приключих с нея — изломотих и бутнах книгите към него. — Можеш да я върнеш в хранилището.

Шон я сложи най-отгоре на своята купчина за връщане. Изпрати ме до стълбите, каза ми довиждане и изчезна през летящата врата. Поточната линия, която щеше да върне Ашмол обратно в търбуха на библиотеката, затрака и се задвижи.

За малко да се обърна и да я спра, но после се отказах.

Тъкмо вдигах ръка да бутна вратата на приземния етаж, когато пространството около мен се сви, сякаш библиотеката се опита да ме стисне. За миг въздухът проблесна също като страниците на ръкописа на бюрото на Шон и ме накара да потръпна и да настръхна.

Нещо току-що се случи. Нещо свръхестествено.

Лицето ми се извърна към секцията „Херцог Хъмфри“, а краката ми заплашваха да тръгнат нататък.

Това не е нищо, помислих си и решително излязох от библиотеката.

— Сигурна ли си? — прошепна ми глас, на който от дълго време се опитвах да не обръщам внимание.

2.

Камбаните на Оксфорд отброиха осем часа. Нощта вече не изместваше толкова бавно здрача както преди няколко месеца, но преходът още бе бавен. Служителите на библиотеката бяха включили осветлението само преди трийсет минути и лампите образуваха малки златни кръгове в сивия полумрак.

Беше двацет и първият ден на септември. Вещиците по целия свят вечеряха заедно в нощта на есенното равноденствие, за да отбележат Мабон^[1] и да посрещнат приближаващия мрак на зимата. Но на вещиците от Оксфорд щеше да им се наложи да минат без мен. Следващия месец щях да изнасям доклад пред важна конференция. Идеите ми още бяха хаотични и започвах да се тревожа.

Като си спомних, че моите посестрими вещиците вечерят някъде в Оксфорд, стомахът ми изкъркори. Бях в библиотеката от девет и половина сутринта със съвсем кратка почивка за обяд.

Шон имаше почивен ден и работата му бе поета от нова библиотекарка. Създаде ми проблеми, когато поисках един разпадащ се документ, и се опита да ме убеди да ползвам микрофилма. Главният библиотекар господин Джонсън дочу разговора ни и излезе от кабинета си, за да се намеси.

— Моите извинения, д-р Бишъп — каза той припряно и оправи дебелите си очила с тъмни рамки. — Щом се налага да видите този ръкопис във връзка с изследванията ви, ние с радост ще ви съдействаме. — И сам ми го донесе, а докато ми го подаваше, отново се извини за неудобството от името на новата служителка. Успокоена, че научният ми авторитет спаси положението, прекарах следобед потънала в четене.

Затворих внимателно документа, доволна от количеството работа, която успях да свърша. След като в петък попаднах на омагьосан ръкопис, посветих уикенда на рутинни задачи, а не на алхимията, за да си възвърна чувството за нормалност. Попълних документи за оправдаване на разходи, платих си сметките, написах

няколко препоръки и дори завърших рецензия на книга. И междуременно успях да се справя и с някои домашни ритуали, като пране, пиене на огромни количества чай и готвене по рецепти от телевизионни програми.

На следващата сутрин станах рано и през целия ден се опитвах да се съсредоточа върху непосредствената си работа и да не мисля за странните илюстрации в ръкописа на Ашмол и мистериозния палимпсест. Хвърлих поглед върху късия списък със задачи за деня. Третата от четирите точки в него беше най-лесна. Решението се съдържаше в апокрифното периодично издание „Записки и изследвания“ на полицата, стигаща чак до високия таван. Бутнах стола си назад и реших да отметна една задача, преди да си тръгна.

До горните лавици на секцията на читалнята „Херцог Хъмфри“, известна като „Селдън Енд“, се стигаше по стари стълби, водещи към галерия над масите за четене. Изкачих се по тях и се озовах пред подвързани с плат книги, подредени хронологично по дървените полици. Май никой освен мен и един стар литературовед от колежа „Магдален“ не ги ползваше. Открих каквото ми трябваше и изругах наум. Томът се намираше на най-горната лавица и не можех да го стигна.

Стресна ме тих смях. Обърнах се да видя кой седи на бюрото в далечния край на галерията, но там нямаше никого. Отново ми се причуваха разни неща. Оксфорд беше призрачен град и всички, свързани с университета, си бяха отишли преди час, за да изпият по чаша безплатно шери на академичния съвет преди вечеря. И тъй като беше и вещерски празник, дори Джилиан си бе тръгнала в късния следобед, след като ми отправи една последна покана и погледна с присвити очи купчината четива пред мен.

Потърсих стълбата из галерията, но никъде не я открих. Бодлианската библиотека беше прословута с това, че подобни съоръжения винаги липсваха. Щях да се забавя още петнайсет минути, докато намеря стълба и я замъкна горе, за да сваля томчето. Поколебах се. Въпреки че в петък бях държала в ръцете си омагьосана книга, устоях на голямото изкушение да се възползвам от магиите си. От друга страна пък, никой нямаше да види.

Въпреки оправданията, настръгнах от тревога. Не нарушавах често собствените си правила и водех стриктна сметка на случаите, в

които се обръщах към магическите си способности. Това щеше да ми е петият път тази година, ако броим и случая с развалената пералня, и докосването до Ашмол. Не беше зле за края на септември, но не беше и личен рекорд за въздържание.

Поех дълбоко дъх, вдигнах ръка и си представих книгата в нея.

Том седемнайсети от „Записки и изследвания“ се премести на десет сантиметра, килна се под ъгъл, сякаш невидима ръка се опитваше да го извади, и падна с тихо тупване в протегнатата ми длан. След това се отвори на страницата, която ми трябваше.

Отне ми точно три секунди. Издишах силно, сякаш се опитвах да се освободя от вината. Изведнъж усетих две ледени пробождания между лопатките на гърба.

Бях разкрита, и то не от обикновено човешко същество.

Когато една вещица гледа друга, докосването на погледа ѝ е осезаемо. Вещиците обаче не са единствените, които споделят този свят с хората. Има и демони — талантиливи, артистични същества, които балансират между лудостта и гениалността. „Рокзвезди и серийни убийци“ — така леля ми описваше тези странни и обърквачи духове. Да не забравяме прекрасните древни вампири, които могат да те очароват напълно, ако преди това не те убият.

Когато в мен се взре демон, усещам леко смущаващо докосване като от целувка.

Но погледът на вампира е хладен, целенасочен и опасен.

Прегледах наум читателите в „Херцог Хъмфри“. Някога идваше един вампир, монах с ангелско лице, който четеше настървено требници и молитвени книги. Но подобни същества по правило не се навъртаха в залите с редки книги. От време на време се поддаваха на суетата и носталгията и идваха, за да се отдадат на спомени, но не им бе обичайна практика.

Вещиците и демоните бяха много по-чести посетители на библиотеките. Джилиан Чембърлейн бе идвала днес, за да разглежда папируси с лупа. В музикалната читалня със сигурност засякох двама демони. Вдигнаха унесени погледи, когато минах покрай тях на път за „Блекуелс“, където отивах да си взема чай. Единият ме помоли да му донеса на връщане кафе с мляко, което си беше ясен знак, че е дълбоко потънал в лудостта, която го владееше в момента.

Не, сега в мен се вираше вампир.

Откакто заради работата си контактувах с други учени, бях срещала вампири — лабораториите по света са пълни с тях. В науката най-важни са търпението и постоянството. Учените водят усамотен живот и ако са вампири, никой не би се усъмнил в тях, само най-близките им сътрудници. Така имат възможност незабелязано да живеят векове, а не десетилетия като другите хора.

Напоследък вампирите гравитираха около ускорителите на частици, проекти за разгадаване на човешкия геном и молекулярна биология. А в миналото предпочитаха алхимията, анатомията и електричеството. Там, където имаше взривове, кръв или обещание за разгадаване на тайните на вселената, със сигурност се навъртаха и вампири.

Стиснах нечестно придобития том от „Записки и изследвания“ и се обърнах, за да видя кой ме е хванал на местопрестъплението. Беше се скрил в сенките в другия край на помещението пред справочниците по палеография, облегал на една от красивите дървени колони, които крепяха галерията. В ръцете си държеше отворения том на Джанет Робъртс „Шрифтовете в английските ръкописи до 1500 година“.

Никога преди не бях виждала този вампир, но бях почти сигурна, че няма нужда от указания, за да разгадае стари текстове.

Всички, чели бестселъри и гледали телевизия, знаят, че вампирите могат да те оставят без дъх и нищо не може да те подготви за срещата с тях. Костната им система е изящна, като изсечена от гениален скулптор. Когато ходят и говорят, мозъкът ти не може докрай да асимилира видяното. Всяко тяхно движение е грациозно, думите им звучат като музика. Можеш да потънеш в очите им и точно така хващат жертвите си. Един дълъг поглед, няколко думи, изречени тихо, докосване: влезеш ли в мрежите на вампир, нямаш никакъв шанс.

Докато се вирах в този вампир, си дадох сметка, че познанията ми по въпроса са, уви, основно теоретични. Почти нищо от тях нямаше да ми помогне при срещата ми с подобно същество в Бодлианската библиотека.

Единственият вампир, с когото ме свързваше нещо повече от мимолетно познанство, работеше в Швейцария в ускорителя на ядрени частици. Джержъми беше строен и великолепен, имаше сламеноруса коса, сини очи и заразителен смях. Бе спал с повечето жени от кантон Женева и в момента се стремеше да постигне същия успех и в град

Лозана. Никога не съм искала да знам в подробности какво прави с тях, след като ги съблазни, отказах и всичките му настоятелни покани да излезем на по питие. Винаги бях смятала Джеръми за типичен за своя вид. Но в сравнение с този, който сега стоеше пред мен, би изглеждал непохватен, несръчен и много, много млад.

Този беше висок — стори ми се доста над метър и осемдесет, дори и след като отчетох изкривяването от по-високата ми гледна точка от галерията. И със сигурност не беше хилав. Широки рамене, тесен таз, стройни мускулести крака. Пръстите му бяха поразително дълги и деликатни, чак да не повярваш, че принадлежат на такъв едър мъж.

Докато моят поглед се разхождаше по него, неговият бе впит в мен. От другия край на помещението очите му изглеждаха черни като нощта. Гледаха ме изпод гъсти и също толкова черни вежди, едната от които бе извита нагоре като въпросителна. Лицето му бе наистина невероятно — изсечени черти, високи скули, дълги мигли, които криеха в сенките си очите му. Над красивата му брадичка се намираще единствената зона, която излъчваше мекота — устата, която също като пръстите не се вписваше в цялата му външност.

Но не физическото му съвършенство беше най-обезпокояващото в него. Мъжествената комбинация от сила, ловкост и проникателна интелигентност се усещаше дори от другия край на помещението. Носеше черни панталони и мек сив пуловер, в пригладената му назад коса, стигаща до тила, се виждаше бял кичур. Приличаше на пантера, готова да нападне всеки миг, която обаче не бързаше да го прави.

Усмихна се леко и учтиво, без да показва зъбите си. Но въпреки това усещах присъствието им осезателно — остри и идеално подредени зад бледите му устни.

Мисълта за зъбите му предизвика прилив на адреналин в тялото ми, пръстите ми изтръпнаха. В главата ми се въртеше само едно изречение: „Напусни помещението веднага!“.

Изведнъж стълбите ми се сториха много далече, макар да бяха само на четири крачки. Втурнах се към долния етаж, спънах се на последното стъпало и се озовах в очакващите ме обятия на вампира.

Разбира се, че той ме бе накарал да тичам надолу по стълбите.

Пръстите му бяха хладни, а прегръдката му бе от стомана, не от плът и кръв. Ухаеше силно на карамфил, канела и нещо, което ми

напомняше за тамян. Помогна ми да се задържа на краката си, вдигна „Записки и изследвания“ от пода и ми подаде книгата с лек поклон.

— Д-р Бишъп, предполагам?

Кимнах, разтреперана от глава до пети.

Дългите му бледи пръсти се шмугнаха в джоба и извадиха от там визитка в бяло и синьо. Подаде ми я.

— Матю Клермон.

Сграбчих визитката за ръба, като внимавах да не докосна пръстите му. Познатото лого на университета „Оксфорд“ с три корони и отворена книга, под него името му, последвано от низ съкращения, които показваха, че е приет за член на Кралското дружество.

Не беше зле за човек на видима възраст 35–40 години, макар да предполагах, че истинската му възраст е десет пъти по толкова.

Изобщо не се учудих, че вампирът беше преподавател по биохимия и специалист по неврология към болницата „Джон Радклиф“. Кръв и анатомия — две от любимите неща на същества като него. На визитката имаше три телефона на лаборатории, номерът на кабинета му и имейл адрес. Може и да не се бяхме срещали досега, но със сигурност не беше потаен и неоткриваем.

— Професор Клермон — подех аз пискливо, преди цялото ми гърло да се включи в артикулационния процес. Едвам потисках желанието си да се втурна към изхода.

— Не се познаваме — отбеляза той със странен акцент. Имаше характерното произношение на учен от Оксфорд и Кембридж, но с някаква лека мекота, която не можех да определя откъде идва. Открих, че очите му, които не се откъсваха от лицето ми, със сигурност не бяха черни, а изглеждаха така заради силно разширените зеници, поръбени със сиво-зеления сребрист оттенък на ирисите. Бяха неудържимо привлекателни и усетих как не мога да откъсна поглед от тях.

Устата на вампира отново започна да се движи.

— Голям почитател съм на работата ви.

Очите ми се разшириха. Не беше невъзможно професор по биохимия да се интересува от алхимия от седемнайсети век, но не беше и чак толкова вероятно. Оправих яката на бялата си риза и огледах помещението. Нямаше никой друг, освен нас двамата. Не се виждаше никой около стария дървен шкаф с каталога, нито край

близките компютри. А дежурният библиотекар, който и да беше той, бе прекалено далеч, за да ми помогне.

— Смятам статията ви за цветовия символизъм на алхимичните трансформации за много добра, а трудът ви върху подхода на Робърт Бойл към свиването и разширяването е доста убедителен — продължи спокойно Клермон, като човек, свикнал да бъде единствен активен участник в разговорите. — Още не съм дочел книгата ви за чиракуването и обучението в алхимията, но ѝ се наслаждавам страхотно.

— Благодаря — прошепнах аз. Погледът му се премести от очите на шията ми.

Спрях да пипам копчетата на яката си.

Свръхестествените му очи отново се впиха в моите.

— Умеете да възразявате миналото пред читателите си. — Приех го като комплимент, тъй като един вампир би разбрал, ако не съм достоверна.

Клермон помълча известно време.

— Мога ли да ви поканя на вечеря?

Челюстта ми увисна. Вечеря? Не можех да му избягам в библиотеката, но нямах никаква причина да стоя край него и докато се храня — особено след като той нямаше да яде заедно с мен, като се имаха предвид особеностите на диетата му.

— Имам други планове за вечерта — отвърнах рязко, без да мога да обясня убедително какво включват те. Матю Клермон сигурно бе разбрал, че съм вещица, а очевидно не празнувах Мабон.

— Жалко — промърмори той и на устните му се появи едва доловима усмивка. — Може би друг път. В Оксфорд сте цяла година, нали?

Вампирите винаги ме изнервяха, а уханието на карамфил, което се носеше от Клермон, ми напомняше за Ашмол. Тъй като не можех да си подредя мислите, започнах само да кимам. Така бе по-безопасно.

— Така си и помислих — каза Клермон. — Сигурен съм, че пътищата ни пак ще се пресекат. Оксфорд е малък град.

— Много малък — съгласих се аз и вече съжалявах, че не отидох в Лондон.

— Доскоро, д-р Бишъп. За мен беше удоволствие. — Клермон ми протегна длан. С изключение на кратката си разходка до шията ми,

очите му не се бяха откъсвали от моите. Стори ми се, че не мигна нито веднъж. Събрах всичките си сили и първа отклоних поглед.

Ръката ми се стрелна напред, поколеба се за миг и после стисна неговата. Той я притисна съвсем леко, преди да отдръпне длан. Отстъпи назад, усмихна се и изчезна в мрака на най-старата част от библиотеката.

Постоях, докато вледенената ми ръка отново си възвърна способността да се движи, след това се върнах на бюрото си и изключих компютъра. Докато си събирах книгата, томчето на „Записки и изследвания“ сякаш ме питаше обвинително защо съм си направила труда да го взимам, след като дори нямаше да го погледна. Списъкът ми със задачи също ме гледаше с упрек. Откъснах го от бележника си, смачках го и го хвърлих в коша под бюрото.

— Достатъчно ми е злото за днес — промърморих под носа си.

Дежурният в читалнята погледна часовника си, когато върнах ръкописите.

— Рано си тръгвате, д-р Бишъп?

Кимнах. Стисках здраво устни, за да не го попитам дали не знае нещо за вампира край отдела със справочници по палеография.

Той взе купчината сиви картонени кутии, в които се пазеха ръкописите.

— Ще ви трябват ли утре?

— Да — прошепнах аз. — Утре.

След като изпълних целия ритуал по напускане на библиотеката, вече бях свободна. Подметките ми скърцаха по линолеума на пода и звукът отекваше в каменните стени. Излязох забързано през вратата на читалнята, минах покрай книгите, оградени с кадифени въжета срещу любопитни пръсти, слязох по изтърканите дървени стъпала и се озовах на полянката отпред. Облегнах се на железния парапет около бронзовата статуя на Уилям Хърбърт и поех с пълни гърди хладния въздух, като се опитвах да прогоня остатъците от дъха на карамфил и канела от ноздрите си.

На страха очите са големи нощем в Оксфорд, казах си строго. Е, в града имаше още един вампир.

Въпреки че се опитах да се успокоя пред библиотеката, извървях пътя до вкъщи по-бързо от обикновено. Мракът по Ню Колидж Лейн си беше плашещ и в по-ведри моменти. Прекарах картата си през четеца на задната порта на „Ню Колидж“ и усетих как част от напрежението се оттече от тялото ми, когато вратата щракна зад мен, сякаш всяка преграда, която поставях между себе си и библиотеката, ме пазеше. Минах покрай прозорците на параклиса, през тесния проход към полянката, от която се виждаше единствената оцеляла в Оксфорд средновековна градина с традиционното хълмче, на което някога студентите са седели и са размишлявали за тайните на Бог и природата. Днес кулите и арките на колежа изглеждаха по-готически отвсякога и аз няхах търпение да се прибера.

Най-сетне затворих зад себе си вратата на апартамента си и въздъгнах дълбоко с облекчение. Живеех на последния етаж на сградата, в една от квартирите, специално запазени за гостуващи бивши студенти. Обитавах жилище, което се състоеше от спалня, всекидневна с кръгла маса за хранене и прилична, макар и малка кухня. Интериорът се допълваше от стари гравюри и ламперии в топли тонове. Всички мебели бяха като извадени от предишни превъплъщения на преподавателската стая и деканата, преобладаваше неугледният стил на XIX век.

Отидох в кухнята, сложих две филии в тостера и си налях чаша студена вода. Изпих я на един дъх и отворих прозореца, за да влезе малко свеж въздух в задушните стаи.

Занесох храната във всекидневната, изритах си обувките и пузнах малката стереоуредба. Кристалните тонове на Моцарт се разнесоха из въздуха. Седнах на тапицирания в светлокафяво диван с намерението малко да си почина, а след това да взема вана и да си прегледам записките от деня.

Събудих се в три и половина през нощта и усетих, че сърцето ми ще изхвъркне. Вратът ми се бе схванал, а в устата ми имаше силен вкус на карамфил.

Налях си нова чаша вода и затворих прозореца в кухнята. Беше хладно и влажният въздух ме накара да потръпна.

Погледнах си часовника, пресметнах часовата разлика наум и реших да се обадя у дома. Там беше едва десет и трийсет, а Сара и Ем обичаха нощта като прилепи. Разходих се из стаите, угасих всички

лампи с изключение на тази в спалнята и взех мобилния си телефон. Освободих се от мръсните дрехи за минути — как може човек така да се изцапа в библиотека? — и надянах старо долнище на анцуг и черен пуловер с развлечено деколте. Бяха по-удобни от пижама.

Твърдият матрак под мен беше удобен и така успя да ме отпусне, та за малко да повярвам, че няма нужда да звъня у дома. Но водата не успя да премахне изцяло вкуса на карамфил от езика ми и аз набрах номера.

— Чакахме да се обадиш — бяха първите думи, които чух.

Вещици.

Въздъгнах.

— Сара, добре съм.

— Но знаците сочат точно обратното. — Както винаги, малката сестра на майка ми никак не си поплюваше. — Табита цяла вечер е неспокойна, Ем те видя много ясно как се скиташ изгубена в гората нощем, а аз не съм хапнала нищо от сутринта.

Големият проблем беше в проклетата котка. Табита беше любимото животинче на Сара и усещаше безпогрешно всяко напрежение в семейството.

— Добре съм. Имах неочаквана среща в библиотеката тази вечер, това е всичко.

Тракването от другата страна на линията ми подсказа, че Ем е вдигнала втората слушалка.

— Защо не празнуваш Мабон? — попита тя.

Емили Мадър беше част от живота ми откакто се помнех. Двете с Ребека Бишъп се запознали още като гимназистки, докато работели на разкопките на колонията на първите заселници в Плимът, където бутали ръчни колички и копаели дупки. Станали най-добри приятелки, след това продължили да си пишат редовно, докато Емили учела във „Васар“, а майка ми — в „Харвард“. След това се срещнали отново в Кембридж, където Ем станала библиотекарка в детския отдел. След смъртта на родителите ми дългите уикенди на Ем в Мадисън скоро доведоха до нова работа в местното основно училище. Със Сара станаха неразделни партньорки, макар Ем дълго време да държеше свой апартамент под наем и двете много да внимаваха да не ги видят как влизат заедно в спалнята, докато бях малка. Но не успяха да ме заблудят, както не успяха да заблудят и съседите, и всички останали

жители на града. Отнасяха се към тях като към двойка — каквито и бяха — независимо къде спяха. Когато се изнесох от къщата на семейство Бишъп, Ем се нанесе в нея и повече не си тръгна. Също като майка ми и леля ми, Емили беше потомка на поколения вещици.

— Поканиха ме на празненството, но предпочетох да поработя.

— Да не те покани вещицата от „Брин Мор“? — Ем се интересуваше от колежката ми, специалистка по класически науки, най-вече (както сподели една лятна вечер след порядъчно количество вино) защото някога бе излизала с майката на Джилиан. „Знаеш как беше през шейсетте“, бе всичко, което Ем имаше да каже по въпроса.

— Да. — Отговорът ми бе изпълнен с досада. Двете бяха сигурни, че след като съм получила научната си степен, ще ме поразии гръм и ще започна да приемам магиите сериозно. Нищо не можеше да хвърли и сянка от съмнение върху тази тяхна пожелателна прогноза. Затова се вълнувах от факта, че най-накрая съм установила контакт с друга вещица. — Но прекарах вечерта с Елиас Ашмол.

— Кой е той? — попита Ем леля ми.

— Нали се сецаш, онзи мъртвият, който събирал алхимични книги — чу се приглушеният отговор на Сара.

— Хей, вие двете, чувам ви — извиках аз в слушалката.

— Е, кой те е ядосал? — поинтересува се Сара.

Като се имаше предвид, че и двете са вещици, нямаше смисъл да се опитвам да крия каквото и да било.

— Срегнах вампир в библиотеката. Никога преди не съм го виждала, казва се Матю Клермон.

В края на линията, на която се намираще Ем, настъпи тишина. Тя преглеждаше картотеката на забележителни същества, която пазеше в ума си. Сара също помълча известно време, като се чудеше дали да се развика или не.

— Предполагам, че от него ще се отървеш по-лесно, отколкото от демоните, които имаш склонността да привличаш — каза тя рязко.

— Демоните не са ме притеснявали откакто се отказах от актьорската игра.

— Не, един демон те проследи до библиотеката за редки книги „Бейнике“, когато отиде в „Йейл“ — поправи ме Ем. — Ходеше из улиците и те търсеше.

— Беше психически нестабилен — протестирах аз. Също като магията, с която си послужих при развалената пералня, фактът, че някак си бях привлякла вниманието на един-единствен любопитен демон, не биваше да се използва срещу мен.

— Привличаш свръхестествени същества както цвете — пчели, Даяна. Но демоните не са и наполовина толкова опасни, колкото вампирите. Стой далеч от него — заръча строго Сара.

— Нямам причини да се срещам повече с него. — Ръцете ми отново се стрелнаха към шията. — Нямаме нищо общо.

— Не това е важно — настоя Сара, повишавайки глас. — Вещици, вампири и демони не бива да се събират. Знаеш го много добре. Така хората ще могат по-лесно да ни разпознаят. Никой демон или вампир не си струва риска. — Единствените същества, които Сара приемаше на сериозно, бяха другите вещици. Хората ѝ се струваха нещастни слаби твари, слепи за света около тях. Демоните смяташе за вечни тийнейджъри, на които не може да се има доверие. А вампирите бяха много по-долу от котките и със сигурност поне едно ниво под помиярите в нейната йерархия.

— Казвала си ми вече какви са правилата, Сара.

— Не всички спазват правилата, скъпа — отбеляза Ем. — Какво искаше от теб?

— Каза, че се интересува от работата ми. Но се занимава с естествени науки, така че не ми звучи достоверно. — Пръстите ми започнаха да си играят с юргана. — Покани ме на вечеря.

— На вечеря!? — Сара не вярваше на ушите си.

Ем просто се засмя.

— В ресторантските менюта няма много подходящи ястия за вампирите.

— Сигурна съм, че повече няма да го видя. От визитката му разбирам, че работи в три лаборатории и има две специалности.

— Типично — промърмори Сара. — Така става, като разполагаш с прекалено много време. И спри да си играеш с юргана, ще го пробиеш. — Беше включила вещерския си радар на пълна мощност и вече можеше и да ме вижда, освен да ме чува.

— Във всеки случай не краде пари от възрастни дами и не залага спестяванията на друг и хора на борсата — опънах ѝ се аз. Сара беше

особено чувствителна към славата на несметните вампирски богатства. — Биохимик и лекар е, изследва как работи мозъкът.

— Сигурно това е много интересно, Даяна, но какво искаше той от теб? — Сара прибави към раздразнението ми и досада, двойният удар, запазена марка на всички жени от семейство Бишъп.

— Не и вечеря — беше убедена Ем.

Сара изсумтя.

— Искал е нещо. Вампирите и вещиците не ходят по срещи. Освен ако не е смятал да вечеря с теб, разбира се. Вкусът на вечерска кръв им е любим.

— Може би просто е бил любопитен. Или пък наистина харесва работата ти. — В гласа на Ем имаше толкова съмнение, че аз се засмях.

— Изобщо нямаше да водим този разговор, ако беше взела елементарни предпазни мерки — каза язвително Сара. — Защитна магия, гадателски способности и...

— Няма да използвам магии, за да разбера защо вампир ме е поканил на вечеря — заявих категорично. — Това не подлежи на обсъждане, Сара.

— Тогава не ни се обаждай да търсиш от нас отговори, които не искаш да чуеш — скастри ме Сара. Беше прословута с лесните си избухвания. Затвори, преди да успее да измисля отговор.

— Сара просто се тревожи за теб — каза извинително Ем. — И не разбира защо отказваш да използваш дарбите си, дори и само за да се защитиш.

Защото магията има цена, както вече им бях обяснила. Опитах се да го направя отново.

— Това е тънък лед, Ем. Днес ще се предпазя от вампир в библиотеката, утре ще се защитя от труден въпрос на лекция. Скоро ще започна да си избирам темите за изследвания според това как ще се приемат и ще кандидатствам само за стипендии, които съм сигурна, че ще получа. За мен е важно сама да си изградя репутацията. Ако започна да се възползвам от магии, нито един успех няма да е изцяло мой. Не искам да съм една от многото вещици от семейство Бишъп. — Понечих да разкажа на Ем за Ашмол, но нещо ме накара да спра.

— Знам, знам, скъпа. — Гласът на Ем беше като мехлем. — Напълно те разбирам. Но Сара все се притеснява за безопасността ти. Ти си единствената й останала роднина.

Пръстите ми се плъзнаха през косата и се спряха на слепоочията. Подобни разговори винаги ме караха да се сещам за мама и татко. Поколебах се дали да спомена и последната премълчана тревога.

— Какво има? — попита Ем, която с шестото си чувство усети безпокойството ми.

— Той знаеше името ми. Никога не съм го виждала, но той знаеше коя съм.

Ем се замисли.

— На корицата на последната ти книга има твоя снимка, нали?

Издишах шумно дълго задържания си дъх, който дори не си давах сметка, че бях затаила в дробовете си.

— Да. Това трябва да е. Колко съм глупава. Кажи на Сара, че я целувам.

— Непременно. И внимавай, Даяна. Английските вампири може и да не се държат така добре с вещиците като американските.

Усмихнах се, защото се сетих как Матю Клермон куртоазно ми се поклони.

— Добре. Но не се тревожете. Вероятно повече няма да го видя.

Ем мълчеше.

— Ем? — подканих я аз.

— Времето ще покаже.

Ем не беше толкова добра в предсказанията като майка ми, но нещо я ядеше. Беше почти невъзможно обаче да убедиш вещица да сподели бегло предчувствие. Нямаше да ми каже какво около Матю Клермон я тревожеше. Поне не още.

[1] Едно от имената, с което вещиците наричат есенното равноденствие в чест на божество от уелската митология. — Б.пр. ↑

3.

Вампирът седеше в сенките на извитото продължение на моста край Ню Колидж Лейн, който свързваше двете части на „Хертфорд Колидж“. Бе опрлял гръб в изтърканата каменна стена на една от по-новите сгради на колежа и вдигнал крака на покрива на моста.

Вещицата се появи. Движеше се учудващо уверено по неравната каменна настилка на тротоара пред Бодлианската библиотека. Мина под него и ускори крачка. Нервността ѝ я правеше да изглежда по-млада и по-уязвима.

Значи това е невероятната историчка, помисли си той кисело и си преговори наум биографията ѝ. Дори след като видя снимката ѝ, очакваше Бишъп да е по-възрастна, като имаше предвид научните ѝ постижения.

Даяна Бишъп вървеше изправена, раменете ѝ не бяха приведени въпреки очевидната тревожност. Може би нямаше да е толкова лесно да я сплаши, както се бе надявал. Поне такъв извод си направи от поведението ѝ в библиотеката. Срещна погледа му без следа от страха, който Матю бе свикнал да вижда в очите на тези, които не бяха вампири — а и на мнозина от собствения му вид.

Когато Бишъп зави зад ъгъла, Матю пропълзя по покрива до стената на „Ню Колидж“. Слезе тихо долу и се озова в колежа. Познаваше добре разположението и можеше да предположи къде е апартаментът ѝ. Вече се бе скрил до една врата срещу нейното стълбище, когато Даяна се заизкачва.

Матю я следеше с поглед из жилището, докато влизаше от стая в стая и светваше лампите. Отвори прозореца на кухнята, остави го открит и изчезна.

Така няма да се налага да чупя прозореца и да отварям с шперц, помисли си той.

Втурна се през откритото пространство и започна да се катери по сградата, стъпалата и ръцете му безпогрешно намираха къде да се хванат по старата мазилка, помогнаха му и медният улук, и буйната

лоза. От новото си място усети отчетливата миризма на вещицата и чу шумоленето на страници. Изви шия, за да надникне през прозореца.

Бишъп четеше. Забеляза, че лицето ѝ изглеждаше различно, когато бе спокойно. Сякаш кожата ѝ идеално се опъваше по черепа. Главата ѝ бавно клюмна и тя се отпусна върху възглавниците с уморена въздишка. Скоро равномерното ѝ дишане подсказа на Матю, че е заспала.

Отблъсна се от стената, вдигна крака и ги промуши през кухненския прозорец на вещицата. Отдавна не се бе катерил в жилище на жена. Но и преди го правеше рядко, и то само вследствие на увлечение. Този път причината беше много по-различна. Но ако някой го сгасчеше, никак нямаше да му е лесно да обясни какво се случва.

Матю трябваше да разбере дали ръкописът на Ашмол още е у Бишъп. Не успя да претърси бюрото ѝ в библиотеката, но от бързия поглед, който хвърли, остана с впечатлението, че не беше сред книгите, които тя четеше в този ден. Въпреки това нямаше начин една вещица — особено от семейство Бишъп — да остави този труд да се изплъзне между пръстите ѝ. Той тръгна с безшумни стъпки из стаите. Ръкописът не беше в банята на вещицата, нито в спалнята ѝ. Промъкна се тихо покрай дивана, на който тя спеше.

Клепачите ѝ потрепваха, сякаш гледаше филм, който само тя виждаше. Едната ѝ ръка бе стисната в юмрук и от време на време краката ѝ помръдваха. Лицето ѝ обаче бе умиротворено и напълно незасегнато от тревогите на другите части на тялото ѝ.

Нещо не беше наред. Усети го от първия миг, в който видя Бишъп в библиотеката. Матю скръсти ръце и се загледа в нея, но пак не успя да установи какво. От тази вещица не се носеха обичайните миризми на черен бряст, сира и салвия. Тя крие нещо, помисли си вампирът, нещо повече от изгубения ръкопис.

Матю се извърна и потърси масата, която Даяна използваше вместо бюро. Лесно я откри, бе затрупана с книги и хвърчащи листове. Това беше най-вероятното място, на което можеше да се намира откраднатият документ. Направи крачка натам, но помириса електричество и замръзна.

От тялото на Даяна Бишъп се излъчваше светлина — обвиняваше я като хало и сякаш се процеждаше през порите ѝ. Беше много светлосиня, почти бяла и отначало за няколко секунди я обгръщаше

като пелена. Изведнъж от нея сякаш избухнаха искри. Матю поклати глава. От векове не бе виждал такова сияние от вещица.

Но имаше други, по-спешни задачи и затова продължи да търси ръкописа. Прерови набързо нещата на работната ѝ маса. Прокара изнервено пръсти през косата си. Мирисът на вещицата се носеше из цялото жилище и го разсейваше. Матю обърна отново очи към дивана. Бишъп пак бе започнала да се върти и сви колене към гърдите си. Светлината отново изригна от нея, заискри за миг и угасна.

Матю се намръщи на несъответствието между чутото предната вечер и това, което сега виждаше със собствените си очи. Две вещици клюкарстваха за Ашмол и за посестримата им, която го бе поръчала. Едната предположи, че американската историчка не е използвала магическата си сила. Но той видя какво направи в Бодлианската библиотека, а сега наблюдаваше как вещерските ѝ способности буквално бликат от нея. Подозираше я, че използва магия и в научната си работа. Много от мъжете, за които пишеше, бяха негови приятели — Корнелиус Дребел, Андреас Либавиус, Исак Нютон. Беше схванала идеално поривите и страстите им. Как би могла съвременна жена да разбере мъже, живели преди толкова години, ако не използва магия? Хрумна му още един въпрос — дали би могла да проникне и в неговото съзнание с такава безпогрешна точност?

Часовниците удариха три и го стреснаха. Гърлото му беше пресъхнало. Усети се, че стои неподвижен от часове и наблюдава как вещицата сънува, а магическите ѝ сили ту прииждат, ту се оттеглят. Замисли се за кратко дали да не утоли жаждата си с кръвта ѝ. Една глътка от нея би могла да му подсказе къде се намира липсващият том и да му разкрие тайните на вещицата. Но се въздържа. Искаше просто да намери Ашмол, само това го задържаше край загадъчната Даяна Бишъп.

Ако ръкописът не беше в жилището на вещицата, значи все още се намираше в библиотеката.

Отиде до кухнята, измъкна се през прозореца и се сля с нощта.

4.

Събудих се след четири часа върху завивките си, стиснала телефона. В някакъв момент бях изритала десния си пантоф и кракът ми бе увиснал през ръба на леглото. Погледнах часовника и простенах. Нямаше време за обичайната ми разходка до гората, нито дори за крос.

Съкратих утринния си ритуал, взех душ и изпих чаша горещ чай, докато си сушах косата. Тя беше сламеноруса и напълно неуправляема, не се поддаваше на опитите ми да я среща. Като повечето вещици и аз имах проблем да накарам дългите ми до раменете коси да придобият приличен вид. Сара винеше за това потиснатите магически способности и ме уверяваше, че редовното възползване от дарбата ми ще разреши статичното електричество и ще направи косата ми по-послушна.

Измих си зъбите, надянах чифт джинси, чиста бяла блуза и черно сако. Движенията ми бяха привични, това бе обичайният ми стил, но днес се чувствах някак си некомфортно. Подръпнах сакото, за да видя дали няма да прилепне по-добре, но не биваше да имам такива високи очаквания от евтината дреха.

Погледнах се в огледалото, оттам в мен се вириаше лицето на майка ми. Вече не помнех кога започнах толкова много да приличам на нея. Може би по някое време в колежа? Никой не го бе коментирал, докато не се върнах у дома за Деня на благодарността в първи курс. Оттогава това бяха първите думи към мен на всички, които познаваха Ребека Бишъп.

Тази сутрин видях в огледалото, че лицето ми е бледо от недоспиване. Заради това луничките ми — които бях наследила от баща си — изпъкнаха тревожно, а тъмните кръгове под очите ми ги правеха да изглеждат по-светли от обичайното. От умора носът ми се бе издължил, а брадичката изпъкваше. Спомних си безупречния професор Клермон и се почудих как ли изглежда той, когато сутрин отвори очи. Може би също толкова идеален колкото и предната вечер,

звярът му със звяр, помислих си аз. Смръщих се срещу отражението си.

На вратата се спрях и огледах квартирата си. Нещо ме глождеше — дали не бях забравила за среща или за краен срок? Пропусках нещо важно. Тревогата ме присви под лъжичката за малко, но после се отпуснах. След като си прегледах бележника с ангажиментите и пощата на бюрото, реших, че просто съм гладна, и тръгнах надолу по стълбите. Милите дами в столовата ми предложиха препечена филийка. Помнеха ме от времето, когато си пишех доктората, и продължаваха да ме тъпчат с яйчен крем и ябълков пай винаги, когато им се сторех притеснена.

Докато дъвчех филийката и крачех по паветата на Ню Колидж Лейн, вече започвах да си мисля, че предната вечер е била просто сън. Косата ми полепна по тила, а дъхът ми се виждаше ясно в мразовития въздух. Сутрин Оксфорд беше олицетворение на нормалността — спрели пред кафенетата камиони, мирис на препечено кафе, влажни павета и свежи слънчеви лъчи, които се спускаха косо през мъглата. Не приличаше на място, в което биха се заселили вампири.

Библиотекарят със синьо сако премина през обичайния си ритуал, разгледа внимателно читателската ми карта, сякаш ме виждаше за първи път и аз бях опасен крадец на книги. Най-накрая ми махна да влизам. Извадих от чантата си компютъра, портмонето и записките си, оставих я в нишата до вратата и се отправих по извитите дървени стълби към третия етаж.

Миризмата в библиотеката винаги ми повдигаше духа — онази странна комбинация от дъх на старинен камък, прах, дървеници, хартия и пергаменти. Слънчевите лъчи се процеждаха през прозорците на стълбищните площадки, осветяваха летящите във въздуха пращинки и хвърляха отблясъци по древните стени. Грееха и върху смачканите листове с разписанията на лекциите за последния семестър. Скоро щяха да бъдат поставени и новите обяви, само след дни портите щяха да се отворят и през тях да нахлуят талази студенти, които да нарушат спокойствието на града.

Тананиках си тихичко, кимнах на бюстовете на Томас Бодли и крал Чарлз I от двете страни на входа към „Херцог Хъмфри“ и бутнах летящите врати, зад които се намираще гишетото за поръчки.

— Днес трябва да го настаним в „Селдън Енд“ — каза главният библиотекар с леко раздразнение.

Библиотеката бе отворена само от няколко минути, но господин Джонсън и неговите подчинени бяха вече на линия. Бях виждала подобно притеснение само когато очакваха много видни учени.

— Вече даде поръчките си и чака. — Непознатата библиотекарка от вчера се намръщи срещу мен и оправи купчината книги в ръцете си.

— И тези са за него. Поръча ги от читалнята на новата Бодлианска библиотека.

Там държаха книгите от Източна Азия. Не беше моята област и бързо загубих интерес.

— Занеси му засега тези и му кажи, че ще му предоставим ръкописите до час. — Главният библиотекар изглеждаше притеснен, докато влизаше обратно в кабинета си.

Шон извъртя очи към тавана, когато се приближих към него.

— Здравсти, Даяна. Ще вземеш ли ръкописите, които запази?

— Благодаря — прошепнах аз, нямах търпение да се заровя в купчинката книги, която ме очакваше. — Голям ден, а?

— Очевидно — подхвърли той кисело, преди да влезе в заключената клетка, в която държаха запазените от предния ден томове. Върна се с моите поръчки. — Заповядай. Номер на мястото?

— А4. — Винаги сядах там, в далечния югоизточен ъгъл на „Селдън Енд“, където естествената светлина беше най-добра.

Господин Джонсън се затътри към мен.

— А, д-р Бишъп, настанихме професор Клермон на А3. Сигурно ще предпочетете да седнете на А1 или А6. — Пристъпи нервно от крак на крак, оправи очилата си и премигна иззад дебелия стъкла.

Аз го зяпнах като окаменяла.

— Професор Клермон!?

— Да. Той ще работи с книгата на Нийдъм и поиска да седне някъде, където има добра светлина и достатъчно място.

— Джоузеф Нийдъм, синологът? — Усетих със слънчевия си сплит как кръвта ми започва да кипи.

— Да. Той също така е бил и биохимик, разбира се, затова и професор Клермон се интересува от него — обясни господин Джонсън, който с всеки миг изглеждаше все по-раздразнен. — Искате ли да седнете на А1?

— Предпочитам А6. — Перспективата да седна до вампир, дори с празно място между нас, ми изглеждаше силно притеснителна. Беше немислимо да се настаня на А4. Как бих могла да се съсредоточа, ако се чудя къде са насочени странните му очи? Ако бюрата в средновековната секция бяха по-удобни, щях да се паркирам под една от страховитите фигури на водоливника край тесните ѝ прозорци и да се изложа на явната неприязън на Джилиан Чембърлейн.

— Прекрасно. Благодаря ви за разбирането. — Господин Джонсън въздъхна с облекчение.

Присвих очи, когато влязох в осветения „Селдън Енд“. Клермон изглеждаше безупречно и бе напълно спокоен, бледата му кожа контрастираше на тъмната му коса. Този път носеше черен пуловер с остро деколте и дребни зелени шарки, леко повдигнат на тила. Надникнах под бюрото и видях графитеносиви панталони, чорапи в същия цвят и черни обувки, които със сигурност струваха повече от целия ми гардероб на средностатистически научен работник.

Чувството ми за безпокойство се завърна. Какво диреше Клермон в библиотеката? Защо не си беше в лабораторията?

Без да полагам никакви усилия да крача безшумно, тръгнах право към вампира. Клермон седеше по диагонал спрямо мен в далечния ъгъл на помещението и не спираше да чете, сякаш не забелязваше приближаването ми. Хвърлих чантата и ръкописите си на работното място, обозначено с А5, за да очертая границите на територията си.

Той вдигна поглед и веждите му се извиха в знак на изненада.

— Д-р Бишъп. Добро утро.

— Професор Клермон. — Хрумна ми, че сигурно е дочул всичко казано за него на входа на читалнята, защото имаше слух на прилеп. Отказвах да срещна погледа му. Започнах да вадя вещи от чантата и да строя малка крепостна стена от канцеларски принадлежности на бюрото между мен и вампира. Клермон ме наблюдаваше, докато строителните ми материали свършиха, след това свъси вежди съсредоточено и продължи да чете.

Извадих кабела на компютъра си и се мушнах под писалището, за да го включа в контакта. Когато се изправих, той продължаваше да чете, но едвам сдържаше усмивката си.

— Щеше да ти е по-добре в северния край — промърморих аз под носа си и започнах да ровя за списъка с ръкописите.

Клермон вдигна поглед. Разширените му зеници правеха очите му да изглеждат тъмни.

— Притеснявам ли ви, д-р Бишъп?

— Разбира се, че не — отвърнах веднага и внезапно гърлото ми се сви от силната миризма на карамфил, която излезе от устата му заедно с думите. — Но съм учудена, че намирате южното изложение за удобно.

— Нали не вярвате на всичко, което четете? — Едната гъста черна вежда се вдигна и се изви като въпросителна.

— Ако ме питате дали очаквам да избухнете в пламъци, щом ви докосне слънчев лъч, отговорът е не. — Вампирите не се подпалваха от дневната светлина, нито имаха дълги кучешки зъби. Това бяха митове, измислени от хората. — Но и никога не съм срещала... някой като вас, който обича да се припича на слънце.

Клермон остана неподвижен, но можех да се закълна, че се опитва да потисне смеха си.

— И колко опит от първа ръка с „някой като мен“ имате, д-р Бишъп?

Откъде знаеше, че нямам много опит с вампири? Тези същества имаха изключително развити сетива, но не притежаваха свръхестествени способности, не можеха да четат мисли и да предсказват. Тези качества бяха запазени за вещиците, а в редки случаи можеха да се развият и у демоните. Такъв бе природният ред, или поне така ми обясняваше леля ми, когато не можех да заспя от страх, че някой вампир ще ми открадне мислите и ще отлети с тях през прозореца.

Погледнах го по-внимателно.

— Струва ми се, професор Клермон, че дългогодишният опит няма как да ми каже това, което имам нужда да знам точно сега.

— С радост ще отговоря на въпросите ви, стига да мога — заяви той, затвори книгата си и я остави на бюрото. Чакаше с търпението на учител пред враждебен, но не много умен ученик.

— Какво точно искате?

Клермон се облегна назад в стола си и скръсти спокойно ръце.

— Искам да проуча трудовете на д-р Нийдъм и еволюцията на идеите за морфогенезата.

— Морфогенезата?

— Промените в ембрионалните клетки, които водят до диференциация...

— Знам какво е морфогенеза, професор Клермон. Не това ме учуди.

Устните му потрепнаха. Скръстих защитно ръцете си пред гърдите.

— Разбирам. — Преплете дългите си пръсти и подпря лакти на страничните облегалки. — Снощи дойдох в библиотеката на Бодли, за да поръчам някои ръкописи. Влязох и реших да поогледам. Обичам да знам къде се намирам, не прекарвам много време тук. И тогава ви видях в галерията. А това, на което станах свидетел, след като ви зърнах, беше малко неочаквано. — Устните му отново потрепнаха.

Изчервих се, като си спомних как използвах магия, за да взема книгата. И се опитах да не позволя да бъде обезоръжена от старомодното му „библиотеката на Бодли“, макар да не успях съвсем.

Внимавай, Даяна, предупредих се сама. Той се опитва да те очарова.

— Значи става въпрос за странно стечение на обстоятелствата, чиято кулминация е мигът, в който вампир и вещица седат един до друг и започват да изучават ръкописи като обикновени читатели?

— Не вярвам някой, направил си труда да ме разгледа повнимателно, да ме сметне за обикновен. — Тихият глас на Клермон се снижи до подигравателен шепот и той се наведе напред. — Но да, става въпрос за странно стечение на обстоятелствата, ако така ви е полесно.

— Мислех, че учените вече не вярват в съвпаденията.

Той тихо се засмя.

— Все някой трябва да вярва в тях.

Клермон не откъсваше поглед от мен, което беше крайно изнервящо. Библиотекарката добута до лакътя на вампира старата дървена количка, по чиито лавици бяха спретнато подредени сиви кутии с ръкописи.

Вампирът отмести очи от лицето ми.

— Благодаря, Вальри. Оценявам помощта ти.

— Моля ви, професор Клермон — каза Вальри, впила трескав поглед в него, и се изчерви. Вампирът успя да я очарова само с едно „благодаря“. Изсумтях. — Кажете ни, ако имате нужда от нещо друго — довърши тя и се върна на работното си място до входа.

Клермон взе първата кутия, развърза връзките с дългите си пръсти и погледна към мен.

— Не бих искал да преча на работата ви.

Матю Клермон поведе в резултата. Достатъчно дълго бях контактувала с колеги учени, за да разпозная знаците и да знам, че всяка следваща реплика от моя страна само ще влоши нещата. Отворих компютъра си, натиснах копчето за включване по-силно, отколкото беше необходимо, и взех първия от моите ръкописи. След като отворих кутията, поставих подвързаното с кожа съдържание на стойката пред себе си.

През следващите час и половина прочетох първите страници поне трийсет пъти. Започнах от началото, четях познатите ми стихове, приписвани на Джордж Рипли, които обещаваха да разкрият тайните на философския камък. След изненадите тази сутрин обясненията как да получим Зелен лъв и Черен дракон^[1] и да забъркаме мистична кръв от химикали ми се струваха по-неясни отвсякога.

А в същото време Клермон успя да отчетне поразително количество работа. Изписваше с бързи движения листа със своя автоматичен молив „Монблан“. След това обръщаше нова страница със силно шумолене, което ме караше да стискам здраво зъби, и започваше отново.

Господин Джонсън минаваше от време на време през читалнята, за да се увери, че никой не поврежда книгите. Вампирът не спираше да пише. Поглеждах и към двамата с гняв и ненавист.

В 10:45 усетих познатото изтръпване и в „Селдън Енд“ се втурна Джилиан Чембърлейн. Отправи се към мен — без съмнение, за да ми разкаже колко добре е прекарала на честването на Мабон. Но видя вампира и изпусна чантата си, пълна с листа и моливи. Той вдигна очи и се взря в нея, а тя се изниза обратно към средновековното крило.

В 11:10 усетих притискане като от целувка по врата си. Беше обърканият пристрастен към кофеина демон от музикалната читалня. Навиваше непрекъснато на пръстите си кабела на бели пластмасови слушалки, след това го оставяше да се развие към пода, повлечен от

тежестта им. Демонът ме видя, кимна на Матю и седна на един от компютрите в центъра на помещението. На монитора му бе залепена бележка: „Не работи. Повикан е техник“. Демонът остана зад него няколко часа, като непрекъснато поглеждаше през рамо, а след това вдигаше очи към тавана, сякаш се опитваше да осмисли къде се намира и как се е озовал там.

Върнах вниманието си на Джордж Рипли и усетих студения поглед на Клермон върху темето си.

В 11:40 почувствах ледено докосване между лопатките на гърба си.

Това беше капката, която преля чашата. Сара все казваше, че само едно от всеки десет същества е свръхестествено, но тази сутрин в секцията „Херцог Хъмфри“ свръхестествените бяха пет пъти повече от обикновените хора. Откъде се бяха взели?

Станах рязко, извърнах се и стреснах млад пълничък вампир с цял наръч средновековни документи в ръце. Той се опитваше да седне на стол, който бе прекалено малък за него. Нададе тих вик от внезапното неочаквано внимание. Когато зърна Клермон, пребледня повече, отколкото си мислех, че е възможно за вампир. Кимна извинително и се оттегли в тъмните дълбини на библиотеката.

Следобед още няколко човешки и три свръхестествени същества влязоха в „Селдън Енд“.

Две непознати вампирки, които по всичко личеше, че бяха сестри, се плъзнаха покрай Клермон и се спряха пред лавиците с книги по местна история под прозореца. Избираха посветените на първите поселения в Бедфордшър и Дорсет и си водеха записки в един и същ бележник. Едната прошепна нещо и Клермон така бързо извърна глава, че ако беше човек, врагът му щеше да се скърши. Просъска тихо, от което на мен ми настръхнаха косъмчетата по тила. Двете се спогледаха и изчезнаха така бързо, както се бяха появили.

Третото свръхестествено същество беше възрастен мъж. Застана под ярката слънчева светлина и се взря трескаво в прозорците от оловно стъкло, след това се обърна към мен. Облеклото му бе типично за академичните типове — кафяво туидено сако с кадифени кръпки на лактите, кадифени джинси в крещящ зелен нюанс и памучна риза, закопчана догоре, с петна от мастило на предния джоб. И тъкмо да го определя като поредния оксфордски учен, когато усетих познатото

изтръпване, което ми подсказа, че е вещер. Но не ми бе познат, затова се върнах обратно към работата си.

Ала лекият натиск на тила ми правеше невъзможно по-нататъшното четене. Напрежението се разпростря към ушите, стана по-силно и обви и челото ми. Стомахът ми панически се сви. Това не беше вече безмълвен поздрав, а заплаха. Защо себеподобен ме заплашваше?

Вещерът тръгна небрежно към бюрото ми. Докато се приближаваше, чух шепот в пулсиращия си череп. Беше едвам доловим и не можех да различа думите. Бях сигурна, че идва от вещера, но кой, по дяволите, бе той?

Дишането ми стана повърхностно. Разкарай ми се от главата, казах аз настойчиво, макар и без глас, и докоснах челото си.

Клермон се придвижи толкова бързо, че изобщо не го видях как преминава покрай бюрата. След миг вече стоеше до мен, едната му ръка бе подпряна на облегалката на стола ми, а другата постави на бюрото пред мен. Широките му рамене се бяха надвесили над мен като крилата на сокол, който си брани плячката.

— Добре ли сте? — попита той.

— Нищо ми няма — отвърнах с треперещ глас, напълно объркана за причината вампирът да ме брани от вещера.

Читателка от галерията над нас изви шия, за да види за какво е цялото суетене. Изправи се и смръщи чело. Двама вещери и вампир нямаше как да останат незабелязани от човешко същество.

— Оставете ме на мира. Хората ни забелязаха — казах през стиснати зъби.

Клермон се изправи в цял ръст, но остана с гръб към вещера и стоеше между нас като ангел-отмъстител.

— О, обърках се — промърмори вещерът зад Клермон. — Помислих, че това място е свободно. Извинете. — Тихите му стъпки отекнаха в далечината и натискът върху главата ми постепенно намаля.

Хладен бриз се вдигна във въздуха, когато студената ръка на вампира се пресегна към раменете ми, спря се, а после се върна обратно на облегалката. Клермон се приведе.

— Изглеждате ми доста бледа — каза той тихо и меко. — Искате ли да ви изпратя до вас?

— Не — поклатих глава с надеждата да си седне на мястото и да ме остави да си възвърна самообладанието.

— Д-р Бишъп, наистина смятам, че трябва да ми позволите да ви изпратя до вас.

— Не! — Гласът ми прозвуча по-силно, отколкото възнамерявах. Снизих го до шепот. — Нямам никакво намерение да си тръгвам от библиотеката, още по-малко да ви позволя да ме изпратите вие или който и да е друг.

Лицето на Клермон се озова смущаващо близо до моето. Той пое бавно дъх и отново усетих силната миризма на канела и карамфил. Нещо в погледа ми го убеди, че говоря сериозно, и се отдръпна. Стисна ядосано устни и се върна на мястото си.

Прекарахме остатъка от следобедна в напрегнато примирие. Опитах се да премина на втората кола от ръкописа си, а Клермон прелистваше страниците и записките си съсредоточен като съдия, който трябва да вземе решение за смъртна присъда.

Към три часа усетих, че нервите ми са опънати до скъсване и повече не мога да се концентрирам. Денят ми бе провален.

Събрах пръснатите си вещи и върнах ръкописа в кутията.

Клермон вдигна поглед.

— Прибирате ли се, д-р Бишъп? — Гласът му прозвуча добронамерено, но очите му блестяха.

— Да — отвърнах троснато аз.

Лицето на вампира стана безизразно, но съсредоточено.

Всички в читалнята ме проследиха с поглед, докато излизах — заплашителният вещер, Джилиан, вампирът, дори демонът. Библиотекарят на гишето за връщане на книги от следобедната смяна ми бе непознат, защото никога не си бях тръгвала по това време на деня. Господин Джонсън бутна леко стола си назад, видя, че съм аз, и погледна изненадано часовника си.

Бутнах стъклените врати на библиотеката, излязох на полянката отпред и поех жадно свеж въздух. Но свежият въздух нямаше да ми стигне, за да поправа злото на този ден.

След петнайсет минути вече бях облечена с клин до коленете, избеляла фланела на клуба по гребане на „Ню Колидж“ и дебел пуловер. Обух си маратонките и се отправих бегом към реката.

Когато стигнах до брега, част от напрежението ми се бе уталожило. „Отравяне с адреналин“, така наричаше един от лекарите ми тези пристъпи на тревожност, които ме тормозеха от детството. Медиците твърдяха, че поради причини, които те не могат да проумеят напълно, тялото ми си мисли, че е в непрекъсната опасност. Един от специалистите, при които леля ме заведе на консултация, каза, че това са остатъци от времената, в които хората са били ловци. Според него съм щяла да се оправя, щом си прочистя кръвта от адреналина, а това можело да стане, като потичам както уплашена антилопа бяга от лъв.

За лош късмет на този лекар бях ходила като дете с родителите си в Серенгети и бях виждала такова преследване. Антилопата изгуби битката. И това ми бе направило страхотно впечатление.

После опитах да си помогна с лекарства и медитация, но нищо не се бореше така успешно с паниката както физическата активност. В Оксфорд всяка сутрин гребях, преди студентските екипажи да пренаселят тясната река. Но учебната година още не бе започнала и във водата нямаше никого.

Обувките ми скърцаха по чакълениите пътеки, които водеха към хангарите. Магнах на Пийт, техника, който се разхождаше с гаечен ключ и масльонка в ръце и се опитваше да оправи това, което студентите бяха повредили по време на тренировки. Спрях се до седмия хангар и се приведох, за да си почина, преди да взема ключа, скрит над външната лампа, и да отключа вратата.

Вътре ме посрещнаха подредените жълто — бели лодки. Имаше големи осемместни за титулярния мъжки екипаж, малко по-малки за жените и най-различни други с по-ниско качество и размери. От носа на една чисто нова, която все още не бе пускана на вода, висеше бележка, която осведомяваше всички посетители, че: Никой няма право да взема „Жената на френския лейтенант“ без разрешението на президента на клуба по гребане на „Ню Колидж“. Името на лодката беше прясно изписано отстрани с викториански шрифт в памет на някогашния студент, създател на образа^[2].

В дъното на хангара имаше седемметрова лодка, поставена на скоби на височината на кръста. Бог да поживи Пийт, помислих си аз, че е оставил скула на пода. На седалката му имаше бележка: „Тренировките започват следващия понеделник. Лодката ще бъде върната на стойката си“.

Изритах маратонките си, взех две гребла от купчината до вратата и ги занесох на кея. След това се върнах за лодката.

Пуснах внимателно скула във водата и сложих единия си крак върху седалката му, за да не отплава, докато промушвах греблата в халките. След това ги хванах с една ръка като гигантски клечки за ядене, влязох в лодката и се отблъснах от кея с лявата си ръка. Скултът се понесе по реката.

За мен гребането беше като религия, състоеше се от поредица ритуали и движения, които повтарях, докато изпаднех в състояние на медитация. Започваше се от мига, в който се докоснех до екипировката, но истинската магия се случваше, когато постигнех правилната комбинация от точност, ритъм и сила, която гребането изискваше. Този спорт още от студентските ми години ми носеше спокойствие, каквото нито една друга дейност не можеше.

Потопих греблата във водата и ги плъзнах. Увеличих скоростта, като си помагах при всяко загребване с краката, и усещах съпротивлението на водата при всяко движение. Вятърът бе студен и пронизващ и дрехите ми не можеха да ме предпазят от него.

Когато постигнах идеалния ритъм, ми се стори, че летя. В тези блажени мигове изгубвах представа за време и място, бях само безплатно тяло върху течащата река. Малката ми пъргава лодка пореше водата, а аз се движех в пълна хармония с нея. Затворих очи и се усмихнах, събитията от изминалия ден започнаха да ми се струват незначителни.

Отвъд затворените ми клепачи притъмня и шумът от трафика ми подсказа, че преминавам под моста Донингтън. Излязох пак на слънце от другата страна, отворих очи и в слънчевия си сплит усетих леденото докосване на вампирски поглед.

На моста стоеше някой, дългото му палто се вееше около коленете. Макар да не виждах лицето му, от очертанията на едрата му фигура разбрах, че е Матю Клермон. Отново.

Изругах и за малко да изпусна едното гребло. Наблизо беше градският кей. Изкушавах се от мисълта да izmanеврирам непозволено, да пресека реката и да ударя вампира по тила на красивата му глава с каквото намеря подръка. Докато обмислях плана си, забелязах на кея слаба жена, облечена в изцапан с боя гащеризон. Пушеше цигара и говореше по мобилния си телефон.

Това не бе типична гледка за хангарите на Оксфорд.

Тя вдигна очи и погледът ѝ прогори кожата ми. Демон. Усмихна се като вълчица и каза нещо в телефона си.

Ставаше прекалено странно. Първо Клермон, после пък цели стада свръхестествени същества се появяваха навсякъде, където бе той. Зарязах плана и съсредоточих усилията си в гребането.

Поех отново срещу течението, но спокойствието от физическата активност се бе изпарило. Когато минах покрай таверната „Изида“, забелязах Клермон да стои до една от масите. Бе успял да се придвижи от моста Донингтън до тук пеша по-бързо от мен, която бях в състезателна лодка.

Натиснах греблата и ги вдигнах на половин метър над водата като криле на огромна птица, след това се плъзнах право към паянтовия дървен кей на таверната. Докато изляза на сушата, Клермон бе прекосил петте метра трева между нас. Кеят се огъна под тежестта му и лодката потрепна.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — попитах аз, излязох от лодката и тръгнах по дървените дъски към вампира. Дишах тежко от физическото усилие и бузите ми бяха зачервени. — Да не би вие и приятелите ви да ме преследвате?

Клермон се намръщи.

— Те не са ми приятели, д-р Бишъп.

— Нима? Не съм виждала толкова вампири, вещици и демони на едно място от времето, когато бях на тринайсет и леля ми ме замъкна на езически летен фестивал. Като не са ви приятели, защо непрекъснато се навъртат около вас? — Избърсах чело с opakото на дланта и отметнах влажната си коса от лицето.

— Мили боже — промърмори невярващо вампирът. — Май слуховете ще се окажат верни.

— Какви слухове? — попитах нетърпеливо.

— Вие си мислите, че тези... същества искат да прекарват времето си с мен? — Клермон кипеше от възмущение, но в гласа му като че ли имаше и изненада. — Невероятно.

Свалих дебелия пуловер. Погледът на Клермон се плъзна към шията ми, надолу по голите ми ръце чак до върховете на пръстите. Почувствах се странно, сякаш бях гола в обичайните си дрехи за гребане.

— Да — троснах му се аз. — Живяла съм в Оксфорд. Идвам тук всяка година. Единственото, което този път е различно, сте вие. Откакто се появихте предната вечер, вече съм изхвърлена от мястото си в библиотеката, зяпат ме непознати вампири и демони и ме плашат вещици, които през живота си не съм виждала.

Клермон леко вдигна ръце, сякаш се канеше да ме хване за раменете и да ме разтърси. Макар че не бях никак ниска с ръст от метър и седемдесет, той бе толкова висок, че трябваше да си изкривя врата, за да го погледна в очите. Тъй като си давах сметка колко по-едър и силен е от мен, отстъпих назад и скръстих ръце, като се опитах да се успокоя и да се държа като уверена жена с кариера.

— Те не се интересуват от мен, д-р Бишъп. Интересуват се от вас.

— Защо? Какво биха могли да искат от мен?

— Наистина ли нямате представа защо всички демони, вещици и вампири от Южна Англия ви преследват? — Долових известно неверие в гласа му, а и ме гледаше, сякаш ме виждаше за първи път.

— Не — отрекох, докато гледах как двама мъже пийват бира на близката маса. За мой късмет бяха потънали в разговор. — В Оксфорд не правя нищо друго, освен да чета в библиотеката, да гребам по реката и да се готвя за конференцията. Не вдигам шум около себе си. Винаги е било така. Няма причина тези същества да ми обръщат толкова много внимание.

— Помисли, Даяна — настоя Клермон. Когато ми заговори на „ти“, през мен премина емоция, която не беше страх. — Какво четеше?

Клепачите му се спуснаха над странните очи, но не и преди да забележа жадния му поглед.

Лелите ми ме предупредиха, че Матю Клермон иска нещо от мен. Оказаха се прави.

Той отново втренчи в мен неестествените си черни, обградени със сиво очи.

— Преследват те, защото смятат, че си намерила нещо, изгубено преди много години — каза той неохотно. — Искат си го обратно и мислят, че ти ще им го дадеш.

Припомних си кои ръкописи съм чела през последните няколко дни. Сърцето ми се сви. Имаше само един вероятен кандидат за подобно внимание.

— Щом не са ви приятели, откъде знаете какво искат от мен?

— Чувам разни неща, д-р Бишъп. Имам добър слух — отбеляза той спокойно, като се върна към характерната си насмешлива любезност. — Освен това съм доста наблюдателен. На концерт в неделя вечерта две вещици говореха за някаква американка — тяхна посестрима — която намерила в библиотеката на Бодли книга, смятана за изгубена. Оттогава започнах да забелязвам много нови лица в Оксфорд, а това ме прави неспокоен.

— Мабон е. Празникът обяснява присъствието на вещиците в Оксфорд. — Опитвах се да звуча спокойно като него, въпреки че той не бе отговорил на последния ми въпрос.

Клермон се усмихна саркастично и поклати глава:

— Не, не е заради равенството. А заради ръкописа.

— Какво знаете за Ашмол? — попитах тихо.

— По-малко от вас — каза Клермон, като присви очи, докато не се превърнаха в две цепки. Така още повече заприлича на голям хищен звяр. — Никога не съм виждал тома. Вие го държахте в ръцете си. Къде е той сега, д-р Бишъп? Нали не сте проявили глупостта да го оставите в жилището си?

Бях като ударена от гръм.

— Мислите, че съм го откраднала? От Бодлианската библиотека? Как си позволявате дори да предполагате такова нещо?

— Не беше у вас в понеделник вечерта — изтъкна той. — А и днес не бе на бюрото ви.

— Наистина сте наблюдателен — отбелязах язвително. — Щом сте видели всичко това от мястото, на което седяхте. Върнах книгата в петък, щом искате да знаете. — Хрумна ми със закъснение, че може да е ровил в нещата на бюрото ми. — Какво му е толкова специалното на този ръкопис, та ви кара да проучвате работата на колега?

Той премигна леко, но триумфът ми, че съм го хванала да върши нещо толкова нередно, бе помрачен от страх, че вампирът ме следва толкова отблизо.

— Просто любопитство — каза той и оголи зъби. Сара не ме бе подвела, вампирите нямаха дълги кучешки резци.

— Нали не се надявате, че ще ви повярвам?

— Не ми пука дали ми вярвате, д-р Бишъп. Но трябва да внимавате. Тези същества са съвсем сериозни. А пък когато разберат

каква необикновена вещица сте... — Клермон поклати глава.

— Какво имате предвид? — И последната капчица кръв се източи от главата ми, от което ми се зави свят.

— Необичайно е в наши дни вещиците да имат толкова... потенциал. — Гласът на Клермон се снижи и завибрира тихо в дъното на гърлото му. — Е, не всеки го вижда, но аз — със сигурност. Излъчва се от вас, когато се съсредоточите. И когато сте гневна. Няма начин демоните в библиотеката да не го забележат, ако вече не са го сторили.

— Благодаря за предупреждението. Но нямам нужда от помощта ви. — Тъкмо се канех да си тръгна, когато ръката му се стрелна, хвана ме над лакътя и ме спря.

— Не бъдете толкова сигурна. Внимавайте. Моля ви. — Клермон се поколеба, идеалните черти на лицето му се изкривиха, личеше си, че в него протича вътрешна борба. — Особено когато пак видите онзи вещер.

Взрях се в ръката, която ме държеше. Клермон ме пусна. Клепачите се спуснаха над очите му.

Гребах бавно и спокойно обратно към хангара, но повтарящите се движения не успяха да разсеят объркването и безпокойството ми. От време на време зървах по някоя тъмна сянка по крайбрежната алея, но нищо друго не привлече вниманието ми, освен хората, които се прибираха на велосипеди от работа или си разхождаха кучетата.

След като върнах лодката и греблата и заключих хангара, тръгнах с умерена стъпка по алеята.

Матю Клермон стоеше от другата страна на реката пред университетския хангар за лодки.

Затичах и когато погледнах през рамо, него вече го нямаше.

[1] Според алхимиците Зелен лъв и Черен дракон са символи на два от етапите при получаване на злато. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за английския писател Джон Фаулс (1926–2005), автор на романа „Жената на френския лейтенант“ (1969), преведен в България като „Грешницата от Лаймриджис“. Той е учил в „Ню Колидж“ в Оксфорд непосредствено след Втората световна война. — Б.пр. ↑

5.

След вечеря седнах на дивана до студената камина във всекидневната и включих лаптопа си. Защо му беше на учен от калибъра на Клермон да разглежда алхимичен ръкопис — дори и омагьосан? Какво го бе накарало да седи цял ден в Бодлианската библиотека до вещица и да чете стари трактати за морфогенезата? Визитката му бе в един от джобовете на чантата ми. Извадих я и я подпрях на екрана.

Потърсих го в интернет. Излезе несвързан с него линк за мистериозно убийство, неизбежните социални мрежи и купчина биографични справки, които изглеждаха обещаващо: страницата на факултета му, статия в „Уикипедия“ и линкове към настоящите членове на Кралското дружество.

Кликнах върху страницата на факултета и изсумтях. Матю Клермон беше от онези учени, които не обичаха да публикуват информация за себе си в интернет, дори и академична. На сайта на „Йейл“ можеш да намериш телефоните и подробните биографии на всички научни работници. Но очевидно „Оксфорд“ имаше по-различно отношение към личното пространство на учените си. Нищо чудно, че един вампир бе избрал да преподава точно тук.

Нямаше никакви данни за Клермон и на сайта на болницата, макар на визитката да бе отбелязана принадлежността му към нея. Написах „Джон Радклиф, Неврология“ в кутийката за търсене и попаднах на общо описание на предлаганите от отделението услуги. Нямаше нито едно име на лекар, само дълъг списък с научни изследвания. Започнах да кликам търпеливо върху всички линкове и най-накрая намерих името на страница, озаглавена „Фронтален лоб“, макар да нямаше никаква допълнителна информация.

Статията в „Уикипедия“ също не ми помогна, сайтът на Кралското дружество — още по-малко. Всяка обещаваща повече информация връзка на главните страници изискваше парола. Нямах

късмет в отгатването на потребителското име и паролата на Клермон и ми бе отказан всякакъв достъп след шестото погрешно въвеждане.

Изнервена, въведох името на вампира в търсачката на научните списания.

— Да. — Облегнах се доволно назад.

Матю Клермон може и да не бе оставил много следи за себе си в интернет, но със сигурност проявяваше голяма активност в научната литература. След като сортирах резултатите по дати, получих добра моментна снимка на интелектуалната му история.

Първоначалното ми победоносно чувство се изпари. Той нямаше една-единствена интелектуална история. Имаше четири.

Първата започваше с мозъка. По-голямата ѝ част бе извън моята компетентност, но изглежда, че Клермон си бе изградил научна и медицинска репутация чрез изследвания как фронталният лоб на мозъка управлява импулсите и желанията. Беше направил няколко открития за неврологичните механизми на отложеното удоволствие и участието на префронталната кора на главния мозък в тях. Отворих нов прозорец на брауъра, за да разгледам анатомична схема и да видя за коя част от мозъка става въпрос.

Някои твърдят, че научната работа има зле прикрит автобиографичен характер. Пулсът ми се ускори. Като се имаше предвид, че Клермон е вампир, най-искрено се надявах, че отложеното удоволствие не е нещо, в което е добър.

Следващите ми няколко кликания ми показаха неочакван обрат в научните интереси на Клермон от мозъка към вълците — норвежките вълци, ако трябва да съм по-точна. По всичко личеше, че е посветил доста време на скандинавските ноци за изследванията си — което не бе никакъв проблем за един вампир, по принцип с ниска телесна температура и способност да вижда добре в тъмното. Опитах се да си го представя в пухено яке и дебели дрехи на снега, с бележник в ръка — и не успях.

Тогава се появи и първата връзка с кръвта.

Докато изследвал вълците в Норвегия, вампирът започнал да анализира кръвта им, за да установи наследствените им връзки. Беше успял да разграничи четири рода сред норвежките вълци, три от които били типични за тези земи. Четвъртият водел началото си от вълк, пристигнал в Норвегия от Швеция или Финландия. Накрая

заклучаваше, че доста често се среща чифтосване между отделните глутници, което води до обмен на генетичен материал и влияе на еволюцията на вида.

В момента проучваше наследствени черти при други животински видове, както и при хората. Повечето от последните му публикации бяха технически — методи за изследване на тъканни проби и начини за обработване на стари и крехки следи от ДНК.

Стиснах голям кичур от косата си и дръпнах силно с надеждата, че скубането ще увеличи кръвообращението ми и ще помогне на уморените ми неврони да заработят отново. Не беше възможно един учен да е толкова продуктивен в толкова много различни области. Само обучението щеше да отнеме повече от един живот — човешки живот обаче.

Но за вампир, който може да си позволи да работи с десетилетия по всеки отделен проблем, това беше напълно възможно. Каква беше истинската възраст на Матю Клермон, скрита зад външността на трийсет и няколко годишен мъж?

Станах, за да си направя чай. С едната ръка държах димящата чаша, а с другата изрових мобилния си телефон и набрах с палец номера.

Едно от най-хубавите неща при учените бе, че винаги държаха телефоните си включени и ги вдигаха на второто позвъняване.

— Кристофър Робъртс.

— Крис, Даяна Бишъп е.

— Даяна! — Гласът на Крис прозвуча весело, във фона се чуваше музика. — Чух, че си спечелила още една награда за книгата си. Честито!

— Благодаря — отвърнах и се размърдах на дивана. — Беше много неочаквано.

— Не и за мен. Великолепна работа. И като стана въпрос — как върви проучването? Приключи ли с писането на доклада?

— Дори не съм близо до края — казах аз. Ето с това трябваше да се занимавам, а не да търся информация за вампири по интернет. — Виж, извинявай, че те безпокоя в лабораторията. Имаш ли минутка?

— Разбира се. — Извика на някого да намали музиката. Но тя си остана все така силна. — Изчакай. — Чу се приглушен разговор и след

това стана тихо. — Така е по-добре — добави той смутено. — Новите са пълни с енергия в началото на семестъра.

— Докторантите винаги са пълни с енергия, Крис. — Усетих лека завист, липсваше ми контактът с нови студенти.

— Ти най-добре знаеш. Кажеш сега какво искаш.

С Крис бяхме постъпили по едно и също време „Йейл“. И от него не очаквах да се хабилитира, но той ме изпревари с година, като успя да спечели специализация, спонсорирана от фондацията „Макартър“ с брилянтната си работа в молекулярната биология.

Не се държа като надменен гений, когато му се обадох най-неочаквано да го питам защо алхимик описва нагриването на две вещества в дестилатор като дърво с клони. Никой друг от химическия факултет не искаше да ми помага, а Крис изпрати двама докторанти да донесат всички материали, необходими за възстановяване на експеримента, след това настоя да отида в лабораторията. После двамата наблюдавахме как мътната сива утайка се превърна във великолепно червено дърво със стотици клони. Оттогава станахме приятели.

Поех дълбоко дъх.

— Вчера се запознах с един човек.

Крис възкликна шеговито, но радостно. От години не спираше да ме запознава с мъже, с които ходеше заедно на фитнес.

— Не става въпрос за романтично запознанство — побързах да добавя аз. — Учен е.

— Точно от това се нуждаеш, от един хубав учен. Трябва ти предизвикателство и личен живот.

— Кой ми го казва! Вчера в колко часа си тръгна от лабораторията? Пък и в живота ми вече има един хубав учен — подразних го аз.

— Не сменяй темата.

— Оксфорд е малък град, няма как да не го срещам непрекъснато. А той все изниква отнякъде. — Не беше съвсем вярно, помислих си и кръстосах пръсти, но пък беше доста близо до истината. — Прегледах научните му разработки, някои от тях разбирам, но сигурно нещо ми убягва, защото не мога да сглобя цялостната картина.

— Само не ми казвай, че е астрофизик — прекъсна ме Крис. — Знаеш, че не съм много силен по физика.

— Но ти си гений!

— Така е — отвърна той, без да се замисля. — Но геният ми не се простира до игри с карти и физика. Името, моля. — Крис се опитваше да проявява търпение, но трудно се намираше достатъчно бърз ум, който да му угоди.

— Матю Клермон. — Името задра гърлото ми също като миризмата на карамфил предната вечер.

Крис подсвирна.

— Хлъзгавият самотник професор Клермон. — Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. — Какво си ми направила? Да не си го омагьосала с прекрасните си очи?

Крис не знаеше, че съм вещица, и съвсем случайно използва думата „омагьосала“.

— Харесал е книгата ми за Бойл.

— Да бе! — възкликна присмехулно Крис. — Ти си впила в него тези сини очи, а той е мислил за закона на Бойл. Той е учен, Даяна, не е монах. И между другото, е много голяма работа.

— Така ли? — попитах аз тихо.

— Така. Феномен също като теб, започна да публикува още докато пишеше доктората си. И то не глупости, а смислени неща — трудове, под които всеки с удоволствие би се подписал, стига да успее да ги напише за цяла кариера.

Прегледах записките си.

— Негово ли е изследването за механизмите на префронталната кора?

— Написала си си домашното — каза той одобрително. — Не съм много запознат с ранните изследвания на Клермон, повече се интересувам от химическата страна на проучванията му, но публикациите му за вълците вдигнаха доста шум.

— Как така?

— Показва невероятни инстинкти — как вълците си избират къде да живеят, как формират глутниците, как се чифтосват. Създаваше впечатлението, че все едно и той е един от тях.

— А може и да е. — Опитах се да говоря небрежно, но нещо горчиво и завистливо избухна в устата ми и думите прозвучаха грубо.

Матю Клермон нямаше угризения да използва свръхестествените си способности и жаждата си за кръв за напредване в кариерата. Ако в

петък вечер той трябваше да взема решенията относно Ашмол, със сигурност щеше да докосне илюстрациите. Изобщо не се съмнявах в това.

— Щеше да е по-лесно да обясним качествата на трудовете му, ако наистина беше вълк — каза спокойно Крис, без да обръща внимание на тона ми. — Но тъй като не е, ще се наложи да признаеш, че е много добър. След като публикувах откритията му, го приеха за член на Кралското дружество. Наричаха го новия Атънбъроу, но след това изчезна.

Не се и съмнявам, помислих си аз.

— А после отново се появи и започна да се занимава с еволюцията и химия?

— Да, но интересът му към еволюцията беше естествено продължение на работата с вълците.

— И какво в неговите изследвания по химия те интересува?

Крис поде някак предпазливо.

— Ами, държи се като учен, който е открил нещо голямо.

— Не те разбирам — намръщих се аз.

— В такива случаи ставаме нервни и се държим странно. Крием се в лабораториите, не ходим по конференции от страх да не се изпуснем и да не помогнем на някой друг да направи откритието.

— Държете се като вълци. — Вече знаех доста за вълците. Това собственическо и прикрито поведение, което Крис описваше, много напомняше за норвежките вълци.

— Точно така — засмя се Крис. — Да не е ухапал някого или да са го видели да вие срещу луната?

— Поне не съм чула — промърморих. — Клермон винаги ли е бил толкова потаен?

— Не съм човекът, когото трябва да питаш — призна си Крис. — Той е дипломиран лекар и сигурно е преглеждал пациенти, макар никога да не е имал кой знае каква клинична репутация. А и вълците го харесвали. Но през последните три години не се е появявал на нито една голяма конференция. — Млъкна. — Чакай малко, сетих се за нещо отпреди няколко години.

— Какво?

— Изнасял доклад, не си спомням подробностите, но една жена му зададе въпрос. Било умно питане, но той се отнесъл

пренебрежително. Тя обаче била настоятелна. Той се раздразнил, а после направо полудял. Приятел, който е присъствал, каза, че никога не е виждал човек така бързо да превключва от любезност на гняв.

Вече натисках клавишите, опитвах се да намеря повече информация за сблъсъка.

— Д-р Джекил и мистър Хайд, а? Няма нищо в интернет за случката.

— Не се учудвам. Химиците не обичат да си развяват мръсното бельо. За никого от нас не е полезно, когато дойде време да се раздават финансови помощи. Не искаме бюрократите да ни смятат за надути мегаломани. Оставяме тази привилегия на физиците.

— Клермон получава ли финансови помощи?

— О, да! Червив е с пари от помощи. Хич не се тревожи за кариерата на професора. Може и да му се носи славата, че се държи презрително с жените, но това не е намалило паричните потоци към него. Работата му е прекалено добра, за да се случи подобно нещо.

— Срещал ли си се някога с него? — попитах аз с надеждата да чуя преценката на Крис за характера на Клермон.

— Не. Едва ли ще успееш да намериш повече от десетина души, които да ти кажат, че го познават. Не преподава. Но има много слухове — че не харесва жени, че е интелектуален сноб, че не отговаря на писма, не приема студенти да работят по неговите изследвания.

— Но ти май смяташ, че това са глупости.

— Не са глупости — каза замислено Крис. — Просто не смятам, че това има значение, при положение че може да разгадае тайните на еволюцията или да намери лекарство за болестта на Паркинсон.

— Ти го изкара кръстоска между Солк^[1] и Дарвин.

— Всъщност, много добра аналогия.

— Толкова ли е добър? — Спомних си колко настървено и съсредоточено Клермон четеше трудовете на Нийдъм. Подозирах, че наистина е доста добър.

— Да. — Крис зашепна: — Ако бях хазартен тип, бих заложил сто долара, че ще спечели Нобелова награда.

Крис бе гений, но не знаеше, че Матю Клермон е вампир. Така че Нобелова награда няма да има — вампирът никога не би рискувал да загуби анонимността си. А на нобеловите лауреати им публикуват снимките.

— Обзаложихме се — казах аз и се засмях.

— Започвай да пестиш, Даяна, защото ще загубиш този облог — изкикоти се и Крис.

Беше загубил последния ни бас. Бях се обзаложила с него на петдесет долара, че ще се хабилитира преди мен. Банкнотата, която ми даде на сутринта след обаждането от фондация „Макартър“, беше затъкната под рамката с неговата снимка. На фотографията Крис бе прокарал пръсти през черните си къдрици и се усмихваше глуповато. Получи професурата си девет месеца, след като бе направена снимката.

— Благодаря ти, Крис. Много ми помогна. — Бях искрена. — Връщай се при хлапетата. Сигурно вече са взривили нещо.

— Да. Трябва да отида да ги нагледам. Противопожарната аларма не се е включила, което е добър знак. — Поколеба се. — Я си признай, Даяна. Не се притесняваш да не кажеш нещо неуместно, ако попаднеш на Матю Клермон на някой коктейл. Струва ми се, че правиш някакво проучване. Какво толкова те заинтригува в него?

Крис понякога като че ли подозираше, че съм различна. Но нямаше начин да му кажа истината.

— Падам си по умни мъже.

Той въздъхна.

— Добре, не казвай нищо повече. Ужасна лъжкиня си, да знаеш. Но внимавай. Ако ти разбие сърцето, ще трябва да го сритам, а този семестър съм много зает.

— Матю Клермон няма да ми разбие сърцето — настоях аз. — Той е колега с широки интереси, това е всичко.

— Язык, че си толкова умна. Залагам десет долара, че до края на седмицата ще те покани на среща.

Изсмях се.

— Няма ли да си вземеш поука най-накрая? Добре, десет долара, или еквивалента им в британски лири, когато спечеля баса.

Сбогувахме се. Продължавах да не знам почти нищо за Матю Клермон, но имах по-добра представа на кои въпроси търся отговори, а най-важният сред тях беше: защо някой, който е на прага на откритие в еволюционната теория, ще се интересува от алхимия от седемнайсети век?

Рових в интернет, докато ме заболяха очите. Когато часовникът удари полунощ, бях заритата в записки за вълци и генетика, но още не бях разгадала мистериозния интерес на Матю Клермон към Ашмол.

[1] Джонас Солк (1914–1995) — американски имунолог, откривател на ваксината срещу полиомиелита. — Б.пр. ↑

6.

Следващата сутрин беше мрачна и много по-типична за ранната есен. Искях само да се увия в дебели пуловери и да си остана в квартирата.

Един поглед към лошото време навън ме убеди да не ходя на реката. Излязох да потичам. Във фойето магнах на нощния портиер, който първо ме изгледа невярващо, а след това насърчително вдигна палци.

С всяка крачка по тротоара сковаността ми изчезваше. Докато стигна до чакълениите пътеки на университетския парк, вече дишах дълбоко и се чувствах ведра и готова за дългия ден в библиотеката — без значение колко свръхестествени същества се бяха събрали там.

Когато се върнах, портиерът ме спря.

— Д-р Бишъп?

— Да?

— Съжалявам, че снощи върнах посетителя ви, но такава е политиката на колежа. Следващия път, когато ви идват гости, моля предупредете ни и ще ги пуснем да се качат.

Ведрото ми настроение веднага се изпари.

— Мъж ли беше или жена? — попитах рязко.

— Жена.

Отпуснах рамене, които се бяха качили чак до ушите ми.

— Изглеждаше ми много мила, винаги съм харесвал австралийците. Те са дружелюбни, без да са... нали се сещате... — Портиерът млъкна, но ми стана ясно какво се опитва да каже. Австралийците са като американците, но не толкова настойчиви. — Но ви позвънихме в квартирата.

Намръщих се. Бях изключила звука на телефона, защото Сара никога не успяваше да пресметне часовата разлика между Мадисън и Оксфорд и ми звънеше посред нощ. Това обясняваше всичко.

— Благодаря, че ми казахте. В бъдеще ще ви предупреждавам, ако ще ми идват гости — обещах.

Качих се в квартирата си, светнах лампата в банята и видях, че последните два дни си бяха взели своето. Тъмните кръгове, които се бяха появили вчера около очите ми, вече приличаха на синини. Погледнах си ръцете за наранявания и с изненада не открих такива. Вампирът ме бе стиснал толкова силно, та бях сигурна, че е спукал кръвоносните съдове под кожата ми.

Взех душ, облякох се в широки панталони и поло. Черният цвят на дрехите подчертаваше ръста ми и прикриваше атлетичната ми фигура, но също така на неговия фон приличах на труп. Затова вързах един виолетов пуловер около раменете си. От него сенките под очите ми станаха още по-лилави, но поне вече не бях толкова мъртвешки бледа. Косата ми стърчеше във всички посоки и пукаше при всяко движение. Единственото решение бе да я свия на малък разчорлен кок на тила.

Предния ден Клермон бе поръчал доста книги и бях готова и днес да го срещна в читалнята „Херцог Хъмфри“. Приблжих се към гишето с изправени рамене.

И пак заварих дежурния и двамата му помощници да се щурат като подплашени птици. Този път суетнята им бе ограничена в триъгълника между гишето за поръчки, картотеката на ръкописите и кабинета на главния библиотекар. Мъкнеха купчини кутии и бутата колички с ръкописи под зорките очи на чудовищата от водоливниците към първите три работни места.

— Благодаря, Шон — долетя от дълбините на читалнята дълбокият любезен глас на Клермон.

Добрата новина бе, че не ми се налагаше повече да делея бюро с вампир.

А лошата — че не можех да вляза или изляза от библиотеката, нито да си поръчам ръкопис, без зоркият поглед на Клермон да следи всяко мое движение. А днес имаше и подкрепление.

Дребно момиче подреждаше книжа и папки във втората ниша. Носеше дълъг развлечен кафяв пуловер, който ѝ стигаше почти до коленете. Когато се обърна, с изненада установих, че е жена. Очите ѝ бяха в кехлибарени и черни краски, а погледът им бе леден.

Дори да не бях усетила хладното докосване на погледа ѝ, сияйната ѝ бледа кожа и неестествено гъстата лъскава коса я издаваше, че е вампир. Кичурите ѝ се виеха като змии покрай лицето и по

раменете. Тя направи крачка към мен, без да се опитва да крие уверените си резки движения, и ме изгледа зверски. Очевидно не ѝ харесваше, че се налага да е тук, и обвиняваше мен за това.

— Мириам — повика я тихо Клермон и излезе измежду лавиците на централната пътека. Спря се и на устните му се появи учтива усмивка. — Д-р Бишъп. Добро утро. — Прокара пръсти през косата си, от която тя стана още по-артистично разрошена. Аз също инстинктивно си погладих косата и започнах да подръпвам един кичур зад ухото си.

— Добро утро, професор Клермон. Виждам, че пак сте тук.

— Да. Но днес няма да съм при вас в „Селдън Енд“. Успяха да ни намерят място тук, където няма да притесняваме никого.

Вампирката хвърли наръч книжа върху бюрото.

Клермон се усмихна.

— Може ли да ви представя сътрудничката ми д-р Мириам Шепард. Мириам, това е д-р Даяна Бишъп.

— Д-р Бишъп — кимна хладно Мириам и ми подаде ръка. Поех я и останах поразена от контраста между малката и студена длан и моята собствена, която бе значително по-голяма и топла. Понечих да се отдръпна, но тя ме стисна здраво и за малко да ми счупи костите. Когато най-накрая ме пусна, едвам се удържах да не си тръсна ръката.

— Д-р Шепард. — Тримата стояхме един до друг и се чувствахме неловко. Какво е редно да попиташ един вампир сутрин? Прибягнах към баналностите на човешките същества. — Трябва да се захващам за работа.

— Желая ви ползотворен ден — каза Клермон и кимането му беше хладно като ръкостискането на Мириам.

Господин Джонсън се появи до мен с малката купчинка сиви кутии, които бях поръчала.

— Днес ще ви настаним на А4, д-р Бишъп — уведоми ме той и доволно наду бузи. — Ще ви отнеса поръчките. — Раменете на Клермон бяха толкова широки, че не можех да видя дали на бюрото му има подвързани ръкописи. Потиснах любопитството си и последвах главния библиотекар към обичайното си място в „Селдън Енд“.

Клермон не седеше до мен, но въпреки това усещах силно присъствието му, докато си вадах моливите и си включвах компютъра.

Настаних се с гръб към празното помещение, взех първата кутия, извадих подвързания с кожа ръкопис и го сложих на поставката.

Познатите действия — четенето и воденето на записки — скоро погълнаха вниманието ми. Приключих с първия документ за по-малко от два часа. Погледнах часовника си, още нямаше единайсет. Имаше време за още един до обяд.

Ръкописът във втората кутия беше по-малък от първия, но в него имаше интересни скици на алхимични инсталации и устройства за химически процедури. Представляваше нещо средно между готварска книга и наръчник на отровителя. „Вземете съда с живак и го нагривайте над пламък три часа — започваха указанията. — И когато се съедини с Философското дете, го оставете да се утаи, докато Черният гарван го отнесе към смъртта му.“ С всяка изминала минута пръстите ми летяха все по-бързо по клавишите.

Бях се подготвила, че днес ще ме зяпат всевъзможни свръхестествени същества. Но когато часовникът удари един, бях все още на практика сама в „Селдън Енд“. Единственият друг читател беше докторант с шал на червени, бели и сини ивици — цветовете на „Кебъл Колидж“. Той се взираше тъпо в купчина редки книги и си гризеше ноктите, като от време на време щракваше прекалено силно със зъбите.

След като попълних още две поръчки и си събрах ръкописите, станах от мястото си, за да отида на обяд. Бях доволна от сутрешните си занимания. Джилиан Чембърлейн ме изгледа злобно от неудобното бюро под стария часовник, когато минавах покрай нея. Погледите на двете вампирки от предния ден се забиха като ледени висулки в мен, а демонът от музикалната читалня бе довел още двама себеподобни. Тримата се занимаваха с четец на микрофилми, частите му бяха пръснати покрай тях, а една ролка се бе търколила незабелязано на пода.

Клермон и асистентката му вампирка все още седяха близо до гишетото за поръчки на читалнята. Той твърдеше, че свръхестествените същества се събираха заради мен, а не заради него. Но държанието им днес ми подсказваше друго, помислих си аз триумфално.

Докато връщах ръкописите си, Матю Клермон ми хвърли хладен поглед. Струваше ми известно усилие, но се направих, че не го забелязвам.

— Приключи ли с тези? — попита Шон.

— Да. Има още два на бюрото ми. Ако ми доставите и тези, ще бъде страхотно. — И му подадох поръчките. — Искаш ли да дойдеш с мен на обяд?

— Валъри току-що излезе. Боя се, че не мога да мръдна — каза той, изпълнен със съжаление.

— Следващия път. — Стиснах портмонето си в ръка и се обърнах.

Ниският глас на Клермон обаче ме спря.

— Мириам, време е за обяд.

— Не съм гладна — отвърна тя с ясно мелодично сопрано, в което имаше и нотка гняв.

— Свежият въздух ще ти помогне да се съсредоточиш по-добре. — Заповедническият тон на Клермон не можеше да се сбърка с нищо. Мириам въздъхна шумно, хвърли молива на бюрото си, излезе от сенките и тръгна след мен.

Обикновено обядвах в кафенето на втория етаж на близката книжарница. Усмихнах се при мисълта как Мириам щеше да си запълва времето, докато се хранех, сред туристите, които се тълпяха пред щендерите с картички между полиците с пътеводители на Оксфорд и криминалната секция.

Взех си сандвич и чай и се сврях в най-далечния ъгъл на претъпканото помещение между бегъл познат от историческия факултет, който четеше вестник, и студент, разделящ вниманието между MP3-плейъра си, мобилния си телефон и компютъра си.

След като си изядох сандвича, взех чашата чай с две ръце, погледнах през витрината и се намръщих. Един от непознатите демони от „Херцог Хъмфри“ се бе облегал на вратата на библиотеката и се вираше във витрините на книжарницата.

Усетих напрежение по скулите си, леко и ефирно като целувка. Вдигнах поглед и съзрях още един демон. Тя беше красива, със завладяващи, противоречиви черти — устата ѝ бе прекалено голяма за деликатното лице, огромните ѝ шоколадовокафяви очи бяха прекалено близо едно до друго, а косата ѝ — прекалено светла за кожата с цвят на мед.

— Д-р Бишъп? — Австралийският ѝ акцент ме поля като студена вода.

— Да — прошепнах аз и хвърлих поглед към стълбите. Оттам не се подаваше тъмнокосата глава на Мириам. — Аз съм Даяна Бишъп.

Тя се усмихна.

— Агата Уилсън. И приятелката ви долу не знае, че съм тук.

Това беше абсурдно старомодно име за жена само десетина години по-възрастна и много по-модерно облечена от мен. Името ѝ ми бе познато и смътно си спомних, че я бях виждала в някакво модно списание.

— Може ли да седна? — попита тя и посочи мястото, освободено от историка.

— Разбира се — промълвих.

В понеделник срещнах вампир. Във вторник вешер се опита да ми проникне в главата. Очевидно сряда беше денят на демоните.

Макар че демоните непрекъснато ме следваха по петите, докато бях студентка, знаех много по-малко за тях, отколкото за вампирите. Малцина проумяваха тези същества, а и Сара никога не успяваше да отговори на въпросите ми за тях. Според нея демоните били престъпна низша класа. Тъй като преливали от изобретателност и творческа енергия, лъжели, крадели, мамели и дори убивали, като винаги си мислели, че ще им се размине. Според Сара дори още по-притеснително било раждането им. Нямало как да се предвиди кога ще се пръкне демон, тъй като родителите им по принцип били обикновени хора. Според леля ми това затвърждавало и без това маргиналното им положение в йерархията на съществата. Тя ценеше високо семейните традиции на вещиците и тяхното потекло и не одобряваше демонската непредвидимост.

Отначало Агата Уилсън се задоволи само с мълчаливо присъствие край мен, просто ме гледаше как си държа чая. Но след това ме заля с трескав поток от думи. Сара все казваше, че с демоните е невъзможно да се разговаря, защото те винаги започвали от средата.

— Толкова много енергия ни привлича — каза тя делово, все едно ѝ бях задала въпрос. — Вещиците пристигнаха в Оксфорд за Мабон и така се бяха разбъбрили, все едно светът не е пълен с вампири, които чуват всичко. — Млъкна. — Не бяхме сигурни, че пак ще я видим.

— Кое? — попитах тихо.

— Книгата — довери ми тя почти шепнешком.

— Книгата — повторих аз с равен тон.

— Да. След това, което вещиците й сториха, не вярвахме, че пак ще я зърнем някога.

Очите на демоничната жена бяха впити в някаква точка по средата на помещението.

— О, вие също сте вещица, разбира се. Може би не бива да ви говоря така. Но си мислех, че само вие от всички вещици ще успеете да разберете какво са направили с нея. А сега и това — добави тя тъжно, взе захвърления вестник и ми го подаде.

Сензационното заглавие веднага привлече вниманието ми. „Вампир на свобода в Лондон“. Прочетох набързо статията.

„Полицията няма нови улики за загадъчното убийство на двама мъже в Уестминстър. Трупите на Даниел Бенър (22 г.) и Джейсън Енрайт (26 г.) са намерени на алеята зад кръчмата «Бялото сърце» на улица «Сейнт Олбън» рано сутринта в неделя от собственика на заведението Рег Скот. И двамата мъже са били с прерязани сънни артерии и множество прорезни рани по шията, ръцете и торса. Експертизата е доказала, че причина за смъртта е загуба на кръв, макар на местопрестъплението да не е намерена кръв.

Властите, разследващи «вампирските убийства» — както бяха наречени от местните жители тези престъпления — са потърсили съдействието на Питър Нокс. Авторът на бестселъри за модерен окултизъм, сред които «Тъмни дела», «Дяволът и съвременното» и «Възходът на магията: нуждата от мистерии в ерата на науката», е канен за консултант по целия свят, когато има сатанински и серийни убийства.

«Няма доказателства, че става въпрос за ритуални убийства», каза Нокс пред репортери на пресконференция. «Нито пък прилича на дело на сериен убиец», заключи той въпреки приликите с убийствата на Кристиана Нилсен в Копенхаген миналата година и на Сергей Морозов в Санкт Петербург през 2007 година. Когато журналистите

настояха за коментар, Нокс допусна, че може да става въпрос за имитатор или имитатори.

Загрижени граждани са организирали доброволни отряди и местната полиция праща свои представители от врата на врата, които да отговарят на въпроси и да осигуряват помощ. Властите настояват лондончани да предприемат допълнителни мерки за опазване на сигурността си, особено през нощта.“

— Това са измислици на вестникар, който търси сензации — изтъкнах и подадох вестника на демона. — Пресата се храни с хорските страхове.

— Нима? — попита тя и се огледа наоколо. — Не съм убедена. Според мен има и още нещо. С вампирите никога не се знае. Те са само на една крачка от животните. — Агата Уилсън изкриви кисело устни. — А казват, че ние сме били нестабилни. Но е опасно за който и да е от нас да привлича хорското внимание.

Говорехме прекалено дълго за вещици и вампири, а бяхме на публично място. Студентът още беше със слушалки на ушите, а другите клиенти бяха потънали в собствените си мисли или бяха приближили глави към хората, с които обядваха.

— Не знам нищо за ръкописа, нито за това, което са му сторили вещиците, госпожице Уилсън. И също така не е у мен — добавих веднага, в случай че и тя си мислеше, че съм го откраднала.

— Наричай ме Агата. — Взря се в шарка на килима. — Значи сега е в библиотеката. Те ли ти казаха да я върнеш?

Вещиците ли имаше предвид? Вампирите? Библиотекарите? Избрах най-вероятното предположение.

— Вещиците ли? — прошепнах.

Агата кимна и погледът ѝ се стрелна из помещението.

— Не. Когато приключих с нея, просто я върнах.

— А, значи си я върнала — подчерта многозначително Агата. — Всички си мислят, че библиотеката е просто сграда, но това не е така.

Отново си спомних онова странно присвиване, което усетих, когато Шон сложи ръкописа върху движещата се лента.

— Библиотеката е такава, каквато вещиците искат да бъде — продължи тя. — Но книгата не ти принадлежи. Не бива вещиците да решават къде да бъде пазена и кой да я вижда.

— И какво му е толкова специалното на този ръкопис?

— Книгата обяснява защо сме на тази земя — каза тя, а в гласа ѝ се прокрадна издайническо отчаяние. — Разказва историята ни — началото, средата, дори края. Ние, демоните, трябва да проумеем мястото си в света. Ние имаме по-голяма нужда от това, отколкото вещиците и вампирите. — В нея вече нямаше нищо объркано. Беше като камера, която дълго време не е била на фокус, но после е дошъл някой, раздрусал я е и лещите са се подредили.

— Знаете мястото си в света — започнах аз. — Има четири вида същества — хора, демони, вампири и вещици.

— А откъде са се появили демоните? Кой ги е създал? Защо сме тук? — Кафявите ѝ очи светнаха. — Ти знаеш ли откъде идва дарбата ти? Знаеш ли?

— Не — прошепнах аз, клатейки глава.

— Никой не знае — добави тя тъжно. — И не спираме да се чудим. Отначало хората си мислели, че демоните са ангели-хранители. Вярвали, че сме богове, пратени на земята, и жертви на собствените ни страсти. Мразели ни, защото сме различни, и изоставяли децата си, ако се окажели демони. Обвинявали ни, че им обсебваме душите и ги подлудяваме. Демоните са много талантиливи, но не са зли, не са като вампирите. — Сега вече тонът ѝ стана категорично гневен, макар да не повишаваше глас. — Ние никога не бихме подлудили никого. Ние сме много повече от вещиците жертви на човешките страхове и завист.

— Има достатъчно противни легенди и за вещиците — отбелязах и се сетих за лова на вещици и последвалите екзекуции.

— Вещиците се раждат от вещици. Вампирите създават други вампири. Имате си семейна история и спомени, с които да се утешавате, когато се чувствате самотни и объркани. А ние си нямаме нищо, само разкази на човешки същества. Нищо чудно, че толкова много демони са със сломен дух. Единствената ни надежда е някой ден да срещнем други демони и да знаем, че има и други като нас. Синът ми беше един от късметлиите. Натаниъл имаше майка-демон, която видя признаците у него и му помогна да осъзнае какво представлява. — Тя се извърна за миг, за да се овладее. Когато очите ѝ отново

срещнаха моите, видях, че са пълни с тъга. — Може би хората са прави. Може би ние наистина сме обсебени. Виждам разни неща, Даяна. А не бива да ги виждам.

Някои демони бяха пророци. Никой не бе сигурен, дали пророчествата им бяха надеждни като тези на вещиците.

— Виждам кръв и ужас. Виждам теб — продължи тя и погледът ѝ отново стана разконцентриран. — Понякога виждам вампира. Той иска тази книга отдавна. Но вместо нея намери теб. Много любопитно.

— Защо му е на Матю Клермон тази книга?

Агата сви рамене.

— Вампирите и вещиците не споделят с нас. И твоят вампир нищо не ни казва, макар да е по-мил с демоните от другите му събратья. Напоследък има много тайни и много хитри човешки същества. Ще ни усетят, ако не внимаваме. Хората обичат властта, както и тайните.

— Той не е моят вампир. — Изчервих се.

— Сигурна ли си? — попита тя, като се взираше в хромираните части на кафе-машината, сякаш бяха магическо огледало.

— Да — отвърнах, напълно уверена в отговора си.

— Една малка книга може да пази огромна тайна, която би могла да промени света. Ти си вещица. Знаеш, че думите имат власт. И ако твоят вампир знае тази тайна, той няма да се нуждае от теб. — Кафявите очи на Агата станаха топли и добри.

— Матю Клермон може да си поръча ръкописа, щом толкова много го иска. — Мисълта, че може би в момента точно това прави, ми се стори странно смразяваща.

— Когато пак се озове у теб — заговори тя трескаво, като сграбчи ръката ми, — обещавай ми да не забравяш, че не само вие имате нужда да научите тайните. Демоните също са част от общата картина. Обещавай ми.

Докосването ѝ предизвика лека паника у мен, изведнъж усетих задуха в помещението и напрежението, което се излъчваше от хората вътре. Инстинктивно започнах да се оглеждам за най-близкия изход, като в същото време се опитвах да успокоя дишането си и да потисна желанието си да избягам.

— Обещавам — промълвих колебливо, без да разбирам съвсем за какво се споразумяваме.

— Добре — каза тя разсеяно и пусна ръката ми. Погледът ѝ започна да блуждае. — Много мило от твоя страна, че си поговори с мен. — Агата отново се взря в килима. — Ще се видим пак. Помни, някои обещания са по-важни от други.

Оставих чайника и чашата си на сивата пластмасова табла върху кофата за боклук, изхвърлих и опаковката от сандвича си. Погледнах през рамо и видях, че Агата чете спортната страница на зарядания от историка „Лондон Дейли“.

Докато излизах, не видях Мириам, но усещах погледа ѝ.

Докато съм била на обяд, „Селдън Енд“ се бе изпълнил с обикновени човешки същества, всички бяха потънали в работата си и не обръщаха внимание на стълпотворението от свръхестествени твари край тях. Изпълнена със завист към неведението им, взех ръкописите с твърдото намерение да се съсредоточа, но вместо това започнах да премислям разговора си в кафенето и събитията от последните няколко дни. На пръв поглед илюстрациите в книгата на Ашмол нямаха никаква връзка с това, което каза Агата Уилсън. И щом Матю Клермон и демонът толкова много се интересуваха от този ръкопис, защо не го поръчаха?

Затворих очи и си припомних всички подробности от контакта си с ръкописа, като се опитвах да открия някаква логика от последните дни. Изчистих съзнанието си и си представих загадката като парченца от пъзел върху бяла маса. Опитах се да подредя цветните формички. Накрая се изнервих, бутнах назад стола си от бюрото и тръгнах към изхода.

— Някакви поръчки? — попита ме Шон, докато взимаше ръкописите от ръцете ми. Подадох му прясно попълнените формуляри. Той се усмихна на дебелия купчина, но не каза нищо.

Преди да си тръгна, трябваше да свърша две неща. Първото бе въпрос на елементарна любезност. Не бях сигурна как точно успяха, но вампирите по някакъв начин ме бяха защитили от безкрайния поток свръхестествени същества в „Селдън Енд“. Вещиците и вампирите нямаха много поводи да си благодарят един на друг, но за два дни Клермон на два пъти ме бе предпазил. Не исках да проявявам

неблагодарност, нито лицемерие като Сара и нейните приятелки във вещерската общност на Мадисън.

— Професор Клермон?

Вампирът вдигна очи.

— Благодаря — казах аз, срещнах погледа му и не се откъснах от него, докато той не се извърна.

— За нищо — промълви той с лека изненада в гласа.

Второто, което трябваше да свърша, бе по-практично. Щом Матю Клермон се нуждаеше от мен, значи и аз се нуждаех от него. Искях да ми каже защо книгата на Ашмол привличаше толкова много внимание.

— Наричай ме Даяна — предложих веднага, още преди да съм загубила куража си.

Матю Клермон се усмихна.

Сърцето ми спря да бие за част от секундата. Това не бе онази лека, учтива усмивка, с която вече бях свикнала. Крайчетата на устата му се вдигнаха към очите и цялото му лице грейна. Господи, колко е хубав, помислих си пак, леко замаяна.

— Добре — съгласи се тихо. — Но и ти ме наричай Матю.

Кимнах да потвърдя, а пулсът ми още беше неритмичен. По тялото ми се разля някаква топлина, която стопи цялото напрежение от разговора с Агата Уилсън.

Ноздрите на Матю леко се разшириха. Усмивката му стана още по-широка. Каквото и да се случваше в тялото ми, той го бе подушил. Нещо повече, по всичко личеше, че бе разбрал какво става с мен.

Изчервих се.

— Приятна вечер, Даяна. — Провлачи глас, когато изричаше името ми, и то прозвуча странно и екзотично.

— Лека нощ, Матю — отвърнах аз и бързо се отдалечих.

Същата вечер, докато гребях по тихата река, видях на няколко пъти тъмна сянка по крайбрежната алея, която все бе малко пред мен, като тъмна пътеводна звезда, която ми помагаше да намеря пътя към дома.

7.

В два и петнайсет се стреснах насън от ужасното усещане, че се давя. Кошмарът бе превърнал завивките, с които се борех, в тежки мокри водорасли. Мъчех се да се откопча от тях и да изплувам към бистрата вода. Точно когато усетих, че имам надежда за спасение, нещо ме сграбчи за глезена и ме дръпна надолу.

Но както винаги става в такива случаи, се събудих внезапно, преди да разбере какво ме бе сграбчило. Лежах няколко минути дезориентирана и плувнала в пот, а сърцето ми биеше в стакато и караше целия ми гръден кош да вибрира.

От прозореца в мен се вираше бледо лице с тъмни хлътнали очи.

Прекалено късно осъзнах, че това е собственото ми отражение в стъклото. Едвам успях да стигна до банята, където повърнах. Следващите трийсет минути прекарах свита на кълбо на студения, покрит с плочки под, през които обвинявах Матю Клермон и струпаните край мен свръхестествени същества за състоянието си. Накрая успях да се завлека до леглото и да поспя още няколко часа. На зазоряване си облякох екипа за гребане.

Когато слязох във фойето, портиерът ме изгледа озадачено.

— Излизате толкова рано в тази мъгла, д-р Бишъп? Изглеждате изтощена, ако позволите да отбележа. Няма ли да е по-добре да се поизлежавате още малко? Реката ще си е на мястото и утре.

Обмислих съвета на Фред и поклатих глава.

— Не, чувствам се по-добре, като се раздвижа. — Той не изглеждаше много убеден. — А и студентите се връщат този уикенд.

Тротоарът беше мокър, затова тичах по-бавно от обикновено и заради лошото време, и заради умората си. Обичайният ми маршрут минаваше покрай „Ориел Колидж“ и през високите черни железни порти между „Мертон“ и „Корпус Кристи“. От залез до изгрев-слънце те бяха заключени, за да държат надалеч хората от поляните покрай

реката, но първото нещо, което научаваш, когато гребеш в Оксфорд, е как да ги преодолееш. Изкатерих се по тях с лекота.

Познатият ритуал с пускането на лодката на вода свърши работа. Когато се плъзна от кея през мъглата, вече се чувствах почти нормално.

В мъгливо време гребането прилича още повече на летене. Влагата приглушава обичайните звуци от птиците и автомобилите и усилва припляскването на греблата във водата и свистенето на въздуха покрай лодката. Без очертанятия на брега и познатите ориентири те водят само инстинктите.

Успях да постигна перфектен ритъм със скула, ушите ми улавяха и най-малката промяна в звука на греблата, която ми подсказваше дали съм се приближила прекалено към брега, а очите ми — всяка сянка на разминаваща се с мен лодка. Мъглата бе толкова гъста, та си помислих дали да не обърна, но дългата река пред мен ме мамеше неустоймо.

Когато приближих таверната, внимателно обърнах лодката. Двама гребци зад мен обсъждаха разгорещено печелившите стратегии в характерния за Оксфорд и Кембридж гребен стил.

— Искате ли да минете пред мен? — извиках им аз.

— Разбира се! — получих незабавен отговор. Двамата се стрелнаха покрай мен, без да нарушават ритъма си.

Звукът от греблата им заглъхна в далечината. Реших да се връщам към хангара и да приключвам за днес. Оказа се кратка тренировка, но поне помогна на схващането ми от третата поредна нощ на недоспиване.

Прибрах лодката и греблата, заключих хангара и тръгнах бавно към градчето. Беше толкова тихо в ранните утринни часове, че губех представа за място и време. Затворих очи и си представих, че съм в нищото — не в Оксфорд, нито на което и да е друго място, което си имаше име.

Когато пак ги отворих, пред мен бе изплувало някакво тъмно очертание. Затаих дъх от страх. Сянката се втурна към мен и ръцете ми инстинктивно се вдигнаха нагоре, за да ме предпазят от опасността.

— Даяна, извинявай. Помислих, че си ме видяла. — Беше Матю Клермон. Лицето му бе сгърчено от притеснение.

— Вървах със затворени очи. — Сграбчих пуловера си на врата, а той отстъпи назад. Облегнах се на едно дърво, докато дишането ми

се успокои.

— Би ли ми казала нещо? — попита Клермон, когато сърцето ми спря да бие учестено.

— Не и ако се каниш да ме питаш какво правя край реката в мъглата, когато вампири, демони и вещици ме следят. — Нямах нужда от лекция, не и тази сутрин.

— Не. — В гласа му се прокрадна лек сарказъм. — Макар че това е добър въпрос. Исках да те питам защо вървиш със затворени очи.

Засмях се.

— Какво, ти не го ли правиш?

Матю поклати глава.

— Вампирите имат само пет сетива. Смятаме за правилно да използваме всички — подхвърли той с насмешка.

— Няма никаква магия в това, Матю. А е игра, която играя от дете. Побъркваше леля ми. Все се прибирах у дома с надраскани и насинени крака от тичане през храсти и дървета.

Вампирът изглеждаше угрижен. Бръкна в джобовете на сивите си панталони и се загледа в мъглата. Днес бе облечен в сиво-син пуловер, който правеше косата му по-тъмна, но не носеше сако. Странен пропуск в това време. Изведнъж се почувствах размъкната, прииска ми се на клина ми за гребане да нямаше дупка отзад на лявото бедро от триенето в лодката.

— Как мина гребането тази сутрин? — попита накрая Клермон, сякаш вече не знаеше. Не бе излязъл на утринна разходка.

— Добре — отвърнах кратко.

— Няма много хора наоколо толкова рано.

— Не, но аз обичам реката да е празна.

— Не е ли рисковано да се гребеш в такова време, когато малцина са навън? — Тонът му бе приятелски и ако не беше вампирът, който следеше всяка моя стъпка, може би щях да приема въпроса му като несръчен опит за завързване на разговор.

— Защо да е рисковано?

— Ако се случи нещо, може и никой да не те види.

Никога преди не се бях страхувала, докато бях в реката, но той имаше известно право. Въпреки това свих рамене.

— Студентите идват в понеделник. Наслаждавам се на спокойствието, докато го има.

— Наистина ли семестърът започва следващата седмица? — Клермон изглеждаше искрено изненадан.

— Нали си на щат във факултет? — засмях се аз.

— Технически — да, но не се срещам със студенти. Назначен съм по-скоро в качеството си на изследовател. — Стисна устни. Не обичаше да му се смеят.

— Сигурно е хубаво така. — Мислех си за залата с триста места за въвеждащата ми лекция и притеснените първокурсници.

— По-спокойно е. Апаратурата в лабораторията ми не задава въпроси защо работя до късно. А си имам и двама асистенти — д-р Шепард и д-р Уитмор, така че не съм напълно сам.

Въздухът беше влажен, умирах от студ. А и ми се струваше неестествено да си разменям любезности с вампир в мъгливата мрачна утрин.

— Трябва да се прибирам.

— Искаш ли да те закарам?

Преди четири дни не бих приела такова предложение от вампир, но сега идеята ми се стори отлична. Пък и щях да имам възможност да попитам защо биохимик се интересува от алхимичен ръкопис от седемнайсети век.

— Разбира се — приех.

Свенливият, но доволен поглед на Клермон бе напълно обезоръжаващ.

— Колата ми е паркирана наблизко — каза той и посочи към „Крайст Чърч Колидж“. Вървахме мълчаливо няколко минути, обвити в сива мъгла и със странното усещане да останем насаме — вампир и вещица. Той нарочно правеше по-малки крачки, за да върви до мен, и на открито изглеждаше много по-спокоен, отколкото в библиотеката.

— Това ли е твоят колеж?

— Не, никога не съм бил част от този колеж. — Начинът му на изразяване ме накара да се почудя от какво ли е бил част. После се замислих колко дълго е живял. Понякога ми се струваше стар като самия Оксфорд.

— Даяна? — Клермон спря.

— Да? — Бях поела към университетския паркинг.

— Насам е — каза той и посочи в обратна посока.

Поведе ме към малка, обградена със стени площадка. Под жълт знак, който категорично забраняваше паркирането, бе спрял нисък черен ягуар. На огледалото за обратно виждане висеше пропуск за болницата „Джон Радклиф“.

— Разбирам — изсумтях и сложих ръце на кръста. — Паркираш където си поискаш.

— Обикновено паркирам като примерен гражданин, но времето тази сутрин ми подсказа, че мога да направя изключение — обясни отбранително Матю. Пресегна дългата си ръка покрай мен, за да отключи вратата. Ягуарът беше стар модел, без електронно заключване и навигационна система, но изглеждаше сякаш току-що е изкаран от някое изложение. Клермон отвори вратата, аз се качих. Тапицерията с цвят на карамел вдъхваше приятно усещане.

Никога не бях влизала в такава луксозна кола. Най-страшните подозрения на Сара за вампирите щяха да се потвърдят, ако разбереше, че карат ягуари, докато тя шофираше разбитата си лилава хонда сивик, която от старост бе придобила цвета на печен патладжан.

Клермон пое към портите на „Крайст Чърч“, където изчака да се отвори пролука в утринния трафик, съставен най-вече от камиони за доставки, автобуси и велосипеди.

— Би ли искала да закусиш, преди да те откарам у вас? — попита той небрежно, стиснал полирания волан. — Сигурно си огладняла след тренировката.

За втори път Клермон ме канеше да (не) ядем заедно. Да не би това да е някаква вампирска мания? Да не би да обичат да гледат как другите хора ядат?

Комбинацията от вампир и хранене ми напомни за вампирската диета. Всички на планетата знаеха, че вампирите се хранят с човешка кръв. Но дали само това консумираха? Вече не бях сигурна, че е добра идея да се возя в колата на вампир. Вдигнах ципа на яката на пуловера си и се примъкнах няколко сантиметра по-близо до вратата.

— Даяна? — подкани ме той.

— Бих хапнала — признах колебливо. — И бих убила за чаша чай.

Той кимна, забил поглед в движението.

— Знам точното място.

Клермон зави нагоре по хълма и после надясно по Хай стрийт. Минахме покрай статуята на съпругата на крал Джордж II под свода на „Куинс Колидж“, след това поехме към ботаническата градина на Оксфорд. Тишината в колата правеше града да изглежда по-неземен със своите стърчащи от мъглата кули и бойници.

Не разговаряхме и неговата неподвижност ме накара да осъзная колко много се движа, примигвам, дишам учестено и се оправям. Но не и Клермон. Той изобщо не мигаше и рядко дишаше. Всяко движение, с което завърташе волана или натискаше педалите, беше едвам доловимо и изключително ефективно, сякаш дългият му живот изискваше от него да съхранява енергията си. Отново се зачудих за истинската възраст на Матю Клермон.

Вампирът зави в една странична уличка и спря пред малко кафене, пълно с местни граждани, разносящи нагоре-надолу чинии с храна. Някои четяха вестници, други си бърбеха със съседите по маса. И както забелязах с огромно удоволствие — всички пиеха от огромни чаши с чай.

— Не знаех за това заведение — казах аз.

— Това е добре пазена тайна — засмя се той палаво. — Не искат университетските преподаватели да съсипят атмосферата.

Обърнах се да си отворя вратата, но още преди да съм докоснала дръжката, Клермон вече бе от другата страна и го направи вместо в мен.

— Как стигна до тук толкова бързо? — избоботих.

— С магия — отговори той и сви устни. Очевидно не одобряваше жени, които сами си отварят вратата, както се говореше и че не одобрява жени, които спорят с него.

— Мога и сама да си отворя — заявих, докато слизах.

— Защо съвременните жени толкова държат сами да си отварят вратите? — попита той рязко. — Да не би да вярвате, че така демонстрирате физическата си сила?

— Не, но е знак за независимостта ни. — Стоях със скръстени ръце и го предизвиквах да ми противоречи, защото си спомних какво ми бе казал Крис за държанието на Клермон към жена, която задавала твърде много въпроси.

Без да каже и дума повече, той затвори вратата на колата и отвори тази на кафенето. Аз нарочно не помръдвах от мястото си и го

чаках да влезе. Топлият въздух от вътрешността на заведението донесе миризма на бекон и препечени филийки. Устата ми започна да се пълни със слюнка.

— Ти си невероятно старомоден — отбелязах с въздишка и реших повече да не се съпротивлявам. Днес може да ми отваря вратите, щом е готов да ме черпи с топла закуска.

— След теб — промърмори той.

Влязохме и започнахме да си проправяме път между претъпканите маси. Кожата на Клермон, която изглеждаше почти нормална в мъглата, тук бе издайнически бледа под ярките лампи на тавана. Две човешки същества се взряха в него, докато се разминавахме. Вампирът се стегна.

Идването ни не беше добра идея, помислих си неспокойно, когато видях и други човешки погледи да се насочват към нас.

— Здравсти, Матю — подвижна весел женски глас иззад щанда. — Маса за двама за закуска?

Лицето му се озари.

— За двама, Мери. Как е Дан?

— Достатъчно добре, за да се оплаква, че му е писнало да лежи. Бих казала, че определено започва да оздравява.

— Това е прекрасна новина — каза Клермон. — Би ли донесла на дамата чай? Тя заплашва да убие за една чаша.

— Няма да се наложи, скъпа — погледна ме Мери с усмивка. — Сервираме чай и без кръвопролития. — Едрата дама излезе иззад щанда и ни поведе към маса в далечния ъгъл до вратата към кухнята. Две ламинирани менюта плъснаха върху масата. — Тук никой няма да ви пречи, Матю. Ще пратя Стеф да донесе чая. Останете колкото искате.

Клермон се погрижи да ме настани с гръб към стената. Седна срещу мен и ме отдели от останалото помещение. Нави менюто на цилиндър, след това го остави да се развие и видимо настръхна. В присъствието на други вампирът ставаше неспокоен и нескопосан, точно като в библиотеката. Чувстваше се далеч по-комфортно, когато двамата бяхме сами.

Разгадах значението на това поведение благодарение на новите си познания за норвежките вълци. Защищаваше ме.

— Кой според теб представлява заплаха, Матю? Казах ти, че мога и сама да се грижа за себе си. — Гласът ми прозвуча малко покочетно, отколкото възнамерявах.

— Да, сигурен съм, че можеш — каза той с известно съмнение.

— Виж — започнах аз, като се опитвах да говоря спокойно. — Ти успя да ги държиш далеч от мен, за да мога да свърша малко работа. — Другите маси бяха прекалено близо до нас, за да спомена повече подробности. — Благодарна съм ти за това. Но това кафене е пълно с човешки същества. Единствената опасност в случая е, че им привличаш вниманието. Официално вече не си дежурен.

Клермон килна глава към касата.

— Мъжът ей там каза на приятеля си, че изглеждаш „апетитна“. — Опитваше се да не го изкарва голяма работа, но лицето му потъмня. Аз потиснах смеха си.

— Не мисля, че ще ме ухапе — отвърнах.

Сега кожата на вампира стана сивкава.

— Доколкото разбирам съвременния британски жаргон, „апетитна“ е комплимент, а не заплаха.

Клермон продължаваше да хвърля искри.

— Ако не харесваш това, което чуваш, просто престани да подслушваш чуждите разговори — предложих аз, раздразнена от мъжкарските му демонстрации.

— Лесно е да се каже — измърмори той и взе буркан солена паста „Мармайт“.

Появи се по-млада и малко по-стройна версия на Мери с огромна глинена кана и две големи чаши.

— Млякото и захарта са на масата, Матю — съобщи тя и ми хвърли любопитен поглед.

Матю ни представи, както беше редно.

— Стеф, това е Даяна. Тя е от Америка.

— Наистина ли? Да не би да живеете в Калифорния? Умирам си да отида в Калифорния.

— Не, живея в Кънектикът — отвърнах, изпълнена със съжаление.

— Това е един от малките щати, нали? — Стеф беше очевидно разочарована.

— Да. И там вали много сняг.

— Аз предпочитам слънцето и палмите. — След като споменах снега, тя напълно изгуби интерес към мен. — Какво да бъде?

— Много съм гладна — казах извинително и си поръчах две бъркани яйца, четири препечени филийки и няколко парчета бекон.

Стеф бе виждала много по-страшни неща, затова си записа поръчката без коментари и прибра менютата.

— За теб само чай ли, Матю?

Той кимна.

След като Стеф се отдалечи достатъчно, за да не може да ни чува, аз се наведох през масата.

— Те знаят ли за теб?

Клермон също се наклони напред и лицето му застана само на педя от моето. Тази сутрин миришеше по-хубаво, като прясно откъснат карамфил. Вдишах с пълни гърди.

— Знаят, че съм малко по-различен. Мери може би подозира, че съм много по-различен, но е убедена, че съм спасил живота на Дан, така че за нея това няма значение.

— Как си спасил съпруга й? — Предполагаше се, че вампирите отнемат, а не спасяват човешки живот.

— Веднъж в „Радклиф“ не им достигаха хора, минавах на визитации и тогава го видях. Мери бе гледала по телевизията да описват симптомите на мозъчен удар и ги разпознала, когато на Дан му станало лошо. Без нея той щеше да е мъртъв или сериозно увреден.

— Но тя си мисли, че ти си го спасил? — От аромата, който се носеше от вампира, ми се зави свят. Вдигнах капака на каната и замених миризмата на карамфил с таниновия дъх на черния чай.

— Първо Мери го спасила, но след като го прие в болницата, той показа ужасна реакция към лекарствата. Казах ти, че е наблюдателна. Споделила опасенията си с един от лекарите, но той не й обърна внимание. Аз... дочух какво си говорят и се намесих.

— Често ли преглеждаш пациенти? — Налях и на двамата димящ чай, който беше толкова силен, че лъжичката можеше да стои изправена в него. Ръцете ми леко започнаха да треперят, когато си представих как вампирът обикаля отделенията на „Джон Радклиф“, в които лежат болни и ранени хора.

— Не — отвърна той, докато си играеше със захарницата. — Само когато имат спешни случаи.

Бутнах едната чаша към него и забих поглед в захарницата. Той ми я подаде. Сложих си точно половин лъжичка захар и половин чаша мляко в чая. Точно така го обичах — черен като катран, съвсем малко захар, колкото да убие горчивината, и достатъчно мляко, за да не изглежда като супа. След това разбърках сместа по часовниковата стрелка. След като се уверих, че няма да си изгоря езика, отпих. Идеално.

Вампирът се усмихна.

— Какво? — попитах аз.

— Никога не съм виждал някой да се отнася към чая си с такова внимание и към най-малката подробност.

— Значи не си прекарал много време със сериозните любители на чай. Най-важното е да прецениш колко е силен, преди да добавиш захарта и млякото. — Димящата му чаша стоеше недокосната пред него. — Доколкото виждам, ти предпочиташ да го пиеш чист.

— Чаят не е моето питие — каза той с леко отпаднал глас.

— А кое е твоето питие? — В мига, в който произнесох въпроса, вече исках да си върна думите обратно. Развеселеното му изражение веднага се смени с ясно изразен гняв.

— Трябва ли да ме питаш? — процеди той унищожително. — Дори човешките същества знаят отговора на този въпрос.

— Извинявай. Не биваше. — Стиснах дръжката на чашата и се опитах да се успокоя.

— Не, не биваше.

Пиех си чая мълчаливо. И двамата вдигнахме глави, когато Стеф се приближи с табла с препечен хляб и чиния с яйца и бекон.

— Според мама имате нужда от зеленчуци — обясни Стеф, когато видя как очите ми се разшириха при гледката на купчината пържени гъби и домати, придружаваща закуската ми. — Каза, че сте бледа като смъртта.

— Благодаря! — отвърнах. Но критиката на Мери не повлия никак на одобрението ми към допълнителната храна.

Стеф се усмихна широко, а Клермон ме възнагради с лека усмивка, когато взех вилицата и се заех със закуската си.

Всичко беше топло и ароматно, хрупкаво на повърхността и топящо се и крехко в средата. След като утолих глада си, атакувах таблата с филийките. Взех първото триъгълниче и го намазах с масло.

Вампирът ме гледаше как се храня със същото внимание, с което ме бе наблюдавал как приготвям чая си.

— И защо си мълчим? — осмелих се да попитам аз и захапах филията, за да го задължа да отговори.

— Защо история? — Прозвуча дружелюбно, но нямаше да се даде така лесно.

— Първо ти.

— Предполагам, че ми е нужно да знам защо съм на тази земя — каза той, забил поглед в масата. Опитваше се да построи някаква нестабилна конструкция от захарницата и опаковки от подсладител.

Вледених се, когато забелязах приликата между неговото обяснение и това, което Агата ми бе разказала предния ден за Ашмол.

— Този въпрос е за философите, не за учените. — Облизах капка масло от пръста си, за да прикрия объркването си.

Изведнъж в очите му отново проблесна гняв.

— Нали не вярваш, че на учените не им пука защо сме тук?

— Те се интересуват от въпроса „защо“ — съгласих се аз, като го държах внимателно под око. Внезапните промени в настроението му бяха плашещи. — Но като че ли в момента ги вълнува само „как“ — как работи тялото, как се движат планетите.

Клермон изсумтя.

— Не и добрите учени. — Хората зад него станаха да си ходят и той се стегна, готов да скочи, ако се втурнат към масата.

— А ти си добър учен.

Остави оценката ми без коментар.

— Някой ден ще трябва да ми обясниш връзката между неврологията, изследванията на ДНК, поведението на животните и еволюцията. На пръв поглед нямат много общо. — Отхапах пак от препечената филийка.

Лявата вежда на Клермон се повдигна.

— Виждам, че си направила справка с научните списания — подхвърли той рязко.

Свих рамене.

— Ти имаше нечестно предимство. Знаеше всичко за работата ми. Просто изравних резултата.

Той промърмори нещо под носа си, което ми прозвуча на френски.

— Имах много време за размисъл — заговори с равен тон на английски, като прибави към замъка, който строеше, още една опаковка от подсладител. — Няма връзка между тях.

— Лъжец — казах тихо.

Никак не се изненадах, че обвинението ми разгневи Клермон, но бързината, с която се сменяха настроенятията му, продължаваше да ме учудва. Това ми напомни, че закусах със същество, което можеше да бъде смъртоносно.

— Тогава ми кажи каква е връзката — поиска той през стиснати зъби.

— Не съм много сигурна — започнах замислено. — Нещо ги свързва, нещо, което обединява изследователските ти интереси и им придава смисъл. Единственото друго обяснение е, че си интелектуална пеперудка — което е нелепо, като се има предвид колко високо те ценят. Или пък лесно се отегчаваш. На пръв поглед не си способен да изпиташ интелектуална досада. А всъщност е точно обратното.

Клермон се вира в мен, докато мълчанието стана неудобно. Стомахът ми започваше да се задъхва от количеството храна, което очаквах от него да смели. Налях си още чай и му сипах захар и мляко, докато чаках вампира да отговори.

— За вещица си много наблюдателна. — В погледа му се четеше завистливо възхищение.

— Вампирите не са единствените същества, способни да ловуват, Матю.

— Така е. Всички преследваме нещо, нали, Даяна? — Произнесе името ми провлачено. — Сега е мой ред. Защо история?

— Не отговори на всичките ми въпроси. — А дори още не му бях задала най-важния.

Той поклати категорично глава и аз пренасочих енергията си от измъкване на информация към собствената си защита от набезите на Клермон.

— Отначало ми харесваше подредеността ѝ. — Гласът ми прозвуча изненадващо предпазливо. — Миналото изглеждаше толкова предсказуемо, няма никакви изненади в това, което вече се е случило.

— Говориш като човек, който не е бил свидетел — вметна мрачно вампирът.

Изсмях се.

— Това бързо ми стана ясно. Но отначало така ми изглеждаше. Професорите в Оксфорд представят историята като подреден разказ с начало, среда и край. Всичко изглежда логично и неизбежно. Зарибих се и ето ме. Никоя друга дисциплина не ме интересува. Станах историк и никога не съм съжалявала за решението си.

— Дори след като проумя, че човешките същества от миналото и настоящето не постъпват според логиката?

— Историята стана още по-голямо предизвикателство, когато престана да бъде подредена. Всеки път, когато взимам в ръце книга или документ от миналото, влизам в схватка с хора, живели преди стотици години. Те имат своите тайни и мании — все неща, които не могат или не искат да разкрият. Моята работа е да ги разбуля и обясня.

— Ами ако не успееш? Ако не подлежат на обяснение?

— Това никога не ми се е случвало — отвърнах, след като помислих над въпроса му. — Поне така ми се струва. От теб се иска само да си добър слушател. Никой не желае да крие тайни в себе си, дори и мъртвите. Хората оставят сламки навсякъде и ако внимаващ, можеш да подредиш мозайката.

— Значи за теб да си историк е като да си детектив — отбеляза той.

— Да. Но с много по-малки залози. — Облегнах се назад, мислейки си, че разпитът е приключил.

— Но защо история на науката? — продължи той.

— Предизвикателството на великите умове! — Опитах се да не звуча лицемерно и да не повишавам гласа си в края на изречението, все едно задавам въпрос, но се провалих и в двете.

Клермон наведе глава и започна бавно да разглобява замъка, който бе построил.

Здравият разум ми подсказваше да си мълча, но възлите на собствените ми тайни започнаха да се разхлабват.

— Исках да разбера защо хората са създали мироглед, в който има толкова малко магия — добавих изведнъж. — Да проумея как са успели да убедят сами себе си, че магията не е от значение.

Хладните сиви очи на вампира се впиха в моите.

— И разбра ли?

— И да, и не. — Поколебах се. — Разбрах логиката им, видях как хиляди експериментални учени са се опитали да погубят вярата, че

светът е необяснимо и магическо място. Но в крайна сметка не са успели. Магията така и не е била унищожена. Тя тихо е очаквала хората да се завърнат при нея, когато открият, че науката не им е достатъчна.

— И така стигаме до алхимията — каза той.

— Не — възразих аз. — Алхимията е една от най-ранните форми на експериментална наука.

— Може би. Но нали не вярваш, че в алхимията няма никаква магия? — Матю звучеше убедително. — Чел съм трудовете ти. Дори и ти не можеш да избягаш напълно от нея.

— Значи е наука, примесена с магия. Или магия, примесена с наука, ако предпочиташ.

— А ти кое предпочиташ?

— Не съм сигурна — отвърнах отбранително.

— Благодаря. — По погледа му ми стана ясно, че разбира колко ми е трудно да говоря за това.

— За нищо. Или поне така си мисля. — Отметнах косата от очите си, чувствах се малко разтреперана. — Може ли да те питам още нещо? — Изглеждаше нащрек, но въпреки това кимна.

— Защо се интересуваш от изследването ми за алхимията?

За малко да не ми отговори, да пренебрегне въпроса ми, но после размисли. Бях му издала тайна. Беше негов ред.

— Алхимиците също са искала да разберат защо сме на този свят. — Клермон казваше истината, знаех го, но въпреки това продължавах да не разбирам интереса му към Ашмол. Той си погледна часовника. — Ако си приключила, трябва да се връщам в колежа. А ти сигурно ще искаш да си облечеш нещо по-топло, преди да отидеш в библиотеката.

— Имам нужда най-вече от душ. — Станах и се протегнах, разкърших врата си в опит да премахна постоянното схващане. — Довечера трябва да отида на йога. Прекалено дълго седя зад бюро.

Очите на вампира светнаха.

— Занимаваш се с йога?

— Не мога да живея без нея — отвърнах. — Обичам движенията и медитацията.

— Не съм изненадан — каза той. — Точно така и гребеш — комбинация от раздвижване и медитация.

Страните ми пламнаха. Беше ме наблюдавал точно толкова внимателно в лодката, колкото и в библиотеката.

Клермон остави банкнота от двайсет лири на масата и махна на Мери. Тя също му махна. Той докосна леко лакътя ми и ме поведе между масите, по които седяха няколкото останали клиенти.

— При кого ходиш на йога? — попита той, след като отвори вратата на колата и ми помогна да се настаня.

— Ходя в школата на Хай стрийт. Още не съм намерила учител, когото да харесвам, но ми е близо, а пък и когато си на зор, не можеш да избираш. — В Ню Хейвън имаше няколко школи по йога, но Оксфорд изоставаше.

Вампирът седна в колата, включи двигателя и уверено даде на заден в близката пресечка, преди да обърне към града.

— Там няма да намериш групата, която ти трябва — заяви той уверено.

— И ти ли се занимаваш с йога? — Бях запленена от представата за едрото му тяло, което се извива в сложни асани.

— Понякога — отвърна той. — Ако искаш утре да дойдеш с мен на йога, мога да те взема от Хертфорд в шест. Довечера ще се наложи да се задоволиш с местната школа, но утре те очаква хубаво раздвижване.

— Къде е твоята школа? Мога да се обадя да видя дали нямат занимания тази вечер.

Клермон поклати глава.

— Няма. Само в понеделник, сряда, петък и неделя вечер.

— О! — възкликнах разочаровано. — И как е там?

— Ще видиш. Дълго е за разправяне. — Опитваше се да не се усмихва.

Не усетих как стигнахме до моята сграда. Фред изви врат, за да види кой се мотае пред вратата, видя пропуска от болницата и излезе да види какво става.

Клермон ми отвори вратата. Когато излязох, магнах на Фред и протегнах ръка.

— Закуската ми хареса. Благодаря за чая и компанията.

— За мен беше удоволствие — каза той. — Ще се видим в библиотеката.

Фред подсвирна, когато Клермон потегли.

— Хубава кола, д-р Бишъп. Приятел ли ви е? — Работата му бе да знае възможно най-много за случващото се в колежа, както заради сигурността, така и заради безсрамното си любопитство, което беше част от длъжностната характеристика на портиера.

— Може и така да се каже — отвърнах замислено.

Когато се качих в квартирата си, извадих плика с паспорта си и взех десетдоларова банкнота от запасите от американска валута. Трябваша ми десет минути, за да намеря плик. Пъхнах банкнотата, без да добавя бележка, адресирах плика до Крис, написах с главни букви „Въздушна поща“ и залепих необходимата марка в горния ъгъл.

Крис нямаше никога да ме остави да забравя, че съм изгубила този облог. Никога.

8.

— Стига бе, тази кола е толкова клише. — Косата ми пукаше от статично електричество и се лепеше по пръстите ми, докато се опитвах да я отметна от лицето си.

Клермон се бе облегал от страни на ягуара си и изглеждаше безупречен и напълно спокоен. Дори екипът му за йога, в типичните за него сив и черен цвят, бе като току-що изваден от кутия, макар и не толкова изпипан като другите му дрехи.

Докато гледах лъскавата черна кола и елегантния вампир, се почувствах необяснимо нервна. Денят не бе добър. Движещата се лента в библиотеката се развали и им трябваше цяла вечност, за да ми доставят ръкописите. Речта ми все още не бе готова и започвах да поглеждам календара с тревога, като си представях как стоя в зала, пълна с колеги, които ме засипват с трудни въпроси. Беше почти октомври, а конференцията бе през ноември.

— Мислиш, че малката кола би била по-добро прикритие? — попита той, като протегна ръка, за да вземе рогозката ми за йога.

— Не, не мисля. — В есенния здрач външността му бе направо крещящо вампирска, но пък нарастващият поток от студенти и преподаватели го подминаваше без дори да го забелязва. Щом те не можеха да усетят какъв е — да видят какъв е, както бе застанал на открито — колата изобщо нямаше да им направи впечатление. Вътрешното ми раздразнение нарасна.

— Да не би да сбърках в нещо? — Сиво-зелените му очи бяха широко отворени и невинни. Отвори вратата и пое дълбоко дъх, докато минавах покрай него.

Ядосах се.

— Да не би да ме душиш? — От вчера насам подозирах, че тялото ми му дава информация, която не исках да попада у него.

— Не ме изкушавай — промърмори той и затвори вратата. Когато разбрах какво точно ми казва, косъмчетата на тила ми настръгнаха. Той отвори багажника и прибра рогозката ми вътре.

Нощният хлад изпълни колата, когато вампирът влезе без никакво видимо усилие и неудобство от стъването на краиниците. На лицето му се изписа нещо подобно на съчувствено смръщване.

— Лош ден?

Изгледах го злостно. Клермон много добре знаеше как е минал денят ми. С Мириам пак бяха дошли в „Херцог Хъмфри“ и държаха останалите свръхестествени същества далеч от мен. Когато си тръгнахме, за да се преоблечем за заниманието по йога, Мириам изостана, за да се увери, че не ни следва тълпа от демони — или нещо по-лошо.

Клермон запали колата и пое по Удсток Роуд. Продължихме да правим опити да си бърбим неангажиращо. Наоколо не се виждаше нищо друго, освен къщи.

— Къде отиваме? — попитах аз подозрително.

— На йога — отвърна той спокойно. — Като ти гледам настроението, определено имаш нужда от това занимание.

— И къде ще се проведе то? — настоях. Излизахме от града и се насочвахме към Бленхайм.

— Да не си размислила? — Гласът на Матю бе леко раздражен. — Да те закарам ли в школата на Хай стрийт?

Потръпнах при спомена за вчерашната скучна вечер.

— Не.

— Тогава се отпусни. Не те отвличам. Остави някой друг да поеме контрола. Освен това е изненада.

— Хм — изсумтях. Той включи стереото и от тонколоните се разля класическа музика.

— Престани да мислиш и слушай — нареди ми. — Невъзможно е да си напрегната, когато звучи Моцарт.

Не можех да се позная. Отпуснах се на седалката с въздишка и затворих очи. Ягуарът се движеше така леко и звуците отвън бяха толкова приглушени, че се почувствах като отлепена от земята, увиснала в невидимите ръце на музиката.

Колата забави ход и спряхме до високи железни порти, които дори аз въпреки образованието си не можех да разпозная. Оградата, която тръгваше от двете им страни, беше от тухли в мек червен цвят, с неправилна форма и сложни мотиви, вплетени в нея. Изправих гръб.

— Оттук нищо не можеш да видиш — каза Клермон през смях. Свали прозореца си и набра някакъв код на лъскавото табло. Чу се звук и портите се отвориха.

Чакълът скърцаше под гумите, докато минавахме през още една порта, която бе дори по-стара от първата. Тук нямаше мотиви от ковано желязо, само арка между тухлените стени, които бяха доста пониски от тези, които отделяха имота от Удсток Роуд. На върха на арката имаше нещо, което приличаше на фенер. Отляво на портата се намираще прекрасна тухлена къщичка с извити комини и прозорци с оловни стъкла. На малка метална табела с ръждясали краища пишеше „Старата ложа“.

— Невероятно! — възкликнах аз задъхана.

— Знаех си, че ще ти хареса. — Вампирът изглеждаше доволен.

Минахме през сгъстяващия се мрак и се озовахме в парк.

Ръмженето на колата подплаши малко стадо сърни, които се втурнаха към безопасните сенки, когато фаровете осветиха пространството. Изкачихме малък хълм и завихме по алеята. Колата забави ход, когато стигнахме върха. Фаровете угаснаха и настъпи пълен мрак.

— Пристигнахме — оповести Клермон и посочи с лявата си ръка.

Видях двуетажен замък в стил Тюдор, построен около централен вътрешен двор. Тухлите му блестяха под мощните прожектори, които пробиваха през клоните на огромните дъбове и осветяваха фасадата на сградата.

Бях толкова поразена, че изругах. Клермон ме погледна шокиран, след това се засмя.

Паркира колата на извитата алея пред замъка зад последен спортен модел ауди. Имаше още десетина други паркирани коли, а от подножието на хълма се виждаха светлините и на други фарове.

— Сигурен ли си, че ще съм на място тук? — Занимавах се с йога повече от десетилетие, което не значеше, че съм много добра. Изобщо не ми бе хрумвало да попитам дали това не е школа, в която хората балансират на ръка, докато краката им са във въздуха.

— Групата е смесена — увери ме той.

— Добре. — Безпокойството ми се увеличи с още едно деление въпреки непринудения му отговор.

Клермон извади рогозките ни от багажника. Движеше се бавно, докато и последните посетители завиваха към входа. Накрая ми отвори вратата и ми подаде ръка. Това е ново, забелязах аз, когато слагам дланта си в неговата. Контактът между телата ни все още ме караше да се чувствам некомфортно. Беше поразително студен и разликата в телесните ни температури ме свари неподготвена.

Вампирът притисна нежно ръката ми и я дръпна леко, за да ми помогне да сляза. Преди да ме пусне, ме стисна окуражително. Погледнах го изненадано и видях, че той също ме гледа. И двамата се извърнахме смутено.

Влязохме в сградата през вход с арка и се озовахме във вътрешния двор. Замъкът беше великолепно запазен. Не бе позволено на нито един модерен архитект да променя стила на прозорците и да пипа орнаментите. Все едно се бяхме върнали назад във времето.

— Невероятно — промълвих аз.

Клермон се усмихна широко и ме преведе през дървената порта, подпряна с метална преграда, за да стои отворена. Затаих дъх. Отвън сградата бе забележителна, но интериорът беше поразяващ. Стените бяха покрити с блестящи полирани дърворезби. Някой бе запалил огън в огромната камина. Простата продълговата маса и пейките до нея изглеждаха стари като самия замък, и електрическите лампи бяха единственото доказателство, че се намирахме в двайтсет и първи век.

Пред пейките имаше редици обувки, а по тъмните дъбови повърхности — купчини пуловери. Клермон остави ключовете си на масата и си свали обувките. Аз също изритах моите и го последвах.

— Помниш ли, че ти казах, че групата е смесена? — попита вампирът, когато стигнахме до една врата сред резбованите ламперии. Вдигнах поглед и кимнах. — Така е. Но има само един начин да влезеш в тази зала — трябва да си една от нас.

Той отвори вратата. Десетки любопитни очи се обърнаха към мен. Първо проблеснаха, а след това ме загледаха с леден поглед. Помещението бе пълно с демони, вещици и вампири. Седяха върху пъстри рогозки — някои със скръстени крака, други бяха коленичили — и чакаха началото на заниманието. Част от демоните носеха слушалки на ушите. Вещиците не спираха да си разменят клюки. Вампирите седяха тихо с безизразни лица.

Долната ми челюст увисна.

— Извинявай, мислех, че няма да дойдеш, ако ти бях казал истината. Но това наистина е най-добрата школа по йога в Оксфорд.

Висока вещица с къса гарвановочерна коса и кожа с цвят на мляко с кафе тръгна към нас, а останалите извърнаха погледи и се върнаха към мълчаливата си медитация. Клермон, който леко се бе напрегнал при влизането, видимо се отпусна, когато вещицата се приближи.

— Матю. — Дрезгавият ѝ глас носеше лек индийски акцент.

— Амира — кимна ѝ той за поздрав. — Това е жената, за която ти говорих. Даяна Бишъп.

Вещицата ме разгледа внимателно, очите ѝ попиваха всяка подробност от лицето ми. Накрая се усмихна.

— Даяна. Радвам се да се запознаем. Начинаеща ли си?

— Не. — Сърцето ми биеше силно заради новия пристъп на тревожност. — Но за първи път съм тук.

Тя се усмихна още по-широко.

— Добре дошла в „Старата ложка“.

Почудих се дали някой тук знае за Ашмол, но в помещението не виждах и едно познато лице, а и атмосферата беше открита и приятелска, без следа от обичайното напрежение между различните видове същества.

Една топла и сигурна длан се обви около китката ми и сърдечният ми ритъм моментално се забави. Погледнах учудено Амира. Как успя да го направи?

Тя пусна китката ми, но пулсът ми остана равномерен.

— Мисля, че с Даяна ще се чувствате най-добре ето там — каза тя на Клермон. — Настанете се и да започваме.

Разгънахме рогозките си в дъното на помещението близо до вратата. В непосредствена близост вдясно от мен нямаше никого, но на известно разстояние бяха седнали два демона в поза лотос и със затворени очи. Раменете ми изтръпнаха. Стреснах се и се почудих кой ме гледа. Но усещането бързо премина.

Извинявай, каза отчетливо виновен глас в главата ми.

Звукът идваше от предната част на залата, от същата посока, от която и изтръпването. Амира се смръщи леко срещу някого на първата редица, преди да помоли всички за внимание.

Послушно и по навик седнах в поза лотос още щом тя заговори, а след няколко секунди и Клермон направи същото.

— Време е да затворите очи. — Амира взе мъничко дистанционно и от пода и стените се разнесоха тихите акорди на музика за медитация. Звучеше ми като нещо от Средновековието. Един вампир доволно въздъхна.

Очите ми блуждаеха по гипсовите пластики по стените на някогашната главна зала.

— Затворете очи — предложи отново тихо Амира. — Трудно е да се освободим от тревогите, фиксациите и егото си. Затова сме тук тази вечер.

Думите ми бяха познати — чувала бях подобни и преди, в други школи по йога — но в тази зала те придобиваха ново значение.

— Тази вечер сме тук, за да се научим да управляваме енергията си. Непрекъснато се мъчим да сме нещо, което не сме. Освободете се от това желание. Отдайте заслуженото на истинската си същност.

Амира ни показа няколко леки разтягания и ни накара да застанем на колене, за да загреем гръбнаците си преди да ни накара да застанем в поза куче, гледащо надолу. Задържахме се в тази асана, вдишахме и издишахме няколко пъти, а след това приближихме длани към краката и се изправихме.

— Почувствайте как стъпалата ви пускат корени в земята — каза ни тя. — И заемете поза планина.

Съсредоточих се върху краката си и усетих неочаквано бутване от пода. Очите ми се уголемиха.

Амира започна да ни показва виняса упражнения. Вдигнахме ръце към тавана, след това прилепихме пак длани до стъпалата си. Изправихме се до половина, гърбовете ни се оказаха успоредни на пода. Свихме се и изнесохме краката си назад, като в поза за лицеви опори. Десетки демони, вампири и вещици извиваха грациозно телата си. Продължавахме да се навеждаме и изправяме, да вдигаме ръце, да докосваме внимателно длани. След това Амира ни остави сами да си определим ритъма. Натисна копче на дистанционното и мелодичен кавър на песента на Елтън Джон „Rocket Man“ изпълни залата.

Странно, но музиката беше напълно подходяща за това, което правехме, и аз изпълнявах движенията в ритъма ѝ, като дишах равномерно и се подчинявах изцяло на указанията. След като

започнахме да изпълняваме асаните за трети път, енергията в помещението се промени.

Две вещици и един вещер се понесоха на около педя над дървения под.

— Стойте на земята! — нареди с равен глас Амира.

Двете безмълвно стъпиха обратно на пода. Вещерът трябваше да се гмурне с главата напред, но дори тогава дланите му докоснаха дървените дъски преди краката му.

Демоните и вампирите се затрудняваха с ритъма. Някои от демоните се движеха толкова бавно, та се чудех дали не са залепнали. Вампирите пък имаха обратния проблем — мощните им мускули се свиваха и разпускаха прекалено енергично.

— Внимателно — наставляваше Амира. — Няма нужда да бързате и да се напрягате.

Постепенно енергията в залата се нормализира. Амира ни показа серия от асани, изпълнявани в изправено положение. В тях вампирите бяха в стихията си, можеха да ги задържат минути наред без никакво усилие. Скоро престанах да се тревожа с кого съм и дали съм във форма за това занимание. Съществуваше само настоящият момент и движението, които изпълнявах.

Когато отново седнахме на пода за упражнения за гърба и за гъвкавост, всички в залата бяха плувнали в пот — освен вампирите, които дори не изглеждаха леко задъхани. Някои изпълняваха смъртоносни баланси на ръце, но аз не бях сред тях. Клермон обаче беше. По едно време ми се стори, че се подпира на пода само на ухото си, а цялото му тяло е напълно изправено.

Най-трудната част от всяко занимание за мен беше последната асана за релаксация — савасана. Беше ми почти невъзможно да лежа неподвижно по гръб. Тревожността ми нарастваше още повече заради факта, че за всички други това беше съвсем лесно. Полагах всички усилия да не трепна, затворила очи. Между мен и вампира се чу звук от стъпки.

— Даяна — прошепна Амира, — тази поза не е за теб. Преобърни се на една страна.

Веднага отворих очи. Взрях се в големите черни очи на вещицата, ужасена, че някак си е успяла да разкрие тайната ми.

— Свий се. — Бях озадачена, но направих каквото ми каза. Тялото ми веднага се отпусна. Тя ме потупа леко по рамото. — И си дръж очите отворени.

Бях се обърнала към Клермон. Амира намали осветлението, но блясъкът на кожата му ми позволяваше да различавам чертите му.

В профил приличаше на средновековен рицар, полегнал в гробница в абатството Уестминстър: дълги крака, издължен торс, дълги ръце и лице, излъчващо забележителна сила. Имаше нещо древно във външността му, макар на пръв поглед да беше само няколко години по-възрастен от мен. Погледът ми се плъзна по челото му като въображаем пръст, от неравната граница с косата до гъстите му черни вежди. Въображаемият ми пръст продължи до върха на носа му и извитите му устни.

Броях, докато го чаках да вдиша. На двеста гръдният му кош се повдигна. След това дълго не издиша.

Накрая Амира каза на присъстващите, че е време да се върнат към заобикалящия ни свят. Матю се обърна към мен и отвори очи. Изражението му се смекчи, моето — също. Наоколо всичко се раздвижи, но аз нямах желание за светски разговори. Останах на мястото си, взряна в очите на вампира. Матю не помръдваше, гледаше ме как го гледам. Когато се изправих до седнало положение, стаята изведнъж се завъртя от внезапния прилив на кръв в тялото ми.

Накрая световъртежът спря. Амира приключи заниманието с песнопение и звънна с малките сребърни звънчета, закачени на пръстите ѝ. Тренировката приключи.

Из залата се разнесе тих шепот, вампири се поздравяваха с вампири, вещици — с вещици. Демоните бяха по-активни, уреждаха си среднощни срещи в клубовете на Оксфорд и се питаха къде свирят най-добрия джаз. Следваха енергията си, осъзнах с усмивка, когато се сетих как Агата бе описала подтиците на демонските души. Двама инвестиционни банкери от Лондон — демони — си говореха за неразкрити убийства в столицата. Спомних си за Уестминстър и почувствах лека тревога. Матю им се скара и те започнаха да се уговарят да обядват заедно на другия ден.

Всички минаха през нас, преди да си тръгнат. Вещиците ни кимаха с любопитство. Дори демоните срещаха погледите ни,

усмихваха се и се споглеждаха многозначително. Вампирите нарочно ме избягваха, но всички поздравиха Клермон.

Накрая останахме само Амира, Матю и аз. Тя събра рогозката си и се приближи.

— Добра тренировка, Даяна — каза ми.

— Благодаря, Амира. Никога няма да забравя това занимание.

— Винаги си добре дошла. Със или без Матю — добави тя и го потупа леко по рамото. — Трябваше да я предупредиш.

— Боях се, че няма да дойде. А бях сигурен, че ще й хареса, ако ми позволи да я доведа. — Погледна ме свенливо.

— Бихте ли изгасили осветлението на излизане? — извика Амира през рамо, докато прекрачваше прага.

Очите ми отново се плъзнаха с наслада по великолепната зала.

— Това беше огромна изненада — казах аз с равен тон, защото още не исках да го освобождавам от чувството му за вина.

Той застана зад мен, не усетих как се бе приближил.

— Надявам се — приятна. Хареса ли ти заниманието?

Кимнах бавно и се обърнах, за да отговоря. Той бе притеснително близо и заради разликата в ръста ни трябваше да вдигна очи, ако не исках да се взирам в гръдната му кост.

— Хареса ми.

Лицето му грейна от разтапяща сърцето усмивка.

— Радвам се. — Беше ми трудно да се откъсна от очите му. За да разваля магията, се наведох и започнах да си навивам рогозката. Матю угаси осветлението и също си събра нещата. В галерията, където огънят в камината се бе превърнал в жарава, си обухме обувките.

Той си взе ключовете от масата.

— Бих ли могъл да те заинтригувам с чаша чай, преди да се върнем в Оксфорд?

— Къде?

— Бихме могли да отидем в къщата до портата — предложи делово той.

— Там има ли кафене?

— Не, но има кухня. Има и къде да се седне. Мога да направя чай — подразни ме той.

— Матю — възкликнах аз, шокирана. — Това твоята къща ли е?

Когато застанахме на вратата към вътрешния двор, видях какво пишеше на камъка над входа: 1536.

— Аз я построих — призна той, взрян в лицето ми.

Матю Клермон бе поне на петстотин години.

— Реформацията ни разглези — продължи. — Хенри ми даде земята с едно условие — че ще съборя абатството, което се издигаше тук, и ще построя нещо съвсем ново. Спасих каквото успях, но беше трудно да измамя краля. В онази година той беше в лошо настроение. Запазих по някоя арка тук-там, както и каменни орнаменти, които сърце не ми даваше да разруша. Но освен тях всичко друго е ново строителство.

— Никога не бях чувала някой да описва сграда, правена през шестнайсети век, като „ново строителство“. — Опитах се да я видя не само през очите на Матю, но и като част от него. Това беше домът му от почти петстотин години. След като го зърнах, вече го познавах по-добре. Замъкът бе тих и спокоен, също като собственика си. Нещо повече, беше солиден и истински. Нямахше нищо излишно — никакви претрупани орнаменти, никакви отклонения от добрия вкус.

— Великолепно е — казах просто.

— Сега сградата е прекалено голяма за живеене — отбеляза той, — да не говорим, че е и прекалено крехка. Всеки път като отворя прозорец, нещо пада, въпреки добрата поддръжка. Пуснал съм Амира да живее в някои от стаите и да събира учениците си няколко пъти в седмицата.

— А ти в къщата до портата ли живееш? — попитах, докато вървахме през двора към колата.

— Не постоянно. През седмицата съм в Оксфорд, но през уикендите идвам тук. По-тихо е.

Помислих си, че сигурно е голямо изпитание за един вампир да живее сред шумни студенти, чиито разговори нямаше как да не дочува.

Върнахме се при колата и изминахме с нея краткото разстояние до къщата край портата. Тъй като някога е била лицето на имението, тя имаше доста повече орнаменти и украшения. Разгледах извитите комини и сложния дизайн на тухлите.

Матю изсумтя.

— Знам. Комините бяха грешка. Но зидарят си умираше да се опита да ги направи. Братовчед му работел за Уолси в Хемптън Корт и

изобщо не слушаше какво му говоря.

Натисна един ключ до вратата и главната стая на къщата се обля в златна светлина. Подовете бяха от камък, имаше и каменна камина, в която можеше да се опече вол.

— Студено ли ти е? — попита Матю, докато крачеше към ъгъла, който бе превърнат в лъскава модерна кухня. Хладилникът бе най-големият уред в този кът, а не печката. Опитах се да не мисля какво би могъл да държи в него.

— Малко. — Придърпах пуловера около себе си. В Оксфорд бе относително топло, но тъй като преди малко се бях изпотила, нощният въздух ми се струваше хладен.

— Тогава ще запалим огън — предложи Матю. Всичко бе приготвено, трябваше само да драсна една дълга клечка кибрит, която измъкнах от старинна кутия.

Матю сложи чайника на котлона, а аз тръгнах да се разхождам из стаята, за да изуча вкуса му. Той клонеше силно към кафява кожа и тъмно полирано дърво, които красиво се открояваха на каменния под. Стар килим във весели оттенъци на червено, синьо и охра изпълваше помещението с цветове. Над камината висеше огромен портрет на красавица от края на седемнайсети век в жълта рокля. Със сигурност бе рисуван от сър Питър Лили.

Матю забеляза интереса ми.

— Сестра ми Луиза — обясни, като се приближи с табла с всичко необходимо за чай. Вдигна очи към платното и на лицето му се изписа тъга. — Боже, беше много красива.

— Какво се случи с нея?

— Отиде в Барбадос, смяташе да покори Карибските острови. Опитахме се да ѝ обясним, че предпочитанията ѝ към младите господа няма да останат незабелязани на малък остров, но тя не ни послуша. Луиза обичаше живота в плантациите. Инвестираше в производство на захар и роби. — По лицето му премина сянка. — По време на един от бунтовете на острова съдружниците ѝ в плантацията, които се бяха досетили каква е, решили да се отърват от нея. Отрязали ѝ главата и разчленили тялото ѝ. След това я изгорили и обвинили за това робите.

— Съжалявам — казах с ясното съзнание, че думите ми не значат нищо пред такава загуба.

Той събра сили да се усмихне.

— Смъртта беше толкова ужасна, колкото и самата жена, на която бе причинена. Обичах сестра си, но тя не ми помагаше много за това. Попи всеки порок от всяка епоха, която преживя. Впускаше се във всякакви ексцесии. — Матю с мъка се откъсна от хладната красота на сестра си. — Ти ли ще налееш? — попита. Постави подноса на ниска полирана маса пред камината между две меки кресла, тапицирани с кожа.

Съгласих се, доволна, че ще мога да разведря настроението, макар че имах много повече въпроси, отколкото щях да успея да задам за една вечер. Тъмните очи на Луиза сякаш ме наблюдаваха и внимавах да не разлея и капка по блестящата дървена повърхност на масата, която подозирах, че може да е била и нейна. Матю не бе забравил каната с мляко и захарта и аз си сипах от тях в чая, докато докарам идеалния цвят. След това се облегнах на дивана с въздишка.

Матю държеше учтиво своята чаша, без нито веднъж да я вдигне към устните си.

— Няма нужда да пиеш заради мен — казах и погледнах към чашата му.

— Знам. — Сви рамене. — Навик, освен това ме успокоява.

— Откога се занимаваш с йога? — попитах, за да сменя темата.

— Откакто Луиза отиде на Барбадос. Аз пък заминах в Югоизточна Азия и се озовах в Гоа през дъждовния период. Нямахше какво друго да правя, освен да пия прекалено и да изучавам Индия. Тогаваш йогите бяха по-различни, по-духовни от повечето учители днес. Запознах се с Амира преди години, на една конференция в Мумбай. Щом я видях как преподава йога, разбрах, че притежава качествата на старите учители. Освен това не споделяше предразсъдъците на другите вещици за общуването с вампири. — В гласа му се прокрадна горчивина.

— И я покани да дойде в Англия?

— Обясних какво е възможно да се случи тук и тя се съгласи да опита. Минаха вече десет години и всяка седмица групите ѝ са пълни. Разбира се, Амира преподава и индивидуални уроци, най-вече на човешки същества.

— Не съм свикнала да виждам вещици, вампири и демони на едно място, да не говорим да са заедно на занимание по йога — признах си. Табутата за смесването с другите видове същества бяха

много силни. — Ако ми бе казал, че това е възможно, нямаше да ти повярвам.

— Амира е оптимист и обича предизвикателствата. Отначало не беше лесно. През първите дни вампирите отказваха да са в една стая с демони и, разбира се, никой нямаше доверие на вещиците, когато и те започнаха да се появяват на заниманията. — В тона му долових и собствените му предразсъдъци. — Сега вече разбират, че повече си приличаме, отколкото различаваме, и се държат любезно с останалите.

— Може и да изглеждаме подобно — изтъкнах, преди да отпия от чая и да свия колене към гърдите си, — но със сигурност не се чувстваме по един и същ начин.

— Какво имаш предвид? — попита Матю и ме погледна съсредоточено.

— Начините, по които разбираме, че някой е като нас — свръхестествено същество — отвърнах аз объркано. — Побутванията, изтръпванията, студът.

Матю поклати глава.

— Не, не ги знам. Не съм вещица.

— И не усещаш, когато те гледам? — попитах.

— Не. А ти? — Погледът му бе искрен и предизвика познатата реакция на кожата ми.

Кимнах.

— Разкажи ми какво изпитваш. — Той се наведе напред. Всичко изглеждаше напълно нормално, но аз усещах, че капанът вече е заложен.

— Ами изпитвам... студ — започнах бавно, защото не бях сигурна доколко можех да му се доверя. — Сякаш под кожата ми се появява лед.

— Звучи неприятно. — Челото му леко се набръчка.

— Не е — уверих го искрено. — Само е малко необичайно. С демоните е най-зле — когато се взират в мен, все едно някой ме целува. — Направих физиономия.

Матю се засмя и остави чая си на масата. Подпря лакти на коленете си и остана наклонен към мен.

— Значи все пак използваш част от вещерските си способности?

Капанът щракна.

Забих поглед в пода, бях гневна, страните ми горяха.

— Ще ми се никога да не бях отваряла Ашмол, нито да бях взимала проклетото списание от полицата! Само за пети път тази година използвах магия, а и това с пералнята не би трябвало да се брои, защото ако не бях прибегнала към заклинание, щеше да стане наводнение, което да съсипе и долния апартамент.

Той вдигна и двете си ръце в знак, че се предава.

— Даяна, не ми пука дали използваш магия. Но съм учуден до каква степен го правиш.

— Не използвам магия, нито заклинания, нито дарбата си — както искаш го наричай. Не съм такъв човек. — Бузите ми бяха яркочервени.

— Не е там въпросът. Това е в кръвта ти. В костите ти. Родена си вещица, също както си родена с руси коси и сини очи.

Не бях успяла да обясня на никого досега защо отказвах да ползвам магии. Сара и Ем така и не ме разбраха. И Матю нямаше да разбере. Чаят ми изстина, а тялото ми отново се напрегна, докато се опитвах да избягвам изпитателния му поглед.

— Не го искам — казах накрая през стиснати зъби. — Не е по мое желание.

— И какъв е проблемът? Тази вечер емпатията на Амира ти дойде добре. Това е също част от магическите ѝ способности. Да имаш дарбата на вещица не е нито по-лошо, нито по-добро от това да имаш дарбата да създаваш музика или да пишеш поезия — просто е по-различно.

— Не искам да съм различна — извиках аз, изпълнена с бяс. — Искам прост, обикновен живот... като на човешките същества. — В който няма смърт, опасност и страх да не те разкрият, помислих си, стиснала здраво устата си, за да не се изпусна да го кажа на глас. — И ти сигурно искаш да си нормален.

— Като учен ти казвам, Даяна, че такова нещо като нормалност не съществува. — Загрижеността и мекотата започваха да се изпаряват от тона му. — Нормалността е фантасмагория, измислица, която хората си разказват, за да се почувстват по-добре, когато се изправят пред неоспоримите доказателства, че случващото се около тях никак не е нормално.

Нищо, което би казал, не можеше да ме разубеди, че в свят, доминиран от хората, е опасно да си свръхестествено същество.

— Даяна, погледни ме.

Направих го, въпреки че инстинктите ми подсказваха обратното.

— Опитваш се да загърбиш магическите си способности, точно както смяташ, че са го правили учените, за които пишеш, преди стотици години. Проблемът е — продължи той тихо, — че не е проработило. Дори човешките същества не могат изцяло да изгонят магията от живота си. Ти самата го каза. Тя непрекъснато се връща.

— Различно е — прошепнах аз. — Това е моят живот. Аз мога да контролирам собствения си живот.

— Не е различно. — Гласът му бе спокоен и уверен. — Можеш да се опиташ да прогониш магията, но няма да се получи, точно както не се е получило при Робърт Хук и Исак Нютон. И двамата са знаели, че е невъзможно светът да съществува без магия. Хук е бил блестящ в способността си да обмисля тримерно научните проблеми и да създава инструменти и експерименти. Но така и не е успял да достигне пълния си потенциал, защото се е боял от мистериите на природата. Нютон? Той е притежавал най-безстрашния интелект, който познавам. Не се е плашил от невидимото и необяснимото — напротив, прегърнал го е. Като историк знаеш, че става въпрос за алхимията и вярата му в необозримите, мощни сили на растежа и промяната, които са го довели до теорията за гравитацията.

— Е, значи аз съм като Робърт Хук — отвърнах. — Няма нужда да се превръщам в легенда като Нютон. — Или като майка ми.

— Страхът е направил Хук огорчен и завистлив — предупреди ме Матю. — Цял живот се е озъртал и е измислял експерименти, които са извършвали други хора. Така не се живее.

— Няма да ползвам магия в работата си — заявих аз инатливо.

— Ти не си като Хук, Даяна — скастри ме строго Матю. — Той е бил обикновено човешко същество и е съсипал живота си, като се е опитал да се съпротивлява на очарованието на магията. Ти си вещица. Ако постъпиш като него, това ще те унищожи.

Страхът започна да си проправя път в мислите ми и да ме отблъсква от Матю Клермон. Той беше неустоим и успяваше да ме убеди, че е възможно да си свръхестествено същество без страхове и угризения. Но също така бе вампир и не можеше да му се има доверие. И грешеше за магията. Нямаше начин да е иначе. Ако не грешеше, значи целият ми живот е бил безсмислена борба с въображаем враг.

И аз сама си бях виновна, че се страхувах. Бях пуснала магията в живота си — и то против волята си — и бях позволила в него да се промъкне и вампир. След него се бяха втурнали и десетки други свръхестествени същества. Като си спомних как магията допринесе за загубата на родителите ми, усетих първите признаци на паника — започнах да дишам повърхностно и да изтръпвам.

— Животът без магия е единствената форма на оцеляване, която познавам, Матю. — Стараех се да дишам бавно, за да не позволя на чувствата да ме завладеят, но ми беше трудно да го постигна с призраците на майка ми и баща ми в стаята.

— Ти живееш в лъжа, и то неубедителна лъжа. Мислиш, че можеш да минеш за човешко същество. — Тонът на Матю беше делови, почти клиничен. — Но не успяваш да заблудиш никого друг, освен себе си. Виждал съм как те гледат. Знаят, че си различна.

— Това са глупости.

— Всеки път, когато погледнеш Шон, той загубва ума и думата.

— Падаше си по мен, когато бях студентка — опитах се да омаловажа думите му.

— Все още си пада по теб, но не е там въпросът. Да не би и господин Джонсън да е сред твоите обожатели? Той се чувства почти толкова зле, колкото и Шон, трепери и при най-малката промяна в настроението ти и се тревожи, ако се наложи да те настани на различно от обичайното ти място. И това не се случва само с човешките същества. Уплаши абат Берно почти до смърт, когато се обърна и го изгледа.

— Монахът в библиотеката? — не повярвах на ушите си. — Ти го уплаши, не аз!

— Познавам абат Берно от 1718 година — отвърна равно Матю. — И той ме познава достатъчно добре, за да се страхува от мен. Запознахме се на празненство в дома на херцога на Шандос, където изпълняваше ролята на Дамон в „Акид и Галатея“ на Хендел. И те уверявам, че не моята, а твоята сила го стресна.

— Този свят принадлежи на хората, Матю, а не на приказните герои. Хората ни превъзхождат числено и се боят от нас. А няма по-голяма сила от човешкия страх — нито магията, нито вампирските способности. Нищо.

— Страхът и отрицанието са двете неща, в които хората са най-добри, Даяна, но това не е път, по който би трябвало да върви една вещица.

— Аз не се боя.

— Напротив — възрази той тихо и се изправи на крака. — И смятам, че стана време да те закарам до вас.

— Виж какво — започнах аз, защото нуждата от информация за ръкописа успя да победи всичките ми други мисли, — и двамата се интересуваме от Ашмол. Вампир и вещица не могат да бъдат приятели, но би трябвало да могат да работят заедно.

— Не съм сигурен в това — изрече безстрастно Матю.

Мълчахме по обратния път към Оксфорд. Хората имат много погрешна представа за вампирите, мислех си аз. За да ги направят по-страшни, ги описват като кръвожадни. Но у Матю ме плашеха повече отчуждеността, изблиците на гняв и внезапните промени в настроението.

Когато пристигнахме пред „Ню Колидж“, Матю извади рогозката ми от багажника.

— Пожелавам ти хубав уикенд — каза той без никаква емоция.

— Лека нощ, Матю. Благодаря, че ме заведе на йога. — Моят тон бе също така равен като неговия и отказах да се обърна назад, макар да усещах, че ме гледа, докато се отдалечавах.

9.

Матю прекоси река Ейвън по високия извит мост. Познатият пейзаж на Ланаркшър с неговите остри хълмове, тъмно небе и поразителни контрасти му се стори успокоителен. Малко неща в тази част на Шотландия изглеждаха приветливо и подканящо, но стряскащата ѝ красота бе в унисон със сегашното му настроение. Намали и зави по покритата с варовик алея, която някога водеше към замък, а сега — в нищото. Чудноват остатък от величествен живот, който вече никой не искаше да води. Спря пред задния вход на стара ловна хижа. Кафеникавите камъни, от които бе построена, контрастираха с кремата гипсова мазилка на фасадата. Слезе от ягуара и извади чантите си от багажника.

Гостоприемната бяла врата на хижата се отвори.

— На нищо не приличаш. — Хилав демон с тъмна коса, блестящи кафяви очи и гърбав нос стоеше с ръка на бравата и разглеждаше от главата до петите най-добрия си приятел.

Хамиш Осборн се бе запознал с Матю Клермон в Оксфорд преди близо двайсет години. Като повечето свръхестествени същества и те бяха научени да се страхуват един от друг и не бяха сигурни как да се държат. Двата станаха неразделни, щом осъзнаха, че имат сходно чувство за хумор и еднаква страст към науката.

Лицето на Матю се изкриви от гняв, но той много бързо се смени с примирение.

— И аз се радвам да те видя — каза той мрачно и пусна чантите си до вратата. Пое хладния чист дъх на къщата с пълни гърди. Усети мирис на гипс и старо дърво и уникалния аромат на Хамиш на лавандула и мента. Вампирът отчаяно искаше да прогони миризмата на вещицата от ноздрите си.

Джордан, човешко същество и иконом на Хамиш, се появи без много шум и донесе със себе дъха на лимонов почистващ препарат и нишесте. Той не прогони докрай уханието на орлови нокти и градински билки на Даяна, но все пак помогна.

— Радвам се да ви видя, господине — поклони се той, преди да се отпрати към стълбите с багажа на Матю. Джордан беше иконом от старата школа. Дори да не получаваше щедро заплащане, за да пази тайните на работодателя си, пак не би издал на никого, че Осборн е демон и че понякога посреща в къщата си вампири. Това би било толкова недопустимо, колкото да се изпусне, че понякога му поръчват да сервира сандвичи с фъстъчено масло и банани на закуска.

— Благодаря, Джордан. — Матю огледа коридора на първия етаж, за да избегне погледа на Хамиш. — Виждам, че си се сдобил с картина на Хамилтън. — И се взря усърдно в непознатия пейзаж на далечната страна.

— Обикновено не забелязваш новите ми придобивки. — Също като Матю, и Хамиш имаше типичния за Оксфорд и Кембридж акцент, в който обаче се примесваше и още нещо. В случая — провлаченият говор от улиците на Глазгоу. — Сърдит е — добави Хамиш през смях. — Бях обещал на Джордан спокоен уикенд у дома.

— Нямаше нужда да идваш, нали знаеш. Не очаквах да те заваря. — Думите също звучаха сърдито.

— Знам. Но отдавна не сме се виждали, а и Кадзоу е красив по това време на годината.

Матю изгледа злостно Хамиш, на лицето му бе изписано недоверие.

— Господи, наистина имаш нужда от малко лов, нали? — успя само да каже Хамиш.

— И то отчаяно — потвърди вампирът с глух глас.

— Имаме ли време за едно питие преди това, или искаш веднага да се заемеш с лова?

— Мисля, че мога да изпия едно питие — съгласи се Матю тихо.

— Отлично. Има бутилка вино за теб и малко уиски за мен. — Хамиш бе помолил Джордан да извади вино от избата веднага след като Матю му се обади на разсъмване. Мразеше да пие сам, а Матю отказваше да се докосне до уискито. — След това ще ми кажеш защо така спешно се нуждаеш от лов в този прекрасен септемврийски ден.

Демонът го поведе през блесналите подове и после нагоре по стълбите към библиотеката. Ламперията от тъмно дърво бе добавена през деветнайсети век, проваляйки първоначалния замисъл на архитекта да осигури просторно и пълно с въздух място за дамите от

осемнайсети век, в което да изчакат съпрузите си, докато те се занимават с любимото си хоби. Оригиналният бял таван бе запазен. По него имаше розетки във формата на цветни венци и ангелчета, излъчващи сякаш упрек към модерността.

Двамата мъже се настаниха в кожените кресла край камината, където вече гореше весел пламък и прогонваше есенния хлад. Хамиш показа на Матю бутилката вино и вампирът издаде одобрителен звук.

— Прекрасно.

— И аз така мисля. Господата от „Бери Брадърс и Ръд“ ме увериха, че е отлично. — Хамиш му наля вино и отпуши гарафата с уиски. Двамата седяха с чаши в ръце и приятелски си мълчаха.

— Извинявай, че те въвлякох във всичко това — започна Матю. — Намирам се в трудно положение. Ситуацията е... сложна.

Хамиш се засмя.

— При теб винаги е така.

Матю се бе сприятелил с Хамиш Осборн донякъде заради прямотата му, но също така и защото — за разлика от повечето демони — беше уравновесен и беше трудно да го накараш да се поддаде на чувствата си. През годините много от приятелите на вампира бяха демони — надарени, но и също така прокълнати същества. Около Хамиш обаче се чувстваше добре. Нямаше разгорещени спорове, свръхактивност или опасни депресии. Времето, прекарано с него, се състоеше от дълги мълчания, последвани от остроумни разговори, белязани от спокойното му отношение към живота.

Уравновесеността на Хамиш се бе отразила и на работата му — той не се занимаваше като останалите демони с изкуство. Имаше дарба да се оправя с пари — да ги печели и да забелязва фатални недостатъци в международните финансови инструменти и пазари. Прилагаше характерната за демоните креативност не в създаването на сонати, а в счетоводството и в разгадаването на търговията с валута, и то с такава невероятна прецизност, че го търсеха за консултации президенти, монарси и министър-председатели.

Икономическият талант на демона очароваше Матю, както и човешките същества. Хамиш обичаше да общува с хора, намираще недостатъците им за стимулиращи, а не за досадни.

Напомняха му за детството. Бе роден в семейство на застрахователен агент и домакия. След като се запозна с

дружелюбните господин и госпожа Осборн, Матю започна да разбира пристрастието на приятеля си към човешките същества.

Пукането на огъня и плътният мирис на уискито си свършиха работата и вампирът усети как започна да се отпуска. Матю се наклони напред, хванал елегантно чашата вино само с пръсти. Червената течност заискри.

— Не знам откъде да започна — поде той с треперещ глас.

— От края, разбира се. Защо вдигна телефона и ми се обади?

— Трябваше да се махна от една вещица.

Хамиш се загледа в него и забеляза явното му вълнение. И му стана ясно, че вещицата е със сигурност впечатляваща жена.

— И какво я прави толкова специална? — попита той тихо.

Матю го погледна изпод гъстите си вежди.

— Всичко.

— О! Май си загазил, а? — Заговори още по-провлачено, защото искаше да покаже съчувствие и защото беше развеселен.

Матю се засмя тъжно.

— Би могло да се каже, да.

— И има ли си вещицата име?

— Даяна. Историчка е. Американка.

— Като богинята на лова Диана — отбеляза бавно Хамиш. — Като оставим настрана древното ѝ име, обикновена вещица ли е?

— Не — отвърна рязко Матю. — Изобщо не е обикновена.

— Аха. Ето ги и усложненията. — Хамиш се вгледа в лицето на приятеля си, търсеше знаци, че се е поуспокоил, но вместо това видя, че се опитва да го предизвика на спор.

— От семейство Бишъп е. — Матю помълча. От опит знаеше, че демонът няма как да не схване намека, колкото и лек да е той.

Хамиш прехвърляше информация наум и накрая откри каквото търсеше.

— От Салем, Масачузетс?

Матю кимна мрачно.

— Последната вещица от рода Бишъп. Фамилията на баща ѝ е Проктър.

Демонът тихо подсвирна.

— Два пъти вещица, и то от видно магическо потекло. Винаги се целиш в най-доброто. Сигурно способностите ѝ са много силни.

— На майка ѝ със сигурност са. Не знам много за баща ѝ. Но Ребека Бишъп е друга история. На тринайсет прави магии, каквито повечето вещици не успяват да овладеят за цял живот обучение и практика. А и гадателските ѝ способности още от детството са невероятни.

— Познаваш ли я, Мат? — не се въздържа да попита Хамиш. Матю бе изживял много животи и пътят му се бе пресичал с пътищата на толкова много хора, че приятелят му не можеше да ги помни всичките.

Матю поклати глава.

— Не. Но съм слушал много да се говори за нея, и то с доста завист. Знаеш ги какви са вещиците — каза той и в гласа му се прокрадна неприязън, както винаги, когато говореше за този вид свръхестествени същества.

Хамиш пусна забележката покрай ушите си и погледна Матю над ръба на чашата си.

— А Даяна?

— Твърди, че не прави магии.

В това последно изречение имаше две сламки, които заслужаваха проучване. Хамиш започна с по-лесната.

— Какво? По никакъв повод ли? Дори за да си намери загубена обещана? Да си боядиса косата? — Демонът очевидно се съмняваше.

— Не е от жените, които се тревожат за обещани и дали косата им е боядисана. По-скоро е от онези, които бягат по пет километра, а след това цял час гребат в реката в опасно малка лодка.

— С нейния произход ми е трудно да повярвам, че не използва дарбата си. — Хамиш беше прагматик, което не му пречеше да е и мечтател. Затова така добре въртеше парите на другите. — И ти не вярваш. Или може би не си се усъмнил, че лъже. — Това беше втората сламка.

— Казва, че използва магия само от време на време, за дреболии. — Матю се поколеба. Прекара пръсти през косата си, половината от която се изправи нагоре. След това отпи от виното. — Наблюдавах я. И ми се струва, че използва по-често способностите си. Помирисвам го — натърти и за първи път след пристигането гласът му прозвуча искрено. — Мирише като електрическа буря, която всеки миг ще избухне, или като летен дъжд с гръмотевици. Понякога дори виждам

силата ѝ. Даяна грее, когато е ядосана или потънала в работа. — И когато спи, помисли той и се намръщи. — Господи, понякога дори ми се струва, че усещам вкуса ѝ.

— Грее, а?

— Няма да го видиш с просто око, макар че можеш да доловиш енергията с някое друго сетиво. Chatoiement^[1] — вещерското ѝ сияние — е много слабо. Още когато бях млад вампир, само най-надарените вещици излъчваха този лек блясък. Днес се среща съвсем рядко. Даяна няма представа, че го притежава, и не е наясно какво означава. — Той потрепери и сви юмрук.

Демонът си погледна часовника. Беше още рано, но той вече знаеше защо приятелят му бе в Шотландия.

Матю Клермон се влюбваше.

Джордан влезе точно навреме.

— Ловният водач докара джипа, господине. Казах му, че днес няма да се нуждаете от услугите му. — Икономът бе наясно, че работодателят му няма нужда от водач, за да влезе в дирите на елен, щом в къщата има вампир.

— Отлично — възкликна Хамиш, стана и си допи чашата. Пиеше му се още уиски, но беше по-добре да остане с ясно съзнание.

Матю вдигна очи.

— Ще изляза сам, приятелю. Предпочитам да ловувам сам. — Вампирът не обичаше да ходи на лов с топлокръвни. В тази категория влизаха човешките същества, демоните и вещиците. Обикновено правеше изключение за Хамиш, но днес предпочиташе да остане сам, за да постави под контрол копнежа си по Даяна Бишъп.

— О, няма да ходим на лов — каза Хамиш с палав блясък в очите. — Отиваме на преследване. — Демонът имаше план. Смяташе да занимава ума на приятеля си, докато той свали гарда и сам сподели какво се случва в Оксфорд, вместо да му вади думите с ченгел от устата. — Хайде, денят е прекрасен. Да се позабавляваме.

Когато излязоха, мрачният Матю се качи в очукания джип на Хамиш. Именно в него двамата предпочитаха да бродят, когато идваха в Кадзоу, макар ловните дружинки в Шотландия да избираха официално ландроувърите. Матю нямаше нищо против, че в колата е студено, а пък Хамиш намираще мъжкарското ѝ излъчване за забавно.

Когато поеха по хълмовете, демонът започна да превключва шумно скоростите и при всяко изстъргване вампирът се свиваше. Отиваха към местата, където пасяха елените. На отсрещния склон Матю забеляза два елена и каза на Хамиш да спре. Слезе от джипа тихо и приклепна зад предния калник. Гледаше животните като хипнотизиран.

Хамиш се усмихна и се присъедини към него.

И преди бе преследвал заедно с Матю елени и разбираше от какво има нужда приятелят му. Вампирът невинаги се хранеше, но днес Хамиш бе сигурен, че ако го остави да прави каквото му се иска, ще се върне по тъмно с утолен глад, а елените в района щяха да намалееят с няколко. Приятелят му беше хищник, но не точно месояден. Ловът определяше идентичността на вампира, а не това, с което се хранеше. Понякога, когато Матю бе неспокоен, той просто излизаше и следеше каквото животно му се мерне пред очите, без да го убива.

Докато вампирът наблюдаваше елените, демонът не сваляше очи от него. Нещо тревожно се случваше в Оксфорд. Усещаше го.

Матю престоля така следващите няколко часа, чудеше се дали елените си струват преследването. Въпреки че притежаваше изключително развити обоняние, зрение и слух, той следеше движенията им, опитваше се да разгадае навиците им и преценяваше всяка тяхна реакция при пукане на съчка или пърхане на птица. Вниманието му бе изострено докрай, но не показваше никакви признаци на нетърпение. За Матю най-важният момент настъпваше, когато жертвата осъзнаеше, че е победена, и сама се предадеше.

Вече притъмняваше, когато той най-накрая се изправи и кимна на Хамиш. За първия ден това беше достатъчно и въпреки че нямаше нужда от светлина, за да вижда елените, знаеше, че тя бе необходима за Хамиш, за да слезе от планината.

Когато стигнаха в хижата, вече беше съвсем тъмно и Джордан бе запалил всички лампи, от което сградата изглеждаше направо нелепо, кацнала наред нищото.

— Никога не съм могъл да схвана логиката на тази хижа — подхвърли небрежно Матю, но намерението му бе да бъде язвителен. — Робърт Адам не е бил с всичкия си да я направи.

— Много пъти си споделял мнението си за малката ми екстравагантност, Матю — отвърна спокойно Хамиш. — И не ми пука

дали познаваш принципите на архитектурата по-добре от мен и дали вярваш, че на Адам му е хлопала дъската, за да построи — как я наричаш? — тази зле измислена лудост наред с пустошта на Ланаркшър. Аз си я обичам и каквото и да кажеш, това няма да се промени. — Водеха редовно този разговор, откакто демонът обяви, че ще купи хижата — заедно с мебелите, ловния водач и Джордан — от аристократ, който не знаеше какво да я прави, нито имаше пари да я поддържа. Матю бе ужасен. Но за Хамиш хижата в Кадзоу бе доказателство, че се е издигнал над корените си от Глазгоу и че може да пръска пари за непрактични неща, които обича, без особена причина.

— Хм — изсумтя Матю и се намръщи.

По-добре да е кисел, отколкото тревожен, помисли си Хамиш. И премина на следващия етап от плана си.

— Вечерята е в осем — съобщи той. — В трапезарията.

Матю мразеше трапезарията, която бе луксозна, с високи тавани и в нея ставаше течение, но най-вече защото бе крещяща и женствена. От друга страна, беше любимата стая на Хамиш.

— Не съм гладен — изръмжа той.

— Напротив, умираш от глад — сопна му се Хамиш, докато оглеждаше тена и кожата на вампира. — Кога се нахрани добре за последен път?

— Преди седмици — сви рамене Матю с типичната си небрежност към хода на времето. — Не си спомням точно.

— Тази вечер ще ядеш супа и ще пиеш вино. Утре — ти си решаващ. Искаш ли да останеш малко сам преди вечеря, или ще рискуваш да поиграеш бiliarд с мен? — Хамиш беше изключително добър на бiliarд и дори още по-добър на снукър, който бе научил още като тийнейджър. Бе спечелил първите си пари в бiliarдните зали на Глазгоу и можеше да победи почти всеки. Матю вече отказваше да играе снукър с него с обяснението, че не му е забавно всеки път да губи, дори и от приятел. Вампирът се бе опитал да го научи на карамбол, стара френска игра, която пък той винаги печелеше. Бiliarдът бе разумният компромис.

Матю се съгласи, тъй като не можеше да устои на предложение за битка, каквато и да бе тя.

— Ще се преоблека и идвам.

Покритата с филц билиардна маса на Хашиш се намираше в стаята срещу библиотеката. Когато Матю, преоблечен в бяла риза и джинси, влезе там, демонът вече го чакаше. Бялата дреха придаваше на вампира призрачен и зловещ вид, но това бе единствената прилична риза, която бе взел за ловния излет. Не отиваше на официална вечеря все пак.

Взе стика и застана в края на масата.

— Готов ли си?

Хашиш кимна.

— Да поиграем около час, какво ще кажеш? След това ще слезем долу да пийнем.

Двамата мъже се наведоха над стиковите си.

— Бъди нежен с мен, Матю — промърмори тихо Хашиш, преди да разбият топките. Вампирът изсумтя, докато те се търкаляха към отсрещния край на масата, удариха се в ръба и се върнаха обратно.

— Взимам бялата — заяви той, когато топките спряха да се търкалят и неговата се оказа най-близо. Взе другата и я хвърли на Хашиш. Демонът постави червената топка на марката и отстъпи назад.

Също като при лова, и сега Матю не бързаше за никъде. Отбеляза петнайсет последователни точки, като вкара червената топка в различни джобове всеки път.

— Ако обичаш — каза той провлачено и посочи към масата. Демонът постави жълтата топка отгоре ѝ, без да коментира.

Матю комбинираше прости удари и вкарваше червената топка в джобовете с по-сложни, познати като спондове, които не бяха силата му. Трябваше с един удар да вкара едновременно жълтата и червената топка, а това изискваше както сила, така и финес.

— Къде я намери тази вещица? — попита небрежно Хашиш, след като Матю успя да уцели и двете топки с един удар.

Матю извади бялата топка и се приготви за следващия.

— В Бодлианската библиотека.

Веждите на демона се вдигнаха от изненада.

— Бодлианската библиотека? И откога ходиш там?

Матю пропусна този път, бялата топка прескочи ръба и падна на пода.

— Откакто бях на концерт и дочух как две вещици си говореха за някаква американка, която докопала отдавна изгубен ръкопис —

обясни той. — Нямах представа защо толкова се вълнуват. — Отстъпи от масата, раздразнен от грешката си.

Хамиш бързо направи своите петнайсет удара. Матю постави още една топка на масата и взе тебешира, за да запише резултата.

— Значи просто ей така влезе там и я заговори? — Демонът вкара в джобовете всички три топки с един удар.

— Отидох специално, за да я намеря, да. — Матю наблюдаваше как Хамиш обикаля масата. — Бях любопитен.

— И тя зарадва ли ти се? — попита внимателно Хамиш и изпълни още един сложен удар. Знаеше, че вампирите, демоните и вещиците рядко общуват. Предпочитаха да се движат в тесни кръгове от себеподобни. Приятелството му с Матю бе рядкост и демоните от обкръжението му смятаха, че е чиста лудост да допуска толкова близо до себе си вампир. Във вечери като тази започваше да си мисли, че имат известно право.

— Не точно. Даяна отначало се уплаши, въпреки че срещна погледа ми без да мигне. Очите ѝ са необикновени — сини със златни, зелени и сиви нюанси — замечта се Матю. — После искаше да ме удари. Миришеше на гняв.

Хамиш едвам потисна смеха си.

— Звучи ми като логична реакция на вампирска засада в Бодлианската библиотека. — Реши да бъде мил с Матю и да му спести мнението си. Удари жълтата топка, тя прескочи червената, като леко я закачи, колкото да се търколи леко напред и да се блъсне в жълтата. — По дяволите — простена той. — Фал.

Матю се върна на масата, вкара още няколко топки и опита няколко спонда.

— Виждахте ли се извън библиотеката? — попита Хамиш, когато вампирът възвърна спокойствието си.

— Не се виждаме често, дори и в библиотеката. Аз сядам в единия край, тя — в другия. Водих я обаче на закуска. И в „Старата лежа“, за да я запозная с Амира.

Хамиш едвам си държеше устата затворена. Матю се бе срещал с години с някои жени, без да ги води в „Старата лежа“. И защо сядат в различни краища в библиотеката?

— Няма ли да ти е по-лесно да сядаш в библиотеката до нея, щом толкова те интересува?

— Не ме интересува тя! — Стикът на Матю блъсна злобно бялата топка. — Искам ръкописа. Опитвам се да го докопам от над сто години. А тя просто си подава заявката, и ето ти го. — В гласа му се прокрадна завист.

— Какъв ръкопис? — Хамиш полагаше всички усилия да бъде търпелив, но този разговор вече ставаше непоносим. Матю му даваше на час по лъжичка. За демоните, които имаха бързи умове, беше мъчително да разговарят със същества, за които най-малката значима единица за време беше десетилетието.

— Алхимична книга на Елиас Ашмол. Даяна Бишъп е високо уважаван историк на алхимията.

Матю отново сбърка, защото удари топките прекалено силно. Хамиш ги пренареди и продължи да отбелязва точки, докато приятелят му се успокои. Накрая влезе Джордан, за да им съобщи, че питиета им ги очакват на долния етаж.

— Какъв е резултатът? — Хамиш надникна към изписаните с тебешир цифри. Знаеше, че е спечелил, но беше възпитано да попита. Или поне така твърдеше Матю.

— Разбира се, че ти победи.

Матю излезе от стаята и тръгна пъргаво надолу по стълбите. Джордан му хвърли загрижен поглед.

— Професор Клермон е имал тежък ден, Джордан.

— Така изглежда — промърмори икономът.

— Донеси още една бутилка червено вино. Ще останем до късно.

Седнаха да пият в някогашната приемна. Прозорците гледаха към градината, която все още бе добре поддържана. Класически форми, ала напълно неподходящи за ловджийска хижа. Бяха прекалено грандиозни, подхождаха на замък, не на лудост наред нищото.

Пред камината с чаша в ръка Хамиш най-накрая получи възможност да се прицели в сърцето на мистерията.

— Разкажи ми за този ръкопис, Матю. Какво точно се съдържа в него? Рецептът за философския камък, който превръща оловото в злато? — Гласът му звучеше леко подигравателно. — Указания как да забъркаш еликсира на живота и да станеш безсмъртен?

Престана да го дразни в мига, в който вампирът вдигна очи към него.

— Не може да бъде — прошепна шокиран Хамиш. Философският камък беше просто легенда, като Светия Граал и Атлантида. Нямаше как да е истина. С известно закъснение си спомни, че и за вампирите, демоните и вещиците се смяташе, че не съществуват.

— Да ти изглеждам като човек, който се шегува? — попита Матю.

— Не. — Демонът сви рамене. Матю бе убеден, че може да използва научните си познания, за да открие как да направи вампирите недосегаеми за смъртта и разложението. Философският камък идеално се вписваше в тази мечта.

— Това е изгубената книга — каза мрачно Матю. — Сигурен съм.

Като повечето свръхестествени същества и Хамиш бе чувал тези истории. Според една от версиите вещиците откраднали безценната книга от вампирите. В нея била описана тайната на безсмъртието. Според друга хипотеза вампирите присвоили древната магическа книга и после я загубили. Трети пък казваха, че това изобщо не била магическа книга, а описание на основните черти на четирите хуманоидни вида на земята.

Матю имаше собствена теория за съдържанието на книгата. Обяснение защо вампирите са толкова трудни за убиване и ранна история на човечеството и свръхестествените същества. Но това бяха само малка част от подозренията му.

— Наистина ли вярваш, че това е твоята книга? — попита демонът. Когато Матю кимна, Хамиш въздъхна дълбоко. — Нищо чудно, че вещиците са клюкарствали. Как са разбрали, че Даяна я е намерила?

Матю се обърна към него със свирепо изражение.

— Кой знае, пък и на кого му пука? Проблемите започнаха, защото не могат да си държат устите затворени.

Хамиш пак си припомни, че Матю и семейството му никак не обичат вещиците.

— Не бях единственият, който ги чу в неделя. Чуха ги и други вампири. След това демоните надушиха, че се случва нещо интересно, и...

— И сега Оксфорд е пълен със свръхестествени същества — довърши мисълта му демонът. — Каква бъркотия. Не започва ли скоро семестърът? Тогава ще започнат да прииждат и хората. Скоро ще започнат да се стичат към града.

— Стана още по-зле. — Лицето на Матю бе мрачно. — Ръкописът не само е бил загубен, но и омагьосан, а Даяна е развалила тази магия. След това е върнала книгата в библиотеката и не е проявила повече никакъв интерес към нея. Аз не съм единственият, който я чака да я вземе отново.

— Матю — попита Хамиш напрегнато, — да не би да я пазиш от другите вещици?

— Тя сякаш няма представа за собствената си сила. Така се излага на риск. Не мога да им позволя да я докопат. — Изведнъж Матю стана притеснително уязвим.

— О, Мат — възкликна демонът и поклати глава. — Не трябва да заставащ между Даяна и себеподобните ѝ. Така ще създадеш още повече проблеми. Освен това — продължи той, — никоя вещица няма да прояви открита агресия към член на семейство Бишъп. Родът ѝ е стар и уважаван.

В днешно време свръхестествените същества вече не се избиваха помежду си, освен при самозащита. Агресията не се приемаше добре по целия свят. Матю бе разказвал на Хамиш как е било едно време, когато ги раздирали кървави вражди и вендети, които привличали вниманието на обикновените хора.

— Демоните са дезорганизирани, а вампирите няма да посмеят да ме дразнят. Но на вещиците не може да се има доверие. — Матю се изправи и занесе виното си до камината.

— Остави Даяна Бишъп на мира — посъветва го Хамиш. — Пък и ако този ръкопис е омагьосан, няма да можеш да го прочетеш.

— Ще мога, ако тя ми помогне — отбеляза Матю измамно спокойно, взрян в огъня.

— Слушай — каза демонът с тона, който използваше пред подчинените си, когато бъркаха, — остави вещицата и ръкописа на мира.

Вампирът остави внимателно чашата си на полицата над камината и се извърна.

— Не мисля, че мога, Хамиш. Аз... копнея за нея. — От произнасянето на думата жаждата му стана още по-силна. Когато така целенасочено изгладнееше, ставаше настоятелен и не го задоволяваше каква да е кръв. Тялото му искаше точно определено нещо. Само да можеше да вкуси от нея — от Даяна — щеше да утоли жаждата си и болезненият копнеж щеше да изчезне.

Хамиш се взря в напрегнатите му рамене. Не бе учуден, че приятелят му копнее за Даяна Бишъп. Вампирите се чифтосваха само със същества, които желаеха по-силно от всичко на света, а жаждата бе част от това желание. Хамиш силно подозираше, че Матю — въпреки предишните си горещи клетви, че никога няма да намери някой, към когото да изпитва подобни чувства — в момента желаеше да се чифтоса.

— Тогава истинският ти проблем не са вещиците, нито Даяна. И със сигурност не е някакъв си древен ръкопис, който може да съдържа, а може и да не съдържа отговорите на твоите въпроси. — Остави го да осъзнае думите му, преди да продължи. — Осъзнаваш ли, че ти всъщност искаш нея?

Вампирът въздъхна с облекчение, че истината най-накрая бе изречена на глас.

— Знам. Качих се до прозореца ѝ, докато спеше. Следя я, когато прави крос. Тя се съпротивлява на опитите ми да ѝ помагам и колкото повече го прави, толкова по-жаден се чувствам. — Изглеждаше толкова объркан, че Хамиш трябваше да си прехапе устните, за да не се усмихне. Обикновено жените не успяваха да устоят на Матю. Правеха каквото им кажеше, омагьосани от красотата и чара му. Нищо чудно, че е очарован. — Но нямам нужда от кръвта на Даяна, не и физически. Няма да се поддам на този копнеж. Не би трябвало да е проблем да съм край нея. — Лицето му неочаквано се сгърчи. — Какви ги говоря? Не можем да сме близо един до друг. Ще привлечем внимание.

— Не е задължително. Ние с теб прекарваме доста време заедно и никой не се тревожи от това — отбеляза Хамиш. В първите години на приятелството им двамата се мъчеха да прикриват различието си от любопитните погледи. И поотделно бяха впечатляващи личности. Но когато бяха заедно и събираха главите си, за да се посмеят заедно на

шега по време на вечеря, или седяха на двора с празни бутилки от шампанско в краката си — нямаше как да не ги забележиш.

— Не е същото и ти го знаеш — сопна се раздражено Матю.

— О, да. Забравих — ядоса се и Хамиш. — Никой не се интересува какво правят демоните. Но вампир и вещица? Това си е голяма работа. Вие сте най-важните същества на този свят.

— Хамиш! — протестира Матю. — Знаеш, че не го мисля.

— Съзирам типичното за вампирите презрение към демоните, Матю. И към вещиците, ако мога да добавя. Припомни си много добре какво ти е отношението към останалите същества, преди да вкараш тази вещица в леглото си.

— Нямам намерение да вкарвам Даяна в леглото си — изтъкна Матю с отровен глас.

— Вечерята е сервирана, господине. — Джордан бе стоял незабелязан на вратата известно време.

— Слава богу! — възкликна с облекчение Хамиш и стана от креслото си. Вампирите ставаха по-лесни за контролиране, когато разделяха вниманието си между разговор и нещо друго, каквото и да е.

Седнаха в трапезарията в единия край на огромната маса, която можеше да побере цял банкет. Хамиш зарови с вилницата в първото от няколкото ястия, а Матю бъркаше супата си, за да я охлади. Вампирът се наведе над купата и помириса.

— Гъби и шери? — попита той.

— Да. Джордан искаше да опита нещо ново и тъй като сред продуктите няма нито един, който ти да не одобряваш, му позволих.

На Матю не му трябваше много, когато отсядаше в Кадзоу, но Джордан беше магьосник на супите, а Хамиш не обичаше да яде сам, както не обичаше и да пие в усамотение.

— Извинявай, Хамиш — каза Матю, докато гледаше как приятелят му яде.

— Извинението ти се приема, Мат — отвърна Хамиш, доближил лъжицата до устата си. — Но не можеш да си представиш колко е трудно да се приемеш, ако си демон или вещица. При вампирите е ясно и необратимо. Първо не си вампир, после си. Няма въпроси и място за съмнения. Докато ние трябва да чакаме, да се наблюдаваме и да се чудим. И заради това ни е двойно по-трудно да приемем вампирското ви превъзходство.

Матю въртеше дръжката на лъжицата с пръсти.

— Вещиците знаят, че са вещици. Не са изобщо като демоните — възрази той смръщен.

Хамиш остави лъжицата си и си доля вино.

— Много добре знаеш, че ако някой от родителите ти е вещица или вещер, това не е гаранция. Можеш да се окажеш съвсем обикновен човек. Или пък да си запалиш люлката. Няма как да знаеш дали, когато или как ще се прояви силата ти. — За разлика от Матю, Хамиш имаше приятелка вещица. Джанин му беше фризьорка и откакто се занимаваше с косата му, тя никога не бе изглеждала по-добре. Правеше лосион за кожа по собствена рецепта, който бе чудодееен. Той подозираше, че използва магия при приготвянето му.

— Но не е пълна изненада — настоя Матю, загреба супа и духна към лъжицата, за да я охлади. — Даяна има зад гърба си векове фамилна история, на която да разчита. Това не е нещо, което ѝ се е случило в тийнейджърските години.

— А аз нямах време да се осъзная — каза Хамиш, като си спомни собственото си съзряване като демон отпреди години.

Когато беше на дванайсет, животът му се преобърна за един следобед. В една дълга шотландска есен осъзна, че е много по-умен от учителите си. Повечето деца на дванайсет подозират, че е така, но Хамиш го знаеше със сигурност и това го разстройваше. Започна да се преструва, че е болен, за да не ходи на училище, а когато това престана да му помага, взе да си пише домашните възможно най-бързо и зарязва всякакви преструвки, че е нормален. Директорът се видя в чудо и поиска университетски преподаватели по математика да преценят невероятните до тревожност способности на момчето да решава за минути задачи, които мъчеха съучениците му със седмици, а понякога дори и по-дълго.

Джак Уотсън, млад демон от Глазгоуския университет, мъж с червена коса и ясни сини очи, хвърли само един поглед на Хамиш Осборн и веднага се досети какъв е. Подложи го на формална проверка, която — както всички очакваха — официално доказа, че Хамиш е математически гений, чийто ум не се вмести в стандартните параметри. Уотсън го покани да посещава лекции в университета. Също така обясни на директора, че ако детето продължи да учи в

нормален клас, ще се превърне в пироман или нещо също толкова разрушително.

После Уотсън посети скромния дом на семейство Осборн и разказа на изумените родители как е устроен светът и какви видове същества има в него. Пърси Осборн бе получил здраво презвитерианско възпитание и отначало се съпротивляваше на идеята за съжителство със свръхестествени същества, но жена му го засече, че от малък вярва във вещици, защо тогава да няма и вампири и демони? Хамиш плака от облекчение, вече не се чувстваше напълно сам. Майка му го прегърна силно и му каза, че винаги е знаела, че е специален.

Докато Уотсън още седеше край електрическата им печка и пиеше чай със съпруга и сина ѝ, Джесика Осборн реши да се възползва от възможността и да спомене и други аспекти от живота на Хамиш, които биха го накарали да се чувства различен. Почерпи сина си с шоколадови бисквити и каза, че е наясно, че той няма да се ожени за съседското момиче, което бе лудо по него. Защото Хамиш се чувстваше привлечен от по-големия ѝ брат, як младеж на петнайсет, който можеше да рита футболна топка по-далеч от всички други момчета в махалата. Нито Пърси, нито Джак бяха учудени или разстроени от това разкритие.

— Все пак — изтъкна Матю след като опита за първи път вече поизстиналата супа — семейството на Даяна е очаквало тя да стане вещица и тя е станала, независимо дали използва дарбата си или не.

— Според мен това е също толкова лошо, колкото да растеш сред обикновени хора, които си нямат понятие какво става. Можеш ли да си представиш как я притискат? Да не говорим за ужасното усещане, че животът ти не ти принадлежи. — Хамиш потръпна. — Предпочитам невежеството.

— Как се почувства — започна колебливо Матю — първия ден, когато се събуди и вече знаеше, че си демон? — Вампирът по принцип не задаваше толкова лични въпроси.

— Като прероден — отвърна Хамиш. — Също толкова силно е, като да се събудиш жаден за кръв и да осъзнаеш, че чуваш как расте тревата. Всичко изглеждаше различно. Възприемах всичко по различен начин. През повечето време се хилех като глупак, а после плачех в стаята си. Но мисля, че не го повярвах — имам предвид изцяло — докато ти не ме вкара в болницата.

Първият подарък за рожден ден, който Матю направи на Хамиш, след като се сприятелиха, включваше бутилка „Круг“ и разходка до „Джон Радклиф“. Там го подложи на ядрено-магнитен резонанс, като през цялото време му задаваше въпроси. След това сравниха резултатите с тези на виден мозъчен хирург от болницата, докато пиеха шампанско, а демонът още беше по нощница. Хамиш накара Матю да му показва снимките много пъти, впечатлен как мозъкът му светва като неонна реклама, когато отговаря на прости въпроси. Това и досега беше един от най-хубавите му подаръци за рожден ден.

— Доколкото разбирам от думите ти, Даяна е там, където бях аз преди ядрено-магнитния резонанс — отбеляза Хамиш. — Знае, че е вещица, но все още ѝ се струва, че живее в лъжа.

— Тя наистина живее в лъжа — изхриптя Матю, преди да глътне нова лъжица супа. — Даяна се прави на обикновен човек.

— Не ти ли е интересно защо? И което е по-важно — можеш ли да общуваш с такова същество? Ти не обичаш лъжите.

Матю се замисли, но не отговори.

— И още нещо — продължи Хамиш. — За човек, който ненавижда лъжите, имаш прекалено много тайни. Ако по каквато и да е причина се нуждаеш от тази вещица, ще трябва да спечелиш доверието ѝ. А единственият начин да го направиш е да ѝ кажеш неща, които не би искал тя да знае. Тя е събудила закрилническите ти инстинкти и сега ще трябва да се бориш с тях.

Докато Матю обмисляше ситуацията, Хамиш обърна разговора към последните събития в Ситито и правителството. Вампирът се успокои още повече, улисан в сложните интриги в политиката и финансите.

— Предполагам, че си чул за убийствата в Уестминстър — вметна Хамиш, когато видя, че Матю се отпусна напълно.

— Да. Някой трябва да ги спре.

— Ти? — попита Хамиш.

— Не е моя работа. Все още.

Хамиш знаеше, че приятелят му има своя теория за убийствата, която бе свързана с научните му изследвания.

— Все още ли мислиш, че убийствата са знак за изчезването на вампирите?

— Да — потвърди Матю.

Беше убеден, че свръхестествените същества бавно вървят към гибел. Хамиш отначало отрече хипотезата на приятеля си, но вече започваше да мисли, че може и да е вярна.

Подхванаха по-ведри теми и след вечеря се качиха на горния етаж. Демонът бе разделил една от многото приемни на хижата на всекидневна и спалня. В дневната имаше голяма стара дъска за шах с изящни фигури от абанос и слонова кост, които би трябвало да са в музей под защитно стъкло, а не в проветрива ловна хижа. Също като ядрено-магнитния резонанс и те бяха подарък от Матю.

Приятелството им бе укрепнало през годините благодарение на много дълги вечери като тази. Веднъж вампирът започна да разказва на Хамиш преживяванията си от миналото. Сега вече Хамиш знаеше почти всичко за Матю Клермон, а и той бе единственото същество, което не се боеше от мощния му демоничен интелект.

По традиция Хамиш седна зад черните фигури.

— Довършихме ли последната си партия? — попита Матю, като се престори, че подредената дъска го е изненадала.

— Да. Ти победи — отвърна кратко Хамиш и си спечели една от редките широки усмивки от приятеля си.

Двамата започнаха да движат фигурите. Матю не бързаше, а Хамиш беше трескав и решителен, когато дойдеше неговият ред. Чуваше се само пукането на огъня и тиктакането на часовника.

След час Хамиш пристъпи към последния етап от своя план.

— Имам въпрос. — Произнесе го внимателно, наблюдавайки поредния ход на приятеля си. — Дали искаш вещицата заради самата нея, или заради властта, която има над ръкописа?

— Не искам силата ѝ! — изригна Матю и направи грешен ход с коня си, от който Хамиш веднага се възползва. Наведе глава и заприлича повече отвсякога на ренесансов ангел, задълбочен в някаква райска мистерия. — Господи, и аз не знам какво искам.

Хамиш стоеше неподвижен, доколкото му бе възможно.

— Мисля, че знаеш, Матю.

Матю премести пешка без да отговори.

— Останалите същества в Оксфорд — продължи Хамиш — скоро ще разберат, ако вече не са разбрали, че се интересуваш не само от старинната книга. Каква е крайната ти цел?

— Не знам — прошепна вампирът.

— Любов? Да пиеш от кръвта ѝ? Да я накараш да те харесва?

Матю изръмжа.

— Впечатляващо — подхвърли отегчено Хамиш.

— Има много неща, което не разбирам в тази история, Хамиш, но за три съм сигурен — подчерта Матю и взе чашата с вино от пода.
— Няма да се поддам на жаждата за кръвта ѝ. Не искам да контролирам силата ѝ. И със сигурност не желая да я направя вампир.
— И потръпна от мисълта.

— Значи остава любовта. Е, получи отговора, който търсеше. Наистина знаеш какво искаш.

Матю отпи от виното.

— Искам нещо, което не бива, и жадувам за някого, когото не мога да имам.

— Нали не се боиш, че ще я нараниш? — попита внимателно Хамиш. — И преди си имал връзки с топлокръвни жени, но никога не си ги наранявал.

Тежката кристална чаша на Матю се счупи на две. Падна на пода и червеното вино се разля по килима. Хамиш видя парченца кристал между палеца и показалеца на приятеля си.

— О, Мат. Защо не ми каза? — Овладя изражението си, не искаше шокът му да си личи.

— Как бих могъл? — Матю се взря в ръцете си и се опита да махне парченцата кристал от пръстите си, докато те не се обагриха с тъмночервената смес от кристален прах и кръв. — Винаги прекалено много си вярвал в мен.

— Коя беше?

— Казваше се Елинор. — Матю се затрудни да произнесе името ѝ. Прилепи опакото на дланта си към очите в безумен опит да изтрие лицето ѝ от ума си. — С брат ми се карахме, вече не помня за какво. Но исках да го убия с голи ръце. Елинор се опита да ме вразуми. Застана между нас и... — Гласът на вампира заглъхна. Хвана главата си с длани, без да си прави труда да изчисти остатъците от кръв по вече зарасналите му пръсти. — Толкова много я обичах, а я убих.

— Кога се случи това? — прошепна Хамиш.

Матю свали ръце от лицето си и ги обърна, за да разгледа дългите си силни пръсти.

— Преди векове. Вчера. Какво значение има? — попита той с типичното за вампирите неуважение към времето.

— Има голямо значение дали си допуснал тази грешка в началото на живота си като вампир, когато още не си можел да контролираш инстинктите и жаждата си.

— А! Тогава сигурно има значение, че убих и друга жена, Сесилия Марнит, само преди един век. Вече не бях новоизпечен вампир. — Матю стана от креслото си и отиде до прозореца. Искаше да избяга в нощния мрак и да изчезне, за да не види ужаса в очите на Хамиш.

— Има ли други? — попита рязко демонът.

Матю поклати глава.

— Две са достатъчно. Не може да има трета. Никога.

— Разкажи ми за Сесилия — поиска Хамиш, като се приведе напред в креслото си.

— Беше съпруга на banker — започна неохотно Матю. — Видях я в операта и полудях по нея. По онова време в Париж всички бяха луди по нечия чужда съпруга. — Пръстите му рисуваха силует на женско лице по стъклото пред него. — Не беше кой знае какво предизвикателство. Искях само да опитам кръвта ѝ. Влязох посред нощ в дома ѝ. Но след като започнах, не можех да се спра. Ала не можех и да я оставя да умре — тя беше моя и аз нямаше да я изоставя. За малко да не спра навреме. Господи, никак не ѝ харесваше да е вампир. Сесилия влезе в горяща къща, преди да успея да я спра.

Хамиш се намръщи.

— Значи не ти си я убил, Мат. Тя се е самоубила.

— Пиех от нея, докато я докарам до прага на смъртта, карах я да пие от моята кръв и я превърнах в свръхестествено същество без нейно разрешение, защото бях себичен и уплашен — извика той гневно. — Как така не съм я убил? Взех живота ѝ, идентичността ѝ, жизнеността ѝ — това е убийство, Хамиш.

— Защо скри това от мен? — Демонът се опитваше да не изпитва нищо към постъпките на приятеля си, но му беше трудно.

— Дори и вампирите изпитват срам — каза нервно Матю. — Мразя се... и би трябвало... за това, което сторих на тези жени...

— Затова трябва да спреш да криеш тайните в себе си, Мат. Те ще те унищожат отвътре. — Внимателно обмисли думите си, преди да

продължи. — Не си убил умишлено Елинор и Сесилия. Ти не си убиец.

Матю опря длани в белите рамки на прозореца и притисна чело в студеното стъкло. След това заговори с мъртвешки равен глас.

— Не, аз съм чудовище. Елинор ми прости. Сесилия не можа.

— Не си чудовище — подчерта Хамид, притеснен от тона на приятеля си.

— Може и да не съм, но съм опасен. — Обърна се с лице към демона. — Особено когато съм около Даяна. Дори Елинор не ме е карала да се чувствам така. — Мисълта за Даяна върна пак жаждата, усети стягане в сърцето, което плъзна към корема му. Лицето му потъмня, докато се опитваше да се овладее.

— Ела да си довършим партията — подкани Хамиш сурово.

— Мога да си тръгна, Хамиш — започна несигурно Матю. — Не си длъжен да делиш покрив с мен.

— Не ставай глупак — отвърна веднага Хамиш. — Никъде няма да ходиш.

Матю седна.

— Не разбирам как не ме намрази, след като научи за Елинор и Сесилия — каза той след няколко минути.

— Не знам какво трябва да направиш, за да ме накараш да те намразя, Матю. Обичам те като брат и ще бъде така до последния ми дъх.

— Благодаря — кимна Матю с мрачно изражение. — Ще се опитам да заслужа тази обич.

— Не опитвай, а просто го направи — каза дрезгаво Хамиш. — Между другото, ще си загубиш топа.

Двамата трудно върнаха вниманието си към партията и продължиха да играят до малките часове, когато Джордан донесе кафе за Хамиш и бутилка порто за Матю. Икономът прибра счупената чаша без да коментира, а Хамиш го прати да си ляга.

Когато Джордан излезе, демонът огледа дъската и направи последния си ход.

— Шах и мат.

Матю въздъхна, облегна се назад в креслото си и се взря в дъската. Царицата му бе заобиколена от собствените му фигури — пешки, офицер и кон. А в другия край на полето царят му бе матиран от някаква жалка пешка. Играта свърши, той загуби.

— В играта има по-важни неща от това да защитаваш царицата си — каза Хамиш. — Защо ти е толкова трудно да запомниш, че само царят е незаменим?

— Царят просто си седи и се мести с по едно квадратче. Царицата се движи толкова свободно. По-скоро бих изгубил партията, отколкото да предам свободата ѝ.

Хамиш се почуди дали говори за шаха или за Даяна.

— Тя струва ли си такава цена, Мат? — попита той тихо.

— Да — потвърди Матю, без да се замисли. Взе бялата царица и я стисна между пръстите си.

— И аз така си помислих — каза Хамиш. — Сега не го осъзнаваш, но имаш късмет, че най-после си я открил.

Очите на вампира блеснаха и устните му се повдигнаха в крива усмивка.

— А дали тя е извадила късмет, Хамиш? Дали е добре за нея, че същество като мен я преследва?

— Това зависи изцяло от теб. И запомни — никакви тайни. Не и ако я обичаш.

Матю се вгледа в спокойното лице на царицата и пръстите му се обвиха покровителствено около малката изящна фигурка.

Все още беше в ръката му, когато слънцето изгря и дълго след като Хамиш си легна.

[1] Блясък (фр.). — Б.пр. ↑

10.

Влязох в квартирата си, като все още се опитвах да се отърся от ледения студ, който погледът на Матю остави по раменете ми. Телефонният секретар ме посрещна с примигващо червено число 13. Имах още девет съобщения в гласовата поща на мобилния си. Всичките бяха от Сара и отразяваха нарастващата ѝ тревога за това, което шестото ѝ чувство ѝ подсказваше, че се случва в Оксфорд.

Нямах сили да се изправя срещу проникателната си леля. Намалих звука на телефонния секретар, изключих звъненето и на двата телефона и със сетни сили пропълзах в леглото си.

На следващата сутрин минах покрай портиера на път за сутрешния си крос. Фред размаха към мен пачка съобщения.

— Ще ги взема по-късно — извиках му и той вдигна палец в знак, че ме е разбрал.

Стъпките ми отекваха по познатите черни пътеки през полята на север от града. Упражнението ми помагаше да потисна вината, че не се обадох на леля си, и пъдеше спомена за хладното лице на Матю.

Върнах се в колежа, взех съобщенията и ги хвърлих в кош. След това се подготвих за неизбежното обаждане вкъщи с любимия ми ритуал за почивните дни — сварих си яйце, направих си чай, събрах прането, подредих купчината книжа, разхвърляни почти из цялата къща. След като пропилях почти цялата сутрин в тези занимания, нямаше какво друго да правя, освен да се обадя в Ню Йорк. Там беше рано, но нямаше как да сваря когото и да било в леглото.

— Какви ги вършиш, Даяна? — попита Сара веднага след като ѝ казах „ало“.

— Добро утро, лельо. — Седнах на креслото до неработещата камина и си подпрях краката на близката полица за книги. Разговорът нямаше да е кратък.

— Не е добро утрото — отвърна троснато Сара. — Побъркахме се. Какво става?

Ем вдигна другата слушалка.

— Здравсти, Ем — поздравих и нея и кръстосах стъпалата си. Разговорът щеше да е много дълъг.

— Онзи вампир притеснява ли те? — попита тревожно Ем.

— Не точно.

— Знаем, че се виждаш с демони и вампири — намеси се нетърпеливо леля ми. — Да не си се побъркала или нещо наистина лошо се случва?

— Не съм се побъркала и нищо лошо не се случва. — Последното беше лъжа, но кръстосах пръсти и се помолих да ми се размине.

— Наистина ли си мислиш, че можеш да ни заблудиш? Не можеш да лъжеш вещица! — възкликна Сара. — Изплюй камъчето, Даяна.

Планът ми се провали.

— Остави я да говори, Сара — намеси се Ем. — Ние имаме доверие на Даяна, че ще вземе най-правилните решения, забрави ли?

Последвалото мълчание ми даде да разбере, че двете не са еднородни по този въпрос.

Сара пое дъх, но Ем я прекъсна.

— Къде беше снощи?

— На йога. — Нямах как да се измъкна от този разпит, но щях да имам предимство, ако отговарям кратко и само каквото ме питат.

— Йога? — попита недоверчиво Сара. — Защо ходиш на йога с тези същества? Знаеш, че е опасно да се движиш сред демони и вампири.

— Заниманието се ръководеше от вещица! — Започнах да се изпълвам с възмущение, като си представих спокойното красиво лице на Амира.

— А ходенето на йога негова идея ли беше? — попита Ем.

— Да. Проведе се в дома на Клермон.

Сара изсумтя отвратено.

— Казах ти, че е заради него — измърмори Ем на леля ми. Но следващите й думи бяха насочени към мен. — Виждам как вампирът стои между теб и... нещо си. Не съм сигурна точно какво.

— И пак ще ти повторя, Емили Мадър, че това са пълни глупости. Вампирите не защитават вещиците. — Сара звучеше напълно убедена в това, което казва.

— Този обаче го прави — намесих се аз.

— Какво? — ахна Ем, а Сара направо изкрещя същия въпрос.

— Прави го от дни. — Прехапах устна, не бях сигурна как да им разкажа историята, но накрая реших да се хвърля презглава. — Случи се нещо в библиотеката. Поръчах ръкопис, който се оказа омагьосан.

Настъпи мълчание.

— Омагьосана книга. — Гласът на Сара преливаше от интерес. — Да не е учебник по магии? — Беше експерт по този вид учебници и най-ценната ѝ собственост беше древна книга с магии, предавана от поколение на поколение в семейство Бишъп.

— Не мисля — отвърнах. — Виждаха се само алхимични илюстрации.

— Какво друго? — Леля ми знаеше, че видимото беше само началото, когато ставаше въпрос за омагьосани книги.

— Някой е омагьосал текста. Буквите едвам прозираха — имаше много слоеве текст, които се движеха под повърхността на страницата.

Чух как в Ню Йорк Сара остави чашата си.

— Това преди или след появата на Матю Клермон се случи?

— Преди — прошепнах.

— И ти реши, че не е важно да споделиш това с нас, когато ни спомена, че си се запознала с вампир? — Сара изобщо не прикриваше гнева си. — В името на богинята, Даяна, не може да си толкова безразсъдна. Как е била омагьосана тази книга? И не ми казвай, че не знаеш.

— Миришеше странно. Струваше ми се, че нещо не е наред. Отначало не можех да повдигна корицата. Сложих дланта си върху нея. — Обърнах ръката си в скута, когато си припомних как с ръкописа моментално се разпознахме, и почти очаквах да видя блясъка, за който говореше Матю.

— И? — подкани ме Сара.

— Усетих парене по ръката си, после въздъгнах и... се успокоих. Почувствах я под кожата и дървената рамка.

— Как успя да развалиш магията? Каза ли някакво заклинание? За какво мислеше в този момент? — Любопитството на Сара вече бе напълно събудено.

— Не използвах магия, Сара. Книгата ми трябваше за изследванията ми и просто поставих дланта си върху нея, това беше

всичко. — Поех дълбоко дъх. — След като я отворих, си водех записки, а после я затворих и я върнах.

— Върнала си я!? — Чу се силно трополене, телефонният апарат на Сара бе паднал на пода. Премигнах и отдалечих слушалката от ухото си, но въпреки това цветистите ѝ ругатни достигнаха до мен.

— Даяна? — обади се тихо Ем. — Там ли си?

— Да — отвърнах троснато.

— Даяна Бишъп, ти не си толкова глупава. — Гласът на Сара бе пълен с упрек. — Как си могла да върнеш нещо омагьосано, ако не си го проучила напълно?

Лея ме бе научила как да познавам омагьосани предмети и какво да правя с тях. Трябва да избягваш да ги докосваш и местещ, докато не разбереш как действа магията им. Някои магии бяха деликатни, а много от тях имаха вградени защитни механизми.

— И какво трябваше да направя, Сара? — Започвах да говоря отбранително. — Да откажа да си тръгна от библиотеката, докато не я изследвам ли? Беше петък вечер. Исках да се прибера.

— И какво стана, след като я върна? — попита строго Сара.

— Атмосферата стана малко странна — признах си. — И ми се стори, че библиотеката като че ли за миг се сви.

— Когато си върнала книгата, магията се е активирала отново — отсъди Сара. И пак изруга. — Малко вещици са достатъчно способни да направят магии, които автоматично се активират отново, след като са развалени. Това не е дело на аматьор.

— Тази енергия ги е привлякла в Оксфорд — досетих се. Внезапно всичко ми се проясни. — Причината е, че съм отворила ръкописа. И че магията се е активирала отново. Не само на урока по йога имаше свръхестествени същества, Сара. В Бодлианската библиотека съм заобиколена от вампири и демони. Клермон дойде в библиотеката в понеделник вечерта с надеждата да зърне ръкописа, след като чул как две вещици си говорили за него. До вторник там се напълни със свръхестествени същества.

— Така си и знаех — въздъхна Сара. — До края на месеца ще дойдат и в Мадисън да те търсят.

— Трябва да има вещици, на които можеш да разчиташ за помощ. — Ем се опитваше да говори спокойно, но аз долових тревогата в гласа ѝ.

— Има вещици — заекнах аз, — но не ми помагат. Вещер в кафяво туидено сако се опита да проникне в главата ми. И щеше да успее, ако не беше Матю.

— Вампирът е застанал между теб и друг вещер? — Ем беше ужасена. — Така не се прави. Никой не може да се меси в отношенията между два вещера, ако не е един от нас.

— Трябва да си благодарна! — Може и да не исках нови лекции от Клермон, нито да закузвам повече с него, но трябваше да му отдам заслуженото. — Ако той не беше там, не знам какво щеше да ми се случи. Никога преди някой от себеподобните ми не е бил толкова... агресивен с мен.

— Може би трябва да се махнеш за известно време от Оксфорд — предложи Ем.

— Няма да бягам само защото в града се появил вещер с лоши маниери.

Ем и Сара си зашепнаха нещо с ръце върху слушалките.

— Това не ми харесва — каза накрая леля ми с тон, който предвещаваше края на света. — Омагьосани книги? Демони, които те преследват? Вампири, които те водят на йога? Вещери, които заплашват една от рода Бишъп? Вещиците не бива да привличат вниманието, Даяна. Дори хората ще разберат, че нещо се случва.

— Ако смяташ да останеш в Оксфорд, трябва да си съвсем незабележима — съгласи се Ем. — Няма нищо лошо да си дойдеш за малко у дома и да оставиш нещата да се поуталожат, ако там стане невъзможно. Ръкописът вече не е у теб. Може би ще загубят интерес.

Нито една от нас не вярваше, че това е възможно.

— Няма да бягам.

— Това няма да е бягство — възрази Ем.

— Напротив. — Нямах да показвам и най-малкия признак на страх, докато Матю Клермон бе наоколо.

— Той не може да е постоянно с теб, скъпа — каза тъжно Ем, след като чу мислите ми.

— Дори не бива — добави мрачно Сара.

— Нямам нужда от помощта на Матю Клермон. Мога и сама да се грижа за себе си — заявих аз.

— Даяна, този вампир не те пази от добро сърце — предупреди ме Ем. — Иска нещо от теб. Трябва да разбереш какво.

— Може би наистина се интересува от алхимия. Или пък е отегчен.

— Вампирите никога не се отегчават — каза строго Сара. — Не и когато са близо до кръвта на вещица.

Нищо не можеше да се направи срещу предразсъдъците на леля ми. Изкушавах се да ѝ разкажа за заниманието по йога, където за повече от час бях напълно освободена от страховете си от другите свръхестествени същества. Но нямаше смисъл.

— Достатъчно — заявих непреклонно. — Матю Клермон няма да бъде допуснат по-близо до мен, а вие не се тревожете, повече няма да докосвам омагьосани ръкописи. Но в никакъв случай няма да си тръгна от Оксфорд и това е окончателното ми решение.

— Добре — съгласи се Сара. — Но отук не можем да направим кой знае какво, ако нещата се объркат.

— Знам, Сара.

— И когато следващия път в ръцете ти попадне нещо омагьосано — независимо дали си го очаквала или не — дръж се като вещица, каквато си, а не като тъпо човешко същество. Не се прави, че не го забелязваш, нито си казвай, че си въобразяваш. — Доброволното невежество и пренебрежението към свръхестественото бяха най-големите грехове за Сара. — Отнасяй се към него с уважение и ако не знаеш какво да правиш, потърси помощ.

— Обещавам — съгласих се набързо, защото исках вече да затварям. Но Сара не бе приключила.

— Никога не съм мислила, че ще дойде ден, в който една Бишъп ще разчита на вампир да я защитава, вместо да се обърне към собствената си сила — продължи тя. — Майка ти сигурно се преобръща в гроба си. Така става, като се отказваш от това, което си, Даяна. Озовала си се в страхотна бъркотия само защото си мислиш, че можеш да загърбиш наследството си. Така не се прави.

Горчивината на Сара продължи да трови атмосферата и в моята стая дълго след като затворих телефона.

На следващата сутрин започнах деня с няколко упражнения за разтягане от йога, а след това си направих чай. Неговият аромат на билки и ванилия ми подежда успокоително. В напитката имаше точно толкова кофеин, колкото ми трябваше, за да не задрема следобед, но да не ми попречи да спя през нощта. След като листенцата се

накиснаха, увих чайника с хавлиена кърпа, за да запазя топлината, и го отнесох до креслото край камината, на което седах, когато исках да се отдам на задълбочени размишления.

Успокоена от познатия аромат на чая, придърпах колене към брадичката си и направих преглед на изминалата седмица. Откъдето и да започвах, все стигах до разговора ми с Матю Клермон. Нима усилията ми да държа магията далеч от живота и работата ми се бяха оказали напразни?

Винаги когато зациклях с проучванията си, си представях искрящобяла празна маса, а фактите бяха пъзел, който трябваше да подреда. Така се освобождавах от напрежението и всичко се превръщаше в игра.

Сега изсипах всички случки от изминалата седмица върху масата — Ашмол, Матю Клермон, разбърканите мисли на Агата Уилсън, вечерта с туиденото сако, склонността ми да се движа със затворени очи, свръхестествените същества от Бодлианската библиотека, как взех алманаха от полицата, заниманието по йога с Амира. Разбърках ярките парченца, събрах някои едно до друго, опитвайки се да подреда общата картина, но имаше прекалено много бели полета и пред очите ми не можеше да изплува ясен образ.

Понякога взимах напосоки някое парче и така успявах да схвана кое е най-важно. Поставих въображаемите си пръсти върху масата и изтеглих нещо, като се надявах да е Ашмол.

Но ме гледаха тъмните очи на Матю Клермон.

Защо този вампир беше толкова важен?

Парченцата от моя пъзел започнаха сами да се движат и да се подреждат във форми, които семеня прекалено бързо, за да мога да ги проумея. Ударих с въображаемите си ръце по масата и парченцата спряха да танцуват. По дланите ми се появи познатото парене.

Това вече не приличаше на игра. Изглеждаше като магия. И ако наистина беше, то значи съм я използвала и в училище, и в следването си, а сега и в научната си работа. Но в моя живот нямаше място за магия и умът ми категорично отказваше да приеме вероятността, че без да подозирам, съм нарушавала собствените си правила.

На следващия ден пристигнах във фойето на библиотеката по обичайното време. Качих се по стълбите, завих край гишето за взимане на книги и събрах смелост да се изправя лице в лице с него.

Клермон го нямаше.

— Какво мога да направя за вас? — попита раздражено Мириам и стана, а столът ѝ изскърца от триенето в пода.

— Къде е професор Клермон?

— На лов — отговори Мириам. Погледът ѝ бе преизпълнен с неприязън. — В Шотландия.

На лов. Преглътнах.

— О! А кога ще се върне?

— Честно казано, не знам, д-р Бишъп. — Тя скръсти ръце и изнесе малкото си стъпало напред.

— Надявах се да ме заведе на йога в „Старата лежа“ тази вечер — казах тихо в опит да измисля разумно оправдание, че съм се спряла при нея.

Мириам се обърна и взе някаква черна топка от плат. Хвърли я към мен, успях да я хвана малко преди да падне.

— Забравихте си това в колата му в петък.

— Благодаря. — Пуловерът ми миришеше на карамфил и канела.

— Трябва да сте по-внимателна с вещите си — измърмори Мириам. — Вие сте вещица, д-р Бишъп. Гледайте си вашата работа и престанете да въвличате Матю в тази невъзможна ситуация.

Завъртях се на пети, без да отговоря, и отидох да си взема ръкописите от Шон.

— Всичко наред ли е? — попита той и хвърли подозрителен поглед към Мириам.

— Напълно. — Поисках си обичайното място, но той продължаваше да изглежда загрижен, затова му се усмихнах сърдечно.

„Как си позволява Мириам да ми говори по този начин?“ — гневях се аз наум, докато се настанявах на работното си място.

Пръстите ме сърбяха, сякаш стотици насекоми пълзяха под кожата ми. Малки синьо-зелени искрици изскачаха изпод ноктите ми и оставяха енергийни следи. Стиснах ръце и седнах върху тях.

Това никак не беше добре. Като всички научни работници в университета, се бях заклела да не застрашавам с пожар Бодлианската библиотека. Последния път, когато нещо подобно се бе случило с

пръстите ми, бях на тринайсет и се наложи да викат пожарната, защото кухнята бе пламнала.

Когато паренето намаля, се огледах внимателно и въздъгнах с облекчение. Бях сама в „Селдън Енд“. Никой не бе видял фойерверките. Вдигнах ръце и ги разгледах за нови знаци на свръхестествена активност. Синьото избледняваше до сребристосиво и това бе знак, че енергията в пръстите ми намаляваше.

Отворих първата книга чак след като се уверих, че няма да я подпаля, и се престорих, че нищо необичайно не се бе случило. Въпреки това се поколебах да докосна компютъра си от страх, че пръстите ми ще стопят пластмасовите клавиши.

Нищо чудно, че ми беше трудно да се съсредоточа и първият ръкопис остана пред мен чак до обяд. Може би малко чай ще ме успокои.

В началото на семестъра очаквах да видя повече човешки същества в средновековното крило на „Херцог Хъмфри“. Но днес имаше само едно: възрастна жена, която разглеждаше под лупа осветен от лампа ръкопис. Намираше се между непознат демон и една от вампирките от предната седмица. Джилиан Чембърлейн също беше тук и ме гледаше зверски заедно с още четири вещици, все едно бях предала всичките си себеподобни.

Минах набързо покрай тях и спрях до Мириам.

— Предполагам, че си получила указания да ме следваш и като ходя да обядвам. Идваш ли?

Тя остави молива си преиграно внимателно.

— След вас.

Когато стигнахме задното стълбище, Мириам вече вървеше пред мен. Посочи към стъпалата от другата страна.

— Слезте оттам.

— Защо? Каква е разликата?

— Както искате — сви рамене тя.

Щом стигнах до първата площадка, погледнах през малкия прозорец на летящата врата, която водеше към друга читалня, и затаих дъх.

Залата бе пълна до пръсване със свръхестествени същества. Бяха се разделили на групички по видове. На една дълга маса седяха само демони. Забелязваха се отдалеч, защото пред нито един от тях нямаше

нито отворена, нито затворена книга. Вампирите се бяха събрали около друга маса, телата им бяха напълно неподвижни, а очите им не мигваха. Вещиците изглеждаха потънали в работа, но смръщените им лица говореха повече за раздразнение, отколкото за съсредоточаване, тъй като демоните и вампирите бяха заели масите най-близо до стълбището.

— Ето защо не бива да се смесваме. Няма човешко същество, което да не забележи това — отбеляза Мириам.

— Сега пък какво съм направила? — попитах я шепнешком.

— Нищо. Матю го няма — отбеляза тя делово.

— И защо толкова се страхуват от Матю?

— Ще трябва да питате него. Вампирите не обичат да споделят. Но не се тревожете — продължи тя и оголи острите си бели зъби. — Зъбите ми работят идеално, така че няма от какво да се страхувате.

Пъхнах ръце в джобовете си и тръгнах надолу по стълбите. Проправих си път през туристите на полянката отпред. В „Блекуелс“ изядох набързо един сандвич и изпих бутилка вода. Мириам срещна погледа ми, когато минавах покрай нея на път за изхода. Тя остави криминалето, което четеше, и ме последва.

— Даяна — каза тя тихо, когато минавахме през портите на библиотеката. — Какво си намислила?

— Не е твоя работа — сопнах ѝ се аз.

Мириам въздъхна.

Когато се върнахме в „Херцог Хъмфри“, забелязах вечерта с кафявото туидено сако. Мириам гледеше съсредоточено от средата на пътеката, неподвижна като статуя.

— Ще ме пазиш ли?

Вещерът ми кимна, за да покаже, че ме е познал.

— Аз съм Даяна Бишъп — представих се и протегнах ръка.

— Питър Нокс. И много добре знам коя сте. Дъщерята на Ребека и Стивън. — Той докосна леко пръстите ми със собствените си. Пред него бе отворен учебник по магии от деветнайсети век, а отстрани имаше купчина каталози.

Името ми бе познато, макар да не се сецах откъде, а и като го чух да произнася имената на родителите ми, се почувствах притеснена. Преглътнах.

— Моля ви, бихте ли помолили... приятелите си да напуснат библиотеката? Новите студенти пристигат днес и не бихме искали да ги плашим.

— Ако може някъде да поговорим на спокойствие, д-р Бишъп, съм сигурен, че ще успеем да се споразумеем. — Той намести очилата на носа си. Колкото по-близо стоях до Нокс, толкова повече се чувствах в опасност. Върховете на пръстите ми започнаха знаменателно да парят.

— Няма защо да се страхувате от мен — каза той тъжно. — Но пък онзи вампир...

— Мислите, че съм намерила нещо, което принадлежи на вещиците — прекъснах го аз. — Вече не е у мен. Ако искате Ашмол, има формуляри за поръчки на бюрото пред вас.

— Не разбирате сложността на ситуацията.

— Не, и не искам да знам. Моля ви, оставете ме на мира.

— Физически много приличате на майка си. — Погледът на Нокс се плъзна по лицето ми. — Но сте наследили и ината на Стивън.

Почувствах обичайната смесица от ревност и раздразнение, както винаги, когато вещиците споменаваха родителите ми и семейната ни история — сякаш те бяха колкото мои, толкова и техни.

— Ще се опитам — продължи той, — но нямам власт над онези животни. — И той махна към пътеката, откъдето една от сестрите вампирки се взираше с интерес в мен и Нокс. Поколебах се, но после отидох при нея.

— Сигурна съм, че подслушахте разговора ни и несъмнено знаете, че вече съм под протекцията на двама вампири — казах. — Добре дошла сте тук, ако нямате доверие на Матю и Мириам. Но помолете останалите от читалнята на долния етаж да си тръгнат.

— Вещиците не заслужават и една минута от времето на вампирите, но днес сте пълна с изненади, Даяна Бишъп. Само почакайте да разкажа на сестра ми Клариса какво е пропуснала. — Думите на вампирката прозвучаха спокойно и уверено и издаваха безупречно възпитание и великолепно образование. Тя се усмихна, зъбите ѝ блеснаха под слабата светлина в крилото за средновековна литература. — Да предизвиквате Нокс? Хлапе като вас? Ама че история за разказване!

Откъснах поглед от безупречните ѝ черти и тръгнах да търся познато демонско лице.

Демонът, любител на кафе с мляко, се мотаеше около компютрите със слушалки на уши и си тананикаше под носа някаква трудно различима мелодийка, а другият край на кабела се полюшваше около бедрата му. След като той извади пластмасовите тапи от ушите си, се опитах са го осведомя за сериозността на положението.

— Чуйте, добре дошъл сте да сърфирате в мрежата тук. Но на долния етаж има проблем. Няма нужда две дузини демони да ме наглеждат.

Той доволно изсумтя.

— Скоро ще разберете.

— Не може ли да ме наглеждат от по-далеч? От зала „Шелдон“ например? От „Белия кон“? — Опитвах се да бъда полезна. — Ако не друго, то обикновените човешки същества ще започнат да задават въпроси.

— Ние не сме като вас — промълви той унесено.

— И това означава, че не можете да помогнете? Или не искате?

— Опитвах се да прикрия раздразнението си.

— Едно и също е. И ние трябва да знаем.

Това бе прекалено.

— Всичко, което можете да направите, за да намалите напрежението в библиотеката, ще бъде високо оценено.

Мириам все още ме наблюдаваше. Върнах се на бюрото си, без да я поглеждам.

В края на този изключително непродуктивен ден се ощипах за върха на носа, изругах едва чуто и си събрах нещата.

На следващата сутрин в Бодлианската библиотека не беше толкова претъпкано. Мириам си записваше нещо съсредоточено и дори не вдигна очи, докато минавах покрай нея. Все още нямаше и следа от Клермон. Въпреки това всички спазваха правилата, които той кротко, но ясно бе установил, и стояха далеч от „Селдън Енд“. Джилиан беше в средновековното крило, надвесена над папирус. Там бяха и двете сестри вампирки заедно с няколко демона. С изключение на Джилиан, която наистина работеше, останалите само имитираха дейност. А

когато след чаша чай надникнах в читалнята на долния етаж, едва няколко свръхестествени същества вдигнаха очи. Музикалният демон, любител на кафе, беше един от тях. Махна ми и намигна многозначително.

Свърших прилично количество работа, макар и не достатъчно, за да наваксам за предния ден. Захванах да чета алхимични стихотворения — най-сложните от всички текстове. Приписвах се на Мириам, сестрата на Мойсей.

*„Три частици от теб три часа живеят.
И събират се пак, когато изкрееш.“*

Така гласеше една част от стихотворението. Значението на тези редове си остана загадка за мен, но подозирах, че най-вероятно става въпрос за смесване на сребро, злато и живак. „Дали Крис би могъл да направи експеримент по този текст?“ — почудих се, като се опитах да си представя необходимите химични процеси.

Зачетох се в друго стихотворение от анонимен автор, озаглавено „Стих за тройния огън на мъдростта“. Открих ясни прилики между неговата образност и алхимичната планина, пълна с мини и миньори, търсещи благородни метали и скъпоценни камъни — на такъв образ се бях натъкнала вчера.

*„В мината два стари камъка намериха.
Наричаха ги древните Света земя;
за силата и за цената им се питаха
и как да ги изтръгнат от Природата.
И щом със злато и сребро се слоят,
скритите им тайни греят.“*

Потиснах възклицанието си. Изследването ми щеше да стане неимоверно по-сложно, ако трябваше да свързвам не само илюстрациите с науката, но и рисунките с поезията.

— Сигурно е трудно да се съсредоточиш върху работата си под погледа на вампирите.

Джилиан Чембърлейн бе застанала до мен. В пъстрите ѝ очи блестеше потисната злоба.

— Какво искаш, Джилиан?

— Просто се държа приятелски, Даяна. Ние сме сестри, забрави ли? — Тя развя черната си лъскава коса. Беше гладко сресана и подредена, което ми подсказа, че Джилиан не страда от внезапни бури от статично електричество. Сигурно редовно употребява силата си. Потръпнах.

— Нямам сестри, Джилиан. Единствено дете съм.

— И добре, че е така. Семейството ти е създадо доста проблеми. Виж какво стана в Салем. Вината беше изцяло на Бриджит Бишъп. — Тонът ѝ бе откровено злобен.

Отново се започна, помислих си аз и затворих книгата пред себе си. Както винаги семейство Бишъп се оказваха неустойимо привлекателна тема за разговор.

— Какви ги говориш, Джилиан? — отвърнах ѝ остро. — Бриджит Бишъп е била обявена за вещица и екзекутирана. Не тя е предизвикала лова на вещици — била е негова жертва, също като всички останали. Знаеш го много добре, както и всяка друга вещица в тази библиотека.

— Бриджит Бишъп привлече вниманието на хората първо с нейните кукли за магии, а после и с предизвикателното си облекло и ниския си морал. Ако не беше тя, човешката истерия щеше да премине.

— Не успяха да намерят доказателства, че е правила магии — възразих аз, настръхнала.

— През 1680. Но никой не повярва. Не и след като откриха куклите на стената на избата ѝ. По тях бяха забучени карфици и главите им бяха откъснати. А след това Бриджит не направи нищо, за да защити посестримите си вещици от надвисналите подозрения. Беше толкова независима. — Джилиан млъкна, после продължи: — Това беше фаталната грешка и на майка ти.

— Престани, Джилиан. — Въздухът около нас стана неестествено студен и прозрачен.

— Майката ти и баща ти бяха самонадеяни също като теб. След като се ожениха, мислеха, че нямат нужда от подкрепата на вещерското сборище в Кембридж. Но накрая разбраха каква е истината, нали?

Затворих очи, но нямаше как да прогоня образа, който цял живот се опитвах да забравя: окървавените и обезобразени трупове на родителите ми, очертани с тебешир на земята, някъде в Нигерия. Тогава леля не ми каза подробности за смъртта им, затова отидох в библиотеката, за да ги науча. Там за първи път видях снимката и ужасното заглавие, което я съпровождаше. След това години сънувах кошмари.

— Вещерското сборище не можеше да направи нищо, за да предотврати убийството на родителите ми. Бяха убити на друг континент от опасни човешки същества. — Стиснах облегалките за ръце на стола си и се замолих тя да не види побелелите ми кокалчета.

Джилиан се изсмя противно.

— Убийците им не бяха хора, Даяна. Ако бяха, досега да са заловени и осъдени. — Наведе се и лицето ѝ се доближи до моето.

— Ребека Бишъп и Стивън Проктър имаха тайни от останалите вещици. Ние трябваше да ги научим. Гибелта им бе трагична, но необходима. Баща ти имаше повече сила, отколкото можехме да предположим.

— Престани да говориш за моя баща и за моите родители, сякаш имаш някакви права над тях — предупредих я. — Те бяха убити от човешки същества. — Ушите ми бучаха, а около нас ставаше все по-студено.

— Сигурна ли си? — прошепна Джилиан и от думите ѝ през костите ми премина ледена вълна. — Вещица си и би разбрала, ако те лъжа.

Овладях изражението си, не исках за нищо на света да показвам, че съм объркана. Това, което Джилиан казваше за родителите ми, не можеше да е вярно. Но пък нямаше нито един от обичайните знаци, които придружаваха неистините, изречени от вещица на вещица — припламване на гняв, завладяващо презрение.

— Спомни си какво се случи с Бриджит Бишъп и родителите ти, когато следващия път откажеш покана за вещерско сборище — промълви Джилиан. Устните ѝ бяха толкова близо до ухото ми, че

усетих дъха ѝ по кожата си. — Една вещица не трябва да има тайни от другите вещици. Иначе ѝ се случват лоши неща.

Тя се изправи и се взря в мен. С всяка изминала секунда погледът ѝ ми създаваше все по-голям дискомфорт. Аз се вторачих в затворената книга пред себе си и отказвах да срещна очите ѝ.

След като тя се отдалечи, температурата на въздуха се нормализира. Когато сърцето ми спря да препуска и бученето в ушите ми утихна, аз си събрах нещата с треперещи ръце. Нямах търпение да се върна в квартирата си. По цялото ми тяло се разливаше адреналин и не знаех колко дълго ще успея да потискам настъпващата паника.

Успях да изляза от библиотеката без инциденти, като избягнах пронизателния поглед на Мириам. Ако Джилиан беше права, то значи трябваше да се боя от завистта на другите вещици, а не от човешките страхове. А споменаването на скритата сила на баща ми извика от дъното на съзнанието ми някакъв неясен спомен, който обаче отказваше да се появи с цялата си яснота в ума ми.

Когато влязох в „Ню Колидж“, Фред ми размаха пощата. Най-отгоре имаше кремав плик с повърхност като текстил.

Бележка от ректора, с която ме канеше на питие преди вечеря.

Качих се в жилището си и се зачудих дали да не се обадя на секретарката му и да излъжа, че съм болна. Виеше ми се свят, нямаше начин да задържа и капка шери в сегашното си състояние.

Но от колежа бяха много мили, когато ги помолих да ме настанят някъде. Поне можех да изкажа благодарностите си лично. Чувството ми за професионален дълг започна да надвива тревогата, предизвикана от Джилиан. Хванах се за образа си на учен като за спасително въже и реших да засвидетелствам признателността си.

Преоблякох се и тръгнах към жилището на ректора. Звъннах на вратата. Отвори ми колега учен и ме въведе в приемната.

— Здравейте, д-р Бишъп. — В угълчетата на сините очи на ректора Никълъс Марш се образуваха бръчици. Със снежнобялата си коса и закръглени червени бузи той приличаше на Дядо Коледа. Топлата атмосфера ме успокои и въоръжена с чувството си за професионален дълг, успях да се усмихна.

— Професор Марш. — Поех протегнатата му длан. — Благодаря, че ме поканихте.

— Боя се, че отдавна трябваше да го направя. Но знаете, че бях в Италия.

— Да, финансовият директор ми каза.

— Тогава сигурно ми прощавате, че толкова дълго не ви обърнах внимание — извини се той. — Надявам се да ви се реванширам, като ви запозная със стар приятел, който е в Оксфорд от няколко дни. Той е известен писател и пише по теми, които може би ще ви заинтригуват.

Марш отстъпи настрани и зад него видях гъста кестенява коса, посребрена тук-там, и ръкав на кафяво туидено сако. Замръзнах от объркване.

— Елате да ви представя на Питър Нокс — каза ректорът и ме хвана внимателно за лакътя. — Той е запознат с работата ви.

Вещерът се изправи. Най-накрая споменът, който ми убягваше, изплува в съзнанието ми. Името на Нокс бе цитирано във вестниците по повод на вампирските убийства. Той беше експертът, с когото полицаите се бяха консултирали дали в престъпленията няма нещо окултно. Пръстите ми започнаха да потрепват.

— Д-р Бишъп — кимна ми Нокс и протегна длан. — Видяхме се в Бодлианската библиотека.

— Да, и аз така мисля. — Подадох му ръка и с облекчение установих, че от нея не прехвърчат искри. Дланите ни останаха допрени възможно най-кратко.

Върховете на пръстите му леко проблеснаха, но този едвам доловим фойерверк нямаше как да бъде забелязан от нито едно човешко същество. Това ми напомни за детството ми, когато ръцете на моята майка искряха, докато правеше палачинки или сгъваше прането. Затворих очи и събрах сили за магията.

Телефонът иззвъня.

— Боя се, че трябва да вдигна — извини се Марш. — Моля, седнете.

Седнах възможно най-далече от Нокс на един обикновен стол, запазено място за презрените начинаещи научни работници.

С Нокс мълчахме, докато Марш си мърмореше под носа в слушалката. Натисна един бутон и се приближи към мен с чаша шери в ръка.

— Беше заместник-ректорът. Изчезнали са двама новобранци. — Използва университетския жаргон за първокурсници. — Вие двамата

си поговорете, докато се занимавам с този проблем от кабинета си. Моля да ме извините.

В далечината се чу отваряне и затваряне на врати, приглушени разговори, после настъпи тишина.

— Изчезнали студенти? — промърморих аз недоумяващо. Със сигурност Нокс беше предизвикал с магия както неприятната ситуация, така и телефонното обаждане, за да отпрати Марш.

— Не разбирам, д-р Бишъп — каза тихо Нокс. — Твърде неприятно е за университета да изгуби две деца. Но пък, от друга страна, така получаваме възможност да си поговорим насаме.

— И какво има да говорим? — Отпих от шерито и се замолих ректорът да се върне по-бързо.

— За много неща.

Хвърлих поглед към вратата.

— Никълъс ще бъде доста зает, докато разговаряме.

— Тогава да приключваме, за да може ректорът да си допие питието.

— Както кажете — съгласи се Нокс. — Какво ви доведе в Оксфорд, д-р Бишъп?

— Алхимията. — Бях готова да отговарям на въпросите му само и само да върна Марш в стаята, но не смятах да разкривам повече, отколкото бе необходимо.

— Сигурно сте разбрали, че ръкописът на Ашмол е омагьосан. Всеки с поне капка от кръвта на Бишъп не би пропуснал това. Защо го върнахте? — Кафявите очи на Нокс ме гледаха настоятелно. Искаше ръкописа точно толкова, колкото и Матю Клермон, ако не и повече.

— Защото приключих с него. — Беше ми трудно да говоря спокойно.

— И нищо ли в тази книга не привлече вниманието ви?

— Нищо.

Устата на Питър Нокс се изкриви в грозна гримаса. Знаеше, че лъжа.

— Споделихте ли наблюденията си с вампира?

— Доколкото разбирам, имате предвид професор Клермон. — Когато свръхестествените същества отказваха да ползват лични имена, това означаваше отрицание, че различните от тях са им равни.

Нокс отново разпери пръсти. И точно когато си мислех, че се кани да ги насочи към мен, той ги обвини около страничната облегалка на стола си.

— Всички уважаваме семейството ви и съчувстваме на неговите страдания. Въпреки това възникнаха въпроси относно неправомерните ви отношения с това същество. Вие предавате рода си с подобно безотговорно поведение. Това трябва да спре.

— Професор Клермон е колега учен — подчертах аз, за да отклоня разговора от семейството си. — И не знам нищо за ръкописа. Беше у мен само минути. Да, разбрах, че е омагьосан. Но за мен това нямаше значение, тъй като го бях поискала, за да се запозная със съдържанието му.

— Вампирът търси тази книга повече от век — продължи Нокс със злостен тон. — Не бива да се допуска да стигне до нея.

— Защо? — Гласът ми трепереше от зле прикрит гняв. — Защото тя принадлежи на вещиците? Вампирите и демоните не могат да омагьосват предмети. Някоя вещица е направила магия на тази книга и сега заклинанието отново действа. За какво се тревожите?

— За толкова много неща, колкото не можете да си представите, д-р Бишъп.

— Уверявам ви, че съм в състояние да следя мисълта ви, господин Нокс — отвърнах аз. Той сви устни с неприязън, когато го нарекох „господин“, за да подчертая, че не е част от академичната общност. Всеки път, когато вещерът споменаваше научната ми титла, сякаш се опитваше да ме дразни, да ми каже, че не той, а аз съм експертът. Може и да не използвах дарбата си да правя магии и да не можех да си намеря дори ключовете, но нямаше да понасям безропотно някакъв си вещер да се държи презрително с мен.

— Притеснявам се, че вие, една Бишъп, общувате с вампир. — Вдигна ръка, когато видя, че се каня да протестирам. — Нека не се обиждаме с още неистини. Вместо да сте отвратена от това животно, както е редно, вие сте му благодарна.

Не отговорих, но вътрешно кипях.

— Освен това съм загрижен, че сме опасно близо до мига, в който ще привлечем вниманието на хората — продължи той.

— Опитвах се да прогоня свръхестествените същества от библиотеката.

— Да, но това не е обикновена библиотека, нали? Вампир сее смърт край Уестминстър, оставяйки след себе си обезкървени трупове. Демоните са необичайно тревожни, защото както винаги са подвластни на собствената си лудост и промените в енергийните полета на света. Не можем да си позволим да бъдем разкрити.

— Казахте на репортерите, че в тези убийства няма нищо свръхестествено.

Нокс ме изгледа невярващо.

— Нали не очаквате да кажа всичко пред човешки същества?

— Всъщност очаквам, особено когато ви плащат.

— Вие сте не само самонадеяна, ами и глупава. Това ме изненадва, д-р Бишъп. Баща ви се славеше със здравия си разум.

— Имах тежък ден. Това ли е всичко? — Станах рязко и тръгнах към вратата. Дори при нормални обстоятелства ми бе тежко да говоря за родителите си с някой друг, освен със Сара и Ем. А сега, след разкритието на Джилиан, това ми се струваше направо неприлично.

— Не, не е — каза грубо Нокс. — Въпросът, който в момента най-много ме интригува, е как невежа вещица без никакво обучение успя да развали магията на толкова опитни същества, колкото вие никога няма да бъдете.

— Значи затова ме наблюдавате. — Седнах отново и се облегнах.

— Не бъдете толкова самодоволна — укори ме той рязко. — Успехът ви може и да е случайност, заради годишнината от направата на магията. С времето заклинанията понякога отслабват, а годишнините са особено непредвидими. Все още не сте поискали книгата отново, но когато го направите, може да не ви е толкова лесно като първия път.

— И каква годишнина празнуваме?

— Шестстотин години.

Бях се чудила защо ѝ е на някоя вещица да омагьосва книга. Предполагах също така, че през цялото време някой е търсил този ръкопис.

Върнахме се към Матю Клермон и неговия интерес към Ашмол.

— Значи следите мисълта ми, така ли? Следващия път, когато се видите с вашия вампир, питайте го какво е правил през есента на 1859 година. Съмнявам се да ви каже истината, но може да се изпусне достатъчно, че сама да разберете.

— Уморена съм. Защо не ми кажете като вещер на вещица какъв е вашият интерес към Ашмол? — Бях чула защо демоните търсят ръкописа. Дори Матю ми бе обяснил някои неща. Но мотивите на Нокс бяха липсващото парче от пъзела.

— Тази книга ни принадлежи — подчерта свирепо Нокс. — Ние сме единствените същества, които могат да проумеят тайните ѝ, и само на нас може да се има доверие да я съхраняват.

— Какво толкова има в този ръкопис? — попитах. Нервите ми вече не издържаха.

— Първата магия, която някога е правена. Описани са заклинанията, които крепят света. — Нокс придоби замечтано изражение. — Тайната на безсмъртието. Как вещиците са създали първия демон. Как вампирите могат да бъдат унищожени веднъж завинаги. — Очите му пронизаха моите. — Това е източникът на цялата ни власт, минала и настояща. Не можем да позволим да попадне в ръцете на демоните или вампирите, или пък у хората.

Събитията от този следобед вече започваха да ме изтощават и трябваше да стисна колене едно към друго, за да не се види, че треперят.

— Никой не би събрал цялата тази информация в една-единствена книга.

— Направила го е първата вещица — обясни Нокс. — Синовете и дъщерите ѝ са я допълвали във времето. Това е нашата история, Даяна. Нали не искаш да попадне във враждебни ръце?

Точно тогава ректорът влезе в стаята, сякаш бе чакал пред вратата. Задушаваш се от напрежението наоколо, но той безгрижно не забелязваше нищо.

— Каква суетня за нищо — поклати Марш белокосата си глава. — Новобранците се сдобили нелегално с лодка, намерили ги под един мост, поопиянени от вино, но напълно доволни от положението си. От това може да излезе романтична история.

— Толкова се радвам — промълвих аз. Часовникът отброи третата четвърт от часа и аз се изправих. — Наистина ли е вече толкова късно? Имам уговорка за вечеря.

— Няма ли да вечеряте с нас? — разочарова се ректорът. — Питър с такова нетърпение очакваше да си поговори с вас за алхимия.

— Пътищата ни пак ще се пресекат. И то скоро — каза спокойно Нокс. — Идването ми беше неочаквано, пък и дамата си има по-приятно занимание от вечеря с двама мъже на нашата възраст.

Внимавай с Клермон, проехтя гласът на Нокс в главата ми. Той е убиец.

Марш се усмихна.

— Да, разбира се. Наистина се надявам да ви видя отново, когато първокурсниците се настанят.

Питай го за 1859 година. Да видим дали ще сподели тайните си с една вещица.

Едва ли е тайна, щом ти я знаеш. На лицето на Нокс се изписа изненада, когато отговорих на телепатичното му предупреждение по същия начин. Тази година това беше шестият случай, в който използвах магия, но обстоятелствата със сигурност бяха извънредни.

— С удоволствие, ректоре. И благодаря ви отново, че ми позволихте да се настаня в колежа. — Кимнах към вещера. — Довиждане, господин Нокс.

Избягах от жилището на ректора и се скрих в старото си убежище сред сенките. Вървях между колоните, докато пулсът ми се успокои. Само един въпрос занимаваше ума ми: какво да правя, след като само за един следобед две мои себеподобни същества ми бяха отпратили заплахи? И изведнъж видях отговора неочаквано ясно.

Когато се прибрах в квартирата, започнах да претърсвам чантата си, докато пръстите ми не напипаха смачканата визитка на Клермон. Набрах първия номер.

Той не вдигна.

След като записан глас ми предложи да оставя съобщение, аз казах:

— Матю, Даяна е. Извинявай, че ти звъня, когато не си в града. — Поех дълбоко дъх, опитвах се да потисна вината, че няма да споделя с Клермон за Джилиан и родителите ми, а само за Нокс. — Трябва да поговорим. Случи се нещо. С онзи вещер от библиотеката. Казва се Питър Нокс. Моля те, обади се, като чуеш съобщението.

Бях уверила Сара и Ем, че няма да позволя на никакъв вампир да се меси в живота ми. Джилиан Чембърлейн и Питър Нокс ме накараха да променя решението си. С треперещи ръце пуснах щорите и заключих вратата. Щеше ми се никога да не бях чувала за Ашмол.

11.

Тази нощ ми бе невъзможно да заспя. Седнах на дивана, после на леглото с телефона до себе си. Нито каната чай, нито множеството имейли успяха да откъснат съзнанието ми от събитията през деня. Не можех да проумея как е възможно вещици да са убили родителите ми. Изтласках тези мисли от ума си и се замислих над магията, направена на книгата на Ашмол, и интереса на Питър към нея.

Посрещнах зората будна. Взех си душ и се преоблякох. Мисълта за закуска ми бе необичайно непривлекателна. Вместо да ям, застанах на вратата и изчаках да стане време да отворят Бодлианската библиотека, след това изминах краткото разстояние до нея и заех обичайното си място. Телефонът ми бе в джоба, бе включен на вибрация, макар да мразех, когато чуждите апарати започваха да бръмчат и да подскачат в тишината.

В десет и половина влезе Питър Нокс и седна в другия край на залата. Под предлог, че отивам да връщам ръкопис, се отправих към гишетото, за да се уверя, че Мириам е в библиотеката. Вече бе тук и беше много ядосана.

— Кажи ми, че онзи вещер не е седнал там.

— Напротив, седна. И непрестанно се взира в гърба ми, докато работя.

— Ще ми се да бях по-едра — намръщи се Мириам.

— Струва ми се, че само едро телосложение няма да е достатъчно, за да се неутрализира това същество. — И ѝ се усмихнах криво.

Матю влезе в „Селдън Енд“ тихо и без предупреждение и не усетих ледено докосване, което да ми подсказе присъствието му. Вместо това ми се стори, че по косата, раменете и гърба ми ваят снежинки, сякаш се уверяваше, че съм добре.

Стиснах масата пред себе си. Няколко секунди не смеех да се обърна, за да не се окаже, че това усещане идва от Мириам. Когато видях, че е наистина Матю, сърцето ми прескочи.

Но вампирът вече не гледаше към мен. Взираше се в Питър Нокс със свирепо изражение.

— Матю — повиках го тихичко и станах.

Той откъсна очи от вещера и тръгна към мен. Когато се намръщих несигурно към яростната му физиономия, той ми се усмихна окуражаващо.

— Разбрах, че е имало някакво напрежение. — Беше толкова близо, че хладината на тялото му ме заля освежаващо като бриз в летен ден.

— Нищо, с което да не можем да се справим — казах тихо, за да не ме чуе Питър Нокс.

— Може ли разговорът ни да почака до края на деня? — попита той. Пръстите му се вдигнаха към гърдите и докоснаха подутина в средата на гръдния кош, която ясно си личеше под меката тъкан на пуловера му. Почудих се какво ли носи до сърцето си. — Може да отидем на йога.

Въпреки че не бях спала, пътуването по Удсток в превозно средство с много добра звукова изолация, последвано от час медитативни упражнения, звучеше доста добре.

— Би било чудесно — отвърнах искрено.

— Искаш ли да остана да работя при теб? — попита той и се наведе към мен. Уханието му бе толкова силно, че ми се зави свят.

— Не е необходимо — отказах твърдо.

— Кажи ми, ако промениш решението си. Ако не — ще се видим в шест пред „Хертфорд“. — Матю дълго не откъсна очи от моите. След това метна презрителен поглед към Питър Нокс и се върна на мястото си.

При минаването покрай бюрото му, когато отивах на обяд, Матю се покашля. Мириам хвърли с раздразнение молива си и ме последва. Нокс нямаше да дойде с мен в „Блекуелс“, Матю щеше да се погрижи за това.

Следобедът минаваше бавно и ми бе почти невъзможно да стоя будна. Когато наближи пет часът, бях повече от готова да си тръгна от библиотеката. Нокс остана в „Селдън Енд“ заедно с разнообразна сбирщина от човешки същества. Матю ме изпрати по стълбите и духът ми се приповдигна, докато бързах към колежа, преобличах се и си

вземах рогозката за йога. Когато колата му спря пред металната ограда на „Хертфорд“, аз вече го чаках там.

— Подранила си — отбеляза той с усмивка, взе рогозката ми и я сложи в багажника. Пое дълбоко дъх, докато ми помагаше да вляза, и се почудих какво ли послание му е предало тялото ми.

— Трябва да поговорим.

— За никъде не бързаме. Но нека първо излезем от Оксфорд. — Той затвори вратата на колата след мен и се качи на шофьорската седалка.

Движението по Оксфорд Роуд беше натоварено, студенти и преподаватели прииждаха към университета. Матю умело маневрираше покрай задръстванията.

— Как беше в Шотландия? — попитах аз, докато излизахме от града. Нямаше значение за какво си говорим, просто не исках да мълчим.

Матю ми хвърли бърз поглед и отново се съсредоточи върху пътя.

— Добре.

— Мириам каза, че си бил на лов.

Той тихо издиша и пръстите му се стрелнаха към подутината на гърдите.

— Не биваше да ти казва.

— Защо?

— Защото някои неща не бива да се обсъждат в смесена компания — отвърна той с леко нетърпение в гласа. — Вещиците споделят ли с другите същества, че току-що са се върнали от място, на което четири дни са правили магии и да варили прилепи?

— Вещиците не варят прилепи! — възразих възмутено.

— Разбра ме какво имам предвид.

— Сам ли беше? — попитах.

Матю мълча дълго, преди да ми отговори.

— Не.

— И аз не бях сама в Оксфорд — започнах. — Съществата...

— Мириам ми каза. — Ръцете му стиснаха по-здраво волана.

— Ако знаех, че вещерът, който те притеснява, е Питър Нокс, никога не бих напуснал Оксфорд.

— Прав си — изстрелях думите аз. Имах нужда да направя някои признания, преди да поговорим за Нокс. — Никога не съм държала магията далеч от живота си. Използвала съм я в работата си, без да го осъзнавам. Тя е във всичко. Самозаблуждавала съм се с години. — Думите не спираха да се леят от устата ми. Матю остана съсредоточен в пътя. — Уплашена съм.

Хладната му длан докосна коляното ми.

— Знам.

— И какво да правя? — прошепнах.

— Ще го измислим — отвърна той спокойно и зави през портите на „Старата лежа“. Огледа внимателно лицето ми, когато тръгнахме нагоре по възвишението по кръглата алея. — Уморена си. Ще се справиш ли с йогата?

Кимнах.

Матю слезе от колата и ми отвори вратата. Този път не ми подаде ръка. Вместо това отвори багажника, извади рогозките ни и ги нарами. Край нас прииждаха другите участници в заниманието и ни хвърляха любопитни погледи.

Той изчака, докато останем сами на алеята. Погледна ме отвисоко, очевидно в него се водеше вътрешна борба. Аз се намръщих и главата ми се килна назад, за да срещна погледа му. Току-що си бях признала, че съм правила магии, без да го осъзнавам. Какво би било толкова ужасно, че да не може да ми го каже?

— Бях в Шотландия със стар приятел, Хамиш Осборн — заговори той накрая.

— Човекът, за когото вестниците пишат, че ще се кандидатира за парламента и ще стане финансов министър? — попитах аз поразена.

— Хамиш няма да се кандидатира за парламента — отвърна мрачно Матю и нагласи чантата си с екипа за йога.

— Значи наистина е гей? — полюбопитствах, като си спомних едно скорошно телевизионно предаване.

Матю ме изгледа унищожително.

— Да. Но по-важното е, че е демон. — Не познавах много добре света на свръхестествените същества, но знаех, че им е забранено да влизат в политиката и религиите на обикновените хора.

— О! Финансите са странен избор на кариера за един демон. — Замислих се за момент. — Това обаче обяснява защо е толкова добър в

боравенето с пари.

— Бива го в решаването на всякакви проблеми. — Мълчанието между нас се проточи по-дълго, отколкото ми се искаше, а Матю не помръдваше към вратата. — Имах нужда да се махна и да полозувам.

Погледнах го объркана.

— Забрави си пуловера в колата ми — продължи той, сякаш това обясняваше всичко.

— Мириам вече ми го върна.

— Знам. Не можех да го задържа. Разбираш ли защо?

Когато поклатих глава, той въздъхна и изруга на френски.

— Колата ми се бе изпълнила с миризмата ти, Даяна. Трябваше да се махна от Оксфорд.

— Все още нищо не разбирам — признах си.

— Не можех да спра да мисля за теб. — Прокара ръка през косата си и заби поглед в земята.

Сърцето ми биеше неравномерно и намалелият приток на кръв към главата ми забави мисловните ми процеси. Най-накрая осъзнах какво ми казва.

— Да не би да се боиш, че ще ме нараниш? — Изпитвах здравословен страх от вампирите, но Матю изглеждаше различен.

— Няма как да съм сигурен. — Очите му бяха уморени, а в гласа му прозвуча предупреждение.

— Значи не замина заради това, което се случи в петък вечерта. — От гърдите ми се изтръгна внезапна въздишка на облекчение.

— Не — каза той тихо. — То няма нищо общо с пътуването ми.

— Вие двамата ще влизате ли, или ще си правите упражненията тук на алеята? — провикна се Амира от входа.

Влязохме в залата, като си хвърляхме скрити погледи, когато си мислехме, че другият не гледа. Първата ни откровена размяна на информация промени нещата. И двамата се опитвахме да предвидим какво предстои.

След края на заниманието, когато Матю вдигна пуловера си над главата, нещо блестящо и сребристо привлече погледа ми. Предметът висеше на шията му на тънка кожена лентичка. Ето това бе докосвал постоянно през дрехата си като талисман.

— Какво е това? — посочих аз.

— Спомен — отвърна кратко Матю.

— За какво?

— За разрушителната сила на гнева.

Питър Нокс ме бе предупредил да внимавам с Матю.

— Да не е пилигримски медальон? — По форма ми напомняше на точно такъв, бях го виждала в Британския музей. Изглеждаше старинен.

Той кимна и извади медальона заедно с лентичката. Висулката се залюля свободно и проблесна под светлината от лампите.

— Това е амулет от Витания. — Бе във формата на ковчег, в който имаше място само за няколко капки светена вода.

— Лазар — казах аз тихо и погледнах ковчежето. Във Витания Христос възкресил Лазар от мъртвите. И въпреки че бях възпитана като атеист, знаех, че християните ходят там на поклонения, за да измолят опрощение на греховете си.

Матю пхна амулета обратно под пуловера си, за да го скрие от погледите на останалите същества, които все още сновяха из залата.

Сбогувахме се с Амира и излязохме пред „Старата лежа“ на есенния хлад. Беше тъмно, въпреки лампите в основите на сградата, които къпеха в светлина тухлените стени.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Матю, прекъсвайки мислите ми. Кимнах. — Тогава ми кажи какво се случи.

— Заради ръкописа е. Нокс го иска. Агата Уилсън — демонът, който срещнах в „Блекуелс“ — каза, че себеподобните й също го желаят. Но Ашмол е омагьосан.

— Знаем — отвърна той.

Пред нас се спусна бяла сова и крилете ѝ раздвижиха въздуха. Примигнах и вдигнах ръце, за да се защита, убедена, че птицата ще ме нападне с клюна и ноктите си. Но совата изгуби интерес и се зарея нагоре към короната на дъб край алеята.

Сърцето ми биеше силно и внезапно по цялото ми тяло се разля паника. Без предупреждение Матю отвори задната врата на ягуара и ме бутна на седалката.

— Наведи си главата и дишай дълбоко — каза той и клекна на чакъла, положил длани върху коленете ми. Стомашните ми сокове се надигнаха — в храносмилателната ми система нямаше нищо друго освен вода — и ме задавиха. Покрих устата си с длан и конвулсивно се

свих. Той се пресегна и затъкна един непослушен кичур зад ухото ми. Пръстите му бяха хладни и успокояващи.

— В безопасност си — каза той.

— Извинявай. — Треперещата ми ръка се отдели от устата, когато гаденето ми премина. — Паническите пристъпи започнаха снощи, след като видях Нокс.

— Искаш ли да се поразходим?

— Не — отвърнах веднага. Паркът изглеждаше огромен и много тъмен, а краката ми бяха като от гума.

Матю ме разгледа с проницателните си очи.

— Ще те закарам къщи. Останалата част от този разговор може да почака.

Издърпа ме от задната седалка и ми помогна да се настаня на предната. Затворих очи, докато се качвах. Поседяхме известно време в мълчание, след това Матю завъртя ключа на запалването. Ягуарът се съживи.

— Често ли ти се случва това? — попита той с безизразен глас.

— Не, слава богу — отвърнах. — Случваше се често, когато бях дете, но сега съм много по-добре. Просто имам излишък на адреналин. — Матю насочи поглед към ръцете ми, а аз си отметнах косата от лицето.

— Знам — каза той отново, освободи ръчната спирачка и подкара колата по алеята.

— Усецаш ли миризмата?

Той кимна.

— Трупа се в теб, откакто ми каза, че ползваш магии. Затова ли спортуваш толкова много — бягаш, гребеш, занимаваш се с йога?

— Не обичам да пия лекарства. От тях се чувствам замаяна.

— Спортът е може би по-ефективното средство.

— Този път не помогна — промълвих аз и се замислих за наелектризираните си ръце.

Матю излезе от парка на „Старата ложа“ и пое по шосето. Съсредоточи се в пътя, а колата леко ме поклащаше.

— Защо ми се обади? — попита изведнъж той и прекъсна медитацията ми.

— Заради Нокс и Ашмол — отвърнах и усетих как при рязката смяна на настроението му паниката отново започна да се завръща.

— Знам това. Питам те защо се обади точно на мен. Със сигурност имаш приятели — вещици, хора — които могат да ти помогнат.

— Не точно. Никой от приятелите ми човешки същества не знае, че съм вещица. Ще ми трябват дни, за да им обясня какво точно се случва на този свят — ако изобщо останат още мои приятели и поискат да чуят края. Нямам приятели сред вещиците, а не мога да въвличам лелите си в това. Те нямат вина, че съм извършила глупостта да върна ръкописа, преди да съм го разгадала. — Прехапах устни. — Не биваше ли да ти се обаждам?

— Не знам, Даяна. В петък каза, че вещиците и вампирите не могат да бъдат приятели.

— В петък казах и много други неща.

Матю мълчеше, съсредоточил цялото си внимание в завоите по пътя.

— Не знам вече какво да мисля. — Млъкнах, за да обмисля внимателно следващите си думи. — Но има нещо, което знам със сигурност. Предпочитам да съм с теб в библиотеката, а не с Нокс.

— На вампирите не може да се има пълно доверие, не и когато са край топлокръвни. — Погледът на Матю се обърна към мен само за един смразяващ миг.

— Топлокръвни? — попитах аз и се намръщих.

— Хора, вещици, демони — всички, които не са вампири.

— По-скоро бих рискувала да ме ухапеш, отколкото да позволя на Нокс да рови в мозъка ми за информация.

— Той се е опитал да направи това? — Матю говореше тихо, но в гласа му имаше заплаха.

— Нищо работа — отвърнах веднага. — Просто ме предупреди за теб.

— И правилно. Никой не може да стане такъв, какъвто не е, без значение колко се опитва. Не бива да гледаш романтично на вампирите. Нокс може и да не го е грижа за теб, но е бил прав за мен.

— Не позволявам на други хора да ми избират приятелите, със сигурност не и на лицемерни фанатици като Нокс. — С увеличаването на гнева ми пръстите ми започнаха да парят и аз ги мушнах под бедрата си.

— Значи сме приятели, така ли? — попита Матю.

— Така мисля. Приятелите са искрени един с друг, дори когато им е трудно. — Бях притеснена от сериозността на този разговор и се заиграх с връзките на пуловера си.

— Вампирите не ги бива много в приятелството. — Отново прозвуча гневно.

— Виж, ако искаш да те оставя на мира...

— Разбира се, че не — прекъсна ме Матю. — Просто връзките с вампирите са... сложни. Можем да се държим като закрилници, дори ставаме обсебвачи. Възможно е да не ти хареса.

— Точно в този момент малко закрила ще ми дойде много добре.

Отговорът ми изпълни очите на Матю с оголена уязвимост.

— Ще ти го напомня, когато започнеш да се оплакваш — каза той и уязвимостта веднага се смени с хладна насмешка.

Той зави от Холиуел стрийт и премина през портите на колежа. Фред хвърли поглед към колата и се ухили, преди дискретно да се извърне настрани.

Изчаках Матю да отвори вратата, като междувременно внимателно проверих да не съм забравила нещо свое в колата му, дори и ластик за коса, за да не го прогоня пак в Шотландия.

— Има и още нещо освен Нокс и ръкописа — подех настоятелно, когато той ми подаде рогозката. Отговорът му прозвуча така, сякаш не ме нападаха свръхестествени същества от всички страни.

— Това може да почака, Даяна. И не се тревожи, Нокс няма повече да се приближи на по-малко от петнайсет метра до теб. — Гласът му бе мрачен и той отново докосна муската под дрехата си.

Имахме нужда да прекараме известно време заедно — не в библиотеката, а насаме.

— Искаш ли утре да дойдеш на вечеря? — попитах го тихо. — Тогава ще можем да си поговорим за случилото се.

Матю замръзна, на лицето му се изписа объркване и още нещо, което не можах да определя. Пръстите му стиснаха пилигримския медальон, после се отпуснаха.

— С удоволствие — произнесе той бавно.

— Добре. — Усмихнах се. — Какво ще кажеш за седем и половина?

Той кимна и ми се усмихна свенливо. Направих две крачки и се сетих, че има нещо, което трябва да се уточни преди следващата вечер.

— Какво ядеш? — прошепнах и лицето ми пламна.

— Всеяден съм — отвърна Матю и лицето му така грейна, че сърцето ми прескочи.

— Тогава до седем и половина. — Извърнах се и тръгнах. Смеех се и клатех глава на отговора му, който с нищо не ми помогна. — А, и още нещо — казах, като пак се обърнах към него. — Нека Мириам си върши собствената работа. Наистина мога сама да се грижа за себе си.

— И тя така ми каза — отвърна Матю, докато се настаняваше на шофьорското място. — Ще го обмисля. Но утре както обикновено ще ме намериш в „Херцог Хъмфри“. — Влезе в колата и като видя, че аз не помръдвам, отвори прозореца. — Няма да тръгна, докато не видя как се прибираш — каза той и ме изгледа укорително.

— Вампири — промърморих и поклатих глава на старомодното му поведение.

12.

Нищо от предишния кулинарен опит не ми подсказваше с какво да нахраня вампир на вечеря.

По-голямата част от времето си в библиотеката прекарах в интернет в търсене на рецепти, включващи сурови храни, а ръкописите ми лежах забравени на бюрото. Матю каза, че е всеяден, но това не можеше да е вярно. Ако са свикнали на диета, която включва предимно кръв, бе по-вероятно вампирите да проявяват по-голяма поносимост към суровоядството. Но той бе толкова учтив, че сигурно би изял всичко, което му поднеса.

След грандиозното гастрономично проучване си тръгнах от библиотеката в ранния следобед. В този ден Матю бе защитавал съвсем сам крепостта, което сигурно е било добре дошло за Мириам. В „Херцог Хъмфри“ нямаше и следа от Питър Нокс, нито от Джилиан Чембърлейн, което много ме зарадва. Дори Матю изглеждаше в добро настроение, когато тръгнах по пътеката, за да си върна ръкописите.

Минах покрай свода на „Радклиф Камера“, където студентите четяха задължителните си книги, и покрай средновековните стени на „Джизъс Колидж“ и отидох да пазарувам в покрития пазар на Оксфорд. Със списък в ръка се спрях най-напред при месаря за прясно еленско и заешко, а след това на рибарския щанд за шотландска съомга.

Дали вампирите ядяха зеленчуци?

По мобилния си телефон успях да се свържа с катедрата по зоология, за да разпитам за хранителните навици на вълците. Оттам ме попитаха какъв вид вълци ме интересуват. Бях виждала сиви вълци по време на едно много отдавнашно пътуване до Бостънската зоологическа градина, а и любимият цвят на Матю беше сиво, така че си избрах този отговор. След като отегченият глас от другата страна на линията ми изброи дълъг списък от вкусни бозайници и ми съобщи, че това е „предпочитаната им храна“, също така ме осведоми, че ядат и ядки, семена и растения от типа на боровинките.

— Но не бива да ги храните! — предупреди ме гласът. — Те не са домашни животни!

— Благодаря за съвета — отвърнах, като се опитах да потисна смеха си.

Човекът от магазина за плодове и зеленчуци извинително ми продаде последното си количество летен касис и малко ароматни горски ягоди. Във все по-пълната ми пазарска чанта се озова и пакет кестени.

След това остана да се отбия в магазина за вино, където попаднах в ръцете на фанатичен сомелиер, който ме попита дали „господинът е познавач на вината“, което окончателно ме обърка. Продавачът веднага се възползва и ми продаде изключително редки френски и немски вина срещу цяло състояние. След това, докато се възстановявах от ценовия шок, ме качи в такси, което ме откара в колежа.

Когато влязох в жилището си, изтринах всички книжа от разнебитената маса от осемнайсети век, която служеше едновременно за работа и хранене, и я преместих по-близо до камината. Внимателно приготвих трапезата, като използвах старите порцеланови съдове и сребърни прибори в шкафовете, както и тежките кристални чаши, които сигурно бяха последните остатъци от сервиза от времето на крал Едуард, някога използван в стаята за срещи на преподавателите. Моите верни приятелки от кухнята ме бяха снабдили с чисти бели покривки и салфетки, които сега бяха надиплени на масата до приборите и постлани на очукания дървен поднос, с който пренасях всичко необходимо от близката кухня.

Когато започнах да готвя, стана ясно, че приготвянето на храна за вампир не отнема много време. Защото всъщност нищо не готвиш.

В седем часа свещите бяха запалени, храната беше готова с изключение на онова, което трябваше да се направи в последната минута, и оставаше само аз да се приготвя.

В гардероба ми имаше много малко дрехи, подходящи за вечеря с вампир. Нямах начин да вечерям с Матю в костюм или в тоалета, с който бях на срещата при ректора. Притежавах умопомрачителен брой черни панталони и клинове, но повечето бяха лекъосани с чай, смазка от лодките или и двете. Накрая открих чифт прилични панталони,

които приличаха малко на долнище от пижама, но бяха по-елегантни от останалите. Те щяха да свършат работа.

Само по сутиен и панталони изтичах в банята и сресах дългата си до раменете сламеноруса коса. Не само че краищата ѝ бяха на възли, ами се вдигаше перпендикулярно на черепа ми при всяко докосване на гребена. Обмислих за миг да пусна в действие машата за къдрене, но имаше опасност са успея само с половината прическа, докато Матю пристигне. А той щеше да дойде навреме. Бях сигурна.

Докато си миех зъбите, реших, че единственото, което мога да направя с косата си, е да я опъна и свия на кок. Това правеше носа и брадичката ми да изглеждат по-остри, но подчертаваше скулите ми и прибираще косата от очите ми, където тя имаше склонността непрекъснато да пада в последните дни. Така и направих, но един кичур веднага се стрелна напред.

От огледалото ме гледаше лицето на майка ми. Спомних си колко красива бе тя, когато сядаше на масата за вечеря, и се почудих какво ли е правила с русите си вежди и мигли, за да изглеждат така добре, и защо устата ѝ бе различна, когато се усмихваше на мен или на баща ми. Часовникът ми показва, че нямам време за подобна козметична трансформация. Разполагах само с три минути да си намеря ризата, иначе щях да посрещна видния професор по биохимия и неврология Матю Клермон по бельо.

В гардероба открих две възможности — една черна и една тъмносиня. Тъмносинята имаше предимството, че беше чиста, което се оказа решаващо за избора ѝ. Освен това имаше странна яка, която се издигаше нагоре, разклоняваше се покрай лицето ми и се спускаше надолу в остро деколте. Ръкавите бяха сравнително прибрани и завършваха с дълги твърди маншети с малки воланчета по края, които стигаха до средата на дланите ми. Точно когато си слагах сребърните обеци, на вратата се почука.

Сърцето ми подскочи при този звук, сякаш бях на среща. Веднага потиснах тази мисъл.

Отворих вратата и пред мен застана Матю, който приличаше на принца от приказките — висок и достолепен. За разлика от обичайните си предпочитания, днес бе облечен изцяло в черно, което го правеше да изглежда още по-ослепителен — и повече вампир.

Изчака търпеливо на площадката, докато го разглеждах.

— Ама че съм неучтива! Заповядай, Матю. Тази официална покана достатъчна ли е, за да влезеш в дома ми? — Бях чула това по телевизията или го бях прочела в книга.

Устните му се извиха в усмивка.

— Забрави всичко, което си мислиш, че знаеш за вампирите, Даяна. Това е просто обикновена учтивост. Не стоя на прага ти, защото ме спира някаква мистична бариера между мен и почтената девойка. — Наложих се леко да се приведе, за да мине през вратата. Носеше бутилка вино и букет бели рози.

— За теб — каза той, огледа ме одобрително и ми подаде цветята. — Къде мога да оставя това, докато стане време за десерта? — И посочи бутилката.

— Благодаря, обичам рози. Какво ще кажеш за перваза на прозореца? — предложих, преди да се отправя към кухнята, за да търся ваза. Това, което преди мислех за ваза, се оказа декантер, поне според стюарда по виното на общата стая на преподавателите, който бе идвал до жилището ми преди няколко часа, за да ми го посочи, след като аз бях изразила съмнение, че разполагам с такъв съд.

— Идеално — съгласи се Матю.

Когато се върнах с цветята, той се разхождаше из стаята и разглеждаше гравюрите.

— Хич не са лоши — произнесе се той, докато поставях вазата на повредения скрин от времето на Наполеон.

— Боя се, че са предимно ловни сцени.

— Това не убягна от вниманието ми — подчерта Матю развеселен. Аз пламнах от смущение.

— Гладен ли си? — Напълно бях забравила за задължителните мезета и питиета, които се предполага, че трябва да сервираш преди вечеря.

— Бих хапнал — каза вампирът с усмивка.

Върнах се на сигурно място в кухнята и извадих две чинии от хладилника. Първото ястие беше пушена съомга с поръсен отгоре пресен копър и малки артистично подредени купчинки от каперси и кисели краставички отстрани, които можеха да се сметнат и само за украса, ако вампирът не ядеше зеленчуци.

Когато се върнах с храната, заварих Матю да ме чака до стола, който беше най-далеч от кухнята. Виното ни очакваше във висока

сребърна кофичка, в която си събирах монети, докато същият любезен стюард не ми обясни, че всъщност е за вино. Матю седна, докато аз вадах тапата на бутилката немски ризлинг. Налях в две чаши, без да разлея и капка, и отидох при него.

Гостът ми за вечеря много съсредоточено повдигна ризлинга към орловия си нос. Изчаках да свърши с каквото там бе зает, като се чудех колко обонятелни рецептори имат вампирите и дали са повече от тези на кучетата.

Наистина не знаех нищо за вампирите.

— Много е добро — каза той накрая, отвори очи и ми се усмихна.

— Нямам заслуга за виното — отвърнах веднага и постлах салфетката в скута си. — Продавачът в магазина го избра, затова ако не е добро, нямам и вина.

— Много е добро — повтори той. — И съомгата изглежда чудесно.

Взе ножа и вилицата си и отрязва парче риба. Докато го гледах изпод мигли, за да видя дали наистина яде, набодох парченце съомга, краставичка и каперс с вилицата си.

— Не ядеш като американка — отбеляза той, след като отпи от виното.

— Не — съгласих се и погледнах вилицата в лявата си ръка и ножа в дясната. — Сигурно защото прекарвам прекалено много време в Англия. Можеш ли да ядеш това? — изстрелях, защото повече не можех да се сдържам.

Той се засмя.

— Да, случайно обичам пушена съомга.

— Но не ядеш всичко — продължих и насочих вниманието си към собствената си чиния.

— Не — призна си той. — Но мога да хапна по няколко залька от всяка храна. Не ми е много вкусна, освен ако не е сурова.

— Странно, смятах, че вампирите имат изострени сетива. Мислех си, че всяка храна им се струва добра на вкус. — Моят съомга нямаше почти никакъв вкус, приличаше на прясна студена вода.

Той взе чашата си с вино и погледна бледата златиста течност.

— Виното има прекрасен вкус. Храната няма добър вкус за вампирите, след като е сготвена.

Въздъгнах с облекчение, като си спомних какво е менюто.

— Щом храната не ти е вкусна, защо непрекъснато ме каниш да ходим да ядем? — попитах го.

Погледът на Матю се разходи по страните ми и очите му се задържаха върху устата ми.

— По-лесно е да съм край теб, докато ядеш. От миризмата на сготвена храна ми се гади.

Премигнах от объркване.

— И когато ми се гади, не съм гладен — добави Матю, малко раздражен.

— О! — Пъзелът се подреди. Вече знаех, че харесва миризмата ми. Очевидно от нея му се прияждаше.

О! Изчервих се.

— Мислех си, че познаваш вампирите — подхвърли той по-кротко — и затова ме покани на вечеря.

Поклатих глава, докато си натрупвах още една смесена хапка на вилицата.

— Сигурно знам по-малко за вампирите, отколкото обикновените хора. А и към малкото, което ми е казала леля Сара, трябва да се отнасям силно подозрително, като се имат предвид предразсъдъците ѝ. Беше например много категорична за диетата ви. Твърдеше, че не консумирате нищо друго, освен кръв, защото само тя ви е нужна, за да поддържате живота си. Но това не е вярно, нали?

Матю присви очи и гласът му изведнъж стана леден.

— Не. Ти имаш нужда от вода, за да поддържаш живота си. Но само вода ли пиеш?

— Може би не трябваше да повдигам темата. — Въпросите ми го разгневяваха. Нервно обвих крака около краката на стола и тогава осъзнах, че съм без обувки. Бях посрещнала госта си боса.

— Предполагам, че не можеш да потиснеш любопитството си — каза Матю, след като обмисли думите ми доста дълго. — Пия вино и мога да ям храна, за предпочитане сурова или студена, за да не ми мирише.

— Но виното и храната не поддържат живота ти — предположих аз. — Ти се нуждаеш от кръв, от всякакъв вид кръв. — Той премигна. — И няма нужда да чакаш пред прага ми, докато те поканя. Какво друго не знам за вампирите?

На лицето на Матю се изписа търпение, очевидно постигнато с доста усилия. Той се облегна назад с чаша в ръка. Изправих се леко и се пресегнах през масата, за да му сипя още. Щом се канех да го удавя във въпроси, поне да го удавя и във вино. Наведох се над свещите и за малко да си подпаля ризата. Матю грабна бутилката от ръката ми.

— Защо аз да не наляя? — предложи той. Сипа на себе си и доля и моята чаша, преди да ми отговори. — Повечето от нещата, които знаеш за мен, за вампирите като цяло, са измислени от хората. Тези легенди направиха възможно съжителството ни с тях. Те се плашат от свръхестествени същества, и нямам предвид само вампирите.

— Черни шапки, прилепи, метли. — Това беше дяволската троица на вещерството, която оживяваше нелепо и помпозно на всеки празник на Все светии.

— Именно — кимна Матю. — Във всяка една от тези легенди има частица истина, нещо, което е уплашило хората и им е помогнало да отрекат отрицанието си. Аз имам сила и дълъг живот, ти имаш свръхестествени способности, демоните са плашещо креативни. Хората могат да убедят сами себе си, че горе е долу и че черното е бяло. Това е тяхната специална дарба.

— А каква е частицата истина в легендата, че вампирите не могат да влязат в един дом, без да са поканени? — След като го бях притиснала с въпроси за диетата му, сега го разпитвах за протокола на влизане.

— Хората са край нас непрекъснато. Те просто отказват да признаят съществуването ни, защото то не може да бъде обяснено в ограничения им свят. След като ни допуснат и разберат какви сме наистина, те остават при нас и е трудно да ги прогоним, точно като гост, когото сме поканили в дома си. Вече не могат да се правят, че не ни забелязват.

— Значи е като легендата за слънчевата светлина — произнесох бавно. — Не че не можете да излизате на слънце, но когато го направите, хората по-лесно ви забелязват. И вместо да признаят, че съществувате, те казват, че не можете да оцелеете на дневна светлина.

Матю отново кимна.

— Но въпреки това продължават да се правят, че не ни забелязват. Не можем да стоим на закрито, докато се стъмни. Но хората по-лесно могат да си обяснят съществуването ни след залез. Същото се

отнася и за вас. Трябва да видиш как те гледат, когато влизаш някъде или вървиш по улицата.

Спомних си обикновената си външност и го погледнах със съмнение. Матю се засмя.

— Знам, че не ми вярваш. Но е истина. Когато хората видят свръхестествено същество, те стават неспокойни. Идва им в повече, защото тези същества са прекалено високи, прекалено силни, прекалено изобретателни, прекалено завладяващи, прекалено различни. Опитват се с всички сили да наместят нашите квадратчета в кръглите си очертания. Нощем е по-лесно да се примирят с нас, като просто ни обявят за странни.

Станах да отнеса чиниите от рибата и със задоволство установих, че Матю е изял всичко, освен гарнитурата. Той наля още немско вино в чашите, докато аз извадих две други чинии от хладилника. На тях имаше красиво подредени парченца сурово еленско месо, толкова тънко нарязани, та продавачът твърдеше, че през тях може да се чете вестник. Вампирите не обичаха зеленчуци. Да видим дали понасят кореноплодни и сирене. Сложих ряпа в средата и настъргах пармезан отгоре.

В центъра на масата се появи декантер с червено вино, който бързо привлече вниманието на Матю.

— Може ли? — попита той, очевидно се притесняваше да не наводня колежа. Пресегна се към съда, наля по малко вино в чашите и го вдигна към носа си.

— „Кот-Роти“ — каза със задоволство. — Едно от любимите ми. Погледнах декантера.

— И можеш да познаеш само като го помиришеш?

Той се засмя.

— Някои легенди за вампирите са верни. Имам изключително добро обоняние, както и прекрасно зрение и слух. Но дори и човешко същество би познало, че това „Кот-Роти“. — Затвори очи отново. — Да не би да е от 2003 година?

Челюстта ми увисна.

— Да! — Това беше по-интересно от телевизионно състезание. На етикета бях видяла малка коронка. — А носът ти казва ли ти кой го е направил?

— Да, но само защото съм се разхождал из полетата, където се намират тези лозя — призна той смутено, сякаш го бях хванала да ми прави номер.

— И можеш да помиришеш полята във виното? — Поднесох чашата към носа си и останах доволна, че поне миризмата на конски фъшкии не се долавя вече.

— Понякога ми се струва, че помня всеки мирис, който съм вдъхвал. Вероятно е от суета — промърмори той тъжно. — Но миризмите връщат спомените. Няма да забравя първия път, когато помирисах шоколад. Все едно беше вчера.

— Нима? — Наведох се напред.

— Беше през 1615 година. Войната още не бе избухнала и френският крал се бе оженил за испанска принцеса, която никой не харесваше — най-малко кралят. — Когато се усмихнах, той ми отвърна със същото, въпреки че погледът му остана съсредоточен в нещо, което само той виждаше. — Тя донесе шоколад в Париж. Беше ужасно горчив, с много упадъчен вкус. Консумирахме какаото, смесено само с вода, без захар.

Засмях се.

— Звучи ужасно. Слава богу, че някой се е сетил, че шоколадът заслужава да е сладък.

— Боя се, че е бил човек. Вампирите го харесваха горчив.

Взехме вилиците си и започнахме с еленското.

— Още шотландска храна — казах и посочих месото с ножа си.

Матю задъвка своето парче.

— Червен елен. Млад мъжки екземпляр от планините, ако съдим по вкуса.

Поклатих глава с възхита.

— Както вече казах — продължи той, — някои легенди са верни.

— Можеш ли да летиш? — полюбопитствах, но вече знаех отговора.

Той изсумтя.

— Разбира се, че не. Оставили сме това на вещиците, тъй като вие можете да контролирате стихииите. Но сме силни и бързи. Вампирите могат да тичат и скачат, което кара хората да си мислят, че можем да летим. Освен това сме много ефективни.

— Ефективни? — Оставих вилицата си, не бях сигурна, че наистина обичам сурово еленско.

— Телата ни не халят много енергия. Остава ни достатъчно, когато имаме нужда да се движим.

— И не дишате много — вметнах аз, като си спомних заниманието по йога, докато отпивах от виното си.

— Така е — потвърди Матю. — Пулсът ни е много бавен. Нямаме нужда често да се храним. Температурата ни е по-ниска и това забавя жизнените ни процеси и обяснява защо живеем толкова дълго.

— Легендата за ковчега! Не спите много, но когато го правите, сте като мъртви.

Той се усмихна широко.

— Виждам, че започваш да схващаш.

В чинията на Матю бе останала само ряпата, а в моята — само еленското. Отнесох остатъците от второто блюдо и поканих госта си да си налее още вино.

Основното ястие беше единственото, подложено на топлинна обработка, но не много дълга. Вече бях приготвила нещо като бисквити от стрити кестени. Оставаше само да запека заешкото. Останалите съставки бяха розмарин, чесън и целина. Реших да пропусна чесъна. С неговото обоняние той щеше да му е непоносим — ето частицата истина в легендата. Отказах се и от целината. Вампирите категорично не обичаха зеленчуци. Подправките като че ли не бяха проблем, затова оставих розмарина и поръсих малко смлян пипер върху заешкото, докато се запичаше в тигана.

Оставих порцията на Матю малко сурова, а моята препекох с надеждата да прогони вкуса на сурово еленско от устата ми. Аранжирах всичко в красиви купчинки и го занесох на масата.

— Съжалявам, това е сготвено, само че съвсем малко.

— Да не е някаква проверка? — намръщи се Матю.

— Не, не — отрекох колебливо, — просто не съм свикнала да ми гостуват вампири.

— Камък ми падна от сърцето — промърмори той и помириша заешкото. — Мирише апетитно. — Докато беше наведен над чинията си, топлината на храната усили характерния му мирис на канела и карамфил. Матю бодна парченце от кестеновата бисквита. Докато го поднасяше към устата си, очите му се уголемиха. — Кестени?

— Само кестени, зехтин и малко бакпулвер.

— И сол. И вода, розмарин и пипер — отбеляза той спокойно, като хапна още едно парченце от бисквитата.

— Като се имат предвид ограниченията на диетата ти, хубаво е, че можеш да определиш какво точно слагаш в устата си — подхвърлих шеговито.

След като по-голямата част от вечерята вече беше зад гърба ни, започнах да се отпускам. Бъбрихме си за Оксфорд, докато разчиствах празните чинии и донасях сирене, плодове и печени кестени.

— Заповядай — подканих го и поставих празна чиния пред него. Матю помириса дребните яголки и въздъхна доволно, когато взе един кестен.

— По-вкусни са, когато са топли — отбеляза той. Счупи с лекота твърдия плод с пръсти и извади сърцевината от черупката. Орехотрошачката, която висеше отстрани на купата, очевидно беше излишна в присъствието на вампир.

— На какво мириша? — попитах, докато поглаждах ръба на чашата си за вино.

В първите мигове ми се стори, че няма да отговори. Мълчанието му се проточи във времето, но най-накрая той обърна тъжните си очи към мен. Клепачите му се спуснаха и вдъхна дълбоко.

— Миришеш на сок от върба. И стъпкана лайка. — Отново помириса и се усмихна печално. — Има и орлови нокти, и паднали дъбови листа — добави и издиша. — Както и цветове на лешник и първите пролетни нарциси. И някакви старинни миризми — черно кандилниче, тамян, самодивска ягода — аромати, които мислех, че съм забравил.

Отвори бавно очи и аз надникнах в сивата им дълбина, страхувах се да поема дъх и да разваля магията на думите му.

— Ами аз? — попита той, без да отделя очи от моите.

— Канела. — Гласът ми прозвуча колебливо. — И карамфил. Понякога ми се струва, че помириствам и диви карамфили, не като тези в цветарницата, а като старомодните, които садят пред английските селски къщи.

— Пъпки от карамфил — уточни Матю и присви очи развеселено. — Не е зле за вещица.

Посегнах да си взема кестен. Започнах да го премятам в дланите си, а топлината му сгръ внезапно изстиналите ми ръце.

Матю отново се облегна назад, взря се в лицето ми и очите му започнаха леко да проблясват.

— Как реши какво да поднесеш на вечеря? — Посочи към плодовете и кестените, останали на масата.

— Е, не беше с магия. Катедрата по зоология доста ми помогна — обясних аз.

Той изглеждаше шокиран, но след това се заля от смях.

— Питала си в катедрата по зоология какво да ми приготвиш за вечеря?

— Не точно — защитих се. — Намерих рецепти за сурова храна в интернет, но зациклих, след като купих месото. Те ми казаха какво ядат сивите вълци.

Матю поклати глава, но не спираше да се усмихва и аз се успокоих.

— Благодаря — каза само. — Отдавна никой не ми бе приготвял храна.

— За нищо. С виното беше най-трудно.

Очите му светнаха.

— Като стана въпрос за вино — започна той, изправи се и си сгъна салфетката, — донесох нещо, което да изпием след вечеря.

Помоли ме да донеса две чаши от кухнята. Когато се върнах, на масата имаше старинна, малко крива бутилка с избелял бежов етикет, чийто надпис се състоеше от една дума, виждаше се и емблема. Матю внимателно навиваше тирбушона в корковата тапа, която беше почерняла и се ронеше от старост.

Ноздрите му се разшириха, когато извади тапата, и той заприлича на котка, скрила на сигурно място хванато канарче. Виното в бутилката беше гъсто като сироп и хвърляше златисти отблясъци под светлините на свещите.

— Помириши го — нареди ми и ми подаде една от чашите — и ми кажи какво мислиш.

Поех аромата и затаих дъх.

— Мирише на карамел и горски плодове — отвърнах, докато се чудех как нещо толкова жълто може да мирише на нещо толкова червено.

Матю ме наблюдаваше внимателно, заинтригуван от реакцията ми.

— Опитай го — предложи той.

Сладките аромати на виното избухнаха в устата ми. Усетих по езика си вкуса на кайсии и ванилия, които останаха и дълго след като преглътнах. Беше истинска магия.

— Какво е това? — попитах накрая, след като вкусът на виното поизветря.

— Правено е от грозде, брано много, много отдавна, в горещо и слънчево лято. Селяните се страхували, че ще завали и дъждът ще унищожи реколтата им. Но хубавото време се задържало и те прибрали гроздето точно преди да се захлади.

— И ти можеш да усетиш вкуса на слънцето — казах аз и си спечелих още една красива усмивка.

— По време на беритбата над лозята прелетяла комета. Астрономите я виждали през телескопите си месеци наред, а през октомври била толкова ярка, че дори е можело да се чете под светлината ѝ. Работниците видели в нея знак, че гроздето е благословено.

— Да не е било през 1896 година? Халеевата комета?

Матю поклати глава.

— Не, през 1811. — Взрях се удивена в почти 200-годишното вино в чашата ми и се уплаших, че може да се изпари пред очите ми. — Холеевата комета се появява през 1759 и 1835. — Произнасяше името ѝ с „о“ вместо с „а“.

— Откъде го взе? — В магазина за вино до гарата нямаше такива вина.

— Купих го от Антоан-Мари веднага щом ми каза, че ще се превърне в колекционерска рядкост — обясни той, развеселен.

Обърнах бутилката и погледнах етикета. Шато Икем. Дори аз бях чувала за него.

— И го пазиш от тогава? — удивих се аз.

Пил е горещ шоколад в Париж през 1615 и е получил разрешение за строеж от Хенри VIII през 1536 — разбира се, че е купувал вино през 1811. И носеше на шията си древния амулет, кожената лентичка се виждаше изпод яката му.

— Матю — започнах бавно, като го наблюдавах за ранни признаци на гняв. — На колко си години?

Стисна устни, но погледът му остана ведър.

— По-стар съм, отколкото изглеждам.

— Знам това — отвърнах, неспособна да овладее нетърпението си.

— И защо възрастта ми е толкова важна?

— Аз съм историк. Когато някой ми казва, че си спомня кога е донесен шоколадът във Франция и че е видял комета през 1811, ми е трудно да не се заинтригувам и от другите събития, които може би е преживял. Бил си роден през 1536 година — видях къщата, която си построил. Познавал ли си Макиавели? Преживял ли си Черната чума? Учил ли си в Парижкия университет, когато Абелар е преподавал в него?

Той мълчеше. Косъмчетата на тила ми започнаха да се изправят.

— Пилигримският ти медальон ми подсказва, че си ходил до Светите земи. На кръстоносен поход ли си бил? Видял ли си Халеевата комета над Нормандия през 1066 година?

Пак нищо.

— Бил ли си на коронацията на Карл Велики? Оцелял ли си при падането на Картаген? Помогнал ли си да държат Атила далеч от Рим?

Матю вдигна десния си показалец.

— Кое падане на Картаген?

— Ти ми кажи!

— Проклет да си, Хамиш Осборн — промърмори той и стисна покривката на масата.

За втори път през последните два дни Матю водеше вътрешна борба какво да каже. Загледа се в свещта и прокара бавно пръста си през пламъка. По кожата му се появиха големи червени мехури, а после изчезнаха за миг и тя отново стана гладка и бледа. Не показва никакъв признак, че изпитва болка.

— Мисля, че тялото ми е на трийсет и седем години. Роден съм по времето, когато Хлодвиг I^[1] приема християнството. Родителите ми помнеха това, иначе нямаше как да знам. Тогава рождените дни не се записваха. Така че да речем, че съм роден през 500 година. — Погледна към мен за кратко и после върна вниманието си към свещта. — Преродих се като вампир през 537 година и с изключение на Атила —

който е живял преди мен — успя да опишеш повечето величия и падения на хилядолетието между тази година и годината, в която поставих надписа на дома си в Удсток. Понеже си историк, се чувствам длъжен да ти кажа, че Макиавели не беше и наполовина толкова впечатляващ, колкото днес всички си мислите. Беше просто един флорентински политик, и то не кой знае колко добър. — Гласът му звучеше уморено.

Матю Клермон беше на повече от 1500 години.

— Не биваше да любопитствам — казах аз вместо извинение. Не знаех накъде да гледам и се чудех от къде на къде си бях въобразила, че познанието ми за историческите събития, които този вампир бе преживял, ще ми помогне да го опозная по-добре. В ума ми изплува цитат от Бен Джонсън. Той обясняваше Матю по-добре от коронацията на Карл Велики.

— „Той нямаше възраст, беше вечен“ — прошепнах аз.

— „Разговаряйки с теб, забравям за времето“ — продължи той, върнал се към литературата на седемнайсети век с този цитат от Милтън.

Гледахме се, докато не издържахме и извърнахме очи. Още една крехка магия се бе получила между нас. Но аз я развалих.

— Какво си правил през есента на 1859 година?

Лицето му потъмня.

— Какво ти е казал Питър Нокс?

— Че вероятно няма да споделиш тайните си с вещица. — Гласът ми звучеше по-спокойно, отколкото се чувствах.

— Нима? — попита тихо Матю и изглеждаше по-малко ядосан, отколкото всъщност беше. Познах по стиснатите му челюсти и напрегнати рамене. — През септември 1859 година четях ръкописи в музея на Ашмол.

— Защо, Матю? — Моля те, кажи ми, призовавах го наум, стиснала пръсти в скута си. Предизвиквах го да разкрие първата част от тайната си, но исках да ми каже и останалото. Никакви игри и гатанки. Просто ми кажи.

— Наскоро бях прочел ръкописа на книга, която скоро щеше да бъде отпечатана. Беше написана от специалист по естествени науки от Кембридж. — Матю остави чашата си.

Покрих устата си ръка, когато осъзнах какво означава датата. „Произход“. Също като великия труд по физика на Нютон — „Принципи“, и тази книга нямаше нужда да се цитира цялото ѝ заглавие. Всеки, завършил гимназия, щеше да се сети, че става въпрос за „Произход на видовете“ от Дарвин.

— Статията на Дарвин от предишното лято бе поставила основите на неговата теория за естествения подбор, но книгата му бе по-различна. Беше великолепа, той притежаваше невероятното умение да забелязва явни промени в природата и да те подбутва да приемеш дори толкова революционни идеи.

— Но алхимията няма нищо общо с еволюцията. — Сграбчих бутилката и си налях още от скъпоценното вино, вече не се притеснявах, че може да изчезне пред очите ми, а по-скоро, че е вероятно аз да се разпадна.

— Ламарк смяташе, че всеки вид произлиза от различни предци и се развива независимо към по-високи форми на съществуване. Това прилича забележително на схващанията на твоите алхимици — че философският камък е неуловимият краен продукт от естествената трансмутация на основни метали в благородни като мед, сребро и злато. — Матю посегна към бутилката и аз я бутнах към него.

— Но Дарвин не е бил съгласен с Ламарк, въпреки че използва същия термин — трансмутация — в първоначалните си обяснения на еволюцията.

— Той беше противник на линейната трансмутация, това е вярно. Но теорията на Дарвин за естествения подбор може да се разглежда и като серия от свързани трансмутации.

Може би Матю беше прав и във всичко имаше магия — в теорията на Нютон за гравитацията, а може би и в теорията на Дарвин за еволюцията.

— Алхимични ръкописи има по целия свят. — Опитвах се да се придържам към детайлите, докато се опитвах да си представя голямата картина. — Защо точно ръкописа на Ашмол?

— Когато прочетох Дарвин и видях как той като че ли се опитва да превъплъти алхимичната теория за трансмутацията в биологията, си спомних как бях чувал да се говори за мистична книга, която обяснявала произхода на нашите три вида — демони, вещици и вампири. Преди винаги бях смятал, че това е измислица. — Отпи от

виното си. — Повечето твърдяха, че историята ни е скрита от човешките очи в алхимична книга. Публикуването на „Произход“ ме подтикна да я потърся и ако такъв труд наистина съществуваше, то Елиас Ашмол би трябвало да го притежава. Имаше невероятна способност да открива странни ръкописи.

— Търсил си я тук, в Оксфорд, преди сто и петдесет години!

— Да — потвърди Матю. — И сто и петдесет години преди на теб да ти дадат Ашмол, на мен ми казаха, че книгата е изчезнала.

Сърцето ми заби бързо, а той ме погледна загрижено.

— Продължавай — магнах му аз с ръка.

— Оттогава непрекъснато се опитвам да я докопам. Всички останали ръкописи на Ашмол бяха там, но никой не ми приличаше на онзи, който търсех. Разглеждах ръкописи и в други библиотеки — в „Херцог Август“ в Германия, Националната библиотека на Франция, библиотеката на Медичите във Флоренция, Ватикана, библиотеката на Конгреса.

Примигнах, като си представих как вампирът се скита из коридорите на Ватикана.

— Единственият ръкопис, който все още не съм видял, е Ашмол 782. По пътя на елиминацията той трябва да е този, в който е описана историята, ако все още съществува.

— Прочел си повече алхимични ръкописи от мен.

— Възможно е — призна Матю. — Но това не значи, че ги разбирам толкова добре, колкото теб. Ала общото между всички, които са минали пред очите ми, е абсолютната увереност, че алхимикът може да превърне едно вещество в друго и да създаде нови форми на живот.

— Това прилича на еволюция — изрекох равно аз.

— Да — потвърди тихо Матю. — Така е.

Преместихме се на диваните и аз се свих на единия от тях. Матю седна в края на другия и протегна дългите си крака. За щастие бе донесъл и виното. След като се настанихме, дойде време за нови откровения.

— Срегнах се с един демон, Агата Уилсън, в „Блекуелс“ миналата седмица. В интернет открих, че е известна дизайнерка. Агата ми каза, че според демоните Ашмол е описал историята на произхода на всичко — дори на хората. Питър Нокс пък твърди друго — че това е първият учебник по магия и източникът на силата на вещиците. Смята,

че в ръкописа се съдържа тайната на безсмъртието — казах аз и хвърлих поглед към Матю. — Описани са и начините как да бъдат унищожени вампирите. Чух версиите на вещиците и на демоните. Сега искам да чуя и твоята.

— Вампирите вярват, че изгубеният ръкопис обяснява нашето дълголетие и нашата сила — отговори той. — В миналото се страхувахме, че ако тази тайна попадне в ръцете на вещиците, ще бъдем унищожени. Някои се боят, че във възникването ни е замесена магия и че вещиците могат да намерят начин да я развалят и да ни унищожат. Може би тази част от легендата е вярна. — Той въздъхна. Стори ми се разтревожен.

— Все още не мога да разбера защо си толкова сигурен, че тази книга за произхода — или каквото там съдържа — е скрита в алхимичен ръкопис.

— Алхимичната книга може да скрие тези тайни от невъоръженото око — точно както Питър Нокс крие самоличността си на вещер под маската на експерт по окултното. Според мен вампирите първи са разбрали, че книгата е алхимична. Едва ли е случайно. Изглежда човешките същества алхимици са разбирали какво е да си вампир, когато са писали за философския камък. Когато се превръщаме във вампири, ние ставаме почти безсмъртни, забогатяваме и получаваме възможност да натрупаме невъобразими познания.

— Това е философският камък. — Приликата между митичната субстанция и съществото, стоящо срещу мен, беше поразителна, но и смразяваща. — Но все още ми е трудно да повярвам, че такава книга съществува. Най-малкото защото различните версии си противоречат. Пък и кой би проявил глупостта да събере толкова много информация на едно място?

— Както в легендите за вампири и вещици, така и в историите за ръкописа има частица истина. Просто трябва да я открием и да махнем останалото. Тогава ще започнем да проумяваме за какво става въпрос.

По лицето на Матю не виждах никакви признаци, че се опитва да ме измами или да се измъкне. Окуражена, че използва първо лице множествено число, реших, че е заслужил още малко информация.

— Прав си за Ашмол 782. Книгата, която търсиш, е вътре в този том.

— Продължавай — подкани тихо Матю, опитвайки се да овладее любопитството си.

— На повърхността е алхимична книга. В изображенията има грешки, някои от които са нарочно направени, но още не мога да реша кои. — Прехапах устни, за да се съсредоточа, а погледът му се впи към мястото, където зъбите ми бяха изтръгнали малка капчица кръв.

— Какво искаш да кажеш, че само на повърхността е алхимична книга? — Матю приближи чашата до носа си.

— Това е палимпсест. Но мастилото не е било отмито напълно. Магията е скрита в текста. За малко да пропусна думите, бяха замаскирани много добре. Но когато прелистих една страница, светлината падна под подходящ ъгъл и видях отдолу движещ се текст.

— Успя ли да го прочетеш?

— Не — поклатих глава. — Ако в Ашмол има информация кои сме, как сме се появили и как можем да бъдем унищожени, то тя е дълбоко погребана.

— И е най-добре така да си остане — заяви мрачно Матю. — Поне засега. Но бързо идва времето, когато ще имаме нужда от тази книга.

— Защо? Какво го налага?

— Предпочитам да ти покажа. Можеш ли утре да дойдеш в лабораторията ми?

Кимнах, озадачена.

— Можем да влезем там следобед — каза той, изправи се и се протегна. Бяхме изпили бутилката вино, потънали в разговори за тайни и произходи. — Късно е. Ще си вървя.

Матю посегна към дръжката на външната врата и я натисна. Тя изскърца и вратата с лекота се отвори.

Той се намръщи.

— Имала ли си проблеми с ключалките?

— Не — отвърнах и натиснах механизма за затваряне. — Поне не знам.

— Трябва да повикаш някой да ги погледне — предупреди ме той, като продължаваше да си играе с бравата. — Може да не се заключват както трябва.

Вдигнах очи към него и видях как по лицето му премина емоция, която не можех да определя с точност.

— Съжалявам, че вечерта завърши с толкова сериозен разговор — каза той тихо. — Прекарах чудесно.

— Наистина ли ти хареса вечерята? — попитах. Говорихме си за тайните на вселената, но аз бях по-загрижена как се чувства стомахът му.

— Даже много — увери ме той.

Изражението ми се смекчи, докато гледах красивите му класически черти. Как може хората да го подминават спокойно по улиците? Преди да успея да се спра, вече се надигах на пръсти и се протягах да го целуна по бузата. Кожата му беше гладка и хладна като коприна, а моите устни бяха прекалено топли в сравнение с нея.

„Защо го направи?“ — запитах се, докато стъпвах отново на цяло стъпало. Взрях се в съмнителната брова, за да скрия смущението си.

Стана за секунди, но както вече знаех от магията, която направих, за да сваля стария алманах от полицата в Бодлианската библиотека, няколко секунди бяха достатъчни, за да променят живота ми.

Матю се вгледа в мен. Когато не видя никакви признаци на истерия или желание да побягна, той се наведе към мен и бавно ме целуна по двете бузи по френски маниер. Лицето му се отърка в моето и той пое дълбоко аромата ми на сок от върба и орлови нокти. Когато се изправи, погледът му бе по-замъглен от обикновено.

— Лека нощ, Даяна — пожела ми с усмивка.

Миг по-късно се облегнах на затворената врата и видях как светлинката на телефонния ми секретар мига и показва, че имам едно пропуснато обаждане. За щастие бях намалила звука.

Лея Сара искаше отговор на същия въпрос, който и аз самата си задавах.

Но аз просто не исках да му отговоря.

[1] Хлодвиг I (466–511) — крал на франките, приема католицизма през 496 г. — Б.пр. ↑

13.

Матю дойде да ме вземе след обяда. Бях единственото свръхестествено същество сред читателите в „Селдън Енд“. Докато вървеше до мен под красиво изрисуваните подпорни греди на тавана, не спираше да ме разпитва за работата ми и за книгата, която четях.

В Оксфорд бе станало мрачно и студено и аз вдигнах яка и потреперих от влагата. На Матю обаче времето не му пречеше, дори не носеше палто. Под сивото небе изглеждаше по-малко впечатляващ, но не достатъчно, за да се слее напълно с тълпата. Хората в двора се обръщаха и го зяпаха, след това поклащаха глави.

— Забелязаха те — казах му.

— Забравих си палтото. Освен това гледат теб, а не мен. — И ме озари с ослепителната си усмивка. Една жена зяпна от учудване, сръга приятелката си и посочи с глава към Матю.

Засмях се.

— О, колко грешиш!

Тръгнахме към „Кебъл Колидж“ и университетския парк, завихме покрай „Роуд Хаус“ и влязохме в лабиринт от модерни сгради, в които се помещаваха лаборатории и компютърни зали. Намираха се в сянката на Музея по естествена история, тази огромна тухлена викторианска катедрала на науката, и бяха построени без никакво въображение, но пък притежаваха напълно функционална модерна архитектура.

Матю посочи крайната ни цел — незабележителна, ниска сграда — и зарови в джоба си за магнитната карта. Прекара я през четеца на вратата и набра няколко различни кода. След като вратата се отключи, той ме поведе към охраната, записа ме като гост и ми подаде пропускар, който да закача на пуловера си.

— Прекалено много мерки за сигурност за една университетска лаборатория — подхвърлих, докато премятах пропускар в ръце.

С всяка измината крачка по километричните коридори, незнайно как събрани зад скромната фасада, мерките се засилваха.

В дъното на един от тях Матю извади друга карта от джоба си, прекара я през четеца и постави показалеца си на стъклен панел до вратата. Устройството изписука и на него се появи тъчскрийн с бутони с цифри. Пръстите на Матю затанцуваха по тях. Вратата тихо изщрака и се отвори. Разнесе се миризма на чисто и стерилно, която ми напомни за болница или за празна професионална кухня. Големи пространства, покрити с плочки, неръждаема стомана и електрическо оборудване.

Пред нас се откриха множество стаи със стъклени стени. В една имаше кръгла маса за съвещания, огромен черен монитор и няколко компютъра. В друга видях старинно дървено бюро, кожено кресло, и голям персийски килим, който сигурно струваше цяло състояние, телефони, факс машини и още компютри и монитори. Зад стъклените заграждения отвъд тях се намираха шкафове, микроскопи, хладилници, стерилизатори, множество полици с епруветки, центрофуги и десетки непознати за мен устройства и инструменти.

Цялото пространство изглеждаше пусто, въпреки че отнякъде долитаха акорди от концерт за чело на Бах и нещо, което много напомняше на последния хит на победителите от Евровизия.

След като подминахме два офиса, Матю ми посочи към помещението с килима.

— Това е кабинетът ми — обясни той. След това ме поведе към първата лаборатория вляво. Навсякъде имаше компютри, микроскопи и прилежно строени стъкленици. Край стените бяха наредени шкафове. На едно от чекмеджетата се виждаше етикет с надпис „< 0.“.

— Добре дошла в историческата лаборатория. — Синята светлина правеше лицето му още по-бледо, а косата по-черна. — Ето тук изучаваме еволюцията. Взимаме проби от древни погребения, разкопки, вкаменелости и живи същества и извличаме от тях ДНК. — Матю отвори едно чекмедже и извади няколко папки. — Ние сме само една от стотиците лаборатории по целия свят, които използват генетиката, за да изучават произхода и гибелта на видовете. Разликата между нашата и останалите лаборатории е, че ние не изучаваме само човешките същества.

Думите му увиснаха като ледени висулки във въздуха.

— Изучавате генетиката на вампирите?

— Както и на демоните и вещиците. — Матю дръпна с крак един стол на колелца и ми помогна да седна на него.

Отнякъде се появи вампир в черна спортна блуза и си сложи латексови ръкавици. Той приближаваше трийсетте, имаше руса коса и сини очи, приличаше на калифорнийски сърфист. До Матю изглеждаше нисък и слаб, но тялото му беше жилаво и енергично.

— АВ отрицателна — каза той и започна да ме разглежда одобрително. — Охо! Страхотна находка. — Затвори очи и вдъхна дълбоко. — И вещица на всичкото отгоре!

— Маркърс Уитмор, запознай се с Даяна Бишър. Тя е преподавател по история в „Йейл“ — представи ме намръщено Матю на по-младия вампир. — И е тук като гост, а не като мое гадже.

— О! — Маркърс изглеждаше разочарован, но после се разведри. — Имате ли нещо против да ви взема кръв?

— Да, имам. — Нямах никакво намерение да позволя на някакъв вампир да ме бодне.

Маркърс подсвирна.

— Реагирате със страх, д-р Бишър. Я помиришете този адреналин!

— Какво става тук? — попита познато сопрано. След малко се появи и дребничката Мириам.

— Д-р Бишър е малко замаяна от лабораторията, Мириам.

— Извинявай, не знаех, че е тук — каза Мириам. — Тя мирише различно. Адреналин ли е това?

Маркърс кимна.

— Да. Винаги ли сте такава? Цялата накисната в адреналин?

— Маркърс. — Матю можеше да ти смрази кръвта само с няколко срички.

— От седемгодишна — обясних и срещнах яркосините му очи.

Маркърс отново подсвирна.

— Това обяснява много неща. Никой вампир не би обърнал гръб на нещо подобно. — Маркърс нямаше предвид физическите ми особености, въпреки че посочи към мен.

— Какви ги говориш? — попитах аз с любопитство, преодолявайки притеснението си.

Матю подръпна косата на слепоочията си и хвърли на Маркърс поглед, който можеше да пресече мляко. По-младият вампир направи

отегчена физиономия и изпука кокалчетата на пръстите си. Подскочих от пронизителния звук.

— Вампирите са хищници, Даяна — обясни Матю. — Привлича ни страхът. Когато хората или животните са превъзбудени, ние можем да го помиришем.

— И да го вкусим. Адреналинът прави кръвта още по-апетитна — допълни Маркърс. — Пикантна, копринено мека и сладка. Много е добра.

Гърлото на Матю захриптя. Оголи зъби и отстъпи назад. Мириам постави категорично ръка върху рамото на русия вампир.

— Какво? Не съм гладен! — протестира Маркърс и бутна дланта на Мириам.

— Д-р Бишъп може и да не знае, но не е задължително вампирите да са гладни, за да усетят адреналина, Маркърс. — Матю се контролираше с усилие. — Вампирите не се нуждаят непрекъснато от храна, но винаги копнеят за лов и за адреналиновата реакция на жертвата към хищника.

Като се имаше предвид непрекъснатата ми битка с тревожността, нищо чудно, че Матю често ме канеше да ядем навън. Не миришеят на орлови нокти го караше да изпитва глад, а изобилието от адреналин.

— Благодаря за обяснението, Матю. — Дори и след снощи си оставах до голяма степен невежа по отношение на вампирите. — Ще се опитам да се успокоя.

— Няма нужда — отвърна веднага Матю. — Не е твоя грижа. Ние сме длъжни да проявим учтивост и да се владеем. — Изгледа зверски Маркърс и взе една папка от шкафа.

Мириам ми хвърли тревожен поглед.

— Може би трябва да започнем от самото начало.

— Не, според мен е най-добре да започнем от края — поправи я той и отвори папката.

— Те знаят ли за Ашмол? — попитах Матю, тъй като Мириам и Маркърс очевидно нямаха никакво намерение да си тръгват. Той кимна. — И си им казал какво съм видяла? — Той отново кимна.

— Казала ли си на някой друг? — Въпросът на Мириам издаваше вековна подозрителност.

— Ако имаш предвид Питър Нокс, не. Споделих само с леля ми и партньорката й Емили. Единствено те знаят.

— Три вещици и трима вампири с обща тайна — каза замислено Маркърс и погледна Матю. — Интересно.

— Да се надяваме, че ще я опазим по-добре от тази — промърмори Матю и бутна папката към мен.

Трите чифта вампирски очи ме следяха внимателно, докато я отварях. „Вампир вилнее в Лондон“, гласеше заглавието. Стомахът ми се преобърна, докато взимах вестникарската изрезка. Отдолу имаше друга статия за мистериозна смърт с обезкървен труп. След това — материал от списание, придружен със снимка, която ми подсказа какво пише в текста, въпреки че не знаех руски. Гърлото на жертвата беше разкъсано от челюстта до сънната артерия.

Имаше описания на още десетки убийства на всички възможни езици. При някои бяха открити източени трупове и нито капка кръв на местопрестъплението. За други се предполагаше, че са нападнати от животни заради жестокостта, с която бяха причинени раните и разкъсванията по шията и торса.

— Ние умираме — каза Матю, когато прегледах и последната статия.

— Човешките същества умират, това е напълно сигурно — отбелязах с дрезгав тон.

— Не само те — изтъкна той. — Според уликите, расата на вампирите е в упадък.

— Това ли искаше да ми покажеш? — Гласът ми трепереше. — И какво общо има то с произхода на съществата или с труда на Ашмол? — Скорошните предупреждения на Джилиан бяха върнали болезнени спомени и тези картини сега ги усилиха още повече.

— Чуй ме — каза тихо Матю. — Моля те.

Може и да не говореше съвсем логично, но поне не се опитваше нарочно да ме плаши. Сигурно имаше основателна причина да сподели всичко това. Прегърнах папката и седнах.

— Тези подробности — започна той, като издърпа внимателно папката от ръцете ми — са резултат от провалени опити човешки същества да бъдат превърнати във вампири. Това, което някога ни е било втора природа, сега ни става все по-трудно. Кръвта ни губи способността си да възражда живота от смъртта.

Неспособността за възпроизводство означава гибел за всеки вид. Снимките, които току-що бях видяла, говореха, че светът не се нуждае

от повече вампири.

— За по-старите като мен е по-лесно, защото в младостта си сме се хранили основно с човешка кръв — продължи Матю. — С остаряването все по-рядко изпитваме импулс да създаваме нови вампири. Но при по-младите е различно. Те искат да създават семейства и да се спасят от самотата на новия си живот. Когато намерят човешко същество, с което искат да се чифтосат, или да имат деца, откриват, че кръвта им вече не е толкова силна.

— Каза, че умирате — припомних му аз с равен тон, но гневът ми още клокочеше.

— Съвременните вещици нямат такава мощ като предците си — намеси се делово Мириам. — И не раждат толкова деца, колкото в миналото.

— Това не ми звучи като доказателство, а като субективно мнение — отвърнах хладно.

— Искаш доказателства? — Мириам извади още две папки и ги плъзна по блестящата повърхност към ръцете ми. — Ето ти ги, макар да се съмнявам, че ще разбереш нещо.

На едната имаше етикет с лилави краища, на който пишеше „Бенвенгуда“, а на другата — „Гуд, Беатрис“. В папките имаше само графики. Тези отгоре бяха кръгли и ярко оцветени, а на долните се виждаха черни и сиви стълбчета.

— Не е честно — протестира Маркъс. — Никой историк не може да ги разчете.

— Това са ДНК проби — опровергах го аз, сочейки към чер — но — белите изображения. — Но какво представляват цветните графики?

Матю облегна лакти на масата до мен.

— Резултати от генетични тестове — обясни той и придърпа листовете с цветните кръгове. — Това е митохондриална ДНК на жена на име Бенвенгуда, която тя е наследила от майка си, от майката на майка си, както и от всички нейни предци от женски пол. Разказват ни историята на рода по майчина линия.

— А генетичното наследство на бащата?

Матю взе черно-белите графики.

— Наследството от бащата на Бенвенгуда, който е бил човешко същество, се вижда в ядрената й ДНК — нейния геном. Там има и

следи от майка ѝ, която е вещица. — Върна се към цветните кръгли изображения. — Но митохондриалната ДНК, намираща се извън ядрото на клетката, отразява само наследството ѝ по майчина линия.

— Защо изучавате и генома, и митохондриалната ДНК? — Бях чувала за генома, но митохондриалната ДНК беше нова територия за мен.

— ДНК в клетъчното ядро показва твоята уникалност, как са се комбинирали гените на майка ти и баща ти, за да се появиш ти. Смесицата от майчините и бащините ти гени е виновна да имаш сини очи, руса коса и лунички. Митохондриалната ДНК ни помага да проучим историята на целия вид.

— Това означава, че произходът и еволюцията на вида са записани във всеки един от нас — казах аз тихо. — Тази история е в кръвта ни, във всяка клетка от тялото ни.

Матю кимна.

— Историята за произхода разказва и нещо друго, тя съдържа информация не само за началото, но и за края.

— Върнахме се на Дарвин — отбелязах и се смръщих. — „Произход“ ни съобщава не само как са се появили видовете, а и какви са механизмите на естествения им подбор и загиването им.

— Някои биха казали, че този труд е посветен предимно на загиването на видовете — съгласи се Матю и се премести в другия край на пейката.

Погледнах ярките кръгове с генетичните изследвания на Бенвенгуда.

— Коя е тя?

— Много силна вещица — отвърна Мириам. — Живяла е в Бретан през седми век. В епоха, родила много чудеса, тя самата е била истинско чудо. Беатрис Гуд е една от последните ѝ известни преки потомки.

— Семейството на Беатрис Гуд случайно да е от Салем? — прошепнах аз и докоснах папката. Семейство Гуд живееше рамо до рамо със семействата Бишъп и Проктър.

— Сара и Дороти Гуд от Салем са сред предците на Беатрис — потвърди Матю моите подозрения. Отвори папката на Беатрис и сложи митохондриалните ѝ изследвания до тези на Бенвенгуда.

— Но те са различни — казах аз. Личеше си по цветовете и начина им на подреждане.

— Не чак толкова — поправи ме Матю. — Нуклеарната ДНК на Беатрис има по-малко маркери, характерни за вещиците. Това показва, че с течение на вековете нейните предци все по-малко са разчитали на магиите за оцеляването си. Тази промяна в нуждите предизвиква мутации в ДНК, които водят до закърняване на магическите способности. — Изводът му звучеше напълно научно, но явно се отнасяше и за мен.

— Тъй като предците на Беатрис са се отказали от магията, това ще доведе до унищожение на рода, така ли?

— Вината не е изцяло на вещиците. И природата има пръст в това. — Очите на Матю бяха тъжни. — Изглежда и вещиците като вампирите изпитват трудности да живеят в свят, в който преобладават човешките същества. Демоните също. Те са все по-малко гениални — което преди ги отличаваше от хората — и все по-откачени.

— Докато хората не загиват, така ли? — поинтересувах се аз.

— И да, и не — отвърна Матю. — Смятаме, че засега хората показват по-добра адаптивност. Тяхната имунна система реагира по-добре и имат по-силен импулс за възпроизводство от вампирите и вещиците. Някога светът е бил равномерно разпределен между човешките и свръхестествените същества. Сега хората са мнозинство, а ние сме само десет процента от цялото земно население.

— Светът е бил много по-различен, когато свръхестествените същества и хората са били равни на брой. — Мириам изглеждаше разочарована, че генетичните козове вече не са в наша полза. — Но пък чувствителната имунна система на хората накрая ще ги довърши.

— Колко по-различни сме от тях?

— Доста, поне на генетично ниво. Изглеждаме като тях, но под повърхността имаме съвсем различни хромозоми. — Матю нарисува диаграма на външната корица на папката на Беатрис. — Хората имат двайсет и три хромозомни двойки във всяко клетъчно ядро, подредени по определен начин. Вампирите и вещиците имат по двайсет и четири.

— Повече от хората, гроздето пино ноар и прасетата — намигна ми Маркълс.

— Ами демоните?

— Те имат същия брой хромозомни двойки като хората, но и по една допълнителна хромозома. Доколкото ни е известно, именно тя ги прави демони — обясни Матю. — И склонни към нестабилност.

Докато разглеждах рисунката, част от косата ми се спусна над очите. Отметнах я нервно.

— Какво има в допълнителните хромозоми? — Изпитвах същите трудности да следя мисълта му, каквито имах на изпита по биология в колежа.

— Генетичен материал, който ни отличава от хората — каза Матю. — Както и материал, който управлява клетъчните функции. Учените го наричат ДНК отпадък.

— Но не е отпадък — намеси се Маркъс. — Вероятно този генетичен материал е остатък от предишен подбор или чака да бъде използван при следващите еволюционни промени. Все още не знаем какъв е смисълът му.

— Чакайте малко — прекъснах ги аз. — Вещиците и демоните се раждат такива. Родена съм с допълнителни хромозоми, а твоят приятел Хамиш — с една самотна хромозома повече. Но вампирите стават такива след раждането си, те се появяват на света с човешка ДНК. Откъде придобивате допълнителната си хромозомна двойка?

— Когато човешко същество се преражда във вампир, създателят му първо премахва всичката му обикновена кръв, което кара органите му да спрат да работят. Но преди настъпването на смъртта създателят дава от своята кръв на прераждащия се — отвърна Матю. — Доколкото знаем, притокът на вампирска кръв предизвиква спонтанна генетична мутация във всяка телесна клетка.

Матю спомена за „прераждането“ предната вечер. Но понятието „създател“ на вампири беше ново.

— Кръвта на създателя нахлува в организма на преродения и носи със себе си нова генетична информация — обясни Мириам. — Нещо подобно се получава и при кръвопреливането при хората. Само че вампирската кръв предизвиква стотици промени в ДНК.

— Започнахме да проучваме генома за следи от такива експлозивни промени — продължи Матю. — И ги намерихме: мутации, които доказват, че всички новосъздадени вампири спонтанно се адаптират към кръвта на създателя си. Така се появява допълнителна хромозомна двойка.

— Генетичен аналог на Големия взрив. Вие сте като галактика, родена от умираща звезда. За миг гените ви се трансформират и вече не сте обикновени човешки същества. — Погледнах учудена Матю.

— Добре ли си? — попита той. — Можем да си починем.

— Бих искала малко вода.

— Ще ти донеса. — Маркърс скочи от мястото си. — Държим водата в хладилника с пробите.

— Хората ни подсказаха, че при силно натоварване на клетките с бактерии или някакво друго генетично бомбардиране може да се отключат мутации, и то много по-бързо, отколкото чрез процеса на естествения подбор. — Мириам извади от шкафа нова папка. Отвори я и ми показа една черно-бяла графика. — Този мъж е умрял през 1375 година. Прекарал е едра шарка, но болестта е предизвикала мутация на третата хромозома и така тялото му се е справило с нахлуването на бактериите.

Маркърс се върна с водата ми. Махнах капачката на бутилката и отпих.

— Вампирската кръв претърпява подобни мутации, от които става устойчива на болести. Тези промени може бавно да доведат до изчезването ни. — Матю изглеждаше притеснен. — Сега се опитваме да се фокусираме върху следния въпрос: какво във вампирската кръв предизвиква появата на нови хромозоми. Отговорът може да е в митохондриите.

Мириам поклати глава.

— Изключено. Отговорът е в нуклеарната ДНК. Когато в тялото влезе вампирска кръв, то трябва да реагира, за да преживее и асимилира промените.

— Може би, но ако е така, трябва да проучим по-внимателно и ДНК отпадъка. Всичко трябва да е налице, за да се генерират нови хромозоми — настоя Маркърс.

Докато тримата спореха, аз си запретнах ръкава. Когато лакътят ми се оголи и вените ми се изложиха на студа в лабораторията, те обърнаха ледените си погледи към кожата ми.

— Даяна — каза хладно Матю и докосна амулета си. — Какво правиш?

— Ръкавиците още ли са ти подръка, Маркърс? — попитах аз и вдигнах ръкава си по-високо.

Маркърс се ухили.

— Да. — Стана и извади чифт латексови ръкавици от близка кутия.

— Няма нужда да го правиш. — Гласът на Матю заседна в гърлото му.

— Знам. Но искам. — Вените ми изглеждаха по-сини под светлината в лабораторията.

— Хубави вени — усмихна се Мириам и кимна одобрително, което накара по-високия вампир до нея да изсумти предупредително.

— Ако това ще ти създаде проблем, Матю, изчакай отвън — казах аз спокойно.

— Преди да го направиш, искам да си помислиш — настоя Матю и се наведе покровителствено над мен, както бе сторил, когато Питър Нокс ме доближи в Бодлианската библиотека. — Няма как да предскажем резултатите от тестовете. Целият ти живот, историята на рода ти, всичко ще излезе наяве. Напълно сигурна ли си, че искаш да привлечеш толкова внимание към себе си?

— Какво имаш предвид? — Проницателният му поглед ме накара да се свия.

— Изследването ще ни каже много повече, а не само причините очите и косата ти да са такива, каквито са. Ще ни позволи да разберем какво друго са ти предали родителите ти. Да не говорим за наследствеността от другите ти роднини по майчина линия. — Гледахме се дълго в очите.

— Затова искам да ми вземете кръв — казах спокойно. На лицето му се изписа объркване. — Цял живот се чудя какво предизвиква кръвта на рода Бишърп, която тече във вените ми. Всички, които познават семейството ми, си задават същия въпрос. Сега всички ще разберем.

Изглеждаше ми съвсем просто. Кръвта ми можеше да каже на Матю неща, които аз не смеех да разкрия. Не исках да подпаля мебелите или да полетя сред дърветата, нито да разболявам смъртоносно някого само като си помисля нещо лошо за него. За Матю даването на кръв можеше и да изглежда опасно. Но за мен беше съвсем безобидно на фона на останалото.

— А нали и сам каза, че вещиците също били на изчезване. Аз съм последната от рода Бишърп. Може би моята кръв ще ти помогне да

разбереш причината.

Гледахме се един друг, вампир и вещица, докато Мириам и Маркърс чакаха търпеливо. Накрая Матю изсумтя.

— Донеси ми набор за взимане на проба — нареди той на Маркърс.

— Аз ще го направя — заяви отбранително Маркърс и си сложи ръкавиците. Мириам се опита да го задържи, но Маркърс напираше към мен с кутия, пълна със стъкленици и игли.

— Маркърс — викна предупредително Мириам.

Матю грабна набора от ръцете му и го спря с един усмъртителен поглед.

— Съжалявам, Маркърс, но ако някой ще взема кръв на Даяна, това ще съм аз.

Хвана китката ми със студените си пръсти, сгъна и разгъна няколко пъти ръката ми, след това я изпъна внимателно върху безупречно чистия плот. Имаше нещо много зловещо в това да позволиш на вампир да забие игла във вената ти. Матю завърза гумена лента над лакътя ми.

— Стисни си юмука — каза той тихо, сложи си ръкавици и подготви иглата и първата стъкленица.

Направих каквото ми каза, свих пръсти към дланта и видях как вените ми изпъкват. Матю не си направи труда да ме уведоми, както бе прието, че ще почувствам убождане. Просто се наведе, без да се церемони, и пхна металното острие в ръката ми.

— Добра работа. — Отпуснах юмука си и кръвта потече.

Матю стисна устни и смени стъкленицата. Когато приключи, извади иглата и я хвърли в контейнер за биологични отпадъци. Маркърс взе стъклениците и ги подаде на Мириам, която ги надписа с красивия си ситен почерк. Матю сложи парче марля на убоденото място и го задържа със силните си студени пръсти. С другата си ръка взе ролка лейкопласт и залепи с него марлята.

— Дата на раждане? — попита хладно Мириам с вдигната химикалка.

— Тринайсети август 1976 година.

Мириам се взря в мен.

— Тринайсети август ли?

— Да, защо?

— Нищо, просто проверявам дали съм чула правилно — промърмори тя.

— В повечето случаи взимаме и проби от слюнката. — Матю отвори нов пакет и извади две пластмасови пластини. Бяха оформени като шпатули и широките им краища бяха малко по-груби.

Без да кажа нищо, отворих уста и оставих Матю да вземе проба от слюнката ми от вътрешните страни на двете бузи. Всяка от шпатулите бе запечатана в отделно найлоново пликче.

— Приключихме.

Огледах лабораторията и нейните повърхности от неръждаема стомана под синята светлина и си спомних за моите алхимици, които са се трудили над пещи с въглища, в мрак, с набързо скалъпено оборудване и счупени глинени съдове за топене на метал. Какво ли не биха дали, за да работят на такова място, с инструменти, които щяха да им помогнат да разгадаят мистериите на сътворението.

— Да не би да искате да разберете кой е бил първият вампир? — попитах и посочих към чекмеджетата.

— Понякога — каза бавно Матю. — Но по-често проучваме как храната и болестите се отразяват на видовете и как и кога са изчезнали определени родове.

— А вярно ли е, че сме четири отделни вида, или демоните, хората, вампирите и вещиците имат общ произход? — Винаги се бях чудила дали категоричността на Сара, че вещиците имат много малко общо с хората и другите същества, е нещо повече от традиция и пожелателно мислене. По времето на Дарвин мнозина са смятали, че е невъзможно двойка човешки същества да нареди толкова различни раси. Когато европейците видели черните африканци, прегърнали идеята, че расите произхождат от различни несвързани предци.

— Демони, хора, вампири и вещици се различават значително на генетично ниво. — Матю ме пронизваше с поглед. Бе разбрал защо го питам, въпреки че отказваше да ми даде директен отговор.

— Ако докажете, че не сме различни видове, а само вариации на един и същ вид, това ще промени всичко — предупредих го аз.

— С времето ще измислим как да го обясним, ако наистина между четирите групи има някаква връзка. Но сме много далеч от този момент. — Той се изправи. — Мисля, че толкова наука за днес ти е достатъчна.

След като се сбогувахме с Мириам и Маркъс, Матю ме откара до „Ню Колидж“. Отиде да се преоблече и се върна да ме вземе за йога. По пътя към Удсток почти не говорихме, и двамата бяхме потънали в мисли.

В „Старата лежа“ Матю ми помогна да сляза както обикновено, извади рогозките от багажника и ги метна на рамо.

Двама вампири минаха покрай нас. Единият леко ме докосна и пръстите на Матю веднага се сплетоха с моите. Контрастът между нас беше поразителен — неговата кожа беше бледа и хладна, а моята беше пълна с живот и топла.

Матю не пусна ръката ми, докато влизахме. След заниманието по пътя към Оксфорд първо ми разказа какво била казала Амира, след това поде история за някакъв демон, който без да иска направил или не направил нещо, което напълно разкривало природата му. Минахме през портите на „Ню Колидж“ и за разлика от друг път той изключи двигателя, без да ми отвори вратата.

Фред вдигна поглед от мониторите, когато вампирът отиде до стъклената му кабинка, и побърза да отвори вратата.

— Да?

— Искам да изпратя д-р Бишъп до квартирата ѝ. Може ли да оставя колата там? Ще ви дам и ключовете, ако се наложи да я преместите.

Фред плъзна поглед по баджа от болницата „Джон Радклиф“ и кимна. Матю му хвърли ключовете през прозорчето.

— Матю — обадих се аз веднага, — много е близо. Няма нужда да ме изпращаш до вратата.

— Напротив — настоя той с тон, който не търпеше възражения. Тръгнахме под арките, изгубихме се от погледа на Фред и вампирът пак ме хвана за ръка. Този път шокът от студената му длан бе придружен от притеснителна топлина в дъното на стомаха ми.

Когато изкачихме стълбите до жилището ми, се обърнах с лице към Матю, без да пускам ръката му.

— Благодаря, че ме заведе на йога... отново.

— За нищо. — Прибра немирния кичур коса зад ухото ми и пръстите му се задържаха на бузата ми. — Ела утре на вечеря — предложи той тихо. — Сега е мой ред да готвя. Да те взема отгук в седем и половина?

Сърцето ми прескочи. Кажи „не“, наредих си строго, въпреки че внезапно се развълнувах.

— С удоволствие — излезе вместо това от устата ми.

Вампирът притисна хладните си устни първо към едната, а после и към другата ми буза.

— *Ma vaillante fille*^[1] — прошепна той в ухото ми. Зашеметяващият му аромат изпълни ноздрите ми.

Някой бе поправил бравата, както Матю бе препоръчал. Поведох истинска борба да превъртя ключа в ключалката. Посрещна ме премигващата лампичка на телефонния секретар, която сигнализираше за ново съобщение от Сара. Отидох до прозореца, погледнах надолу и видях Матю да гледа нагоре. Махнах му. Той се усмихна, бръкна си в джобовете, загърби сградата и потъна в мрака, сякаш му принадлежеше.

[1] Моето смело момиче (фр.). — Б.пр. ↑

14.

Матю ме чакаше пред сградата на колежа в седем и половина, безупречен както винаги, облечен в различни нюанси на сивото. Тъмната му коса бе сресана назад. Стоически търпеше зяпането на портиера, дежурен през уикенда, който ме изпрати с кимване и многозначителното:

— Ще се видим по-късно, д-р Бишъп.

— Наистина предизвикаш покровителствените инстинкти у хората — промърмори Матю, докато минавахме през портата.

— Къде отиваме? — От колата нямаше и следа.

— Ще вечеряме в колежа — отвърна той и посочи надолу към Бодлианската библиотека. Очаквах да ме заведе в Удсток или в апартамент в някоя викторианска сграда в Северен Оксфорд. Не ми бе хрумнало, че може да живее в колежа.

— В приемната, на висока маса? — Почувствах се ужасно зле облечена и подръпнах черната си копринена риза.

Матю отметна глава назад и се разсмя.

— Избягвам приемната доколкото ми е възможно. И със сигурност няма да те подложат на изпитателните погледи на преподавателите.

Завихме към „Радклиф Камера“. Когато подминахме входа на „Хертфорд Колидж“, го хванах под ръка. Имаше един колеж в Оксфорд, който бе прословут с изключително строгото си отношение към протокола.

И също така прочут с блестящите си учени.

— Не ми казвай.

Матю се спря.

— Защо? Какво значение има за кой колеж работя? — Извърна поглед. — Но бих те разбрал, ако предпочиташ да сме сред други хора.

— Не се притеснявам, че ще ме изядеш за вечеря, Матю. Просто никога не съм влизала там. — Към колежа водеха две богато

декорирани порти като към Страната на чудесата. Матю изсумтя и ме хвана за ръка, за да не ми позволи да надникна през тях.

— Това е просто множество от хора в няколко стари сгради. — Въпреки че омаловажаваше нещата, нямаше как да забравя, че той е един от около седемдесетте души, които работеха в колеж без студенти. — Освен това отиваме в жилището ми.

Извървахме останалото разстояние. С всяка стъпка в мрака Матю все повече се отпускате, като в компания на стар приятел. Минахме през ниска дървена врата, която държеше външния свят далеч от тихото лоно на колежа. В сградата не се виждаше жив човек, освен портиера, нямаше нито студенти, нито докторанти. Беше тихо и пусто, сякаш наистина учените от това място бяха „душите на всички просветени хора, починали в Оксфордския университет“^[1].

Матю ме погледна със свенлива усмивка.

— Добре дошла в „Ол Соулс“.

„Ол Соулс Колидж“ беше шедевър на късната готическа архитектура, приличаше на незаконно дете на сватбена торта и на катедрала със своите просторни кули и изящно оформените каменни части. Затаих дъх от удоволствие, нямах думи, поне не и в първите мигове. Но на Матю щеше да му се наложи доста да ми обяснява по-късно.

— Добър вечер, Джеймс — поздрави той портиера, който го погледна през бифокалните очила и му кимна. Матю вдигна ръка. От показалеца му на кожена каишка висеше старинен ключ. — Няма да се бавя.

— Разбира се, професор Клермон.

Матю отново ме хвана за ръка.

— Да вървим. Трябва да продължим обучението ти.

Приличаше на палаво момче, тръгнало на лов за съкровища, когато ме повлече след себе си. Минахме през почерняла от времето врата и Матю светна лампата. Бледата му кожа се откри в сумрака и сега напълно приличаше на вампир.

— Добре, че съм вещица — подразних го аз. — Ако някой обикновен човек те види под тази светлина, ще се уплаши до смърт.

На една стълбищна площадка Матю набра дълъг цифров код, след това натисна бутона със звездата. Чух тихо прещракване и се

отвори друга врата. Лъхна ме миризма на застояло и нещо друго, което не можех да определя. Вътре беше пълен мрак.

— Това място е като от готически роман. Къде ме водиш?

— Търпение, Даяна. Не остана много. — Уви, търпението не беше сред силните качества на жените от семейство Бишъп.

Матю се пресегна покрай рамото ми и светна лампата. От тавана висяха електрически крушки като акробати на трапец и огряваха нещо, което приличаше на конюшня за миниатюрни шотландски понита.

Взрях се в Матю, в погледа ми имаше стотици въпроси.

— След теб — каза той и се поклони.

Пристъпих напред и разпознах странната миризма. Миришеше на алкохол, като в кръчма в неделя сутринта.

— Вино?

— Вино.

Минахме покрай десетки малки ниши, в които имаше бутилки на полици, на стойки и в касети. До всяка ниша бе поставена дъска с написана с тебешир година. Вино от Първата и Втората световна война, бутилки, каквито сигурно Флорънс Найтингейл е взела със себе си в Крим. Вино от годината на построяването и на падането на Берлинската стена. Навътре в избата вече нямаше изписани години, а по-общи категории, като „Стар кларет“ и „Колекционерско порто“.

Накрая стигнахме дъното на помещението. Там имаше десетки заключени безмълвни вратички. Матю отвори едната. Нямаше електричество на това място, но той взе свещ, постави я в метален свещник и я запали.

Вътрешността бе подредена като самия Матю, само че навсякъде имаше дебел слой прах. Бутилките стояха върху дървени полици, така бе възможно да се вземе само една, без да се разваля подредбата. До кофата, в която години наред е било изплювано вино, имаше червени петна. Миришеше на старо грозде, корк и малко на мухъл.

— Твое ли е? — Не можех да повярвам.

— Да, мое е. Няколко от учените в колежа имаме частни изби.

— Какво има тук, което го няма отвън? — В помещението зад мен сигурно имаше по бутилка от всяко вино, произвеждано някога. И най-добрата винарна в Оксфорд изглеждаше празна и странно стерилна в сравнение с тази тук.

Матю се усмихна загадъчно.

— Най-различни неща.

Движеше се бързо из малкото помещение без прозорци и с радост изваждаше бутилки оттук и оттам. Подаде ми тъмна бутилка със златист щит на етикета и телена мрежичка около тапата. Шампанско „Дом Периньон“.

Следващата бутилка беше от тъмнозелено стъкло с прост етикет от кремава хартия с черен надпис. Показа ми я и видях годината: 1976.

— Годината, в която съм родена! — възкликнах.

Матю взе още две бутилки: една с осмоъгълен етикет с рисунка на замък и восък около тапата; и една черна с неправилна форма без етикет, която бе запечатана с нещо, приличащо на катран. Около гърлото ѝ с мръсен канап бе привързана бележка от груба опаковъчна хартия.

— Да вървим — подкани Матю и духна свещта. Внимателно заключи вратата след себе си, като крепеше двете бутилки в другата си ръка, и пъкна ключа в джоба си. Излязохме от миришещата на вино изба и се върнахме на приземния етаж.

Матю сияеше от удоволствие в сумрака с всичкото това вино в ръцете си.

— Каква прекрасна вечер — каза той радостно.

Качихме се в квартирата му, която в някои отношения беше много по-бляскава, отколкото си бях представяла, а в други — много по-скромна. Стаите бяха по-малки от моите в „Ню Колидж“ и се намираха на последния етаж на едно от най-старите крила на „Ол Соулс“. Имаха много скосявания и неправилни форми. Макар таваните да бяха достатъчно високи, за да не опира главата на Матю в тях, помещенията изглеждаха прекалено малки, за да го поберат. Трябваше да се навежда, когато минава през вратите, а первазите на прозорците стигаха до средата на бедрата му.

Но липсата на пространство се наваксваше от мебелите. Върху избелелия килим от Обюсон бяха подредени оригинални произведения на Уилям Морис. Незнайно как, но архитектурата от петнайсети век, килимът от осемнайсети и дъбовите мебели от деветнайсети се съчетаваха прекрасно и придаваха атмосфера на изискан мъжки клуб.

В дъното на всекидневната имаше голяма маса за хранене. В единия ѝ край бяха подредени спретнато вестници, книги и всякакви академични книжа — меморандуми, научни журналы, молби за

препоръки. Всяка купчина листа бе затисната с различен предмет. Сред преспапиевата му имаше ръчно изработени топки от стъкло, стара тухла, бронзова награда, която очевидно бе спечелил, и малък ръжен. Другият край на масата бе застлан с мека ленена покривка, върху която бе поставен един от най-красивите старинни свещници, които бях виждала извън музей. Край простите бели чинии и старинните сребърни прибори бяха наредени най-различни видове чаши за вино.

— Прекрасно е. — Огледах се доволно. Нито мебелите, нито каквото и да е от украсите тук бяха от колежа, те възплаваха самата същност на Матю.

— Заповядай, седни. — Той взе двете бутилки от разтрепераните ми пръсти и ги сложи в красив шкаф. — В „Ол Соулс“ смятат, че учените им не бива да ядат в квартирите си — вметна, когато ме видя да оглеждам нищожното кухненско оборудване. — Така че ще трябва да се задоволим с наличното.

Предстоеше ми да се насладя на най-добрата вечеря, която този град можеше да предложи.

Матю пусна шампанското в сребърна кофичка с лед и седна при мен на едно от удобните кресла край незапалената камина.

— Вече не позволяват в камините на Оксфорд да се пали огън. — Посочи тъжно към празната каменна ниша. — Когато всички камини все още работеха, в града миришеше на клада.

— Кога дойде за първи път в Оксфорд? — Надявах се директният ми въпрос да му покаже, че не любопитствам скришом за предишния му живот.

— Последният път бях тук през 1989 година. — Протегна дългите си крака и въздъхна доволно. — Дойдох да уча естествени науки в „Ориел“ и останах, за да защита и докторска степен. Когато спечелих стипендия от „Ол Соулс“, се преместих за няколко години. След като защитих докторат, университетът ми предложи да остана тук на щат и останалите учени гласуваха в моя полза. — Всеки път, когато си отвореше устата, от нея излизаше някаква поразителна информация. Стипендия в „Ол Соулс“? Само двама души в годината я получаваха.

— И за първи път ли си в „Ол Соулс“? — Прехапах си устните, а той се засмя.

— Да приключваме с това — предложи той, вдигна ръце и започна да брои на пръстите си. — Работил съм на щат — по веднъж

— в „Мертон“, „Магдален“ и Университетския колеж. По два пъти съм бил част от „Ориел“ и „Ню Колидж“. Но от „Ол Соулс“ ми обръщат внимание за първи път.

Умножих този отговор по престоите му в Кембридж, Париж, Падуа и Монпелие, където бях сигурна, че някога е имало студент, наречен Матю Клермон или някаква вариация на това име, и в главата ми затанцуваха умопомрачителен брой дипломи и научни степени. Какво е учил през всичките тези години и с кого?

— Даяна? — Развеселеният глас на Матю прекъсна мислите ми. — Чуваш ли ме?

— Извинявай. — Затворих очи и стиснах коленете си в опит да се съсредоточа. — Като болест е. Не мога да си удържам любопитството, когато започнеш да си спомняш.

— Знам. Това е едно от предизвикателствата пред вампир, който общува с вещица-историк. — Нацупи се закачливо, но очите му блестяха като две черни звезди.

— Ако в бъдеще искаш да избегнеш тези трудности, ти предлагам стоиш далеч от каталога по палеография в Бодлианската библиотека — казах аз.

— Една историчка засега ми стига. — Матю се изправи елегантно. — Питам те дали си гладна.

Пълна мистерия бе защо продължава да задава този въпрос — кога не бях гладна?

— Да — потвърдих аз, като се опитвах да се измъкна от удобното кресло. Матю ми протегна ръка. Аз я сграбчих и той с лекота ме вдигна.

Стояхме лице в лице и телата ни почти се докосваха. Впих очи в амулета му от Витания под пуловера.

Неговият поглед се разходи по мене и остави следи като снежинки.

— Изглеждаш прекрасно. — Наведох глава и както винаги пред лицето ми падна кичур коса. Той се пресегна, както бе правил няколко пъти досега, и го затъкна зад ухото ми. Този път пръстите му се плъзнаха към тила ми. Вдигна косата от шията ми и я остави да падне през пръстите му, все едно беше вода. Аз потръпнах от хладното докосване по кожата си.

— Обожавам косата ти — промърмори той. — В нея има всички възможни цветове — дори червено и черно. — Чух как вдиша шумно, което означаваше, че е доловил нова миризма.

— Какво помириса? — Гласът ми бе дрезгав и още нямах смелост да срещна погледа му.

— Теб — отвърна той и издиша.

Очите ми се вдигнаха към неговите.

— Ще вечеряме ли?

След това ми бе трудно да се съсредоточа върху храната, но положих огромни усилия. Матю ме настани на стол, от който се откриваше прекрасна гледка към цялата топла красива стая. От малък хладилник извади две чинии, във всяка от които имаше по шест пресни стриди, поставени върху натрошен лед.

— Първата лекция от продължаващото ти обучение е за стриди и шампанско. — Седна и вдигна пръст като преподавател, който се кани да говори по любимия си предмет. Пресегна се към виното, което бе в обсега на дългите му ръце, и взе бутилката от кофичката. С едно движение извади тапата.

— На мен ми се удава по-трудно — вметнах аз, докато гледах дългите му тънки пръсти.

— Мога да те науча да вадиш тапа с меч, ако искаш. — Матю се усмихна широко. — Разбира се, и с нож става, ако нямаш наблизо меч. — Наля в чашите и отблясъците на свещите затанцуваха около тях.

Вдигна чашата си към мен.

— A la tienne.

— A la tienne — вдигнах и аз чашата си. Загледах се в мехурчетата, които се разпукваха на повърхността. — Защо мехурчетата са толкова мънички?

— Защото виното е много старо. Обикновено шампанското се пие, преди да остарее толкова. Но аз обичам старо вино, напомня ми за някогашния вкус на шампанското.

— На колко години е?

— По-старо е от теб — отвърна Матю. Отваряше стридите с голи ръце, макар това действие да изискваше много остър нож и солидни умения, и хвърляше черупките в стъклената купа в средата на масата. Подаде ми едната чиния. — От 1961 година е.

— Моля те, кажи ми, че това е най-старата напитка на масата тази вечер — казах аз, като си спомних виното, което бе донесъл на вечерята в четвъртък и в чиято бутилка сега държах последната от белите рози на нощното си шкафче.

— Далеч не — отвърна той с широка усмивка.

Изсипах съдържанието на първата черупка в устата си. Ококорих се, когато усетих вкуса на Атлантическия океан.

— А сега отпий. — Той вдигна чашата си и не откъсна очи от мен, докато отпихах от златистата течност. — Какво усещаш?

Вкусът на виното и стридите се сля с вкуса на морска сол по магически начин.

— Сякаш целият океан е в устата ми — отговорих и отново отпих.

Довършихме стридите и продължихме с огромна салатата. В нея имаше от всеки скъп зеленчук, познат на човечеството, горски плодове, ядки и деликатна заливка от шампанско и зехтин, която Матю забърка на масата. Малките парченца месо, с които бе украсена, бяха от яребица от гората край „Старата лежа“. Пихме от виното от годината на раждането ми, което миришеше на лимон и дим и имаше вкус на креда и карамел.

Следващото блюдо беше яхния с парченца месо и пикантен сос. От първата хапка разбрах, че е телешко, подправено с ябълки и малко сметана и сервирано върху ориз. Матю ме гледаше как ям и се усмихна, когато усетих вкуса на ябълка.

— Стара рецепта от Нормандия — отбеляза той. — Харесва ли ти?

— Прекрасно е. Ти ли го направи?

— Не — отвърна той. — Главният готвач на ресторанта „Старият пастор“. Даде ми и подробни указания как да не прегарям ястието, когато го подгрявам.

— Много добре си се справил с подгряването. — Топлината на яхнията се разля по цялото ми тяло. — Но пък ти не ядеш.

— Не съм гладен. — Продължи да ме гледа как се храня още известно време, след това се върна в кухнята, за да донесе още вино. Беше бутилката, запечатана с червен восък. Разряза печата и извади тапата.

— Идеално е — каза, докато наливаше алената течност в декантера.

— Вече помириса ли го? — Все още не бях съвсем сигурна докъде се простират обонятелните му способности.

— О, да. Особено това вино. — Матю ми наля малко, капна няколко капки и в собствената си чаша. — Готова ли си да опиташ нещо великолепно? — попита ме. Кимнах. — Това е „Шато Марго“ от много специална реколта. Според някои хора е най-хубавото вино, правено някога.

Вдигнахме чаши и аз започнах да повтарям действията на Матю. Той поднесе чашата към носа си, аз — също. Обля ме аромат на теменужки. Още с първата глътка ми се стори, че пия кадифе. Усетих и вкус на мляко, шоколад, череша, у мен нахлуха необичайни миризми, които ми напомниха за кабинета на баща ми, след като е пушил в него, и за дървените стружки в острилката ми от втори клас. Забелязах и пикантен вкус, който олицетворяваше самия Матю.

— Има твоя вкус! — казах.

— Какъв е той? — попита Матю.

— Пикантен — отвърнах аз и цялата се изчервих.

— Само пикантен?

— Не. Първо ми се стори, че има вкус на цветя, на теменужки, на това миришеше. Но след като опитах, долових още много неща. А ти какво усещаш?

Това щеше да е много по-интересно и не толкова неловко, колкото моята реакция. Той помириса чашата, разклати я и отпи.

— За теменужките съм съгласен. Теменужки, покрити със захар. Елизабет Тюдор обичаше захаросани виолетки и това погуби зъбите ѝ. — Отново отпи. — Дим от хубави пури, като онези някогашните в клуб „Марлборо“, когато там се отбиваше Уелският принц. Диви боровинки от храстите край конюшните на „Старата ложа“ и червен касис, на киснат в бренди.

Да наблюдаваш как вампир демонстрира силата на сетивата си беше сигурно едно от най-сюрреалистичните преживявания. Не само можеше да вижда и чува неща, които аз не можех. Когато наистина долавяше нещо, го правеше изключително точно и интензивно. Не просто какви да е боровинки, а точно определени, от определено място и определено време.

Матю продължи да отпива от виното, а аз си доядох яхнията. Въздъгнах доволно, вдигнах чашата и започнах да я движа, за да уловя в нея светлините от свещите.

— А какъв според теб е моят вкус? — запитах го игриво.

Матю скочи на крака, пребледнял и гневен. Салфетката му падна незабелязано на пода. На челото му запулсира изпъкнала вена, която след малко се прибра навътре.

Бях казала нещо, което не биваше.

Докато мигна, и той вече беше до мен и ме дърпаше да стана. Пръстите му се забиваха в лактите ми.

— Има една легенда за вампирите, която не сме обсъждали, нали? — Погледът му бе странен, а лицето му плашещо. Опитах да се измъкна от хватката му, но пръстите му се забиха още по-дълбоко. — Онази за вампира, който е така омагьосан от жена, че се чувства безсилен пред нея.

Мислите ми се върнаха бързо към случилото се. Беше ме попитал какъв вкус усещам. Бях опитала неговия вкус. След това ми бе казал точно какъв е неговият вкус, а аз казах...

— О, Матю! — прошепнах аз.

— Чудила ли си се някога какво би станало, ако те опитам? — Гласът му се сниши от шепот до нещо по-дълбоко и опасно. За миг изпитах отвращение.

Преди това чувство да ме овладее напълно, той пусна ръцете ми. Нямах време да реагирам или да се отдръпна. Матю бе прокарал пръсти през косата ми и палците му притискаха тила ми. Отново бях в капан и сякаш окаменях от леденото му докосване. Да не би да се бях напила от две чаши вино? Или бях упоена? Какво друго би обяснило неспособността ми да се отдръпна?

— Не само ароматът ти ми харесва. Чувам как вещерската ти кръв тече във вените ти. — Студените усти на Матю бяха долепени до ухото ми, а дъхът му бе толкова приятен. — Знаеш ли, че вещерската кръв издава музика? Като сирена, която пее към мореплавател и го мами да обърне кораба си към скалите. Гласът на твоята кръв може да се окаже моята гибел, както и твоята. — Говореше толкова тихо и интимно, сякаш изпращаше мисли към мозъка ми по телепатичен път.

Устните на вампира започнаха да се движат по долната част на бузата ми. Всяко докоснато от тях място замръзваше, след това

пламваше отново, когато кръвта ми се връщаше към повърхността на кожата.

— Матю — промълвих аз задъхано през буцата в гърлото си. Затворих очи и зачаках да усетя как зъбите му се впиват в шията ми, но въпреки това не можех да помръдна.

Вместо това жадните му устни срещнаха моите. Ръцете му ме обвиха и върховете на пръстите му притиснаха главата ми. Устните ми се разтвориха под напора на неговите, ръцете ми бяха приклепени между неговите гърди и моите. Усетих под дланите си как сърцето му удари веднъж.

След този удар на сърцето му целувката се промени. Матю продължаваше да бъде все така настоятелен, но жаждата в докосването му се изпълни с горчивина. Ръцете чу се плъзнаха напред и обвиха лицето ми, след това с неохота се откъсна от мен. За първи път чух тих неравен звук. Не беше като човешко дишане. Миниатюрно количество кислород премина през мощните бели дробове на вампира.

— Възползвах се от страха ти, не биваше да го правя — прошепна.

Очите ми бяха затворени, но още се чувствах опиянена. Неговият аромат на карамфил и канела прогони миризмата на теменужки от виното. Станах неспокойна и се размърдах в прегръдките му.

— Стой мирно — каза той със суров тон. — Може и да не успея да се овладеея, ако отстъпиш назад.

В лабораторията ми бе обяснил връзката на хищника с жертвата. А сега се опитваше да ме накара да се престоря на мъртва, за да може хищникът в него да изгуби интерес.

Но аз не бях мъртва.

Отворих очи. Изражението му беше недвусмислено. Жажда и глад. Инстинктите го бяха завладели. Но аз също имах инстинкти.

— С теб съм в безопасност — произнесох с едновременно премръзнали и пламнали устни. Не бях свикнала с усещането от вампирска целувка.

— Как може вещица да е в безопасност в присъствието на вампир? Никога не бъди толкова сигурна. Може да се случи за миг. Ако ударя, няма да можеш да ме спреш, а и аз самият няма да съм способен да го направя. — Очите ни се срещнаха. Никой от нас не премигваше. Матю издаде изненадан стон. — Колко си смела.

— Никога не съм била смела.

— Но даде кръв в лабораторията, срещаш погледа на вампир, без да отвърнеш очи, прогони свръхестествените същества от библиотеката, отказваш да се примириш, когато някой ти пречи да постигнеш това, което искаш — това са все прояви на смелост.

— Просто инат. — Сара ми бе обяснила разликата преди много време.

— И преди съм виждал подобен кураж, проявен най-вече от жени — продължи Матю сякаш не ме чу какво казах. — Мъжете не са способни на него. Нашата решителност се поражда от страх. И е по-скоро дързост.

Очите му пръснаха по мен снежинки, които се разтопиха и ме обвиха с ефирен хлад в мига, в който ме докоснаха. Студеният му пръст се пресегна и пое една сълза от върха на миглите ми. Лицето му бе тъжно, докато ми помагаше да се настаня обратно на стола. После клекна до мен, постави едната си ръка на коляното ми, а другата на облегалката на стола. Обви ме в защитен полукръг.

— Обещай ми, че никога няма да се шегуваш с вампири, дори и с мен, за кръв и за вкуса на кръвта.

— Извинявай — прошепнах и се насилих да откъсна поглед от неговия.

Той поклати глава.

— Казвала си, че не знаеш много за вампирите. Трябва да разбереш, че нито един вампир не е имунизиран срещу изкушението на кръвта. Тези от нас, които имат съвест, през по-голямата част от живота си се опитват да потиснат всички мисли за вкуса на човешка кръв. Но ако се натъкнеш на някой без съвест, а такива има много, тогава Бог да ти е на помощ.

— Изобщо не помислих. — Все още не можех да осъзная всичко. Умът ми кипеше от спомените за целувката, за гнева му и за осезаемата му жажда.

Той наведе глава и я опря в рамото ми. Амулетът от Витания изскочи от деколтето на пуловера и се залюля като махало. Малкото ковчеже проблесна под светлината на свещите.

Той заговори тихо и трябваше да се напъвам, за да го чуя.

— Вещиците и вампирите не бива да чувстват такива неща. Изпитвам емоции, каквито никога... — Млъкна.

— Знам. — Внимателно допрях бузата си до косата му. Беше копринено мека, точно както изглеждаше. — И аз ги изпитвам.

Едната ръка на Матю още беше на коляното ми, а другата — на облегалката на стола. Когато чу моите думи, бавно обгърна кръста ми. Хладината на кожата му проникна през дрехите ми, но не потреперих. А вместо това се приближих към него и поставих длани на раменете му.

Очевидно един вампир можеше да остане в тази поза дни наред. Но при вещиците не беше възможно. Когато леко помръднах, той ме погледна объркано, а после лицето му светна, защото се сети какво става.

— Забравих — каза той, изправи се пъргаво и се отдръпна от мен, като остави краката ми свободни.

Подаде ми чашата с вино и се върна на мястото си. След като и двамата се настанихме удобно, се опитах да му дам друга тема за размисъл, освен догадките каква съм на вкус.

— Какъв беше петият въпрос, на който трябваше да отговориш за стипендията? — Кандидатите се явяваха на изпит с четири въпроса, които съчетаваха провокиращи за мисълта дълбочина и всеобхватност и дяволска трудност. Който успешно преминеше през тях, получаваше и прочутия „пети въпрос“. Той не бе точно въпрос, а една-единствена дума като „вода“ или „отсъствие“. Кандидатът сам трябваше да реши как да отговори и само най-блестящите находки му осигуряваха място в „Ол Соулс“.

Матю се пресегна през масата, без да се подпали като мен предния път, и ми наля още вино.

— Желание — каза той, като нарочно отбягваше погледа ми.

Планът ми да го разсея пропадна.

— Желание? И ти какво написа?

— Доколкото знам, има само две емоции, които карат света да се върти. — Поколеба се, после продължи: — Страх и желание. Това написах.

Забелязах, че любовта не присъства в отговора му. Беше писал за бруталната борба, като дърпане на въже между два противоположни импулса. И звучеше достоверно, което едва ли можеше да се каже за клишетото „любовта кара света да се върти“. Матю намекваше, че

желанието му — за кръв най-вече — беше толкова силно, че излагаше на риск всичко останало.

Но вампирите не бяха единствените същества, които трябваше да се борят да поставят под контрол силните си импулси. По-голямата част от магиите бяха просто желание за действие. Заклинанията бяха различно нещо, те изискваха определени ритуали. Но магията? Тя бе желание, нужда, жажда, която бе прекалено силна, за да бъде отречена, и се превръщаше в действие в мига, в който минеше през ума на вещицата.

Щом Матю искаше да ми каже своите тайни, би било нечестно аз да премълчавам моите.

— Магията е сбъднато желание. Така свалих от полицата алманаха вечерта, в която се запознахме — произнесох бавно. — Когато вещицата се съсредоточи в нещо, което иска, а след това си представи как то може да се случи, тя може да го предизвика. Затова трябва да внимавам с работата си. — Отпих от виното. Ръката ми трепереше.

— Значи през повечето време се опитваш да не желаеш разни неща, също като мен. И то понякога по същите причини. — От погледа на Матю по бузите ми заваляха снежинки.

— Ако имаш предвид, че се страхувам да започна, защото няма да мога да спра — да. Не искам да преживея живота си, като взимам всичко наготово, вместо да си го заслужи.

— Значи го заслужаваш двойно. Първо, защото не го взимаш наготово, и второ, като работиш и полагаш усилия. — Той се засмя горчиво. — Май няма кой знае колко облаги в това да си свръхестествено същество.

Матю предложи да седнем край незапалената камина. Аз се настаних на дивана, а той донесе бисквити с ядки и ги сложи на масата до мен, после пак изчезна в кухнята. Върна се с малък поднос, на който видях старинната черна бутилка с извадена вече тапа и две чаши с кехлибарена течност. Подаде ми едната.

— Затвори си очите и ми кажи на какво ти мирише — нареди ми той с тон на оксфордски преподавател. Клепачите ми послушно се спуснаха. Виното бе едновременно старо и пълно с живот. Миришеше на цветя и ядки, захаросани лимони и някакъв отдавна отминал свят, за който досега само бях чела и си бях представяла.

— Мирише на минало. Но не на мъртво минало. Живо е.

— Отвори си очите и отпий.

Когато сладката ярка течност потече през гърлото ми, в кръвта ми нахлу нещо древно и силно. Сигурно вампирската кръв има такъв вкус, помислих си, но не го изрекох на глас.

— Ще ми кажеш ли какво е? — попитах, наслаждавайки се на вкуса в устата си.

— Малмси — отвърна той широко усмихнат. — Много, много старо.

— Колко старо? — попитах подозрително. — Колкото теб?

Той се засмя.

— Не. Не би искала да пиеш нещо, което е старо колкото мен. От 1795 година е. Правено е от грозде, отглеждано на Мадейра. Някога беше много популярно питие, но днес не му обръщат много внимание.

— Добре — въздъхнах аз доволно. — Значи ще има повече за мен. — Той отново се засмя и се настани удобно в креслото си.

Говорихме си за работата му в „Ол Соулс“, за Хамиш, който се оказа, че също е спечелил такава стипендия, за техните приключения в Оксфорд. Смях се на историите за вечерите с колегите, след които веднага отпрашвал за „Старата ложа“, за да си оправи вкуса от препечено говеждо в устата.

— Изглеждаш ми уморена — отбеляза той след още една чаша малмси и още час разговор, и стана на крака.

— Защото съм уморена. — Въпреки изтощението си, трябваше да му кажа още нещо, преди да ме изпрати до нас. Внимателно оставих чашата си. — Взех решение, Матю. В понеделник ще поръчам пак ръкописа на Ашмол.

Вампирът рязко седна.

— Не знам как развалих магията първия път, но ще се опитам да го направя пак. Нокс не вярва, че ще успея. — Присвих устни. — Но какво ли пък знае той? Не е успял да развали магията нито веднъж. И ти може да разчетеш думите в омагьосания палимпсест под изображенията.

— Как така не знаеш как си развалила магията? — Челото на Матю се набръчка от недоумение. — Какви думи използва! Какви сили призова?

— Развалих магията несъзнателно — обясних му аз.

— Господи, Даяна! — Той пак се изправи на крака. — Нокс знае ли, че не си използвала магия?

— Ако знае, то не аз съм му казала. — Свих рамене. — Пък и какво значение има?

— Има значение, защото ако не си развалила магията съзнателно, то значи, че отговаряш на изискванията ѝ. В момента съществата очакват да видят каква контрамагия ще използваш, да я запамятат, ако могат, и сами да поръчат труда на Ашмол. Но когато разберат, че магията се е развалила пред теб от само себе си, няма да са толкова търпеливи и възпитани.

Пред очите ми изплува разгневеното лице на Джилиан, спомних си и разказа ѝ за това, докъде са стигнали вещиците, за да изтръгнат тайни от родителите ми. Отхвърлих тези мисли, защото стомахът ми се сви от тях, и се опитах да се съсредоточа върху слабостите в доводите на Матю.

— Магията е направена повече от век преди да се родя. Това е невъзможно.

— Само защото нещо ни изглежда невъзможно, не е задължително да е неистина — подчерта той мрачно. — Нютон знаеше това. Няма как да предвидим какво ще предприеме Нокс, ако разбере каква е връзката ти с магията.

— Независимо дали поръчам ръкописа или не, все съм в опасност — отбелязах аз. — Нокс няма да ме остави на мира, нали?

— Няма — съгласи се неохотно той. — Нито ще се поколебае да използва магия срещу теб, дори и всички човешки същества в Бодлианската библиотека да го видят как я прави. Може и да не успее да стигна при теб навреме.

Вампирите бяха бързи, но магиите бяха по-бързи от тях.

— Тогава ще седя на бюрото до теб. Ще разберем веднага щом донесат ръкописа.

— Това не ми харесва — каза Матю, очевидно разтревожен. — Границата между смелостта и безразсъдството е тънка, Даяна.

— Не е безразсъдство. Просто искам да си върна живота.

— Ами ако това е твоят живот? — изтъкна той. — Ако въпреки всичко не успееш да го опазиш от магията?

— Ще си запазя част от него. — Спомних си целувката му и внезапното силно усещане за виталност, което я придружаваше.

Погледнах го право в очите, за да знае, че се отнася и за него. — Но няма да позволя на никого да ме разиграва.

Матю продължи да се тревожи за плана ми, докато ме изпращаше. Когато стъпих на алеята към задния вход на „Ню Колидж“, той ме хвана за ръката.

— Няма да стане — каза той. — Помниш ли как ме изгледа портиерът? Искам да види, че си се прибрала жива и здрава в колежа.

Тръгнахме по неравния тротоар на Холиуел стрийт, покрай входа на близката кръчма, а след това и през портите на „Ню Колидж“. Минахме покрай бдителния портиер, държейки се за ръце.

— Утре ще ходиш ли да гребеш? — попита Матю в подножието на стълбите.

Аз изсумтях.

— Не, трябва да напиша хиляда препоръки. Ще си остана вкъщи и ще си разчистя бюрото.

— Аз отивам в Удсток на лов — подхвърли той небрежно.

— Тогава — приятен лов — пожелах му също така небрежно.

— И не се притесняваш, че ще гоня собствените си елени? — Гласът му прозвуча притеснено.

— Не. Аз от време на време изяждам по някоя яребица, а ти се храниш с елени. — Свих рамене. — Честно казано, не виждам разлика.

Очите на Матю светнаха. Отпусна леко пръсти, но не изтърва ръката ми, а я вдигна към устните си и бавно целуна дланта ми.

— Марш в леглото — каза той и ме пусна. Очите му оставяха ледени следи и снежинки по цялото ми тяло.

Гледах го безмълвно, бях учудена, че целувка по дланта може да е толкова интимна.

— Лека нощ — отроних при следващото си издишане. — Ще се видим в понеделник.

Качих се по тесните стълби към квартирата си. Този, който бе затегнал бравата, бе направил вратата на нищо, по металните части и дървото се виждаха пресни драскотини. Влязох и светнах лампата. Разбира се, че лампичката на телефонния секретар примигваше. Отидох до прозореца и помахам, за да покажа, че съм се прибрала жива и здрава.

Когато надникнах пак след няколко секунди, Матю вече го нямаше.

[1] Това е цялото наименование на колежа, но на английски го наричат съкратено „Ол Соулс Колидж“. Прочут е с това, че в него няма студенти, а работят само учени. — Б.пр. ↑

15.

В понеделник сутринта въздухът беше застинал по типичния за есента начин. Целият свят изглеждаше пречистен и сияен, сякаш времето бе спряло. Станах призори и навлякох предварително приготвения екип за гребане, нямах търпение да изляза навън.

През първия час реката беше пуста. Когато слънцето се вдигна над хоризонта, мъглата покрай бреговете се разсея и започнах да преминавам през редуващи се участъци от гъста влага и розова слънчева светлина.

Спрях на кея и видях, че Матю ме чакаше на извитите стълби към балкона на хангара. Около врата бе увил стар униформен шал на „Ню Колидж“ на кафяви и кремави райета. Слязох от лодката, сложих ръце на кръста си и го загледах невярващо.

— Откъде намери това нещо? — И посочих шала.

— Трябва да уважаваш повече старите учени от твоя колеж — натърти той с палава усмивка и праметна единия край през рамо. — Мисля, че го купих през 1920 година, но честно казано, не си спомням точно кога. Със сигурност беше след края на световната война.

Поклатих глава и тръгнах към хангара да прибера греблата. Точно когато вдигах лодката от водата, покрай кея преминаха два екипажа, които гребяха в идеален синхрон. Свих леко колене, лодката се преобърна и застана с цялата си тежест върху главата ми.

— Защо не ми позволиш да ти помогна? — попита Матю и стана от стълбите.

— Няма начин.

Влязох с уверени стъпки в хангара. Той измърмори нещо под носа си.

След като прибрах лодката, Матю с лекота успя да ме убеди да закуся в кафенето на Мери и Дан. През по-голямата част той трябваше да е край мен, а и аз бях гладна след сутрешното физическо усилие. Хвана ме за лакътя и ме поведе през масите, а другата му ръка се залепи по-уверено отвсякога за гърба ми. Мери ме посрещна като

стара приятелка, а Стеф не си направи труда да ми носи меню, само ме попита дали ще искам обичайното. Думите ѝ дори не прозвучаха въпросително и когато ми донесе чинията, отрупана с яйца, бекон, гъби и домати, останах доволна, че не си поръчах нещо по-подходящо за една дама.

След закуска се прибрах в квартирата си, за да си взема душ и да се преоблека. Фред надникна през прозорчето си, за да види дали ягуарът на Матю е паркиран отпред. Портиерите без съмнение вече залагаха как ще се развие странната ни връзка. Тази сутрин за първи път успях да убедя ескорта си просто да ме докара и да продължи.

— Посред бял ден е и Фред ще припадне, ако запречиш входа във времето на доставките — протестирах аз, когато Матю понечи да слезе от колата. Той ме изгледа мрачно, но се съгласи, че не бива да спира и да запречва достъпа.

Тази сутрин всяка стъпка по обичайните ми маршрути трябваше да е бавна и пресметната. Взех дълъг ленив душ, оставих горещата вода да облива уморените ми мускули. Пак без да бързам, облякох удобни черни панталони, поло, което да пази раменете ми от схващане във все по-хладната библиотека, и сравнително представителна тъмносиня жилетка, за да освежа черния тоалет. Косата ми бе вързана на къса опашка. Както винаги пред лицето ми бе паднал кичур, който аз, мърморейки, затъкнах зад ухото.

Въпреки всички тези усилия, тревожността ми нарасна веднага, щом отворих стъклените врати на библиотеката. Охранителят присви очи, когато видя необичайно сърдечната ми усмивка, и отдели изключително много време да сравнява лицето ми със снимката от читателската карта. Най-накрая ме пусна и аз тръгнах нагоре по стълбите към „Херцог Хъмфри“.

Нямаше и час откакто се бях разделила с Матю, но се зарадвах, когато го видях седнал на неудобен стол на първия ред от елизабетински бюра в едно от средновековните крила. Той вдигна очи, когато лаптопът ми се стовари върху дървения плот.

— Той тук ли е? — попитах шепнешком. Не исках да назовавам Нокс по име.

Матю мрачно кимна.

— В „Селдън Енд“.

— Е, не може да виси там цял ден — казах тихо. Взех формуляр за поръчка от плитката табла на бюрото си. Написах на него „Ашмол МС 782“, името си и читателския си номер.

Шон беше на гишето за поръчки.

— Имам две запазени книги — съобщих му с усмивка. Той отиде до клетката и се върна с ръкописите ми. След това протегна ръка за новата ми поръчка. Сложи формуляра в износения сив картонен плик, който щеше да прати в хранилището.

— Може ли да говоря с теб за минута? — попита ме.

— Разбира се. — Направих жест на Матю да остане на мястото си и последвах Шон през летящата врата към отдела по изкуства, който, също като „Селдън Енд“, бе разположен напречно на дългата страна на библиотеката. Заставахме под един прозорец, през който се процеждаше слабата утринна светлина.

— Той притеснява ли те?

— Професор Клермон ли? Не.

— Не е моя работа, но не го харесвам. — Шон погледна тревожно към централната пътека, сякаш очакваше Матю да изскочи оттам и да го изгледа злобно. — През последната седмица тук се напълни със странни птици.

Нямаше как да споря с него, затова се задоволих с тихи съчувствени възклицания.

— Ще ми кажеш, ако нещо не е наред, нали?

— Разбира се, Шон. Но с професор Клермон всичко е наред. Той не бива да те притеснява.

Старият ми приятел не изглеждаше убеден.

— Шон може и да знае, че съм различна, но не съм толкова различна, колкото си ти — казах на Матю, когато се върнах на мястото си.

— Малцина са — процеди той мрачно и продължи да чете.

Включих компютъра си и се опитах да се съсредоточа върху работата. Доставка на ръкописа щеше да отнеме часове. Но седнала между вампир и гишето за поръчки, ми бе по-трудно отвсякога да мисля за алхимия. Вдигах глава всеки път, когато донасяха нови книги от хранилището.

След няколко фалшиви тревоги, чух тихи стъпки да се приближават към мен. Матю се стегна.

Питър Нокс се спря до бюрото ми.

— Д-р Бишъп — поздравявай го хладно.

— Господин Нокс — отвърнах аз също така студено и върнах вниманието си на книгата пред себе си. Нокс направи още една стъпка към мен.

Матю се обади тихо, без да вдига очи от трудовете на Нийдъм пред себе си.

— На ваше място бих спрял дотук, освен ако д-р Бишъп не иска да говори с вас.

— Много съм заета. — Усетих напрежение около челото си и чух в главата си глас. Използвах и последната си частица енергия, за да държа вещера далеч от мислите си. — Казах, че съм заета — повторих с леден глас.

Матю остави молива си и се надигна от бюрото.

— Господин Нокс тъкмо си тръгва, Матю. — Обърнах се към лаптопа си и написах няколко напълно безсмислени изречения.

— Надявам се, че разбирате какво правите — изстреля Нокс.

Матю изръмжа и аз поставих длан върху ръката му. Очите на Нокс се впиха в точката, в която телата на вампир и вещица се допираха.

До този момент Нокс само се бе съмнявал, че с Матю сме по-близки, отколкото вещиците можеха да приемат. Сега вече бе сигурен.

Казала си му какво знаеш за книгата, прозвуча гласът на Нокс в главата ми. Въпреки че се опитвах да отблъсна натрапничеството му, способностите му бяха прекалено силни. Парира опита ми и аз затаих дъх от изненада.

Шон вдигна разтревожено поглед. Ръката на Матю трепереше, а ръмженето му стихна до заплашително зъбене.

— Кой сега привлича вниманието на обикновените хора? — изсъсках и стиснах ръката на Матю, за да му покажа, че нямам нужда от помощта му.

Нокс се усмихна криво.

— Тази сутрин привлякохте вниманието не само на човешките същества, д-р Бишъп. До залез-слънце всички вещици в Оксфорд ще знаят, че сте предателка.

Мускулите на Матю се стегнаха и той се пресегна към амулета на шията си.

О, боже, помислих си, той ще убие вещера тук, в Бодлианската библиотека. Застанах между двамата, за да спра назряващия сблъсък.

— Достатъчно — прошепнах тихо на Нокс. — Ако не си тръгнете, ще кажа на Шон, че ми досажда, и ще го помоля да повика охраната.

— Светлината в „Селдън Енд“ днес е доста силна — каза накрая Нокс и напрежението се разреши. — Мисля да се преместя в тази част на библиотеката. — И се отдалечи.

Матю дръпна ръката си и започна да си събира нещата.

— Тръгваме си.

— Не, оставаме. Няма да си тръгваме, докато не получим ръкописа.

— Чуваш ли какво ти говоря? — настоя разгорещено Матю. — Той те заплаши! Нямам нужда от ръкописа, имам нужда от... — Млъкна внезапно.

Натиснах го да си седне на мястото. Шон все още се взираше в нас и ръката му витаеше над телефона. Аз му се усмихнах и поклатих глава, преди да се обърна отново към вампира.

— Грешката е моя. Не трябваше да те докосвам, докато той беше край нас — прошепнах и погледнах към рамото му, на което още бе положена ръката ми.

Хладните пръсти на Матю повдигнаха брадичката ми.

— Съжаляваш, че ме докосна или че вещерът те видя?

— Нито за едното, нито за другото — отвърнах тихо. В сивите му тъжни очи за миг проблесна изненада. — Но ти не искаш да съм безразсъдна.

Когато Нокс пак се появи, Матю стисна по-силно брадичката ми и всичките му сетива се насочиха към вещера. Нокс се спря през няколко бюра от нас и Матю отново ми заговори:

— Още една дума от негова страна и си тръгваме, без значение дали ръкописът е пристигнал. Не се шегувам, Даяна.

След това ми бе напълно невъзможно да мисля за алхимични илюстрации. Предупреждението на Джилиан какво се случва с вещици, които пазят тайни от другите вещици, както и категоричната присъда на Нокс, че съм предателка, още звучаха в главата ми. Матю ми предложи да отидем на обяд, но отказах. Ръкописът още не се бе

появил, а ние не можехме да си позволим да сме в „Блекуелс“, когато това стане. Не и когато Нокс е наоколо.

— Не видя ли какво изядох за закуска? — попитах го, когато той настоя. — Не съм гладна.

Скоро край мен мина и демонът, любител на кафе, който си размяташе слушалките, хванал само кабела им.

— Здравсти — поздрави той и махна на Матю и мен.

Матю рязко вдигна глава.

— Радвам се да ви видя пак. Може ли да си проверя пощата ей там, тъй като вещерът е при вас?

— Как се казваш? — попитах го, като се опитвах да скрия усмивката си.

— Тимъти — представи се той, докато се люлееше напред-назад на пети. Носеше каубойски ботуши от различни чифтове, един червен и един черен. И очите му не бяха еднакви: едното бе синьо, а другото — зелено.

— Разбира се, че можеш да си провериш пощата където желаш, Тимъти.

— Ти си върхът. — Посочи ме с пръст, завъртя се на пети и се отдалечи.

Час по-късно вече не можех да сдържам нетърпението си.

— Ръкописът трябваше вече да е тук.

Вампирът ме проследи с поглед по двата метра празно пространство до гишето за поръчки. Очите му оставяха ледени следи, а не снежинки като по-рано, и бяха насочени право към лопатките на гърба ми.

— Здравсти, Шон. Ще провериш ли дали е доставен ръкописът, който поръчах тази сутрин?

— Сигурно някой друг го чете — отвърна Шон. — Още нищо не е дошло за теб.

Прерови поръчките и намери моята. На нея бе закачена бележка: „Ръкописът липсва“.

— Не липсва, видях го преди няколко седмици.

— Нека проверя. — Той заобиколи гишето и се насочи към кабинета на началника си. Матю вдигна очи и го видя как чука на рамката на отворената врата.

— Д-р Бишъп поръча ръкопис, но за него има бележка, че липсва — обясни Шон и подаде поръчката ми.

Господин Джонсън свери формуляра с книгата на бюрото си, прокара пръст по редовете, както бяха правили поколения библиотекари преди него.

— А, да, Ашмол. Липсва от 1859 година. Нямаме микрофилм. — Чух как столът на Матю изскърца, когато той се оттласна от бюрото си.

— Но аз го видях преди няколко седмици.

— Това е невъзможно, д-р Бишъп. Никой не е виждал този ръкопис от сто и петдесет години. — Господин Джонсън премигна зад очилата си с дебели рамки.

— Д-р Бишъп, може ли да ви покажа нещо, когато имаме малко свободно време? — Гласът на Матю ме накара да подскоча.

— Да, разбира се — обърнах се веднага към него. — Благодаря — прошепнах на господин Джонсън.

— Тръгваме си, и то веднага — просъска Матю. На пътеката срещнахме най-различни видове свръхестествени същества, които ни гледаха настойчиво. Видях Нокс, Тимъти, сестрите вампирки, Джилиан и още няколко непознати лица. От портретите над полиците в „Херцог Хенри“ в нас се визираха с мрачно неодобрение крале, кралици и други видни личности.

— Не може да е изчезнал, видях го — повторих като в транс. — Трябва да ги накараме да проверят.

— Не говори сега за това, дори не мисли за него. — Матю събра нещата ми със скоростта на светлината, направо не виждах ръцете му, докато запаметяваше написаното на компютъра ми и го затваряше.

Послушах го и започнах да изреждам наум английските монарси от Вилхелм Завоевателя до наши дни, за да отвлека мислите си от липсващия ръкопис.

Нокс мина покрай мен, видях го, че пише съобщение на мобилния си телефон. След него вървяха сестрите вампирки, които изглеждаха по-мрачни от обикновено.

— Защо си тръгват? — учудих се.

— Защото не получи Ашмол. Прегрупират се. — Матю бутна в ръцете ми чантата и компютъра и взе двете книги, които четях. Със свободната си ръка ме хвана за лакътя и ме поведе към гишето за

поръчки. Тимъти ни махна тъжно от „Селдън Енд“, преди да вдигне към нас два пръста и да се оттегли.

— Шон, д-р Бишъп се връща в колежа с мен, за да ми помогне да разреши една загадка в трудовете на Нийдъм. Тези книги няма да й трябват до края на деня. Аз също няма да се връщам днес. — Матю му подаде прибраните в кутиите ръкописи. Шон изгледа строго вампира, после подравни кутиите и ги понесе към хранилището.

Не си разменихме нито дума по стълбите, а когато излязохме през стъклените врати на двора, вече бях готова да го заля с въпроси.

Питър Нокс се бе облегнал на парапета, обграждащ бронзовата статуя на Уилям Хърбърт. Матю рязко спря, пристъпи бързо пред мен и ме защити с едрото си тяло.

— Е, д-р Бишъп, не можахте да го вземете пак — подметна злобно Нокс. — Казах ви, че е било случайно. Дори и една Бишъп не може да развали магията без необходимото обучение. Майка ви можеше и да успее, но май нямате нейния талант.

Матю стисна устни, но не каза нищо. Опитваше се да не се меси в споровете между вещици, но нямаше да издържи безкрайно наглостта на Нокс.

— Ръкописът липсва. Майка ми беше надарена, но не беше кучка. — Бях настръхнала и Матю вдигна леко ръка, за да ме успокои.

— Липсва, значи — ухили се ехидно Нокс. — Но въпреки това го намерихте веднъж. Добре, че не развалихте магията втори път.

— И защо? — попитах нетърпеливо.

— Защото не можем да позволим историята ни да попадне в ръцете на животно като него. Вещиците не общуват с вампири, д-р Бишъп. И има основателни причини за това. Помнете коя сте. Ако забравите, ще съжалявате.

Една вещица не бива да пази тайни от другите вещици. Тогава й се случват лоши неща. Думите на Джилиан още отекваха в главата ми. Усетих как стените на Бодлианската библиотека заплашват да се стоварят върху ми. Опитах се да потисна паническия пристъп, който надигаше глава.

— Ако още един път я заплашиш, ще те убия на място. — Гласът на Матю беше спокоен, но един случаен минавач замръзна за миг, когато го чу, което подсказваше, че лицето му издава силните емоции.

— Матю — помолих тихо. — Не тук.

— Почнал си да убиваш вещици, така ли, Клермон? — изрепчи се Нокс. — Свършиха ли се хората и вампирите?

— Остави я на мира. — Гласът на Матю продължаваше да бъде равен, но тялото му бе готово за скок, ако Нокс направеше и най-малко движение към мен.

Лицето на вещера се изкриви.

— Няма начин. Тя принадлежи на нас, а не на теб. Същото се отнася и за ръкописа.

— Матю — повторих по-настоятелно. Момче на тринайсет години, обикновено човешко същество, с обеща на ухото и блед тен го разглеждаше с интерес. — Хората ни гледат.

Той се пресегна назад и сграбчи ръката ми. Шокът от допира на хладната му кожа до моята топла плът и усещането, че съм вързана за него, ме заляха едновременно. Той ме дръпна напред и ме прегърна.

Нокс се изсмя подигравателно.

— Ще ти е необходимо да направиш нещо повече от това, за да я защитиш, Клермон. Тя ще вземе пак ръкописа и ще ни го даде. Ще се погрижим за това.

Без да каже нищо повече, Матю ме избута през полянката и двамата заедно поехме по калдъръмената пътека покрай „Радклиф Камера“. Той хвърли поглед към затворените порти на „Ол Соулс“, изруга кратко и бурно и продължи да ме влечи към Хай стрийт.

— Близо сме — каза и стисна ръката ми малко по-силно.

Не ме пусна и когато влязохме в сградата. Кимна набързо на портиера по пътя към квартирата си. Качихме се в мансардата му, която беше също толкова топла и уютна като в събота вечерта.

Матю хвърли ключовете си на шкафа и ме бутна безцеремонно на дивана. Изчезна в кухнята и се върна с чаша вода. Подаде ми я, а аз само я държах в ръка, без да я пия, обаче той така силно се намръщи, че ме принуди да отпия, но се задавих.

— Защо не получих ръкописа втория път? — Бях разтърсена, защото Нокс се бе оказал прав.

— Трябваше да послушам инстинктите си. — Матю стоеше до прозореца, стискаше и разпускаше десния си юмрук и не ми обръщаше никакво внимание. — Не можахме да разгадаем връзката ти с магията. Ти си в смъртна опасност, откакто се докосна за първи път до книгата на Ашмол.

— Нокс може да ме заплашва, Матю, но няма да извърши глупост пред очите на толкова много свидетели.

— Ще останеш в Удсток няколко дни. Държа да си далеч от Нокс. Повече никакви случайни срещи в колежа, никакви разминавания в Бодлианската библиотека.

— Нокс се оказа прав: не мога да взема пак ръкописа. Така че ще ме остави на мира.

— Ще ти се, Даяна! Нокс иска да разбере тайните на Ашмол точно толкова, колкото и ние с теб. — Обикновено безупречното лице на Матю сега бе сгърчено от страдание. Той рошеше косата си с пръсти, докато не заприлича на плашило.

— Откъде и двамата сте толкова сигурни, че в скрития текст има тайни? — почудих се аз и се приближих до камината. — Това е алхимична книга. Може би в нея няма нищо повече.

— Алхимията е история на сътворението, разказана с химични средства. Съществата са химия, претворена в биология.

— Но когато този ръкопис е бил създаден, хората не са знаели нищо за биологията, нито са споделяли твоето виждане за химията.

Очите на Матю се присвиха толкова силно, че се превърнаха в цепки.

— Даяна Бишъп, шокиран съм от тесногърдието ти. — Изобщо не се шегуваше. — Създателите на ръкописа може и да не са знаели нищо за ДНК, но какви доказателства имаш, че не са си задавали същите въпроси за сътворението, каквито мъчат и съвременните учени?

— Алхимичните текстове са алегии, не указания. — Пренасочих страха и тревогата си от последните няколко дни към него. — Може да намекуват за по-големи истини, но ако ги следваш, не можеш да проведеш надежден експеримент.

— Никога не съм твърдял обратното — съгласи се той. Погледът му още бе помътнен от потиснат гняв. — Но говорим за потенциални читатели, които са вещици, демони и вампири. Малко свръхестествена дарба, малко извънземна креативност и спомени от далечно минало, с което да се запълнят празнините, могат да дадат на тези същества достъп до информация, която не бихме искали да достигне до тях.

— Информация, която ти не искаш да достигне до тях! — Спомних си обещанието към Агата Уилсън и повиших глас. — Ти не

си по-добър от Нокс. Искаш Ашмол, за да задоволиш собственото си любопитство. — Когато си взех нещата, ръцете ми бяха изтръпнали.

— Успокой се. — Тонът му не ми харесваше.

— Престани да ми казваш какво да правя. — Изтръпването стана по-силно.

Пръстите ми бяха сини и от тях се изстрелваха искри като от бенгалски огън. Изпуснах компютъра си и вдигнах ръце.

Матю би трябвало да е ужасен. Но той изглеждаше просто заинтригуван.

— Това често ли ти се случва? — попита внимателно със спокоен тон.

— О, не! — Хукнах към кухнята, оставяйки искряща следа.

Матю ме настигна до вратата.

— Недей с вода — каза той рязко. — Миришат ми на електричество.

Аха. Това обясняваше последния пожар, който бях предизвикала в кухнята.

Стоях безмълвна и държах ръцете си високо между нас двамата. Гледахме ги известно време, докато пръстите ми порозовяха и искрите отмряха напълно, оставяйки след себе си миризма на изгорял бакелит.

Когато фойерверките свършиха, Матю се облегна на рамката на вратата с небрежното изражение на аристократ от времето на Ренесанса, който позира за портрет.

— Е — отбеляза той, като ме гледаше със спокойствието на орел, готов всеки миг да нападне жертвата си. — Това беше интересно. Така ли става винаги, когато си гневна?

— Не се гневя — възразих и се извърнах от него. Ръката му се стрелна напред и ме обърна пак с лице към него.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. — Гласът му беше тих, но решителността му се бе върнала. — Гневиш се. Току-що се убедих. И за доказателство имам поне една дупка на килима.

— Пусни ме! — Устата ми се изкриви, на лицето ми се появи това, което Сара наричаше „кисела физиономия“. От нея студентите ми трепереха. Точно сега се надявах тя да накара Матю да се свие на топка и да се изтъркаля някъде надалеч. Или поне да ми пусне ръката, за да мога аз да се махна оттук.

— Предупредих те. Приятелството с вампир има усложнения. Дори и да искаш, вече не мога да те пусна.

Наведох поглед към ръката му. Матю изсумтя раздразнено и я отдръпна, а аз се извърнах да си взема чантата.

Не бива да обръщаш гръб на вампир, когато се караш с него.

Ръцете на Матю ме обгърнаха изотзад и ме притиснаха толкова силно към гърдите му, че усетих как мускулите му се свиват и разпускат.

— А сега — каза той право в ухото ми — ще говорим като цивилизовани същества за случилото се. Няма да бягаш от него, нито от мен.

— Пусни ме, Матю. — Борех се да се освободя от ръцете му.

— Не.

Никой мъж не ми бе отказвал, когато го молах да спре да прави нещо — независимо дали ставаше въпрос за духане на носа в библиотеката, или за опит да си пъхне ръката под блузата ми в киносалона. Продължавах да се боря. Но Матю ме стисна по-силно.

— Спри да се бориш с мен. — Звучеше развеселен. — Ще се умориш много преди мен, уверявам те.

На курса по самозащита за жени ме бяха научили какво да правя, ако някой ме сграбчи отзад. Вдигнах стъпало и се опитах да го стоваря върху неговото. Матю обаче го отдръпна навреме и петата ми се заби в пода.

— Можем да продължаваме цял следобед в този дух, ако искаш — промърмори той. — Но честно казано, не ти го препоръчвам. Рефлексите ми са много по-бързи от твоите.

— Пусни ме и ще поговорим — процедих през стиснати зъби.

Той се засмя тихо и пикантният му аромат погали голата кожа на тила ми.

— Не се опитвай да се пазариш с мен, Даяна. Не, ще говорим така. Искам да знам колко пъти пръстите ти са посинявали.

— Не много често. — Инструкторът ми бе препоръчал, ако ме сграбчат отзад, да се отпусна и след това да се измъкна от хватката на нападателя. Но ръцете на Матю се затегнаха още повече. — Няколко пъти в детството. Подпалвах разни неща — кухнята, шкафове. Но сигурно защото се опитвах да си угася дланите на чешмата, а водата

само усилваше огъня. Един или два пъти подпалих пердетата в стаята ми. Дърво извън дома ми, но беше малко дърво.

— И кога се случи за последен път?

— Миналата седмица, когато Мириам ме ядоса.

— И как стана? — попита той, като опря бузата си в моята. Би било успокоително, ако не ме държеше против волята ми.

— Каза ми, че трябва да се науча да се грижа за себе си и да спра да разчитам на теб за защита. В общи линии ме обвини, че играя ролята на принцеса в беда. — Само при спомена кръвта ми закипя и пръстите ми отново изтръпнаха.

— Ти си всичко друго, но не и принцеса в беда, Даяна. Случва ти се за втори път за по-малко от седмица — каза замислено той. — Интересно.

— Не мисля.

— Сигурен съм, че не мислиш така — потвърди той, — но въпреки това си е интересно. А сега да преминем към друга тема. — Приблужи устни към ухото ми, макар че се опитах да се отдръпна, но без успех. — Какви са тези глупости, че се интересувам от нещо повече от един стар ръкопис?

Изчервих се. Краката ми се подкосиха.

— Сара и Ем смятат, че се въртиш около мен, защото искаш нещо от мен. Аз мисля, че искаш Ашмол.

— Но това не е вярно, нали? — прошепна той и нежно потри бузата и устните си в косата ми. Кръвта ми запя. Дори аз я чувах. Той отново се засмя, този път доволно. — И ти не го вярваш. Просто исках да съм сигурен.

Тялото ми се отпусна.

— Матю... — започнах аз.

— Ще те пусна — каза той и се отдръпна. — Но не се втурвай към вратата, ясно?

Още веднъж бяхме влезли в ролите на хищник и жертва. Ако побегнех, инстинктите щяха да му подсказват да ме подгони. Кимнах и той ме пусна, от което аз се почувствах странно неспособна да запазя равновесие.

— Какво да те правя? — Стоеше с ръце на кръста, на лицето му имаше крива усмивка. — Ти си най-разтърсващото същество, което някога съм срещал.

— Никой никога не е знаел какво да ме прави.

— Не се и съмнявам. — Разглеждаше ме известно време. — Отиваме в Удсток.

— Не! В колежа съм в пълна безопасност. — Беше ме предупредил, че вампирите обичат да покровителстват. И беше прав, не ми харесваше.

— Напротив — подчерта и в очите му проблесна гняв. — Някой се е опитвал да проникне в жилището ти.

— Какво? — Бях в шок.

— Разхлабената брава. Не помниш ли?

Всъщност имаше пресни драскотини по металните части. Но аз бях решила, че няма нужда да му казвам за тях.

— Ще останеш в Удсток, докато Питър Нокс напусне Оксфорд.

Сигурно на лицето ми се бе изписала досада.

— Няма да е толкова зле — каза той любезно. — Ще се занимаваш с йога когато си поискаш.

Матю отново се бе превърнал в мой телохранител и нямах голям избор. И ако беше прав — а аз подозирах, че е така — някой вече бе преминал покрай Фред и бе стигнал до квартирата ми.

— Хайде — подкани той и взе чантата с компютъра ми. — Ще те закарам до „Ню Колидж“ и ще изчакам да си събереш багажа. Но този разговор за връзката между Ашмол и посинелите ти пръсти не е приключил — продължи, като ме принуди да го погледна в очите. — Една сега започва.

Слязохме до служебния паркинг и Матю изкара ягуара измежду един скромен воксхол и старо пежо. С ограниченията на трафика в града с кола стигнахме два пъти по-бавно, отколкото щяхме да го направим пеша.

Матю спря пред портите на колежа.

— Веднага се връщам — обещах и праметнах чантата с компютъра на рамо, докато той ми отваряше вратата.

— Д-р Бишъп, имате поща — извика ми Фред във фоайето.

Взех си писмата, а главата ми пулсираше от стрес и тревога.

Размахах пощата си към Матю, преди да се кача в квартирата си.

Когато влязох, изритах обувките и си разтрих слепоочията. Хвърлих поглед към телефонния секретар. Той милостиво не примигваше. Пощата ми се състоеше само от сметки и голям кафяв

плик с името ми, напечатано на него. Имаше марка, която показваше, че е от човек от университета. Пъхнах пръсти и измъкнах съдържанието.

Лист обикновена хартия бе прикрепен към нещо гладко и лъскаво. На хартията бе напечатана само една дума. „Помниш ли?“

С треперещи ръце махнах листа. Той падна на пода и под него се откри позната снимка. Бях я виждала само черно-бяла във вестниците. Тази беше цветна и толкова ясна, колкото в деня, в който бе снимана през 1983 година.

Трупът на майка ми по корем с тебеширени очертания около него, левият ѝ крак бе извит под невъзможен ъгъл. Дясната ѝ ръка се протягаше към баща ми, който лежеше по гръб, черепът му бе счупен отстрани, а торсът му бе разпорен от гърлото до слабините. Част от вътрешностите му бяха извадени и лежах до него на пода.

От устата ми се изтръгна нещо средно между стон и писък. Паднах на пода, цялата треперех и не можех да откъсна очи от снимката.

— Даяна! — викаше ме трескаво Матю, но беше прекалено далеч. Чух как някой натиска бравата. Тропот от стъпки по стълбите, пъхване на ключ в ключалката.

Вратата внезапно се отвори, вдигнах поглед и видях преbledнялото лице на Матю и загрижената физиономия на Фред.

— Д-р Бишъп? — повика ме Фред.

Матю се движеше толкова бързо, та Фред сигурно разбра, че е вампир. Клекна до мен. Зъбите ми тракаха от шока.

— Ако ви дам ключовете, бихте ли закарали колата ми до „Ол Соулс“? — попита Матю през рамо. — Д-р Бишъп не е добре и не трябва да остава сама.

— Не се тревожете, професор Клермон. Ще я оставя тук, на паркинга на ректора — отвърна Фред. Матю му хвърли ключовете и портиерът ги хвана сръчно. След като ми отправи един последен разтревожен поглед, Фред затвори вратата.

— Ще повърна — прошепнах аз.

Матю ме вдигна на крака и ме поведе към банята. Строполих се до тоалетната и повърнах, като изпуснах снимката на пода, за да се хвана с две ръце за чинията. След като изпразних стомаха си,

престанах да треперя така силно, но през няколко секунди цялото ми тяло се разтрисаше.

Затворих капака и посегнах да пусна водата, като се облегнах с цялата си тежест на казанчето, защото не ми стигаше силата. Зави ми се свят. Матю ме хвана, преди да се блъсна в стената на банята.

Изведнъж стъпалата ми се отлепиха от пода. Дясното ми рамо се притисна в гърдите на Матю и усетих ръката му под коленете си. След секунди той ме положи внимателно в леглото, запали лампата и бутна абажура. Хладните му пръсти докоснаха китката ми и от допира им пулсът ми започна да се забавя. Така успях да се фокусирам върху лицето му. То изглеждаше спокойно както винаги, ако не се брои малката тъмна вена до челото му, която потрепваше през минута-две.

— Ще ти донеса нещо за пиене. — Пусна китката ми и стана.

Заля ме нова вълна на паника. Скочих на крака, инстинктите ми подсказваха да бягам възможно най-далече.

Матю ме сграбчи за раменете и се опита да срещне погледа ми.

— Спри се, Даяна.

Стомахът ми притискаше белите дробове и прогонваше от тях всичкия въздух. А аз се борех да се освободя от ръцете му, без да слушам какво ми говори.

— Пусни ме — молех го и притисках и двете си длани в гърдите му.

— Даяна, погледни ме. — Нямахше как да не се подчиня на гласа на Матю и на хипнотичния му поглед. — Какво има?

— Родителите ми. Джилиан ми каза, че вещиците са ги убили. — Гласът ми бе задавен и писклив.

Матю изрече нещо на език, който не разбирах.

— Кога се е случило това? Къде са били? Да не би вещицата да е оставила съобщение на телефонния ти секретар? Да не те е заплашвала? — Той ме стисна още по-здраво.

— Нигерия. Каза, че семейство Бишъп вечно създавали проблеми.

— Ще дойда с теб. Но нека първо завъртя няколко телефона. — Матю пое дълбоко дъх. — Толкова съжалявам, Даяна.

— Къде ще дойдеш? — Нищо не разбирах.

— В Африка. — Матю изглеждаше объркан. — Някой ще трябва да идентифицира телата.

— Родителите ми бяха убити, когато бях на седем години.

Очите му се разшириха от изненада.

— И въпреки че се е случило толкова отдавна, вещиците още говорят за тях — Джилиан, Питър Нокс. — Започнах да треперя, защото паниката отново ме овладя. Усетих как към гърлото ми се надига вик. Матю ме притисна към себе си, преди да изкрещя. Прегръщаше ме толкова силно, че усещах очертанията на мускулите и костите му. Викът се превърна в стон. — На вещиците, които пазят тайни, се случват лоши неща. Така каза Джилиан.

— Каквото и да е казала, няма да позволя на Нокс, нито на някоя друга вещица да те нарани. Сега си в моите ръце. — Гласът му беше свиреп. Сведе глава и опря буза в косата ми, докато плачех. — О, Даяна. Защо не ми каза?

Ръждивата верига някъде дълбоко в душата ми започна да се отпуска. Развиваше се брънка по брънка там, където бе стояла непокътната и бе чакала него. Заедно с нея се разтвориха и ръцете ми, които досега бяха свити в юмруци и опрени в гърдите му. Веригата не спираше да пада надолу към неизбродните дълбини, в които имаше само мрак и Матю. Накрая се опъна в цялата си дължина и ме свърза с вампира. Въпреки ръкописа, въпреки че в ръцете ми имаше достатъчно електричество да захрани микровълнова печка, и въпреки снимката, докато бях свързана с него, аз бях в безопасност.

Когато стоновете ми утигнаха, Матю се отдръпна.

— Ще ти донеса вода, а след това ще си починеш. — Тонът му подсказваше, че това не подлежи на обсъждане. Върна се след секунди с чаша вода в ръка и две хапчета. — Изпий ги — каза и ми ги подаде заедно с водата.

— Какво е това?

— Успокоително. — Строгият му поглед ме накара да сложа и двете таблетки в устата си и веднага да ги преглътна с вода. — Нося го откакто ми каза, че страдаш от панически пристъпи.

— Мразя транквилантите.

— Преживя шок, във вените ти има прекалено много адреналин. Имаш нужда да се отпуснеш. — Матю ме зави плътно с юргана като в пашкул. Седна на леглото, чух как обувките му тупнаха на пода, преди да се изтегне, облегнал гръб на възглавниците. Притиснах увитото си в юргана тяло към него и въздъхнах. Матю се пресегна с лявата си ръка

и ме притисна. Въпреки завивката помежду ни се чувствах като у дома си.

Лекарството проникна в кръвоносната ми система. Докато се унасях, телефонът на Матю завибрира в джоба му и ме стресна.

— Нищо важно, сигурно е Маркълс — каза той и ме целуна по челото. Сърдечният ми ритъм се успокои. — Опитай се да си починеш. Вече не си сама.

Все още усещах веригата, която ме свързваше с Матю, свързваше вещицата с вампира.

Брънките ѝ вече бяха силни и блестящи и аз се унесох.

16.

През прозореца на Даяна нахлу мрак и чак тогава Матю стана от леглото. Първоначалното ѝ безпокойство бе преминало и тя заспа дълбоко. Той долови леките промени в аромата ѝ, след като шокът премина. Всеки път, когато се сетеше за Питър Нокс или Джилиан Чембърлейн, се изпълваше с хладна свирепост.

Матю не си спомняше откога не бе чувствал такава нужда да брани друго същество. Изпитваше и други емоции, които не му се искаше да признае или назове по име.

Тя е вещица, напомни си той, докато я гледаше как спи. Тя не е за теб.

Колкото повече си го повтаряше, толкова по-малко имаше значение.

Най-накрая се отдръпна внимателно от нея и отиде във всекидневната, като остави вратата открената, ако пак стане неспокойна.

Когато остана сам в коридора, вампирът пусна на повърхността гнева, който бушуваше в него от часове. Силата му за малко да го задуши. Издърпа кожената лента изпод пуловера си и докосна изтърканата, гладка повърхност на сребърното ковчеже на Лазар. Само равномерното дишане на Даяна го спираше да изскочи в нощта и да подгони вещицата и вечерата.

Часовниците в Оксфорд отброиха осем удара, познатият им уморен звън напомни на Матю за пропуснатото обаждане. Извади телефона от джоба си и провери съобщенията, като прескачаше тези от системите за сигурност в лабораторията и „Старата ложа“. Имаше няколко от Маркъс.

Намръщи се и набра номера на гласовата си поща. Маркъс обикновено не изпадаше в паника. Какво може да е толкова спешно?

— Матю. — В познатия глас нямаше и следа от обичайния игрив чар. — Получих резултатите от ДНК теста на Даяна. Те са... изненадващи. Обади ми се.

Записът още не беше свършил, когато пръстът на вампира натисна един бутон на телефона. Приглади коса със свободната си ръка и зачака Маркър да вдигне. Той го направи след първото позвъняване.

— Матю. — В гласа му нямаше сърдечност, само облекчение. Беше му оставил съобщението преди часове. Дори бе проверил в любимото оксфордско място на Матю, музея „Пит Ривърс“, където вампирът можеше често да бъде намерен следобед да разделя вниманието си между скелет на игуанодон и статуя на Дарвин. Накрая Мириам го изгони от лабораторията, раздразнена от непрекъснатите му въпроси къде е Матю и с кого.

— С нея е, разбира се — бе му казала Мириам в късния следобед с неодобрителен тон. — Къде другаде? И ако не смяташ повече да работиш, върви си у дома и го изчакай там да ти се обади. Пречиш ми.

— Какво показаха тестовете? — попита тихо Матю, но в тона му се прокрадна гняв.

— Какво се е случило? — попита го веднага Маркър.

Снимка на пода на банята привлече вниманието на Матю.

Даяна я бе стискала целия следобед. Той присви очи, за да се фокусира върху изображението.

— Къде си? — попита дрезгаво.

— Вкъщи — отвърна тревожно Маркър.

Матю взе снимката от пода и по миризмата намери листа, който се бе пхнал наполовина под дивана. Прочете единствената дума и въздъхна дълбоко.

— Донеси анализите и паспорта ми в „Ню Колидж“. Квартирата на Даяна е в крилото до градината на върха на седмото стълбище.

Двайсет минути по-късно Матю отвори вратата настръхнал и със свирепост изражение на лицето. По-младият вампир трябваше да събере всичките си сили, за да не отстъпи назад.

Маркър подаде с много премерени движения бежова папка и паспорт с кафяви корици. Не влизаше без покана от Матю, не и когато другият вампир беше в това състояние.

Поканата обаче не идваше. Все пак накрая Матю взе папката и отстъпи, за да пусне Маркър да влезе.

Докато Матю разглеждаше резултатите от тестовете на Даяна, Маркър внимателно го наблюдаваше. Чувствителният му нос подуши износените дамаски и старото дърво, както и миризмите на страха на

вещицата и на овладените с труд емоции на вампира. Той също бе разлюлян от нестабилната комбинация и инстинктивно простена.

С годините Маркърс бе започнал да цени положителните качества на Матю — състраданието му, съвестта, търпението, които проявяваше към хората, които обича. Познаваше и недостатъците му, сред които най-големият беше гневът. Обикновено гневът на Матю бе толкова разрушителен, че щом отровата му влезеше в кръвта му, той изчезваше за месеци, понякога и за години, докато успее да я пребори.

Ала Маркърс никога не бе виждал баща си толкова вледеняващо гневен, колкото беше сега.

Матю Клермон влезе в живота на Маркърс през 1777 година и го промени завинаги. Появи се във фермата на семейство Бенет с импровизирана носилка с маркиз Дьо Лафайет, който бе ранен в битката при Брендиуайн^[1]. Матю се извисяваше над останалите мъже и командваше всички, независимо от чина им.

Никой не оспорваше лидерството му — дори Лафайет, който се шегуваше с приятеля си въпреки раните. Но чувството за хумор на маркиза не можеше да спре грубостта на Матю. Когато Лафайет заяви, че иска преди него да се погрижат за войниците с по-сериозни наранявания, Клермон избухна на френски и използва толкова неприлични думи и заплахи, че собствените му хора го изгледаха със страхопочитание, а маркизът млъкна и се подчини.

Маркърс бе слушал с широко отворени очи как френският воин се бе опълчил на началника на медицинския корпус на армията, уважавания д-р Шипън, и бе обявил методите му на лечение за варварски. Клермон поиска вторият след главния лекар, Джон Кокран, да лекува Лафайет. Два дни по-късно Клермон и Шипън се скараха по сложни анатомични въпроси на чист латински — за радост на медицинския персонал и генерал Вашингтон.

Матю бе избил много британски войници, преди бунтовническата армия да бъде разбита край Брендиуайн. Мъжете в болницата разказваха невероятни истории за безстрашието му в битка. Някой твърдяха, че се връзвал право в редиците на врага, недосегаем за куршуми и байонети. Когато стрелбата спря, Клермон настоя Маркърс да остане с маркиза като негов санитар.

През есента, когато Лафайет се възстанови достатъчно, за да може да язди, двамата изчезнаха в горите на Пенсилвания и Ню Йорк. Върнаха се с армия воители от племето онайда. Индианците наричаха Лафайет „Кейюла“ заради уменията му в ездата. Към Матю се обръщаха с „атлутанун“, вожд-воин, заради способността му да води мъжете в битка.

Матю остана с тази армия дълго след като Лафайет се върна във Франция. Маркът продължи да служи като санитар. Ден след ден превързваше раните на воитите, причинени от мускети, гюлета и саби. Клермон винаги търсеше него, когато някой от хората му беше ранен. Твърдеше, че Маркът имал лечителска дарба.

Малко след като американската армия влезе в Йорктаун през 1781 година, Маркът заболя от треска. В това състояние лечителската му дарба не струваше пукната пара. Лежеше и трепереше, за него се грижеха само когато някой от медицинския персонал успееше да се откъсне от основната си дейност. След четириднешно страдание Маркът усети, че умира. Клермон дойде да посети ранените си воити, придружен отново от Лафайет, видя Маркът на счупената койка в ъгъла и помириша приближаващата смърт.

Френският офицер седна до младия мъж и през нощта му разказа историята си. Маркът си помисли, че сънува. Човек, който пие кръв и не може да умре? Като го чу, Маркът реши, че вече е мъртъв и е подложен на мъчение от някой от дяволите, за които баща му го бе предупредил, че ще го поемат в отвъдното заради греховната му природа.

Вампирът му обясни, че ще може да преживее треската, но ще трябва да плати цена. Първо, ще бъде прероден. След това ще му се наложи да ловува, да убива и да пие кръв — дори и човешка. За известно време жаждата му ще направи работата му сред ранените и болните невъзможна. Матю обеща да изпрати Маркът в университет, докато свикне с новия си живот.

Малко преди да съмне, когато болката стана непоносима, Маркът реши, че желанието му за живот е по-силно от страха от новото му битие на вампир. Матю изнесе трескавото му отпуснато тяло от болницата и двамата отидоха в гората, където ги чакаха индианците, за да ги отведат в планината. В една далечна пещера, където никой не можеше да чуе писъците му, Матю му източил кръвта. Маркът още

помнеше силната жажда, която изпита след това. Тя го подлудяваше, отчаяно искаше да погълне всичко студено и течно, което му се изпречи пред очите.

Накрая Матю прегриза китката си и даде на Маркърс да пие. Силната кръв на вампира го върна към живота.

Индианците чакаха търпеливо пред отвора на пещерата, а след това, когато се появи жаждата му за кръв, го държаха настрана от близките ферми. Бяха познали какъв е Матю в мига, в който се бе появил в селището им. Беше като Дагуаноениент, вещицата, която живееше в торнадо и не можеше да умре. За тях беше загадка защо боговете бяха решили да надарят френския воин с тези качества, но боговете бяха известни със странните си решения. Единственото, което можеха да направят, бе да предават на децата си легендата за Дагуаноениент и да ги научат как да убиват подобни същества, като ги изгорят, стрият костите им на прах и ги прърснат в четирите посоки на света, за да не могат да се преродят.

Маркърс се държеше като дете, каквото си и беше, виеше от страх и жажда. Матю хвана елен, за да нахрани младия мъж, който се бе преродил като негов син, а той набързо изсмука и последната му капка кръв. Това го засити, но не успокои бурята във вените му, в които сега течеше древната кръв на Матю.

Цяла седмица Матю носеше животни в леговището им, накрая реши, че Маркърс е готов сам да ловува. Баща и син подгониха елени и мечки през гъстата гора и по огрените от лунната светлина планински хребети. Матю го научи да души въздуха, да дебне в сенките за най-малкото движение и да усеща промените във вятъра, които могат да доведат пресни следи към тях. Научи го и да убива.

В тези първи дни Маркърс копнееше за по-богата кръв. Нуждаеше се от нея, за да утоли силната си жажда и да нахрани изгладнялото си тяло. Но Матю изчака Маркърс да се научи да хваща елени, да ги поваля и да изпива кръвта им, без да оставя следи, преди да му позволи да ловува хора. Жените бяха забранени. Прекалено обърквачи са за новите вампири, обясни му Матю, а и границите между секс и смърт, ухажване и ловуване бяха прекалено размити.

Отначало баща и син се хранеха с болни британски войници. Някои умоляваха Маркърс да им пощади живота и Матю го научи как да се храни с топлокръвни, без да ги убива. След това подгониха

престъпници, които със сълзи на очи искаха милост, но не я заслужаваха. Във всеки отделен случай Матю караше Маркърс да обяснява защо е избрал точно тази жертва. Моралът на младежа се разви по начин, който му позволяваше да овладее нуждите си, но също така и да оцелява.

Матю бе известен със силно развитото си чувство за справедливост. Всичките му грешни решения се дължаха на гняв. Маркърс разбра, че баща му с времето става все по-малко податлив на тази опасна емоция. Може и така да беше, но тази вечер в Оксфорд той имаше същото хищническо изражение като край Брендиуайн — а наоколо нямаше бойно поле, на което да излее гнева си.

— Сгрешил си. — Матю вдигна свирепия си поглед от ДНК анализите на вещицата.

Маркърс поклати глава.

— Направих тестовете два пъти. Мириам потвърди резултатите ми с ДНК от слюнката. Признавам, че са изненадващи.

Матю въздъхна.

— Абсурдни са.

— Даяна притежава почти всеки генетичен маркер, който сме виждали в една вещица. — Устните му се изкривиха в мрачна гримаса, когато отгърна последната страница. — Но ето тази верига ни притеснява.

Матю прелисти набързо доклада. Там имаше повече от двайсет вериги от ДНК, някои къси, други — дълги, до които с дребния си почерк Мириам бе написала червени въпросителни.

— Господи — възкликна той и го хвърли обратно към сина си. — Вече си имаме достатъчно грижи. Онова копеле Питър Нокс я заплаши. Исква ръкописа. Даяна се опита да го вземе отново, но беше изчезнал от библиотеката и не можаха да го намерят. Нокс е убеден — поне засега — че първия път го е взела, като нарочно е развалила магията.

— Така ли е направила?

— Не. Даяна няма нито познания, нито контрол над нещо толкова сложно. Силата ѝ е напълно хаотична. Направи ми дупка на килима. — Матю изглеждаше огорчен и синът му се опита да скрие усмивката си. Баща му много обичаше антиките си.

— Тогава ще държим Нокс далеч и ще дадем възможност на Даяна да овладее дарбите си. Не ми изглежда много сложно.

— Нокс не е единствената ми грижа. Днес Даяна получи това по пощата. — Матю взе снимката и придружаващата я бележка и ги подаде на сина си. Продължи да говори с равен, но заплашителен глас: — Родителите ѝ. Помня, че съм чувал за двама американци, убити в Нигерия, но това беше много отдавна. Никога не съм ги свързвал с Даяна.

— Мили боже — възкликна тихо Маркъс. Взря се във фотографията и се опита да си представи какво ли е да получиш изображение на собствения си баща, заклан и изкормен, и хвърлен в мръсотията да умре.

— Има и още нещо. Доколкото разбирам, Даяна винаги е вярвала, че родителите ѝ са убити от човешки същества. Това е главната причина да държи магията далеч от живота си.

— Няма да успее, нали? — промърмори Маркъс, спомняйки си за ДНК на вещицата.

— Не — съгласи се Матю с мрачно изражение. — Докато бях в Шотландия, друга американска вещица, Джилиан Чембърлейн, ѝ каза, че убийците на родителите ѝ изобщо не били човешки същества, а вещици.

— Нима?

— Не съм сигурен. Но тук са набъркани много повече неща от откриването на алхимичния текст. — Тонът на Матю вече беше зловец. — И смятам да разбера какви.

Нещо сребристо проблесна под тъмния пуловер на баща му. Пак носи ковчежето на Лазар, осъзна Маркъс.

Никой в семейството не говореше открито за Елинор Сейнт Леджър и събитията около смъртта ѝ от страх да не разгневи Матю. Маркъс знаеше, че баща му не е искал да напуска Париж през 1140 година, където бил щастлив студент по философия. Но когато главата на семейството, бащата на Матю — Филип, го повикал в Йерусалим, за да му помогне да разреши възникналите проблеми, опустошаващи Светите земи след края на Кръстоносния поход на папа Урбан II, Матю се подчинил без да задава въпроси. Вече бил срещнал Елинор, бил се запознал с голямото ѝ английско семейство и без съмнение бил влюбен.

Но семействата Сейнт Леджър и Клермон често били от двете страни на барикадата и по-големите братя на Матю — Юг, Годфроа и Болдуин — настоявали да остави тази жена и да им позволи да унищожат семейството ѝ. Матю отказал. Един ден Матю и Болдуин спорели за някаква дребна политическа криза, в която участвало и семейство Сейнт Леджър, и се разгорещили твърде много. Елинор се намесила да ги разтърве. Когато Матю и Болдуин се осъзнали, тя била изгубила прекалено много кръв, за да може да оцелее.

Маркърс още не можеше да разбере защо Матю бе оставил Елинор да умре, щом я е обичал толкова много.

— Тази снимка е заплаха, и то доста агресивна. Хамиш смята, че името Бишърп плаши вещиците, но аз се боя от обратното. Колкото и да е голяма вродената дарба на Даяна, тя не може да се пази, а е прекалено самостоятелна, за да поиска помощ. Искам да останеш при нея няколко часа. — Той откъсна очи от снимката с Ребека Бишърп и Стивърн Прокър. — А аз ще намеря Джилиан Чембърлейн.

— Няма как да си сигурен, че Джилиан е изпратила фотографията — отбеляза Маркърс. — По нея има две различни миризми.

— Другата е на Питър Нокс.

— Но Питър Нокс е член на Паството! — Маркърс знаеше, че по време на Кръстоносните походи бил създаден деветчленен съвет на демони, вещици и вампири — по трима представители от всеки вид. Работата на Паството беше да осигури безопасността на свръхестествените същества, като се погрижи никое от тях да не привлича вниманието на обикновените хора. — Ако направиш крачка в тази посока, ще сметнат, че подлагаш на съмнение правомощията им. Цялото семейство ще пострада. Нали не смяташ да ни поставиш в опасност, само за да отмъстиш за една вещица?

— Ти се съмняваш в лоялността ми, така ли? — изръмжа Матю.

— Не, в преценката ти — възрази разгорещено Маркърс, застанал безстрашно лице в лице с баща си. — Този абсурден роман и без това е истинска напасть. Паството вече има достатъчна причина да предприеме нещо срещу теб. Не им давай още една.

По време на първото посещение на Маркърс във Франция вампирската му баба му бе обяснила, че е длъжен по силата на споразумение да не влиза в близки отношения с други видове

същества, както и да не се бърка в политиката и религията на обикновените хора. Всички други контакти с човешките създания, включително и сърдечните връзки, би трябвало също да се избягват, но били позволени, стига да не водят до проблеми. Маркът предпочиташе да общува с вампири и винаги се бе движил в тяхната компания, така че условията на споразумението нямаха никакво значение за него — досега.

— Вече на никого не му пука — изтъкна отбранително Матю и сивите му очи се стрелнаха по посока на спалнята на Даяна.

— Мили боже, тя не знае за споразумението — подхвърли презрително Маркът. — И ти нямаш намерение да ѝ кажеш. Много добре знаеш, че не можеш вечно да криеш тази тайна от нея.

— Паството няма да ме накара да спазвам обещание, дадено преди почти хиляда години. Светът днес е друг. — Сега погледът на Матю бе впит в старинна литография с богинята Диана, която се прицелваше с лъка си в бягащ сред гората ловец. Спомни си цитат от книга, писана преди много време от негов приятел — „вече не сме преследвачи, а преследвани“^[2] — и потръпна.

— Помисли си, преди да предприемеш каквото и да било, Матю.

— Вече взех решение. — Избягваше погледа на сина си. — Би ли я наглеждал, докато ме няма, да видиш дали е добре?

Маркът кимна, не можеше да се съпротивлява на заповедническия тон на баща си.

След като затвори вратата след него, Маркът отиде при Даяна. Повдигна единия ѝ клепац, след това другия, хвана китката ѝ. Помириса страха и стреса, които я обгръщаха. Долови и лекарството, което още беше в кръвта ѝ. Добре, помисли си той. Поне баща му е проявил достатъчно разум да ѝ даде успокоително.

Продължи да преглежда състоянието на Даяна, взираше се като през микроскоп в кожата ѝ, слушаше дишането ѝ. Когато приключи, се изправи тихо до леглото на вещицата и погледа как сънува. Челото ѝ бе набръчкано и смръщено, сякаш се караше с някого.

След прегледа Маркът знаеше две неща. Първо, Даяна щеше да се оправи. Бе преживяла силен шок и имаше нужда от почивка, но той не бе оставил трайни увреждания. Второ, миризмата на баща му бе по цялото ѝ тяло. Беше го направил нарочно, за да я бележи и всеки вампир да знае на кого принадлежи тя. Това означаваше, че работата бе

отишла по-далеч, отколкото Маркърс си мислеше, че е възможно. Щеше да му е трудно да откъсне баща си от вещицата, ако историите, които баба му бе разказвала, бяха верни.

Матю се върна след полунощ. Изглеждаше още по-гневен, но безупречно облечен както винаги. Прокара пръсти през косата си и влезе в стаята на Даяна, без да каже и дума на сина си.

Маркърс знаеше, че не бива да му задава въпроси. След като излезе от стаята на вещицата, го попита само:

— Ще обсъдиш ли ДНК теста с Даяна?

— Не — отвърна кратко Матю без следа от вина, че смята да скрие толкова важна информация от нея. — Нито ще й кажа какво могат да й сторят вещиците от Паството. Тя преживя достатъчно.

— Даяна Бишърп не е толкова крехка, колкото мислиш. Нямах право да криеш тази информация, ако смяташ да продължиш да общуваш с нея. — Маркърс знаеше, че животът на вампирите не се измерва в часове и години, а в опазени и разкрити тайни. Вампирите криеха личните си връзки, имената, които придобиваха, подробности от множеството животи, които бяха водили. А баща му пазеше повече тайни от останалите и склонността му да бъде тайнствен и със собственото си семейство беше изключително тревожна.

— Не се бъркай в това, Маркърс — изръмжа баща му. — Не е твоя работа.

Маркърс изруга.

— Проклетите ти тайни ще разсипят семейството.

Матю хвана сина си за реверите.

— Моите тайни са опазили семейството през вековете, сине. Какво щеше да си днес, ако не бяха моите тайни?

— Храна за червеите в безименен гроб в Йорктаун, предполагам — каза Маркърс задъхано. Гласните му струни се бяха стегнали. През годините се бе опитвал не много успешно да разкрие тайните на баща си. Никога не бе успял да разбере кой бе подсказал на Матю, че Маркърс се е развилнял в Ню Орлиънс, след като Джеферсън купи Луизиана например. Там той бе създавал вампирско семейство от млади и безотговорни хора, буйни и чаровни като самия него. Групичката на Маркърс — в която имаше обезпокоително голям брой комарджии и непрокопсаници — рискуваше да бъде разобличена от хората всеки

път, когато излизаше по тъмно. Помнеше, че вещиците на Ню Орлиънс му бяха дали ясно да разбере желанието им да напусне града.

Тогава без покана и без предупреждение се появи Матю заедно с една разкошна вампирка от смесена раса — Жулиет Дюран. Дватама започнаха кампания, целяща да дисциплинира семейството на Маркъс. Само след дни сключиха дяволски съюз с елегантен млад френски вампир от Гардън Дистрикт, който имаше невероятна златиста коса и зъл характер. Точно тогава започнаха истинските неприятности.

До края на втората седмица групата на Маркъс беше мистериозно намалела. Членовете ѝ продължаваха да бъдат убивани и да изчезват безследно, а Матю започна да мърмори за опасностите, които дебнат в Ню Орлиънс. Жулиет, която Маркъс само за няколко дни започна да ненавижда, се усмихваше загадъчно и шепнеше окуражително в ухото на баща му. Беше най-манипулативното същество, което бе виждал, и затова се зарадва, когато Матю се раздели с нея.

Под натиска на останалите му отрочета Маркъс обеща тържествено да се държи прилично, но само ако баща му и Жулиет си тръгнат.

Матю се съгласи, но преди това му обясни надълго и нашироко какво се очаква от членовете на семейство Клермон.

— Ако си решил да ме правиш дядо — каза баща му по време на изключително неприятен разговор, проведен в присъствието на едни от най-старите и най-влиятелните вампири в града, — настоявам да си по-внимателен. — От спомена Маркъс още потръпваше.

Кой и какво даде право на Матю и Жулиет да се държат по този начин си оставаше загадка. Силата на баща му, лукавостта на Жулиет и авторитетът на фамилията Клермон сигурно са им помогнали да спечелят подкрепата на останалите вампири. Но имаше и нещо друго. Всички свръхестествени същества в Ню Орлиънс, дори и вещиците, се отнасяха към баща му като към кралска особа.

Маркъс се почуди дали е бил член на Паството. Това би обяснило много неща.

Гласът на Матю прогони спомените.

— Даяна може и да е смела, Маркъс, но няма нужда да знае всичко. — Пусна младежа и отстъпи назад.

— А знае ли за семейството ни? За другите ти деца? — „А дали знае за баща ти?“ — помисли си Маркърс, но не го каза на глас.

Ала въпреки това Матю прочете мислите му.

— Не разказвам историите на други вампири.

— И правиш грешка — изтъкна Маркърс, като поклати глава. — Даяна няма да ти благодари, че криеш разни неща от нея.

— Така твърди и Хамиш. Когато е готова, ще й разкажа всичко, но не преди това. — Беше категоричен. — Сега единствената ми грижа е да я изведа от Оксфорд.

— В Шотландия ли ще я скриеш? Там със сигурност никой няма да я намери. — Маркърс си спомни веднага усамотеното имение на Хамиш. — Или ще я заведеш в Удсток, преди да тръгнеш?

— Закъде? — Матю бе озадачен.

— Накара ме да ти донеса паспорта. — Сега пък младежът беше озадачен. Типично за баща му беше, след като се разгневи, да замине, докато овладее емоциите си.

— Нямам намерение да изоставям Даяна — заяви с леден глас Матю. — Ще я заведа в Сен Тропе.

— Не може да я държиш под един покрив с Изабо! — Викът на Маркърс проехтя из цялата стая.

— Това е и мой дом — отвърна Матю и стисна инатливо устни.

— Майка ти открито се хвали колко вещици е убила и обвинява всяка вещица, която срещне, за случилото се с Луиза и баща ти.

Лицето на Матю се сгърчи и най-накрая Маркърс разбра. Снимката бе напомнила на баща му за смъртта на Филип и за битката на Изабо с лудостта в последвалите години.

Матю притисна слепоочията си с длани, сякаш отчаяно се опитваше да изтръгне от мозъка си по-добър план.

— Даяна няма нищо общо и с двете трагедии. Изабо ще разбере.

— Няма, знаеш, че няма — настоя Маркърс. Обичаше баба си и не искаше тя да бъде наранена. Но ако любимецът й Матю заведеше в дома й вещица, тя щеше да бъде наранена. И то жестоко.

— Няма по-сигурно място от Сен Тропе. Вещиците доста ще си помислят, преди да се доближат до Изабо, особено в собствения й дом.

— За бога, не бива да оставяш двете сами в една къща.

— Няма — обеща Матю. — Искам двамата с Мириам да се преместите за известно време в къщата до портата, да се надяваме така

да убедим всички, че Даяна е в имението. След време ще разберат истината, но все пак ще спечелим няколко дни. Ключовете са у портиера. Върни се след няколко часа, когато ще сме заминали. Вземи завивките ѝ от леглото, миризмата ѝ е по тях, и тръгвай към Удсток. Остани там, докато не ти се обадя.

— Можеш ли да пазиш едновременно вещицата и себе си? — попита тихо Маркърс.

— Ще се справя — каза убедено Матю.

Маркърс кимна, двамата вампири си стиснаха ръцете и си размениха разбиращи погледи. Всичко, което можеха да си кажат в такива моменти, отдавна вече беше изречено.

Когато отново остана сам, Матю седна на дивана и обхвана главата си с ръце. Бурната съпротива на Маркърс го беше разколебала.

Вдигна очи и отново се взря в литографията с богинята на лова, гонеща жертвата си. Друг цитат от същата стара поема изплува в ума му.

— „Видях я да излиза от гората — прошепна той — на лов за мен, любима Диана.“

Спалнята бе прекалено далеч и нямаше как топлокръвно същество да го чуе. Но Даяна се размърда и извика. Матю бързо отиде при нея и я взе в обятията си. Отново го обзе желанието му да я закриля, а заедно с него се върна и усещането за цел.

— Тук съм — промълви той в разноцветните кичури на косата ѝ. Погледна спящата Даяна, устата ѝ бе нацупена, челото ѝ бе силно смръщено. Беше гледал това лице часове наред и го познаваше добре, но противоречията му още го очароваха. — Да не си ме омагьосала? — почуди се той на глас.

Тази вечер Матю осъзна, че се нуждае от нея повече от всичко друго на света. Нито семейството му, нито жаждата му за кръв имаха значение, когато трябваше да я пази и да е близо край нея. Ако това означаваше да си омагьосан, той бе загубен.

Притисна я по-силно, прегръщаше я, докато спеше, така както не би си позволил, когато е будна. Тя въздъхна и се настани по-удобно в ръцете му.

Ако не беше вампир, нямаше да долови тихите думи, които тя промълви, когато стисна амулета под пуловера му и притисна другия си юмрук до сърцето му.

— Не си загубен. Аз те намерих.

Матю се почуди за миг дали си е въобразил, че ги чува, но знаеше, че не е.

Тя чуваше мислите му.

Не през цялото време, не и докато беше будна, все още не. Но беше въпрос на време, преди да научи всичко за него. Щеше да разбере тайните му, мрачните и ужасни неща, срещу които не му бе стигнала смелостта да се опълчи.

Тя му отвърна отново с тих шепот:

— Аз съм достатъчно смела и за двамата.

Матю притисна глава в нейната.

— Налага ти се да бъдеш.

[1] Битката при Брендиуайн се провежда на 1 септември 1777 година и е част от Американската война за независимост. Завършва с решителна победа на британската армия. — Б.пр. ↑

[2] Откъс от поема на Джордано Бруно (1548–1600). — Б.пр. ↑

17.

Усещах силен вкус на карамфил в устата си и бях увита като мумия в завивката си. Когато се размърдах, старите пружини на леглото леко проскърцаха.

— Шшт. — Устните на Матю бяха до ухото ми, а тялото му бе долепено в гърба ми. Лежахме прегърнати като лъжици, силно притиснати един в друг.

— Колко е часът? — попитах дрезгаво.

Матю леко се отдръпна и си погледна часовника.

— Минава един.

— Колко време съм спала?

— От около шест часа предния следобед.

Предния следобед!

В ума ми се завъртяха думи и образи: алхимичният ръкопис, заплахата на Питър Нокс, посинелите ми пръсти, излъчващи електричество, снимката на родителите ми, застиналата във вечен стремеж ръка на майка ми.

— Ти ми даде лекарство. — Опитах се да се освободя от завивката. — Не обичам лекарства, Матю.

— При следващия шок ще те оставя ненужно да страдаш. — Отгърна юргана с едно движение, което бе по-ефективно от цялата ми битка със завивките.

Резките му думи разбъркаха спомените ми и на повърхността изплуваха нови образи. Изкривеното лице на Джилиан Чембърлейн, която ме предупреждава да не пазя тайни, листът, който ме питаше дали си спомням. За миг се почувствах отново на седем години и се опитвах да осмисля защо умните ми жизнени родители вече ги няма в живота ми.

Протягах ръце към Матю, докато виждах в съзнанието си как ръката на майка ми се протяга към баща ми пред тебеширеното очертание. Детската ми мъка след смъртта им се сблъска с ново съчувствие на вече възрастната ми същност към майка ми, която

отчаяно се опитва да докосне баща ми. Дръпнах се рязко от ръцете на Матю, вдигнах колене към гърдите си и заех отбранителна поза, свита на кълбо.

Матю искаше да помогне, виждах го, но не бе сигурен в мен, а и сянката на собствените му объркани емоции падна върху лицето му.

Отново чух в главата си отровния глас на Нокс: „Помни коя си“.
„Помниш ли?“ — питаше бележката.

Обърнах се внезапно към вампира и се хвърлих към него. Родителите ми вече ги нямаше, но Матю бе тук. Пъхнах глава под брадичката му и се заслушах няколко минути в редките удари на сърцето му. Бавният ритъм на вампирското сърце скоро ме приспа.

Но когато се събудих в тъмното, пулсът ми бе ускорен. Разритах завивките и успях да седна. Матю зад мен включи лампата, чийто абажур все още бе отместен.

— Какво има? — попита той.

— Магията ме намери. Вещиците също. Ще бъда убита заради магиите си също като родителите ми. — Думите се лееха от устата ми, обземаше ме паника. Изправих се, олюлявайки се, на крака.

— Не. — Матю също се изправи и застана между мен и вратата. — Ще застанем лице в лице с това, Даяна, каквото и да е то. Иначе вечно ще бягаш.

Част от мен знаеше, че е прав. Но останалата част искаше да се скрие в мрака. Но как бих могла, когато на пътя ми бе застанал вампир?

Въздухът около мен се завъртя, сякаш се опитах да прогоня чувството, че съм хваната в капан. По краката ми полазиха ледени тръпки. Въздухът се вдигна нагоре и покрай лицето ми повя лек бриз, който разлюля завивките и пердетата.

— Всичко е наред. — Нарочно повиши глас, за да надвика вихъра и да ме успокои.

Но това не бе достатъчно.

Вятърът се усилваше, аз вдигнах ръка и го превърнах в цилиндър, който ме обви сигурно като юрган. От другата му страна стоеше Матю с протегната ръка, впил поглед в мен. Когато отворих уста, за да го предупредя да се пази, от нея не излезе нищо друго, освен леден въздух.

— Всичко е наред — повтори той, без да откъсва очи от моите.
— Не мърдай.

Не бях осъзнала, че това е проблемът, докато той не го изрече.

— Обещавам — казах аз.

Вятърът започна да утихва. Циклонът, който ме обгръщаше, се превърна във вихър, а после в лек бриз, накрая напълно изчезна. Въздъгнах и се отпуснах на колене.

— Какво се случва с мен? — Всеки ден тичах, гребях или се занимавах с йога и тялото ми изпълняваше каквото му наредях. А сега вършеше невъобразими неща. Сведох поглед, за да се уверя, че от ръцете ми не хвърчи електричество и около глезените ми не вее вятър.

— Това беше вещерски вятър — обясни ми Матю, без да помръдва. — Знаеш ли какво представлява?

Бях чувала за вещица в Олбъни, която можела да призовава бурите, но никой никога не бе наричал това умение вещерски вятър.

— Не — признах си, като продължавах да хвърлям погледи към ръцете и стъпалата си.

— Някои вещици наследяват способността да управляват въздушните стихии. Ти си една от тях — обясни ми той.

— Изобщо не ги управлявах.

— Беше ти за първи път — отбеляза той делово. И посочи недокоснатите пердета и чаршафи, всички разхвърляни по скрина и пода дрехи, които си стояха на същите места, на които бяха оставени сутринта. — И двамата сме още на крака, а на стаята не й личи, че през нея е минало торнадо. Това си е управление — засега.

— Но не стана по моя воля. Тези неща така изневиделица ли се случват на вещиците? Имам предвид вихрите и електрическите искри, които сами не са поискали? — Отметнах косата от лицето си и се олюлях. Бях изтощена. Прекалено много неща се бяха случили през последните двама и четири часа. Матю се наклони към мен, сякаш да ме хване, ако тръгна да падам.

— Вещерският вятър и посинелите пръсти се срещат рядко в наши дни. Магията е вътре в теб, Даяна, и напират да излезе, независимо дали го искаш или не.

— Почувствах се като в капан.

— Снощи не трябваше да те притискам. — Матю изглеждаше засрамен. — Понякога не знам какво да те правя. Ти си като перпетуум

мобиле. Но исках само да стоиш мирна известно време и да ме изслушаш.

Сигурно на вампир, който рядко изпитва нужда дори да вдишва и издишва, му е още по-трудно да се справи с непрестанния ми порив да се движа. Отново между нас зейна бездна. Понечих да се изправя.

— Прощаваш ли ми? — попита той искрено разкаян. Аз кимнах. — Може ли? — попита отново и посочи към стъпалата си. Аз отново кимнах.

Той направи три бързи крачки и ми помогна да се изправя. Тялото ми се наклони към неговото точно като първата вечер в Бодлианската библиотека, когато го видях да стои аристократичен и спокоен в читалнята „Херцог Хъмфри“. Този път обаче не се отдръпнах толкова бързо. Вместо това доброволно се облегнах на него и кожата му ми се стори успокоително хладна, а не плашещо студена.

Останахме така прегърнати известно време, без да продумахме. Пулсът ми се успокои, а неговите ръце бяха отпуснати, макар потръпването му да показваше, че това никак не му бе лесно.

— И аз се извинявам. — Тялото ми се присламчи към неговото, пуловерът му ми боцкаше на бузата. — Ще се опитам да държа енергията си под контрол.

— Няма за какво да се извиняваш. И не бива да полагаш толкова усилия да се правиш на нещо, което не си. Искаш ли да ти направя чай? — попита той. Усетих как устните му се движат по темето ми.

Навън бе тъмна нощ и зората бе още далеч.

— Колко е часът?

Матю извъртя ръката си, за да може да си погледне часовника.

— Малко след три.

Изсумтях.

— Толкова съм уморена, но предложението ти за чай звучи чудесно.

— Тогава ще направя. — Той внимателно отмести ръцете ми, които обвиваха талията му. — Веднага се връщам.

Не исках да го изпускам от очи, затова тръгнах след него. Той порови из кутиите и пакетите с чай.

— Казах ти, че обичам чай — промълвих извинително, докато той премяташе поредния пакет, скрит зад машината за кафе, която рядко използвах.

— Имаш ли предпочитания? — И направи жест към претъпканата полица.

— От този в черния пакет със златния етикет, моля. — Зеленият чай ми се струваше най-добрия вариант, щеше да ме успокои.

Матю се зае с чайника и каната. Наля гореща вода върху ароматните листенца и бутна старата очукана кана към мен, когато напитката бе готова. Ароматите на зелен чай, ванилия и цитрус бяха толкова различни от миризмата на Матю, но въпреки това ми вдъхваха чувство за спокойствие.

Той също си сипа и ноздрите му се разшириха от предстоящото преживяване.

— Не мирише никак зле — призна и отпи малка глътка. За първи път го виждах да пие нещо различно от вино.

— Къде ще поседнем? — попитах и обвих топлата чаша с длани. Матю кимна към всекидневната.

— Там. Трябва да поговорим.

Седна в единия ъгъл на удобния стар диван, а аз се настаних в другия. Парата от чая се издигаше към лицето ми и нежно ми напомняше за вещерския вятър.

— Трябва да разбере защо Нокс мисли, че си развалила магията на Ашмол — поде Матю, когато и двамата вече бяхме седнали.

Предадох му разговора, който проведохме у ректора.

— Каза, че магията ставала непредвидима около годишнините от направата ѝ. Други вещици, които владеели заклинанията, също опитвали да я развалят, но не успели. Според него просто съм се оказала на подходящото място в подходящото време.

— Магията на ръкописа е направена от много надарена вещица и подозирам, че е почти невъзможно да се развали. Никой, опитвал се да вземе книгата преди това, не е отговарял на условията, без значение колко е бил обучен и по кое време на годината Ашмол е попадал в ръцете му. — Той се взря в чашата си. — Но ти успя. Въпросът е как и защо.

— Ако съм развалила магия, направена преди да се родя, най-вероятно съм уцелила благоприятен период около годишнината ѝ, трудно ми е да повярвам, че е нещо друго. Ако съм изпълнила условията веднъж, тогава защо не успях втория път? — Матю отвори уста да каже нещо, но аз поклатих глава. — Не, не е заради теб.

— Нокс е обучен вещер, магиите са сложна работа. Предполагам, че с времето те отслабват. — Не ми изглеждаше много убеден.

— Ще ми се да виждах някаква логика във всичко това. — Представих си моята въображаема бяла маса с парченцата от пъзела. Преместих няколко от тях — Нокс, ръкописа, родителите ми — но те отказваха да се подредят. Гласът на Матю ме извади от унеса.

— Даяна?

— Ммм?

— Какво правиш?

— Нищо — отговорих прекалено бързо.

— Използваш магия — изтъкна той и остави чая си. — Помирисвам я. И я виждам. Ти блестиш.

— Така правя, когато не мога да разреша някоя загадка, точно като тази сега. — Наведох глава, за да скрия колко ми е трудно да говоря за това. — Виждам бяла маса и си представям различни парченца от пъзел. Те са в различни форми и цветове и се движат, докато се подредят. Когато се появи образ, застиват и аз знам какво става.

Матю помълча, преди да проговори.

— Колко често играеш тази игра?

— Непрекъснато — признах неохотно. — Докато ти беше в Шотландия, осъзнах, че това е магия, точно както когато познавам, че някой ме гледа, без да се обръщам.

— Има логика, знаеш ли — каза той. — Ти използваш магия, когато не мислиш.

— Какво искаш да кажеш? — Парченцата от пъзела затанцуваха по бялата маса.

— Когато се движиш, ти не мислиш, поне не с рационалния дял от мозъка си. Когато тичаш, гребеш или правиш упражнения от йога, си някъде другаде. И когато разумът не държи под контрол твоите дарби, те изскачат.

— Но аз мислех преди това — възразих. — А и вещерският вятър се случи от само себе си.

— Да, но тогава изпитваше силна емоция — обясни ми той, наведе се напред и опря лакти в коленете си. — Чувствата винаги заглушават интелекта. Същото се случи и когато пръстите ти посиняха,

и с Мириам, и с мен. Тази твоя бяла маса е изключение от общото правило.

— Настроенията и движението са достатъчни, за да отключат тези сили? Кой би искал да е вещица, щом нещо толкова просто може да предизвика ада на земята?

— Предполагам, че мнозина. — Матю се извърна. — Искам да те помоля да направиш нещо за мен — каза той. Диванът изскърца, когато пак застана с лице към мен. — И искам да си помислиш, преди да ми отговориш. Ще го направиш ли?

— Разбира се — кимнах аз.

— Искам да те заведа у дома.

— Няма да се връщам в Америка. — Само за пет секунди направих точно това, което ме бе молил да не правя.

Матю поклати глава.

— Не в твоя дом, а в моя. Трябва да се махнеш от Оксфорд.

— Казах ти вече, че ще дойда с теб в Удсток.

— „Старата ложка“ е една от къщите ми, Даяна — търпеливо ми обясни Матю. — Искам да те заведа в дома си във Франция.

— Франция? — Отметнах косата от лицето си, за да го видя по-добре.

— Вещиците са решени да вземат Ашмол 782 и да го скрият от останалите същества. Теорията им е, че си развалила магията, защото си от прочуто семейство. Когато Нокс и останалите научат, че не си използвала магия, за да се сдобиеш с ръкописа, и че магията е така направена, че да се самоунищожи пред теб, ще искат да знаят как и защо.

Затворих очи, защото пред тях изплуваха ярките образи на майка ми и баща ми.

— И няма да попитат учтиво.

— Вероятно не. — Матю пое дълбоко дъх и през вената на челото му премина една пулсация. — Видях снимката, Даяна. Искам да се махнеш далеч от Питър Нокс и библиотеката. Искам да си под моя покрив за известно време.

— Джилиан каза, че вещици са го направили. — Когато срещнах погледа му, бях поразена колко са малки зениците му. Обикновено бяха черни и огромни, но тази вечер нещо в Матю се бе променило. Тенът

му не бе толкова призрачен и по обичайно бледите му устни имаше малко повече цвят. — Дали е права?

— Няма как да знам със сигурност, Даяна. Народът хауса в Нигерия вярва, че източник на силата на вещиците са камъни в стомаха им. Някой ги е търсил в баща ти — каза той, изпълнен със съчувствие. — Най-вероятно го е направила друга вещица.

Чу се леко прищракване и лампичката на телефонния секретар започна да примигва. Изсумтях.

— Лелите ти се обаждат за пети път — отбеляза Матю.

Въпреки че звукът беше намален, вампирът щеше да чуе съобщението. Отидох до масата в близост до него и вдигнах слушалката.

— Тук съм, тук съм — прекъснах развълнуваната тирада на леля ми.

— Мислехме, че си мъртва — изохка Сара. Изведнъж с пълна сила осъзнах, че двете с нея сме последните издънки на рода Бишъп. Представях си я как седи в кухнята със слушалка в ръка и разчорлена коса. Остаряваше и въпреки че имаше висок дух, фактът, че съм в опасност някъде далеч от нея, я беше разстроил.

— Не съм мъртва. В квартирата си съм и Матю е с мен. — Усмивнах му се леко. Той не отвърна с усмивка.

— Какво става? — попита Ем от другия апарат. След смъртта на родителите ми косата на Ем бе побеляла за няколко месеца. По онова време беше още млада жена, нямаше трийсет, но винаги е била по-крехката, сякаш можеше да я духне малко по-силен вятър. И тя като леля ми бе разстроена от това, което ѝ подсказваше шестото чувство.

— Опитах се да взема ръкописа, това е всичко — казах ведро, не исках да ги товаря. Матю ме погледна укорително и се извърна. Но това не помогна. Леденият му поглед се заби в рамото ми. — Но този път не можах да го открият в хранилището.

— Да не мислиш, че ти се обаждаме заради някаква си книга? — възмути се Сара.

Дълги студени пръсти издърпаха слушалката от ръката ми.

— Госпожице Бишъп, аз съм Матю Клермон — каза той рязко. Когато се пресегнах за слушалката, Матю сграбчи китката ми и поклати предупредително глава. — Даяна получава заплахи. Една от тях е от Питър Нокс.

Нямаше нужда да съм вампир, за да чуя виковете от другата страна на линията. Той пусна китката ми и ми подаде слушалката.

— Питър Нокс! — възкликна Сара. Матю затвори очи, сякаш силният ѝ глас бе наранил слуха му. — Откога се мотае наоколо?

— От самото начало — отговорих с треперещ глас. — Той е вещерът, който се опита да проникне в мозъка ми.

— Нали не го допусна? — Личеше, че Сара е изплашена.

— Направих каквото ми бе по силите. И не съм много сигурна какво правя, когато става въпрос за магии.

— Скъпа — намеси се Ем, — много от нас имат проблеми с Питър Нокс. По-важното е, че баща ти му нямаше никакво доверие, абсолютно никакво.

— Баща ми!? — Подът под краката ми се разлюля и Матю обвиръка около талията ми, за да ме задържи. Разтърках очи, но не успях да премахна образа на баща ми със счупения череп и разпрания корем.

— Какво друго се случи, Даяна? — попита тихо Сара. — Питър Нокс сигурно те е уплашил до смърт, но има и още нещо.

Хванах със свободната си длан ръката на Матю.

— Някой ми изпрати снимка на мама и татко.

От другата страна на линията настана тишина.

— О, Даяна — промълви Ем.

— Онази снимка ли? — попита мрачно Сара.

— Да — прошепнах аз.

Сара изруга.

— Дай ми го пак.

— Той те чува прекрасно от мястото си — отбелязах аз. — Освен това можеш да ми кажеш всичко, което смяташ да кажеш на него.

Ръката на Матю се отмести от талията ми към долната част на гърба ми. Започна да масажира стегнатите ми мускули, докато те започнаха да се отпускат.

— Тогава и двамата ме слушайте. Бягай много, ама много далече от Питър Нокс. И по-добре вампирът да се погрижи да го направиш, защото иначе него ще държа отговорен. Стивън Проктър бе най-общителният мъж на света. Беше му трудно да изпитва неприязън към някого, а ненавиждаше този вещер. Даяна, незабавно се прибирай.

— Няма, Сара! Отивам с Матю във Франция. — По-неприятният избор, който ми предложи Сара, ме накара да взема решение.

Настъпи тишина.

— Франция? — ахна тихо Ем.

Матю протегна ръка.

— Матю иска да говори с вас. — Подадох му слушалката, преди леля ми да успее да се възпротиви.

— Госпожице Бишъп? Имате ли функция на телефона за разпознаване на обаждания се?

Изсумтях. Кафявият телефон, който висеше на стената на кухнята в Мадисън, имаше кръгла шайба и километричен кабел, който позволяваше на Сара да се разхожда, докато говори. Функция за разпознаване на обаждания се? Едва ли.

— Не? Тогава запишете тези номера. — И Матю бавно продиктува номера на мобилния си телефон и още един, който бил в дома му, като даде и подробни указания за международните кодове за избиране. — Може да се обаждате по всяко време.

По стреснатото му изражение познах, че Сара е казала нещо остро.

— Ще се погрижа да е в безопасност. — И ми подаде слушалката.

— Ще затварям. Обичам ви и двете. Не се тревожете.

— Престани да ни казваш да не се тревожим — скара ми се Сара. — Ти си наша племенница. Ние сме добри хора и се тревожим, Даяна, и едва ли това ще се промени.

Въздъгнах.

— Какво да направя, за да те убедя, че съм добре?

— Като начало си вдигай телефона по-често — каза тя строго.

Когато се сбогувахме, застанах до Матю, но избягвах да срещна погледа му.

— Всичко е по моя вина, точно както каза и Сара. Държа се като невежо човешко същество.

Той се обърна и отиде към дивана, колкото се може по-далече от мен, и потъна в меките възглавници.

— Взела си това решение за магията в живота си, когато си била самотно уплашено дете. И сега при всяка следваща крачка бъдещето ти зависи от това дали ще успееш да стъпиш на правилното място.

Матю се стресна, когато седнах до него и взех ръцете му в своите. Едвам се удържах да кажа и на него, че всичко ще бъде наред.

— Във Франция може би ще успееш да бъдеш себе си за няколко дни, без да се тревожиш, че ще сбъркаш — продължи той. — Може би ще успееш да си починеш, макар че никога не съм те виждал да се заседаваш дълго на едно място.

— Нямам време за почивка, Матю. — Вече започвах да се разколебавам в решението си да напусна Оксфорд. — Конференцията по алхимия е след по-малко от шест седмици. Очакват от мен откриващата лекция. А аз едва съм я започнала и без достъп до Бодлианската библиотека нямам шанс да я завърша навреме.

Матю присви очи.

— Доколкото разбирам, лекцията ти е за алхимичните илюстрации, нали?

— Да, за английските традиции в алегоричната образна система.

— Тогава сигурно няма да се интересуваши от копието ми от четиринайсети век на „Aurora Consurgens“. За съжаление е на френски.

Ококорих се. „Aurora Consurgens“ беше невероятен ръкопис за двете противоположни сили на алхимичната трансформация — среброто и златото, женското и мъжкото начало, мрака и светлината.

— Най-ранното известно копие на „Aurora“ е от двайсетте години на петнайсети век.

— А моето е от 1356 година.

— Но толкова ранен ръкопис не би трябвало да е илюстриран — отбелязах аз. Намирането на илюстриран документ отпреди 1400-та година беше толкова невероятно, колкото Форд „Модел-Т“ да бъде паркиран на бойното поле край Гетисбърг.

— Този е.

— И съдържа ли всичките трийсет и един образа?

— Не. Има четирийсет. — Усмихна се. — Изглежда предишните историци са сбъркали няколко подробности.

Откритие от подобен род беше рядкост. Да дадеш на света непознато илюстрирано копие от четиринайсети век на „Aurora Consurgens“ беше шансът на живота за историка на алхимията.

— И какво има на допълнителните илюстрации? Текстът същият ли е?

— Ще се наложи да дойдеш до Франция, за да разбереш.

— Тогава да вървим — казах веднага. След седмици мъчение написването на доклада ми най-накрая започваше да изглежда напълно

ВЪЗМОЖНО.

— Значи няма да отидеш заради собствената си безопасност, а заради някакъв ръкопис? — Той поклати тъжно глава. — И това ми било здрав разум.

— Здравият разум никога не е бил силната ми страна — признах си. — Кога тръгваме?

— След час?

— След час. — Това не бе спонтанно решение. Той го планираше откакто заспах предната вечер.

Матю кимна.

— На пистата на старата американска военновъздушна база ни чака самолет. Колко време ти трябва, за да си събереш багажа?

— Зависи какво трябва да нося със себе си — казах аз и главата ми се завъртя.

— Нищо особено. Никъде няма да ходим. Вземи си малко дрехи. Не мога да си представя, че ще тръгнеш без маратонки. Ще бъдем само двамата, майка ми и икономката й.

Майка му.

— Матю — казах аз тихо. — Не знаех, че имаш майка.

— Всеки има майка, Даяна — отвърна той и извърна сивите си очи към мен. — Аз имам две. Жената, която ме роди, и Изабо, която ме направи вампир.

Едно беше да съм само с Матю. А съвсем различно да попадна в дом на непознат вампир. Предпазливостта пред такава опасна стъпка измести нетърпението ми да видя ръкописа. Сигурно ми пролича, че се колебаю.

— Не бях го обмислил — призна той. В гласа му имаше болка. — Разбира се, че нямаш причини да се довериш на Изабо. Но тя ме увери, че с нея и Март ще си в безопасност.

— Щом ти им имаш доверие, тогава аз също ще им се доверя. — За моя изненада наистина го мислех, въпреки глождещото ме безпокойство, че сигурно ги е питал дали не се канят да ме ухапят по шията.

— Благодаря — каза само той. Погледът му се плъзна към устата ми и усетих как устните ми изтръпнаха. — Ти си събирай багажа, а аз ще измия съдовете и ще проведа няколко телефонни разговора.

Когато минах покрай неговия край на дивана, той ме хвана за ръката. Отново хладината на кожата му попи в моята топлина.

— Постъпваш правилно — промълви, преди да ме пусне.

Наближаваше деня за пране и спалнята ми бе затрупана с мръсни дрехи. Порових в гардероба и намерих няколко еднакви чифта панталони, които бяха чисти, няколко клина, пет-шест фланели и поло блузи. На гардероба имаше стар сак с емблемата на „Йейл“. Подскочих и хванах дръжката с една ръка. Прибрах дрехите в старата синьо-бяла брезентова чанта, сложих и няколко пуловера и ватирана блуза. Взех си още маратонки, чорапи, бельо, стар екип за йога. Нямах прилична пижама, затова щях да спя със спортните дрехи. Спомних си за френската майка на Матю. Пъхнах в сака официална риза и приличен панталон.

От коридора долетя басовият глас на Матю. Говореше по телефона първо с Фред, след това с Маркъс и накрая се обади на таксиметрова компания. С метната на рамото чанта маневрирах тромаво в банята. Четка за зъби, сапун, шампоан, четка за коса, сешоар и спирала за мигли. Последното почти не го ползвах, но в този случай козметичните средства бяха добра идея.

Когато приключих с багажа, отидох при Матю във всекидневната. Той преглеждаше съобщенията на мобилния си телефон, в краката му беше чантата ми с компютъра.

— Това ли е всичко? — попита, като погледна изненадано сака ми.

— Нали каза, че не ми трябва кой знае какво?

— Да, но не съм свикнал с жени, които ме слушат, когато ги съветвам за багажа. Мириам пътува за уикенда с толкова много дрехи, че са достатъчни да облече Френския чуждестранен легион, а майка ми тръгва с огромни куфари. Луиза не пресичаше улицата с това, което ти си взела, да не говорим да напусне страната.

— Освен че здравият разум не ми е силната страна, съм известна и с лесната си поддръжка.

Матю кимна доволно.

— Имаш ли паспорт?

— В чантата с компютъра ми е — посочих аз.

— Значи можем да тръгваме — заключи Матю и огледа за последен път жилището ми.

— Къде е снимката? — Струваше ми се нередно просто да я зарежа.

— Маркъс я взе — отвърна той веднага.

— Кога Маркъс е бил тук? — намръщих се аз.

— Докато спеше. Искаш ли да ти я върна? — Пръстът му беше на клавишите на телефона.

— Не — поклатих глава. Нямахше причина да я виждам отново.

Матю взе чантите ми и успя да ги свали заедно с мен без произшествия. Пред портите на колежа ни чакаше такси. Матю спря да поговори с Фред. Подаде на портиера визитка и двамата си стиснаха ръцете. Сключиха някаква сделка, чиито детайли никога нямахше да науча. Матю ме качи в таксито. Пътувахме около трийсет минути, оставяйки светлините на Оксфорд зад гърба си.

— Защо не вземем твоята кола? — попитах, когато излязохме извън града.

— Така е по-добре — обясни той. — Няма нужда да карам Маркъс да я връща обратно.

Люлеенето на таксито ме приспиваше. Облегнах се на рамото на Матю и задряхах.

Излетяхме малко след като ни провериха паспортите и пилотът попълни документите. По време на излитането седяхме един срещу друг на кушетки, наредени около ниска маса. Прозявах се на всяка минута, защото ушите ми заглъхваха. Когато достигнахме летателната височина, Матю разкопча колана си и взе възглавници и одеяло от шкаф под прозорците.

— Скоро ще сме във Франция. — Сложи възглавниците в единия край на моята кушетка, която беше почти колкото легло, и разгъна одеялото, за да ме завие. — А ти през това време поспи.

Не исках да спя. Истината беше, че се страхувах да се унеса. Онази снимка се бе отпечата на вътрешната страна на клепачите ми.

Той клекна до мен, одеялото висеше от ръцете му.

— Какво има?

— Не искам да затварям очи.

Матю сложи всички възглавници без една на пода.

— Ела тук — каза той, седна до мен и потупа подканващо пухкавия бял четириъгълник. Завъртях се, плъзнах се по покритата с

кожа повърхност, положих глава в скута му и си опънах краката. Той ме зави с одеялото.

— Благодаря — прошепнах.

— За нищо. — Докосна с пръст първо своите устни, а след това и моите. Вкусих сол. — Спи, аз съм тук, при теб.

Наистина заспах тежък и дълбок сън без сънища. Събудих се чак когато усетих пръстите на Матю по лицето си и чух думите му, че скоро ще се приземяваме.

— Колко е часът? — попитах напълно дезориентирана.

— Около осем — отвърна той, след като си погледна часовника.

— Къде сме? — Изправих се до седнало положение и си закопчах колана.

— Близо до Лион, над Оверн.

— В центъра на страната? — поинтересувах се аз, като си представих картата на Франция. Той кимна. — От този край ли си?

— Аз съм роден и прероден наблизно. Домът ми, по-точно семейният ми дом, е на час-два път оттук. Трябва да пристигнем в късната утрин.

Кацнахме на частната писта на оживеното регионално летище. Паспортите и другите ни документи бяха проверени от служител с отегчен вид, който се оживи моментално, щом прочете името на Матю.

— Винаги ли пътуваш по този начин? — Беше далеч по удобно, отколкото с редовен полет през лондонското летище „Хийтроу“ или парижкото „Шарл дьо Гол“.

— Да — отвърна той без извинение или притеснение. — Само когато пътувам, съм истински благодарен, че съм вампир и имам пари за пилеене.

Матю се спря зад един огромен рейнджровър и извади връзка ключове от джоба си. Отвори задната врата и натовари багажа ми. Рейнджровърът не беше луксозен колкото ягуара, но наваксваше с мощност. Все едно пътувахме с бронетранспортър.

— За какво ти е такава голяма кола във Франция? — попитах, докато се вирах в идеално гладкия път.

Матю се засмя.

— Още не си видяла къщата на майка ми.

Пътувахме на запад през красивата провинция с разкошни замъци и стръмни планински склонове. Във всички посоки се

простираха поля и лозя и дори под стоманеносивото небе всичко сякаш бе запалено от цветовете на есента. Знак сочеше пътя към Клермон-Феран. Не може да е съвпадение, помислих си аз.

Матю продължи на запад. Забави, зави по един тесен път и спря. Посочи в далечината.

— Ето — каза той. — Сет-Тур.

Измежду меките хълмове се издигаше високо плато, на което се виждаше централна каменна кула, заобиколена от по-малки. До портата на стража стоеше друга постройка. Това не бе красив приказен замък, в който се провеждат балове на лунна светлина. Сет-Тур беше крепост.

— Това ли е домът ти? — попитах и затаих дъх.

— Това е домът ми. — Матю извади мобилния си телефон от джоба и набра. — Маман? Почти пристигнахме.

Чу се как някой казва нещо в другия край на линията, а след това затваря. Матю се усмихна кисело и се върна на пътя.

— Тя ни очаква, така ли? — попитах, като едвам успях да овладея гласа си да не трепери.

— Да, очаква ни.

— И няма нищо против? — Не зададох истинския въпрос: „Сигурен ли си, че можеш да заведеш вещица в дома си?“. Но нямаше нужда да го правя.

Матю не откъсваше поглед от пътя.

— Изабо не обича изненадите като мен — каза той спокойно, докато завиваше по някаква козя пътека.

Минахме покрай редици от кестени и се заизкачвахме към Сет-Тур. Промушихме се между две от седемте кули и поехме през калдъръмения вътрешен двор към централната сграда. Отляво и отдясно имаше лехи и градинки, а после навлязохме в гора. Вампирът паркира колата.

— Готова ли си? — попита той и се усмихна сияйно.

— По-готова не мога и да бъда — смотолевих притеснено.

Матю ми отвори вратата и ми помогна да сляза. Дръпнах надолу черното си яке и погледнах към внушителната фасада на замъка. Но плашещите очертания бяха нищо в сравнение с това, което ме очакваше вътре. Вратата се отвори.

— Кураж — пожела ми Матю и ме целуна нежно по бузата.

18.

Величествената и леденостудена Изабо стоеше на прага на огромния си замък и се взираше в сина си, докато двамата изкачвахме каменните стъпала.

Матю се приведе, за да я целуне нежно по двете бузи.

— Ще влизаме ли, или смяташ да продължим с поздравите тук отпред?

Майка му се отмести и ни пусна да минем през вратата. Усетих унищожителния ѝ поглед и ме лъхна миризма на нещо, което ми напомняше за лимонада и карамел. Минахме през къс тъмен коридор, покрай чиито стени бяха подредени копия, сочещи не много гостоприемно към главите ни. Влязохме в стая с високи тавани и стенописи, дело на художник от деветнайсети век с развнтено въображение. Те отразяваха измислено средновековие с лъвове, хералдически лилии, змия, захапала опашката си, и морски раковини, нарисувани по белите стени. В дъното имаше вита стълба, която водеше към върха на една от кулите.

Вътре в замъка усетих пълната сила на погледа на Изабо. Майката на Матю олицетворяваше онази зловеща елегантност, която носеха в кръвта си всички францужойки. Също като сина си, който обезпокоително за мен изглеждаше малко по-възрастен от нея, тя бе облечена в една цветова гама, която омекотяваше забележителната ѝ бледност. Предпочитанията ѝ се простираха от кремаво до светлокафяво. Тоалетът ѝ беше семпъл, но скъп — от върховете на кожените ѝ обувки до топазите, които искряха на ушите ѝ. Студенозелените точки около тъмните ѝ зеници и високите ѝ скули не позволяваха перфектните ѝ черти и ослепително бялата кожа да деградират до сладникава хубост. Косата ѝ бе с цвета и плътността на мед и беше прибрана на тила в тежък копринен кок.

— Можеше да покажеш малко загриженост, Матю. — Акцентът ѝ смекчи произнасянето на името му и то прозвуча древно. И тя като

всички вампири имаше мелодичен съблазнителен глас. В нейния случай той звучеше като далечни камбани с чист и плътен звук.

— От клюки ли се боиш, маман? Нали се гордееше, че си радикална? — Матю изглеждаше едновременно добронамерен и нетърпелив. Хвърли ключовете на близката маса. Те се плъзнаха по идеално полираната повърхност и се спряха до китайската порцеланова купа.

— Никога не съм била радикална! — Изабо беше ужасена. — Промяната се надценява.

Обърна се, изгледа ме от главата до петите и стисна съвършено оформените си устни.

Не харесваше това, което виждаше — и нищо чудно. Опитах се да се видя през нейните очи — пясъчноруса коса, която не беше нито гъста, нито добре сресана; луничките, които се бяха появили от прекалено дълъг престой на открито; твърде дългия за лицето ми нос. Очите ми бяха най-хубавата ми черта, но нямаше как да компенсират липсата на моден вкус. До нейната елегантност и безупречността на Матю аз се чувствах — и изглеждах — като сива селска мишка. Подръпнах края на якето си със свободната си ръка и си отдахнах, когато не открих признаци на магическа дейност по върховете на пръстите си. Надявах се и да не „блестя“, както бе забелязал Матю.

— Маман, това е Даяна Бишъп. Даяна, майка ми Изабо дъо Клермон. — Сричките се изтъркаляха по езика му.

Ноздрите на Изабо се разшириха.

— Не ми харесва как миришат вещиците. — Английският ѝ бе безупречен, блесналите ѝ очи бяха впити в мен. — Сладка е и отвратително зелена, като пролетта.

Матю започна някаква неразбираема тирада, която звучеше на нещо средно между френски, испански и латински. Говореше тихо, но нямаше как да скрие гнева си.

— *Qua suffit*^[1] — отвърна Изабо очевидно на френски и прекара дланта си пред гърлото. Преглътнах и инстинктивно посегнах към яката си.

— Диана. — Изабо произнесе името ми различно и с ударение на първата сричка. Протегна бялата си хладна ръка и аз леко стиснах пръстите ѝ. Матю ме хвана за лявата ръка и за миг се превърнахме в странна верига от двама вампири и вещица. — *Encantada*.

— Радва се да се запознаете — преведе ми Матю и стрелна майка си с предупредителен поглед.

— Да, да — добави нетърпеливо Изабо и се обърна с гръб към сина си. — Разбира се, че тя говори само английски и съвременен френски. Днешните топлокръвни са толкова лошо образовани.

Едра жена със снежнобяла кожа и гъста черна коса, сплетена на плитки, които бяха увити около главата ѝ, пристъпи напред с разтворени обятия.

— Матю! — извика тя. — *Cossi anatz?*

— *Va plan, merces. E tu?* — Матю я прегърна и я целуна по двете бузи.

— *Aital, aital* — отвърна тя, хвана се за лакътя и направи физиономия.

Матю ѝ каза нещо в знак на съчувствие, а Изабо погледна към тавана, сякаш търсеше от небесата спасение от емоционалната сцена.

— Март, това е приятелката ми Даяна — каза той и ме дръпна напред.

Март също бе вампир, един от най-старите, които бях виждала. Сигурно е била преминала шейсет, когато се е преродила. Косата ѝ беше тъмна, но нямаше как да сбъркам възрастта ѝ. Лицето ѝ бе покрито с бръчки и ставите на ръцете ѝ бяха толкова подути, че дори вампирската кръв не бе могла да ги излекува.

— Добре дошла, Даяна — поздрави ме тя с дрезгав глас и се взря дълбоко в очите ми. Кимна към Матю и посегна към ръката ми. Ноздрите ѝ се разшириха.

— *Elle est une poissante sorciere* — каза тя на Матю с одобрителен тон.

— Казва, че си много надарена вещица — обясни Матю. Близостта му разсейваше тревогата ми, че вампирката ме души.

Нямах никаква представа какъв е подходящият френски отговор на подобен коментар, затова само се усмигнах немощно на Март и стисках палци това да е достатъчно.

— Изтощена си — забеляза Матю и погледът му се плъзна по лицето ми. Започна да задава въпроси на двете вампирки на непознатия език. Това доведе до изобилие от сочене, въртене на очи, отривисти жестове и въздишки. Когато Изабо спомена името Луиза,

Матю отново изглежда гневно майка си. Отговори ѝ със спокоен тон, който обаче не търпеше възражение.

Изабо сви рамене.

— Разбира се, Матю — промърмори тя с престорена искреност.

— Ела да те настаня — обърна се Матю към мен с по-топъл глас.

— Ще донеса храна и вино — предложи Март на развален английски.

— Благодаря — отвърнах ѝ. — И на теб също, Изабо, че ме прие в дома си. — Тя изсумтя и оголи зъбите си. Надявах се, че това е усмивка, но също така се боях, че не е.

— И вода, Март — добави Матю. — Храната пристига тази сутрин.

— Част от нея вече пристигна — обади се майка му. — Треволяци. Чанти със зеленчуци и яйца. Не постъпи добре, като поръча да ги докарат тук.

— Даяна трябва да яде, маман. Доколкото знам, нямаш много истинска храна в замъка. — Дългият фитил на търпението на Матю вече изгаряше заради събитията от последната вечер и сегашното хладно посрещане.

— Аз пък имам нужда от прясна кръв, но не очаквам Виктоар и Ален да я носят от Париж посред нощ. — Изабо изглеждаше много доволна от себе си, когато коленете ми се подгънаха.

Матю въздъхна раздражено и ме хвана за лакътя, за да не падна.

— Март — започна той, като нарочно пренебрегна Изабо, — можеш ли да занесеш горе препечена филийка, яйца и чай за Даяна?

Икономката местеше поглед между Изабо и Матю, все едно седеше на централната трибуна в Уимбълдън. След това се засмя.

— Ос — отвърна тя и кимна ведро.

— Е, с вас двете ще се видим на вечеря — заключи спокойно Матю. Усетих четири ледени отпечатъка по гърба си, докато жените ни гледаха в гръб как се отдалечаваме. Март каза нещо на Изабо, което я накара да изсумти, а Матю се усмихна широко.

— Какво каза Март? — прошепнах аз. Много късно си спомних, че почти няма разговори, независимо дали се водят шепнешком или с крясъци, които всички в къщата да не могат да чуят.

— Че сме хубава двойка.

— Не искам Изабо да ми е сърдита през цялото време, докато сме тук.

— Не й обръщай внимание — посъветва ме в добро разположение на духа. — Само лае, но не хапе.

Влязохме в дълга стая с огромно разнообразие от столове и маси от най-различни стилове и периоди. Имаше и две камини, а над едната бяха нарисувани рицари в пълно бойно снаряжение, кръстосали копията си, без да пролеят капка кръв. Стенописът бе дело на същия романтичен и пълен с въображение ентузиаст, който бе изрисувал и преддверието. Две врати водеха към друга стая, чиито стени бяха покрити с лавици за книги.

— Това ли е библиотеката? — попитах и веднага забравих враждебността на Изабо. — Може ли да видя копието на „Auroga Consurgens“?

— По-късно — каза твърдо Матю. — Първо ще хапнеш, а после ще поспиш.

Поведе ме към друго извито стълбище през лабиринта от старинни мебели. Личеше му, че се движи с лекота, защото познаваше мястото отдавна. Аз обаче вървах по-внимателно, блъснах се в скрин с извита предна част и накарах една порцеланова ваза да се заклати. Когато най-накрая стигнахме в подножието на стълбището, Матю се спря.

— Има много стълби, а ти си уморена. Искаш ли да те нося?

— Не — отвърнах възмутено. — Няма да ти дам да ме метнеш на рамо като средновековен рицар-победител, грабнал плячка от битка.

Матю стисна устни и очите му блеснаха.

— Да не си посмял да се засмееш.

Той обаче се засмя. Смехът му отекна в каменните стени и сякаш цяла глутница вампири огласиха стълбището. В края на краищата, точно отгук рицарите са изнасяли жените на горния етаж. Но аз не смятах да ставам една от тях.

На петнайсетото стъпало вече започвах да се задъхвам. Каменните стълби на кулата не бяха направени за обикновени крака — очевидно бяха проектирани за вампири като Матю, които бяха или над метър и осемдесет високи, или много жилави, или и двете. Стиснах зъби и продължих да се катеря. След последната извивка на стълбището пред мен изведнъж се появи стая.

— О! — Покрих устата си с длан от учудване.

Нямаше нужда да ми казват чия е, навсякъде се чувстваше присъствието на Матю.

Намирахме се на върха на кръглата кула на замъка, онази със запазения коничен меден покрив в задната част на основния корпус. Стените бяха прорязани от високи тесни прозорци, през чиито оловни стъкла проникваха слънчевите лъчи и есенните багри от полята и горите навън.

Стаята беше кръгла и високите библиотеки заглаждаха меките ѝ извивки до обичайните прави линии. Голямата камина бе вградена в мястото, където помещението се свързваше с централния корпус. И по някакво чудо бе убягнала от вниманието на художника на стенописи от деветнайсети век. В стаята имаше кресла и кушетки, маси и табуретки, повечето в различни нюанси на зеленото, кафявото и златното. Въпреки огромните размери и големите участъци сив камък по стените, цялостното впечатление можеше да се определи като топлина и уют.

Най-интригуващите предмети в помещението бяха тези, които Матю бе решил да запази от предишните си животи. Картина на Вермеер бе качена върху една библиотека. Изглеждаше ми непозната, не бе една от популярните творби на художника. Човекът на нея ужасно приличаше на Матю. Над камината висеше толкова голям меч, че само вампир би могъл да го вдигне. В един ъгъл видях доспехи с размерите на Матю. Срещу тях на дървена стойка висеше скелет, чиито кости бяха вързани с метална жица, приличаше на струна от пиано. На масата до него имаше два микроскопа, изработени през седемнайсети век, освен ако не се бях заблудила. В ниша на стената бе окачено разпятие, украсено с големи червени, зелени и сини камъни, както и поразително красив барелеф на Дева Мария.

Снежинките от погледа на Матю се посипаха по лицето ми, докато той ме наблюдаваше как разглеждам вещите му.

— Това е музей на Матю — казах тихо. Знаех, че зад всеки предмет тук има история.

— Просто кабинетът ми.

— Къде... — подех, но вместо да довърша, посочих микроскопите.

— По-късно ще ти кажа — отвърна той. — Имаш да изкачиш още трийсет стъпала.

Поведе ме към дъното на стаята, където се намираше друго стълбище. То също се виеше нагоре към небесата. След трийсет бавно изкачени стъпала застанах пред друга кръгла стая с огромно легло от орехова дървесина с балдахин. Високо над него се виждаха оголени подпорни греди, които поддържаха медния покрив. До стената имаше маса. Видях камина и няколко удобни кресла пред нея. Насреща откритата врата показваше грамадна вана.

— Прилича на ястребово гнездо — казах и надникнах през прозореца. Матю бе гледал този пейзаж през същите прозорци през Средновековието. Помислих си за другите жени, които е водил тук преди мен. Сигурна бях, че не съм първата, но не са били и чак толкова много. Около замъка витаеше усещане за самота.

Матю ме приближи и погледна през рамото ми.

— Харесва ли ти? — Усетих дъха му върху ухото си. Кимнах.

— Откога е? — попитах, защото не можех да потисна любопитството си.

— Тази кула ли? — уточни той. — Отпреди около седемстотин години.

— А селото? Знаят ли там за теб?

— Да. Също като вещиците, вампирите са по-добре защитени, когато са част от общество, което знае какви са, но не задава прекалено много въпроси.

Поколения от семейство Бишъп бяха живели в Мадисън без никой да вдига шум около тях. Също като Питър Нокс, и ние се криехме пред очите на всички.

— Благодаря, че ме доведе в Сет-Тур — казах. — Тук наистина изглежда по-безопасно, отколкото в Оксфорд. — Въпреки Изабо.

— А аз ти благодаря, че имаше куража да се изправиш пред майка ми. — Матю се засмя, сякаш чу някакви думи. Звукът бе придружен със силен аромат на карамфили. — Като всички родители и тя е прекалено загрижена.

— Почувствах се като зле облечена идиотка. Не съм донесла и една дреха, която тя би одобрила. — Прехапах устни и сбърчих чело.

— Изабо не одобряваше и Коко Шанел. Целиш се прекалено високо.

Засмях се и се обърнах. Очите ми потърсиха неговите. Когато ги срещнах, дъхът ми спря. Погледът на Матю се разходи по лицето ми и накрая се спря на устата. Ръката му се вдигна да ме докосне.

— Толкова си жизнена — изрече той дрезгаво. — Трябва да си с някой много, много по-млад мъж.

Повдигнах се на пръсти. Той наведе глава. Преди устните ни да се срещнат, един поднос изтрака върху масата.

— Vos etz arbres e branca — каза напевно Март и погледна дяволито Матю.

Той се засмя и ѝ отвърна по същия начин с ясения си баритон.

— On fruitz de gaug sasazona.

— Какъв е този език? — полюбопитствах аз, като се отпуснах отново на цяло стъпало и последвах Матю към камината.

— Старият език — отвърна Март.

— Окситански. — Матю вдигна сребърния капак на чинията с яйца. Ароматът на топла храна изпълни стаята. — Март иска да ти рецитира поезия, преди да седнеш да ядеш.

Икономката се изкикоти и го удари по китката с кърпа, която измъкна от колана си. Той остави капака и седна.

— Ела, ела — подкани ме тя и посочи стола срещу него. — Седни, яж. — Направих каквото ми каза. Март наля на Матю бокал вино от висока стъклена гарафа със сребърна дръжка.

— Mercedes — промълви той и веднага пъкна чашата под носа си в приятно очакване.

В друга подобна гарафа бе налята леденостудена вода, от която Март сипа в друг бокал и ми го подаде. Наля и димящ чай, който веднага познах, че е от „Мариаж Фрер“ в Париж. Очевидно Матю бе разгледал шкафовете ми, докато съм спала, и е бил доста конкретен в указанията за покупки. Март добави гъста сметана в чашата ми, преди да успея да я спра, а аз погледнах предупредително Матю. Имах нужда от съюзник. Но бях прекалено жадна, за да обръщам внимание. Той се облегна блажено назад и отпи от виното.

Март свали още неща от подноса — сребърни прибори, сол, пипер, масло, конфитюр, препечена филийка и златист омлет със свежи подправки.

— Mercı, Март — казах с искрена благодарност.

— Яж! — нареди ми тя и този път се прицели с кърпата в мен.

Изглеждаше доволна от ентузиазма, с който лапнах първата хапка. След това подуши въздуха. Намръщи се и изсумтя отвратно към Матю, преди да се отправи към камината. Чу се драсване на кибритена клечка и сухите дърва започнаха да пукат.

— Март — протестира Матю, като се изправи с чаша в ръка. — И аз можех да го направя.

— Студено ѝ е — промърмори жената, очевидно ядосана, че не се бе сетил да свърши тази работа, преди да седне на масата. — А ти си жаден. Аз ще запаля камината.

Само за минути огънят пламна буйно. Макар че не можеше да стопли огромното помещение, поне пречупи въздуха. Март си изтупа ръцете и стана от пода.

— Тя трябва да поспи. Подушвам, че е уплашена.

— Ще спи, след като се нахрани — заяви Матю и вдигна дясната си ръка в знак, че обещава да се погрижи. Март го гледа дълго време, след това му размаха заплашително пръст, все едно бе на петнайсет години, а не на петнайсет века. Накрая невинното му изражение успя да я убеди. Излезе от стаята и старите ѝ нозе уверено поеха надолу по стръмните стълби.

— Окситанският е езикът на трубадурите, нали? — попитах, след като икономката си тръгна. Вампирът кимна. — Не знаех, че се говори толкова на север.

— Не сме чак толкова на север — уточни Матю с усмивка. — Някога Париж е бил просто незначителен граничен град. Тогава повечето хора са говорили окситански. Възвишенията държали северняците и езика им на разстояние. Дори и днес хората са подозрителни към чужденците.

— И какво означават думите? — попитах.

— „Ти си дървото и клонът — преведе той, впил поглед в пейзажа, който се откриваше през близкия прозорец, — на които зрее плодът на удоволствието.“ — Поклати тъжно глава. — Март ще си тананика цял следобед тази песен и ще подлуди Изабо.

Огънят се разгаряше все повече и пръскаше топлина, от която започна да ми се приспива. Когато приключих с яйцата, вече ми бе трудно да си държа очите отворени.

По средата на прозявка, от която щеше да ми се откачи ченето, Матю ме вдигна от стола. Прегърна ме и ме пое на ръце, а аз започнах

да протестирам.

— Престани — скастри ме той. — Едвам седиш изправена, не вярвам да можеш да вървиш.

Положи ме внимателно в края на леглото и отметна покривката. Снежнобелите колосани чаршафи изглеждаха примамливо. Отпуснах глава на планината от пухени възглавници, наредени до сложните дърворезби на таблата от орехово дърво.

— Поспи. — Матю дръпна балдахина с две ръце.

— Не съм сигурна, че ще мога — промърморих, потискайки друга прозявка. — Не си падам много по следобедния сън.

— На мен ми изглежда като да е точно обратното — изтъкна той безстрастно. — Сега вече си във Франция. От теб не се очаква да полагаш усилия. Ще съм долу. Повикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Едното стълбище водеше от преддверието към кабинета му, а другото — към спалнята в другия край. Никой не можеше да стигне до тази стая, без да мине през Матю. Помещенията бяха така подредени, че да го пазят от собственото му семейство.

На устните ми напя въпрос, но той пусна балдахина и ми затвори устата. Балдахинът не пропускаше светлина и ме пазеше от въздушните течения. Отпуснах се на твърдия дюшек и завивките ме затоплиха. Бързо се унесох.

Събудих се от шумоленето на страници и рязко се изправих до седнало положение, като се опитвах да се сетя каква е тази кутия от плат, в която се намирам, и кой ме е затворил в нея. След това си спомних къде съм.

Франция. Матю. Неговият дом.

— Матю? — повиках го тихо.

Той разтвори балдахина и ме погледна усмихнат. Зад него видях десетки запалени свещи. Някои бяха поставени в бокали, а други в красиво украсени свещници на пода и на масата.

— За човек, който не си пада по следобедната дрямка, доста добре си поспа — каза той доволно. За него идването ни във Франция вече започваше да се очертава като успешно.

— Колко е часът?

— Ще ти купя часовник, ако не спреш да ме питаш. — Погледна старото си „Картие“. — Почти два следобед. Март ще се появи всеки миг с чая. Искаш ли да си вземеш душ и да се преоблечеш?

Мисълта за горещ душ ме накара бързо да отметна завивките.

— Да, моля!

Матю ме хвана за ръцете и ми помогна да стъпя на пода, който се оказа много по-далеч, отколкото си мислех. Беше също така студен, каменните плочи ужилиха стъпалата ми.

— Чантата ти е в банята, а компютърът ти е долу в кабинета ми. Има чисти кърпи. Оправяй се спокойно. — Проследи ме с поглед, докато отивах към банята.

— Ама че място! — възкликнах. Между два от прозорците бе поставена огромна бяла вана. Платненият ми сак от „Йейл“ лежеше върху дървена пейка. От стената в далечния ъгъл стърчеше душ.

Пуснах водата и предположих, че ще трябва да почакам да потече гореща. Но като по чудо веднага ме обви пара и ароматът на мед и нектарини от сапуна отми напрежението от последните двацет и четири часа.

След като мускулите ми се отпуснаха, се пъгнах в джинси и поло, навлякох на краката си и чифт чорапи. Нямаше контакт за сешоара, затова си избърсах косата с кърпа и я сресах, преди да се опитам да я вържа на опашка.

— Март донесе чай — съобщи той, когато влязох в спалнята. Видях на масата чайник и чаша. — Искаш ли да ти наляя?

Въздъгнах от удоволствие, когато приятно топлата течност се стече в гърлото ми.

— Кога мога да видя ръкописа „Аурога“?

— Когато се уверя, че няма да се загубиш по пътя за библиотеката. Готова ли си за обиколка из замъка?

— Да, моля. — Надянах си обувки и изтичах до банята, за да си взема пуловер. Докато се щурах насам-натам, Матю ме чакаше търпеливо на стълбището.

— Да вземем ли чайника с нас долу? — попитах, спирайки внезапно на място.

— Не, Март ще се ядоса, ако оставя гостенката да пипне и един съд. Изчакай двацет и четири часа и тогава ѝ предложи да ѝ помогнеш.

Матю можеше да слиза по стълбите и с вързани очи. Аз пък пристъпях внимателно, като се държах за каменните стени.

Когато стигнахме в кабинета му, той посочи към компютъра ми, включен да се зарежда на масата до прозореца. След това слязохме в салона. Там заварихме Март. В камината гореше огън и от него миришеше на пушек. Сграбчих ръката на Матю.

— Библиотеката — настоях. — Обиколката трябва да започне оттам.

Помещението бе запълвано през годините със сбирщина от всякакви предмети и най-разнообразни мебели. Старинен италиански дървен сгъваем стол стоеше до френско писалище, край огромната дъбова маса от осемнайсети век имаше шкафове, които сякаш бяха извадени от викториански музей. Въпреки тези дизайнерски разминавания, атмосферата в стаята се обединяваше от километричните полици, върху които бяха подредени книги с кожени подвързии, и от огромния килим от Обюсон в меки златисти, сини и кафяви краски.

Като в повечето стари библиотеки и тук книгите бяха подредени по размер. Дебели ръкописи с кожени подвързии и красив обков бяха поставени с гръбчетата навътре, а заглавията бяха изписани на противоположната страна върху събраните страници. Имаше и от първите печатни книги, включително и в джобни формати, които разказваха историята на книгопечатането от средата на петнайсети век до наши дни. Множество редки първи издания, сред които разказите за Шерлок Холмс на Артър Конан Дойл и „Мечът в камъка“ на Т. Х. Уайт. В една от библиотеките бяха събрани само книги голям формат — ботанически книги, атласи, медицински книги. При такова изобилие тук долу, какви ли богатства се криеха в кабинета на Матю?

Остави ме да се разходя из помещението, да чета заглавията и да възклицавам. Върнах се при него, останала без думи, само клатех невярващо глава.

— Така става, като купуваш книги векове наред — сви рамене Матю, с което ми напомни за Изабо. — Започват да се трупат. От много неща сме се отървали през годините. Наложил се. Иначе тази стая трябваше да е с размерите на Националната библиотека.

— Къде е?

— Виждам, че вече нямаш търпение. — Отиде до една полица и погледът му обходи томовете по нея. Извади малка книжка с черни корици и ми я подаде.

Огледах се за поставка, на която да я сложа, а той се засмя.

— Просто я отвори, Даяна. Няма да се разпадне.

Чувствах се неестествено с ръкописа в ръце, защото бях обучена да се отнасям към подобни книги като към редки ценни предмети, а не като към четиво. Постарах се да не я отварям прекалено много, за да не повредя подвързията, и надникнах вътре. Към мен се втурна експлозия от ярки цветове, златно и сребърно.

— О! — възкликнах. Другите копия на „Auroga“, които бях виждала, не бяха и наполовина толкова изящни. — Красиво е. Знаеш ли кой е правил илюстрациите?

— Жена на име Бурго Льо Ноар. Беше доста популярна в Париж в средата на четиринайсети век. — Матю взе книгата от ръцете ми и я отвори широко. — Ето. Сега вече можеш да я видиш както трябва.

На първата илюстрация имаше кралица, застанала на малък хълм и приютила седем малки същества под наметалото си. Изображението бе обградено от деликатни виещи се лози. Тук-там имаше по някоя цветна пъпка, а по клоните бяха накацали птици. Бродираната със златно рокля на кралицата изпъкваше на червения фон и блестеше под следобедната светлина. В дъното на страницата се виждаше мъж в черна роба, седнал върху щит с герб в черно и сребърно. Вниманието на мъжа бе насочено към кралицата, изражението му бе трескаво, а ръцете — молитвено вдигнати.

— Никой няма да повярва. Неизвестно копие на „Auroga Consurgens“ с илюстрации, дело на жена? — Поклатих глава очарована. — Как бих могла да я цитирам?

— Ще дам под наем ръкописа на библиотеката за редки книги и ръкописи „Биенике“ на „Йейл“ за година, ако това ще помогне. Анонимно, разбира се. Колкото до Бурго, специалистите ще твърдят, че са дело на баща ѝ. Но те са нейни. Вероятно още пазя разписката някъде тук — каза разсеяно Матю и се огледа. — Ще питам Изабо къде са нещата на Годфроа.

— Годфроа? — На непознатия герб имаше хералдическа лилия, обградена от змия, ухапала опашката си.

— Брат ми. — Разсеяността изчезна от гласа му и лицето му потъмня. — Умря през 1668, докато се биеше в една от безумните войни на Луи XIV. — Затвори внимателно ръкописа и го остави на близката маса. — Ще го кача по-късно в кабинета си, за да можеш да

го разгледаш на спокойствие. Изабо сутрин си четете вестниците тук, но през останалото време няма никой. Добре дошла си да разглеждаш книгите, когато си поискаш.

След тази покана ме отведе в салона, а след това в голямата зала. Застанахме до масата с китайската купа и той ми показва особеностите на помещението, включително старата менестрелска галерия, отвора с капак на тавана, през който някога е излизал димът, преди да бъдат построени камините и комините, и входа към квадратната наблюдателна кула с изглед към главния подход към замъка. Изкачването ѝ можеше да почака до следващия ден.

После ме поведе надолу към подземния етаж и неговия лабиринт от складове, винарни, кухни, помещения за прислугата, килери. Март излезе от една от кухните, изцапана до лактите с брашно, и ми предложи прясна кифличка, току-що извадена от фурната. Загризах я, докато Матю ме развеждаше по коридорите и ми разказваше за някогашното предназначение на всяка стая — къде е било складирано житото, къде е било окачвано еленското месо, къде е правено сиренето.

— Вампирите не ядат — възразих аз объркана.

— Така е, но гостите ни ядат. Март обожава да готви.

Обещах да я затрупам с работа. Кифличката беше вкусна, а яйцата на закуска — перфектни.

Следващата ни спирка беше градината. Макар да се бяхме спуснали под приземния етаж, за да влезем в кухнята, излязохме от замъка, без да се изкачваме. Градината беше като излязла от шестнайсети век, с ясно очертани лехи, засадени с подправки и есенни зеленчуци. По краищата ѝ имаше розови храсти, някои от които още цъфтяха.

Но ароматът, който ме заинтригува, не бе на цветя. Насочих се право към ниска сграда.

— Внимавай, Даяна — извика Матю и затича след мен по чакълена пътека. — Балтазар хапе.

— Кой е Балтазар?

Той застана пред входа на конюшните с разтревожено изражение.

— Жребецът, който се отърква в гърба ти — поясни притеснено Матю. Стоях с гръб към голям кон с тежки копита, а в краката ми се увъртаха мастиф и вълкодав и ме душеха с любопитство.

— О, той няма да ме ухапе. — Огромният першерон завъртя глава и отърка ушите си в ханша ми. — А кои са тези господата? — попитах и погладих козината на врата на вълкодава, докато мастифът се опитваше да ми налага ръката.

— Вълкодавът е Фалън, а мастифът е Хектор. — Матю щракна с пръсти и двете кучета изтичаха при него, седнаха послушно и го загледаха за нови команди. — Моля те, отдалечи се от коня ми.

— Защо? Нищо няма да ми направи. — Балтазар зари с копито в знак на съгласие, дръпна уши назад и погледна надменно Матю.

— „Пеперудата лети към светлината, която я привлича, само защото не знае, че огънят може да я погълне“ — промърмори под носа си Матю. — Балтазар се държи добре, докато се отегчи. Искам да се отдалечиш, преди да е изритал вратата на яслата си.

— Изнервяме господаря ти и той започва да рецитира непозната поезия, писана от луди италиански монаси. Ще се върна утре с нещо сладко. — Обърнах се и целунах Балтазар по носа. Той затропа с копита от нетърпение.

Матю се опита да прикрие изненадата си.

— Ти позна стиховете?

— Джордано Бруно. „Жадният елен тича към потока, защото не подозира за лъка, който го дебне — продължих аз. — Еднорогът бяга към бърлогата си, защото не вижда заложената примка.“

— Знаеш произведенията на Ноланеца? — Матю използва прозвището, с което мистикът от шестнайсети век сам се е наричал.

Очите ми се разшириха. Мили боже, дали е познавал Бруно, както е познавал и Макиавели? Явно го привличаше всяка странна птица, бродила някога по този свят.

— Той е един от първите поддръжници на Коперник, а моята специалност е история на науката. Как се запозна с произведенията на Бруно?

— Обичам да чета — отвърна той уклончиво.

— Познавал си го! — Тонът ми бе обвинителен. — Демон ли беше?

— И то такъв, който често прекриваше границата между гениалността и лудостта.

— Трябваше да се досетя. Вярвал е, че има извънземен живот, и проклинал инквизицията по пътя към кладата — казах аз и поклатих

глава.

— Въпреки това е проумял силата на желанието.

Погледнах пронизително вампира.

— „Желанието ме кара да вървя напред, а страхът ме възпира.“
Спомена ли Бруно в есето си за стипендията на „Ол Соулс“?

— Съвсем бегло. — Матю сви строго устни. — Би ли се отдалечила от конюшната, ако обичаш? Друг път ще си говорим за философия.

В главата ми изплуваха и други цитати. Имаше и още нещо в произведенията на Бруно, което бе накарало Матю да се сети за тях. Той пишеше за богинята Диана.

Отстъпих далеч от конюшните.

— Балтазар не е пони — предупреди ме Матю и ме дръпна за лакътя.

— Виждам. Но аз се спогаждам с конете. — Алхимичният ръкопис и италианският философ се изпариха от ума ми при мисълта за това предизвикателство.

— Да не би и да яздиш? — попита недоверчиво Матю.

— Израснала съм в провинцията и яздя от дете. Обездка, скокове, всичко. — Язденето на кон приличаше повече на летене дори от гребането.

— Имаме и други коне. Балтазар няма да мърда от яслата си — беше категоричен той.

Ездата бе непредвиден бонус към пътуването до Франция, който направи хладината на Изабо почти поносима. Матю ме поведе към другия край на конюшните, където ни чакаха шест прекрасни животни. Две от тях бяха големи и черни — макар и не с размерите на Балтазар. Имаше кафеникава кобила със заоблени форми, дорест кастрат и два сиви анадалуски коня с големи копита и извити шии. Единият се приближи до вратата, за да види какво се случва на територията му.

— Това е Нар Ракаса — каза Матю и нежно погали коня по муцуната. — Името означава „танцуващ с огън“. Обикновено я наричаме Ракаса. Движи се грациозно, но е своеволна. Двете сигурно ще се разберете прекрасно.

Отказах да захвапя стръвта, въпреки че бе чаровно размахана под носа ми. Оставих Ракаса да подуши лицето и косата ми.

— А как е името на сестра й?

— Фидат, значи сребро. — Фидат пристъпи напред, когато Матю произнесе името ѝ, и тъмните ѝ очи го погледнаха с обич. — Фидат е кобилата на Изабо. — Сетне посочи към двата черни жребеца. — А тези са моите. Дар и Саяд.

— Какво означават техните имена? — попитах и се приближих към яслите им.

— Дар на арабски значи време, а Саяд — ловец — обясни ми Матю и застана до мен. — Саяд обича да препуска през полята, да гони дивеч и да прескача плетове. Дар е търпелив и стабилен.

Продължихме обиколката. Матю ми сочеше очертанията на планинските хребети и ориентирите към града. Показа ми къде замъкът е бил реконструиран, строителите бяха използвали различен вид камък, защото оригиналният вече не се намирал. Когато приключихме, вече нямаше как да се изгубя, най-вече заради централната кула, която бе трудно да пропуснеш.

— Защо съм толкова уморена — прозях се аз, когато се върнахме в замъка.

— Ти си безнадежден случай — подхвърли раздражено Матю. — Наистина ли искаш да ти припомня събитията от последните трийсет и шест часа?

По негово настояване се съгласих на още една дрямка. Оставих го в кабинета му, качих се по стълбите и се хвърлих на леглото, прекалено уморена дори да духна свещите.

Секунди по-късно вече сънувах как яздя през тъмна гора. Носех свободна зелена туника, прихваната с колан за талията ми. На краката ми имаше сандали, чиито кожени каишки се кръстосваха по глезените и прасците ми. По меката горска настилка зад мен се чуваше тътен от копита и стъпки на бягащи кучета. На рамото ми имаше колчан стрели, а в единия си юмрук стисках лък. Въпреки зловеците звуци на преследвачите ми, не изпитвах никакъв страх.

Усмихнах се насън, защото бях убедена, че мога да надбягам тези, които се опитваха да ме хванат.

— Полети — заповядах и конят ми се подчини.

[1] Достатъчно (фр.). — Б.пр. ↑

19.

Първите ми мисли на следващата сутрин бяха насочени към ездата.

Сресах се набързо, изплакнах си устата и навлякох черен клин — най-близката до ездачески брич дреха в багажа ми. С маратонки щеше да е невъзможно да си задържа краката в стремената, затова си обух мокасините. Не бяха най-подходящи за целта, но щяха да свършат работа. Памучна фланела с дълги ръкави и поларен пуловер довършиха екипа ми. Вързах си косата на опашка и се върнах в спалнята.

Матю вдигна вежди, когато ме видя как се втурвам в стаята, протегна ръка и ме спря. Беше се облегал на широката арка, която водеше към стълбите, в идеален вид както винаги, с тъмносиви бричове и черен пуловер.

— Да поюздим следобед.

Очаквах го. Вечерята с Изабо беше най-меко казано напрегната и след нея сънувах кошмари. Матю на няколко пъти се качи по стълбите, за да ме нагледа.

— Добре съм. Малко физически упражнения и свежият въздух ще ми се отразят добре. — Когато се опитах отново да премина покрай него, той ме спря само с мрачния си поглед.

— Само да припариш до седло, те връщам у дома. Ясно?

— Ясно.

Когато слязохме долу, се запътих към трапезарията, но Матю ме дръпна в другата посока.

— Да ядем в кухнята — каза той тихо. Нямаше да има официална закуска, по време на която Изабо да ме зяпа над разтворения „Льо Монд“. Това беше добра новина.

Хапнахме в покоите на икономката пред разпаления огън на маса, сложена за двама — макар да бях единствената, която се възползва от обилната и отлична храна. Върху издрасканата маса бе поставена огромна кана чай, увита в ленена кърпа, за да пази

топлината. Март ме погледна загрижено и зацъка с език, като видя тъмните кръгове под очите и бледото ми лице.

Когато оставих вилицата си, Матю посегна към пирамида от кутии, върху които имаше каска, покрита с черно кадифе.

— За теб — вдигна той и ги постави на масата.

Каската говореше сама по себе си. Имаше форма на висока бейзболна шапка и черна копринена панделка над периферията. Въпреки кадифето и панделката, каската беше здрава и направена най-вече за да пази крехките човешки черепи от сблъсъка със земята. Никак не исках да я слагам, но осъзнавах, че е добра предпазна мярка.

— Благодаря — отвърнах. — Какво има в кутиите?

— Отвори ги и виж.

В първата бе сгънат черен брич с кадифени кръпки от вътрешната страна на коленете, за по-добро триене със седлото. С него щеше да се язди много по-приятно, отколкото с тънкия ми хлъзгав клин. Освен това ми изглеждаше по мярка. Сигурно Матю се е обадил където трябва и е разбрал размера ми, докато съм дремвала. Усмихнах му се с благодарност.

Във втората открих черна жилетка с дълги пешове и твърди метални банели, защити в ръбовете. Изглеждаше като черупка на костенурка — неудобна, но добре защитена — а сигурно и усещането в нея щеше да е същото.

— Това не беше необходимо. — Вдигнах я и се намръщих.

— Необходима е, ако ще яздиш. — В гласа му нямаше и капчица емоция. — Спомена, че имаш опит. Ако е така, няма да имаш проблем с тежестта ѝ.

Лицето ми се зачерви и усетих предупредително изтръпване по върховете на пръстите. Матю ме наблюдаваше с интерес, а Март се появи на вратата и изсумтя. Започнах да дишам дълбоко, докато изтръпването изчезна.

— Слагаш си предпазен колан в колата ми — продължи спокойно той. — Ще си сложиш и жилетката, когато се качваш на коня ми.

Погледите ни се впиха в битка на волята. Мисълта за свежия въздух предопредели разгрома ми, а очите на Матю весело светнаха. Със сигурност препирните ни бяха забавни за гледане, също като размяната на реплики между Матю и Изабо.

Придърпах и последната кутия към себе си в мълчаливо подчинение. Беше дълга и тежка и когато вдигнах капака, ме лъхна остра миризма на кожа.

Ботуши. Високи до коленете черни ботуши. Никога не бях притежавала кон и имах ограничени средства, затова и никога не бях имала истински ездачески ботуши. Тези бяха красиви, извити по очертанията на прасците и от хубава кожа. Пръстите ми докоснаха лъщящата им повърхност.

— Благодаря — избъбрих задъхано, зарадвана от изненадата.

— Сигурен съм, че ще ти станат — каза Матю и погледът му омекна.

— Хайде, момиче — обади се весело Март от вратата. — Отивай да се преобличаш.

Едва ме бе вкарала в пералното помещение, и аз вече изритвах мокасините от краката си и смъквах клина. Тя взе дрехата от ликра и памук, докато аз надявах бричовете.

— Някога жените не яздеха като мъжете — отбеляза Март, погледна мускулите на краката ми и поклати глава.

Когато се върнах, Матю говореше по телефона и даваше указания и на другите хора в неговия свят, които очакваха да ги ръководи. Вдигна очи и ме погледна с одобрение.

— Така ще ти е по-удобно. — Стана и взе ботушите. — Тук няма обувалка, така че ще трябва да отидеш до конюшните с другите си обувки.

— Не, искам да ги обуя веднага — настоях и протегнах ръце.

— Тогава седни. — Поклати глава пред моето нетърпение. — Няма да можеш да ги обуеш от първия път без чужда помощ. — Матю вдигна стола ми заедно с мен и го завъртя така, че да има повече място за маневриране. Вдигна десния ботуш и аз пъхнах в него крака си до глезена. Оказа се прав. Колкото и да дърпах, нямаше как да си прекарам стъпалото през твърдата кожа. Той се надвеси над крака ми, хвана подметката и започна внимателно да натиска, докато аз дърпах кончова. След неколкominутна борба кракът ми влезе докрай. Матю бутна за последно подметката и ботушът залепна по крака ми.

След като обух и другия, вдигнах крака, за да се насладя на гледката. Матю придърпа и потупа ботушите и мушна студените си пръсти през горния ръб, за да се увери, че прилепналата кожа не е

спряла кръвообращението. Изправих се, а краката ми изглеждаха необичайно дълги. Направих няколко сковани стъпки и се позавъртях.

— Благодаря. — Прегърнах го, надигайки се на пръсти. — Обожавам ги.

Матю занесе жилетката и шапката до конюшните, точно както носеше компютъра ми и рогозката за йога в Оксфорд. Вратите бяха широко отворени и отвътре долитаха звуци на усилена работа.

— Жорж? — извика Матю. Иззад ъгъла се появи дребен жилав мъж на неопределена възраст, със сигурност не беше вампир. Носеше юзда и чесало. Когато минахме покрай яслата на Балтазар, жребецът затупа гневно с копита и тръсна глава. Сякаш ми напомняше: „Ти ми обеща!“. В джоба си носех малка ябълка, която бях запазила от закуската.

— Ето ти, миличък — казах нежно и му я подадох върху разтворената си длан. Матю гледаше уплашено как Балтазар протегна шия и приближи разтворените си устни към плода в ръката ми. След като ябълката се озова в устата му, той изгледа победоносно собственика си.

— Да, виждам, че се правиш на принц — сгълча го строго Матю. — Но това не означава, че ти е позволено да се държиш като дявол при първа възможност. — Балтазар зари раздражено с копита.

Минахме през сервизното помещение. Освен обикновени седла, сбруи и юзди, имаше и квадратни дървени рамки, на които бяха закрепени малки столчета със странни дръжки отстрани.

— Какво е това?

— Странични седла — обясни Матю, докато си сваляше обувките и пъхаше краката си в чифт износени ботуши. Стъпалото му се плъзна вътре с лекота, достатъчно беше едно движение на крака и леко подръпване на кончова. — Изабо ги предпочита.

Дар и Ракаса извърнаха глави и се загледаха в Жорж и Матю, които обсъждаха всички естествени препятствия, на които бихме могли да се натъкнем. Протегнах длан към Дар, изпълнена със съжаление, че нямам още една ябълка в джоба си. Кастратът също изглеждаше разочарован, след като долови сладкия плодов дъх.

— Следващия път — обещах аз. Наведох се, промуших се под шията му и се озовах при Ракаса. — Здравей, красавице.

Кобилата вдигна предния си десен крак и склони глава към мен. Погалих я по шията и гърба, за да свикне с миризмата и докосването ми, и подръпнах седлото, за да проверя колко добре е затегнато и да се уверя, че подложката под него е изгладена. Тя изопна шия и ме подуши, навря носа си в пуловера ми, където досега бе стояла ябълката. Вдигна възмутено глава.

— На теб също — обещах ѝ и се засмях. Потупах я по задницата. — Дай да погледна.

Конете обичат да ги пипат по краката колкото вещиците обичат да ги топят във вода — с други думи, никак. Но от опит и от предпазливост никога не яздех кон, преди да проверя дали няма нещо забито в копитата му.

Когато се изправих, видях, че двамата мъже ме наблюдават внимателно. Жорж подметна нещо, очевидно обясняваше какво правя. Матю кимна замислено и вдигна жилетката и шапката ми. Жилетката беше твърда и стегната, но не толкова неудобна, колкото очаквах. Опашката ми пречеше да си сложа шапката, затова дръпнах ластика по-надолу, преди да закопча ремъка под брадичката си. Матю стоеше зад гърба ми, докато, хванала поводите, промуших крак в стремето на Ракаса.

— Защо никога не ми даваш да ти помагам? — изръмжа той в ухото ми.

— Мога и сама да яхна кон — заявих разгорещено.

— Но не ти се налага. — Хвана ме за прасеца и ме повдигна с лекота към седлото. След това провери дължината на стремената, увери се, че коланът на седлото е здраво закопчан и отиде при своя кон. Метна се на гърба му с увереност, която говореше, че язди от векове. Изглеждаше като крал на седлото.

Ракаса започна да пристъпва на едно място от нетърпение и аз забих пети в хълбоците ѝ. Тя се спря, изглеждаше озадачена.

— Спокойно — прошепнах ѝ. Кобилата наведе глава, взря се пред себе си и замърда с уши.

— Поразходи я, докато си проверя седлото — подхвърли небрежно Матю, праметна крак през гърба на Дар и започна да си играе с кожения ремък на стремената. Присвих очи. Стремената му не се нуждаеха от нагласяне. Всъщност проверяваше ездаческите ми умения.

Поразходих Ракаса, за да усетя походката ѝ. Андалуската кобила наистина танцуваше, елегантно повдигаше крак и го забиваше твърдо в земята с красиво люлеещо движение. Подминахме Матю, който бе спрял да се преструва, че си оправя седлото. Жорж се облегна на оградата и се усмихна широко.

— Красавица — прошепнах аз. Лявото ѝ ухо се стрелна назад и тя леко ускори крачка. Притиснах прасеца си в хълбока ѝ точно зад стремето и тя тръгна още по-бързо, извила шия. Колко ли щеше да се ядоса Матю, ако прескочехме оградата?

Със сигурност щеше да се ядоса.

Ракаса зави и побягна в тръс.

— Е? — попитах.

Жорж кимна и отвори вратата на двора.

— Стойката ти е добра — похвали ме Матю, гледайки ме отзад. — И държиш правилно ръцете си. Ще се справиш. Между другото — продължи той съвсем непринудено, като се наклони към мен и сниши глас, — ако беше прескочила оградата, с днешния излет щеше да е свършено.

След като прекосихме парка и излязохме през старата порта, дърветата станаха по-нагъсто и Матю започна да оглежда внимателно гората. Но като навлязохме навътре, той се отпусна, защото бе проверил всяко същество наоколо и се бе уверил, че никое от тях не ходи на два крака.

Матю пришпори Дар и Ракаса послушно ме чакаше да направя същото с нея. Така и сторих и още веднъж се удивих колко гладко се движи.

— Какъв кон е Дар? — попитах, като забелязах плавната му походка.

— Предполагам, че можем да го наречем дестриер — обясни Матю. — С такива коне рицарите са ходили на кръстоносни походи. Породата е създадена, за да се постигне скорост и пъргавост.

— Мислех, че дестриерите са огромни. — Дар наистина беше по-едър от Ракаса, но не чак толкова.

— Били са, но за времето си. Все пак не достатъчно, за да ги язди в битка някой от това семейство, особено в пълно бойно снаряжение. Ние се обучавахме на коне като Дар и ги яздехме за удоволствие, но се биехме с першерони като Балтазар.

Загледах се между ушите на Ракаса, събирах смелост да повдигна друг въпрос.

— Може ли да попитам нещо за майка ти?

— Разбира се — кимна Матю и се намести на седлото. Постави едната си ръка на кръста, а с другата вдигна високо поводите. Сега вече със сигурност знаех как е изгледал средновековен рицар на кон.

— Защо мрази вещиците толкова много? Вампирите и вещиците са по принцип врагове, но неприязънта на Изабо към мен е доста по-голяма. Струва ми се, че е на лична основа.

— Май не очакваш отговор от типа, че миришеш на пролет.

— Да, искам истинската причина.

— Ревнува. — Матю потупа Дар по гърба.

— И от какво, за бога?

— Да видим. От способностите ти, особено да виждаш в бъдещето. От възможността да родиш деца и да предадеш тези способности на поколението си. А също и че ти е лесно да умреш, предполагам — каза той замислено.

— Ти и Луиза сте нейни деца.

— Да. Изабо ни създаде и двамата. Но мисля, че не е същото, като да родиш деца.

— Защо завижда на вещиците за способността им да виждат в бъдещето?

— Има нещо общо с прераждането ѝ. Нейният създател не е поискал разрешение от нея. — Лицето му потъмня. — Искал я е за съпруга и просто я е отвлякъл и я превърнал във вампир. Преди имала репутация на ясновидка, а и била достатъчно млада, за да се надява да има деца. Но щом станала вампир, и двете ѝ способности изчезнали. Тя така и не успя да го преодолее и вещиците непрекъснато ѝ припомнят какво е загубила.

— А защо завижда на вещиците, че могат лесно да умрат?

— Защото баща ми ѝ липсва. — Той млъкна и ми стана ясно, че съм го притиснала да говори прекалено много.

Дърветата станаха по-нарядко и Ракаса нетърпеливо вирна уши.

— Давай — каза той примирено и посочи към откритото поле пред нас.

Кобилата се втурна напред при първото докосване на петите ми и захапа повода си. Забави ход, докато се качваше по склона, но когато се

озова на най-високата точка, изпръхтя и замята глава, очевидно изпитваше удоволствие, че Дар е в подножието, а тя е на върха. Поведох я да прави осморки, за да не се препъне.

Дар също набра скорост и затича в галоп, черната му опашка се вееше зад него, а копитата му тропаха по земята с невероятна бързина. Затаих дъх и подръпнах юздите на Ракаса, за да я накарам да спре. Значи това било най-важното качество на дестриерите. Ускорявах от нула до сто километра за отрицателно време, като добре настроена спортна кола. Матю не направи нищо, за да забави коня си, когато се доближи до мен, но Дар сам спря на около метър от нас и леко се наклони от инерцията.

— Фукльо! Не ми даваш да прескоча оградата, а правиш такива демонстрации? — подразних го аз.

— Дар не тича достатъчно напоследък. Точно от това има нужда. — Матю се ухили и потупа коня си по гърба. — Искаш ли да се надбягваме? Ще ви дадем преднина, разбира се — каза той и се поклони учтиво.

— Готово. В каква посока?

Той посочи към самотно дърво на билото и започна да ме следи внимателно кога ще потегля. Беше избрал цел, покрай която можеше да се премине, без да се блъснеш в нищо. Може би Ракаса не бе толкова добра във внезапното спиране като Дар.

Нямаше с какво да изненадам един вампир и беше изключено кобилата ми, колкото и елегантно да се движеше, да надбяга Дар по билото. Въпреки това няхах търпение да пробвам бързината на животното. Наведох се напред и потупах Ракаса по шията. Положих брадичката си за миг върху топлата ѝ кожа и затворих очи.

„Полети“, насърчих я наум.

Тя се втурна напред, сякаш някой я плесна по задницата, а аз се оставих на инстинктите си.

Повдигнах се от седлото, за да я улесня, опитах се да отпусна юздите. Когато скоростта ѝ стана равномерна, седнах обратно и стиснах топлото ѝ тяло между краката си. Измуших стъпалата си от ненужните вече стремена и зарових пръсти в гривата ѝ. Матю се носеше с Дар зад нас. Беше като сън, като в онзи, в който коне и кучета ме преследваха. Лявата ми ръка се сви, сякаш в нея имаше нещо, приведох се ниско над Ракаса и затворих очи.

„Полети“, повторих наум, а гласът в главата ми вече не звучеше като моя. Ракаса ускори ход.

Дървото се приближаваше. Матю изруга на окситански, Ракаса се премести вляво в последния момент и намали скоростта, а след това премина в тръс. Някой подръпна юздите ѝ. Отворих веднага очи разтревожена.

— Винаги ли яздиш непознати коне с най-висока скорост? — попита Матю с хладен гняв. — Гребеш със затворени очи, виждаш съм те. Вървиш по същия начин. Винаги съм подозирал, че в това е замесена магия. Сигурно използваш способностите си и при езда. Иначе трябваше да си мъртва. И според мен казваше на Ракаса какво да прави по телепатия, а не я водеше с ръце и крака.

Почудих се дали говори истината. Матю изсумтя нетърпеливо и слезе от коня, като праметна десния си крак над главата на Дар, отблъсна се с левия от стремето и застана пред коня си.

— Слизай — нареди той грубо и хвана поводите на Ракаса.

Слязох по традиционния начин, праметнах левия си крак над задницата на Ракаса. Когато застанах с гръб към Матю, той ме обгърна и ме свали от коня. Сега вече знаех защо предпочитам да съм с лице към хората. Така нямаше как да ме сграбчат изотзад и да ме свалят от седлото. Той ме обърна към себе си и ме притисна към гърдите си.

— Dieu — прошепна в косата ми. — Не прави никога повече така.

— Нали каза да не се притеснявам какво правя? Нали затова ме доведе във Франция? — попитах аз, объркана от реакцията му.

— Извинявай — каза той сериозно. — Опитвам се да не ти се бъркам. Но ми е трудно да те гледам как използваш способности, които не разбирам, особено когато и ти не осъзнаваш какво вършиш.

Матю ме остави при конете, като върза юздите им така, че да не се спънат в тях, но да могат да пасат рядката есенна трева. Когато се върна, лицето му бе мрачно.

— Трябва да ти покажа нещо. — Поведо ме към дървото и седнахме под него. Свих внимателно крака, но настрани, за да не забия шпорите в бедрата си. Матю коленичи и приседна върху прасците си.

Бръкна в джоба на бричовите си и извади лист хартия с черни и сиви черти на бял фон. Беше сгъван и разгъван многократно.

Беше ДНК тест.

— Моят ли е?

— Твоят.

— Кога? — Пръстите ми се плъзнаха по чертите на листа.

— Маркърс ми донесе резултатите в „Ню Колидж“. Не исках да ти ги показвам толкова скоро, след като ти припомниха за смъртта на родителите ти. — Той се поколеба. — Правилно ли постъпих, като изчаках?

Кимнах, той изглеждаше облекчен.

— И какво показва тестът? — попитах.

— Не успяхме да разберем всичко — поде той бавно. — Но Маркърс и Мириам откриха в твоята ДНК особености, които сме виждали и преди.

Ситният равен почерк на Мириам се виждаше в левия край на листа, а чертичките, някои оградени с червен маркер, бяха в десния.

— Това пък е генетичният маркер на предсказания — продължи Матю и ми посочи първата оградена чертичка. Пръстът му бавно се плъзна надолу. — Това е за летене. Това тук помага на вещиците да виждат изгубени неща.

Продължи да изброява способностите ми, докато ми се зави свят.

— Това е за говорене с мъртвите, това е промяна на формата, това е телекинеза, това е правене на магии, това са заклинанията, това са проклятията. Освен това имаш гени за четене на мисли, телепатия и емпатия — те са един до друг.

— Не може да е вярно. — Никога не бях чувала вещица да има повече от една-две способности. Матю вече бе изброил цяла дузина.

— Мисля, че тестът е верен, Даяна. Тези способности може и никога да не се проявят, но ти си наследила генетична предразположеност към тях. — Той обърна листа. На обратната страна имаше още червени кръгчета и още бележки от Мириам. — Това са маркерите за стихии. Земята присъства в генетичния код на почти всички вещици, при някои тя се комбинира или с вода, или с въздух. Ти имаш всичките три стихии, а такова нещо не сме виждали никога. При теб има и огън. Огънят е много, много рядък. — Матю посочи четирите чертички.

— Какви са тези маркери за стихии? — Краката ми започваха да изтръпват, пръстите ми също.

— Показват, че имаш генетична предразположеност да контролираш една или повече стихии. Обясняват защо можеш да предизвикаш вещерски вятър. Но като имаме предвид резултатите, ти можеш да предизвикаш и вещерски огън, както и вещерско водно течение.

— А какво означава земята?

— Билкова магия, способност да влияеш на растежа. Тя е основата. В комбинация със способността за правене на магии, проклетия и заклинания, или дори само с една от тези дарби, означава, че имаш истински вроден вещерски талант.

Леля ми беше добра с магиите. Емили не я биваше толкова, но можеше да лети на кратки разстояния и да вижда в бъдещето. Това бяха класическите разлики между вещиците.

Всичко се свеждаше до това, дали силата ти зависеше от думите, или просто си беше в теб и можеш да я извикаш когато си поискаш. Зарових лице в дланите си. Вероятността да виждам в бъдещето като майка ми си беше достатъчно плашеща сама по себе си. Но да контролирам стихии? Да говоря с мъртвите?

— Ти изреди дълъг списък със способности. Но ние сме видели... колко? Четири-пет от тях? — Беше ужасяващо.

— Мисля, че сме видели повече. Движиш се със затворени очи, контактуваш с Ракаса по телепатия, искрящите ти пръсти. Просто още нямаме наименования за тях.

— Каж ми, че това е всичко.

Матю се поколеба.

— Не съвсем. — И извади друг лист. — Не можем да идентифицираме тези маркери. В повечето случаи трябва да свързваме разкази за действията на вещици — някои от които са отпреди векове — с резултатите от ДНК тестовете. Понякога тези връзки се правят трудно.

— Тестът обяснява ли защо способностите ми излизат на повърхността сега?

— Няма нужда да правим тест за това. Магическите ти способности сякаш се събуждат от дълъг сън. Цялото ти бездействие ги е направило нетърпеливи и те искат да си пробият път. Кръвта си иска своето — изрече тихо Матю. Изправи се елегантно и повдигна и мен. — Ще настинеш, като седиш на земята, а аз ще трябва да се

оправдавам дълго пред Март, ако те разболея. — Той подсвирна на конете. Те тръгнаха към нас, като продължаваха да дъвчат неочакваната си закуска.

Яздихме още час, разглеждахме горите и полята край Сет-Тур. Матю ми показва най-доброто място за лов на зайци и къде баща му го е научил да стреля с лък. Когато поехме обратно към конюшните, тревогите ми от генетичните тестове бяха заменени от приятно чувство на умора.

— Утре ще имам мускулна треска — казах аз с въздишка. — Не съм се качвала на кон от години.

— Някой не би го предположил, ако те бе видял как яздиш днес — засмя се той. Излязохме от гората и преминахме през каменната порта на замъка. — Ти си добър ездач, Даяна, но не бива да излизаш сама. Лесно ще се изгубиш.

Матю не се тревожеше, че може да се изгубя, а че някой може да ме намери.

— Няма.

Дългите му пръсти отпуснаха юздите. През последните пет минути ги бе стискал прекалено здраво. Вампирът бе свикнал да раздава заповеди и те да бъдат изпълнявани веднага. Нямаше навика да отправя молби и да преговаря. Но от обичайния му сприхав нрав нямаше и следа.

Приближих Ракаса до Дар, протегнах се, хванах ръката на Матю и я приближих към лицето си. Устните ми опариха твърдата му хладна плът.

Зениците му се разшириха от изненада.

Пуснах го и пришпорих Ракаса напред към конюшните.

20.

Изабо милостиво ни бе освободила от присъствието си на обяд. След това исках да отида право в кабинета на Матю и да започна да разглеждам „Aurora Consurgens“, но той ме убеди преди това да си взема вана. Увери ме, че това ще помогне срещу неизбежната мускулна треска. На половината път нагоре по стълбите ми се наложи да спра и да разтрия схванатия си крак. Щях да си платя за ентузиазма преди обяд.

Ваната беше божествена — дълга, гореща и отпускаща. Облякох свободни черни панталони, пуловер и чорапи и тръгнах надолу по стълбите, където вече гореше огън. Ръцете ми почервенияха, когато ги доближих до пламъците. Какво ли е да можеш да управляваш огъня? Пръстите ми изтръпнаха сякаш в отговор на този въпрос и аз пъхнах длани в джобовете си.

Матю вдигна поглед от бюрото си.

— Ръкописът е до компютъра ти.

Черните му корици ме привлякоха силно като магнит. Седнах на масата и разтворих внимателно книгата. Цветовете вътре бяха дори по-ярки, отколкото си ги спомнях. След като се взирах няколко минути в кралицата, обърнах на следващата страница.

„Incipit tractatus Aurora Consurgens intitulatus.“ Думите ми бяха познати. „Така започва трактатът, озаглавен «Изгревът на зората».“ Но все още изпитвах приятното вълнение, че виждам за първи път ръкописа. „Всичко добро идва заедно с нея. Тя е известна като Мъдростта на Юга, тя призовава гълците по улиците.“ Четях тихо и си превеждах от латински. Беше забележителен труд, пълен с парафрази от Евангелието и от други текстове.

— Имаш ли Библия? — Щеше да е добре да ми е подръка, докато чета ръкописа.

— Да, но не съм сигурен къде е. Искаш ли да я потърся? — Матю се надигна от стола си, но погледът му още бе залепен за екрана на компютъра.

— Не, аз ще я намеря. — Станах и прокарах пръсти по томовете на най-близката полица. Книгите на Матю не бяха подредени по големина, а хронологично. Тези на първата лавица бяха толкова стари, че направо ме беше страх да си помисля за съдържанието им — вероятно сред тях бяха загубените трудове на Аристотел. Всичко беше възможно.

Около половината от книгите му бяха поставени с гръбчетата навътре за по-добро съхранение. По страниците на повечето имаше идентификационни надписи с черни букви — заглавия или имена на автори. Някъде към средата на стаята книгите вече бяха поставени с гръбчетата навън, а заглавията и авторите им бяха изписани със златисти или сребристи букви.

Разглеждах ръкописите с дебели извити страници, някои надписани с малки гръцки букви по краищата. Продължих да търся голяма дебела печатна книга. Показалецът ми замръзна пред том, подвързан с кафява кожа със златни букви по нея.

— Матю, кажи ми, че „Biblia Sacra 1450“ не е това, което си мисля.

— Добре, не е това, което си мислиш — отвърна той автоматично, а пръстите му продължиха да се движат по клавишите с нечовешка бързина. Не обръщаше почти никакво внимание на това, което правя, и не чуваше какво му говоря.

Оставих Библията на Гутенберг на мястото ѝ и продължих да търся по полиците с надеждата, че тя не е единственото Свето писание тук. Пръстът ми отново се спря пред книга, надписана „Пиесите на Уил“.

— Тези книги подарък от приятели ли са?

— Повечето. — Матю дори не вдигна поглед.

Щяхме да обсъдим по-късно както германското книгопечатане, така и зората на английската драма.

Повечето книги на Матю бяха в прилично състояние. Това не бе учудващо, като се имаха предвид навиците на собственика им. Но някои бяха доста захабени. Краищата на едно тънко и високо томче на долната полица бяха толкова износени, че се виждаха дървените летви под кожената подвързия. Бях любопитна какво е направило тази книга толкова любима на Матю.

Издърпах я и я отворих. Беше книга по анатомия от 1543 година, първата с изображения на дисектирани трупове в пълни подробности.

В търсене на нови знаци, издаващи същността на Матю, затърсих други много използвани книги. Следващата, която намерих, беше по-малка, но по-дебела. Имаше надпис „De Motu“. Изследването на Уилям Харви за кръвообращението, заедно с обясненията му как сърцето изпомпва кръвта сигурно е било интересно за вампирите при публикуването на труда през двайсетте години на седемнайсети век, макар че и преди това те сигурно са имали някаква идея по въпроса.

Сред доста използваните книги на Матю бяха и трудове за електричеството, микроскопията и философията. Но най-четената се намираще на полицата с томове от деветнайсети век: първото издание на „Произход на видовете“ от Дарвин.

Погледнах скришом към Матю и издърпах книгата от полицата с ловкостта на крадец в магазин. Зелената платнена подвързия, върху която със златни букви бяха отпечатани заглавието и името на автора, беше разръфана и износена. На първата страница Матю бе написал с красив старинен почерк името си.

Вътре имаше сгънато писмо.

„Драги господине — започваше то. — Писмото ви от 15 октомври най-накрая стигна до мен. Ужасно се срамувам за закъснелия отговор. От години събирам всички факти за разнообразието и произхода на видовете и вашето одобрение за аргументите ми е приятна новина точно преди книгата ми да бъде предадена на издателите.“ Беше подписано: „Ч. Дарвин“, а датата беше от 1859 година.

Двамата са си разменили писма седмици преди публикуването на „Произход на видовете“ през ноември.

Страниците на книгата бяха покрити с бележки с молив и мастило, направени от вампира, почти нямаше празно място. Три от главите бяха получили по-специално внимание от останалите. Те бяха посветени на инстинктите, хибридите и привличането между различните видове.

Също като труда на Харви за кръвообращението, седмата глава от книгата на Дарвин, посветена на естествените инстинкти, сигурно е изключително любопитно четиво за вампирите. Матю бе подчертал определени пасажии и бе писал над и под тях, както и в полетата.

Бележките му ставаха по-нагъсто там, където идеите на Дарвин му се струваха по-вълнуващи. „Оттук можем да заключим, че условните инстинкти са придобити, а вродените донякъде са потиснати от навика, а донякъде от човешката селекция и натрупванията през последователни поколения на странни ментални привички и действия, които на пръв поглед ни се струват появили се по погрешка, но причината за този извод е само нашето невежество.“ Матю се питаше в бележките си кои инстинкти са придобити и дали в природата има случайности. „Възможно ли е ние да смятаме за инстинкти това, от което хората са се отказали случайно или чрез повтарящ се навик?“ — чудеше се той в долното поле на страницата. Нямахше нужда да питам кои са тези „ние“ — имаше предвид свръхестествените същества, не само вампирите, но също така вещиците и демоните.

В главата за хибридите интересът на Матю бе привлечен от кръстосването и стерилитета. „Първите кръстоски между видовете, които са достатъчно различни, за да бъдат определени като отделни видове, и техните хибриди — пишеше Дарвин — са общо взето, но не задължително, стерилни.“ В полето до подчертания пасаж имаше родословно дърво. В началото му стоеше въпросителна, а от нея излизаха четири разклонения. „Защо размножаването вътре във вида не води до стерилитет или лудост?“ — бе написал Матю до родословното дърво. В горната част на страницата имаше друга бележка: „Един или четири вида? Comment sont faites les daeos?“.

Прокарах пръст по написаното. Това беше специалността ми — да превръщам писанията на учените в разбираеми за всички думи. В последната си бележка Матю бе използвал позната техника за кодиране. Бе използвал комбинация от френски и латински и архаична абревиация на „демони“, в която съгласните, с изключение на първата и последната, бяха заменени с тирета над гласните. Така никой, който преглежда книгата, няма да забележи веднага думата „демони“ и да се спре, за да прочете по-внимателно.

„Как са създадени демоните?“, се бе питал Матю през 1859 година. Век и половина по-късно още търсеше отговора на този въпрос.

Когато Дарвин започваше да анализира съвместимостта между видовете, бележките на Матю ставаха неудържими. Беше почти невъзможно да се разчете оригиналният напечатан текст. С големи

черни букви Матю бе написал „ПРОИЗХОД“ срещу следния пасаж: „От зараждането на живота всички органични същества си приличат и следват една и съща логика в еволюцията си, затова могат да бъдат класифицирани в йерархични групи“. Няколко реда по-надолу друг пасаж бе подчертан с двойна линия: „Съществуването на групите щеше да е маловажно, ако една от тях бе изключително приспособена да населява сушата, а друга — водата; ако една се хранеше само с месо, друга само с растителност и т.н.; но в природата нещата стоят по съвсем друг начин, защото е добре известно как членове на една и съща група често имат различни навици“.

Дали Матю смяташе, че диетата на вампирите е по-скоро навик, отколкото определяща характеристика на вида? Продължих да чета и открих нови подсказки: „И накрая, няколкото вида доказателства, изложени в тази глава, според мен недвусмислено потвърждават, че безбройните видове, родове и семейства живи организми, с които е населен този свят, произлизат — всяко в своя клас и своята група — от общи предци, чиито характеристики са се видоизменяли през поколенията“. В полето Матю бе написал „ОБЩИ ПРЕДЦИ“ и „se qui explique tout“.

Вампирът вярваше, че моногенезата обяснява всичко — или поне бе смятал така през 1859 година. Според него бе възможно демоните, хората, вампирите и вещиците да произлизат от общи предшественици. Значителните разлики помежду ни се дължаха на еволюция, навици и селекция. Когато в лабораторията го бях попитала дали сме един вид или четири отделни, се изплъзна от отговора, но в кабинета му нямаше нищо скрито-покрито.

Матю продължаваше да се взира в компютъра си. Затворих „Auroga Consurgens“, за да предпазя страниците, изоставих търсенето на по-обикновена библия, взех книгата на Дарвин и се свих с нея на дивана до огнището. Отворих томчето и се опитах да науча повече за вампира въз основа на бележките, които бе надраскал по страниците.

Той все още бе пълна загадка за мен и ставаше още по-мистичен тук, в Сет-Тур. Матю във Франция бе различен от Матю в Англия. Никога не го бях виждала така отдаден на работата си. Раменете му не бяха напрегнати, а издаваха спокойствие. Бе леко прехапал устните си, докато пишеше на компютъра. Това бе признак за концентрация, малката бръчка между веждите му също говореше, че е напълно

съсредоточен. Бе напълно забравил за мен, пръстите му летяха по клавиатурата и натискаха доста силно бутоните. Сигурно доста често сменя лаптопите, като се има предвид колко деликатни са пластмасовите им части. Стигна до края на изречението, облегна се назад и се протегна. След това се прозя.

Никога преди не го бях виждала да се прозява. Дали прозявката, също като отпуснатите му рамене, беше признак на спокойствие? В първия ден, след като се запознахме, ми бе казал, че се чувства най-добре в позната среда. Тук познаваше всеки сантиметър, всяка миризма и всяко същество, което бродеше наоколо. А и връзката с майка му и Март му даваше сила. Това странно сборище на вампири беше неговото семейство, което ме бе приело заради Матю.

Върнах се на Дарвин. Но ваната, топлината от камината и непрекъснатото фоново тракане на клавишите ме приспаха. Събудих се и открих, че съм завита с одеяло, а „Произход на видовете“ лежеше на пода, прилежно затворен и с листче между страниците, което отбелязваше докъде съм стигнала.

Изчервих се.

Бяха ме хванали да надничам.

— Добър вечер — каза Матю от дивана срещу мен. Сложи листче на страницата, до която бе стигнал, затвори книгата си и я пусна на коленете си. — Мога ли да те заинтригувам с малко вино?

Предложението звучеше много, много добре.

— Да, моля.

Матю отиде до малка масичка от осемнайсети век близо до стълбището. На нея имаше бутилка без етикет, тапата бе извадена и лежеше отстрани. Наля две чаши, подаде ми едната и седна. Помирисах виното, предчувствайки първия му въпрос.

— Малини и скали.

— За вещица си доста добра — кимна одобрително Матю.

— Какво е? — попитах и отпих. — Старо ли е? Колекционерска рядкост?

Той отметна глава и се засмя.

— Нито едното, нито другото. Сложено е в бутилката сигурно преди пет месеца. Местно вино, от лозята надолу край пътя. Нищо особено, дори не е скъпо.

Може и да не беше нещо особено, нито скъпо, но бе свежо и миришеше на дървета и пръст като въздуха край Сет-Тур.

— Виждам, че си се отказала да търсиш Библията в полза на доста по-научен труд. Хареса ли ти Дарвин? — смени темата той, докато ме наблюдаваше как отпивам.

— Още ли вярваш, че свръхестествените същества и хората имат общи предци? Възможно ли е разликите между нас да са като между расите?

Той въздъхна нетърпеливо.

— В лабораторията ти казах, че не знам.

— Но си бил сигурен през 1859 година. Тогава си смятал, че пиенето на кръв е просто хранителен навик, а не знак за различие.

— Знаеш ли колко е напреднала науката от времето на Дарвин? Ученият е длъжен да променя схващанията си в светлината на новите открития. — Отпи от виното и подпря чашата на коляното си. Пламъците от камината се пречупиха през стъклото и течността. — Пък и вече няма достатъчно убедителни доказателства за различията между расите. Съвременните изследвания показват, че досегашните разбирания за расите не са нищо повече от остарели човешки методи за обяснение на лесно забележимите отлики между наблюдаващия и останалите.

— Въпросът защо сме на тази земя и как сме се появили май наистина те занимава — произнесох бавно. — Виждам го на всяка страница от книгата на Дарвин.

Матю се загледа във виното си.

— Това е единственият въпрос, чийто отговор си струва да се търси.

Гласът му беше мек, но профилът му издаваше напрегнатост. Чертите му бяха изострени, а челото — свъсено. Искях да разсея тревогата му и да го накарам да се усмихне, но не помръдвах от мястото си. Пламъците от камината танцуваха по бледата му кожа и тъмната коса. Матю взе отново книгата с една ръка, а в другата продължи да държи чашата.

Припадеше здрач. Взрях се в огъня. Когато часовникът на бюрото удари седем, Матю остави книгата.

— Да отидем ли при Изабо в салона преди вечеря?

— Да — съгласих се и вдигнах рамене. — Но нека преди това се преоблека. — Гардеробът ми изобщо не можеше да се мери с този на Изабо, но не исках да излагам чак толкова много Матю. Както винаги той изглеждаше готов за подиумите на Милано само в черните си вълнени панталони и един от безбройните си пуловери. При последните си докосвания до тях се бях уверила, че всичките са кашмирени.

Качих се горе и се зарових в платнения сак. Избрах чифт сиви панталони и сапфиреносин пуловер от фина вълна със стегнато деколте и широки ръкави. Косата ми бе сравнително прибрана благодарение на това, че бе изсъхнала затисната под главата ми на дивана.

След като изпълних минимума изисквания за представителност, обух мокасините си и слязох на долния етаж. Чувствителният слух на Матю бе доловил движенията ми. Той ме чакаше до стълбите. Когато ме видя, очите му светнаха и устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Смятам, че синьо ти отива точно толкова, колкото и черното. Изглеждаш великолепно — промърмори и ме целуна формално по двете бузи. Кръвта ми се качи към лицето, когато Матю вдигна косите ми от раменете и кичурите ми паднаха през дългите му бледи пръсти. — И не оставяй Изабо да те изкара от кожата ти, каквото и да казва.

— Ще се опитам — обещах, засмях се тихо и го погледнах неуверено.

В салона заварихме Март и Изабо. Майката на Матю беше обградена от вестници на всички основни европейски езици, както и по един на иврит и арабски. Март четеше евтино криминале с ярки корици, черните ѝ очи се стрелкаха по редовете със завидна бързина.

— Добър вечер, маман — поздрави Матю и целуна Изабо по двете хладни бузи. Ноздрите ѝ се разшириха, докато докосваше едната ѝ страна и после другата, а студеният ѝ поглед се заби гневно в мен.

Знаех с какво бях заслужила неприязънта ѝ.

Матю миришеше на мен.

— Хайде, момиче — подкани Март, като потупа възглавницата до себе си и хвърли предупредителен поглед към майката на Матю. Изабо затвори очи. Когато ги отвори, гневът ѝ се бе стопил и на негово място се бе появило примирение.

— Gab es einen anderen Tod — промълви Изабо на сина си, когато той взе „Ди Велт“. Прегледа заглавията и изсумтя презрително.

— Къде? — попитах. Бяха открили още един обезкървен труп. Ако Изабо си мислеше, че ще ме изолира от разговора, като говори на немски, много грешеше.

— Мюнхен — отвърна Матю, забил нос в страницата. — Господи, защо някой не направи най-накрая нещо?

— Трябва да внимаваме какво си пожелаваме, сине — натърти Изабо. И рязко смени темата. — Как беше ездата, Даяна?

Матю погледна разтревожено към майка си над вестника.

— Беше прекрасна. Благодаря, че ми позволи да поюздя Ракаса — отвърнах. Седнах до Март и се постарях да погледна Изабо в очите, без да мигам.

— Прекалено своеволна е за моя вкус — сви устни тя и премести вниманието си към сина си, който навреме се усети и пак заби нос във вестника. — Фидат се управлява много по-лесно. Колкото повече остарявам, толкова повече ценя това качество в конете.

„И в синовете“, помислих си аз.

Март ми се усмихна окуражително, стана и се засуети край една странична масичка. Занесе голям бокал с вино на Изабо и по-малък на мен. Върна се до масичката и донесе още една чаша за Матю. Той помириша одобрително напитката.

— Благодаря, маман — каза и вдигна чашата си в нейна чест.

— Nein, не е кой знае какво — отвърна Изабо и отпи от виното.

— Не е, просто едно от любимите ми. Благодаря, че помниш. — Матю пое аромата на виното, преди да го изпие.

— Всички вампири ли обичат вино като вас? — попитах Матю, докато миришех тръпчивата течност. — Непрекъснато го пиете и изобщо не се напивате.

Той се усмихна широко.

— Повечето вампири го обичат още повече от нас. Колкото до напиването, семейството ни е известно с достойното си за възхищение въздържание, нали, маман?

Изабо изсумтя много неженствено.

— От време на време пийваме. С цялото уважение към виното, разбира се.

— Би трябвало да станеш дипломат, Изабо. Винаги си готова с бърз отговор, който не казва нищо — отбелязах аз.

Матю се засмя с глас.

— Dieu, не вярвах, че ще настъпи денят, в който някой ще нарече майка ми дипломатична. Не и с нейния остър език. Изабо винаги е била по-добра в дипломацията на меча.

Март се изкикоти в знак на съгласие.

И двете с Изабо изглеждахме възмутени, което го накара отново да се разсмее на глас.

Атмосферата на вечеря бе много по-топла от предната вечер. Матю седеше начело на масата, Изабо — от лявата му страна, а аз — от дясната. Март непрекъснато сновеше между кухнята, огнището и масата, посядаше от време на време, за да отпие от виното си и да даде своя малък принос към разговора.

Поднасяха се пълни с храна блюда — супа от диви гъби, пълпъдъци, фини говежди филета. Удивлявах се на глас как някой, който вече не яде готвена храна, може да има такъв деликатен усет към подправките. Март се изчерви и усмихнато сгълча Матю, който се опита да разкаже истории за далеч по-пищните й кулинарни провали.

— Помниш ли пая с гълъби? — засмя се той. — Никой не ти бе казал, че не трябва да даваш на птиците да ядат едно денонощие преди да ги сготвиш, иначе вътрешностите им стават на пихтия. — И с тези думи си спечели перване по тила.

— Матю — предупреди го Изабо, след като избърса сълзите си, бликнали от силния смях. — Не се заяждай с Март. И ти си имал своите провали през годините.

— А аз съм свидетел на всичките — обади се Март, поднасяйки салатата. Английският й ставаше по-добър с всеки изминал час. Винаги говореше пред мен на английски. Върна се до помощната масичка и донесе купа ядки, която постави между Матю и Изабо. — Първо, когато наводни замъка, докато се опитваше да хванеш дъждовната вода от покрива — припомни му тя и започна да свива пръстите на ръката си. — Второ, когато забрави да събереш данъците. Беше пролет, ти скучаеше и една сутрин стана и отиде да воюваш в Италия. Баща ти трябваше да моли за прошка краля на колене. А да не забравяме и за Ню Йорк! — извика тя победоносно.

Тримата вампири продължиха да си разказват спомени. Но никой не говореше за миналото на Изабо. Когато споменаваха нейния живот или бащата на Матю, или сестра му, разговорът елегантно се плъзваше в друга посока. Забелязах тази тенденция и се почудих какви са причините за нея, но не казах нищо, бях доволна вечерта да се развива по техните правила и ми беше приятно отново да се намирам сред семейство, било то и от вампири.

След вечеря се върнахме в салона, където огънят се бе разгорял по-силно и живописно отпреди. Коминът на замъка ставаше все по-горещ след всеки наръч дърва, хвърлен в камината. Пламъците топлеха и стаята стана почти поносима. Матю се увери, че Изабо се чувства добре, донесе ѝ още една чаша вино и си поигра с близката стереоуредба. Март ми направи чай и ми подаде чинийката и чашата.

— Пий — нареди ми тя с бдителен поглед. Изабо ме наблюдаваше как пия, а след това изгледа продължително Март. — Ще ти помогне да заспиш.

— Ти ли го направи? — Имаше вкус на билки и цветя. По принцип не обичах билкови чайове, но този беше свеж и леко нагарчаше.

— Да — потвърди икономката и вдигна брадичка към взиращата се в нея Изабо. — Отдавна го правя. Майка ми ме научи. Ще науча и теб.

Стаята се изпълни със звука на танцувална музика, жизнена и ритмична. Матю премести столовете до камината и разчисти място за танци.

— *Voles dangar amb ieu?* — попита той майка си, протегнал и двете си ръце.

Изабо се усмихна сияйно, хладната ѝ физиономия се преобрази и стана неописуемо красива.

— Ос — каза тя и постави мъничките си длани в неговите. Двамата застанаха пред камината и зачакаха началото на следващата песен.

Когато двамата затанцуваха, Астер и Роджърс ми се сториха непохватни. Телата им се приближаваха и раздалечаваха, въртяха се в кръг далеч от един друг, след това се събираха и отново се завъртаха. Най-слабото докосване от страна на Матю изстрелваше Изабо в

красиви движения, а най-малкото ѝ колебание предизвикваше реакция у него.

Изабо направи грациозен реверанс, а Матю се поклони точно на последния акорд от музиката.

— Какво беше това? — попитах аз.

— Започна като тарантела — обясни Матю, докато отвеждаше майка си на мястото ѝ. — Но маман никога не се придържа към правилата. Така че към средата имаше елементи от волта, а накрая завършихме като менует, нали? — Изабо кимна, пресегна се и го потупа по бузата.

— Винаги си бил отличен танцьор — отбеляза тя с гордост.

— О, но не колкото теб и със сигурност няма да достигна татко — отвърна Матю, докато тя се настаняваше обратно на стола си. Погледът на Изабо помръкна и на лицето ѝ се изписа сърцераздирателна тъга. Матю вдигна ръката ѝ и докосна с устни обратната страна на дланта ѝ. Изабо успя да му се усмихне в отговор.

— А сега е твой ред — каза той и се приближи към мен.

— Не обичам да танцувам, Матю — заявих и вдигнах ръце, за да го отблъсна.

— Трудно ми е да го повярвам — настоя той, хвана с лявата си ръка дясната ми длан и ме доближи до себе си. — Извиваш тялото си в невъобразими пози, гребеш в лодка, тясна като перце, и яздиш със скоростта на вятъра. Танцът трябва да ти е втора природа.

Следващата песен звучеше като хит от парижките танцови зали от двайсетте години на ХХ век. Стаята се изпълни със звуци на барабани и тромпет.

— Матю, бъди внимателен с нея — предупреди го Изабо, когато се понесохме през залата.

— Няма да я счупя, маман — успокои я Матю, без да спира да танцува. Полагах неимоверни усилия да следвам стъпките му. Той ме водеше внимателно, поставил дясната си ръка на кръста ми.

Непрекъснато мислех къде стъпвам, за да улесня процеса, но това още повече влоши положението. Гърбът ми се стегна и Матю ме притисна по-силно към себе си.

— Отпусни се — промълви той в ухото ми. — Опитваш се да водиш. Задачата ти е да ме следваш.

— Не мога — прошепнах му в отговор и го стиснах толкова силно за рамото, сякаш от това зависеше животът ми.

Матю отново ме завъртя.

— Напротив, можеш. Затвори очи, престани да мислиш къде стъпваш и ме остави да свърша останалото.

В прегръдките му ми беше лесно да направя това, което ми казваше. Когато цветовете и формите на помещението спряха да се въртят около мен от всички посоки, аз се отпуснах и спрях да се тревожа, че може да се блъсна в нещо. Постепенно усетих насладата от движението на телата ни. Скоро спрях да мисля как се движа и се съсредоточих върху това, което ръцете и краката му ми подсказваха, че се кани да направи. Беше като плаване.

— Матю. — В гласа на Изабо имаше предупредителна нотка. — Le chatoïement.

— Знам — промърмори той. Мускулите на раменете ми се стегнаха. — Довери ми се — прошепна тихо в ухото ми. — Държа те.

Очите ми останаха плътно затворени и аз въздъхнах доволно. Продължихме да се въртим, вплетени един в друг. Матю внимателно ме пусна и ме завъртя, докато се отделих от него, след това ме придърпа обратно, докато гърбът ми се долепи плътно до гърдите му. Музиката спря.

— Отвори очи — каза той тихо.

Клепачите ми бавно се повдигнаха. Усещането за плаване остана. Танцът бе по-приятен, отколкото бях очаквала — поне с партньор с повече от хилядолетен опит, който никога не те настъпва.

Вдигнах лице, за да му благодаря, но неговото се оказа по-близо, отколкото предполагах.

— Погледни надолу — подкани Матю.

Погледнах и видях, че пръстите на краката ми бяха на няколко сантиметра от пода. Матю ме пусна. Не той ме държеше във въздуха.

Държах се сама.

Въздухът ме държеше.

Когато осъзнах това, тежестта се върна в долната половина на тялото ми. Матю ме хвана за лактите, за да не падна.

Март седеше до огъня и си тананикаше нещо под носа. Изабо въртеше глава, присвила очи. Матю ми се усмихна окуражително, когато усетих отново пода под краката си. Винаги ли земята е била

толкова жива? Сякаш хиляди мънички ръчички се протягаха към стъпалата ми, за да ме хванат и бутнат отново нагоре.

— Беше забавно, нали? — попита с блеснали очи Матю, когато Март спря да тананика.

— Да — потвърдих аз, след като осъзнах какво ме пита, и се засмях.

— И аз се надявах да е така. Упражняваш се от години. А сега може би ще започнеш да яздиш с отворени очи. — Стисна ме в прегръдките си, които бяха пълни с щастие и обещания.

Изабо запя същата песен, която Март си бе тананикала.

*„Който я види как танцува,
колко грациозно се движи снагата ѝ,
с ръка на сърцето признава,
че на света тя няма равна —
щастливата ни кралица.
Бягайте далеч, завистници.
Да танцуваме заедно.“*

— „Бягайте далеч, завистници — повтори Матю, когато гласът на майка му заглъхна. — Да танцуваме заедно.“

Аз отново се разсмях.

— С теб ще танцувам. Но докато не разгадая как става тази работа с летенето, никакви други партньори.

— Ако трябва да сме точни, ти плаваше във въздуха, не летеше — поправи ме Матю.

— Летене, плаване във въздуха, каквото и да е, но по-добре да не го правя с непознати.

— Съгласен — каза той.

Март бе станала от дивана и се бе настанила на близък до него стол. С Матю седнахме един до друг и ръцете ни останаха сплетени.

— За първи път ли ѝ беше? — попита го Изабо. Личеше, че е искрено озадачена.

— Даяна не се възползва от магическите си умения, маман, освен за малки неща — обясни ѝ той.

— Но дарбата ѝ е огромна, Матю. Вещерската кръв пее във вените ѝ. Може да я използва и за големи неща.

Той се намръщи.

— Тя решава дали да я използва.

— Стига детинщини — тросна се Изабо и пренесе вниманието си върху мен. — Време е да пораснеш, Даяна, и да поемеш отговорността си.

Матю тихо изсумтя.

— Не ми сумти, Матю дьо Клермон! Казвам каквото трябва.

— Казваш ѝ какво да прави. Не е твоя работа.

— Нито пък твоя, сине! — сопна му се Изабо.

— Извинете! — Острият ми тон привлече вниманието им и майка и син Дьо Клермон се взряха в мен. — Аз решавам дали и как ще използвам магическите си способности. Но — обърнах се към Изабо — не мога повече да ги пренебрегвам. Те клокочат в мен и заплашват да прелеят навън. Трябва поне да се науча да ги контролирам.

Двамата не откъсваха очи от мен. Накрая Изабо кимна. Матю също.

Останахме край камината, докато дървата вътре не изгоряха. Матю танцува с Март и от време на време някой запяваше, когато мелодията му напомняше за някоя друга нощ или друго огнище. Но аз повече не пожелах да танцувам, а и Матю не настоя.

Накрая той се изправи.

— Ще заведе единствената личност сред нас, която има нужда от сън, в леглото.

А също се изправих и пригладих панталоните на бедрата си.

— Лека нощ, Изабо. Лека нощ, Март. Благодаря и на двете за прекрасната вечеря и приятната компания.

Март ми се усмихна в отговор. Изабо положи всички усилия да направи същото, но успя само да докара напрегната гримаса.

Матю ме пусна пред себе си и постави длан на кръста ми, докато се качвахме по стълбите.

— Може малко да почета — казах, когато стигнахме кабинета му.

Той беше точно зад мен, толкова близо, че чувах тихото му насечено дишане. Взе лицето ми в длани.

— Каква магия си ми направила? — Вгледа се в мен. — Не е само заради очите ти, макар че като ги видя, не мога да мисля трезво, нито заради мириса ти на мед. — Зарови лице в шията ми, пръстите на едната му ръка се плъзнаха през косата ми, а другата по гърба ми и ме придърпа по-близо към него. Тялото ми се прилепи към неговото, сякаш ми беше по мярка.

— Заради безстрашието ти — промълви той в голата ми плът, — затова, че се движиш, без да мислиш, и заради блясъка, който се появява около теб, когато се съсредоточиш или когато летиш.

Извих шия и открих още плът, която той да докосва. Матю бавно обърна лицето ми към своето и поглади с палец топлите ми устни.

— Знаеш ли, че устните ти са нацупени, когато спиш? Сякаш не си доволна от сънищата си, но аз предпочитам да си мисля, че така показваш желание да бъдеш целуната. — С всяка следваща дума все повече звучеше като французин.

Усещах неодобрителното присъствие на Изабо на долния етаж, знаех колко силен е вампирският ѝ слух, затова се опитах да се отдръпна. Но не го направих много убедително и Матю затегна хватката си.

— Матю, майка ти...

Той не позволи да довърша изречението си. Издаде тих звук на доволство, притисна устните си към моите и ме целуна нежно, но властно, докато цялата изтръпнах така, както изтръпваха ръцете ми от магията. Отвърнах на целувката му, чувствах се сякаш едновременно летях и пропадах, докато накрая изгубих представа къде свършва моето тяло и започва неговото. Устните му се плъзнаха по бузите и клепачите ми. Когато докоснаха ухото ми, затаих дъх. Матю се усмихна и притисна отново устните си към моите.

— Устните ти са червени като макове и косата ти е толкова жива — промърмори той, когато привърши с целувката, която беше толкова настойчива, че ме остави без дъх.

— Какво толкова ти харесва в косата ми? Защо човек с безупречна прическа като твоята би се впечатлил от това. — Сграбчих кичур коса и дръпнах. — Не мога да си го обясня. Косата на Изабо е като от коприна, на Март също. Моята е пълен хаос, има от всеки цвят на дъгата и не може да бъде укротена.

— Точно затова я обожавам — изтъкна Матю и внимателно освободи кичура от пръстите ми. — Несъвършена е, точно като живота. Не е вампирска коса, безупречна и лъскава. Харесва ми, че не си вампир, Даяна.

— А на мен ми харесва, че си вампир, Матю.

През очите му за миг премина сянка, но веднага изчезна.

— Харесва ми силата ти — продължих аз и го целунах със същия плам, с който ме бе целунал и той. — Харесвам интелигентността ти. Понякога дори харесвам желанието ти да контролираш всичко. Но най-вече — потрих нежно върха на носа си в неговия — харесвам мириса ти.

— Така ли?

— Да. — Носът ми се плъзна към извивката между шията и рамото му, която — както бързо установих — бе най-ароматната и сладка част от него.

— Късно е. Трябва да си почиваш. — Той ме пусна неохотно.

— Ела при мен в леглото.

Очите му се разшириха от изненада при прямата покана и аз се изчервих.

Матю постави дланта ми върху сърцето си. Усетих един силен удар.

— Ще дойда — каза той. — Но няма да остана. Имаме време, Даяна. Познаваш ме само от няколко седмици. За никъде не бързаме.

Типично по вампирски.

Видя унинието ми, привлече ме отново и ме целуна нежно и дълго.

— Обещание за това, което предстои — прошепна той, когато отдели устните си от моите. — Всичко с времето си.

Сега му беше времето. Но устните ми ту пламваха, ту замръзваха и за част от секундата се почудих дали наистина бях готова, както ми се струваше.

Стаята бе осветена от множество свещи и затоплена от огъня в камината. За мен бе истинска загадка кога Март бе успяла да се качи и да запали десетките свещи, но в стаята нямаше пукнат електрически контакт, затова ѝ бях благодарна за усилието.

Докато се преобличах на полуотворена врата в банята, изслушах плановете на Матю за следващия ден. Те включваха дълга разходка,

още една дълга езда и работа в кабинета.

Бях съгласна с всичко, стига първо да поработя. Алхимичният ръкопис ме зовеше и нямах търпение да го разгледам по-обстойно.

Качих се на огромното легло с балдахин, Матю ми оправи завивките и угаси свещите.

— Попей ми — помолих го, докато гледах как дългите му пръсти безстрашно хващат горящите фитили. — Някоя стара песен, като онези, които харесва Март. — Увлечението ѝ по любовните песни не бе минало незабелязано.

Той помълча известно време, докато обикаляше стаята и гасеше свещите. Мракът го следваше по петите и накрая погълна цялата стая. Тогава запя с мощния си баритон:

*„Ni muer ni viu ni no guaris,
Ni mal no-m sent e si l'ai gran,
Quar de s'amor no suy devis,
Ni no sai si ja n'aurai ni quan,
Qu'en lieys es tota le merces
Que-m pot sorzer o decazer.“*

Песента бе пълна с копнеж и витаеше по ръба на тъгата. Матю изпя последните стихове, когато се връщаше при мен. Остави само една запалена свещ до леглото.

— Какво означават думите? — Протегнах ръка към неговата.

— „Не умирам, но и не живея, не оздравявам, защото нищо не ме боли, а само съм далеч от любовта ѝ. — Наведе се и ме целуна по челото. — Не знам дали някога ще я получа, защото тя държи в ръцете си милостта, която ще ме възвиси или убие.“

— Кой е авторът? — попитах, поразена колко вярно звучат тези думи от устата на вампир.

— Баща ми е написал песента за Изабо. Но някой друг си е приписал авторството — каза Матю. Очите му блестяха и той се усмихваше добронамерено и спокойно. Докато слизаше по стълбите, си тананикаше мелодията. Лежах сама в леглото и гледах как догаря последната свещ.

21.

Вампир с поднос със закуска в ръце ме посрещна на следващата сутрин, след като излязох от банята.

— Казах на Март, че искаш да порботиш преди обяд — обясни Матю и вдигна кърпата, която пазеше топлината на храната.

— Вие двамата ме глезите прекалено. — Разтворих салфетката, която ме очакваше на близкия стол.

— Не мисля, че целостта на характера ти е заплашена. — Той се наведе и ме целуна дълго. Очите му бяха премерени. — Добро утро. Добре ли спа?

— Много добре. — Взех чинията от ръцете му и страните ми пламнаха, като си спомних за поканата, която му отправих предната вечер. Все още малко ме болеше от внимателния му отказ, но целувката тази сутрин потвърди, че сме преминали отвъд границата на приятелството и вече се движим в нова посока.

След като закусих, слязохме долу, включихме компютрите си и се захванахме за работа. Матю бе оставил на масата до ръкописа обикновена библия от деветнайсети век.

— Благодаря — подхвърлих през рамо и вдигнах библията.

— Намерих я долу. Очевидно тази в кабинета ми не ти върши работа. — И се усмихна.

— Категорично отказвам да ползвам Библията на Гутенберг като справочна литература, Матю. — Изрекох го по-спокойно, отколкото очаквах, като истински библиофил.

— Знам Библията наизуст. Ако имаш въпроси, просто ме попитай — предложи той.

— Отказвам да използвам и теб като справочник.

— Както искаш — сви рамене той и пак се усмихна.

С алхимичния ръкопис пред себе си и компютъра отстрани скоро потънах в четене, анализи и записки на идеите си. Когато помолих Матю за нещо, с което да затисна страниците на книгата, докато пиша на клавиатурата, малко се разсеях. Той порови наоколо и намери

бронзов медал с изображението на Луи XIV и малка дървена обувка, която твърдеше, че принадлежала на германски ангел. Не искаше да ми ги даде, докато не представех доказателства, че ще ги върна. Накрая се задоволи с няколко целувки.

„Auroga Consurgens“ е един от най-красивите текстове в алхимичната традиция, разсъждение върху изобразената като жена Мъдрост, както и анализ на химичната съвместимост на противоположните природни сили. Текстът в екземпляра на Матю бе почти идентичен с копията, които бях виждала в Цюрих, Глазгоу и Лондон. Но илюстрациите бяха доста по-различни.

Художничката Бурго Льо Ноар беше истинска майсторка в занаята си. Рисунките ѝ бяха красиви и прецизни. Но талантът ѝ не се изразяваше само в техническото ѝ умение. Изображенията на жените показваха различна чувствителност. Мъдростта на Бурго беше изпълнена със сила, но от нея се излъчваше и мекота. На първата рисунка, където Мъдростта защитаваше с наметалото си въплъщенията на седемте метала, на лицето ѝ бе изписана свирепа майчинска гордост.

Точно както ми бе казал Матю, имаше и две илюстрации, които не бяха включени в нито едно познато копие на „Auroga Consurgens“. И двете бяха в края и бяха посветени на алхимичното сливане на златото и среброто. Първата бе придружен с думи, изречени от женското начало и закодирани по алхимически. То често се изобразяваше като кралица, облечена в бяло и с бродирани луни по роклята, които показваха връзката ѝ със среброто. Бурго бе нарисувала прекрасно, но и ужасяващо същество със сребристи змии вместо коса и лице, засенчено както слънцето засенчва луната. Прочетох придружаващия текст наум, като си превеждах от латински на английски.

*„Обърни се към мен от сърце.
Не ми отказвай, защото съм тъмна и сенчеста.
Огънят на слънцето ме промени.
Моретата ме обгърнаха.
Земята е повредена от моите действия.
Нощта пада, когато се потопя в измамния мрак
и скрия същността си.“*

Лунната кралица държеше звезда в протегнатата си ръка.

*„От водните дълбини викам към теб
и от земните недра се обръщам
към всички преминаващи.
Търсете ме. Вижте ме.
Който намери мое подобие,
ще му дам утринната звезда.“*

Устните ми произнасяха без глас думите, а илюстрацията на Бурго караше текста да оживее чрез изражението на Лунната кралица, в което се виждаше както гневът ѝ, така и свенливата ѝ гордост.

Втората уникална рисунка бе на следващата страница, при думите, произнесени от мъжкото начало, златния Слънчев крал. Косъмчетата на тила ми се изправиха, когато видях нарисувания от Бурго тежък каменен саркофаг с открехнат капак, под който се виждаше лежащото вътре златисто тяло. Очите на краля бяха умиротворено затворени и на лицето му бе изписана надежда, сякаш сънуваше освобождението си.

*„Ще се надигна и ще отида в града.
По улиците му ще търся непорочна жена,
за която да се оженя.
Тя ще бъде с красиво лице,
още по-красиво тяло и най-красива походка.
Тя ще отмести камъка от входа на гробницата ми
и ще ми даде криле на гълъб,
за да отлети заедно с нея към небесата,
да живея вечно и да намеря покой.“*

Пасажът ми напомни за амулета на Матю от Витания, миниатюрния сребърен ковчег на Лазар. Посегнах към Библията.

— Марко, 16, Псалм 56 и Второзаконие, 32, стих 40 — проряза тишината гласът на Матю. Беше като автомат за библейски справки.

— Как разбра какво чета? — Извърнах се, без да ставам от стола, за да го видя по-добре.

— Устните ти се движеха — обясни, без да откъсва поглед от монитора си, а пръстите му продължаваха да тракат по клавиатурата.

Стиснах устни и се върнах към текста. Авторът бе използвал всеки библейски откъс, който съответстваше на алхимичния разказ за смъртта и създанието, беше ги парафразирал и слял заедно. Придърпах Библията към себе си. Беше подвързана с черна кожа, златист кръст украсяваше корицата. Отворих на Евангелието на Марко и прегледах шестнайсата глава. Ето го, 16:3. „И говореха помежду си: кой ли ще ни отвали камъка от вратата гробни?“

— Намери ли го? — попита кротко Матю.

— Да.

— Добре.

Стаята отново притихна.

— А къде е стихът за утринната звезда? — Понякога езическото ми възпитание се оказваше сериозен професионален недостатък.

— „Откровение на Йоан Богослов“, глава 2, стих 28.

— Благодаря.

— За мен е удоволствие. — От бюрото му долетя сподавен смях. Наведох се над ръкописа и се направих, че не съм чула.

След още два часа четене на миниатюрния готически ръкописен шрифт и търсене на съответствия в Библията бях вече напълно готова за езда. Точно тогава Матю предложи да си починем. Като допълнителна награда ми обеща на обяд да ми разкаже как се е запознал с физиолога от седемнайсети век Уилям Харви.

— Историята не е много интересна — отбеляза Матю.

— За теб може и да не е. Но за историк на науката? Това е почти като да се запозная на живо с човека, който се е сетил, че сърцето е помпа.

Слънцето не се бе показвало иззад облаците откакто пристигнахме в Сет-Тур, но това не ни пречеше. Матю изглеждаше поспокоен, а аз се чувствах изненадващо щастлива, че съм се махнала от Оксфорд. Заплахите на Джилиан, снимката на родителите ми, дори Питър Нокс избледняваха с всеки изминал час.

Когато излязохме в градината, Матю започна оживено да ми обяснява за някакъв проблем в неговата работа. Ставаше въпрос за

липсващ компонент в кръвна проба, който би трябвало да е там, но не можели да го открият. Нарисува ми хромозома във въздуха, за да разбере по-добре, и се впусна в обяснения. Аз кимах, макар нищо да не разбирах. Той не спираше да говори, през това време ме прегърна през раменете и ме придърпа към себе си.

Завихме покрай живия плет. До портата, през която бяхме минали предния ден по време на езда, стоеше мъж в черно. От начина, по който се бе облегал на ствола на кестеново дърво, елегантен като тръгнал на лов леопард, предположих, че е вампир.

Матю ме бутна зад себе си.

Мъжът се оттласна грациозно от дървото и тръгна към нас. Вече бях сигурна, че е вампир, заради неестествено бледата му кожа, огромните тъмни очи, подчертани от черното яке, черните джинси и ботушите. Не му пукаше кой го разпознава. Вълчето му изражение беше единственият недостатък на ангелското му лице със симетрични черти и тъмна коса, която падаше на къдрици над яката му. Беше по-дребен и по-слаб от Матю, но несъмнено излъчваше сила. От погледа му ме побиха ледени тръпки.

— Доменико — поздрави спокойно Матю, макар леко да повиши глас.

— Матю. — Очите на вампира бяха пълни с омраза.

— Не сме се виждали от години. — Матю говореше небрежно, сякаш внезапната поява на вампира не беше кой знае какво събитие.

Доменико се замисли.

— Кога беше последният път? Във Ферара? И двамата се биехме срещу папата, макар и по различни причини, доколкото си спомням. Опитвах се да спася Венеция. А ти се мъчеше да спасиш тамплиерите.

Матю кимна бавно, без да откъсва поглед от вампира.

— Като че ли си прав.

— И след това, приятелю, ти сякаш изчезна вдън земя. Имахме толкова общи приключения в младостта си: по море, в Светите земи. Венеция винаги е предлагала много забавления за вампир като теб, Матю. — Доменико поклати тъжно глава. Вампирът край портата наистина имаше много венециански вид, сякаш беше някаква греховна кръстоска между ангел и дявол. — Защо не ми дойде на гости, когато пътуваше от Франция до някое от другите ти любими места?

— Ако съм те обидил с нещо, Доменико, това е станало толкова отдавна, че едва ли има значение в момента.

— Може би, но едно не се е променило през всичките тези години. Край всяка криза винаги се навърта някой от семейство Дьо Клермон. — Обърна се към мен и лицето му придоби лакомо изражение. — А това сигурно е вещицата, за която съм слушал толкова много.

— Даяна, върни се в замъка — нареди ми строго Матю.

Опасността беше осезателна. Поколебах се, защото не исках да го оставям сам.

— Върви — повтори той и тонът му бе остър като меч.

Вампирът натрапник видя нещо през рамото ми и се усмихна.

Лъхна ме леден вятър и една студена твърда ръка хвана моята.

— Доменико — разнесе се мелодичният глас на Изабо. — Какво неочаквано посещение.

Той се поклони официално.

— Високоуважаема, радвам се да те видя в такова добро здраве. Как разбра, че съм тук?

— Помирисах те — отвърна презрително Изабо. — Идваш неканен в дома ми. Какво ли би казала майка ти, ако знаеше как се държиш?

— Ако беше жива, можеше да я попиташ — подметна Доменико със зле прикрита ожесточеност.

— Маман, заведи Даяна в замъка.

— Разбира се, Матю. Ще ви оставя двамата да си поговорите. — Изабо се обърна и ме повлече със себе си.

— Ще си тръгна по-бързо, ако ми позволиш да предам посланието си — предупреди Доменико. — Наложил ли се да се връщам, няма да съм сам. Днешното посещение е израз на почитта ми към теб, Изабо.

— Книгата не е у нея — каза хладно Матю.

— Не съм тук заради проклетата вещерска книга, Матю. Да си я държат. Идвам от името на Паството.

Изабо издиша шумно и дълго, сякаш бе задържала дъха си с дни. На устните ми напяра въпрос, но строгият ѝ поглед ме накара да замълча.

— Браво, Доменико. Учуден съм, че имаш време да се отбиваш при стари приятели с всичките ти нови задължения — подхвърли подигравателно Матю. — И защо Паството си губи времето с официални визити у семейство Дьо Клермон, докато вампири сеят обезкървени трупове из цяла Европа под носа на хората?

— Не е забранено вампирите да се хранят с хора, макар небрежността да е осъдителна. Както знаеш, смъртта следва вампирите навсякъде. — Доменико сви рамене, за да омаловажи жестокостта, и аз потръпнах от небрежното му отношение към крехкия топлокръвен живот. — Но Съветът категорично забранява всякакви връзки между вампири и вещици.

Обърнах се и се взрях в Доменико.

— Какво каза?

— А, тя можела и да говори! — плесна с ръце Доменико с иронична радост. — Защо не включим и вещицата в разговора?

Матю се пресегна и ме дръпна напред. Изабо продължаваше да ме държи за другата ръка. Къса жива верига от двама вампири и една вещица.

— Даяна Бишъп — поклони се Доменико. — Чест е да се запозная с вещица от такъв древен и виден род. Толкова малко от старите семейства са още с нас. — Всяка негова дума, независимо колко любезно бе изречена, звучеше като заплаха.

— Кой си ти? — попитах. — И какво те интересува с кого си прекарвам времето?

Венецианецът ме погледна заинтригувано, след това отметна глава и избухна в смях.

— Говори се, че обичаш да спориш като баща си, но аз не вярвах. Пръстите ми леко изтръпнаха и Изабо ме стисна по-силно.

— Да не ви ядосах вещицата? — Очите на Доменико се впиха в ръката на Изабо.

— Казвай защо си дошъл и се махай от земята ни — изрече с хладен и спокоен глас Матю.

— Казвам се Доменико Микеле. Познавам Матю откакто се преродих, горе-долу толкова дълго е и познанството ми с Изабо. А най-добре познавах прекрасната Луиза. Но да не споменаваме напразно мъртвите. — И венецианецът се прекръсти.

— Най-добре е изобщо да не споменаваш сестра ми. — Матю продължаваше да говори спокойно, но устните на Изабо бяха побелели и видът ѝ бе свиреп.

— Все още не си отговорил на въпроса ми — привлякох аз отново вниманието на Доменико върху себе си.

В очите на венецианеца проблесна искрено възхищение.

— Даяна — намеси се Матю, като не успя да потисне ръмженето в гласа си. Това бе най-суровият начин, по който се бе обръщал към мен. От кухнята излезе Март, на лицето ѝ бе изписана тревога.

— По-огнена е от посестримите си. Затова ли рискуваш всичко, за да е по-близо до теб? Доставя ли ти удоволствие? Или смяташ да се възползваш от нея, докато се отегчиш и я изхвърлиш, както правиш с другите топлокръвни?

Ръцете на Матю се стрелнаха към ковчезето на Лазар, което се очертаваше под пуловера му. Не беше го докосвал, откакто бяхме пристигнали в Сет-Тур.

Наблюдателният Доменико забеляза движението и се усмихна отмъстително.

— Мъчи те вина, а?

Ядосах се на натрапника, че дразни Матю, и отворих уста, за да го срежа рязко. Но Матю ме изпревари.

— Даяна, върни се веднага в замъка. — Тонът му подсказваше, че след това ни очаква сериозен и неприятен разговор. Бутна ме леко към Изабо и застана между майка си, мен и тъмнокосия венецианец. Март се приближи към нас, кръстосала ръце пред едрото си тяло, сякаш имитираше Матю.

— Не и преди вещицата да чуе какво имам да казвам. Дошъл съм да ти отправя предупреждение, Даяна Бишъп. Връзките между вампири и вещици са забранени. Трябва да напуснеш този дом и никога повече да не общуваш с Матю дьо Клермон или с членове на семейството му. Ако не го направиш, Паството ще предприеме необходимите мерки, за да се предпази.

— Не знам какво е това ваше Паство и не съм се съгласявала с никакви негови правила — отвърнах, все още бясна. — Пък и правилата не са задължителни, те се спазват доброволно.

— Да не би освен историчка да си и адвокат? Толкова сте сладки вие, съвременните жени, с вашето високо образование. Но никак не ви

бива по теология — продължи тъжно Доменико. — Затова и никога не сме смятали, че си струва да ви просвещаваме. Да не мислиш, че сме се съобразявали с идеите на онзи еретик Калвин, когато сме си дали един друг тези обещания? Но след като сме се заклели в правилата, те вече важат за всички вампири, демони и вещици от миналото, настоящето и бъдещето. Това не е концерт по желание.

— Предаде предупреждението си, Доменико — каза Матю с мек тон.

— Това беше всичко, което имах да казвам на вещицата — заяви венецианецът. — Но имам послание и за теб.

— Тогава Даяна ще се върне в замъка. Отведи я от тук, маман — нареди той строго.

Този път майка му незабавно се подчини. Март ни последва.

— Откъде пък се пръкна този? — промърмори Март, след като се прибрахме на сигурно място в замъка.

— От ада, предполагам — каза Изабо. Докосна набързо лицето ми с върха на пръстите си, но ги отдръпна веднага, щом усети топлината по пламналите ми от гняв страни. — Ти си смело момиче, но постъпи безразсъдно. Не си вампир. Не се излагай на риск, като се караш с Доменико или с някой от неговите съюзници. Стой настрана от тях.

Изабо не ми даде възможност да отговоря. Повече ме през кухнята, трапезарията, салона и ме вкара в голямата зала. Накрая ме бутна към арката, която водеше към най-високата кула на замъка. Краката ми се подкосиха, като си представих изкачването.

— Налага се — настоя тя. — Матю ще ни търси там.

Водена от гняв и страх, изкачих половината стълби, а втората половина преодолях от чист инат. След като прекрачих и последното стъпало, се озовах на плосък покрив, от който във всички посоки се откриваше гледка километри напред.

Подухна вятър, който разроши сплетената ми коса и ме обви с мъгла.

Изабо ловко се придвижи до един пилон, който се извисяваше на още няколко метра в небето. Издигна на него назъбено черно знаме, украсено със сребриста змия, захапала опашката си. То се развя и проблесна в мрачния ден. Изплющя по външния край на каменната стена и Доменико вдигна поглед.

След малко над сграда в селото се развява подобно знаме и се чу биене на камбана. Мъже и жени наизлязоха от къщи, барове, магазини и офиси и извърнаха лица към Сет-Тур, където се развяваше древният символ на вечността и прераждането. Погледнах Изабо с недвусмислено въпросително изражение.

— Това е гербът на семейството ни и предупреждение към хората от селото да са нащрек — обясни тя. — Вдигаме знамето само когато има чужди сред нас. Обитателите на селото са свикнали да живеят край вампири и въпреки че няма защо да се страхуват от нас, от години постъпваме така. Светът е пълен с вампири, на които не може да се има доверие, Даяна. Доменико Микеле е един от тях.

— Нямаше нужда да ми го казваш. Кой, по дяволите, е той?

— Един от най-старите приятели на Матю — промърмори Изабо, без да откъсва очи от сина си. — Което го прави много опасен враг.

Аз също се вторачих в Матю, който продължаваше да си разменя реплики с Доменико през ясно очертана буферна зона. След бързите размазани движения в сиво и черно венецианецът се върна обратно до кестеновото дърво, на което го бяхме намерили облегнат. Над полето се чу силен пукот.

— Много добре — промълви Изабо.

— Къде е Март? — Погледнах през рамо към стълбището.

— В коридора. За всеки случай. — Изабо не откъсваше зоркия си поглед от сина си.

— Възможно ли е Доменико да се качи и да ми прегризе гърлото?

Изабо извърна черните си блестящи очи към мен.

— Това би било прекалено лесно, скъпа. Първо би си поиграл с теб. Той винаги си играе с жертвите си. И обича да го прави пред публика.

Преглътнах нервно.

— Мога да се грижа за себе си.

— Вероятно, ако имаш толкова силна дарба, колкото Матю предполага. Вещиците могат да се предпазват, знам го от опит. Трябват им съвсем малко усилия и кураж — каза Изабо.

— Какво е това Паство, за което спомена Доменико? — попитах.

— Съвет от деветима — по трима от всяка от общностите на демоните, вещиците и вампирите. Създаден е по време на

Кръстоносните походи, за да ни предпазва от човешките същества. Бяхме невнимателни и се набъркахме прекалено много в политиката и другите им лудости. — Изабо изглеждаше огорчена. — Амбицията, гордостта и алчни същества като Доменико, които никога не са доволни от съдбата си и все искат повече — ето това ни накара да създадем правила.

— И се съгласихте с определени условия? — Беше истинска лудост някакви обещания, дадени от свръхестествените същества през Средновековието, да имат влияние върху Матю и мен.

Изабо кимна. Вятърът поде няколко кичура от тежката ѝ коса и ги развя край лицето ѝ.

— Събиранията ни бяха прекалено забележими. А когато се намесихме в делата на човешките същества, те станаха подозрителни към интелигентността ни. Бедните същества нямат толкова бърза мисъл, но пък не са и съвсем глупави.

— Под събирания нямаш предвид вечери и танци, нали?

— Никакви вечери и танци, нито целувки и песни — отвърна натъртено Изабо. — А това, което следва след танците и целувките, също е забранено. Преди да се съгласим с правилата, бяхме прекалено самоуверени. Бяхме и повече на брой, и все свикнали да си взимат каквото им се прииска, без да мислят за цената.

— И какво още включва това обещание?

— Никаква политика и никаква религия. Имаше прекалено много свръхестествени същества принцове и папи. Стана много трудно да преминаваме от живот в живот, след като хората започнаха да записват историята си. — Изабо потръпна. — За вампирите бе почти невъзможно да имитират убедително смъртта си и да преминат нататък, без разни хора да си пъхат носа в живота им.

Хвърлих поглед към Матю и Доменико, които още разговаряха край крепостната стена на замъка.

— Значи — започнах да броя на пръсти — никакви смесвания между различните видове същества. Никаква кариера в човешката политика и религия. Нещо друго? — Очевидно ксенофобията на леля ми и яростното ѝ противопоставяне на моето обучение по право произлизаха от неправилното ѝ разбиране на това старо споразумение.

— Да. Ако някое свръхестествено същество наруши правилата, Паството е длъжно да изиска прекратяване на това поведение и да

изрече клетва.

— А ако две същества нарушат правилата?

Между нас се спусна напрегнато мълчание.

— Доколкото знам, това никога не се е случвало — каза тя мрачно. — И щеше да е добре и вие двамата да не го бяхте правили.

Предната вечер бях отправила директна покана към Матю да сподели леглото ми. Но той е бил наясно, че това не е толкова просто. Не че не бе сигурен в мен или в чувствата си. Матю е искал да разбере колко далеч може да отиде, преди Паството да се намеси.

И отговорът бе дошъл бързо. Нямаше да ни позволят да се впуснем в тази авантюра.

Облекчението ми бързо се смени с гняв. Ако някой не се бе оплакал от нашата връзка, той можеше никога да не ми каже за Паството и правилата. А мълчанието му щеше да се отрази на отношенията със собственото ми семейство, както и с неговото. Вероятно щях да легна в гроба, убедена, че леля ми и Изабо са фанатички. А те просто изпълняваха обещания, дадени много отдавна — което също не разбирах, но някак си бях по-склонна да извиня.

— Синът ти трябва да спре да крие тайни от мен. — От яд пръстите ми започнаха все повече да изтръпват. — А ти трябва да престанеш да се тревожиш толкова за правилата, а да се замислиш повече над това какво ще направя, когато го видя отново.

Тя изсумтя.

— Няма да имаш възможност да направиш кой знае какво, преди той да те вземе на мушка задето постави авторитета му под съмнение пред Доменико.

— Аз не съм му подчинена.

— Ти, скъпа, имаш много да учиш за вампирите — изтъкна тя с известно задоволство.

— А ти имаш много да учиш за мен. Както и Паството.

Изабо ме хвана за раменете и заби пръсти в плътта ми.

— Това не е игра, Даяна! Матю е готов да обърне гръб на същества, които познава от векове, за да защити правото ти да бъдеш каквато си мислиш, че искаш да бъдеш в ефимерния си живот. Аз те умолявам да не му позволяваш да го прави. Ще го убият, ако продължава да се държи така.

— Той сам е господар на съдбата си, Изабо — казах хладно. — Нямам право да му се меся как да постъпва.

— Но имаш властта да го отпратиш далеч от себе си. Кажи му, че отказваш да нарушиш правилата заради него, за да го предпазиш, че не изпитваш нищо друго, освен любопитство към него, вещиците сте известни с това. — Бутна ме далеч от себе си. — Ако го обичаш, ще знаеш какво да му кажеш.

— Всичко свърши — извика Март от стълбището.

И двете се втурнахме към ръба на кулата. Черен кон с ездач изскочи от конюшните, прескочи оградата и се шмугна в гората.

22.

Трите седяхме и чакахме в салона, откакто той замина нанякъде с Балтазар сутринта. Сенките ставаха вече дълги и припадаше здрач. Човешко същество не би издържало толкова дълга езда с такъв огромен кон. Но пък събитията от днешния ден ми припомниха, че Матю не е човешко същество, а вампир — с много тайни, сложно минало и страховити врагове.

На горния етаж се чу звук от затваряща се врата.

— Върнал се е. Ще отиде в стаята на баща си, както винаги, когато е разтревожен — обясни Изабо.

Красивата млада майка на Матю седеше взряна в огъня, а аз кършех ръце в скута си и отказвах всичко, което Март ми поднасяше. Не бях яла от закуска, но празнотата, която усещах в себе си, нямаше нищо общо с глада.

Чувствах се разбита и зарината в счупените парчета на стария си подреден живот. Дипломата ми от „Оксфорд“, работата ми в „Йейл“, прецизно проучените и написани книги — всичко това от дълго време даваше смисъл и форма на живота ми. Но нито едно от тези неща не беше на мястото си в този странен нов свят, населен с опасни вампири и враждебни вещици. Чувствах се наранена от сблъсъка си с тях, а невидимото, но трудно за пренебрегване движение на вещерската ми кръв във вените ме правеше странно уязвима.

Накрая Матю влезе в салона, преоблечен в чисти дрехи в свежи тонове. Очите му веднага се стрелнаха към мен, хладният му поглед се плъзна по лицето ми, за да установи дали съм жива и здрава. Устните му се отпуснаха с облекчение.

Това беше последната следа от успокояваща топлина, която забелязах в него.

Вампирът, който влезе в салона, не беше онзи Матю, когото познавах. Не беше елегантното чаровно същество, което се бе вмъкнало в живота ми със саркастичната си усмивка и поканите за закуска. Не беше и ученият, потънал в работата си и обсебен от

въпроса защо сме на тази земя. Нямахме и следа от Матю, който ме бе взимал в прегръдките си и ме бе целувал с такава страст едва предната вечер.

Този Матю беше хладен и безстрастен. Известната мекота отпреди известно време — в устните, деликатните ръце и спокойните очи — бе заменена със студенина и ръбатост. Изглеждаше по-стар, излъчваше смесица от умора и премерена отчужденост, в която сякаш се оглеждаше всеки миг от хиляда и петстотин годишния му живот.

Едно дърво изпука в камината. Кървавочервените искри, които се вдигнаха от него и след това паднаха зад решетката, привлякоха вниманието ми.

В началото нямаше нищо друго, освен червения цвят. След това той придоби плътност, из него се появиха златни и сребърни нишки. Червеното се материализира, стана коса. Косата на Сара. Мушнах пръсти под презрамката на раницата си, изпуснах кутията с обяда си на пода във всекидневната и се вдигна същият невъобразим шум, както когато баща ми хвърляше куфарчето си до вратата.

— Прибрах се — извиси се звънкият ми детски глас. — Има ли курабийки?

Червенокосата глава на Сара се извърна и в нея се отрази светлината на късния следобед.

Лицето ѝ бе пребледняло.

Бледността заглуши всички други цветове, стана сребриста и придоби плътност, която напомняше за рибешки люспи. Появи се познато мускулецо тяло. Матю.

— Приключих. — Бледите му ръце разкъсаха черна туника със сребрист кръст на гърдите, шевовете на раменете се раздраха. Той я хвърли в нечи нозе, обърна се и се отдалечи.

Примигнах веднъж и видението изчезна. На негово място се появиха отново топлите цветове на салона в Сет-Тур, но аз продължавах да бъда озадачена от случилото се. Също както с вещерския вятър, и тази моя дарба се появи без предупреждение. Да не би виденията на майка ми да ме бяха сполетели внезапно с такава яснота? Огледах се из помещението, но единственото същество, което бе забелязало, че се случва нещо странно, беше Март, който ме гледаше загрижено.

Матю се приближи до Изабо и я целуна леко по двете безупречни бледи бузи.

— Толкова съжалявам, маман — промърмори той.

— Heip, той винаги е бил свиня. Ти не си виновен. — Изабо нежно стисна ръката на сина си. — Радвам се, че вече си у дома.

— Отиде си. Няма от какво да се тревожим тази вечер — изрече Матю през стиснати зъби. И прокара пръсти през косата си.

— Пий. — Март беше от старата школа, която знаеше как да се справя с кризите. Подаде на Матю чаша вино и постави чаша чай до мен. Тя си остана на масата недокосната и от нея из цялата стая се протягаха ароматни пипалца.

— Благодаря, Март. — Матю отпи жадно. Очите му се извърнаха към мен, но той нарочно погледна встрани, докато преглъщаше. — Телефонът ми — каза и тръгна към кабинета си.

След малко се спусна обратно по стълбите.

— За теб е. — Подаде ми апарата така, че пръстите ни изобщо да не се докоснат.

Знаех кой ме търси.

— Здравей, Сара.

— Звъня от повече от осем часа. Какво става, по дяволите? — Леля ми знаеше, че се случва нещо лошо. Иначе нямаше да се обади на вампир. Напрегнатият ѝ глас върна в съзнанието ми пребледнялото лице от видението. То беше уплашено, не просто тъжно.

— Всичко е наред — подчертах, защото не исках да я плаша повече. — С Матю съм.

— Именно това те забърка в неприятности.

— Сара, сега не мога да говоря. — Последното нещо, което исках в момента, бе да се карам с леля ми.

Тя въздъхна.

— Даяна, трябва да научиш някои неща, преди да се хвърлиш към съдбата си с вампира.

— Нима? — попитах ядно. — И точно сега ли се сети да ми кажеш за правилата? Случайно да познаваш някои от вещиците в Паството? Имам да им казвам някои неща. — Пръстите ми горяха и кожата под ноктите ми посиняваше.

— Ти обърна гръб на дарбите си, Даяна, и отказваше да говориш за магии. Правилата нямаха нищо общо с живота ти, нито Паството. —

Гласът ѝ звучеше отбранително.

Горчивият ми смях сякаш прогони синьото парене по пръстите.

— Оправдавай се както искаш, Сара. След като мама и татко бяха убити, с Ем трябваше да ми кажете, а не само да ми отправяте половинчати намеци. Сега вече е прекалено късно. Трябва да говоря с Матю. Ще ти се обадя утре. — След като прекъснах връзката и захвърлих телефона на кушетката до краката ми, затворих очи и изчаках изтръпването в пръстите ми да изчезне.

Тримата вампири се взираха в мен, усещах го.

— Е — наруших тишината аз, — да чакаме ли още пратеници на Паството?

Матю стисна устни.

— Не.

Отговори с една дума, точно тази, която исках да чуя. През последните няколко дни си бях починала от внезапните промени в настроението му и почти бях забравила колко плашещи можеха да бъдат. Следващите му думи убиха и последната ми надежда, че последното му избухване щеше да премине бързо.

— Няма да има повече пратеници от Паството, защото няма да нарушаваме правилата. Ще останем още няколко дни, след това ще се върнем в Оксфорд. Ти съгласна ли си, маман?

— Разбира се — отвърна веднага Изабо. И въздъхна с облекчение.

— Ще оставим знамето вдигнато — продължи Матю с делови тон. — Селото трябва да знае и да е нащрек.

Изабо кимна, а синът ѝ отпи пак от виното. Аз се взирах първо в единия, а след това в другия. Никой от тях не отговори на мълчаливата ми молба за повече информация.

— Отведе ме от Оксфорд само преди няколко дни — обадих се, след като никой не отвърна на безмълвното ми предизвикателство.

Ледените очи на Матю се насочиха към мен.

— А сега се връщаш обратно — каза той с равен глас. — Междувременно никакви разходки извън стените на замъка. Никаква езда. — Хладината му ме плашеше повече от думите на Доменико.

— И? — предизвиках го да продължи.

— Никакви танци повече — заяви Матю и от хладния му тон разбрах, че забраната тегне и над още дейности от този вид. — Ще

спазваме правилата на Паството. Ако спрем да ги дразним, ще насочат вниманието си към по-важни проблеми.

— Разбирам. Искаш да се правя на мъртва. А ти ще се откажеш от работата си и от Ашмол? Не го вярвам. — Станах и тръгнах към вратата.

Матю ме хвана грубо за ръката. Бързината, с която стигна до мен, беше против всички закони на физиката.

— Седни, Даяна. — Гласът му беше груб като докосването, но почувствах странно задоволство, че той изобщо показва някаква емоция.

— Защо се предаваш? — прошепнах.

— За да избегна риска да се разкрием пред човешките същества и за да запазя живота ти. — Дръпна ме обратно към дивана и ме бутна на възглавниците. — В това семейство няма демокрация, особено в такива тежки времена. Когато ти кажа да направиш нещо, ще се подчиниш без колебание и въпроси. Ясно ли е? — Изглеждаше суров и строг, не търпящ възражения.

— Или какво? — Нарочно го провокирах, но надменността му ме плашеше.

Той остави виното си и пламъчетата от свещите заиграха в кристалната чаша.

Почувствах, че пропадам, този път във вода.

Езерото се превърна в капка, капката — в сълза, блеснала на бледа буза.

Страните на Сара бяха покрити със сълзи, очите ѝ бяха зачервени и подути. Ем беше в кухнята. Когато дойде при нас, стана ясно, че също е плакала. Изглеждаше съкрушена.

— Какво? — попитах и страхът сви стомаха ми на топка. — Какво е станало?

Сара избърса очите си, пръстите ѝ бяха изцапани с билки и подправки, които използваше в магиите си.

Пръстите ѝ се удължиха, петната по тях изчезнаха.

— Какво? — попита Матю с ярост в погледа. Бледите му пръсти избърсаха една мъничка кървава сълза от също така бледата му буза. — Какво е станало?

— *Вещици. Хванали са баща ти — каза Изабо с треперещ глас.*

Видението изчезна и аз потърсих с поглед Матю. Надявах се да видя в очите му обичайната сила, която да ме спаси от объркването ми. Когато погледите ни се срещнаха, той се приближи и се надвеси над мен. Но нямаше и следа от познатото спокойствие, което преди ми носеше присъствието му.

— По-скоро бих те убил със собствените си ръце, отколкото да позволя на някой да те нарани. — Думите заседнаха в гърлото му. — А аз не искам да те убивам. Затова, моля те, прави каквото ти казвам.

— Значи това било? — попитах, когато успях да проговоря. — Ще се подчиним на някакво остаряло, тесногърдо споразумение, направено преди почти хиляда години. Точка по въпроса.

— Не бива да привличаш вниманието на Паството. Нямах контрол над магиите си и не знаеш каква е връзката ни с ръкописа на Ашмол. В Сет-Тур може и да си защитена от Питър Нокс, Даяна, но и преди съм ти казвал, че не си в безопасност около вампири. Никое топлокръвно същество не е. Никога.

— Ти няма да ме нараниш. — Въпреки случилото се през последните няколко дни бях напълно сигурна в това.

— Ти продължаваш да храниш романтични илюзии за вампирската природа, но въпреки усилията ми да се въздържа, аз съм жаден за кръв.

Махнах с ръка.

— Убивал си хора, знам това, Матю. Ти си вампир и си живял стотици години. Не си въобразявам, че си се хранил само с животинска кръв?

Изабо зорко наблюдаваше сина си.

— Да знаеш, че съм убивал хора, и да разбираш какво означава това са две различни неща, Даяна. Нямах представа на какво съм способен. — Той докосна талисмана от Витания и бързо и решително се отдалечи от мен.

— Знам кой си. — В това също бях напълно сигурна. Чудех се защо инстинктите ми внушаваха такава пълна увереност в Матю, след като се трупаха доказателства за жестокостта на вампирите и дори на вещиците.

— Ти не познаваш себе си. А преди три седмици не беше и чувала за мен. — Погледът му беше неспокоен, ръцете му трепереха също като моите. Но повече ме безпокоеше тревожната стойка на

Изабо. Той взе ръжена и сръчка яростно огъня, после хвърли железния инструмент. Металът изтрака в камъка и издълба твърдата повърхност все едно беше масло.

— Ще се справим с това. Трябва ни само малко време. — Опитвах се да говоря тихо и успокояващо.

— Няма с какво да се справяме. — Матю закрочи нервно напред-назад. — Имаш прекалено много сила, но не можеш да я контролираш. Тя е като наркотик — пристрастяващ, опасен наркотик, който другите същества копнеят да опитат. Никога няма да си в безопасност край вампири и вещици.

Отворих уста, за да отговоря, но мястото, на което той се намираще само преди миг, беше празно. Ледените пръсти на Матю се докоснаха до брадичката ми и ме подканиха да се изправа на крака.

— Аз съм хищник, Даяна. — Каза го съблазнително като любовник. Силният аромат на карамфил ме замая. — Трябва да ловувам и да убивам, за да оцелея. — Извърна с рязък див жест лицето ми далеч от своето и шията ми се оголи.

— Матю, остави я. — Гласът на Изабо звучеше спокойно, моята вяра в него също беше непокътната. Той искаше да ме изплаши, но аз не бях в истинска опасност, в каквата бях с Доменико.

— Тя си мисли, че ме познава, маман — заговори тихо Матю. — Но не знае какво изпитвам, когато жаждата за топла кръв свие стомаха ми на кълбо и ме подлуди от копнеж. Няма представа колко много искаме да почувстваме кръвта на друго същество да тече във вените ни. И колко ми е трудно да стоя тук, толкова близо до нея, без да я опитам.

Изабо се изправи, но не пристъпи.

— Моментът не е подходящ да я просвещаваш, Матю.

— Разбираш ли, не само мога да те убия на секундата — продължи той, без да обръща внимание на майка си. Черните му очи ме хипнотизираха. — Мога да се храня с теб бавно, да източа кръвта ти, да те оставя да се възстановиш и да започна отново на следващия ден. — Той ме стисна за гърлото и палеца му покри пулсиращата ми артерия, сякаш се опитваше да намери мястото, в което да се впият зъбите му.

— Престани — извиках рязко. Вече прекаляваше с опитите си да ме уплаши.

Матю ме пусна неочаквано на мекия килим. Когато паднах, вампирът вече беше в другия край на стаята с гръб към мен и наведена глава.

Взрях се в мотива на килима под ръцете и коленете ми.

Водовъртеж от цветове, толкова много, че не можех да ги различа, се завъртя пред очите ми.

Бяха листа, които танцуваха на фона на небето — зелени, кафяви, сини, златни.

— *Майка ти и баща ти — обясни ми Сара с треперещ глас. — Били са убити. Няма ги вече, миличка.*

Откъснах поглед от килима и го насочих към вампира, застанал с гръб към мен.

— Не — поклатих глава.

— Какво, Даяна? — Матю се обърна и на мястото на хищническото му изражение се появи загриженост.

Цветният водовъртеж отново се появи пред очите ми — зелено, кафяво, синьо, златно. Бяха листа върху водна повърхност, падаха покрай ръцете ми. Извит лакиран лък лежеше до пръснати стрели и наполовина празен колчан.

Пресегнах се към лъка и усетих как опънатата му корда пререза плътта ми.

— Матю — предупреди го Изабо и помириса въздуха.

— Знаем. И аз го помиригам — каза той мрачно.

Той е твой, прошепна странен глас в ухото ми. Трябва да го освободиш.

— Знаем — промълвих нетърпеливо.

— Какво знаеш, Даяна? — Матю направи крачка към мен.

Март се спусна към мен.

— Остави я — изсъска. — Тя не е на този свят.

И аз не знаех къде се намирам, приквещена между ужасната болка от загубата на родителите ми и сигурността, че и Матю скоро няма да го има.

Внимавай, предупреди ме странният глас.

— Прекалено късно е за това. — Вдигнах длан от пода, стоварих я върху лъка и го счупих на две. — Много, много късно.

— За кое е късно? — попита Матю.

— Влюбих се в теб.

— Не е възможно — промълви той, окаменял. Настъпи пълна тишина, в която се чуваше само пукането на огъня. — Много е бързо.

— Защо вампирите имате такова странно отношение към времето? — започнах да разсъждавам на глас, все още потопена в объркващата смесица от минало и настояще. Думата „влюбена“ предизвика в мен усещане за притежание и ме придърпа към настоящето. — Вещиците нямат цели векове. Влюбваме се бързо. Сара казва, че майка ми се влюбила в баща ми в мига, в който го видяла. Обичам те откакто реших да не те цапардосам с греблото на кея в Оксфорд. — Кръвта във вените ми запя. Март изглеждаше стресната и по това разбрах, че и тя я чува.

— Нищо не разбираш. — И Матю като лъка сякаш бе счупен на две.

— Напротив. Паството ще се опита да ме спре, но то не може да ми нареди кого да обичам. — Когато родителите ми бяха изтръгнати от живота ми, бях още дете и правех каквото ми кажат. Сега бях голяма и щях да се боря за Матю.

— Увертюрите на Доменико са нищо в сравнение с това, което може да се очаква от Питър Нокс. Случилото се днес е опит за укоряване, дипломатическа мисия. Не си готова да се изправиш срещу Паството, Даяна, независимо че мислиш обратното. Какво ще стане, ако им се опълчиш? Ако извадиш на повърхността старите вражди, те могат да излязат от контрол. Ще ни разкриеш пред човешките същества. Семейството ти ще пострада. — Думите на Матю бяха жестоки и целяха да ме спрат и да ме накарат да размисля. Но нямаше думи, които да надвият онова, което чувствах към него.

— Обичам те и няма да спра. — В това също бях сигурна.

— Ти не си влюбена в мен.

— Аз решавам кого, как и кога ще обичам. Престани да ми нареждаш, Матю. Може представите ми за вампирите да са романтични, но ти трябва коренно да промениш отношението си към жените.

Преди той да ми отговори, телефонът му заподскача на кушетката. Матю изруга на окситански, вероятно доста грубо, защото дори Март изглеждаше шокирана. Посегна и сграбчи телефона, преди да падне на пода.

— Какво има? — попита, без да откъсва очи от мен.

От другата страна на линията се чуха нечленоразделни думи. Март и Изабо се спогледаха тревожно.

— Кога? — Гласът на Матю прозвуча като изстрел. — Взели ли са нещо? — Челото ми се сбърчи пред гнева в тона му. — Слава богу. Има ли поражения?

Нещо се бе случило в Оксфорд, след като бяхме заминали. Матю покри очите си с длан.

— Какво друго! — повиши тон.

Последва дълго мълчание. Той се извърна и тръгна към камината. Постави дясната си длан на полицата над нея.

— Стига толкова дипломация — извика. — Идвам до няколко часа. Можеш ли да ме посрещнеш?

Връщяхме се в Оксфорд. Станах.

— Добре. Ще ти се обадя, преди да се приземя. И, Маркълс? И разбери кои други освен Питър Нокс и Доменико Микеле са членове на Паството.

Питър Нокс? Парченцата на пъзела започваха да се подреждат. Нищо чудно, че Матю се бе върнал толкова бързо в Оксфорд, когато му казах кой е облеченият в кафяво вечер. Това обясняваше и защо така яростно ме отблъскваше сега. Ние нарушавахме правилата и работата на Нокс беше да ни върне в правия път.

Матю постоя известно време мълчаливо, след като прекъсна връзката. Стискаше здраво едната си длан в юмрук, сякаш едвам се удържаше да не разбие каменната полица над камината.

— Беше Маркълс. Някой е проникнал в лабораторията. Трябва да се върна в Оксфорд. — Обърна се. Погледът му беше мъртвешки.

— Всичко наред ли е? — Разтревоженият поглед на Изабо се стрелна към мен.

— Не са успели да пробият системата за сигурност. Въпреки това трябва да говоря с ръководството на университета и да се погрижа да няма повече такива инциденти. — Нищо в думите на Матю не ми звучеше логично. Щом не са успели да проникнат през системата за сигурност, защо той бе толкова разтревожен? И защо клатеше глава към майка си?

— Кои са били? — попитах аз притеснено.

— Маркълс не е сигурен.

Това беше странно, вампирите имаха неестествено добро обоняние.

— Човешки същества ли са били?

— Не. — Върнахме се към едносричните отговори.

— Ще си събера багажа. — И тръгнах към стълбите.

— Ти няма да идваш с мен. Оставаш тук. — Думите му ме накараха да се закова на място.

— Предпочитам да се върна в Оксфорд — настоях. — С теб.

— В Оксфорд сега не е безопасно. Ще се върна, когато опасността премине.

— Ти току-що ми каза, че се връщаш там! Решавай, Матю. Откъде идва опасността? От ръкописа или от вещиците? Питър Нокс или Паството? Доменико Микеле или вампирите?

— Ти не ме слушаш. Аз съм опасността — заяви рязко Матю.

— О, чух те много добре. Но ти не ми казваш всичко. Работата на историците е да разгадават тайни — казах аз тихо, но решително. — А аз съм много добра в това. — Той отвори уста, за да ми отговори, но аз го спрях. — Повече никакви извинения и лъжливи обяснения. Отивай в Оксфорд, аз ще остана тук.

— Имаш ли нужда от нещо горе? — намеси се Изабо. — Трябва да си вземеш палто. Хората ще те забележат, ако си само по пуловер.

— Само компютъра. Паспортът ми е в чантата.

— Ще ги донеса. — Искях малко отдих от семейство Дьо Клермон, затова тръгнах нагоре по стълбите. Огледах се из кабинета, който криеше толкова тайни за Матю.

Отблясъците от камината в лъскавата повърхност на доспехите ми намигнаха. В ума ми се появи цяла галерия от лица, виденията преминаваха през главата ми бързо като комети по небесния свод. Бледа жена с огромни сини очи и нежна усмивка, друга жена с волева брадичка и широки рамене, която излъчваше решителност, мъж с орлов нос и изкривена от болка физиономия. Видях и други образи, но разпознах само един — на Луиза дьо Клермон, която държеше кървавите си пръсти пред лицето.

С усилие на волята накарах виденията да изчезнат, но тялото ми продължаваше да трепери и съзнанието ми бе объркано. ДНК тестът беше показал, че е вероятно да получавам такива видения. Но те пристигаха без предупреждение, също така изненадващо, както бях

полетяла във въздуха предната вечер в прегръдките на Матю. Сякаш някой издърпа тапата от бутилка и пусна на свобода магическите ми способности, които нямаха търпение да излязат.

Извадих кабела от контакта и го пъхнах в чантата на Матю до компютъра. Паспортът му беше в предния джоб, както бе казал.

Когато се върнах в салона, той беше сам. Държеше ключовете си в ръка, а на рамото му бе метнато велурено яке. Март измърмори нещо и потъна в коридора.

Попадох му компютъра и се отдалечих от него, за да потисна желанието си да го докосна. Матю прибра ключовете в джоба си и взе чантата.

— Знам, че е трудно. — Гласът му бе приглушен и странен. — Но трябва да ме оставиш сам да се погрижа за това. И трябва да съм сигурен, че ще си в безопасност, докато го правя.

— В безопасност съм, когато съм с теб, където и да сме.

Той поклати глава.

— Името ми би трябвало да е достатъчно да те предпази. А се оказа, че не е така.

— Като ме изоставиш тук, няма да решиш проблема. Не разбирам всичко, което се случи днес, но омразата на Доменико не е насочена само към мен. Той иска да унищожи семейството ти и всичко, което ти е скъпо. Може да реши, че сега не е най-подходящото време да довърши вендетата си. Но Питър Нокс? Той иска ръкописа на Ашмол и мисли, че мога да му го поднеса на тепсия. Няма да го отблъснеш толкова лесно. — Потреперих.

— Ако му предложи сделка, ще я приеме.

— Сделка? И какво ще му дадеш?

Вампирът замълча.

— Матю? — настоях за отговор.

— Ръкописа — каза той с равен тон. — Ще се откажа от книгата, ще оставя и теб на мира, ако и той обещае да направи същото. Ашмол е стоял необезпокояван век и половина. Нека да си остане така.

— Не можем да сключим сделка с Нокс. На него не може да му се има доверие. — Бях изпълнена с ужас. — Пък и разполагаш с всичкото време, което е необходимо, за да се добереш до ръкописа. Нокс обаче не може да чака. Сделката ти няма да му хареса.

— Остави Нокс на мен — изръмжа той.

Очите ми блеснаха от гняв.

— Да оставя Доменико на теб. Да оставя Нокс на теб. А какво да правя аз? Каза, че не съм девойка в беда. Престани да се държиш така с мен.

— Сигурно съм си заслужил този упрек — произнесе той бавно и очите му потъмняха. — Но и ти имаш да учиш много за вампирите.

— Така ми каза и майка ти. Но може би и на теб ще ти се наложи да научиш някои неща за вещиците. — Отметнах косата от очите си и скръстих ръце на гърдите. — Върви в Оксфорд. Оправи се със събитията там. — *С това, което не искаш да споделиш с мен.* — Но, за бога, Матю, недей да преговаряш с Питър Нокс. Изясни си какво изпитваш към мен, без да мислиш какво ти забраняват правилата, какво иска Паството и дори пренебрегни заплахите на Питър Нокс и Доменико Микеле.

Моят любим вампир, на чието лице можеше да завиди и ангел, ме погледна тъжно.

— Знаеш какво изпитвам към теб.

Поклатих глава.

— Не, не знам. Когато си готов, ще ми кажеш.

Матю се бореше с някаква мисъл, но накрая реши да премълчи. Без да каже и дума, тръгна към вратата за коридора. Когато стигна до нея, се взря продължително в мен, от което върху ми пак заваляха снежинки и ме обви леден студ. След това излезе.

Март го чакаше в коридора. Той я целуна нежно по двете бузи и ѝ каза нещо на окситански.

— Comprèni, comprèni — отвърна тя, закима отривисто и погледна през рамото му към мен.

— Mercedes amb tot meu cor — каза той тихо.

— Al rebeire. Mefi.

— T'afortissi. — Матю се обърна към мен. — И ти ми обещавай същото, че ще внимаваш. Слушай Изабо.

Тръгна без да ме поглежда и без да ме докосне за последен път за кураж.

Прехапах устни и се опитах да преглътна сълзите си, но не успях. Направих три бавни стъпки към стълбището на кулата, след това се затичах разплакана. Март ме погледна разбиращо и ме пусна да мина.

Когато излязох навън в студения влажен въздух, видях веещото се знаме на семейство Дьо Клермон. Облаците продължаваха да засенчват луната. Мракът ме притискаше от всички страни и единственото същество, което можеше да ме спаси от него, си тръгваше и отнасяше светлината със себе си.

Надвесих се през парапета на върха на кулата и видях Матю до рейнджровъра да разговаря оживено с Изабо. Тя изглеждаше шокирана. Беше го сграбчила за ръкавите на якето, сякаш се опитваше да го спре да не се качва в колата.

Бледата му ръка се отскубна от хватката ѝ. Юмрукът му се стовари върху покрива на колата. Подскочих. Матю никога не бе използвал край мен силата си върху нещо по-голямо от орех или черупка от стрида, а вдлъбнатината, която остави в ламарината, бе обезпокоително голяма.

Той наведе глава. Изабо го докосна леко по бузата. Тъжното му лице едвам се виждаше в здрача. Влезе в колата и каза още няколко думи. Майка му кимна и хвърли бърз поглед към кулата. Отстъпих назад с надеждата никой от тях да не ме е видял. Колата забръмча и тежките ѝ гуми проскърцаха по чакъла, когато Матю потегли.

Фаровете на рейнджровъра изчезнаха зад хълма. След като Матю си тръгна, се облях в сълзи.

Чак тогава разбрах какво представлява вещерската вода.

23.

Преди да срещна Матю, в живота ми сякаш нямаше място за нищо ново — особено за нещо толкова значимо като вампир на хиляда и петстотин години. Но той бе успял незабелязано да се вмъкне в неизследвани празни места.

Сега, когато си тръгна, усещах осезаемо липсата му. Седях на върха на кулата и сълзите разяждаха решимостта ми да се боря за него. Изведнъж край мен се появи вода. Седях в локва, чието ниво непрекъснато се покачваше.

Не валеше, въпреки че беше облачно.

От очите ми се стичаха нормални сълзи, които обаче после се превръщаха в сфери с големината на снежни топки, плъосваха се и се разтичаха по покрива. Косите ми се превърнаха във водни струи и обливаха тялото ми. Отворих уста, за да вдишам, защото водата течеше по лицето ми и запушваше носа. Имаше вкус на морска сол.

Март и Изабо ме наблюдаваха през водната стена. Лицето на по-възрастната жена бе мрачно. Устните на Изабо се движеха, но грохотът от хиляди раковини заглушаваше гласа ѝ.

Изправих се с надеждата, че изливът ще спре. Опитах се да кажа на двете жени да оставят водата да ме отнесе заедно с мъката ми и спомена за Матю, но така само вдигнах нивото. Протегнах ръце напред, надявах се всичко да спре, но от върховете на пръстите ми рукнаха нови струи. Жестът ми напомни как майка ми протягаше ръце към баща ми и вълните се вдигнаха още по-високо.

Водата се лееше, а аз все повече губех контрол над нея. Внезапната поява на Доменико ме бе уплашила повече, отколкото се осмелявах да си призная. Матю го нямаше. А аз се бях заклела да се боря за него с врагове, които не познавах и не разбирах. Вече беше ясно, че миналото на Матю не се състоеше само от уютни камини, вино и книги. Нито е протекло само в рамките на едно лоялно семейство. Доменико бе намекнал за неговата мрачна страна, изпълнена с враждебност, опасности и смърт.

Почувствах се изтощена и водата ме повлече надолу. Умората бе придружена с някаква странна еуфория. Бях приклещена между собствената си смъртност и стихия, която обещаваще огромна необозрима мощ. Ако ѝ се предадох, с Даяна Бишъп бе свършено. Щях да се превърна във вода, която щеше да е едновременно навсякъде и никъде, щях да се освободя от тялото и болките си.

— Съжалявам, Матю. — Но думите ми се превърнаха в тихо бълбукане след пороя.

Изабо пристъпи към мен и чух силно пукане вътре в главата си. Предупреждението се разби в грохота на водата като прииждаща към брега вълна. Край краката ми се завихри вятър и завъртя потоците. Вдигнах ръце към небето, а въздухът и водата образуваха фуния около тялото ми.

Март сграбчи Изабо за ръката и устните ѝ започнаха бързо да се движат. Майката на Матю се опита да се отдръпне и видях как произнесе „не“, но Март не я пускаше и се взираше настойчиво в нея. След няколко секунди раменете на Изабо се отпуснаха. Тя се обърна към мен и запя. Нейният изпълнен с копнеж и съблазън глас проникна през водната стена и ме повика обратно в реалността.

Нивото на водата започна да спада. Знамето на семейство Дьо Клермон, което досега яростно бе плющяло, отново започна леко да се поклаща. Водопадите от пръстите ми изтъняха до поточета, след това до струйки и накрая напълно пресъхнаха. Водните змии от косата ми също изчезнаха. Накрая и от устата ми престана да се излива вода и от гърлото ми се откъсна изненадана въздишка. Прозрачните сфери, които падаха от очите ми вместо сълзи, бяха последните следи от вещерската вода, те спряха последни, а бяха първите, които се появиха. Потопът, който предизвиках, се оттече през малките дупчици в зидовете край ръба на кулата. Чувах как водата се излива долу върху чакъла в двора.

Когато и последната капка напусна тялото ми, се почувствах куха като издълбана тиква. Замръзвах от студ. Коленете ми се подгънаха и се удариха болезнено в каменния под.

— Слава богу — промълви Изабо. — За малко да я загубим.

Цялата се тресях от изтощение и студ. Двете жени се втурнаха към мен и ме изправиха на крака. Хванаха ме за ръцете и ме поведоха надолу по извитото стълбище със скорост, която ме накара да

потръпна. Когато стигнахме в коридора Март ме задърпа към покоите на Матю, а Изабо — в обратна посока.

— Моите са по-близо — сопна се майката на Матю.

— Ще се чувства в по-голяма безопасност близо до него — възрази й Март.

Когато слязохме по стълбите до стаята на Матю, Изабо изстреля няколко цветисти фрази, които прозвучаха напълно неадекватно от деликатната й уста.

— Аз ще я занеса — заяви тя, когато спря да ругае сина си, природните стихии, вселената и някои необозначени индивиди със съмнителен произход, участвали в строежа на кулата. Изабо вдигна олекналото ми тяло без почти никакво усилие. — Защо му трябваше да прави тези стълби толкова извити, и с площадка между тях? Никога няма да го проумея.

Март вдигна мократа ми коса и я пхна в свивката на лакътя на Изабо. След това сви рамене.

— За да ни е по-трудно, разбира се. Той все така прави. Да му е по-трудно на него. Както и на всички останали.

Никой не се бе сетил да се качи в късния следобед, за да запали свещите, но огънят все още тлееше и стаята бе сравнително топла. Март изчезна в банята и звукът от течаща вода ме накара да си погледна разтревожено пръстите. Изабо хвърли две огромни дървета в камината и докато се подпалваха, едното от тях се разцепи. Тя размеси жарта с въглища, а след това взе огън и запали десетина свещи само за няколко секунди. Под меката им светлина ме разгледа от главата до петите.

— Той няма да ми прости, ако се разболееш — каза тя, взе ръцете ми и разгледа ноктите. Те отново бяха посинели, но не от електричество, а от студ, и сгърчени от водата. Тя започна да трие енергично дланите ми между своите.

Все още треперех толкова силно, че зъбите ми тракаха. Издърпах ръцете си и се опитах да се прегърна, за да запазя малкото топлина, останала в тялото ми. Изабо отново ме сграбчи безцеремонно и ме завлече в банята.

— Вече трябва да влезе — каза строго Изабо. Банята бе пълна с пара. Март се извърна от ваната и помогна да ме съблекат. Скоро останах съвсем гола и двете вампирки ме подхванаха с хладните си

ръце под мишниците и ме вдигнаха над горещата вода. Тя опари измръзналото ми тяло. Извиках и се опитах да се измъкна от дълбоката ванна на Матю.

— Шшт — прошепна Изабо и отметна косата от лицето ми. — Това ще те стопли. Трябва да те стоплим.

Март стоеше на стража от единия край на ваната, а Изабо от другия. Шептеше ми успокоително и припяваше тихо под носа си. Мина доста време, преди да спра да треперя.

По едно време Март промърмори нещо на окситански и произнесе името на Маркъс. С Изабо едновременно извикахме: „Не!“.

— Всичко ще е наред. Не казвай на Маркъс какво се случи. Матю не трябва да знае за магията. Не и сега — помолих през тракащи зъби.

— Трябва ни само малко време да те стоплим. — Изабо се мъчеше да изглежда спокойна, но лицето ѝ бе изопнато от тревога.

Топлината бавно започваше да прогонва последствията от вещерската вода в тялото ми. Март непрекъснато доливаше гореща вода във ваната, когато студът в мен я охлаждаше. Изабо грабна един стар съд, който лежеше под прозореца, потопа го във ваната и започна да излива гореща вода върху темето и раменете ми. След като главата ми се стопли, майката на Матю я уви в хавлиена кърпа и ме потопа по дълбоко.

— Накисни се добре — нареди ми тя.

Март сновеше между спалнята и банята, носеше дрехи и кърпи. Промърмори нещо, като видя, че нямам пижама, а съм си донесла стари дрехи за йога, с които да спя. Нито една от тях не отговаряше на изискванията ѝ за топлина.

Изабо пипна бузите и темето ми с опакото на дланта си и кимна.

Оставиха ме сама да изляза от ваната. Стичащата се по тялото ми вода ми напомни за вещерския потоп, който се бе случил на покрива, затова забих пръстите на краката си здраво в пода, за да устоя на подмолното притегляне на стихията.

Март и Изабо ме увиха в хавлиени кърпи, които досега се бяха топили до камината и миришеха на дим. В спалнята успяха да ме подсушат, без да оголват и сантиметър от плътта ми. Въртяха ме между кърпите, докато усетих, че тялото ми отново започва да излъчва топлина. Друга хавлия започна да трие главата ми, преди пръстите на

Март да сплетат косата ми на плитка. Изабо захвърли мокрите кърпи в едно кресло до камината, очевидно без да се притеснява, че се докосват до старинното дърво и изисканата дамаска.

Вече напълно облечена, седнах и се загледах в огъня. Март слезе долу без да каже дума и след малко се върна с поднос, върху който имаше мънички сандвичи и димяща кана билков чай.

— Яж. Веднага. — Това не беше молба, а заповед.

Поднесох един от сандвичите към устата си и отхапах края му.

Март присви очи при внезапната промяна на хранителните ми навици.

Храната ми се струваше като талаш, но въпреки това стомахът ми къркореше. След като изядох два сандвича, Март пъкна каната в ръцете ми. Нямаше нужда да ми казва да пия. Горещата течност се спусна в гърлото ми и отми солените следи от водата.

— Това вещерска вода ли беше? — Потръпнах при спомена за потопа, който се изля от мен.

Изабо стоеше до прозореца и се взираше в мрака навън. Обърна се и тръгна към дивана срещу мен.

— Да — потвърди тя. — Отдавна не бях виждала подобно нещо.

— Слава богу, че не стана както обикновено — казах тихо и отпих от чая.

— Повечето вещици в днешно време не са достатъчно силни, за да призват вещерската вода като теб. Могат да правят вълни в езеро или да предизвикат дъжд, ако има облаци. Но не се превръщат във вода. — Изабо седеше срещу мен и ме разглеждаше с искрено любопитство.

Аз се бях превърнала във вода. Когато осъзнах, че това не е обичайно, се почувствах уязвима и още по-сама.

Чу се звън.

Изабо бръкна в джоба си и извади малък червен телефон, който изглеждаше необичайно ярък и високотехнологичен в бледата ѝ ръка и на фона на класическите ѝ дрехи в земни цветове.

— Оуі? А, добре. Радвам се, че си пристигнал жив и здрав. — Говореше на английски, за да мога да разбирам и аз. Кимна към мен. — Да, добре е. Яде. — Изправи се и ми подаде телефона. — Матю иска да говори с теб.

— Даяна? — Едвам чувах гласа му.

— Да? — Не смеех да говоря много, защото се боях, че от устата ми ще излезе и нещо друго освен думи.

Той въздъхна с облекчение.

— Просто исках да се уверя, че си добре.

— Майка ти и Март се грижат страхотно за мен. — И не наводних замъка, помислих си.

— Гласът ти звучи уморено. — Разстоянието между нас го караше да се тревожи и той улавяше всеки нюанс в тона ми.

— Така е. Беше дълъг ден.

— Тогава поспи — предложи той с неочаквано нежен тон. Затворих очи, защото в тях изведнъж избиха сълзи. Нямах да мога да спя тази нощ. Притеснявах се какво би направил в поредния си необмислен героичен опит да ме защити.

— Ходи ли до лабораторията?

— В момента отивам там. Маркърс иска да проверим заедно всичко и да се уверим, че сме взели необходимите защитни мерки. Мириам провери системата за сигурност и в дома ми. — Казваше ми половината истина и го правеше убедително и уверено, но аз знаех какво става. В един миг мълчанието между нас стана непоносимо.

— Не го прави, Матю. Не се опитвай да преговаряш с Нокс.

— Ще се погрижа да е безопасно за теб, когато се върнеш в Оксфорд.

— Нямам какво повече да ти кажа. Ти си взел решение. Аз също. — Подадох телефона на Изабо.

Тя се намръщи и го дръпна от ръката ми със студените си пръсти. Сбогува се със сина си, чух, че и той ѝ отговори, но не успях да различа думите.

— Благодаря, че не му каза за вещерската вода — казах тихо, след като тя прекъсна връзката.

— Това е твоя работа, не моя. — Изабо се приближи към камината.

— Но не е хубаво да разказвам за нещо, което не разбирам. Защо силата ми се проявява сега? Първо вятърът, след това виденията, а сега и водата. — Потръпнах.

— Какви видения? — попита Изабо с явно любопитство.

— Матю не ти ли каза? Има го в ДНК теста ми... Магията. — Препъвах се във всяка дума. — Тестът показва, че могат да се появят

видения, и те започнаха.

— Матю никога не би ми казал какво му е разкрила кръвта ти, със сигурност не и преди да получи твоето разрешение, а най-вероятно не би го направил дори и ти да му позволиш.

— Виденията се появиха тук, в замъка. — Поколебах се. — Как се научи да ги контролираш?

— Матю ти е казал, че съм имала видения, преди да стана вампир. — Изабо поклати глава. — Не биваше да го прави.

— Вещица ли си? — Това би обяснило неприязънта ѝ към мен.

— Вещица? Не. Матю се чуди дали не съм била демон, но със сигурност някога бях обикновено човешко същество. Сред тях също има хора с видения. Не само свръхестествените са благословени или прокълнати по този начин.

— Успявала ли си някога да овладееш виденията или да предвидиш появата им?

— С времето става по-лесно. Има предупредителни знаци. Понякога едвам доловими, но се виждат. Март ми помогна с това.

Това бе единствената информация, която получих за миналото на Март. Не за първи път се почудих на колко години са двете жени и какви съдбовни сили ги бяха събрали.

Март стоеше със скръстени ръце.

— Ос — каза тя и погледна покровителствено и нежно Изабо. — По-лесно е, ако оставиш виденията да преминат през теб, без да им се съпротивляваш.

— Бях прекалено шокирана, за да се съпротивлявам — отговорих и си спомних какво стана в салона и библиотеката.

— Шокът е защитната реакция на тялото ти — обясни Изабо. — Трябва да се опиташ да се отпуснеш.

— Трудно е да се отпусна, когато виждам рицари в доспехи и лица на непознати жени, примесени със сцени от собственото ми минало. — И се прозях.

— Прекалено изтощена си, за да мислиш в момента. — Изабо се изправи.

— Не съм готова да заспя. — Потиснах нова прозявка и покрих устата си с opakото на дланта.

Тя ме погледна с интерес, като красив сокол, който разглежда полска мишка. После погледът ѝ стана палав.

— Лягай в леглото, ще ти разкажа как създадох Матю.

Предложението беше прекалено съблазнително. Направих каквото ми каза, тя придърпа едно кресло, а Март се зае с чиниите и кърпите.

— Откъде да започна? — Изправи гръб и се взря в пламъците на свещите. — Не мога да започна от моята поява, а трябва да се върна към раждането му тук, в това село. Помня го от бебе. Баща му и майка му дойдоха, когато Филип реши да строи на тази земя, още докато Хлодвиг беше крал. Така възникна селото, в него живееха селяните и занаятчиите, които построиха църквата и замъка.

— А защо съпругът ти избра точно тази земя? — Облегнах се на възглавниците и свих колене към гърдите си под завивките.

— Хлодвиг му обеща да му даде земята, защото се надяваше, че така ще насърчи Филип да се бори срещу кралските врагове. Съпругът ми винаги играеше и за двете страни. — Изабо се усмихна тъжно. — Малцина го хващаха, че го прави.

— Бащата на Матю селянин ли беше?

— Селянин? — Изабо изглеждаше изненадана. — Не, беше дърводелец, също като Матю, преди да стане зидар.

Зидар. Камъните на кулата прилепваха така добре един в друг, че нямаха нужда от спойка. Спомних си и сложните комини на къщата край портите на „Старата лежа“. Едва ли Матю е позволил на някой друг да се упражнява върху тях. Дългите му тънки пръсти бяха достатъчно силни да счупят черупка на стрида или на кестен. Още едно парченце от пъзела си дойде на мястото и се намести идеално до образа му на воин, учен и рицар.

— И двамата работеха на строежа на замъка?

— Не на този замък — уточни Изабо и се огледа. — Той е подарък от Матю, когато тъгувах, че са ме принудили да напусна мястото, което обичах. Срути крепостта, която баща му бе построил, и направи нова. Но беше време за промяна. Първият замък бе направен от дърво и макар през годините да беше укрепен на някои места с камък, не беше много стабилен.

Опитах се да се върна в мислите си към времето на тези събития — строежа на първата крепост и появата на селото през шести век, до издигането на кулата на Матю през тринайсети век.

Изабо набърчи отвратено нос.

— Той построи тази кула, когато се прибра у дома, но не искаше да живее близо до семейството си. Никога не съм я харесвала, прекалено романтична ми е, но той така пожела и аз му позволих. — Тя сви рамене. — Много странна кула. Не помага за защитата на замъка. Преди това бе построил други кули, които изпълняваха тази функция.

Изабо продължи за разказва, само част от нея бе останала в двайсет и първи век.

— Матю бе роден в селото. Беше много будно и любопитно дете. Побъркваше баща си, когато идваше с него в замъка, непрекъснато му взимаше инструментите и си играеше с материалите. Някога децата се учеха на занаят отрано, но Матю го направи преди всички останали. Когато можеше да държи инструментите, без да се нарани, вече беше готов за работа.

Представих си как осемгодишният Матю с тънките си крака и сиво-зелените си очи тича по хълмовете наоколо.

— Да — усмихна се тя и се съгласи с неизречените ми мисли. — Беше наистина много красиво дете. Стана и красив младеж. Беше необичайно висок за онова време, макар и не толкова висок, колкото стана, когато се прероди във вампир. И имаше странно чувство за хумор. Все се преструваше, че нещо се е объркало, че не са му дали указания за тази греда на покрива или онази основа. Филип винаги се връзваше на лъжите му. — Изабо се наслаждаваше на разказа си. — Първият баща на Матю почина, когато той още не бе навършил двайсет години, а първата му майка вече отдавна беше мъртва. Остана сам и ние се притеснявахме, че няма да може да си намери жена и да се задоми. И тогава срещна Бланка. — Изабо млъкна. Погледна ме спокойно и незлобливо. — Сигурно не си мислиш, че не е бил обичан от жени. — Беше твърдение, не въпрос. Март стрелна Изабо със строг поглед, но не каза нищо.

— Разбира се, че не — отвърнах и аз спокойно, макар сърцето ми да натеза.

— Бланка беше нова в селото, слугиня на един от майсторите зидари, които Филип бе довел от Равена, за да постоят първата църква. Беше бледа, както подсказваше и името ѝ, бяла кожа и очи с цвят на пролетно небе, а косата ѝ бе като от злато.

Когато бях отишла да взема компютъра на Матю, получих видение с бледа красива жена. Описанието, което Изабо направи на Бланка, напълно съвпаднаше с образа, който бях видяла.

— А усмивката ѝ бе сладка, нали? — прошепнах.

Очите на Изабо се разшириха.

— Да, така беше.

— Знам. Видях я, когато светлината се отрази в доспехите на Матю в кабинета му.

Март изсумтя предупредително, но Изабо продължи:

— Понякога Бланка изглеждаше толкова крехка, че се страхувах да не се скърши, докато вади вода от кладенеца или бере зеленчуци. Предполагам, че точно тази крехкост е привлякла моя Матю. Той винаги е обичал крехките неща. — Погледът на Изабо се разходи по моето далеч не крехко тяло. — Ожениха се, когато Матю стана на двайсет и пет и можеше да издържа семейство. Бланка беше само на деветнайсет. Разбира се, бяха прекрасна двойка. Контрастът между смуглия Матю и бледата красота на Бланка беше невероятен. Бяха много влюбени и бракът им бе щастлив. Но не можеха да имат деца. Бланка помяташе бебетата едно след друго. Не можех дори да си представя какво им е, да виждаш как децата ти умират още преди да са поели първия си дъх. — Не бях сигурна дали вампирите могат да плачат, макар да си спомнях кървавата сълза по бузата на Изабо от видението ми в салона. Но тя като че ли плачеше в момента, дори без да пролива сълзи. На лицето ѝ бе изписана мъка. — Накрая, след много опити, Бланка пак забременя. Беше през 531 година. Каква година само! На юг имаше нов крал и битките започнаха отново. Матю изглеждаше щастлив, сякаш си бе позволил да вярва, че това бебе ще оцелее. Така и стана. Лукас се роди през есента и бе кръстен в недовършената църква, на чийто строеж работеше Матю. Раждането беше тежко. Акушерките казаха, че може би това ще е първото и последното ѝ дете. Но на Матю Лукас му бе достатъчен. И толкова много приличаше на баща си с черните си къдрици и острата си брадичка, както и с тези дълги крака.

— Какво е станало с Бланка и Лукас? — попитах тихо. От трансформацията на Матю във вампир ни дяляха само шест години. Сигурно нещо се е случило, иначе не би позволил на Изабо да промени живота му.

— Матю и Бланка гледаха как синът им расте. Матю се бе научил да строи с камък, не само с дърво, търсеха го много от тук чак до Париж. Но селото бе нападнато от треска. Матю оцеля, но Бланка и Лукас не успяха. Стана през 536 година. Предната година бе странна, с много малко слънчеви дни, а зимата беше студена. Болестта пристигна заедно с пролетта и отнесе майката и детето.

— Селото не се ли почуди защо вие с Филип не се разболяхте?

— Разбира се. Но тогава имаше повече обяснения, отколкото днес. По-лесно им бе да си мислят, че Бог се е разгневил на селото или че замъкът е прокълнат, отколкото да си представят, че сред тях живее manjasang.

— Manjasang? — Опитах се да произнеса сричките по същия начин като Изабо.

— Това е старата дума за вампир, значи „ядящ кръв“. Някои от обитателите на селото подозираха каква е истината и си я шепнеха край огнището. Но по онова време нападенията на остроготите бяха много по-страшни от мисълта, че ги управлява manjasang. Филип бе обещал закрила на селото от набезите на враговете. А и никога не се хранехме близо до дома си — обясни тя обстойно.

— Какво направи Матю след смъртта на Бланка и Лукас?

— Тъгуваше. Беше неутешим. Спря да се храни. Заприлича на скелет и селяните дойдоха при нас за помощ. Аз му носех храна. — Изабо се усмихна на Март. — Карах го да яде, разхождах се с него, докато се успокои. Когато не можеше да спи, ходехме до църквата и се молехме за душите на Бланка и Лукас. Матю беше много религиозен тогава. Разговаряхме за рая и ада и той се тревожеше къде ли са попаднали душите им и дали ще може да ги срещне отново в отвъдното.

Матю беше толкова мил с мен, когато се будех от кошмари. Дали нощите му преди да стане вампир са били така безсънни като тези след прераждането му?

— До есента у него сякаш се появи надежда. Но зимата бе трудна. Хората гладуваха, не бяха се отървали от болестта. Смъртта беше навсякъде. Пролетта не успя да прогони мрачното настроение. Филип се тревожеше за строежа на църквата, а Матю работеше по-усърдно отвсякога. В началото на втората седмица на юни го намериха на пода под сводестия таван. Краката и гръбнакът му бяха счупени.

Затаих дъх, когато си представих как уязвимото човешко тяло на Матю полита към твърдия камък.

— Нямаше начин да преживее падането — каза тихо Изабо. — Умираще. Някои от строителите твърдяха, че се е подхлъзнал. Други пък казваха, че в един миг стоял здраво на скелето, а в следващия вече го нямало там. Мислеха, че Матю е скочил нарочно, и вече обсъждаха, че не може да бъде опят в църквата, защото се е самоубил. Не можех да го оставя да умре, боях се, че няма да се спаси от ада. Толкова много искаше да се събере пак с Бланка и Лукас, как би могъл да умре, ако съществуваше опасност да бъде отделен от тях във вечността?

— Постъпила си правилно. — Би ми било невъзможно да го изоставя, без значение каква ще е съдбата на душата му. Би било немислимо да го зарежа целия начупен и в силна болка. Ако кръвта ми би могла да го спаси, щях да се възползвам.

— Дали? — Изабо поклати глава. — Никога не съм била сигурна. Филип каза, че аз трябва да взема решението дали да направя Матю част от семейството ни. Бях превърнала и други във вампири преди него, щях да създам нови и след това. Но Матю беше различен. Харесвах го и знаех, че боговете ми дават възможност да го направя свое дете. Моя бе отговорността да го науча как да живее като вампир в този свят.

— Матю съпротивляваше ли се? — попитах. Вече не можех да се спра.

— Не — отвърна тя. — Не беше на себе си от болка. Казахме на всички да излязат и че ние ще повикаме свещеник. Не го направихме, разбира се. С Филип се доближихме до Матю и му обяснихме, че можем да го дарим с вечен живот без болка и страдание. Много покъсно Матю ни призна, че ни е взел за Йоан Кръстител и Света Богородица, които са дошли да го отвеждат на небето при съпругата и детето му. Когато му предложих от моята кръв, той си помислил, че свещеник му дава последно причастие.

В стаята се чуваше само тихото ми дишане и пукането на дървата в камината. Исках Изабо да ми разкаже с подробности как го е създала, но се боях да я помоля, за да не се окаже, че това е нещо, за което вампирите не говорят. Може би е прекалено лично или прекалено болезнено. Изабо обаче ми сподели без да я подканям.

— Той прие толкова лесно кръвта ми, сякаш бе роден за нея — каза тя с дълбока въздишка. — Не беше от хората, които се плашат от вида и миризмата на кръв. Прегризах си китката и му казах, че кръвта ще го излекува. Той изпи своето спасение без страх.

— А после? — прошепнах аз.

— След това беше... трудно — каза внимателно Изабо. — Всички нови вампири са силни и много гладни, но беше почти невъзможно да контролираме Матю. Той се гневеше, че се е превърнал във вампир, и изпитваше безкрайна жажда. Наложих се с Филип да ловуваме по цели дни и седмици наред, за да я утолим. И тялото му се промени повече, отколкото очаквахме. Всички порастваме на височина и ставаме по-елегантни и силни. Аз бях много по-дребна, преди да стана вампир. Но Матю се превърна от тънък като върлина човек в невероятно същество. Съпругът ми беше по-едър от новия ми син, но след първата глътка от моята кръв Матю стана неудържим дори за Филип.

Помъчих се да не се плаша от гнева и глада на Матю. Не откъсвах поглед от майка му, не исках да си затварям очите за същността му. Той точно от това се боеше, че ще разбере какъв е бил и какъв все още е, и ще изпитам отвращение.

— И какво го успокои? — попитах.

— Филип го заведе на лов — обясни Изабо — веднага щом се увери, че Матю няма да убие всяко живо същество, което се изпречи на пътя му. Дебненето отвличаше ума му, а преследването уморяваше тялото му. Скоро започна да копнее за самия лов повече, отколкото за кръв, което е добър знак при младите вампири. Означаваше, че не се ръководи само от апетита си, а отново може да мисли рационално. След това бе въпрос на време съвестта му да се върне и той започна да се замисля, преди да убива. А после единственото, от което му остана да се бои, бяха черните му периоди, когато се сещаше за загубата на Бланка и Лукас и започваше да утолява глада си с човешки същества.

— И какво му помагаше тогава?

— Понякога му пеех, същата песен, която изпях и на теб тази вечер, както и други. Те разсейваха мъката му. Друг път просто изчезваше и Филип ми забраняваше да го следвам и да му задавам въпроси, когато се върнеше. — Очите на Изабо, които се обърнаха към мен, бяха чисто черни. Споглеждането ни потвърди това, което и двете

подозирахме: че Матю се е утешавал с кръвта на други жени, с докосването на ръце, които не са принадлежали нито на майка му, нито на съпругата му.

— Толкова е овладян — разсъждавах аз на глас, — че е трудно да си го представя такъв.

— Матю е много чувствителен. Това е благословия, но и бreme — да обичаш толкова силно, че да си способен да нараняваш, когато любовта си отиде.

В гласа на Изабо долових заплаха. Вдигнах решително брадичка и усетих как пръстите ми изтръпват.

— Тогава ще се погрижа любовта ми никога да не го напуска — заявих твърдо.

— И как ще го направиш? — попита ме Изабо. — Ще станеш ли вампир и ще тръгнеш ли с нас на лов? — Тя се засмя, но безрадостно и мрачно. — Без съмнение Доменико намекваше точно това. Едино-единствено ухапване, източваме кръвта ти, а после ти даряваме от нашата. След това Паството няма да има основание да ти се бърка.

— Какво имаш предвид? — окаменях.

— Не разбираш ли? — изръмжа Изабо. — Ако искаш да си с Матю, тогава стани една от нас и избави него и себе си от опасността. Вещиците може и да искат да те запазят като една от тях, но не могат да се противопоставят на връзката ви, ако и ти станеш вампир.

Чух как Март дрезгаво въздъхна.

— Затова ли Матю замина? Да не би Паството да му е наредило да ме превърне във вампир?

— Матю никога не би те направил manjasang — обади се презрително Март. Очите ѝ блестяха от гняв.

— Не — додаде тихо, но и малко злобно Изабо. — Както вече ти казах, винаги е обичал крехките неща.

Това беше една от тайните, които Матю криеше от мен. Ако се превърнех във вампир, тогава над нас нямаше да тегнат забрани и нямаше да има причина да се страхуваме от Паството. Просто трябваше да стана нещо друго.

Обмислях възможността с изненадващо малко паника и страх. Щях да бъда с Матю и дори да стана по-висока. Изабо щеше да се погрижи. Очите ѝ блеснаха, докато ме наблюдаваше как вдигам ръка към шията си.

Но не биваше да забравям виденията, както и силата на вятъра и водата. Все още не проумявах магическия потенциал на своята кръв. Ако стана вампир, може и никога да не успея да разгадая мистерията с ръкописа на Ашмол.

— Обещах му — изрече Март с дрезгав глас. — Даяна ще си остане каквато е, а именно вещица.

Изабо оголи леко зъбите си. Гледката не беше много красива. После кимна.

— А обеща ли му да не ми казваш какво наистина се е случило в Оксфорд?

Майката на Матю ме гледаше изпитателно.

— Трябва да питаш Матю, когато се върне. Не е моя работа да ти казвам.

Разполагах и с други въпроси, които Матю може би беше пропуснал да забрани да се обсъждат.

— Ще ми кажеш ли защо е важно, че свръхестествено същество се е опитало да проникне в лабораторията, а не обикновен човек?

Настъпи тишина, Изабо продължаваше да ме разглежда с интерес. Накрая отговори.

— Умно момиче. Не съм му обещавала да си мълча за правилата на доброто поведение. — Долових в погледа ѝ леко одобрение. — Подобно поведение е неприемливо между свръхестествените същества. Да се надяваме, че става въпрос за някой пакостлив демон, който не разбира сериозността на извършеното. Тогава Матю може и да му прости.

— Винаги прощава на демоните — промърмори мрачно Март.

— Ами ако не е демон?

— Ако е бил вампир, това е страховита обида. Ние сме същества, които си бранят територията. Един вампир не влиза в дома или земите на друг вампир без разрешение.

— Матю би ли простил в такъв случай? — Като си спомних как удари с юмрук покрива на колата, предположих, че отговорът е отрицателен.

— Може би — каза изпълнена със съмнение Изабо. — Нищо не е взето, нищо не е повредено. Но по-вероятно Матю ще поиска някаква форма на наказание.

Още веднъж ме върнаха в Средновековието, когато опазването на честта и репутацията е било основна грижа.

— А ако е била вещица? — попитах тихо аз.

Майката на Матю извърна лице.

— Ако вещица направи подобно нещо, това е акт на агресия. Няма извинение.

Обхвана ме тревога.

Отметнах завивките и спуснах крака на пода.

— Проникването е имало за цел да провокира Матю. Той замина за Оксфорд с намерението да сключи сделка с Нокс. Трябва да го предупредя.

Изабо ме хвана здраво за коленете и раменете и ме спря.

— Той вече знае, Даяна.

Тази информация ме успокои.

— Затова ли отказа да ме вземе със себе си? В опасност ли е?

— Разбира се, че е в опасност — отвърна рязко Изабо. — Но ще направи каквото е по силите му, за да сложи край на това. — Вдигна краката ми обратно на леглото и ме зави плътно.

— Трябваше и аз да съм там — рекох тъжно.

— Само щеше да му пречиш. Ще останеш тук, както ти каза и той.

— Нямам ли право на мнение? — попитах сигурно за стотен път, откакто бях пристигнала в Сет-Тур.

— Не — отвърнаха едновременно и двете жени.

— Май наистина имаш много да учиш за вампирите — добави след това Изабо, но този път долових в гласа ѝ леко съжаление.

Имах много да уча за вампирите. Това го знаех.

Но кой щеше да ме научи? И кога?

24.

— „Видях отдалече черен облак, който покриваше всичко. Поглъщаше земята, засмукваше душата ми, когато морето влизаше в нея, ставаше задушлив и вреден пред приближаващия ад и сянката на смъртта. Бурята властваше над мен.“ — Четях на глас от копието на „Aurora Consurgens“ на Матю.

Обърнах се към компютъра си, за да си запиша образите, с които анонимният автор бе описал *нигрето*, една от най-опасните стъпки в алхимичната трансформация. В тази част от процеса сливането на вещества като живак и олово излъчваше пари, които застрашаваха здравето на алхимика. Съвсем адекватно едно от приличащите на чудовища лица, нарисувани от Бурго Льо Ноар, си бе стиснало носа и се опитваше да се предпази от описания в текста облак.

— Облечи се за езда.

Вдигнах глава от ръкописа.

— Матю ме накара да обеща, че ще те извеждам. Каза, че така ще те предпазим да не се разболееш — обясни Изабо.

— Няма нужда, Изабо. Доменико и вещерската вода намалиха адреналина в кръвта ми, ако от това се притесняваш.

— Матю сигурно ти е обяснил колко привлекателна за вампирите е миризмата на паника.

— Маркъс ми каза — поправих я аз. — Всъщност, дори ми описа каква е на вкус. А как мирише?

Изабо сви рамене.

— Каквато е и на вкус. Може би миризмата ѝ е малко по-екзотична, има нотки на мускус. Никога не съм била особено привлечена от нея. Предпочитам да убивам, а не да преследвам. Но всеки е различен.

— Напоследък нямам много панически пристъпи. Няма нужда да ме водиш на езда. — И се върнах към работата си.

— Защо според теб намаляха? — попита Изабо.

— Честно казано, не знам — отвърнах с въздишка и погледнах майката на Матю.

— Отдавна ли си така?

— От седемгодишна.

— Какво се случи тогава?

— Родителите ми бяха убити в Нигерия — казах простичко.

— Те са били на снимката, която получи и която накара Матю да те доведе в Сет-Тур.

Кимнах, а Изабо стисна устни като обикновено.

— Свине.

Имах и по-лоши думи за тези хора, но и тази вършеше работа. Ако прибавехме към изпращачите на снимката и Доменико Микеле, думата си беше съвсем точна.

— Със или без панически пристъпи — продължи строго Изабо, — ще излезем да се раздвижим, както нареди Матю.

Изключих компютъра и се качих да се преоблека. Дрехите ми за езда бяха прилежно сгънати в банята — дело на Март — а ботушите ми бяха в конюшните при каската и предпазната жилетка. Обух черните бричове и полото и нахлузих мокасините си върху топлите чорапи, след това слязох да потърся майката на Матю.

— Тук съм — извика ми тя. Проследих гласа ѝ и влязох в малка стая, боядисана в кафяво. Беше украсена със стари чинии, животински рога. Вътре имаше толкова голям шкаф, че можеше да побере съдовете и приборите на цяла странноприемница. Изабо ме погледна над броя на „Льо Монд“, очите ѝ не пропуснаха и сантиметър от мен. — Март ми каза, че си спала.

— Да, благодаря. — Преместих тежестта си от единия крак на другия, сякаш се намирах пред директора на училището и се канех да обясня лошото си поведение.

Март ме спаси от неудобството, като се приближи с кана чай. Тя също ме огледа от главата до петите.

— Днес си по-добре — обяви накрая и ми подаде чаша. Постоя смръщена, докато майката на Матю свали вестника, след това си тръгна.

Когато си допих чая, двете отидохме в конюшните. Наложих се Изабо да ми помогне с ботушите, тъй като кожата бе още прекалено стегната. Наблюдаваше ме зорко, докато си слагах приличащата на

костенурска черупка жилетка и каската. Очевидно Матю я бе инструктирал да следи дали се качвам на коня обезопасена. Изабо, разбира се, бе облечена само в кафяв жакет със златисти ширити. Относителната неразрушимост на вампирската плът си беше привилегия, ако си ездач.

Фидат и Ракаса стояха една до друга в двора. Бяха като огледални образи, включително и заради женските седла на гърбовете си.

— Изабо — запротестирах аз, — Жорж е сложил погрешното седло на Ракаса. Не яздя странично.

— Да не би да се боиш да опиташ? — погледна ме изпитателно тя.

— Не! — отвърнах и се опитах да овладеея яда си. — Просто предпочитам да яздя по другия начин.

— Откъде си толкова сигурна? — Зелените ѝ очи проблеснаха малко злобно.

Стояхме и се взирахме една в друга. Ракаса зари с копито и погледна през рамо.

„Ще яздите или ще дърдорите?“, сякаш ни попита тя.

„Дръж се прилично“, отвърнах ѝ строго наум. Приближих се до нея и опитах ремъка.

— Жорж се е погрижил за това — каза с досада Изабо.

— Не яздя коне, които не съм проверила лично. — Огледах копитата на Ракаса, прокарах ръце по юздите ѝ и пъхнах пръсти под седлото.

— И Филип постъпваше точно така. — В тона на Изабо се усещаше неприязън, но и уважение. Чакаше ме да свърша със зле прикрито нетърпение. Когато приключих, тя поведе бавно Фидат и ме изчака да я настигна. След като ми помогна да се кача на странното седло, се метна на гърба на своя кон. Само един поглед към нея ми бе достатъчен, за да разбера, че ме чака интересна сутрин. Като я гледах на седлото, си помислих, че е по-добра ездачка от Матю, а той бе най-добрият, когото бях виждала.

— Разходи се малко — посъветва ме Изабо. — Искам да се уверя, че няма да паднеш и да се пребиеш.

— Имай ми малко доверие, Изабо. — Не ме хвърляй, помолих Ракаса, и ще се погрижа да получавам по ябълка на ден до края на

живота си. Ушите на коня ми се стрелнаха напред, после назад. Животното направи няколко внимателни крачки. Обиколихме два пъти двора, преди да дръпна юздите и да спра пред майката на Матю. — Доволна ли си?

— По-добра ездачка си, отколкото очаквах — призна тя. — Вероятно можеш и да прескачаш препятствия, но обещах на Матю, че няма да го правим.

— Май е изтръгнал доста обещания от теб, преди да тръгне — промърморих под нос с надеждата, че няма да ме чуе.

— Така е — отвърна тя ледено. — Някои от тях ми е по-трудно да спазвам.

Минахме през отворените порти. Жорж докосна шапката си за довиждане и затвори портата след нас. Усмихна се и поклати глава.

Майката на Матю ме водеше по сравнително равен терен, докато свикна със страничното седло. Номерът беше да държа торса си изправен, колкото и да ми се искаше да се наклоня напред.

— Не е толкова зле — отбелязах аз след около двайсет минути.

— Тези седла имат по две дръжки и са по-добри. Старите ставаха само някой мъж да те развежда на коня. — Усетих отвращение в гласа ѝ. — Чак когато италианката, която ни беше кралица, сложи дръжка и стреме на седлото си, и ние вече можехме да контролираме конете си. Любовницата на мъжа ѝ яздеа като мъж и можела да излиза с него. Катерина пък си оставала у дома, което е много неприятно за една съпруга. — Тя ме изгледа унищожително. — Метресата на Анри бе кръстена на богинята на лова също като теб.

— Не бих си позволила да ядосвам Катерина Медичи — поклатих глава аз.

— Любовницата на краля Диан дьо Поатие беше опасна жена — изтъкна мрачно Изабо. — Беше вещица.

— Истинска или го казваш като метафора? — попитах с интерес.

— И двете — отвърна майката на Матю с тон, от който веяха цветята. Засмях се. Изабо изглеждаше изненадана, после и тя се разсмя.

Пояздихме още малко. Изабо помириша въздуха и се изправи на седлото с тревожно лице.

— Какво има? — попитах притеснено и дръпнах юздите на Ракаса.

— Заек. — Тя пришпори Фидат. Последвах я, не исках да ѝ показвам колко е трудно да следваш вещица в гората, както бе казал Матю.

Промушихме се през дърветата и излязохме в открито поле. Изабо дръпна юздите на Фидат, аз спрях до нея.

— Виждала ли си някога вампир да убива? — попита ме тя, следейки реакцията ми.

— Не — отвърнах спокойно.

— Зайците са малки. Ще започнем с тях. Изчакай ме. — Тя скочи леко от седлото. Фидат остана послушно на място, без да изпуска господарката си от поглед. — Даяна — каза тя рязко, взряна в жертвата си, — не се приближавай, докато ловувам и се храня. Разбра ли?

— Да. — Опитах се да осъзная какво ми намеква. Дали Изабо се канеше да преследва заека, да го убие и да изпие кръвта му пред мен? При това положение предпочитах да стоя настрана.

Майката на Матю се втурна през тревата. Движеше се толкова бързо, че ми беше невъзможно да я следвам с поглед. Стрелна се като летящ сокол, който се кани да се спусне над жертвата си, след това се наведе и сграбчи заека за ушите. Вдигна го победоносно, преди да забие зъби право в сърцето му.

Зайците може и да са малки, но се оказа, че отделят учудващо много кръв, ако ги захапеш, докато са още живи. Беше ужасяващо. Изабо изсмука кръвта на животното, което скоро престана да се бори. След това обърса устата си в козината му и хвърли трупа в тревата. Три секунди по-късно вече се мяташе на седлото. Бузите ѝ бяха леко зачервени, а очите ѝ блестяха по-силно от обикновено. След като възседна коня, ме погледна.

— Е? — попита тя. — Да потърсим ли нещо по-голямо, или предпочиташ да се върнем в замъка?

Изабо дъо Клермон ме изпитваше.

— Ще те следвам — процедих мрачно и докоснах леко Ракаса с петата си.

Останалата част от ездата ни не се измерваше по движението на слънцето, а по количеството кръв, което жадната уста на Изабо изпиваше от жертвите си. Хранеше се сравнително чисто. Въпреки това щеше да мине известно време, преди отново да ми се дояде пържола.

Претръпнах към кръвта след заека, голямата катерица, която Изабо ми каза, че се нарича мармот, лисицата, дивата коза — поне си мислех, че е дива коза. Когато обаче Изабо подгони млада сърна, нещо ме прободеше в сърцето.

— Изабо — противопоставих ѝ се аз. — Не може да си още гладна. Остави я на мира.

— Какво? Богинята на лова не ми дава да ловувам сърната ѝ? — Говореше подигравателно, но очите ѝ бяха любопитни.

— Да — потвърдих веднага с рязък тон.

— И аз не съм съгласна да преследваш сина ми. Видя ли до какво ни доведе това? — Тя скочи от коня.

Пръстите ме сърбяха да се намеся, но не можех нищо да направя, без да застана на пътя на Изабо, докато тя преследваше жертвата си. След всяко убийство очите ѝ ми подсказваха, че не владее напълно емоциите си, нито действията си.

Сърната се опита да избяга. Почти успя, като се шмугна в един храст, но Изабо умело я подплаши и я изкара на открито. След това умората я победи. Гонитбата им докосна нещо дълбоко в мен. Изабо убиваше бързо, сърната не страда, но трябваше да си прехапя устните, за да не закрепця.

— Ето — каза тя със задоволство, когато се върна на гърба на Фидат. — Вече можем да се връщаме в Сет-Тур.

Без да кажа нищо, обърнах глава към замъка.

Изабо сграбчи юздите на коня ми. По кремавата ѝ блуза имаше малки капки кръв.

— Още ли харесваш вампирите? Още ли мислиш, че ще ти е лесно да живееш със сина ми, щом знаеш, че му се налага да убива, за да оцелява?

Трудно ми беше да свържа Матю и думата „убийство“ в едно изречение. Дали някой ден нямаше да го целуна точно след като се е върнал от лов и да усетя вкуса на кръвта по устните му? А дни като този, който сега прекарвах с Изабо, щяха да се случват постоянно.

— Ако се опитваш да ме уплашиш и да ме накараш да избягам от сина ти, Изабо, трябва да ти кажа, че се провали — отвърнах решително. — Ще ти се наложи да се постарая още.

— Март ме предупреди, че това няма да е достатъчно да те накарам да размислиш — призна тя.

— И е била права. — Тонът ми бе рязък. — Приключи ли изпитът? Можем ли да се връщаме вече?

Яздехме мълчаливо между дърветата. След като се прибрахме в градината на крепостта, Изабо се обърна към мен.

— А разбираш ли защо не бива да подлагаш на съмнение решенията на Матю, когато ти казва какво да правиш?

Въздъгнах.

— Край на лекциите за днес.

— Да не мислиш, че хранителните ни навици са единственото препятствие между теб и сина ми?

— Изплюй камъчето, Изабо. Защо трябва да се подчинявам на Матю?

— Защото той е най-силният вампир в замъка. Той е главата на семейството.

Взирах се в нея, бях като ударена от гръм.

— Да не би да ми казваш, че трябва да го слушам, защото той е водачът, най-силният мъжкар?

— Да не би да си мислиш, че си ти? — засмя се Изабо.

— Не — съгласих се с нея. Изабо също не беше самката водач. Правеше каквото ѝ каже Матю. Маркърс и Мириам също, както и всеки друг вампир в Бодлианската библиотека. Дори Доменико накрая отстъпи пред него. — Такива ли са правилата на глутницата Дьо Клермон?

Изабо кимна и зелените ѝ очи проблеснаха.

— За твоя безопасност е, както и за неговата и на всички останали. Трябва да се подчиняваш. Това не е игра.

— Разбирам, Изабо. — Губех търпение.

— Не, не разбираш — промълви тя тихо. — И няма да разбереш, докато не бъдеш принудена, точно както те накарах насила да наблюдаваш как убиват вампирите. Дотогава ще ти кажа само това. Някой ден своеволюстта ти може да ти струва живота, или нечий друг живот. Тогава ще проумееш какво ти казвам в момента.

Върнахме се в замъка в мълчание. Когато минахме покрай царството на Март на долния етаж, тя излезе от кухнята с пиле в ръцете. Спрях се. Март видя малките капки кръв по маншетите на Изабо и затаи дъх.

— Тя трябва да знае — просъска Изабо.

Икономката промърмори тихо нещо грубо на окситански, след това ми кимна.

— Хайде, момиче, ела при мен да те науча да правиш чай.

Сега пък Изабо се разгневи. Март ми даде да пия нещо, и ми връчи чиния с няколко посипани с ядки бисквити. Беше изключено да хапна от пилето.

Намери ми работа за часове напред, накара ме да сортирам билки и подправки на малки купчинки и ми казваше имената им. Преди обяда вече можех да ги различавам по миризма със затворени очи, както и по външен вид.

— Магданоз, джинджифил, лайка, розмарин, салвия, див морков, див пелин, дива мента, ангелика, седефче, вратига, хвойна — сочих аз и произнасях имената им.

— Хайде още веднъж — нареди спокойно Март и ми подаде няколко муселинови торбички.

Разхлабих връзките, изсипах съдържанието на масата и започнах да ѝ рецитирам имената.

— Добре. А сега сложи в торбичките по щипка от всички билки.

— Защо първо не смесим всичко заедно и не сложим по малко в торбичките? — попитах, докато взимах с пръсти от дивата мента и бърчих нос от свежия ѝ мирис.

— Може да пропуснем нещо. Във всяка торбичка трябва да има от всяка от дванайсетте билки.

— Нима пропускането на едно такова малко семенце може да окаже влияние върху вкуса? — почудих се и вдигнах семе от див морков между палеца и показалеца си.

— По една щипка от всичко — повтори Март. — Хайде пак.

Опитните ръце на вампирката се движеха уверено между купчините, пълнеха прилежно торбичките и затягаха вървите. След като приключихме, Март ми направи чаша чай с торбичка, която сама бях приготвила.

— Много е вкусно — казах и с удоволствие отпих от собственото си произведение.

— Ще си го носиш в Оксфорд. По една чаша на ден. Ще те държи здрава. — И започна да прибира торбичките в метална кутия. — Когато свърши, знаеш как да си го приготвиш.

— Март, няма нужда да ми даваш всичко това — запротестирах аз.

— Ще го пиеш заради мен, по една чаша на ден. Нали?

— Разбира се. — Това беше най-малкото, което можех да направя за единствения си съюзник в този дом, да не говорим колко добре ме хранеше.

След като си изпих чая, се качих в кабинета на Матю и включих компютъра си. От ездата ръцете ме боляха, затова преместих лаптопа и ръкописа на бюрото с надеждата, че ще там ще ми е по-удобно, отколкото на масата до прозореца. За нещастие коженният стол бе правен за човек с ръста на Матю, а не с моя, и краката ми увиснаха във въздуха.

Докато седях на стола му, чувствах Матю по-близо до себе си, затова останах на него и зачаках компютъра ми да зареди. Погледът ми се спря на тъмен предмет на най-високата полица. Той се сливаше с дървото и кожените подвързии на книгите и ставаше незабележим. От бюрото на Матю обаче успях да видя очертанията му.

Не беше книга, а стар дървен осмостен. На всяка стена беше изрязано малко сводесто прозорче. Предметът беше черен, напукан и изкривен от времето.

Обзе ме тъга, когато осъзнах, че това е детска играчка.

Матю я бе направил за Лукас, преди да се прероди във вампир и докато е строил първата църква. Беше я прибрал в ъгъла на полицата, за да не я вижда никой друг, освен него. Нямахме как погледът му да я пропусне всеки път, когато сядаше на бюрото си.

Когато Матю бе до мен, беше лесно да си представя, че сме сами в целия свят. Дори предупрежденията на Доменико и изпитанията на Изабо не бяха унищожили усещането ми, че увеличаващата се близост помежду ни е нещо, което засяга само нас двамата.

Но малката дървена куличка, направена с любов преди необозримо много време, сложи край на илюзиите ми. Трябваше да се мисли за деца — мъртви и живи. Бяха намесени семейства, включително и моето собствено, с дълги и сложни истории и дълбоко враснали предрасъдъци, дори и у мен самата. А Сара и Ем все още не знаеха, че съм влюбена във вампир. Беше време да им съобщя новината.

Изабо беше в салона и подреждаше цветя във висока ваза върху безценно оригинално писалище от времето на Луи XIV, което винаги бе имало само един собственик.

— Изабо? — повиках я колебливо аз. — Мога ли да ползвам телефона ти?

— Той ще ти се обади, когато пожелае да говори с теб. — И тя внимателно намести клонка с напъпили листа между белите и златистите цветя.

— Няма да се обаждам на Матю, Изабо. Трябва да говоря с леля си.

— Вещицата, която се обади предната вечер? — попита тя. — Как се казва?

— Сара — отвърнах и се намръщих.

— И живее с жена, също вещица, нали? — Изабо продължаваше да слага бели рози във вазата.

— Да. Емили. Това проблем ли е?

— Не — каза Изабо и ме погледна над цветята. — И двете са вещици. Само това има значение.

— И това, че се обичат.

— Сара е хубаво име — продължи Изабо, сякаш не бях казала нищо. — Сигурно знаеш легендата.

Поклатих глава. Обратите в разговорите с Изабо бяха шеметни като смяната на настроенятия на сина й.

— Майката на Исак се е казвала Сарай — „конфликтната“. Но когато забременяла, Бог сменил името й на Сара, което значи „принцеса“.

— На леля ми Сарай би й подходило много повече. — Чаках Изабо да ми каже къде е телефонът.

— Емили също е хубаво име. Римско. — Изабо подряза стеблото на една роза с острите си нокти.

— И какво означава? — Слава богу, че нямах повече роднини.

— Означава „трудололюбива“. Разбира се, името на майка ти е най-интересно. Ребека означава „пленена“ или „прикована“ — каза Изабо и се смръщи, докато оглеждаше вазата първо от едната страна, а после от другата. — Интересно име за вещица.

— А какво означава твоето име? — попитах нетърпеливо.

— Невинаги съм се казвала Изабо, но Филип обичаше да ме нарича така. Означава „божие обещание“. — Тя се поколеба, взряна в лицето ми, накрая взе решение. — Цялото ми име е Женевиев Мелисанд Елен Изабо Од дьо Клермон.

— Красиво е. — Овладях нетърпението си, разговорът за произхода на имената ми стана интересен.

Изабо леко ми се усмихна.

— Имената не са случайни.

— Матю има ли други имена? — Взех една бяла роза от кошницата и ѝ я подадох. Тя промърмори някаква благодарност.

— Разбира се. Даваме на децата си много имена, когато се прераждат. Но Матю дойде при нас с това име и ние решихме да го запазим. Християнството тогава беше нова религия и Филип смяташе, че е добре един от синовете ни да е кръстен на един от евангелистите — Матей.

— А какви са другите му имена?

— Цялото му име е Матю Габриел Филип Бертран Себастиен дьо Клермон. Себастиен много му подхожда, донякъде и Габриел. Мрази Бертран и не се обръща, ако го наречеш Филип.

— И какво във Филип го притеснява?

— Това бе любимото име на баща му. — Ръцете на Изабо спряха да се движат за миг. — Сигурно знаеш, че е мъртъв. Нацистите го хванаха, когато се сражаваше на страната на Съпротивата.

Във видението ми, в което се бе появила Изабо, тя ми каза, че бащата на Матю е пленен от вещици.

— Нацистите ли, Изабо, или вещиците? — попитах тихо, страхувайки се от най-лошото.

— Матю ли ти каза? — Тя изглеждаше шокирана.

— Не. Появи се в едно от виденията ми вчера. В него ти плачеше.

— Вещиците и нацистите убиха Филип — изрече тя след дълго мълчание. — Раната е прясна и болезнена, но с времето ще заздравее. Години след като той си отиде, ловувах само в Аржентина и Германия. Така запазих разсъдъка си.

— Съжалявам, Изабо. — Думите ми бяха не на място, но пък от сърце. Майката на Матю сигурно усети искреността ми, защото ми се усмихна колебливо.

— Вината не е твоя. Не си участвала.

— А какви имена би ми дала, ако зависеше от теб? — попитах тихо и ѝ подадох още едно цвете.

— Матю се оказа прав. Ти си само Диана — каза тя, като отново произнесе името ми на френски, но както винаги, с ударение на първата сричка. — Нямам други имена за теб. Ти си това име. — Сетне посочи към вратата на библиотеката. — Телефонът е там.

Седнах на бюрото в библиотеката, светнах лампата и набрах номера в Ню Йорк с надеждата, че Сара и Ем са си у дома.

— Даяна — обади се Сара с облекчение. — Ем позна, че си ти.

— Извинявай, че не ти се обадох снощи. Случиха се много неща. — Взех един молив и започнах да си играя с него.

— Искаш ли да ми разкажеш? — попита Сара. За малко да изпусна слушалката. Леля ми настояваше да говорим, тя никога не молеше.

— Ем там ли е? Не ми се разказва два пъти.

Ем вдигна другата слушалка и чух топлия ѝ успокояващ глас.

— Здравсти, Даяна. Къде си?

— С майката на Матю близо до Лион.

— Майката на Матю? — Ем се интересуваше от генеалогия, не само своята собствена, но и на всеки друг.

— Изабо дьо Клермон. — Направих всичко възможно да го произнеса с дълги гласни и преглътнати съгласни. — Тя е голяма работа, Ем. Понякога си мисля, че тя е причината хората така да се страхуват от вампирите. Все едно е излязла от приказка.

Последва мълчание.

— Да не би да казваш, че си с Мелисанд дьо Клермон? — попита напрегнато Ем. — Изобщо не се сетих за семейство Дьо Клермон, когато ми спомена за Матю. Сигурна ли си, че името ѝ е Изабо?

Смръщих се.

— Всъщност първото ѝ име е Женевиев. Мисля, че едно от много ѝ имена е Мелисанд. Но предпочита да я наричат Изабо.

— Внимавай, Даяна — предупреди ме Ем. — Мелисанд дьо Клермон е прочута вампирка. Преследва вещиците и изпи кръвта на половината Берлин след Втората световна война.

— Има причина да ги мрази — изтъкнах, докато разтривах слепоочията си. — Учудена съм, че изобщо ме пусна в дома си. — В

подобна ситуация, ако вампири бяха отговорни за смъртта на родителите ми, аз не бих била толкова великодушна.

— Ами водата? — намеси се Сара. — По-разтревожена съм от видението на Ем с бурята.

— О! Снощи, след като Матю си тръгна, от мен заваля вода. — Мокрият спомен ме накара да потръпна.

— Вещерска вода — въздъхна Сара, вече напълно разбиращо. — Какво я предизвика?

— Не знам, Сара. Почувствах се... празна. Когато Матю потегли от замъка, сълзите, които потисках откакто Доменико се появи, просто изригнаха от мен.

— Кой Доменико? — Емили отново зарови в телефонния указател в главата си.

— Микеле... венециански вампир. — Гневът ми отново се пробуди. — И ако пак ми досажда, ще му откъсна главата, пък ако ще да е вампир.

— Той е опасен! — извика Ем. — Това същество не играе по правилата.

— Повтарят ми го непрекъснато, а вие бъдете спокойни, защото ме пазят по двайсет и четири часа в денонощието. Не се притеснявайте.

— Ще спрем да се притесняваме, когато ти престанеш да се събираш с вампири — отбеляза Сара.

— Тогава значи още дълго ще се притеснявате — заявих на инат. — Обичам Матю, Сара.

— Това е невъзможно, Даяна. Вампирите и вещиците... — започна леля ми.

— Доменико ми разказа за споразумението — прекъснах я. — Не карам никой друг да го нарушава и разбирам, че може да не поискате повече да имате нищо общо с мен. Но нямам избор.

— Паството ще се постарее да прекрати тази връзка — вметна настойчиво Ем.

— Вече ми го съобщиха. Ала ще трябва да ме убият, за да постигнат своето. — До този момент не бях произнасяла тези думи на глас, но си ги мислех още от предната вечер. — От Матю ще е трудно да се отърват, но аз съм лесна мишена.

— Не можеш сама да си търсиш белята. — Ем се опитваше да не ревне.

— Майка ѝ го направи — изтъкна тихо Сара.

— Какво за майка ми? — Гласът ми затрепери при споменаването ѝ, както и цялото ми тяло.

— Ребека се втурна право в обятията на Стивън, макар всички да твърдяха, че никак не е добра идея да се съберат вещер и вещица и да съединят дарбите си. Отказа да послуша и тези, които я съветваха да стои далеч от Нигерия.

— И случилото се с нея е още една причина Даяна да ни послуша сега — обади се Ем. — Познаваш го само от няколко седмици. Ела си у дома и виж дали ще можеш да го забравиш.

— Да го забравя?! — Беше абсурдно. — Това не е увлечение. Никога не съм изпитвала нещо подобно към друг човек.

— Остави я на мира, Ем. В нашето семейство сме водили прекалено много подобни разговори. Аз не те забравих, и тя няма да го забрави. — Сара въздъхна дълбоко, усетих въздишката ѝ все едно бе до мен. — Може и да не е съдбата, която бих избрала за теб, но всеки сам решава как да живее. Майка ти го направи. Аз също. И на баба ти не ѝ бе лесно, между другото. Сега е твой ред. Но никой от семейство Бишъп не обръща гръб на роднините си.

Сълзи опариха очите ми.

— Благодаря ти, Сара.

— Освен това — продължи да се самонавива леля ми, — ако Паството се състои от нищожества като Доменико Микеле, всички те могат да вървят по дяволите.

— А какво казва Матю по въпроса? — попита Ем. — Учудена съм, че е заминал, след като двамата сте решили да се опълчите на хилядолетна традиция.

Настъпи тишина по линията.

Накрая Сара я наруши.

— Какво чака той?

Аз се изсмях с глас.

— Ти все ме предупреждаваше да стоя настрани от Матю. А сега си разстроена, че отказва да ме постави в по-голяма опасност от тази, в която вече се намирам?

— Ти искаш да си с него. Това би трябвало да е достатъчно.

— Не става дума за някакъв магически уреден брак, Сара. Аз взимам своите решения, той — неговите. — Малкият часовник с порцеланов циферблат показва, че са изминали двацет и четири часа от тръгването му.

— Ако си решила да останеш там, с тези същества, тогава внимавай — предупреди ме леля, докато се сбогувахме. — Ако пък имаш нужда да се прибереш у дома — прибери се.

След като затворих, часовникът отброи половин час. В Оксфорд вече беше тъмно.

Няма да чакам повече. Вдигнах слушалката и набрах номера му.

— Даяна? — Стори ми се разтревожен.

Засмях се.

— Очакваше да се обадя или разпозна номера, който се изписа?

— Значи си добре. — Тревогата му се смени с облекчение.

— Да, майка ти се грижи много добре за забавленията ми.

— Точно от това се боях. Какви лъжи ти наговори?

По-трудното можеше да почака.

— Само истината — отвърнах аз. — Че синът й е дяволска комбинация от Ланселот и Супермен.

— Напълно в стила на Изабо — отбеляза той и усетих, че също се усмихва. — Какво облекчение е да разбере, че не се е променила необратимо, след като е преспала под един покрив с вещица.

Разстоянието със сигурност ми помагаше да му пробутвам полуистините си. Но то не можеше да заличи представата ми за него, седнал в старинния си стол в „Ол Соулс“. Сигурно лампите осветяваха стаята и кожата му изглеждаше перлена. Представих си го как чете, а между веждите му се е появила дълбока бръчка, показваща колко е съсредоточен.

— Какво пиеш? — Това беше единствената подробност, за която не можех да разчитам на въображението си.

— А ти откога започна да се интересуваш от вино? — Прозвуча ми искрено изненадан.

— Откакто разбрах колко много имам да уча за него. — Откакто разбрах, че ти се интересуваш от вино, идиот такъв.

— Тази вечер е испанско — „Вега Сисилия“.

— От коя година?

— Имаш предвид от коя реколта? — подразни ме Матю. — От 1964 година.

— Сравнително младо, значи? — подразних го и аз, доволна, че настроението му се смени.

— Направо невръстно — съгласи се той. Нямах нужда от шесто чувство, за да разбера, че се усмихва.

— Как мина денят ти?

— Добре. Увеличихме мерките за сигурност, макар че нищо не липсваше. Някой се е опитал да проникне в компютрите ни, но Мириам ме увери, че няма как да са влезли в системата.

— Скоро ли се връщаш? — Думите изскочиха от устата ми, преди да успея да ги спра. Настъпилото мълчание се проточи толкова дълго, че стана неловко. Казах си, че това означава нещо.

— Не знам — отвърна той хладно. — Ще се върна, когато мога.

— Искаш ли да говориш с майка си? Мога да я повикам. — Заболя ме от внезапно появилата се надменност и полагах усилия да говоря спокойно.

— Не, кажи й, че всичко в лабораторията е наред. В къщата също.

Сбогувах се с него. Почувствах стягане в гърдите, стана ми трудно да дишам. Когато успях да се изправа и да се обърна, видях Изабо на вратата.

— Говорих Матю. Няма поражения в лабораторията и в къщата. Уморена съм и не съм много гладна. Мисля да си лягам. — Беше почти осем, напълно прилично време да се оттегля.

— Разбира се. — Изабо отстъпи, за да ме пусне да мина. Очите й блестяха. — Спокойни сънища, Даяна.

25.

Докато говорех по телефона, Март се бе качила до кабинета на Матю, където сега ме чакаха сандвичи, чай и вода. Бе заредила камината с дърва за през нощта и няколко свещи хвърляха златни отблясъци. Същата уютна светлина и топлина ме очакваше и на горния етаж, но мозъкът ми отказваше да се изключи и опитите да заспя биха били неуспешни. Ръкописът на „Aurora“ ме чакаше на бюрото на Матю. Седнах зад компютъра си. Опитвах се да избягвам проблясващите доспехи и включих малката му настолна лампа, за да чета.

„Казах на глас: Каж ми кога ще дойде краят ми и колко са дните ми, за да не забравям своята преходност. Животът ми е дълъг една педя и е само миг в сравнение с твоя.“

Този откъс само ме накара да си спомня за Матю.

Беше безсмислено да се опитвам да се съсредоточа върху алхимията, затова реших да направя списък с въпроси върху вече прочетеното. Трябваше ми само химикалка и лист хартия.

Масивното махагоново бюро на Матю беше тъмно и солидно като собственика си и излъчваше същата притегателна сила. Имаше чекмеджета и от двете страни, подпрени на заоблените крачета на писалището. Точно под плота имаше дърворезба, която опасваше целия периметър. Листа на акантус, лалета, свитъци, геометрични форми ме приканваха да проследя с пръсти очертанията им. За разлика от моето работно място, което винаги бе отрупано с толкова много книжа, книги, недопити чаши чай, които заплашваха да се срутят всеки път, когато се опитвах да свърша нещо на него, на това бюро имаше само стара подложка, нож за отваряне на писма във формата на меч и лампа. Също като Матю и то бе странно хармонична смесица от древност и съвременност.

Но пък не виждах никъде канцеларски материали. Сграбчих кръглата метална дръжка на най-горно дясно чекмедже. Всичко вътре бе спретнато и изрядно. Писалките „Монблан“ бяха отделени от

моливите със същата марка, кламерите бяха подредени по размер. Избрах си една писалка, оставих я на плота и се опитах да отворя и другите чекмеджета. Те бяха заключени. Ключът не беше под кламерите, изсипах ги на бюрото, за да се уверя.

Между подложката и кожения ръб на бюрото имаше парче попивателна хартия. И никакъв нормален лист, който би свършил работа. Вдигнах компютъра, за да разчистя, и бутнах писалката на пода.

Тя падна под чекмеджетата и не можех да я стигна. Пропълзях отдолу, за да я взема. Пъхнах ръка под чекмеджетата и напипах писалката. Тогава забелязах чекмедже под централната част на плота.

Смръщих вежди. Измъкнах се изпод бюрото. По резбования кант нямаше нищо, което да отваря скритото чекмедже. Типично за Матю, да прибира най-важното в тайник. Заслужава да си намери попивателната хартия изписана, като се върне.

Написах „1“ с черно мастило върху зеления лист. И замръзнах.

Чекмедже, което трудно се открива, сигурно крие нещо важно.

Матю имаше тайни, това го знаех. Познавахме се само от няколко седмици, а дори и дългогодишните любовници заслужаваха да имат лично пространство. Въпреки това притворността на Матю беше дразнеща и тайните го обграждаха като гъста гора, която целеше да държи другите — и най-вече мен — настрана.

Освен това имах нужда само от лист хартия. Нима той не ми бе ровил из нещата, когато търсеше ръкописа на Ашмол? Едва се бяхме запознали, когато го направи. А сега ме бе оставил сама във Франция.

Затворих внимателно писалката и нещо прободете съзнанието ми. Но чувството, че съм наранена, успя да заглуши предупреждението.

Натисках и дърпах всяка издатина, пръстите ми безуспешно обходиха предната страна на резбата. Ножът за писма лежеше подканящо до дясната ми ръка. Сигурно можеше да го подпъхна в ръба и да отворя така чекмеджето. Като се има предвид колко старо е бюрото. Но историкът в мен се разбунтува, и то по-силно от съвестта ми. Да пристъпя в личното пространство на Матю и да проявя съмнителен морал бе позволено, но не и да оскверня антика.

Отново се мушнах под бюрото и открих, че е прекалено тъмно, за да разгледам добре долната страна, но пръстите ми напипах нещо студено и твърдо в дървото. Вляво от почти безупречния ръб на

чекмеджето имаше малка метална издатина, която дългата вампирска ръка можеше да достигне от предната страна на бюрото. Беше кръгла и в средата ѝ бе издълбан кръст, за да прилича на винт или на стар пирон. Когато я натиснах, чух над главата си тихо щракане.

Изправих се и видях отвореното чекмедже, което бе около десет сантиметра дълбоко. Бе облицовано с черно кадифе, в което бяха направени вдлъбнатини. В тях бяха поставени бронзови монети.

Върху най-голямата се виждаха очертанията на сграда. Бе в средата на вдлъбнатина с диаметър около десет сантиметра. Изображението беше изненадващо ясно, на него се виждаха четири стъпала, които водеха към врата с две колони отстрани. Между тях бе застанала забулена фигура. Тънките очертания на сградата бяха изцапани с черен восък. Около ръба на монетата се четяха думите „*militia Lazari a Bethania*“.

Рицарите на Лазар от Витания.

Сграбчих чекмеджето, за да не падна, и се отпуснах на стола.

Металните дискове не бяха нито монети, нито медали, а печати, от онези, с които се обозначаваха официална кореспонденция или се узаконяваха сделки с имоти. Восъчен печат върху парче хартия някога е можел да накара армии да напуснат бойното поле или да продаде огромно имение.

По следите виждах, че последният печат е използван скоро.

С треперещи пръсти взех един от по-малките дискове. На него се виждаше същата сграда. Колоните и забулената фигура на Лазар, мъжът от Витания, когото Христос възправил от мъртвите четири дни след като бил погребан. Нямаше как да сбъркам това. Изображение на Лазар, който излиза от плиткия си ковчег. Но на печата нямаше изписани думи. Вместо тях имаше змия, която бе захапала опашката си.

Не успях да затворя очите си достатъчно бързо, за да прогоня образа на семейното знаме на Дьо Клермон със сребрилата змия, захапала опашката си, което се вееше над Сет-Тур.

Бронзовата повърхност на печата в дланта ми проблесна. Съсредоточих се в лъскавия метал и пожелах новопридобитите ми ясновидски способности да разгадаят мистерията. Но след като две десетилетия бях пренебрегвала магията в кръвта си, сега тя не бързаше да ми се притече на помощ.

Тъй като видения не се появиха, се наложи да приложа обикновените си познания по история. Разгледах внимателно обратната страна на печата, без да изпускам нито една подробност. Кръст с разцепени краища разделяше кръга на четвъртини, получаваше се нещо подобно на това, което бях видяла върху туниката на Матю в едно от виденията си. В горния десен квадрант на печата се виждаше полумесец, чиито върхове бяха извити нагоре, и звезда с шест лъча във вдлъбнатината на отхапаната луна. В долния ляв квадрант имаше династична лилия, традиционен символ на Франция.

По краищата на печата бе изписано MDCI — 1601 с римски цифри — и думите „secretum Lazari“ — „тайната на Лазар“.

Не може да е съвпадение, че Лазар, също като вампир, бе преминал от живота към смъртта и после се бе върнал обратно. Освен това кръстът заедно с легендарната фигура от Светите земи и споменаването на рицари предполагаше, че печатите в чекмеджето на Матю принадлежаха на ордените на рицарите кръстоносци, основани през Средновековието. Най-известният от тях е на тамплиерите, който изчезва мистериозно в началото на четиринайсети век, след като е обвинен в ерес и в по-лоши неща. Но никога не бях чувала за Рицарите на Лазар.

Започнах да въртя печата на всички страни, за да уловя светлината, и се съсредоточих върху годината 1601. Беше късно тогава да се създава средновековен рицарски орден. Разрових паметта си за важни събития през тази година, които могат да хвърлят светлина върху загадката. Кралица Елизабет I нарежда да обезглавят графа на Есекс, датският астроном Тихо Брахе умира при по-малко живописни обстоятелства. Никое от тези събития не ми се струваше свързано с моята мистерия.

Пръстите ми се плъзнаха леко по гравюрата. И изведнъж осъзнах значението на MDCI.

Матю дьо Клермон.

Това бяха букви, а не римски цифри. Съкращение на името на Матю: MDCI. Четях неправилно последната буква.

Петсантиметровият диск лежеше в дланта ми. Пръстите ми се затвориха около него и притиснах гравиранията повърхност към кожата.

По-малкият диск сигурно е личният печат на Матю. Силата на тези печати беше толкова голяма, че обикновено се унищожаваша,

когато притежателят им умреше или напуснеше поста си, за да не може никой да злоупотребява с тях.

А само един-единствен рицар би разполагал с големия печат и със свой личен — ръководителят на ордена.

Бях озадачена защо Матю крие тези печати. Кой изобщо си спомняше за Рицарите на Лазар или пък за неговата някогашна роля в ордена? Вниманието ми бе привлечено от черния восък върху големия печат.

— Невъзможно — прошепнах аз окаменяла и поклатих глава. Рицарите в блестящи доспехи принадлежаха на миналото. Днес нямаше такива.

Светлината от свещите се отрази в броните, които отговаряха на ръста на Матю.

Изпуснах металния диск и той изтрака в чекмеджето. Изображението се бе отпечатало върху дланта ми до най-малката подробност, включително и кръста с разцепените краища, полумесеца, звездата и династичната лилия.

Причината Матю да пази печатите и по един от тях да има пресни следи от восък беше, че те още се използваша. Рицарите на Лазар бяха действащ орден.

— Даяна? Добре ли си? — отекна гласът на Изабо от подножието на стълбището.

— Да, Изабо! — извиках, без да откъсвам очи от отпечатъка върху ръката си. — Просто си четях имейлите и получих неочаквана новина, това е всичко!

— Да пратя ли Март горе за подноса?

— Не! — изстрелях веднага. — Все още се храня.

Стъпките й заглъхнаха към салона. Когато настъпи пълна тишина, издишах.

Възможно най-бързо и най-тихо преобърнах другия печат в облицованата с кадифе вдлъбнатина. Беше почти същият като този на Матю, само че в горния десен квадрант имаше само полумесец и по ръба му бе написано *Philippus*.

Печатът е принадлежал на бащата на Матю, което значеше, че семейство Дьо Клермон бе тясно свързано с Рицарите на Лазар.

Убедена, че няма повече следи от ордена в бюрото, преобърнах печатите така, че изображението на гробницата на Лазар да е нагоре.

Чекмеджето тихо изтрака, след като го плъзнах обратно на мястото му.

Взех масичката, на която Матю си оставяше чашата с вино, и я занесох до библиотеката. Не би имал нищо против да му разгледам книгите — или поне така си казах, докато си изритвах обувките. Масичката предупредително изскърца, когато стъпих върху нея, но дървото издържа.

Дървената играчка в далечния край на горната полица сега бе на нивото на очите ми. Затаих дъх и взех от противоположния край най-стария ръкопис, който някога бях държала в ръцете си. Кожената му подвързия с неохота се отвори изпод пръстите ми и ме лъхна миризма на стара овча кожа.

„*Carmina qui quondam studio florente peregi, Flebilus heu maes — tos cogor mire modos*“, пишеше на първите редове. Очите ми се напълниха със сълзи. Това беше творба на Боеций от шести век. „Утехата на философията“, написана в затвора, докато е чакал смъртта си. „Радостни песни съпътстваха работата ми някога и усилията не ми тежаха, но сега отново трябва да се върна към тъжните рефрени.“ Представих си как Матю, скърбящ за Бланка и Лукас и угнетен от новата си самоличност на вампир, чете думите, написани от осъден на смърт. Благодарих наум на онзи, който му е дал този текст с надеждата, че ще го утеши в мъката му, и върнах книгата на мястото ѝ.

Следващият том бе красиво илюстриран ръкопис на Битие, библейската история за сътворението. Ярките сини и червени изображения изглеждаха свежи като в деня, в който са били създадени. На най-горната полица имаше друг илюстриран ръкопис, трактат на Диоскорид за растенията, точно до няколко юридически книги и един том на гръцки.

Съдържанието на долната полица бе подобно — най-вече библейски книги, медицински учебници и много стара енциклопедия от седми век — опитът на Изидор от Севиля да събере цялото човешко познание сигурно е привлякъл вниманието на безкрайно любопитния Матю. В долната част на първата страница от първата кола бе написано името MATHEU и словосъчетанието *meus liber* — моя книга.

Почувствах същата необходимост да пипна буквите, както когато се изправих пред ръкописа на Ашмол в Бодлианската библиотека. Пръстите ми се плъзнаха по пергаментата. Тогавя бях прекалено уплашена от хората, които ме наблюдаваха в читалнята, и от силата на

собствените си магически способности. А сега се боях да не би да науча нещо неочаквано за Матю. Това ме спираше. Но тук никой не ме гледаше и страховете ми бързо избледняха пред желанието ми да разбера повече за миналото на вампира. Прокарах пръсти по името на Матю. Пред мен се появи неговият ясен образ, и то без помощта на команди и блестящи повърхности.

Седеше край проста маса до прозореца и изглеждаше точно като сега. Бе прехапал съсредоточено устни и пишеше. Дългите му пръсти държаха писалка. Бе заобиколен от листове и пергаменти, върху които се виждаха нескопосаните му опити да си напише името и да препише библейски пасажки. Последвах съвета на Март и не се съпротивлявах на видението. Преживяването не беше толкова объркващо като предната вечер.

След като пръстите ми попиха всичката необходима информация, върнах енциклопедията на мястото ѝ и продължих да разглеждам останалите томове в библиотеката. Имаше исторически и юридически книги, учебници по медицина и оптика, по гръцка философия и счетоводство, както и събраните съчинения на ранни религиозни мислители като Бернар от Клерво; романтични поеми — в една от които се разказваше за рицар, който веднъж в седмицата се превръщал във вълк. Но в нито една книга нямаше информация за Рицарите на Лазар. Потиснах разочарованата си въздишка и слязох от масичката.

Познанията ми за ордени на кръстоносците бяха откъслечни. Повечето от тях бяха възникнали като военни формирования, известни с храбростта и дисциплината си. Тамплиерите са били прочути с това, че винаги първи влизали в битка и последни я напускали. Бойните действия на тези ордени не били ограничени само край Йерусалим. Те се биели и в Европа и много от тях били подчинени пряко на папата, а не на краля си или на друга светска власт.

Дейността им не била само военна. Те строели църкви, училища и болници за чумави. Военните подразделения бранели интересите на кръстоносците — грижели се за духовното, финансовото и физическото им оцеляване. Вампирите като Матю са много чувствителни към териториите си и затова са идеални закрилници.

Но точно мощта на военните ордени довела до тяхната гибел. Монарси и папи завиждали на богатството и влиянието им. През 1312 година папата и френският крал се погрижили да заличат от лицето на

земята тамплиерите и така се отървали от опасността, която представлявало за тях най-голямото и най-престижно братство. Останалите ордени бавно отмрели заради липса на подкрепа и интерес.

Разбира се, имаше много конспиративни теории. Трудно е за една нощ да бъде унищожена такава сложна международна институция, затова внезапната гибел на рицарите тамплиери бе породила всякакви легенди за кръстоносци предатели и подмолни операции. А липсата на всякакви доказателства за случилото се само подсилваше интригата.

Парите. Това е един от първите уроци, които историците научават: следвай парите. Промених посоката на търсенето си.

Забелязах очертанятията на първата счетоводна книга на третата полица между „Оптика“ на Ал-Хазен и сборник с френски романтични поеми. На гръбчето ѝ бе написана гръцката буква α (алфа). Реших, че това е някакъв индекс и разгледах останалите полици. Така намерих и втората счетоводна книга. На нея също имаше написана малка гръцка буква — β (бета). Очите ми попаднаха и на γ (гама), δ (делта), ϵ (епсилон), пръснати по различни полици. Бях сигурна, че ако потърся още малко, ще намеря и останалите.

Чувствах се като Елиът Нес, размахал наръч данъчни декларации в лицето на Ал Капоне. Нямах време за губене да се катеря на масата, затова само протегнах ръка. Първата счетоводна книга се плъзна през ръба на полицата и падна в очакващата ми длан.

Записите в нея започваха от 1117 година и бяха с различни почерци. Пръстите ми попиха информацията, която можах, от ръкописния текст. Пред очите ми се появиха няколко лица — Матю, тъмнокос мъж с орлов нос, мъж с яркочервена коса, още един с топли кафяви очи и сериозно лице.

Ръката ми се спря върху запис за получени пари от 1149 година. „Eleanor Regina, 40 000 marks“. Това беше невероятна сума, повече от половината от годишния доход на кралство Англия. Защо владетелката на Англия бе дала толкова много на военен орден, воден от вампири? Но Средновековието бе извън моята компетентност и не можех да отговоря на този въпрос. Пък и не познавах хората, участвали в трансакцията. Затворих книгата и отидох към полиците с томове от шестнайсети и седемнайсети век.

Сгущен между другите лежеше том с гръцката буква „лямбда“. Очите ми се ококориха, когато го разтворих.

Според тази счетоводна книга Рицарите на Лазар бяха финансирали много войни, покупки на стоки и услуги и дипломатически мисии, включително осигуряването на зестра на Мария Тюдор при женитбата ѝ за Филип Испански, закупуване на топ за битката при Лепанто^[1], подкуп за французите, за да участват в Трентския събор^[2], и финансиране на повечето военни действия на Шмалкалденския съюз^[3]. Очевидно братството не е позволявало на политиката и религията да влияят върху инвестиционните му решения. В една и съща година то бе платило за връщането на Мария Стюарт на шотландския престол и бе покрило огромните дългове на Елизабет I към диамантената борса в Антверпен.

Разходих се покрай останалите полици и търсех още книги, обозначени с гръцки букви. В секцията от деветнайсети век намерих том със зъбчатата буква „пси“. Вътре педантично бяха описани прехвърлянията на огромни суми и продажби на имоти, от които ми се зави свят. Как е възможно някой тайно да придобие повечето фабрики в Манчестър? Видях и познати имена на кралски особи, благородници, президенти и генерали от Гражданската война. Имаше и малки плащания за училищни такси, разходи за облекло, книги, зестри, болнични такси, закъснели наеми. До всички непознати имена бе изписано съкращение — MLB или FMLB.

Латинският ми не бе толкова добър, колкото би трябвало, но бях убедена, че съкращенията означават Рицарите на Лазар от Витания — *militia Lazari a Bethania* — или *filia militia* или *filius militie*, дъщерите и синовете на рицарите. Щом орденът е раздавал пари през деветнайсети век, значи най-вероятно го правеше и днес. Някъде по света на някое парче хартия — нотариален акт или юридическо споразумение — стояха черният восък и печатът на братството.

Поставени от Матю.

Часове по-късно отидох до средновековната секция на библиотеката на Матю и отворих последната счетоводна книга. Този том обхващаше периода от края на тринайсети век до първата половина на четиринайсети. Вече очаквах огромните суми, които видях, но ми направи впечатление, че около 1310 година вписванията драматично нарастваха. Както и паричният поток. Край някои от

имената беше поставен нов знак: малък червен кръст. През 1313 година до един от тези знаци видях име, което разпознах: Жак дьо Моле, последният лидер на тамплиерите.

Той е изгорен на клада като еретик през 1314 година. Година преди да бъде екзекутиран, той предава цялата си собственост на Рицарите на Лазар.

Стотици имена бяха отбелязани с червен кръст. Дали всички бяха тамплиери? Ако беше така, то значи мистерията около ордена е разгадана. Рицарите и парите им не бяха изчезнали. Те бяха погълнати от ордена на Лазар.

Не можеше да е вярно. Подобно нещо изисква много планиране и координация. А и такава грандиозна схема не би могла да се опази в тайна. Идеята беше невероятна като историите за...

Вещици и вампири.

Съществуването на Рицарите на Лазар беше толкова правдоподобно, колкото и моето.

Най-голямата слабост на конспиративните теории е, че са прекалено сложни. Един живот не стигаше, за да се събере необходимата информация, да се направят връзките между всички елементи и да се задвижат нещата. Освен, разбира се, ако конспираторите не са вампири. Ако си вампир — или още по-добре, цяло семейство от вампири — тогава времето има минимално значение. Както бях разбрала от научната кариера на Матю, вампирите имат всичкото време, което им е необходимо.

Докато връщах книгата на мястото ѝ, осъзнах цялата сериозност на това да обичаш вампир. Трудността не идваше само от възрастта му, нито от хранителните му навици или от факта, че убива хора и пак ще го прави. Най-тежкото бяха тайните.

Матю бе трупал тайни повече от хилядолетие — някои големи, като Рицарите на Лазар и сина му Лукас, някои малки, като познанството му с Уилям Харви и Чарлз Дарвин. Животът ми можеше да се окаже прекалено кратък само да ги изслушам, да не говорим да ги проумея.

Но не само вампирите имаха тайни. Всички свръхестествени същества се научаваха да бъдат потайни от страх да не ги разкрият и за да могат да запазят някакво лично пространство, да имат възможност да живеят в рамките на клана, племето си, своя свят. Матю не беше

просто ловец, убиец, учен или вампир, той беше паяжина от тайни, също като мен. За да бъдем заедно, трябваше да решим какво да споделим един с друг и от какво да се откажем.

Компютърът избръмча в тихата стая, когато натиснах копчето му за включване. Сандвичите на Март бяха изсъхнали, а чаят бе изстинал, но аз въпреки това започнах да ям, за да не си помисли тя, че усилията ѝ са останали неоценени.

Когато приключих, се облегнах и се загледах в огъня. Рицарите на Лазар ме вълнуваха като историк, а вещерските ми инстинкти ми подсказваха, че братството е важен ключ към Матю. Но съществуването им не беше най-важната му тайна. Матю пазеше ревниво себе си, своята най-скрита същност.

Щеше да е много сложно и деликатно да го обичам. Ние бяхме герои от приказките — вампири, вещици, рицари в ярки доспехи. Но трябваше да се изправим и пред тревожната реалност. Получавах заплахи, свръхестествени същества ме следяха в Бодлианската библиотека с надеждата, че ще успея да взема отново книгата, която всички искаха, но никой не разбираше. Лабораторията на Матю се бе превърнала в мишена. И нашата връзка заплашваше да разруши крехкото равновесие между демони, човешки същества, вампири и вещици. Пред мен се разкриваше съвсем нов свят, в който съществата воюваха и само с един печат върху черен восък можеше да бъде призована невидима тайна армия. Нищо чудно, че Матю бе предпочел да ме държи настрана от това.

Духнах свещите и се качих в стаята с леглото. Бях изтощена и бързо се унесох. Сънищата ми бяха изпълнени с рицари, бронзови печати и безброй счетоводни книги.

Студена елегантна ръка докосна рамото ми и веднага ме събуди.

— Матю? — Седнах на леглото.

Бледото лице на Изабо грееше в тъмното.

— За теб е. — Подаде ми червения си мобилен телефон и излезе.

— Сара? — Бях ужасена, че нещо лошо може да се е случило с лелите ми.

— Всичко е наред, Даяна.

Беше Матю.

— Какво е станало? — Гласът ми трепереше. — Споразумя ли се с Нокс?

— Не. Нищо не успях да постигна с него. Нямам вече работа в Оксфорд. Искам да се прибера у дома при теб. Ще съм вкъщи след няколко часа. — Звучеше странно, гласът му бе дрезгав.

— Да не би да сънувам?

— Не сънуваш — каза Матю. — И още нещо, Даяна. — Поколеба се. — И аз те обичам.

Исках да чуя това повече от всичко на света. Нещо в мен тихо запя в мрака.

— Ела тук и ми го кажи лично — призовах го аз нежно, а очите ми се напълниха със сълзи на облекчение.

— Нали не си размислила?

— Никога няма да се случи — заявих със страст.

— Ще си в опасност, семейството ти също. И си готова да поемеш този риск заради мен?

— Направих своя избор.

Взехме си довиждане и затворихме с неохота, бояхме се от тишината, която щеше да настъпи след тези тежки думи.

Когато го нямаше, аз се чувствах на кръстопът и не виждах ясно пътя си.

Майка ми бе прочута със силните си ясновидски способности. Дали щеше да успее да предвиди какво ни очаква, след като двамата направихме първата си стъпка заедно?

[1] Битка от 7 октомври 1571 година край нос Скрофа в Йонийско море, в която Свещената лига (Испания, Генуа, Венецианската република, Папската област, Малтийският орден, Сицилия, Неапол, Савоя, Тоскана и Парма) побеждава флотата на Османската империя. Слага край на господството на турския флот в Средиземно море. — Б.пр. ↑

[2] Вселенски събор на Римокатолическата църква, продължил с прекъсвания от 1545 до 1563, в град Тренто, днешна Италия, свикан като реакция на Реформацията. — Б.пр. ↑

[3] Отбранителен съюз на лутеранските принцове в рамките на Свещената римска империя от средата на шестнайсети век. Носи името си от германския град Шмалкалден в провинция Тюрингия. — Б.пр. ↑

26.

Откакто натиснах копчето за прекъсване на връзката на малкия мобилен телефон на Изабо, се ослушвах за скърцане на гуми по чакъла. Оттогава апаратът все беше пред очите ми.

Когато излязох от банята с телефон в ръка, ме чакаше нова кана чай и кифлички. Подминах храната, облякох първите дрехи, до които се докоснах, и побягнах надолу по стълбите с мокра коса. Матю се очакваше в Сет-Тур след часове, но бях твърдо решена да го дочакам да пристигне.

Първо поседях на дивана край камината в салона и се чудех какво се е случило в Оксфорд и е накарало Матю да си промени решението. Март донесе кърпа и подсуши косата ми с нея, след като аз показах пълно нежелание да свърша тази работа сама.

Когато часът на пристигането му наближи, вече крачех из коридора. Изабо се появи и застана с ръце на кръста. Продължих да ходя насам-натам, въпреки заплашителното й присъствие, докато Март не донесе дървен стол и не го сложи до пътната врата. Убеди ме да седна на него, въпреки че резбите му като че ли бяха направени, за да подготвят седящите отгоре им за ужасиите на ада. Двете с майката на Матю се оттеглиха в библиотеката.

Когато рейнджровърът влезе в двора, изскочих навън. За първи път от началото на връзката ни Матю не успя да ме надбяга. Той все още раздвижваше дългите си крака след шофирането, когато ръцете ми се обвиха около врата му и стъпалата ми увиснаха над земята.

— Не го прави повече — прошепнах и затворих очи, за да спра напирещите сълзи. — Никога повече не го прави.

Ръцете му ме обгърнаха и лицето ми се зарови в шията му. Прегръщахме се безмълвно. Матю се пресегна, разхлаби хватката ми и внимателно ме свали на земята. Обхванах лицето му с длани и усетих по кожата познатия леден допир и снежинките. Опитах се да запамята нови детайли от физиономията му, като малките бръчици в ъгълчетата на очите му и точната извивка на хълтината под долната му устна.

— Dieu — прошепна той учудено. — Грешал съм.

— Грешал си? — В гласът ми се прокрадна паника.

— Мислех, че знам колко ми липсваш. Но не съм имал и най-малка представа.

— Каж ми. — Искан да чуя отново думите, които бе произнесъл по телефона.

— Обичам те, Даяна. Бог да ми е на помощ. Опитах се да не те обичам.

Лицето ми се разтопи в дланите му.

— И аз те обичам, Матю, с цялото си сърце.

Нещо в тялото му реагира едвам доловимо на думите ми. Не беше пулсът му, защото сърцето му биеше изключително рядко, нито кожата, която остана приятно хладна. Чу се някакъв звук дълбоко в гърлото му, стон, пълен с копнеж, който ме изпълни с диво желание. Матю го забеляза и лицето му стана строго. Наведе се и притисна хладните си устни в моите.

Случилото се след това с моето тяло в никакъв случай не бе едвам доловимо. Цялата пламнах, ръцете ми се плъзнаха надолу по гърба му. Когато той се опита да се отдръпне, аз притиснах таза му към себе си.

Не толкова бързо, помислих си.

Устата му изненадано застина над моята. Ръцете ми се плъзнаха още по-надолу и го обвиха собственически, той затаи дъх и след малко дъхът му отново заседна в гърлото.

— Даяна — поде той предпазливо.

Целувката ми настояваше да ми каже какъв е проблемът.

Матю само раздвижи устни до моите в отговор. Напипа пулсиращата артерия на шията ми, а после ръката му се плъзна надолу и похлупи лявата ми гърда. Пръстите му погалиха дрехата над чувствителното място между сърцето и ръката ми. Прегърна ме с другата ръка през кръста и ме придърпа силно към себе си.

Мина доста време, преди да отпусне хватката си и да успее да каже:

— Сега вече си моя.

Устните ми бяха прекалено изтръпнали, за да говоря, затова кимнах и продължих здраво да го държа.

Той се взря в мен.

— Все още ли не си се разколебала?

— Не.

— От този миг нататък ние сме едно. Разбираш ли го?

— Така мисля. — Със сигурност знаех поне едно: че нищо и никой не можеше да ме държи далеч от Матю.

— Тя няма ни най-малка представа — проехтя гласът на Изабо през двора. Матю се стегна и ръцете му ме обвиха покровителствено. — С тази целувка ти наруши всички правила, които поддържат ред в света и осигуряват безопасността ни. Матю, ти беляза тази вещица като своя. Даяна, ти предложи вещерската си кръв, своята сила, на вампир. Вие обърнахте гръб на своето племе и се обрекохте на същество, което е ваш враг.

— Това беше само целувка — промълвих с треперещ глас.

— Това беше клетва. След нея вие вече сте извън закона. Боговете да са ви на помощ.

— Значи сме извън закона — повтори тихо Матю. — Трябва ли да напуснем замъка, Изабо? — В мъжкия му глас се прокраднаха нотки на уязвимо дете и сърцето ме заболя, че му се налага да избира между мен и нея.

Майка му тръгна напред и го зашлеви силно през лицето.

— Как се осмеляваш да ми зададеш този въпрос?

Майка и син изглеждаха шокирани. Виждах ясно отпечатъка от малката длан на Изабо върху бузата на Матю. Първо беше червен, после стана син и накрая напълно изчезна.

— Ти си любимият ми син — продължи тя, гласът ѝ бе като от стомана. — И Даяна вече е моя дъщеря, тя е точно толкова моя отговорност, колкото и твоя. Твоята битка е моя битка, твоите врагове са и мои врагове.

— Няма нужда да ни закриляш, маман. — Гласът му бе напрегнат като тетива на лък.

— Стига глупости. Заради любовта ви ще те гонят до края на света. Ще се борим като семейство. — Изабо се обърна към мен. — Колкото до теб, дъще, и ти ще се бориш, както вече обеща. Ти си безразсъдна, но истинските смелчаци винаги са такива. Не бих отрекла куража ти. Ти се нуждаеш от Матю като от въздуха, който дишаш, а той те желае толкова силно, колкото никога не е желал нищо, откакто го създадох. Стореното — сторено. Да извлечем най-доброто от него.

Неочаквано Изабо ме придърпа към себе си и притисна хладните си устни към дясната ми буза, след това към лявата. Живеех под покрива ѝ от дни, но това беше първото ѝ официално „добре дошла“. Изглежда спокойно Матю и само с очи каза каквото имаше да казва.

— И като начало, ще е най-добре Даяна да започне да се държи като истинска вещица, а не като някое жалко човешко същество. Жените от семейство Дьо Клермон знаят как да се бранят.

Матю настръхна.

— Ще се погрижа тя да е в безопасност.

— Затова винаги губиш на шах, Матю — размаха пръст Изабо. — Царицата, също като Даяна, има почти неограничена власт. А ти все се опитваш да я обградиш и оставаш уязвим. Но това не е игра и нейната слабост ни излага на риск.

— Не се бъркай, Изабо — предупреди я Матю. — Никой няма да насилва Даяна да става нещо, което не е.

Майка му изсумтя надменно.

— Точно така. Повече няма да оставим Даяна да се преструва на човешко същество, каквото не е. Тя е вещица. Ти си вампир. Ако това не бе вярно, нямаше да се забъркаме в тези неприятности. Матю, мон шер, щом тази вещица е достатъчно смела, за да те пожелае, няма защо да се страхува от собствената си сила. Ти можеш да я разкъсаш, ако пожелаеш. Същото могат да сторят с нея и тези, които ще те преследват, когато разберат какво си направил.

— Тя е права, Матю — подкрепих я.

— Хайде, да влезем. — Той не изпускаше майка си от поглед. — Студено ти е, а трябва да поговорим и за Оксфорд. След това ще обсъдим и магията.

— Трябва да ти кажа и какво се случи тук. — Ако искахме между нас да се получи, трябваше да разкрием част от тайните си — като например вероятността да се превърна във вода във всеки момент.

— Ще има достатъчно време да ми разкажеш всичко — каза Матю и ме поведе към замъка.

Март го чакаше на вратата. Прегърна го силно, сякаш се бе върнал от победоносна битка, и ни настани всички пред камината в салона.

Матю седна до мен. Гледаше ме как пия чай. От време на време слагаше длан върху коляното ми, приглаждаше пуловера на раменете

ми или прибираще на мястото му някой немирнен кичур, сякаш се опитваше да навакса пропуснатото за краткото си отсъствие. След като се поотпусна, въпросите заваляха. В началото бяха невинни и обикновени. Първо го попитах как е минал полетът му. Скоро разговорът се завъртя около Оксфорд.

— Маркърс и Мириам в лабораторията ли са били, когато някой се е опитал да проникне в нея? — поинтересувах се.

— Да — потвърди той и отпи от виното, което Март му бе поднесла. — Но крадците не са стигнали до тях. Дватамата не са били в опасност.

— Слава богу — промърмори Изабо, взряна в огъня.

— И какво са търсили?

— Информация. За теб — призна той неохотно. — Някой е влизал и в квартирата ти в „Ню Колидж“.

Още една тайна излезе наяве.

— Фред беше много уплашен — продължи Матю. — Увери ме, че ще сменят патрона на вратата и ще сложат камера на стълбищната ти площадка.

— Фред няма никаква вина. С толкова нови студенти наоколо, за да минеш покрай портиера, ти стига само уверена стъпка и униформен шал на колежа. Но в жилището ми няма нищо за крадене! Да не би да са се интересували от научната ми работа? — Самата мисъл беше абсурдна. На кого чак толкова ще му притрябва история на алхимията, за да влиза с взлом?

— Компютърът ти със записките е у теб. — Матю стисна поздравно ръката ми. — Но не работата ти е била основната им цел. Мислим, че са търсили твоя ДНК — косъм, кожа, нокът. Когато не са успели да проникнат в лабораторията, са отишли в квартирата ти.

Ръката ми леко потрепера. Опитах се да я измъкна от неговата, защото не исках да разбере колко ме бе разклатила тази новина.

— Не си сама, не го забравяй. — Той ме погледна в очите.

— Значи не е бил обикновен обирджия. Било е свръхестествено същество, което е знаело за ръкописа на Ашмол.

Той кимна.

— Е, няма да намерят кой знае какво. Не и в моето жилище. — Видях озадачената му физиономия и обясних. — Майка ми настояваше всяка сутрин да си чистя четката за коса, преди да отида на училище.

Превърна се в навик. Караше ме да хвърлям космите в тоалетната и да пускам водата. По същия начин искаше да постъпвам и когато си изрязвам ноктите.

Матю ме гледаше като ударен от гръм. Изабо никак не бе изненадана.

— Майка ти все повече ми изглежда като човек, когото бих искала да познавам — вметна тя тихо.

— Помниш ли какво точно ти казваше? — попита Матю.

— Не съвсем. — Имах бегли спомени как седяхме на ръба на ваната и тя ми показваше какво точно трябва да правя, но явно бях забравила почти всичко друго. Намръщих се и се съсредоточих и спомените станаха по-ярки. — Помня как брояхме до двайсет. И как се завъртах и казвах нещо.

— Какво ли е имала предвид? — замисли се Матю. — В космите и ноктите има много генетична информация.

— Кой знае? Майка ми беше прочута с предчувствията си. Но пък може просто да се е държала по типичен за семейство Бишъп начин. Ние не сме най-здравомислещите хора.

— Майка ти не е била побъркана, Даяна, и не всичко може да се обясни със съвременната наука, Матю. Вещиците от векове вярват, че в косата и ноктите има сила — обади се Изабо.

Март промърмори нещо в знак на съгласие и извъртя очи към тавана, възмутена от невежеството на младежта.

— Вещиците ги ползват, за да правят магии — продължи Изабо. — Магии за обвързване, за любов се правят така.

— Каза ми, че не си вещица, Изабо — отбелязах аз озадачена.

— Срещала съм много вещици през годините. Нито една от тях не оставяше из къщата си косми и нокти от страх, че друга вещица може да ги намери.

— Майка ми никога не ми е казвала това. — Почудих се какви ли други тайни е крила от мен.

— Понякога е по-добре майките да разкриват важните неща едно по едно пред децата си. — Погледът на Изабо се премести от мен на сина й.

— Кой ли е влизал? — Замислих се над изброените от Изабо възможности.

— В лабораторията са се опитали да проникнат вампири, но за жилището ти не сме сигурни. Маркъс смята, че са били вампири и вещици, които са се съюзили, но според мен са били само вещици.

— Затова ли си толкова гневен? Защото тези същества са нарушили личното ми пространство?

— Да.

Върнахме се към едносричните отговори. Закаках останалата част.

— Мога да си затворя очите, ако някой влезе в лабораторията или земята ми, Даяна, но не мога да понеса да ти причинят подобно нещо. Изглежда ми като заплаха и просто... не мога. Твоята безопасност вече се е превърнала в инстинкт за мен. — Матю прекара бледите си пръсти през косата си и един кичур падна над ухото му.

— Не съм вампир и не знам правилата. Трябва да ми обясниш — казах и оправих кичура му. — Значи влизането в квартирата ми те е убедило, че трябва да си с мен?

Дланите на Матю веднага обгърнаха лицето ми.

— Нямам нужда от допълнителни стимули, за да бъда с теб. Каза, че ме обичаш от мига, в който си се отказала да ме удариш с греблото. — Погледът му беше искрен. — Аз те обичам от по-отдавна, откакто взе с магия книгата от полицата в Бодлианската библиотека. Изглеждаше толкова доволна, а след това толкова ужасно виновна.

Изабо се изправи. Чувстваше се неудобно от любовните признания на сина си.

— Ще ви оставим.

Март се засуети около масата, преди да се отправи към кухнята, където със сигурност щеше да се захване с подготовката на пир от десет ястия.

— Не, маман. Трябва да чуете и останалото.

— Значи не сте обикновени нарушители на правилата. — Гласът ѝ бе строг. Седна обратно на креслото.

— Между свръхестествените същества винаги е имало враждебност, особено между вампирите и вещиците. Но с Даяна извадихме това напрежение на повърхността. Макар че сме само повод. Паството не е чак толкова разтревожено от решението ни да нарушим споразумението.

— Престани да говориш с гатанки, Матю — сръза го Изабо. — Вече губя търпение.

Матю ме погледна извинително, преди да продължи:

— Паството се е заинтересувало от ръкописа на Ашмол и от мистериозния начин, по който се е озовал в ръцете на Даяна. Вещиците се оглеждат за този ръкопис поне толкова дълго, колкото и аз. Никога не са очаквали, че точно ти ще го вземеш. И никой не си е представял, че аз първи ще стигна до теб.

Старите страхове изригнаха на повърхността и ми подсказаха, че нещо дълбоко в мен не беше наред.

— Ако тогава не беше Мабон — продължи Матю, — много силни вещици, които знаят какво е значението на ръкописа, щяха да са в Бодлианската библиотека. Но те бяха заети с честванията и свалиха гарда. Оставиха на пост онази млада вещица, а тя позволи ръкописът да се изплъзне изпод носа ѝ и да се озове у теб.

— Горката Джилиан — прошепнах. Питър Нокс сигурно ѝ е бил бесен.

— Наистина. — Матю сви устни. — Паството те наблюдава, и то не само заради книгата, но и заради родителите ти.

— И откога? — Гласът ми се пречупи.

— Вероятно през целия ти живот.

— Откакто умряха родителите ми. — Тревожни спомени от детството изплуваха в ума ми: как се чувствах наблюдавана от други вещици, докато се люлеех на люлките в училище, хладният поглед на вампир по време на празненство за рождения ми ден. — Следят ме, откакто родителите ми умряха.

Изабо отвори уста, за да каже нещо, но видя лицето на сина си и се отказа.

— Ако пипнат теб, ще пипнат и книгата, поне те така си мислят. Свързана си с ръкописа на Ашмол по някакъв много силен начин, който не ми е ясен. Не мисля, че е ясен и на тях.

— Дори и на Питър Нокс?

— Маркът поразпита. Той е добър в събирането на информация. Доколкото знаем, Нокс все още е напълно объркан.

— Не искам Маркът да се излага на риск, не и заради мен. Трябва да стои настрана от това, Матю.

— Маркът знае как да се грижи за себе си.

— И аз трябва да ти кажа някои неща. — Щях напълно да изгубя кураж, ако ми дадеше време да размисля.

Матю хвана и двете ми ръце и ноздрите му леко се разшириха.

— Уморена си — каза той. — И гладна. Може би е по-добре да поговорим след обяда.

— Помирисваш кога съм гладна? — изумих се. — Не е честно.

Матю отметна глава назад и се разсмя. Премести ръцете ми зад гърба ми и те заприличаха на криле.

— И това го казва вещица, която, ако поиска, може да чете мислите ми като отворена книга. Даяна, скъпа моя, усещам, когато си променяш мнението. Знам, когато през главата ти минават лоши мисли, като например колко забавно би ти било, ако прескочиш оградата на двора пред конюшните. И със сигурност разбирам кога си гладна — добави той и ме целуна, за да потвърди думите си.

— Като стана въпрос, че съм вещица — заговорих на пресекулки, останала без дъх, когато той отлепи устни от моите, — може да се каже, че генетичната ми предразположеност към вещерска вода е потвърдена.

— Какво? — Матю ме погледна загрижено. — Кога се случи?

— Веднага щом тръгна от Сет-Тур. Не си позволявах да плача, докато ти беше тук. Но когато замина, си поплаках. И то доста.

— И преди си плакала — изтъкна той замислено и отново върна ръцете ми отпред. Обърна ги и разгледа дланите и пръстите ми.

— Водата от ръцете ти ли потече?

— Отвсякъде — отвърнах. Той вдигна разтревожено вежди. — Ръцете, косата, очите, стъпалата, дори от устата. Сякаш нищо не бе останало от мен, бях направена от вода. Струваше ми се, че соленият вкус ще остане завинаги в устата ми.

— Сама ли беше? — Внезапно в гласа му се появи строгост.

— Не, не, разбира се — побързах да кажа. — Март и майка ти бяха при мен. Но просто не можеха да ме доближат. Имаше много вода, Матю. И вятър също.

— И какво накара стихииите да изчезнат? — поинтересува се той.

— Изабо.

Матю дълго се взира в майка си.

— Тя запя.

Тежките клепачи на вампира се спуснаха над очите му.

— Някога непрекъснато пееше. Благодаря ти, маман.

Изчаках го да добави, че му е пеела и на него, но вече не е същата след смъртта на Филип. Но той не го направи. Вместо това ме притисна силно към себе си, а аз се опитах да не обръщам внимание, че не ми се доверява изцяло.

През целия ден радостта на Матю, че отново си е вкъщи, стана заразителна. След обяда се преместихме в кабинета му. На пода пред камината успя да намери повечето места по тялото ми, където имах гъдел. Но през цялото време не ме пусна нито за миг отвъд стената, която така внимателно бе изградил около тайните си.

Само веднъж се опитах да проникна чрез телепатия през защитите му. Той вдигна изненадан поглед към мен.

— Каза ли нещо? — попита.

— Не — отвърнах и бързо се отдръпнах.

Насладихме се на спокойната вечеря заедно с Изабо, която също прихвана доброто настроение на Матю. Не откъсваше очи от него, макар в погледа ѝ да се четеше и лека тъга.

След вечеря си навлякох жалките дрехи, които бях взела, вместо пижама. Започнах да се тревожа за чекмеджето, дали не бях оставила миризмата си по печатите върху кадифето. Събрах сили и пожелах лека нощ, преди Матю да се оттегли в кабинета си.

Малко след това той се върна, облечен в широко долнище на пижама и избеляла тениска. Издължените му елегантни стъпала бяха боси.

— Коя страна на леглото искаш — лявата или дясната? — попита той небрежно и зачака със скръстени ръце да му отговоря.

Не бях вампир, но имаше неща, в които бях доста бърза, когато се наложеше.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам лявата — каза той сериозно. — Ще ми е по-лесно да се отпусна, ако съм между теб и вратата.

— Аз... на мен ми е все едно — заекнах.

— Тогава се дръпни навътре. — Матю хвана завивките и аз направих каквото ми каза. Той се мушна при мен и простена със задоволство.

— Това е най-удобното легло в замъка. Майка ми смята, че не си струва да се тормозим да търсим хубави дюшеци, след като прекарваме

толкова малко време в сън. Нейните легла са истинско мъчение.

— При мен ли ще спиш? — попитах с изтънял глас. Опитах се въпросът да прозвучи небрежно като неговия, но не успях.

Матю протегна дясната си ръка и ме придърпа, докато главата ми не полегна на рамото му.

— Струва ми се, че може — каза той. — Макар че няма точно да спя.

Гушнах се в него и поставих ръка над сърцето му, за да усещам всеки удар.

— Какво ще правиш?

— Ще те пазя, разбира се. — Очите му светеха. — И когато се уморя, ако изобщо това се случи — той ме целуна по двата клепача, — ще почета. Свещите пречат ли ти?

— Не — отвърнах. — Имам дълбок сън. Нищо не може да ме събуди.

— Обичам предизвикателствата — довери той тихо. — Ако ми стане скучно, ще се опитам да измисля нещо, което да те събуди.

— Лесно ли се отегчаваш? — подразних го и зарових пръсти в косата на тила му.

— Ще се наложи сама да разбереш — подхвърли той с палава усмивка.

Прегръдката му беше хладна и успокояваща, а чувството за сигурност край него ме унасяше повече от която и да е приспивна песен.

— Това ще спре ли някога? — зачудих се.

— Паството ли? — В гласа на Матю имаше тревога. — Не знам.

— Не. — Вдигнах изненадано глава. — Не ме е грижа за тях.

— А какво имаше предвид?

Целунах устата, която току-що бе задала този въпрос.

— Усещането, че когато съм с теб, за първи път се чувствам наистина жива.

Матю се усмихна, лицето му бе необичайно нежно и свенливо.

— Надявам се, че не.

Въздъгнах доволно, отпуснах глава на гърдите му и потънах в спокоен сън без сънища.

27.

На следващата сутрин ми хрумна, че дните ми с Матю досега се деляха на две категории. Или той владееше положението и ме предпазваше и се грижеше нищо да не нарушава стройната му организация, или се случваха хаотични неща без причина. А доскоро денят ми се развиваше по внимателно изготвени графици и планове.

Този ден аз щях да поема кормилото. Днес Матю щеше да ме допусне във вампирския си живот.

За нещастие решението ми щеше да съсипе този така добре започващ ден.

Всичко започна призори, когато физическата близост на Матю ме изпълни със същото желание, което усетих предната вечер на двора. То ме разсъни по-бързо от будилник. Отговорът му бе задоволително бърз. Той страстно ме целуна.

— Мислех, че никога няма да се събудиш — промърмори той между целувките. — Страхувах се, че ще трябва да изпратя някой да извика селския оркестър, а единственият тромпетист, който можеше да вдига много шум, умря миналата година.

Легнах на едната си страна и забелязах, че не носи амулета от Витания.

— Къде е пилигримският ти медальон? — Давах му идеална възможност да ми разкаже за Рицарите на Лазар, но той не се възползва от нея.

— Вече не ми трябва — отвърна той и ме разсея, като започна да навива кичур от косата ми на пръста си и да се опитва да целуне чувствителната плът зад ухото ми.

— Разкажи ми — настоях аз и се отдръпнах леко.

— После — каза той и устните му се плъзнаха от шията към рамото ми.

Тялото ми саботира всички по-нататъшни опити за сериозен разговор. И двамата действахме инстинктивно, докосвахме се през дрехите и усещахме малките промени, които обещаваха още по-голямо

удоволствие — потръпване, настръхване, тихи стонове. Когато станах по-настоятелна и посегнах да докосна голата му плът, Матю ме спря.

— Не бързай. Има време.

— Вампири — беше всичко, което успях да кажа, преди да ми запуши устата с целувка.

Все още бяхме вътре в балдахина, когато Март влезе в стаята. Остави подноса със закуската на масата, като нарочно тракаше повече от необходимото, и хвърли две дървета в камината с усърдието на гюлетласкачка. Матю надникна навън, обяви, че утрото е прекрасно, а аз — великолепно.

Икономката отговори нещо на окситански и си тръгна, като си тананикаше под носа. Той отказа да ми преведе песента, като се оправда, че текстът бил прекалено вулгарен за деликатните ми уши.

Тази сутрин, вместо кротко да ме гледа как ям, Матю се оплака, че е отегчен. Направи го с палаво пламъче в очите, сложил нетърпеливо ръце на кръста.

— След закуска ще отидем да пояздим — обещах му аз, докато хапвах от яйцата и ги преглъщах с горещия чай. — Работата ми може да почака.

— Ездата няма да оправи положението — изсумтя Матю.

Целувките обаче разсеяха апатията му. Устните ми се подуха и когато той най-накрая каза, че е време да излизаме на езда, имах много по-добра представа как точно работи нервната ми система.

Матю слезе долу да се преоблече, докато аз си взимах душ. Март се качи, за да отнесе подноса, и аз ѝ съобщих плановете си за деня, докато си сплитах косата на дебела плитка. Очите ѝ се разшириха от учудване, но се съгласи да прати пакет със сандвичи и бутилка вода, които Жорж да сложи в джоба на седлото на Ракаса.

Не ми оставаше нищо друго, освен да уведомя и Матю.

Той си тананикаше, седнал зад бюрото си. Тракаше по клавишите на компютъра си, като от време на време преглеждаше съобщенията на телефона си. Вдигна поглед и се усмихна широко.

— Ето те и теб — каза. — Вече си мислех, че трябва да идвам да те спасявам от удавяне.

Желанието се разля по цялото ми тяло и коленете ми омекнаха. Чувството се усилваше и от осъзнаването, че това, което се канех да кажа, щеше да изтрие усмивката от лицето му.

Моля се само да постъпвам правилно, прошепнах на себе си и поставих ръце на раменете му. Матю килна глава назад и я опря в гърдите ми. След това отново ми се усмихна.

— Целуни ме — нареди ми той.

Изпълних желанието му без дори да се замислям, очарована от хармонията между нас. В книгите и филмите всичко бе толкова по-различно, там любовта се представяше като нещо напрегнато и трудно. Обичта ми към Матю приличаше повече на пристигане в пристанище, отколкото на излизане в буря.

— Как го правиш? — попитах го, като поставих длани на лицето му. — Струва ми се, че те познавам от цяла вечност.

Матю се усмихна щастливо и върна вниманието си към компютъра. Затвори всички програми. През това време аз вдъхвах пикантния му аромат и пригладвах косата му.

— Много е приятно — промърмори той и се притисна към ръката ми.

Време бе да съсия деня му. Клекнах и опрях брадичка на рамото му.

— Заведи ме на лов.

Всяко мускулче по тялото му се стегна.

— С това шега не бива, Даяна — каза той с леден глас.

— Не се шегувам. — Брадичката и ръцете ми останаха на раменете му. Той се опита да се отдръпне от мен, но аз не му позволих. Макар да нямах куража да застана лице в лице с него, нямаше да му дам да избяга. — Трябва да го направиш, Матю. Трябва да се увериш, че можеш да ми имаш доверие.

Той скочи на крака и не ми остави друг избор, освен да отстъпя назад и да го пусна. Отдалечи се и едната му ръка се стрелна към мястото, където висеше медальонът от Витания. Не беше никак добър знак.

— Вампирите не ходят на лов с топлокръвни, Даяна.

И това не бе добър знак. Лъжеше ме.

— Напротив, ходят — възразих тихо. — Ловувал си с Хамиш.

— Това е различно. Познавам го от години и не спя с него. — Гласът му бе груб, а погледът му бе впит в лавиците с книги.

Тръгнах бавно към него.

— Щом Хамиш може да ловува с теб, значи и аз мога.

— Не. — Раменете му настръхнаха, виждах го ясно през пуловера.

— Изабо ме заведе на лов.

В стаята настъпи пълна тишина. Матю пое дрезгаво дъх и мускулите на раменете му потрепнаха. Направих още една крачка към него.

— Недей — каза той строго. — Не искам да ме доближаваш, когато съм ядосан.

Напомних си, че днес не той държи кормилото, пристъпих отново към него и заставах зад гърба му. Така не можеше да избегне мириса и сърцебиенето ми, което бе равномерно и стабилно.

— Не исках да те ядосвам.

— Не съм ядосан на теб. — Изглеждаше огорчен. — Обаче майка ми трябва да отговаря на много въпроси. През вековете често е изпитвала търпението ми, но това, че те е завела на лов, е непростимо.

— Изабо ме попита дали не искам да се върна в замъка.

— Не биваше да ти дава избор — изкрещя той и се обърна с лице към мен. — Вампирите не се контролират, когато ловуват, не напълно. А на майка ми със сигурност не може да се има доверие, когато помирише кръв. Тя се интересува само от убиването и храната. Ако вятърът бе довял до обонянието й твоята следа, щеше да се нахрани с теб, без да се замисли.

Матю реагира по-зле, отколкото очаквах. Вече бях с единия крак в огъня, не пречеше да прекрача и с другия.

— Майка ти просто се опитваше да те предпази. Тревожеше се, че не разбирам какви са залозите. Ти би направил същото за Лукас. — Отново настъпи пълно мълчание.

— Не е имала право да ти казва и за Лукас. Той бе мой син, не неин. — Матю говореше тихо, но в гласа му имаше повече отрова отвсякога. Погледът му се стрелна към полицата с играчката.

— Твой и на Бланка — уточних аз също така тихо.

— Вампирите сами трябва да разказват живота си, никой друг няма право да го прави вместо тях. Ние с теб може и да сме извън закона, но и майка ми наруши доста правила през последните дни. — И отново посегна към липсващия амулет.

Прекоших малкото разстояние, което ни разделяше. Движех се тихо и уверено, сякаш той беше уплашено животно и аз се опитвах да

го възпра да направи нещо, за което после щеше да съжалява. Когато се доближих на няколко сантиметра от него, го хванах за ръцете.

— Изабо ми разказа и други неща. Говорихме за баща ти. Каза ми всичките ти имена, кои от тях не харесваш, каза ми и нейните имена. Не разбирам докрай значението им, но това тя не би разкрила на всеки. Сподели ми и как те е създала. Песента, която ми изпя, когато се превърнах във вода, е същата, която е пяла и на теб, когато те е направила вампир. — Когато не си можел да спреш да пиеш кръв.

Костваше му усилие да срещна погледа ми. В очите му се четеше болка и уязвимост, която досега добре бе крил. Сърцето ми се късаше.

— Не мога да рискувам, Даяна — каза той. — Искам те повече от когото и да било някога. Желая те физически, желая те и емоционално. Ако за миг загубя концентрация, докато ловувам с теб, мога да объркам тръпката на лова с копнежа си по теб.

— Ти вече ме имаш — заявих аз и стиснах ръцете му, опитвах се да го попия с очи, с ума и сърцето си. — Няма нужда да ме гониш. Аз съм твоя.

— Не става така — възрази той. — Никога няма да те притежавам напълно. Винаги ще искам повече, отколкото можеш да ми дадеш.

— Не беше така в леглото ми тази сутрин. — Страните ми пламнаха от спомена за последното му отблъскване. — Бях повече от готова да ти се отдам, а ти каза „не“.

— Не казах „не“, а „по-късно“.

— Така ли ловуваш? Съблзняваш, забавяш и след това очакваш жертвата сама да се предаде?

Той потръпна. Нямах нужда от друг отговор.

— Покажи ми — настоях.

— Не.

— Покажи ми!

Той изръмжа, но аз не се отказвах. Звукът, който издаде, беше предупредителен, а не заплашителен.

— Знам, че си уплашен. Аз също. — Видях в очите му съжаление и изсумтях нетърпеливо. — За последен път ти казвам, че не се страхувам от теб. Собствените ми способности ме плашат повече. Не видя вещерската вода, Матю. Когато се просмука в мен, можех да унищожа всеки и всичко, и не изпитвах и капчица угризение.

Ти не си единственото опасно същество в стаята. Но трябва да се научим да бъдем заедно въпреки това, което представляваме.

Той се изсмя горчиво.

— Може би затова има правила, които забраняват близостта между вещици и вампири. Може пък преминаването на тази граница да се окаже непосилно.

— Не го вярваш — казах разпалено, хванах дланта му и я доближих до лицето си. Докосването на хладната ръка до топлата ми плът ме изпълни с удоволствие, а сърцето ми заби по-силно. — Това, което изпитваме един към друг, не е и не може да бъде грешно.

— Даяна — започна той, поклати глава и отдръпна пръсти от лицето ми.

Аз ги стиснах по-силно и обърнах дланта му. Линията на живота му беше дълга и гладка. Проследих я и стигнах до вените. Те изглеждаха черни под бледата кожа. Матю потръпна от докосването ми. В очите му все още имаше болка, но вече не беше гневен.

— Не е грешно. Знаеш го много добре. А сега трябва да се увериш, че можеш да ми имаш доверие. — Сплетох пръстите си с неговите и му дадох време да си помисли. Но не го пусках.

— Ще те взема с мен на лов — каза най-накрая Матю. — Но само при условие, че няма да ме доближаваш и няма да слизаш от гърба на Ракаса. Ако усетиш дори за миг, че те гледам, дори само че си помислям за теб, обръщай коня и препускай право у дома при Март.

След като взе това решение, Матю се втурна надолу по стълбите, като се спираше търпеливо всеки път, когато усетеше, че изоставам. Когато прелетя покрай вратата на салона, Изабо стана от мястото си.

— Хайде — подкани той напрегнато, хвана ме за лакътя и ме поведе надолу.

Изабо бе само на метър зад нас, когато стигнахме до кухнята и намерихме Март на входа към килера със студената храна. Възрастната жена ни гледаше все едно бяхме герои от следобедната й сапунка. Нямахме нужда да казваме на нито една от тях, че нещо не е наред.

— Не знам кога ще се върнем — извика Матю през рамо. Не ме пускаше, затова успях само леко да се извърна и да кажа без глас: „Съжалявам“.

— Elle a plus de courage que j'ai pense^[1] — прошепна Изабо на Март.

Матю се спря внезапно и устните му се изкривиха от яд.

— Да, майко. Даяна има повече кураж, отколкото заслужаваме, ти и аз. И ако отново я подложиш на изпитание, повече няма да ни видиш. Ясно?

— Разбира се, Матю — промълви Изабо. Това бе любимият ѝ неангажиращ отговор.

Той мълча през целия път до конюшните. На няколко пъти ми се стори, че ще ме върне в замъка. На вратата на конюшните ме сграбчи за раменете и се взря в лицето и тялото ми за признаци на страх. Вдигнах високо брадичка.

— Ще тръгваме ли? — И посочих яслите.

Той изсумтя развълнувано и извика на Жорж. Балтазар изцвили в отговор и ухапа ябълката, която му подхвърлих. За щастие нямах нужда от помощ да си обуя ботушите, макар че ми трябваше повече време да ги сложа, отколкото на Матю. Той ме наблюдаваше внимателно как закопчавам предпазната жилетка и каската.

— Вземи това — каза и ми подаде камшик с възли.

— Не ми трябва.

— Вземи бича, Даяна.

Взех го, решена да го хвърля в храстите при първа възможност.

— И ако го изхвърлиш, докато влизаме в гората, веднага се връщаме.

Наистина ли мислеше, че можех да използвам камшика срещу него? Пъхнах го в ботуша си, дръжката му щръкна край коляното ми. Така въоръжена излязох на двора.

Когато ни видяха, конете зариха нервно с копита. И те като Изабо разбираха, че нещо не е наред. Ракаса взе ябълката, която ѝ дължах, аз я погалих и започнах да ѝ говоря тихо в опит да я успокоя. Матю не се церемонеше с Дар. Беше напълно делови, провери каишите със скоростта на светлината. Когато и аз направих същото с моя кон, Матю ме качи на гърба на Ракаса. Хвана ме здраво през кръста, но не ме задържа и миг повече, отколкото бе необходимо. Не искаше да се просмуква с миризмата ми.

В гората провери дали камшикът е още в ботуша ми.

— Дясното ти стреме се нуждае от скъсяване — отбеляза той, след като подкарахме конете в тръс. Искаше конят ми да е оседлан

подходящо за препускане, в случай че се наложи да бягам. Намръщих се, дръпнах юздите на Ракаса и оправих стремето.

Познатото ми вече поле се ширна пред мен. Матю помириса въздуха. Сграбчи юздите на Ракаса и я накара да спре. Все още беше бесен.

— Там има заек. — Кимна на запад.

— Виждала съм заек — казах спокойно. — И мармот, и коза, и сърна.

Матю изруга. Направи го кратко, но изразително, а аз се надявах, че сме извън обсега на свръхестествения слух на Изабо.

— Както казват — да пристъпим към гонитбата.

— Не ловувам сърни като майка ми. Тя ги плаши до смърт и после им се стоварва с цялата си сила. Мога да убия заек пред теб, дори коза. Но няма да преследвам сърни, докато ти си с мен. — Матю бе стиснал решително челюсти.

— Спри да се преструваш и ми се довери. — Посочих към дисагите на седлото. — Подготвена съм да чакам.

Той поклати глава.

— Не докато ти си с мен.

— Откакто те срещнах — казах тихо — ти ми показва всички приятни страни на вампирите. Долавяш вкусове, които дори не мога да си представя. Помниш събития и хора, за които само съм чела. Помирисваш ме, когато си сменям настроенятия или искам да те целуна. Ти ми отвори очите за възможностите на сетивата, за които не съм и мечтала.

Млъкнах. Надявах се, че успявам да го убедя. Но не беше така.

— В същото време ти си ме виждал да повръщам, да подпалвам килима ти и да се срутвам, след като получих неочаквана пратка по пощата. Пропусна вещерската вода, но гледката никак не бе красива. В замяна те моля само да ми покажеш как се храниш. Това е насъщна нужда, Матю. Ако не можеш да го направиш, тогава да зарадваме Паството и да се откажем от всичко.

— Dieu. Ще спреш ли да ме изненадваш? — Матю вдигна глава и се взря в далечината. Вниманието му бе привлечено от млад елен на билото. Той пасеше трева, вятърът духаше към нас, така че още не ни бе подушил.

„Благодаря“, произнесоха устните ми без глас. Еленът бе дар от боговете. Очите на Матю се впиха в жертвата. Гневът го напусна и на негово място се появи свръхестествените му инстинкти. Взрях се във вампира, търсех някакви знаци, които да ме ориентират какво мисли и чувства, но почти не виждах такива.

Да не си помръднала, предупредих Ракаса, когато я усетих да се стяга и да се приготвя за игра. Тя заби копита в земята и застана нащрек.

Матю усети, че вятърът смени посоката си и хвана поводите на кобилата ми. Бавно поведе и двата коня надясно, като ги държеше на пътя на въздушната струя, която идваше отгоре. Еленът вдигна глава, погледна надолу и продължи да пасе. Очите на Матю обходиха терена, задържаха се за миг върху един заек и се разшириха, когато лисица надникна от дупката си. Ястреб се спусна отгоре, взе се на вятъра като сърфист по вълните. Вампирът видя и него. Започнах да разбирам как държеше под контрол свръхестествените същества в Бодлианската библиотека. Нямаше нито една твар в това поле, която да не бе забелязал и разпознал и която да не бе готов да убие само след неколкominутно наблюдение. Матю поведе бавно конете към дърветата. Скри ме сред миризмите и звуците на другите животни.

Докато се движехме, Матю забеляза, че към ястреба се е присъединила друга птица и че заекът се скри, а на негово място от дупката се появи друг. Подплашихме животно, което приличаше на котка с дълга раирана опашка. От позата на Матю ми стана ясно, че иска да го подгони и че ако беше сам, щеше да хване първо него, преди да се насочи към елена. С мъка откъсна очи от подскачащото животно.

Отне ни почти час, докато се изкачим от падината и заобиколим гората. Когато приближихме билото, Матю скочи от седлото. Тупна Дар по хълбока и той послушно се обърна и тръгна към замъка.

Докато правеше всичко това, Матю не пускаше поводите на Ракаса, не го направи и после. Поведо кобилата към края на гората. Пое дълбоко дъх, вдиша всички миризми. Безшумно ни въведе в гъст храсталак.

Вампирът клекна. Ако обикновен човек си бе сгънал коленете по този начин, нямаше да издържи повече от няколко минути. А Матю престоля така почти два часа. Краката ми изтръпнаха, затова започнах да си движа глезените в стремената.

Матю не преувеличаваше разликата между неговия стил на ловуване и този на майка му. Изабо го правеше, за да задоволи биологична нужда. Тя се нуждаеше от кръв, която течеше във вените на животните, и си я взимаше без угризения, че оцеляването ѝ изисква друго живо същество да умре. При сина ѝ обаче бе по-сложно. Той също имаше нужда да се нахрани с кръв. Но Матю чувстваше близост с жертвата си, а това ми напомни за уважението, което долових в статиите му за вълците. За Матю ловът беше преди всичко стратегия, съизмерване на интелигентността му с нещо, което вижда и усеща света също като него.

Спомних си играта ни в леглото тази сутрин и притворих очи, защото внезапно ме обзе копнеж. Желаех го отчаяно тук, в гората, когато се кани да убие животно, също както го желаех сутринта. Започвах да разбирам защо се притеснява да ловува с мен. Оцеляването и сексуалността бяха свързани по начин, за който досега не си бях давала сметка.

Той издиша тихо и се отдели от мен без предупреждение. Движеше се като хищник по ръба на гората. Когато се изкачи на билото, еленът вдигна глава, любопитен какво е това непознато същество.

Трябваша му само няколко секунди, за да проумее, че Матю представлява заплаха. На мен щеше да ми трябва повече време. Косата ми настръхна и изпитах същата загриженост към елена, каквато почувствах и към сърната на Изабо. Животното побягна надолу. Но Матю бе по-бърз и успя да го пресрещне, преди да се приближи прекалено към мястото, където се криех аз. Подгони го нагоре по възвишението обратно към билото. С всяка стъпка все повече се доближаваше до елена, който пък ставаше все по-тревожен.

„Знам, че се страхуваш — помислих си с надеждата, че еленът ще ме чуе. — Той има нужда от това. Не го прави за забавление, нито за да те нарани. Прави го, за да оцелее.“

Ракаса извърна глава и ме погледна нервно. Пресегнах се да я успокоя и задържах ръката си на шията ѝ.

„Спри се — обърнах се наум към елена. — Престани да бягаш. Дори и ти не си достатъчно бърз, за да се изплъзнеш на това същество.“ Еленът забави ход и се спъна в дупка в земята. Тичаше право към мен, сякаш чуваше мислите ми и търсеше източника им.

Матю го настигна, сграбчи го за рогата и изви главата му на една страна. Животното падна по гръб, хълбоците му се свиваха и разпускаха от напрежение. Матю коленичи, като държеше здраво главата му. Бяха на около пет метра от храсталаците. Еленът се опита да се изправи на крака.

„Спри да се съпротивляваш — помислих си тъжно. — Мигът настъпи. Това същество ще сложи край на живота ти.“

Еленът ритна за последно в предсмъртна агония и се укроти. Матю се взря дълбоко в очите на жертвата си, сякаш искаше разрешение да довърши започнатото, след това толкова бързо заби зъби в шията му, че виждах размазани бели и черни петна.

Докато пиеше от кръвта му, еленът постепенно отпадале, а Матю се изпълваше с енергия. И макар и да не капна капка, във въздуха се разнесе мирис на желязо. Когато жизнените сили на елена угаснаха, Матю остана коленичил до него с наведена глава.

Пришпорих Ракаса. Когато се приближих, Матю се стегна. Вдигна глава, сиво-зелените му очи бяха светнали от задоволство. Извадих камшика от ботуша си и го захвърлих възможно най-далече. Той падна в храсталаците и се изгуби. Матю ме наблюдаваше с интерес, но опасността да ме обърка със сърна бе отминала.

Свалих демонстративно каската си и слязох от коня с гръб към вампира. Дори и тогава му имах доверие, макар че той сам си нямаше. Поставих внимателно ръка на рамото му и коленичих. Пуснах каската близо до изцъклените очи на елена.

— Харесвам стила ти на ловуване повече от този на Изабо. Същото смята и еленът. Поне така мисля.

— Как начинът, по който убива майка ми, е по-различен от този, по който го правя аз? — Френският акцент на Матю бе по-силен от преди, а гласът му звучеше дори по-мелодично и хипнотично от обикновено. Освен това и миришеше различно.

— Тя ловува, за да задоволи биологичната си нужда — обясних. — А теб ловът те кара да се чувстваш напълно жив. И двамата постигнахте съгласие. — Посочих към елена. — Той беше умиротворен накрая. Така ми се стори.

Матю ме погледна съсредоточено и снежинките, които валяха по кожата ми, станаха ледени парченца.

— Говореше ли с този елен така, както говореше с Балтазар и Ракаса?

— Не съм се намесвала, ако това те притеснява — отвърнах веднага. — Ти свърши всичко. — Може би тези неща имаха значение за вампирите.

Матю потрепери.

— Не се състезавам. — Откъсна поглед от елена и се изправи. Движеше се ловко като вампир. Протегна дългата си елегантна ръка. — Стани. Сигурно ти е студено така, както си коленичила на земята.

Поех дланта му и се изправих. Чудех се кой ще се погрижи за трупа на елена. Вероятно Жорж и Март щяха да го сторят. Ракаса доволно пасеше, без да обръща внимание на мъртвото животно, което лежеше толкова близо до нея. Без да забележа, бях зверски огладняла.

„Ракаса“, повиках я наум. Тя вдигна глава и дойде при мен.

— Имаш ли нещо против да похапна? — попитах колебливо, защото не бях сигурна каква ще е реакцията на Матю.

Устните му потрепнаха.

— Не. Като се има предвид какво видя днес, най-малкото, което мога да направя за теб, е да те гледам как ядеш сандвич.

— То е едно и също, Матю. — Разкопчах токата на седлото на Ракаса и благодарих наум. Бог да поживи Март, че ми бе опаковала сандвичи със сирене. След като утолих глада си, изтупах трохите от дланите си.

Матю ме следеше зорко като ястреб.

— Имаш ли нещо против? — попита той тихо.

— Против кое? — Вече му бях казала, че нямам нищо против елена.

— Бланка и Лукас. Че някога съм бил женен и съм имал дете.

Ревнувах от Бланка, но Матю не би разбрал как и защо. Събрах мислите и емоциите си и се опитах да ги подредя така, че хем да му кажа истината, хем да ме разбере.

— Нямам нищо против нито един миг любов, който си споделил с някое същество, живо или мъртво — заявих с апломб. — Стига да искаш в точно този миг да бъдеш с мен.

— Само в този миг? — попита той и вдигна въпросително вежда.

— Той е единственият, който има значение. — Изглеждаше толкова просто. — Всеки, живял толкова дълго като теб, има минало,

Матю. Не си бил монах и не очаквам да не съжаляваш за изгубеното по пътя. Как е възможно да не си бил обичан преди, щом сега аз те обичам толкова много?

Матю ме притисна към сърцето си. Аз радостно се отпуснах в прегръдките му, щастлива, че ловът не завърши трагично и че гневът му се топеше. Все още тихо клокочеше и това бе видно от напрежението по лицето и раменете му, но вече не заплашваше да ни погълне. Хвана брадичката ми с дългите си пръсти и повдигна лицето ми към своето.

— А ще имаш ли нещо против, ако те целуна? — Матю извърна за миг очи, докато ме питаше.

— Разбира се, че не. — Повдигнах се на пръсти и приближих устни към неговите. Той обаче се поколеба, затова се повдигнах още повече и го хванах за тила. — Не ставай глупав. Целуни ме.

И той го направи, но ме целуна бързо и хладно. По устните му още имаше следи от кръв, макар това да не ми се стори нито опасно, нито неприятно. Беше просто Матю.

— Нали разбираш, че няма да можем да имаме деца? — попита той, докато ме прегръщаше толкова силно, че лицата ни почти се докосваха. — Вампирите не могат да стават бащи по традиционния начин. Имаш ли нещо против?

— Има много начини да се сдобиеш с деца. — Никога преди не бях мислила за поколение. — Изабо те е създала и ти й принадлежиш така, както Лукас е принадлежал на теб и Бланка. А и по света има много деца, които нямат родители. — Спомних си как Сара и Ем ми бяха казали, че моите майка и татко вече ги няма и никога няма да се върнат при мен. — Можем да си осиновим, цял отбор дори, ако поискаме.

— Не съм създавал вампири от години — сподели той. — Все още мога, но се надявам да не искаш голямо семейство.

— През последните няколко седмици семейството ми се удвои, след като ти, Март и Изабо влязохте в него. Не знам колко още бих могла да поема.

— Трябва да прибавиш поне още един член.

Ококорих се.

— Имаш още роднини?

— О, винаги има още — каза той тъжно. — Родословните дървета на вампирите са много по-сложни от тези на вещиците. Имаме кръвни роднини по три линии, не само по две. Но този член на семейството ти вече познаваш.

— Маркърс? — попитах, когато се сетих за младия американски вампир.

Матю кимна.

— Той ще трябва да ти разкаже сам историята си. Аз не съм чак такъв бунтар като майка си, въпреки че се влюбих във вещица. Създадох го преди повече от двеста години. И се гордея с него и с това, което направи с живота си.

— Но не му позволи да ми вземе кръв в лабораторията — изтъкнах и се намръщих. — Той е твой син. Защо не му се довери? — Родителите трябва да вярват на децата си.

— Създаден е с моята кръв, скъпа — отвърна Матю. Проявяваше едновременно търпение и собственическо чувство. — Щом аз те намирам за толкова неустоима, защо и той да не смята същото? Помни, че никой от нас не е застрахован от съблазънта на кръвта. Имам му повече доверие, отколкото на непознат, но никога не съм спокоен, когато около теб има вампир.

— Дори и Март? — Бях шокирана. Имах пълно доверие на Март.

— Дори и Март — потвърди. — Макар изобщо да не си неин тип. Тя предпочита кръвта на по-закръглени същества.

— Тя не бива да те притеснява, нито Изабо. — Изрекох го категорично.

— Внимавай с майка ми — предупреди ме Матю. — Баща ми ми е казал никога да не я подценявам и се оказа прав. Тя винаги е била обсебена от вещиците и им завижда. При определени обстоятелства и ако е в определено настроение... — Той поклати глава.

— А и като се има предвид какво се е случило с Филип.

Матю замръзна.

— Вече имам видения, Матю. В едно от тях видях как Изабо ти казва, че вещици са пленили баща ти. Тя няма причина да ми се доверява, но въпреки това ме пусна в къщата си. Голямата опасност идва от Паството. И тя ще отпадне, ако ме превърнеш във вампир.

Лицето му потъмня.

— Предстои ми дълга дискусия с майка ми относно подходящите теми за разговор.

— Не можеш да ме държиш далеч от света на вампирите, от твоя свят. Аз съм вече част от него. Трябва да знам какво се случва в него и какви са правилата. — Ядосах се, гневът ми кипна и се оттече към ноктите ми, от които изригнаха сини дъги.

Очите на Матю се разшириха.

— Не си единственото страшно същество тук, нали разбираш? — Размахах ръката си, докато вампирът кимна. — Затова престани да се правиш на герой и ми позволи да споделя живота ти. Не искам да съм със сър Ланселот. Бъди себе си — Матю Клермон. Заедно с острите си вампирски зъби, строгата си майка, епруветките с кръв, ДНК, вбесяващата ти работа и подлудяващо обоняние.

След като изговорих всичко това, сините искри изчезнаха от пръстите ми. Скриха се някъде около лактите ми, да са ми подръка, ако ми потрябват пак.

— Ако се приближа — подхвърли небрежно Матю, сякаш ме питаше колко е часът, — ще посинееш ли отново, или приключи с това?

— Мисля, че засега приключих.

— Сигурна ли си? — Веждите му отново се извиха.

— Владея се напълно — заявих убедено и си спомних със съжаление за дупката на килима му в Оксфорд.

И той веднага ме прегърна.

— Ох! — възкликнах, когато притисна лактите в ребрата ми.

— От теб ще ми побелее косата. — Това при вампирите беше невъзможно, между другото. — С твоя кураж, с подпалваческите си ръце и невероятните неща, които казваш. — За да е сигурен, че ще предотврати последното, ме целуна дълго. Когато отлепи устни от моите, не бях в състояние да кажа нищо. Притиснах ухо към гръдната му кост и се ослушах търпеливо за следващия удар на сърцето му. Когато го чух, го стиснах доволна, че не съм единствената, чието сърце прелива от вълнение.

— Печелиш, *ma vaillante fille* — каза той и ме притисна към себе си. — Ще се опитам, казвам опитам, да не те изолирам толкова. Но и ти трябва да проумееш колко опасни могат да бъдат вампирите.

Беше ми трудно да сложа в едно изречение „вампири“ и „опасни“, когато бях толкова близо до него. Ракаса ни изгледа със задоволство, от двете страни на муцуната ѝ стърчеше трева.

— Приключи ли? — Извих глава към него.

— Ако питаш дали имам нужда от още лов, отговорът е „не“.

— Ракаса ще се пръсне. Не е спирала да пасе от часове. А не може да носи и двама ни. — Ръцете ми се плъзнаха по задните части на Матю.

Той затаи дъх и изхриптя коренно различно от начина, по който го правеше, когато бе ядосан.

— Ти ще яздиш, аз ще вървя до теб — предложи ми след още една много дълга целувка.

— Нека и двамата повървим. — След часове на седлото не бързах пак да яхвам Ракаса.

Вече се здрачаваше, когато Матю ме доведе до портите на замъка. Сет-Тур беше грейнал, всяка лампа в него бе запалена и ни приветстваше.

— У дома — промълвих и сърцето ми се изпълни с радост при тази гледка.

Матю се взираше в мен, а не в замъка. Накрая се усмихна.

— У дома.

[1] Има повече кураж, отколкото си мислех (фр.). — Б.пр. ↑

28.

Вечеряхме в стаята на икономката пред буйния огън.

— Къде е Изабо? — попитах Март, когато ми донесе чаша топъл чай.

— Излезе. — Тя се върна обратно в кухнята.

— Къде?

— Март — извика я Матю. — Опитваме се да не крием нищо от Даяна.

Тя се обърна и ни изгледа. Не можех да преценя дали бе ядосана на него, на майка му или на двамата.

— Отиде в селото да се види със свещеника. Както и с кмета. — Март млъкна, поколеба се, но продължи: — След това ще ходи да чисти.

— Да чисти какво? — почудих се аз.

— Гората. Хълмовете. Пещерите. — Март очевидно смяташе, че това обяснение е достатъчно, но аз се обърнах към Матю за още подробности.

— Март понякога бърка „чисти“ с „проверява“. — Светлината от огъня се отразяваше във фасетите на тежкия му винен бокал. Пиеше младо местно вино, но не толкова много, колкото обикновено. — Изглежда маман е решила да провери дали край Сет-Тур не се спотайват други вампири.

— Търси ли определено някого?

— Доменико, разбира се. И един от другите вампири от Паството, Жербер. Той също е от Оверн, от Орийак. Ще провери някои от скривалищата му, за да е сигурна, че не е наблизо.

— Жербер. От Орийак? Онзи същият Жербер от Орийак, папата от десети век, за когото се твърди, че имал медна глава, която правела предсказания^[1]? — Фактът, че е бил вампир и папа, не ми бе толкова интересен, колкото репутацията му на последовател на науката и магиите.

— Все забравям, че си добра по история. Засрамваш дори вампирите. Да, този Жербер. Освен това — предупреди ме той, — предпочитам да стоиш настрана от него. Ако го срещнеш, никакви въпроси за арабска медицина и астрономия. Винаги много се пали, когато стане въпрос за вещици и магии. — И ме погледна със собственическо чувство.

— Изабо познава ли го?

— О, да. Някога бяха много близки. Ако е някъде наблизко, тя ще го намери. Но не бива да се тревожиш, че ще припари до замъка — увери ме Матю. — Знае, че не е добре дошъл тук. Стой вътре и не излизай без придружител.

— Не се притеснявай. Няма да напускам сградата. — Жербер от Орийак не беше от хората, които изгарях от желание да срещна.

— Подозирам, че се опитва да се извини за поведението си — додаде Матю спокойно, но си личеше, че още е ядосан.

— Ще трябва да ѝ простиш — настоях аз. — Тя не искаше да те нарани.

— Не съм дете, Даяна, няма нужда майка ми да ме пази от собствената ми съпруга. — Той продължи да върти чашата в ръцете си. Думата „съпруга“ отекна в стаята.

— Да не съм пропуснала нещо? — попитах накрая. — Кога сме се оженили?

Матю вдигна очи.

— В мига, в който се прибрах и ти казах, че те обичам. Вероятно обетът няма да бъде приет в съда, но според вампирските правила вече сме венчани.

— Значи не когато аз ти казах, че те обичам, не и когато ти ми го каза по телефона, а точно когато се върна у дома и го изрече в лицето ми? — Такива неща трябваше да се уточняват. Възнамерявах да създам нов файл в компютъра си, който да озаглавя „Фрази, които звучат по един начин на вещиците и по друг на вампирите“.

— Вампирите се чифтосват като лъвовете или вълците — обясни той. Говореше като учен в документален филм по телевизията. — Женската избира партньора си и след като мъжкият се съгласи, всичко е наред. Те са заедно за цял живот и останалите от общността признават връзката им.

— А! — възкликнах. Върнахме се към норвежките вълци.

— Никога не съм харесвал думата „чифтосване“. Звучи абстрактно, сякаш се опитваш да съчетаеш чорапи или обувки. — Матю остави чашата си, скръсти ръце и подпря лакти на издраскания плот на масата. — Но ти не си вампир. Имаш ли нещо против, че те смятам за своя съпруга?

В ума ми се завихри истинска буря, докато се опитвах да си обясня какво общо има любовта ми към Матю с най-опасните същества в животинското царство и с една институция, към която никога не съм изпитвала особено уважение. И никъде в тези мисловни вихри не виждах знаци или ориентири, които да ми помогнат да намеря отговора.

— А когато двама вампири се чифтосват — поинтересувах се, когато отново успях да си отворя устата, — очаква ли се от женската да се подчинява на мъжкия, точно като останалите от глутницата?

— Боя се, че да — отвърна той и се взря в ръцете си.

— Хм. — Присвих очи към приведената му тъмнокоса глава. — И какво получавам аз от всичко това?

— Любов, достойнство, закрила и издръжка — изброи той и най-накрая се осмели да ме погледне в очите.

— Прозвуча ми като откъс от средновековна сватбена служба.

— Тази част от нея е писана от вампир. Но аз няма да те карам да ми слугуваш — увери ме веднага той със сериозно лице. — Това е измислено, за да направи човешките същества щастливи.

— Поне мъжете. Не вярвам жените да са се зарадвали особено.

— Вероятно не — съгласи се той и се опита да се усмихне. Но напрежението му бе дошло в повече и на лицето му се изписа тревога. Отново се загледа в ръцете си.

Миналото изглеждаше сиво и студено без Матю. А бъдещето с него обещаваше да е доста интересно. Въпреки че ухажването ни бе кратко, чувствах се свързана с него. А предвид правилата във вампирската глутница, нямаше да е възможно да поискам срещу предаността си нещо по-прогресивно, независимо дали ме нарича своя съпруга или не.

— Струва ми се необходимо да отбележа, съпруже, че ако трябва да сме точни, майка ти не те бранеше от съпругата ти. — Беше ми странно да произнасям думите „съпруг“ и „съпруга“. — Според изложените от теб критерии, не ти бях съпруга, докато не се прибра у

дома. По онова време бях най-обикновено същество, което ти заряза като пакет без обратен адрес. Даже леко ми се размина.

Тъгълчетата на устата му се повдигнаха.

— Така ли мислиш? Е, тогава трябва да уважа желанието ти и да й простя. — Взе ръката ми и я целуна. — Като казах, че си моя, наистина го мислех.

— Затова вчера Изабо беше толкова разстроена от целувката ни на двора. — Това обясняваше както гнева й, така и защо внезапно се предаде. — След нея нямаше връщане назад.

— Не и за вампир.

— Нито пък за вещица.

Матю разреши надвисналото в стаята напрежение, като погледна към празната ми чиния. Бях погълнала три порции яхния и през цялото време не бях спряла да повтарям колко съм гладна.

— Привърши ли? — попита той.

— Да — изсумтях, ядосана, че са ме хванали.

Беше още рано, но вече бях започнала да се прозявам. Намерихме Март да търка голяма дървена маса с ароматна смес от вряла вода, морска сол и лимонов сок. Пожелахме й лека нощ.

— Изабо ще се върне скоро — каза й Матю.

— Ще е навън цяла нощ — възрази мрачно Март, след като вдигна поглед от почистващата лимонова течност. — Ще остана тук.

— Както искаш, Март. — И той сложи ръка на рамото й за миг.

Докато изкачвахме стълбите към кабинета му, Матю ми разказа как си е купил анатомията на Везалий и какво си е помислил, когато видял за първи път илюстрациите. Седнах на дивана с въпросната книга и се загледах с интерес в изображенията на трупове, докато Матю си преглеждаше мейла. Бях прекалено уморена, за да се захвана с „Aurora Consurgens“. С облекчение забелязах, че тайното чекмедже в бюрото му бе здраво затворено.

— Ще си взема вана — казах след час. Станах и се протегнах, за да подготвя мускулите си за изкачването по стълбите. Трябваше да остана сама, за да обмисля новото си положение на съпруга. Идеята за брак и при нормални обстоятелства си беше плашеща. А като се прибавеше собственическото чувство на вампирите и моето неведение какво се случва — май наистина имах нужда да остана сама и да поумувам над ситуацията.

— Скоро ще се кача — обеща Матю, като за кратко вдигна поглед от екрана пред себе си.

В банята както винаги имаше изобилие от гореща вода. Простенах от удоволствие, докато се потапах във ваната. Март вече се бе качвала и бе запалила огъня и свещите. Беше уютно, макар и не точно топло. Превъртях в ума си събитията от изминалия ден и останах доволна. Да държиш кормилото бе по-хубаво, отколкото да седиш и да чакаш нещо да се случи.

Все още киснех във ваната и русата ми мокра коса бе провесена през ръба ѝ, когато на вратата леко се почука. Матю отвори, без да дочака отговора ми. Стреснато се изправих, но веднага се потопих, щом той влезе.

Грабна една кърпа и я вдигна като платно във ветровито време. Очите му бяха замъглени.

— Ела в леглото — изрече с дрезгав глас.

Постоях още малко във водата, сърцето ми биеше силно. Опитвах се да разгадая лицето му. Матю чакаше търпеливо, протегнал кърпата. Поех дълбоко дъх и се изправих във ваната. Водата се стичаше по голото ми тяло. Изведнъж зениците на очите му се разшириха. Отстъпи назад, за да ми направи място да изляза, след това ме уви в хавлията.

Стиснах краищата ѝ пред гърдите си и се взрях в него. Той не трепваше. Оставих кърпата да падне. Светлинките на свещите се отразяваха във влажната ми кожа. Погледът му се плъзна бавно по тялото ми и изпрати сладки тръпки по гръбначния ми стълб. Придърпа ме към себе си, без да продума, и устните му докоснаха шията и раменете ми. Вдъхна аромата ми, а дългите му хладни пръсти повдигнаха косата от врата и гърба ми. Затаих дъх, когато палецът му опря в пулсиращата ми артерия.

— Диец, колко си красива — промърмори той. — И толкова жизнена.

Започна отново да ме целува. Пръстите ми се мушнаха под тениската му и започнаха да се движат нагоре по хладната му гладка кожа. Матю потръпна, точно както реагирах и аз при първото му докосване. Усмяхнах се, а той спря. На лицето му бе изписан въпрос.

— Хубаво е, нали? Когато твоята хладина се срещна с моята топлина?

Матю се засмя, смехът му бе дълбок и унесен като погледа му. Помогнах му да си свали тениската. Понечих да я сгъна. Но той я грабна от ръцете ми, сви я на топка и я хвърли в ъгъла.

— По-късно — каза нетърпеливо Матю и ръцете му отново се плъзнаха по тялото ми. Голите ни тела се докосваха за първи път, топла и студена кожа, среща на противоположности.

Сега беше мой ред да се засмея колко идеално се вплитаха едно в друго. Плъзнах пръст по гръбнака му, движех го нагоре-надолу, докато той не наведе глава и не започна да целува шията и гърдите ми.

Коленете ми омекнаха и се хванах здраво за кръста му, за да не падна. Не бяхме равнопоставени. Ръцете ми се преместиха отпред и развързаха връзката на долнището на пижамата му. Матю спря да ме целува и ме погледна. Без да откъсвам очи от неговите, разхлабих пижамата и я оставих да падне.

— Готово — прошепнах. — Сега вече сме равнопоставени.

— Само така си мислиш — каза той и излезе от дрехата си.

Прехапах устни, за да не простена. Но пък очите ми се разшириха. Частите от тялото му, които не бях виждала, бяха също толкова перфектни, както и онези, които бях виждала. Голият Матю приличаше на оживяла класическа скулптура.

Без да каже нищо, той ме хвана за ръката и ме поведе към леглото. Разтвори балдахина, дръпна покривката и отметна завивките, след това ме качи на високия дюшек и ме последва. Легна настрани, като мушна ръка под главата си. Също като последната поза от упражненията по йога, и това положение на тялото му ми напомни за изображенията на средновековни рицари в английските църкви.

Придърпах завивките до брадичката си, притеснявах се, че не съм толкова идеална.

— Какво има? — намръщи се той.

— Малко съм нервна, това е.

— Защо?

— Никога преди не съм правила секс с вампир...

Матю изглеждаше искрено шокиран.

— Нито пък ще ти се случи тази вечер.

Забравих за завивките и се изправих на лакти.

— Влизаш в банята, гледаш как излизам гола и мокра от ваната, оставяш ме да те съблека и след това заявяваш, че няма да се любим?

— Непрекъснато ти напомням, че нямаме причина да бързае. Съвременните същества все бързат — промърмори Матю и дръпна падналата завивка чак до талията ми. — Наречи ме старомоден, но искам да се насладя на всеки миг от ухажването ни.

Опитах се да се покрия отново, но той бе по-бърз от мен. Дръпна чаршафа от ръцете ми и впи жаден поглед в мен.

— Ухажване?! — провикнах се възмутено. — Вече ми донесе цветя и вино. И вече си ми съпруг, поне така твърдиш. — Отметнах завивките от торса му. Пулсът ми се ускори от гледката.

— Като историк сигурно знаеш, че много често браковете не са били консумирани веднага. — Вниманието му бе съсредоточено върху ханша и бедрата ми, които първо се смразиха, а после се стоплиха по много приятен начин. — В някои случаи ухажването е продължавало с години.

— Такива ухажвания са водели често до кръвопролития и сълзи. — Наблегнах на думата „ухажвания“. Матю се усмихна и погали гърдите ми леко като с перце, докато учестеното ми дишане го накара да простене от удоволствие.

— Обещавам да не проливам кръв, ако ти обещаеш да не плачеш. По-лесно ми бе да пренебрегна думите му, отколкото пръстите му.

— Принц Артур и Катерина Арагонска! — извиках победоносно, доволна, че мога да си спомням исторически факти и при такива разсейващи обстоятелства. — Познаваше ли ги?

— Не и Артур. Бях във Флоренция по това време. Но Катерина — да. Тя беше почти толкова смела, колкото си ти. И като стана въпрос за миналото — Матю плъзна опакото на дланта си по ръката ми, — какво мисли видната историчка за обичая да връзват мъжа и жената в леглото по време на ухажване?

Легнах настрани и бавно прокарах показалеца си по брадичката му.

— Запозната съм с този обичай, но ти не си нито амиш^[2], нито англичанин. Да не би да искаш да ми кажеш, че също като брачните клетви, и обичаят двама души да си лежат един до друг в леглото, да си говорят цяла нощ и да не правят секс също е измислен от вампири?

— Съвременните същества не само непрекъснато бързат, ами са и обсебени от половото сношение. Направо е клиничен случай.

Правенето на любов би трябвало да е свързано с интимност, опознаване на тялото на другия, както и своето собствено.

— Отговори ми на следния въпрос — настоях аз. Съзнанието ми започна да се замъглява, когато той целуна рамото ми. — Вампирите ли са измислили обичая мъжът и жената да се връзват в леглото?

— Не — прошепна той и очите му блеснаха, когато пръстът ми обиколи брадичката му. Захапа показалеца ми, но както обеща, не ми пусна кръв. — Но някога всички го правехме. Първо холандците, а след това англичаните измислиха нов вариант, в който слагаха дъски между мъжа и жената в леглото. Но аз предпочитам старомодния начин — увиваха ни в одеяла, завързваха ни и ни слагаха в тъмна стая. Пускаха ни чак призори.

— Звучи ужасно — казах сериозно. Той пренесе вниманието си от ръката ми към корема. Опитах се да се отдръпна, но свободната му ръка притисна ханша ми и ме задържа на място. — Матю — поисках да го спра.

— Доколкото си спомням — продължи той, сякаш не бях казала нищо, — беше много приятен начин да прекараш дългите зимни нощи. Най-трудното бе на другата сутрин да изглеждаш невинен.

Пръстите му галеха корема ми и караха сърцето ми да бие силно. Разгледах тялото му с интерес и си избрах следващата цел. Притиснах устни в шията му, докато ръката ми се плъзгаше надолу по плоския му корем.

— Сигурна съм, че също така сте спали — подразних го, след като той сграбчи ръката ми и я дръпна настрани за известно време. Но пък пусна ханша ми и аз се притиснах с цялото си тяло към него. Неговото откликна и на лицето ми се изписа задоволство. — Никой не може да говори цяла нощ.

— Да, но вампирите нямат нужда от сън — напомни ми той точно преди да се отдръпне и да ме целуне по гърдите.

Обхванах главата му с длани.

— Тук има само един вампир в леглото. Така ли смяташ да ме държиш будна?

— От първия миг, в който те видях, си представям малко по-различни неща. — Очите му светнаха в мрака и той пак се наведе над мен. Извих тяло, за да посрещна устните му. Когато те се докоснаха до мен, той внимателно, но твърдо ме преобърна по гръб, сграбчи и двете

ми китки с дясната си ръка и ги притисна към възглавницата. После поклати глава.

— Заникъде не бързаме, нали не си забравила?

Бях свикнала да правя секс, който завършва с физическо освобождаване на напрежението, без ненужно бавене или излишни емоционални усложнения. Тъй като спортувах и прекарвах голяма част от времето си с други любители на физическите натоварвания, познавах добре тялото си и неговите нужди и обикновено винаги се намираше някой, който да ги задоволи. Никога не се бях отнасяла безотговорно към секса и подбора на партньори, но имах опит само с мъже, които споделяха моето искрено отношение и бяха доволни на няколко страстни срещи, след които си оставахме приятели, сякаш нищо не се бе случило.

Матю ми даваше ясно да разбере, че с тези дни и ноци е свършено. С него не можех да правя просто секс, а не знаех как става другото. Все едно бях девственица. Дълбоките ми чувства към него вече бяха неотделими от реакциите на тялото ми, пръстите и устните ми ги завързваха в сложни възли от болезнено желание.

— Имаме цялото време на света — мълвеше той, докато галеше с пръсти вътрешната страна на ръцете ми. Преплиташе любовта с физическия копнеж, докато тялото ми се изопна като струна.

Матю продължи да ме изучава с ентузиазма на картограф, озовал се на брега на нов континент. Опитвах се да не изоставам и да преоткрия тялото му така, както той преоткриваше моето, но той здраво притискаше китките ми към възглавницата. Когато съвсем сериозно се оплаках от несправедливостта на тази ситуация, той много ефективно ми затвори устата. Хладните му пръсти се пъгнаха между краката ми и докоснаха единствените няколко сантиметра, които още не бяха отбелязани на картата.

— Матю — простенах задъхано, — не мисля, че това се прави, докато се ухажваш, увит в одеяло.

— Тук е Франция — каза той делово, но с палаво пламъче в очите. Пусна китките ми, защото бе убеден, че повече няма да се опитвам да се измъкна. Обхванах лицето му в длани. Целувахме се дълго и страстно, а краката ми се разтвориха като кориците на книга. Пръстите му ме дразнеха и възбуждаха, танцуваха между бедрата ми, докато накрая затреперих от желание.

Той ме прегърна и задържа, докато спрях да треперя и пулсът ми се нормализира. Когато накрая събрах сили да го погледна, той изглеждаше доволен като воденичарски котарак.

— Сега какво е мнението ти на историк за завързаното ухажване? — подхвърли дяволито.

— Далеч по-непристойно е от представата, която дава за него научната литература — отбелязах и докоснах устните му с пръсти. — И ако амишите правят точно това вечер, нищо чудно, че нямат нужда от телевизия.

Матю се засмя. Доволната физиономия не напускаше лицето му.

— Приспа ли ти се? — попита и прокара пръсти през косата ми.

— О, не. — Преобърнах го по гръб. Той пъкна ръце под главата си и ме погледна усмихнат. — Никак даже. Освен това сега е мой ред.

Изучавах го със същата страст, с която той ми се бе наслаждавал. Докато движех бавно длан по бедрото му, вниманието ми бе привлечено от един блед триъгълен белег. Беше дълбоко под повърхността на идеално гладката му кожа. Намръщих се и погледнах гърдите му. Там също имаше белези като снежинки и кръстосващи се линии. Но нито един от тях не беше върху кожата. Всички бяха дълбоко под нея.

— Какво е това, Матю? — Докоснах една голяма снежинка в горната част на гърдите му.

— Просто белег — отвърна и наведе глава, за да види. — Този е от върха на меч. Може би от Стогодишната война? Не си спомням.

Плъзнах се нагоре, за да го разгледам по-добре. Притиснах топлатата си плът към него и той доволно въздъхна.

— Белег ли? Я се обърни.

Той простена от удоволствие, докато ръцете ми се движеха по гръба му.

— О, Матю. — Най-големите ми страхове се сбъдваха. Имаше десетки, ако не и стотици белези. Коленичих и дръпнах завивките надолу до стъпалата му. Имаше белези и по краката.

Той надникна през рамо.

— Какво има? — Изражението ми бе достатъчен отговор, затова се завъртя и седна. — Няма нищо, скъпа. Просто вампирско тяло, което се е справило с травмите.

— Имаш толкова много белези. — Видях още един на рамото.

— Казах ти, че е трудно да убиеш вампир. Но въпреки това всички се опитват.

— Боли ли те, когато те ранят?

— Мога да изпитвам удоволствие. Защо да не съм способен да чувствам и болка? Да, боли. Но раните бързо заздравяват.

— Защо не съм ги виждала преди?

— Трябва подходяща светлина и концентрация. Притесняват ли те? — попита колебливо Матю.

— Самите белези ли? — Поклатих глава. — Разбира се, че не. Просто искам да пипна тези, които са ти ги направили.

Също като ръкописа на Ашмол, и тялото на Матю беше палимпсест. Бледата му кожа криеше историята на живота му, написана с тези белези. Потръпнах, като си помислих в колко ли битки е участвал, колко войни е обявявал и водил.

— Достатъчно битки си водил. — Гласът ми трепереше от гняв и съжаление. — Стига толкова.

— Малко е късно за това, Даяна. Аз съм воин.

— Не, не си — настоях категорично. — Ти си учен.

— По-дълго съм бил воин. Трудно е да бъда убит. Ето ти доказателството. — И той посочи към стройното си бледо тяло. Ако погледнех на белезите като доказателство за неговата неунищожимост, те ми носеха странно успокоение. — Пък и тези, които са ме наранили, отдавна ги няма. Така че ще трябва да се откажеш от отмъщението си.

— И с какво да го заменя? — Придърпах завивките над главата си като палатка. Настъпи тишина, нарушавана само от стоновете на Матю и пукането на дървата в камината. Накрая се чу вик на удоволствие. Матю ме погледна с едно отворено и едно затворено око.

— На това ли ви учат сега в „Оксфорд“? — попита.

— Това е магия. Родена съм с познания как да те направя щастлив. — Поставих длан върху сърцето му. Бях доволна, че инстинктивно разбирах къде и как да го докосвам, кога да съм нежна и кога да развихря страстта си.

— Ако е магия, тогава имам още една причина да се радвам, че ще изживея живота си с вещица — каза той. Изглеждаше доволен.

— Имаш предвид, че ще изживееш моя живот, а не твоя.

Матю замълча подозрително дълго, а аз вдигнах глава, за да видя изражението му.

— Тази нощ се чувствам на трийсет и седем. И което е по-важно, струва ми се, че догодина ще се чувствам на трийсет и осем.

— Не те разбирам — разтревожих се.

Той ме дръпна да легна и опря брадичка в гърдите ми.

— Повече от хиляда години съм извън времето, само гледам отстрани как дните и годините минават. Но откакто съм с теб, вече се чувствам вътре във времето. Вампирите лесно забравят за него. Затова Изабо е такава маниачка на вестници. Те ѝ напомнят, че светът се променя, въпреки че тя си остава същата.

— И никога преди не си се чувствал така?

— Няколко пъти, но за кратко. Веднъж-дваж в битка, когато се страхувах, че умирам.

— Говориш за опасности, не само за любов. — Завладя ме леден страх, докато си бърбяхме така спокойно за войната и смъртта.

— Сега животът ми има начало, среда и край. Всичко преди това е маловажно. Сега имам теб. Един ден ти ще си отидеш и животът ми ще свърши.

— Не е задължително — възразих веднага. — На мен ми остават няколко десетилетия, но ти можеш да живееш вечно. — Не можех да си представя да живея без него.

— Ще видим — каза той тихо и ме погали по рамото.

Изведнъж неговата безопасност се превърна в първостепенна грижа за мен.

— Нали ще се пазиш?

— Никой не живее толкова векове като мен, без да се пази. Винаги внимавам. А сега повече отвсякога, тъй като имам много повече за губене.

— Предпочитам един миг с теб, само една нощ заедно, отколкото вечност с някой друг — прошепнах.

Матю се замисли над думите ми.

— След като ми трябваша само няколко седмици, за да се почувствам отново на трийсет и седем, сигурно ще успея да стигна до онази точка, в която един миг с теб ще ми стига — каза той и ме придърпа по-близо към себе си. — Но този разговор е прекалено сериозен за брачното ни ложе.

— Мислех, че си говорим за смисъла на завързаното ухажване — подхвърлих игриво.

— Зависи кого питаш — вързаните или тези, които ги връзват. — Устните му се плъзнаха от ухото към рамото ми. — Пък и искам да обсъдя с теб още една страна на средновековната брачна церемония.

— Така ли, съпруге? — Захапах ухото му, което се мерна пред лицето ми.

— Не го прави — предупреди ме с шеговита сериозност. — Никакво хапане в леглото. — Но аз го направих още веднъж въпреки предупреждението му. — Искях да обсъдим онази част от церемонията, в която покорната съпруга — поде той и ме погледна настойчиво — обещава да бъде мила и добра денем и нощем. Как смяташ да изпълниш това обещание? — И зарови глава в гърдите ми, сякаш отговорът беше там.

След още няколко часа дискусии относно средновековните литургии, започнах да уважавам църковните церемонии и народните обичаи. Никога преди не бях изпитвала такава интимност с друго същество.

Спокойна и задоволена се сгуших до вече познатото тяло на Матю. Главата ми се озова върху сърцето му. Пръстите му се плъзгаха през косата ми отново и отново, докато заспах.

Малко преди зазоряване се събудих от странен звук в леглото до мен. Сякаш чакъл се търкаляше в метална тръба.

Матю спеше и хъркаше. Сега повече отвсякога приличаше на изображение на рицар върху гробница. Целунах го нежно по устата, но той не реагира. Усмихнах се на моя красив вампир, който спеше като труп, и се почувствах най-щастливото същество на планетата, докато изпълзявах изпод завивките.

Облаците все още закриваха небето, но към хоризонта изтъняваха и под тях пробиваше слаба червена светлина. Помислих си, че през деня времето може и да се проясни. Протегнах се и погледнах към Матю. Щеше да спи с часове. Аз обаче се чувствах неспокойна и изпълнена с енергия. Облякох се набързо, исках да изляза в градината и да бъда себе си отново.

Когато приключих с тоалета, Матю все още бе потънал в редкия си спокоен сън.

— Ще се върна преди да се събудиш — прошепнах и го целунах.

Нямаше следа от Март или Изабо. Влязох в кухнята, взех ябълка от купата, отредена за конете, и я захапах. Свежият ѝ вкус изпълни

устата ми.

Тръгнах по чакълениите пътеки в градината, вдишвах аромата на билки и бели рози, които искряха под утринната светлина. Ако не бях облечена в съвременни дрехи, можех да си представя, че съм в шестнайсети век. Край мен имаше подредени цветни лехи и жив плет, който би трябвало да държи зайците надалеч, макар вампирите обитатели на замъка да бяха далеч по-добра защита от извитите клонки.

Наведох се и погалих растенията в краката ми. Една от билките Март слагаше в чая. Познах, че е седефче, бях доволна, че помнех какво ме бе научила.

Лъхна ме вятър и разроши онези ужасни кичури в косата ми, които никога не си стояха на мястото. Докато ги оправях, една ръка ме сграбчи.

Ушите ми заглъхнаха и полетях нагоре.

Лекото гъделичкане по кожата ми каза това, което вече знаех.

Че когато отворя очи, срещу мен ще стои вещица.

[1] Папа Силвестър II (946–1003). — Б.пр. ↑

[2] Анабаптистка секта. — Б.ред. ↑

29.

Очите на жената, която ме плени, бяха яркосини. Имаше високи скули и платиненоруса коса. Носеше дебела ръчно плетена блуза с поло яка и тесни джинси. Нямахше черно наметало и метла, но несъмнено беше вещица.

Щракна с пръсти презрително още преди да извикам, и ми направи магия да мълча. Премести ръката си наляво и полетяхме по-скоро хоризонтално, отколкото вертикално. За първи път след като ме грабна от градината на Сет-Тур, смени посоката.

Матю щеше да се събуди и да види, че ме няма. Никога нямаше да си прости, че е заспал, нямаше да прости и на мен, че съм излязла. „Идиотка“, изругах се сама.

— Такава си, Даяна Бишъп — каза вещицата със странен акцент.

Затворих въображаемите врати зад очите си, с които препречвах опитите на вещици и демони да влизат в ума ми.

Тя се засмя и звънливият ѝ смях ме смрази. Уплашена и на стотици метри над Оверн, изпразних съзнанието си с надеждата тя да не намери нищо, ако пак успее да проникне през надеждната ми защита. Тогавя тя ме пусна.

Докато земята се приближаваше с бясна скорост към мен, мислите ми се завъртяха около една дума — Матю.

Вещицата ме хвана точно преди да падна.

— Прекалено си лека за носене за вещица, която не лети. Чудя се защо не го правиш?

Изброявах наум кралете и кралиците на Англия, за да прогоня другите мисли от главата си.

Тя въздъхна.

— Не съм ти враг, Даяна. И двете сме вещици.

Вятърът се смени, докато вещицата се отдалечаваше на югозапад от Сет-Тур. Бързо загубих ориентация. Светлините в далечината можеше да са на Лион, но ние не отивахме натам, а навлизахме все

повече в планините. И това не бяха върховете, които Матю ми бе показвал по-рано.

Спуснахме се към нещо, което приличаше на кратер. Той се отличаваше от заобикалящия го провинциален пейзаж, от шеметните дефилета и гъстите гори. Оказа се руини на средновековен замък, с високи стени и яки основи, вкопани дълбоко в земята. В разрушените, отдавна напуснати сгради, сгъшени в сенките на гората, растяха дървета. Замъкът нямаше нито една красива линия, беше грозен. Сякаш единственото му предназначение бе да гони хората надалеч. Единствената му връзка със света бяха черните планински пътища. Сърцето ми се сви.

Вещицата провеси крака надолу и посочи с пръстите им към земята. Аз закъснях да го направя и тя ме принуди с едно щракване на пръстите. Малките ми костици се изпънаха с неохота. Плъзнахме се над останките от покритите със сиви каменни плочи покриви, но без да ги докосваме. Поехме към малкия централен двор. Стъпалата ми изведнъж застанаха успоредно на земята и се удариха в калдъръма. Целите ми крака се разтресоха от сблъсъка.

— С времето ще се научиш да се приземяваш по-меко — отбеляза делово вещицата.

Не успях да осъзная какво се случва, толкова бързо се сменяха обстановките около мен. Струваше ми се, че само преди секунди бях лежала сънена и доволна до Матю в леглото. А сега стоях в полуразрушен замък с непозната вещица.

От сенките изскочиха два силуета и тогава объркването ми се превърна в ужас. Единият беше Доменико Микеле. Другият не ми бе познат, но леденото докосване на погледа му ми подсказа, че и той е вампир. Миризмата на тамян и сира ми припомни кой е: Жербер от Ориак, вампирът папа.

Физиката на Жербер бе заплашителна, но злината, извираща сякаш от самата му същност, ме накара инстинктивно да се отдръпна. Тя бликаше от кафявите му вкопани очи. Скулите му бяха толкова масивни, че кожата върху тях изглеждаше като разтегната. Носът му бе леко прегърбен и върхът му сочеше надолу към устните, извити в зловна усмивка. Пред неговия втренчен поглед заплахите на Питър Нокс бледнееха.

— Благодаря, че ми показва това място, Жербер — каза спокойно вещицата, без да ме пуска. — Прав си, тук няма да ме безпокоят.

— Удоволствието е изцяло мое, Сату. Може ли да я разгледам? — попита тихо Жербер, докато крачеше наляво и надясно, сякаш търсеше точката с най-добра видимост. — След като е била с Дьо Клермон, трудно е да се определи къде започва нейната миризма и свършва неговата.

Похитителката ми го изгледа смразяващо при споменаването на Матю.

— Даяна Бишъп вече е под моя опека. Вече не се нуждаем от присъствието ти.

Жербер не сваляше поглед от мен, докато ме приближаваше с малки, премерени крачки. Нарочната му мудност само го правеше да изглежда още по-заплашителен.

— Странна книга, а, Даяна? Преди хиляда години я взех от магьосник в Толедо. Когато я донесох във Франция, вече бе омагьосана.

— Въпреки познанията ти за магиите не си успял да разгадаеш тайната ѝ. — Презрението в гласа на вещицата беше очевидно. — Ръкописът и сега си остава все така омагьосан. Остави го на нас.

Той не спираше да се приближава.

— Името на моята вещица приличаше на твоето, казваше се Меридиана. Не пожела, разбира се, да ми помогне да разгадаем тайните на ръкописа. Но кръвта ми я зароби. — Беше вече достатъчно близо и усещах хладината, която се излъчваше от тялото му. — Всеки път, когато пиех от нея, в мен преминаваха прозрения за магиите ѝ и фрагменти от познанията ѝ. Но бяха неясни и това ме вбесяваше. Трябваше да пия още и още. Тя отпадна и стана лесна за манипулиране. — Пръстът на Жербер докосна лицето ми. — Очите на Меридиана бяха като твоите. Какво видя, Даяна? Би ли го споделила?

— Достатъчно, Жербер — предупреди го Сату, а Доменико изръмжа.

— Не си въобразявай, че това е последният път, в който се срещаме, Даяна. Първо ще те погнат вещиците, след това Паството ще реши как да постъпи с теб. — Очите на Жербер се впиха в моите и пръстът му се плъзна надолу по бузата ми, сякаш ме галеше. — След това ще си моя. Но засега — той се поклони леко към Сату — е твоя.

Вампирите се отдръпнаха. Доменико погледна назад, не му се тръгваше. Сату изчака с празен поглед, докато ударът на метал в дърво показа, че двамата са се махнали от замъка. Сините ѝ очи веднага се оживиха и тя ги обърна към мен. С едно щракване на пръстите развали магията, която не ми позволяваше да говоря.

— Коя си ти? — попитах дрезгаво, когато отново си върнах речта.

— Казвам се Сату Ярвинен — представи се тя, докато бавно обикаляше около мен, опънала ръка зад себе си. Врълхлетя ме спомен за друга ръка, която се движеше по същия начин. Веднъж Сара крачеше така в задния двор в Мадисън, когато се опитваше да сложи каишка на изгубено куче, но ръцете в спомена ми не бяха нейни.

Дарбите на Сара бяха нищо в сравнение със силата на тази вещица. Стана ми ясно колко е способна още като я видях как лети. Но също така бе изкусна с магиите. В момента ме оплиташе в магически паяжини, без дори да произнесе и една дума. И последната ми надежда за лесно бягство се стопи.

— Защо ме отвлече? — попитах, в опит да я разсея.

— Мъчехме се да ти покажем колко е опасен Клермон. Не искахме да стигаме чак до магии, но ти не се вслуша. — Думите на Сату бяха сърдечни, гласът ѝ бе добронамерен. — Не пожела да дойдеш при нас на Мабон, пренебрегна Питър Нокс. А онзи вампир с всеки изминал ден все повече се приближаваше до теб. Но сега си на сигурно място далеч от него.

Всичките ми инстинкти ме предупреждаваха, че съм в опасност.

— Вината не е твоя — продължи Сату, като ме докосна леко по рамото. Кожата ми започна да пари, а тя се усмихна. — Вампирите са такива съблазнители, такива чаровници. Той те манипулира, точно както Жербер си е играл с Меридиана. Не те виним за това, Даяна. В детството не са те обучавали, няма как да видиш истинската му същност.

— Матю не ме манипулира — настоях аз. Нямах представа какво точно има предвид с тези думи, но от нейната уста прозвуча страшно.

— Сигурна ли си? — попита тя внимателно. — И никога не си опитвала и капка от кръвта му?

— Разбира се, че не! — Може в детството си да не съм била обучавана на магии, но не бях пълна идиотка. Вампирската кръв беше

силна, можеше да ти промени живота.

— И не си спомняш да си вкусвала нещо много солено? Да си изпитала необичайна умора? Да си заспивала дълбоко, докато той е бил край теб, макар да не си искала?

В самолета за Франция Матю бе докоснал пръсти до устните си и след това ги бе допрял до моята уста. Бяха солени. И следващото нещо, което си спомнях, е как кацнахме във Франция. Вече не бях толкова сигурна.

— Разбирам. Значи все пак ти е дал от кръвта си. — Сату поклати глава. — Това не е никак хубаво, Даяна. Подозирахме, че е така, след като той те проследи до колежа на Мабон и се покатери през прозореца ти.

— Какви ги приказваш? — Вледених се от изненада. Матю никога не би ми дал от кръвта си. Нито би нарушил неприкосновеността ми. Ако е извършил някои от нещата, които тя казваше, сигурно е имало причина и той щеше да ми обясни.

— Вечерта, когато се запознахте, Клермон те проследи до жилището ти. Пропълзя през отворения прозорец и остана в квартирата ти часове. Не се ли събуди? Ако не, може да ти е дал от кръвта си, за да те държи заспала. Как иначе да го обясним?

В устата си тогава усещах силен вкус на карамфил. Затворих очи, за да прогоня спомена и болката, която ме връхлетя заедно с него.

— Вашата връзка не е нищо друго, освен голяма измама, Даяна. Матю Клермон винаги е искал само едно: изгубения ръкопис. Всичките му действия, всяка лъжа, която е изрекъл, са средство за постигане на тази цел.

— Не. — Не беше възможно. Не може да ме е лъгал последната нощ. Не и когато бяхме в прегръдките си.

— Да. Съжалявам, че трябва да ти кажа тези неща, но ти не ни остави друг избор. Опитахме се да ви разделим, но ти си голям инат.

Точно като баща ми, помислих си аз. Присвих очи.

— Откъде да съм сигурна, че не ме лъжеш?

— Една вещица не може да излъже друга. Ние сме сестри, в края на краищата.

— Сестри? — възкликнах недоверчиво. Подозренията ми се засилваха. — Ти си същата като Джилиан. Правиш ми се на сестра, за да събереш информация, и се опитваш да ме настроиш срещу Матю.

— Значи знаеш за Джилиан — отбеляза Сату със съжаление.

— Знам, че ме следеше.

— А знаеш ли, че е мъртва? — Изведнъж гласът на Сату стана недружелюбен.

— Какво? — Сякаш земята под краката ми се залюля и аз се плъзнах по нея.

— Клермон я уби. Затова избяга толкова бързо от Оксфорд. Още една невинна жертва, която не успяхме да скрием от пресата. Какви точно бяха заглавията? А, да! „Млада американска изследователка умира в чужбина, докато прави проучване“. — Устата на Сату се изкриви в злобна усмивка.

— Не. — Поклатих глава. — Матю не би я убил.

— Уверявам те, че го направи. Но преди това я разпита, разбира се. Очевидно вампирите така и не са разбрали, че е безпредметно да убиват посредника.

— Снимката на родителите ми. — Матю би убил този, който ми я изпрати.

— Много глупаво от страна на Питър да ти я прати и много лекомислено да накара Джилиан да я донесе в колежа ти — продължи Сату. — Но Клермон е прекалено умен и не оставя следи. Направи го да изглежда като самоубийство и остави трупа ѝ като предупреждение срещу вратата на Питър в хотел „Рандолф“.

Джилиан Чембърлейн не ми беше приятелка, но мисълта, че никога повече няма да я видя надвесена над покрит със стъкло папирус, ме разтресе повече, отколкото бих предположила.

И точно Матю я бе убил. В главата ми настъпи хаос. Как може да ми казва, че ме обича, а в същото време да крие такива неща от мен? Тайните бяха едно нещо, но убийството, дори като отмъщение и отвръщане на удара, съвсем друго. Все ме предупреждаваше, че не може да му се има доверие. Аз не обръщах внимание и пусках думите му покрай ушите си. Дали това не е било част от плана му, друга стратегия да ме примами да му вярвам?

— Трябва да ми позволиш да ти помогна. — Тонът на Сату отново бе станал дружелюбен. — Всичко това отиде прекалено далеч и ти си в ужасна опасност. Мога да ти покажа как да използваш способностите си. Така ще можеш да се защитиш от Клермон и другите вампири като Доменико и Жербер. Някой ден ще станеш

страхотна вещица, точно като майка си. Довери ми се, Даяна. Ние сме едно семейство.

— Семейство — повторих като в транс.

— Майка ти и баща ти не биха искали да попаднеш в лапите на вампир — продължи да ми обяснява тя, все едно бях дете. — Те знаеха колко е важно да се запазят връзките между вещиците.

— Какво каза? — Мислите ми вече не бяха хаотични. Съзнанието ми бе съвсем бистро и цялата бях изтръпнала, сякаш хиляди вещици се взираха в мен. Нещо ми убягваше, нещо, свързано с родителите ми, което изобличаваше Сату като лъжкиня.

Чух странен звук. Беше като съскане и скърцане, все едно въжета стържеха в камък. Погледнах надолу и видях дебели кафяви корени да се стелят по земята. Пълзяха към мен.

Сату не ги забелязваше.

— Родителите ти биха искали да си достойна за отговорностите си като истинска вещица от семейство Бишъп.

— Родителите ми? — Откъснах очи от земята и се опитах да се съсредоточа върху думите на Сату.

— Дължиш на мен и посестримите си вещици лоялност и преданост, а не на Матю Клермон. Спомни си за майка си и баща си. Помисли какво би им причинила тази връзка, ако знаеха за нея.

По гръбнака ми премина ледена тръпка на предчувствие и всичките ми инстинкти ми подсказваха, че тази вещица е опасна. Корените вече бяха стигнали до стъпалата ми. Сякаш усетиха тревогата ми и рязко смениха посоката. Забиха се в калдъръма от двете ми страни и се сплетоха в здрава, невидима мрежа под замъка.

— Джилиан ми каза, че родителите ми са убити от вещици — казах аз. — Би ли го отрекла? Каж ми истината за случилото се в Нигерия.

Сату мълчеше. Това бе като признание.

— Точно както си мислех — промълвих горчиво.

Леко мръдване на китката ѝ ме просна по гръб на земята. Краката ми полетяха във въздуха, а след това невидима ръка ме издърпа по гладката повърхност на ледения вътрешен двор и ме вкара в тясно пространство с високи прозорци и само частично оцелял покрив.

Гърбът ми бе наранен от влаченето по каменните плочи на старата зала на замъка. Но по-лошото беше, че неопитната ми съпротива срещу магиите на Сату се оказваше безполезна. Изабо беше права. Незнанието ми какво представлявам и как да се защитавам ме бе вкарало в сериозна беда.

— Отново отказваш да се вслушаш в разума. Не искам да те наранявам, Даяна, но ще се наложи да го направя, ако това е единственият начин да те накарам да осъзнаеш сериозността на ситуацията. Трябва да се откажеш от Матю Клермон и да ни покажеш какво да направим, за да се сдобием с ръкописа.

— Никога няма да се откажа от съпруга си, нито ще ви помогна да вземете ръкописа. Той не ви принадлежи.

Заради последните ми думи бях наказана с усещането, че главата ми се сцепва на две. Въздухът затрепери от смразяващ кръвта писък. Последва го какофония от ужасяващи звуци. Те ми причиниха такава болка, че паднах на колене и скрих глава в ръцете си.

Сату присви очи и те заприличаха на цепки. Озовах се отново по гръб върху студените камъни.

— Не ни принадлежи? Осмеляваш се да се смяташ за вещица, след като току-що си станала от леглото на вампир?

— Аз наистина съм вещица — отвърнах рязко, учудена колко ме заболя от забележката ѝ.

— Ти си позор за вещиците, също като Стивън — просъска Сату. — Инат, конфликтна и независима. И пълна с тайни.

— Точно така, Сату. Метнала съм се на баща си. Той не би ти казал нищо. Аз също няма да го направя.

— Напротив. Вампирите изтръгват тайните от вещиците капка по капка. — И за да ми покаже какво има предвид, Сату щракна с пръсти към дясната ми ръка. Някога друга вещица бе щракнала така с пръсти към порязаното на коляното ми и бе затворила раната по-бързо от превръзка. Но този път невидим нож проряза кожата ми. От среза потече кръв. Сату гледаше като хипнотизирана кръвоизлива.

Покрих порязаното с длан и го притиснах. Болеше ме учудващо много и започна да ме обхваща паника.

„Не — каза познат глас. — Не бива да се поддаваш на болката.“
Опитах се да се овладея.

— Като вещица имам много начини да разбера какво криеш. Ще те отворя, Даяна, и ще намеря всяка тайна вътре в теб — обеща ми Сату. — Тогава да те видим какъв си инат.

Кръвта сякаш се дръпна от главата ми и ми се зави свят. Познатият глас привлече отново вниманието ми, като прошепна моето име: „От кого крием тайните си, Даяна?“.

„От всички“, отвърнах аз наум веднага, сякаш хиляди пъти бях отговаряла на този въпрос. Далеч по-здрави врати се затвориха зад слабата защита, която преди ми бе достатъчна, за да държа любопитните вещици далеч от мислите ми.

Сату се усмихна, очите ѝ проблеснаха, когато усети новата бариера, която пуснах.

— Вече разгадах една тайна. Да видим с какво друго си имаме работа, освен със способността ти да си пазиш съзнанието.

Вещицата промълви нещо и тялото ми се завъртя, а след това падна по очи на земята. Ударът ми изкара въздуха. Наредени в кръг зелени отровни пламъци изскочиха от студените камъни.

Нещо нагорещено опари гърба ми. Стрелна се от рамо до рамо като комета, спусна се към кръста ми и отново запълзя нагоре. Магията на Сату ме държеше здраво, не ми позволяваше да мръдна. Болката бе неопишуема, но преди мракът да ме погълне и спаси, вещицата свали магията. Когато мракът избледня, болката отново се появи.

Чак тогава осъзнах, че тя ме отваря, точно както бе обещала. Повдигна ми се. Чертаеше магически кръг върху мен.

„Трябва да си много, много смела.“

През мъглата, в която ме хвърли болката, проследих виещите се корени, покриващи пода на залата, които ме водеха към познатия глас. Край кръга от зелени пламъци, под ябълково дърво седеше майка ми.

— Мамо! — извиках тихо и протегнах ръка към нея. Но магията на Сату ме държеше здраво.

Очите на майка ми бяха по-тъмни, отколкото ги помнех, но със същата форма като моите. Те не ме изпусаха от поглед. Постави призрачния си пръст пред устните си, за да ме накара да млъкна. С последни сили кимнах, за да ѝ покажа, че я виждам. Последната ми ясна мисъл беше за Матю.

След това нямаше нищо друго, освен болка и страх, както и неясен копнеж да затворя очи и да заспя завинаги.

Сигурно бяха минали много часове, преди Сату да ме захвърли ядосано през стаята. Гърбът ми пламтеше от магията ѝ, а тя непрекъснато отваряше раната на ръката ми. В някакъв момент ме увеси с главата надолу за глезена, за да сломи съпротивата ми, и започна да ме дразни, че не мога да полетя и да избягам. Въпреки усилията си не успя да разгадае тайните ми.

Изрева гневно и ниските ѝ обувки затракаха по каменните плочи. Започна да крачи напред-назад и да се опитва да измисли нови начини да ме измъчва. Надигнах се на лакът и се опитах да предвидя следващия ѝ ход.

„Дръж се. Бъди смела.“ Майка ми все още седеше под ябълковото дърво, по лицето ѝ блестяха сълзи. Спомних си как Изабо каза на Март, че имам повече кураж, отколкото е предполагала, как Матю ми прошепна „моето смело момиче“ в ухото. Събрах сили да се усмихна, не исках майка ми да плаче. Но усмивката ми само още повече разгневи Сату.

— Защо не използваш дарбата си, за да се защитиш? Знам, че можеш! — изрева тя. Скръсти ръце на гърдите си, след това ги разпери и започна да мърмори нещо. Свих се на кълбо около силната болка в корема. Това ми напомни за изкорменото тяло на баща ми, за извадените му вътрешности, които лежах до трупа му.

„Това следва.“ Странно, но знанието ми донесе облекчение.

Следващите думи на Сату ме тласнаха по пода на порутената зала. Напразно протягах ръце над главата си в опит да намаля скоростта, с която се пързях по неравните камъни и издадените коренища. Свих пръсти, сякаш можех да се пресегна до Оверн и да се хвана за Матю.

Трупът на майка ми бе изглеждал точно така в средата на магическия кръг в Нигерия. Издишах рязко и извиках.

„Даяна, послушай ме. Ще се почувстваш напълно сама.“ Майка ми говореше и като чух гласа ѝ, отново се превърнах в дете. Седях на люлката, закачена на ябълковото дърво в задния двор на къщата ни в Кембридж в един далечен августовски следобед. Миришеше на окосена трева, на свежо и зелено, долавях и аромата на лилии от майка ми. „Можеш ли да продължиш да бъдеш смела, докато се чувстваш напълно сама? Би ли го направила заради мен?“

Но този път не усещах лекия августовски бриз по кожата си. Твърдият камък одра бузата ми, когато се опитах да кимна в отговор.

Сату ме преобърна и острите камъни се врязаха в гърба ми.

— Не искаме да правим това, сестро — каза тя със съжаление. — Но се налага. Когато забравиш Клермон, ще ме разбереш и ще ми простиш.

Изключено, помислих си. Ако той не те убие, духът ми ще те преследва до края на живота ти, след като си отида.

Сату прошепна няколко думи и ме вдигна във въздуха, за да ме изстреля с добре премерени тласъци извън залата и над стълбище, което се виеше надолу към дълбините на замъка. Повлече ме през древните подземия на сградата. Нещо шумолеше след мен и аз извих шия, за да видя какво.

Бяха призраци. Десетки призраци се носеха след нас в погребална процесия, лицата им бяха тъжни и уплашени. Въпреки огромните си способности, Сату не можеше да види мъртвите край нас, точно както не бе забелязала и майка ми.

Вещицата се опитваше да вдигне тежък дървен капак на пода. Затворих очи и се приготвих да полетя надолу. Но Сату ме сграбчи за косата и наведе лицето ми над тъмната дупка. Надигна се отровна миризма на смърт и призраците станаха неспокойни и започнаха да стенат.

— Знаеш ли какво е това, Даяна?

Свих се и поклатих глава, бях прекалено изтощена и уплашена, за да говоря.

— Това е шахта. — Призраците повториха думата. Дребна женица с набръчкано от възрастта лице заплака. — Шахтите са за хора, които трябва да бъдат забравени. Хвърлените в тях първо полудяват, а след това умират от глад, ако изобщо преживеят падането. Надолу е много дълбоко. Никой не може да излезе без помощ отгоре, а тази помощ никога не идва.

Призрак на млад мъж с голяма рана на гърдите кимна в знак на съгласие с думите на Сату. „Не падай, момиче“, каза той с тъжен глас.

— Но ние няма да те забравим. Отивам за подкрепление. Може да се инатиш пред една от вещиците от Паството, но не и пред всичките три. И с майка ти и баща ти така се оказа. — Тя ме хвана по здраво и двете полетяхме двайсет метра надолу към дъното на

шахтата. Цветът на каменните стени се сменяше колкото по-дълбоко се спускахме.

— Моля те — промълвих, когато тя ме пусна на пода. — Не ме оставяй тук. Нямам никакви тайни. Не знам как да използвам магическите си способности, нито как да взема отново ръкописа.

— Ти си дъщеря на Ребека Бишъп — изтъкна Сату. — Имаш магическа сила, усещам я. И ние ще се погрижим тя да се прояви. Ако майка ти бе оставена тук, тя просто щеше да излети. — Сату погледна в тъмнината над нас, след това към глезена ми. — Но ти не си дъщеря на майка си, нали? Не и когато става въпрос за важните неща.

Вещицата сви колене, вдигна ръце и се отблъсна с лекота от пода на шахтата. Издигна се във въздуха и се превърна в размазано синьо-бяло петно, после изчезна. Високо над мен се затвори дървен капак.

Матю никога нямаше да ме намери тук. Всяка следа от мен вече бе изчезнала, миризмата ми бе пръсната в четирите посоки на света. Единственият начин да изляза, освен Сату, Питър Нокс или някоя непозната вещица да ме измъкне, беше сама да измисля как.

Пренесох тежестта си върху единия крак, свих колене, вдигнах ръце и се отблъснах както бе направила Сату. Нищо не се случи. Затворих очи и се опитах да си спомня как се чувствах, когато танцувах в салона, надявах се, че това ще ме накара отново да полетя. Но така само се сетих отново за Матю и тайните, които той криеше от мен. Заплаках и когато застоялият въздух в шахтата напълни дробовете ми, така се закашлях, че паднах на колене.

Поспах малко, но ми беше трудно да не обръщам внимание на призраците, които започнаха да си бърбят. Поне те ми носеха малко светлина в мрака. Всеки път, когато се местеха, във въздуха се появяваше светеща линия, която показваше посоката им на движение. Млада жена в мръсни дрипи седеше насреща ми, тананикаше си тихичко и се взираше в мен с празни очи. В средата на шахтата монах, рицар в пълни доспехи и мускетар надничаха в още по-дълбока дупка, от която се излъчваше такова усещане за загуба, че не смеех да я приближа. Монахът си мърмореше някаква заупокойна молитва под носа, а мускетарят непрекъснато бъркаше в ямата, сякаш търсеше нещо загубено.

Потъвах в забрава, губех битката със страха, болката и студа. Съсредоточих се и си спомних последните пасажи от „Аурога

Consurgens“, които бях прочела. Повторих ги на глас, надявах се да ми помогнат да не загубя разсъдъка си.

— „Аз измислям стихииите и ги карам да живеят в хармония — промълвих през стиснатите си устни. — Аз правя влажното отново сухо, и сухото — влажно. Аз правя твърдото меко и смекчавам твърдото. Аз съм краят, затова моята любима е началото. Аз съдържам в себе си цялото сътворение и всичкото познание е скрито в мен.“

Нещо проблесна на близката стена. Още един призрак, дошъл да ме поздрави, но аз затворих очи, бях прекалено уморена и не ми пукаше. Продължих да рецитирам.

— „Кой ще се осмели да ме раздели от моята любима? Никой, защото нашата любов е категорична като смъртта.“

Майка ми ме прекъсна: „Няма ли да се опиташ да поспиш, малка вещице?“

Зад затворените си клепачи видях таванската си стая в Мадисън. Беше само няколко дни преди последното пътуване на родителите ми до Африка. Бяха ме завели при Сара, тя трябваше да се грижи за мен, докато ги няма.

— Не ми се спи — отвърнах. Хленчех като капризно дете. Отворих очи. Призраците се скупчваха към блясъка в сянката вдясно от мен.

Там седеше майка ми, облегната на влажната каменна стена на шахтата. Беше разтворила ръце. Приблжих се към нея и затаих дъх от страх да не изчезне. Тя се усмихна подканящо, тъмните ѝ очи блестяха, защото се бяха налели със сълзи. Призрачните ръце и пръсти на майка ми се раздвижиха, когато се сгуших в познатото ѝ тяло.

„Да ти разкажа ли приказка?“

— Твоите ръце видях, когато Сату ми правеше магия, нали?

Смехът, с който ми отговори, притъпи болката от студените камъни под мен.

„Ти беше много смела.“

— Толкова съм уморена — въздъгнах.

„Тогава е време за приказката. Имало едно време — започна тя — една малка вещица на име Даяна. Когато била много малка, нейната фея-кръстница я овързала в панделки във всички цветове на дъгата.“

Помнех тази приказка от детството си, тогава носех пижама в лилаво и розово и косата ми бе сплетена на две дълги плитки, стигащи

до кръста ми. Спомени нахлуха в онези части на съзнанието ми, които стояха празни и неизползвани след смъртта на родителите ми.

— Защо феята кръстница я овързала така? — попитах с детски глас.

„Защото Даяна обичала да прави магии и била много добра в това. Но нейната кръстница знаела, че другите вещици ще завидят на способностите ѝ. Когато си готова — казала ѝ кръстницата, — ще махнеш тези панделки. Дотогава няма да можеш да летиш и да правиш заклинания.“

— Не е честно — протестирах, както обичат да правят седемгодишните. — Да накаже другите вещици, не мен.

„Няма нищо честно на този свят, нали?“, каза майка ми.

Поклатих мрачно глава.

„Колкото и да опитвала, Даяна не можела да свали панделките. С времето ги забравила. И се отучила да прави магии.“

— Никога няма да се отуча да правя магии — настоявах аз.

Майка ми се намръщи.

„Но точно така се случи“, прошепна ми тя нежно. Приказката ѝ продължаваше. „Един ден, дълго след това, Даяна срещнала красив принц, който живеел в сенките между залеза на слънцето и изгрева на луната.“

Това бе любимата ми част. Спомени за други вечери нахлуха в ума ми. Понякога я питах за името му, друг път заявявах, че не ме интересува някакъв си глупав принц. Но най-вече се чудех защо някой ще иска да бъде с безполезна вещица.

„Принцът обичал Даяна, въпреки че тя не можела да лети. Той виждал панделките, с които била овързана, макар никой друг да не можел. Чудел се какво ли е предназначението им и какво ще се случи, ако вещицата ги махне. Но смятал, че ще е нелюбезно да ги споменава, защото тя може да се срамува от тях.“ Кимнах със седемгодишната си глава, впечатлена от загрижеността на принца, а главата ми на възрастна също се помръдна до каменната стена. „Обаче не спирал да се чуди защо една вещица ще отказва да лети, след като може.“

„Тогава — продължи майка ми и ме погали по косата, — в града дошли три вещици. Те също виждали панделките и подозирали, че Даяна е по-силна вещица от тях. Затова я отвели в мрачен замък. Но панделките не помръдвали, макар вещиците да ги дърпали с всички

сили. Заклучили я в тъмна стая с надеждата тя така да се уплаши, че сама да си свали панделките.“

— Даяна сама ли била?

„Напълно сама“, потвърди, майка ми.

— Тази приказка не ми харесва — оплаках се аз.

„Искаш ли да поспиш?“

Придърпах завивките си от детството, юрган на кръпки в ярки цветове, който Сара ми бе купила от магазин в Сиракюз преди да дойда, и се плъзнах на пода на шахтата. Майка ми ме зави и ме придърпа от камъните.

— Мамо?

„Да, Даяна?“

— Направих каквото ми каза. Опазих тайната от всички.

„Знам, че е било трудно.“

— Имаш ли тайни? — Представих си как тичам като сърна през полето, а майка ми ме гони.

„Разбира се“, каза тя, щракна с пръсти и аз се издигнах във въздуха и паднах в прегръдките ѝ.

— Ще ми ги кажеш ли?

„Да.“ Устата ѝ бе толкова близо до ухото ми, че дъхът ѝ ме гъделичкаше. „Ти. Ти си най-голямата ми тайна.“

— Но аз съм тук! — извиках. Изтръгнах се от нея и хукнах към ябълковото дърво. — Как може да съм тайна, щом съм тук?

Майка ми сложи пръсти пред устните си и се усмихна.

„Магия.“

30.

— Къде е тя? — Матю хвърли ключовете от рейнджровъра на масата.

— Ще я намерим, Матю. — Изабо се опитваше да остане спокойна заради сина си, но вече бяха минали почти десет часа, откакто намериха нахапаната ябълка до засаден със седефчета участък в градината. Оттогава двамата претърсваха околностите, методично обхождаха участъците, които Матю бе очертал на картата.

Въпреки усилията им от Даяна нямаше и следа, не усещаха и миризмата ѝ. Тя просто се бе изпарила във въздуха.

— Сигурно я е отвлякла вещица. — Матю прокара пръсти през косата си. — Казах ѝ, че е в безопасност зад стените на замъка. Не съм и помислял, че вещиците ще се осмелят да влязат тук.

Майка му стисна устни. Фактът, че вещици са отвлекли Даяна, никак не я изненадваше.

Матю раздаваше заповеди като генерал на бойно поле.

— Пак ще излезем. Ще отида с колата до Бриуд. Изабо, мини през Обюсон и Лимузен. Март, ти остани тук, в случай че се върне или някой се обади с новини.

Изабо знаеше, че никой няма да се обади. Ако Даяна имаше достъп до телефон, вече да е позвънила. И макар че любимата стратегия на Матю бе да елиминира препятствията, докато достигне целта, това невинаги бе най-правилният начин за действие.

— Трябва да изчакаме, Матю.

— Да чакаме? — изръмжа той. — Какво?

— Болдуин. Той беше в Лондон, тръгнал е преди час.

— Как можа да му кажеш, Изабо? — Матю знаеше от опит, че по-големият му брат обичаше унищожението. В това най го биваше. През годините се бе занимавал с физическо, психологическо, а напоследък и с финансово унищожение, особено след като разбра, че да унищожих стандарта на живот на хората е почти толкова вълнуващо, колкото да изравниш някое село със земята.

— Когато видях, че я няма в конюшните и в гората, почувствах, че е настъпил мигът. Болдуин се справя по-успешно от теб, Матю. Той може да намери всичко.

— Да, Болдуин винаги е бил добър в преследването на жертвите. Но сега намирането на съпругата ми е само първата ми задача. След това трябва да се погрижа да не я нападне. — Матю взе ключовете си. — Ти чакай Болдуин. Аз ще изляза сам.

— След като той разбере, че Даяна ти принадлежи, няма да я нарани. Болдуин е главата на семейството. И тъй като това е семеен проблем, той трябва да бъде уведомен.

Думите на Изабо му се сториха странни. Тя знаеше колко е недоверчив към по-големия си брат. Матю сви рамене.

— Те са влезли в дома ти, маман. Това е обида за теб. Щом искаш да намесиш и Болдуин, твоя работа.

— Обадих му се заради Даяна, не заради себе си. Не бива да я оставяме в ръцете на вещиците, Матю, макар самата тя да е вещица.

Матю вдигна нос, бе доловил нова миризма.

— Болдуин — обяви ненужно Изабо и зелените ѝ очи светнаха.

Над тях се трясна тежка врата, чуха се гневни стъпки. Матю подуши въздуха, а Март извъртя очи към тавана.

— Тук долу сме — каза тихо Изабо. Дори и във време на криза тя не повишаваше глас. В края на краищата, те бяха вампири, нямаше нужда от истерии.

Болдуин Монклер, както бе известен на финансовите пазари, закричи по коридора на долния етаж. Косата му с цвят на мед заискри под електрическото осветление. Мускулите му потрепваха, имаше инстинктите на роден атлет. От дете се бе научил да върти меч, беше внушителен още преди да стане вампир, а след прераждането малцина се осмеляваха да се изпречат на пътя му. Средният от тримата синове на Филип дьо Клермон бе превърнат във вампир по римско време и беше любимец на баща си. Двамата бяха от едно и също тесто — обичаха войната, жените и виното, в този ред. Въпреки бохемския им характер, тези, които се изправяха в битки срещу тях, рядко оживяваха, за да разказват преживяното.

Сега той насочи гнева си срещу Матю. Двамата не се харесаха от първия миг, в който се бяха видели. Бяха толкова различни, че дори Филип се бе отказал от идеята, че могат някога да бъдат приятели.

Ноздрите му се разшириха, когато долови миризмата на брат си на канела и карамфил.

— Къде, по дяволите, си, Матю? — Дълбокият му глас отекна в каменните стени и разтрепери стъклата на прозорците.

Матю се изпречи на пътя на брат си.

— Тук, Болдуин.

Болдуин го хвана за гърлото, още преди да довърши изречението. Главите им се приближиха, едната тъмнокоса, а другата светлокоса. Оттеглиха се към далечния ъгъл на коридора. Матю бе стоварен върху дървена врата, която се разби под тежестта му.

— Как можа да се събереш с вещица, като знаеш какво причиниха те на баща ни?

— Тя дори не е била родена, когато той беше пленен. — Гласът на Матю едвам се процеждаше през силната хватка на брат му, но той не показваше страх.

— Тя е вещица — изсъска Болдуин. — Всички те са отговорни. Знаеха как нацистите го измъчват и не направиха нищо, за да ги спрат.

— Болдуин. — Резкият глас на Изабо привлече вниманието му. — Филип остави ясни указания да не търсим отмъщение, ако бъде убит. — И макар да бе повтаряла много пъти това на средния си син, то не намаляваше гнева му.

— Вещиците помогнаха на онези зверове да пленят Филип. След като попадна в лапите на нацистите, те го подложиха на експерименти, за да разберат колко мъчения може да понесе вампирското тяло, преди да умре. А магиите на вещиците ни вързаха ръцете и ние не можахме да го намерим и да го освободим.

— Не успяха да унищожат тялото му, но разрушиха душата му — каза Матю с кух глас. — За бога, Болдуин, могат да направят същото и с Даяна.

Матю знаеше, че тя може да се възстанови, ако вещиците я наранят физически. Но никога няма да бъде същата, ако пречупят духа ѝ. Затвори очи пред болезнената мисъл, че Даяна може да престане да бъде онова своеволно упорито същество.

— Е, и? — Болдуин хвърли отворен брат си на пода и се хвърли върху него.

Меден чайник с големината на тимпан се удари в стената. И двамата братя скочиха на крака.

Март стоеше, подпряла деформираните си от артрит ръце на едрия си ханш, и ги гледаше унищожително.

— Тя му е съпруга — съобщи на Болдуин.

— Ти си се чифтосал с нея? — Болдуин не можеше да повярва.

— Даяна вече е част от семейството — заяви Изабо. — С Март я приехме. Ти трябва да направиш същото.

— Никога — каза той тихо. — Някоя вещица няма да стане част от семейство Дьо Клермон, нито ще е добре дошла в този дом. Чифтосването е мощен инстинкт, но не може да надвие смъртта. Ако вещиците не убият тази Бишъп, аз ще го направя.

Матю се стрелна към шията на брат си. Чу се звук от разкъсване на плът, след това Болдуин се дръпна назад и се сви.

— Ти ме ухапа!

— Ако още веднъж заплашиш съпругата ми, ще направя и нещо повече. — Матю дишаше тежко и очите му гледаха хищнически.

— Достатъчно! — наруши тишината Изабо. — Вече загубих съпруг, дъщеря и двама синове. Няма да ви позволя да се хванете за гушите. Нито ще оставя вещиците да отвличат някого от дома ми без мое разрешение. — Последните думи направо ги просъска. — И няма да стоя тук и да споря, докато съпругата на сина ми е в ръцете на враговете ми.

— През 1944 година ти настояваше, че ако се опълчим срещу вещиците, няма да постигнем нищо — сопна ѝ се Болдуин и изгледа зверски брат си.

— Този път е различно — каза напрегнато Матю.

— О, този път е различно, няма да ти противореча. Рискуваш намесата на Паството в семейните ни дела, само и само да вкараш вещица в леглото си.

— Тогава не ти трябваше да вземеш решението за открита конфронтация с вещиците. Това решение принадлежеше на баща ви и той категорично забрани удължаване на световната война. — Изабо застана зад Болдуин и го изчака да се обърне с лице към нея. — Трябва да забравиш. Пълномощията за наказание на зверствата бяха предадени в ръцете на човешките същества.

Болдуин я изгледа кисело.

— Доколкото си спомням, ти взе нещата в собствените си ръце, Изабо. На колко нацисти изпи кръвта, преди да се укротиш? — Думите

му бяха непростими, но той не се побоя да прекрачи границите на приличието.

— Колкото до Даяна — продължи невъзмутимо Изабо, макар очите ѝ да проблеснаха предупредително, — ако баща ти беше жив, Луций Сижерик Беноа Кристоф Болдуин дьо Клермон, щеше да тръгне да я търси, независимо дали е вещица или не. Щеше да се срамува от теб, задето вместо това се опитваш да уреждаш стари сметки с брат си. — Всяко едно от имената, които Филип му бе дал през годините, прозвуча като плесница, която караше Болдуин да се свива.

Той издиша бавно през носа си.

— Благодаря за съвета, Изабо, както и за урока по история. А сега, за щастие, решението е моя отговорност. Матю няма повече да се забавлява с това момиче. Край на дискусиата. — Почувства се по-добре, след като упражни властта си. Обърна се и понечи да напусне Сет-Тур.

— Тогава не ми оставяш друг избор — спряха го думите на Матю.

— Избор? — изсумтя Болдуин. — Ще правиш каквото ти казвам.

— Може и да не съм глава на семейството, но това вече не е семеен проблем. — Матю най-накрая бе проумял смисъла на предишните думи на Изабо.

— Добре. — Болдуин сви рамене. — Щом искаш, върви на глупавия си кръстоносен поход. Намери своята вещица. Вземи и Март, тя, изглежда, си пада по нея също като теб. Твоя работа, щом предпочиташ да дразниш вещиците и да си навлечеш гнева на Паството. И за да запазя семейството, те отлъчвам от него.

И отново се канеше да излезе, когато по-малкият му брат изигра своя коз.

— Освобождавам семейство Дьо Клермон от всякаква отговорност, че са приютили Даяна Бишъп. Сега за безопасността ѝ ще се погрижат Рицарите на Лазар. Правили сме го и за други хора в миналото.

Изабо се извърна, за да скрие гордостта, изписала се на лицето ѝ.

— Не говориш сериозно — просъска Болдуин. — Ако събереш братството, това ще е равносилно на обявяване на война.

— Щом решението ти е такова, знаеш какви са последствията. Мога да те убия, ако не ми се подчиниш, но нямам време. Земите и

собствеността ти са конфискувани. Напусни този дом и предай печата си. Нов френски лидер ще бъде назначен до седмица. Не подлежиш на закрила от ордена и имаш седем дни да си намериш ново място, където да живееш.

— Само се опитай да ми отнемеш Сет-Тур — изръмжа Болдуин — и ще съжаляваш.

— Сет-Тур не е твой. Той принадлежи на Рицарите на Лазар. Изабо живее в него с благословията на братството. Ще ти дам още една възможност да се включиш. — Гласът на Матю стана недвусмислено заповеднически. — Болдуин дьо Клермон, нареждам ти да изпълниш клетвата си, да влезеш в битка и да следваш моите нареждания, докато не те освободя.

Не беше произнасял или писал тези думи от дълго време, но ги помнеше идеално. Рицарите на Лазар се бяха просмукали в кръвта му, също като Даяна. Отдавна неизползвани мускули дълбоко в него се подготвяха за действие, събудиха се ръждясали дарби.

— Рицарите не се подчиняват на заповедите на лидера си заради объркана любовна история, Матю. Ние се бихме при Акра, помогнахме на еретиците албигойци да отблъснат атаките на северняците. Оцеляхме след гибелта на тамплиерите и английските попълзновения в Креси и Азенкур. Рицари на Лазар имаше на корабите, които се сражаваха срещу Отоманската империя при Лепанто и отказахме да продължим военните действия след края на Трийсетгодишната война. Целта на братството е да се грижи за оцеляването на вампирите в свят, доминиран от човешки същества.

— В началото защитавахме тези, които сами не можеха да се бранят, Болдуин. Героичната ни репутация е просто неочакван страничен продукт на тази мисия.

— Татко не биваше да ти предава управлението на ордена след смъртта си. Ти си воин и идеалист, не си пълководец. Нямах кураж да взимаш трудни решения. — Думите на Болдуин към брат му бяха презрителни, но в очите му се четеше тревога.

— Даяна дойде при мен да поиска закрила от собствените си посестрими. Ще се погрижа да я получи. Ще я закрилям, както рицарите закриляха гражданите на Йерусалим, Германия и Окситания, когато имаха нужда.

— Никой няма да ти повярва, че не е на лична основа, както не повярвах и през 1944 година. Тогава ти каза „не“.

— Сбърках.

Болдуин бе шокиран.

Матю пое дълбоко дъх.

— В миналото бихме отвърнали незабавно на подобно посегателство и изобщо нямаше да се замисляме за последствията. Но страхът от разкриването на семейните тайни и нежеланието да предизвикам гнева на Паството ме спряха. Това само окуражи враговете ни да ударят отново нашето семейство и аз няма да повторя тази грешка, когато Даяна е в опасност. Вещиците няма да се спрат пред нищо, за да разгадаят нейната дарба. Те нахлуха в дома ни и отвлякоха един от нас. Това е по-лошо от стореното с Филип. За вещиците той бе просто един вампир. Но с отвличането на Даяна отидоха прекалено далеч.

Болдуин обмисляше думите на брат си, а вълнението на Матю ставаше все по-силно.

— Даяна. — Изабо върна Болдуин към актуалната тема.

Той кимна веднъж.

— Благодаря — каза Матю. — Вещица я е грабнала от градината. Всички следи за посоката, в която са отлетели, вече бяха изчезнали, когато открихме, че я няма. — Той извади намачкана карта от джоба си. — Ето тук трябва да претърсим.

Болдуин разгледа териториите, които Изабо и брат му вече бяха проверили, и огромните участъци, които оставаха.

— И сте претърсили всичко това, откакто тя изчезна?

Матю кимна.

— Разбира се.

Болдуин не можеше да скрие раздразнението си.

— Матю, няма ли да се научиш да мислиш, преди да действаш? Покажи ми градината.

Двамата излязоха навън и оставиха Март и Изабо вътре, за да не може тяхната миризма да заглуши слабите следи, останали от Даяна. Когато затвориха вратата след себе си, Изабо започна да трепери от главата до петите.

— Това вече е прекалено, Март. Ако са я наранили...

— С теб винаги сме знаели, че такъв ден ще настъпи. — Икономката постави състрадателно ръка на рамото на господарката си, след това отиде в кухнята, като остави Изабо да седи тъжна край изгасналата камина.

В градината Болдуин насочи свръхестественото си зрение към земята, където край седефчетата лежеше нахапаната ябълка. Изабо мъдро бе настояла да оставят плода там, където го бяха намерили. Местонахождението му помагаше на Болдуин да види това, което брат му не успяваше. Стеблата на седефчетата бяха огънати и водеха към друг участък, обрасъл със стъпкани билки, после към друг.

— В каква посока е духал вятърът? — Болдуин вече бе заинтригуван.

— От запад — отвърна Матю, като се опитваше да схване логиката на брат си. Но се отказа и въздъхна притеснено. — Губим прекалено много време. Трябва да се разделим. Така ще прегледаме по-голяма територия. Отново ще мина през пещерите.

— Тя не е в пещера — каза Болдуин, изправи се и изтри миризмата на билките от ръцете си. — Вампирите обичат пещерите, но не и вещиците. Освен това са отлетели на юг.

— На юг ли? Там няма нищо.

— Вече не — съгласи се Болдуин. — Но трябва да е имало нещо, иначе вещицата нямаше да тръгне в тази посока. Ще питаме Изабо.

Една от причините за дълголетието на семейство Дьо Клермон бе, че всеки негов член проявяваше различни качества във време на криза. Филип бе лидерът, харизматична фигура, която можеше да убеди вампири и хора, а понякога и демони, да се бият за обща кауза. Брат им Юг бе дипломатът, който караше воюващи страни да седат на масата за преговори и да решават и най-жестоките конфликти. Годфроа, най-младият от синовете на Филип, беше тяхната съвест, показваше им моралните измерения на всяко решение. Болдуин владееше бойните стратегии, острият му ум бързо анализираше всеки план и откриваше грешките и слабостите му. Луиза вършеше работа като примамка или като шпионин, в зависимост от ситуацията.

Странно, но Матю бе най-свирепият воин на семейството. Първите му приключения с меча вбесяваха баща му заради липсата на дисциплина. Но той се бе променил. Сега всеки път, когато хващаше

оръжие, нещо в него изстиваше и той се биеше с такава целенасоченост, че бе практически непобедим.

И разбира се, Изабо. Всички я подценяваха, с изключение на Филип, който я наричаше „генерала“ или „моето тайно оръжие“. Не пропускаше и най-малката подробност и имаше по-силна памет и от Мнемозина.

Братята се върнаха в замъка. Болдуин повика Изабо и тръгна към кухнята. Там взе шепа брашно от една купа и го посипа по работната маса на Март. Нарисува очертанията на Оверн в белия прах и заби палеца си на мястото на Сет-Тур.

— Къде една вещица би завела друга вещица на югозапад отук? — попита той.

Челото на Изабо се сбръчка.

— Зависи от причината, заради която я е отвлякла.

Матю и Болдуин се спогледаха раздражено. Това беше проблемът с тяхното скрито оръжие. Изабо никога не отговаряше на въпросите, които ѝ се задавала, тя винаги смяташе, че има по-неотложни, на които първо трябва да се намери решение.

— Мисли, маман — подкани настоятелно Матю. — Целта на вещиците е да държат Даяна далеч от мен.

— Не, детето ми. Могат да ви разделят по много начини. Но щом са влезли в дома ми и са отвлекли моя гостенка, вещиците са причинили нещо непростимо на семейството ни. Подобни актове на враждебност са като шах — изтъкна Изабо и докосна бузата на сина си с хладната си ръка. — Вещиците искат да ни покажат, че сме станали слаби. Ти желаеш Даяна. А те ти я отнемат, за да ти привлекат вниманието.

— Моля те, Изабо. Къде е?

— От тук до Кантал няма нищо освен пусти планини и кози пътеки — каза Изабо.

— Кантал? — повтори Болдуин.

— Да — прошепна тя и студената ѝ кръв замръзна.

В Кантал бе роден Жербер от Орийак. Това бе негова територия и ако някой от семейство Дьо Клермон стъпеше на нея, не само вещиците щяха да го подгонят.

— Ако това е игра, то отвличането ѝ в Кантал би означавало, че сме в шах — каза мрачно Матю. — Прекалено рано е за подобно

развитие.

Болдуин кимна в знак на съгласие.

— Значи пропускаме нещо.

— Няма нищо от тук до там освен руини — посочи Изабо.

Болдуин въздъхна ядосано.

— Защо вещицата на Матю не може сама да се защитава?

В стаята влезе Март, която си бършеше ръцете в кърпа. Двете с Изабо се спогледаха.

— Elle est enchantee — каза сериозно Март.

— Момичето е омагьосано — съгласи се неохотно Изабо. — Сигурни сме в това.

— Омагьосана ли? — Матю се смръщи. С магия на вещица можеха да се поставят невидими окови. Но сред вещиците това се смяташе за толкова непостижимо, колкото и нарушаването на територията при вампирите.

— Да. Не че тя отказва да се възползва от магическите си способности. Пречат ѝ нарочно. — Изабо се намръщи при тази мисъл.

— Защо? — почуди се синът ѝ. — Това е като да изтръгнеш зъбите и ноктите на тигър, а след това да го върнеш в джунглата. Защо ще лишиш някого от възможността му да се защитава?

Изабо сви рамене.

— Сецам се за много хора, които биха направили нещо подобно, и то по много причини. Но не познавам добре тази вещица. Обади се на роднините ѝ. Питай ги.

Матю бръкна в джоба си и извади телефона. Бе поставил номера на дома в Мадисън на бързо избиране, забеляза Болдуин. Вещиците от другата страна на линията вдигнаха при първото позвъняване.

— Матю? — Вещицата беше силно разтревожена. — Къде е тя? Боли я ужасно. Усецам го.

— Знаем къде да я търсим, Сара — каза тихо Матю. Опитваше се да я успокои. — Но трябва преди това да те питам нещо. Даяна не използва магическите си способности.

— Не го прави откакто майка ѝ и баща ѝ умряха. Но какво общо има това? — Сара вече крещеше. Изабо затвори очи, защото силният глас прорязва ушите ѝ.

— Възможно ли е Даяна да е омагьосана, Сара?

От другата страна на линията настъпи пълна тишина.

— Омагьосана ли? — наруши я накрая Сара. — Разбира се, че не!

Семейство Дьо Клермон чуха меко тракване.

— Ребека го направи — обади се друга вещица, но много тихо. — Обещах ѝ, че няма да казвам. Не знам какво и как го е направила, затова не ме питайте. Ребека знаеше, че със Стивън няма да се върнат от Африка. Беше видяла нещо, знаеше нещо, което я бе уплашило до смърт. Каза ми само, че ще се опита да предпази Даяна.

— От какво? — Сара беше ужасена.

— Не от какво. А докога. — Гласът на Ем се сниши още повече. — Ребека каза, че ще се погрижи Даяна да е защитена, докато не се срещне със своя сенчест мъж.

— Сенчест мъж? — повтори Матю.

— Да — прошепна Ем. — Когато Даяна ни сподели, че се вижда с вампир, се зачудих дали не си този, когото Ребека бе предсказала. Но всичко се случи толкова бързо.

— Виждаш ли нещо, Емили? Каквото и да е? Нещо, което да ни помогне? — попита Матю.

— Не. Само тъмнина. И Даяна е в нея. Не е мъртва — добави тя веднага, когато усети как Матю затаи дъх. — Но изпитва болка и не е изцяло на този свят.

Докато слушаше, Болдуин присви очи към Изабо. Колкото и дразнещи да бяха въпросите ѝ, те хвърляха светлина върху загадката. Свали ръцете си от гърдите и бръкна в джоба си за телефона. Извърна се, набра някакъв номер и промълви нещо. След това погледна към Матю и прокара пръст пред гърлото си.

— Отивам да я намеря — каза Матю. — Когато имаме новини, ще ви се обадим. — Прекъсна връзката, преди Сара и Ем да го засипят с въпроси.

— Къде са ми ключовете? — извика той и тръгна към вратата.

Болдуин застана пред него и му препречи пътя.

— Успокой се и помисли — каза строго и ритна табуретка към брат си. — Какви замъци има между нашия и Кантал? Трябват ни само старите, които Жербер познава най-добре.

— Господи, Болдуин, не помня. Пусни ме!

— Не. Трябва да се действа умно. Вещиците не биха я завели на територия на Жербер, не и ако са с всичкия си. Ако Даяна е

омагьосана, това ще е мистерия и за тях. Ще им отнеме известно време да я разгадаят. Ще искат да са на усамотено място и никакви вампири да не им пречат. — Болдуин за първи път произнасяше името на вещицата. — В Кантал ще трябва да отговарят пред Жербер, значи са някъде близо до границата. Мисли. — И последната капка търпение на Болдуин се изпари.

— В името на боговете, Матю, ти си построил или проектирал повечето от тях.

Матю премисляше всички възможности, отхвърляше някои, защото бяха прекалено близо, и други, защото бяха прекалено разрушени. Накрая вдигна глава.

— Ла Пиер.

Изабо стисна устни, а Матю изглеждаше разтревожен. Ла Пиер беше най-мрачният замък в околността. Бе построен върху основи от базалт, в които можеха да бъдат прокопани тунели, и имаше достатъчно високи стени, за да устои на обсада.

Отгоре се чу звук от движещ се въздух.

— Хеликоптер — поясни Болдуин. — Чакаше в Клермон-Феран, за да ме откара в Лион. Градината ти ще се нуждае от оправяне, Изабо, но съм сигурен, че и ти смяташ това за малка цена.

Двамата вампири излязоха от замъка и тръгнаха към хеликоптера. Скочиха вътре и скоро полетяха високо над Оверн. Под тях не се виждаше нищо друго, освен черен мрак, в който тук-там бяха пръснати светлинки от селски къщурки. Отне им повече от трийсет минути да стигнат до замъка и въпреки че братята знаеха къде се намира, пилотът се затрудни да открие очертанията му.

— Няма къде да кацнем! — извика им той.

Матю посочи един стар път, който излизаше от замъка.

— Ами тук? — извика той в отговор. Вече оглеждаше стените за светлини или движение.

Болдуин нареди да кацнат, където Матю бе посочил, и пилотът го изгледа колебливо.

Когато се спуснаха на пет метра над земята, Матю скочи и се втурна с всички сили към портите на замъка. Болдуин въздъхна и го последва, като даде указания на пилота да не мърда, докато двамата не се върнат на борда.

Матю вече бе вътре и викаше името на Даяна.

— Господи, сигурно е много уплашена — прошепна той, когато ехото заглъхна. Прокара пръсти през косите си.

Болдуин го настигна и го сграбчи за ръката.

— Можем да действаме по два начина, Матю. Да се разделим и да претърсим мястото основно. Или да спрем и да помислим къде може да се скрие нещо в Ла Пиер.

— Остави ме — изръмжа Матю, оголи зъби и се опита да се изтръгне от хватката на брат си. Болдуин обаче го стисна още по-силно за ръката.

— Мисли — нареди му той. — Така ще стане по-бързо, обещавам ти.

Матю прехвърли в ума си плана на замъка. Започна с входа, обходи стаите нагоре, премина през кулата, покоите, залата за аудиенции, голямата зала. След това си представи кухните, мазето и подземията. И обърна пълен с ужас поглед към брат си.

— Шахтата. — Тръгна към кухните.

Физиономията на Болдуин замръзна.

— Dieu — прошепна той, докато гледаше отдалечаващия се гръб на брат си. Какво толкова имаше в тази вещица, че собствените й посестрими я бяха хвърлили в двайсетметрова дупка?

И щом беше толкова ценна, този, който я е спуснал в шахтата, щеше да се върне.

Болдуин хукна след Матю с надеждата, че не е прекалено късно да го спре да предаде в ръцете на вещиците не един, а двама заложници.

31.

„Даяна, време е да се събудиш.“ Гласът на майка ми беше тих, но настоятелен.

Бях прекалено изтощена, за да ѝ отговоря. Придърпах юргана на ярки цветни кръпки над главата си с надеждата, че така ще се скрия от нея. Свих се на кълбо и се зачудих защо цялото ми тяло така силно ме боли.

„Събуждай се, сънливке.“ Едрите пръсти на баща ми сграбчиха завивката. Прилив на радост моментално заглуши болката. Той се престори, че е мечка, и изръмжа. Аз изпищях доволно, стиснах още по-силно юргана и се засмях, но когато той дръпна завивката, студеният въздух ме погълна.

Нещо не беше наред. Отворих едно око, като очаквах да видя ярките плакати и плюшените играчки, с които бе пълна стаята ми в Кембридж. Но моята стая нямаше сиви влажни стени.

Баща ми се усмихваше и очите му блестяха. Както винаги косата му бе рошава, а яката му бе изкривена. Но въпреки това го обичах и се опитах да го прегърна през врата, ала ръцете не ме слушаха. Той ме придърпа внимателно към себе си и ефирното му тяло ме обви като щит.

„Я кого виждам, госпожица Бишъп.“ Винаги казваше това, когато се промъквах в кабинета му вкъщи или слизах на долния етаж късно вечер за още една приказка за лека нощ.

— Толкова съм уморена. — Въпреки че ризата му бе прозрачна, тя някак си бе попила мирис на цигарен дим и на шоколадовите бонбони с карамел, които той винаги държеше в джоба си.

„Знам — каза баща ми и очите му престанаха да блестят. — Но повече не можеш да спиш.“

„Трябва да се събудиш.“ Ръцете на майка ми ме докоснаха и се опитаха да ме изтръгнат от прегръдките на баща ми.

— Първо ми разкажи края на приказката — помолих — и пропусни лошото.

„Така не става.“ Майка ми поклати глава и баща ми ме предаде в ръцете ѝ с тъжно изражение.

— Не ми е добре. — Детският ми глас настояваше за специално отношение.

Въздишката на майка ми отекува в каменните стени.

„Не мога да пропусна лошото. Трябва да се изправиш лице в лице с него. Ще се справиш ли, малка вещице?“

Замислих се над това, което се искаше от мен, после кимнах.

„Докъде бяхме стигнали?“ — попита майка ми и седна до призрачния монах в средата на шахтата. Той изглеждаше шокиран и се премести на няколко сантиметра от нея. Баща ми скри усмивката си с длан и погледна майка ми по същия начин, по който аз гледах Матю.

„Спомни си — каза тя. — Даяна била заключена в тъмна стая съвсем сама. Седяла там часове наред и се чудела как да излезе. Тогава чула почукване по прозореца. Бил принцът. «Вещиците ме затвориха тук!», извикала Даяна. Принцът се опитал да счупи прозореца, но той бил направен от омагьосано стъкло и дори не се пукнал. Тогава принцът се втурнал към вратата, но тя била здраво залостена с омагьосана ключалка. Той заблъскал касата, но дървото било прекалено дебело и не се помествало.“

— Принцът не бил ли силен? — попитах аз, леко разочарована, че не успял да се справи със задачата.

„Много силен — каза тържествено майка ми. — Но не бил магьосник. Затова Даяна се огледала за нещо друго, което да опита принцът. Забелязала малка дупчица в покрива. Била колкото вещица като нея да се измъкне. И казала на принца да полети и да я повдигне. Но принцът не можел да лети.“

— Защото не бил магьосник — повторих аз. Монахът се кръстеше всеки път, когато чуеше да се споменава магия или магьосник.

„Точно така — потвърди майка ми. — Но Даяна си спомнила, че някога можела да лети. Погледнала надолу и видяла края на сребърна панделка. Тя била овързана здраво около нея, но когато дръпнала края ѝ, панделката се развързала. Даяна я хвърлила високо над главата си. След това не ѝ оставало нищо друго, освен да я последва към небето. Когато се приближила до дупката в покрива, тя събрала ръцете си,

протегнала ги и излязла в нощния въздух. «Знаех си, че ще успееш», казал принцът.“

— И те заживели щастливо заедно — заявих убедено.

Майка ми се усмихна с горчивина и нежност.

„Да, Даяна.“

Взира се дълго в баща ми, по онзи начин, който децата проумяват чак когато пораснат.

Въздъгнах щастливо, за мен вече нямаше значение, че гърбът ме болеше ужасно и че се намирах на странно място, заобиколена от хора, през които можех да виждам.

„Време е“, каза майка ми на баща ми. Той кимна.

Над мен тежко дърво се блъсна в старите камъни с оглушителен трясък.

— Даяна? — Беше Матю. Звучеше извън себе си от притеснение. Тревогата му разля по тялото ми едновременно облекчение и адреналин.

— Матю! — Понечих да извикам, но се чу само дрезгаво хриптене.

— Слизам. — Викът на Матю отекна в каменните стени и предизвика болка в главата ми. Чувствах я как пулсира и бузата ми лепнеше.

— Не — каза друг по-груб и дълбок глас. — Ако слезеш, няма да мога да те извадя. А трябва да действваме бързо, Матю. Те ще се върнат за нея.

Погледнах нагоре, за да видя с кого говори, но съзрях само блед кръг.

— Даяна, чуй ме. — Матю вече не крещеше толкова силно. — Трябва да полетиш. Можеш ли да го направиш?

Майка ми кимна окуражително. „Време е да се събудиш и да станеш истинска вещица. Няма нужда повече от тайни.“

— Мисля, че да. — Опитах се да се изправя на крака. Десният ми глезен се огъна и паднах на коляно. — Сигурен ли си, че Сату си е тръгнала?

— Няма никой тук, само аз и брат ми Болдуин сме. Полети нагоре и ние ще те отведем. — Другият мъж промърмори нещо и Матю му се сопна гневно.

Не знаех кой е Болдуин, а и днес бях срещнала достатъчно непознати. Дори и Матю не беше в пълна безопасност след това, което каза Сату. Потърсих някъде да се скрия.

„Не можеш да се криеш от Матю — каза майка ми и се усмихна тъжно на баща ми. — Той винаги ще те намира, каквото и да се случи. Можеш да му имаш доверие. Той е мъжът, когото чакахме.“

Баща ми я прегърна с една ръка и аз си спомних какво бе в обятията на Матю. Ако някой ме прегръщаше по този начин, бе изключено да ме мами.

— Даяна, моля те, опитай. — Матю не можеше да скрие молбата в гласа си.

За да полетя, ми трябваше сребърна панделка. Но не виждах такава увита около мен. Не знаех какво да правя, затова потърсих родителите си в мрака. Техните призраци бяха избледнели.

„Не искаш ли да полетиш?“ — попита майка ми.

„Магията е в сърцето, Даяна — обади се и баща ми. — Не го забравяй.“

Затворих очи и си представих панделката. Хванах здраво края ѝ с пръсти и я хвърлих към бледия кръг, очертан в мрака. Панделката се разгъна и се издигна нагоре, като ме повлече след себе си.

Майка ми се усмихваше, а баща ми изглеждаше толкова горд, колкото когато свали помощните колела от велосипеда ми. Матю надникна надолу заедно с още някой, сигурно бе брат му. С тях бяха и група призраци, изглеждаха очаровани, че някой след толкова години успява да излезе жив от шахтата.

— Слава богу — въздъхна Матю и протегна дългите си бледи пръсти към мен. — Хвани ме за ръката.

В мига, в който ме хвана, тялото ми натеза.

— Ръката ми! — извиках, когато мускулите ми се разтегнаха и раната ми се отвори.

Матю ме сграбчи за рамото, помогна му още една непозната ръка. Дватама ме изтеглиха от шахтата и само след миг вече бях в прегръдките на Матю. Притиснах се към гърдите му.

— Знаех си, че ще успееш — промълви той, също като принца от приказката на майка ми. Гласът му издаваше облекчение.

— Нямаме време за това. — Братът на Матю вече тичаше по коридора към вратата.

Матю хвана ръката ми и огледа набързо раните. Ноздрите му се разшириха от миризмата на засъхнала кръв.

— Можеш ли да вървиш? — попита той тихо.

— Взимай я на ръце и да се махаме, че иначе ще имаш по-големи тревоги от малко кръв! — извика другият вампир.

Матю ме вдигна като чувал брашно и затича, прегърнал ме през кръста. Прехапах устни и затворих очи, защото движещият се под мен ми напомни как летях със Сату. Промяната на въздуха ми подсказа, че вече сме свободни. Напълних дробовете си и започнах да треперя.

Матю хукна още по-бързо. Носеше ме към хеликоптера, кацнал на невероятно място — на черен път пред замъка. Обгърна ме закрилнически и скочи през отворената врата на вертолета. Брат му го последва. Зелените светлилки от кабината се отразяваха в яркочервената му коса.

Стъпалото ми се отърка в бедрото на Болдуин, когато той седна и ме погледна едновременно с омраза и любопитство. Лицето му ми се стори познато от виденията, които ми се бяха явили в кабинета на Матю: първо в отблясъците на доспехите и после когато докоснах печатите на Рицарите на Лазар.

— Мислех, че си мъртъв. — Свих се в Матю.

Очите на Болдуин се ококориха.

— Тръгвай! — извика той на пилота и полетяхме в небето.

Спомените за Сату се върнаха и затреперих още по-силно.

— Тя е в шок — отбеляза Матю. — Това чудо не може ли да лети по-бързо, Болдуин?

— Упой я — отвърна нервно Болдуин.

— Нямам успокоително в себе си.

— Аз имам. — Очите на брат му светнаха. — Искаш ли аз да го направя?

Матю ме погледна и се опита да се усмихне. Започнах да треперя по-малко, но всеки път, когато хеликоптерът се издигаше и спускаше заради вятъра, си спомнях за Сату.

— За бога, Матю, тя е ужасена — каза гневно Болдуин. — Просто го направи.

Матю прехапа устни, докато на тях не се появи капка кръв. Наведе се да ме целуне.

— Не. — Отдръпнах се далеч от устните му. — Знам какво правиш. Сату ми каза. Опитваш се да ме опитомиш с кръвта си.

— Ти си в шок, Даяна. Нямам друго. Нека ти помогна. — На лицето му бе изписана болка. Протегнах се и взех капката кръв от устните му.

— Не, аз ще го направя. — Нямах да позволя на вещиците да клюкарстват, че Матю се опитва да ме зароби. Изсмуках солената течност от безчувствения си пръст.

Следващото, което си спомнях, бе студеният въздух по бузите ми и билките на Март. Бяхме в градината на Сет-Тур. Ръцете на Матю бяха под гърба ми, който ужасно ме болеше, а главата ми — подпряна на рамото му. Размърдах се и се огледах.

— У дома сме — прошепна той, без да спира да крачи към светлините на замъка.

— Изабо и Март — прошепнах, като се опитах да вдигна глава. — Те добре ли са?

— Напълно — отвърна Матю и ме притисна към себе си.

Минахме по коридора край кухнята, който бе ярко осветен. Очите ме заболяха и аз се извърнах, докато болката премине. Едното ми око ми се струваше по-малко от другото, затова присвих по-голямото, за да ги изравня. В дъното на коридора изникна група вампири. Болдуин изглеждаше любопитен, Изабо — бясна, а Март — мрачна и разтревожена. Изабо направи крачка напред, а Матю изръмжа.

— Матю — поде тя търпеливо, а изпълнените и с майчинска загриженост очи не се откъсваха от мен, — трябва да се обадиш на семейството ѝ. Къде ти е телефонът?

Той протегна ръце. Почувствах главата си прекалено тежка, за да се задържи само на шията ми. Беше ми по-лесно, когато я бях облегла на рамото на Матю.

— Сигурно е в джоба му, но няма да остави вещицата, за да го извади. Нито ще те пусне достатъчно близо, за да го вземеш. — Болдуин подаде на Изабо собствения си телефон. — Използвай този.

Погледът на Болдуин се разходи по раненото ми тяло толкова съсредоточено, че сякаш поставяше и вдигаше торби с лед от мен.

— Прилича на човек, току-що излязъл от битка. — В гласа му усетих неохотно възхищение.

Март каза нещо на окситански и братът на Матю кимна.

— Ос — каза той и ме погледна одобрително.

— Не сега, Болдуин — изломоти Матю.

— Номерът, Матю — обади се строго Изабо. Той го изрецитира и майка му набра цифрите.

— Добре съм — изхриптях дрезгаво, когато Сара вдигна. — Дай на мен, Матю.

— Не, обажда се Изабо дьо Клермон. Даяна е при нас.

После замълча, а погледът ѝ се плъзгаше като ледена висулка по мен.

— Ранена е, но е вън от опасност. Въпреки това Матю трябва да я заведе вкъщи. При вас.

— Не. Тя ще ме последва. Сату не бива да се доближава до Сара и Ем — изграчих и се помъчих да се освободя.

— Матю — намеси се Болдуин, — остави Март да погрижи за нея или ѝ затвори устата.

— Не се бъркай, Болдуин — сопна му се Матю. Хладните му устни се допряха до бузата ми и пулсът ми се забави. Гласът му се сниши до шепот. — Няма да правим нищо, което ти не искаш.

— Можем да я опазим от вампирите — чу се гласът на Изабо от все по-далеч. — Но не и от вещиците. Тя трябва да е при тези, които биха могли да я закрилят. — Разговорът заглъхна, обви ме сива мъгла.

Този път дойдох в съзнание в кулата. Всички свещи бяха запалени и в камината гореше буен огън. Стаята бе почти топла, но от адреналина и шока продължавах да треперя. Матю бе седнал на пода и бе подпрял главата ми върху коленете си. Преглеждаше дясната ми ръка. Окървавеният ми пуловер беше разрязан, от раната течеше свежа кръв.

Март и Изабо бяха застанали на вратата като два бдителни ястреба.

— Мога и сам да се погрижа за жена си, маман — опита се да я отпрати Матю.

— Разбира се, скъпи — промълви Изабо по типичния за нея начин.

Той разкъса напълно ръкава ми и изруга.

— Донеси ми чантата, Март.

— Не — възрази тя категорично. — Мръсна е, Матю.

— Нека се изкъпе — присъедини се и Изабо. — Даяна е измръзнала и ти не виждаш всичките ѝ рани. Не ѝ оказваш помощ, детето ми.

— Никаква вана — заяви той решително.

— И защо не? — попита нервно Изабо. Посочи към стълбите и Март тръгна.

— Кръвта ѝ ще изтече във водата — обясни той напрегнато. — Болдуин ще я помирише.

— Това не е Йерусалим, Матю — противопостави се Изабо. — Той не е стъпвал в кулата откакто е построена.

— Какво се е случило в Йерусалим? — Посегнах към мястото, където обикновено висеше сребърният амулет на Матю.

— Любов моя, трябва да погледна гърба ти.

— Добре — прошепнах глухо. Съзнанието ми бе замъглено, все се опитвах да си представя ябълково дърво и да чуя гласа на майка ми.

— Легни по корем.

Още усещах студения каменен под на замъка, в който Сату ме бе държала.

— Не, Матю. Ти си мислиш, че крия тайни, но аз наистина не знам как да използвам магическите си способности. Сату каза...

Матю отново изруга.

— Тук няма вещици и не ми пука за магическите ти способности. — Хладната му ръка, която хвана моята, беше уверена и сигурна като погледа му.

Седнах в скута му и се наведох от кръста надолу, като се подпрях на ръцете му. Кожата на гърба ми се разтегна болезнено, но така бе по-добре, отколкото да лягам по корем. Усетих как Матю се стегна.

— Пуловерът ти е залепнал за кожата. Не виждам добре така. Ще трябва да те потопим за кратко във ваната, за да можем да го отлепим. Би ли напълнила ваната, Изабо?

Майка му изчезна и след малко се чу звук от течаща вода.

— Водата да не е прекалено гореща — извика той към нея.

— Какво се е случило в Йерусалим? — попитах пак.

— Ще ти кажа по-късно — отвърна той и ме изправи внимателно.

— Стига вече тайни, Матю. Кажй ѝ, и го направи бързо — чу се строгият глас на Изабо откъм банята. — Тя ти е съпруга и има право да

знае.

— Сигурно е нещо ужасно, иначе нямаше да носиш медальона на Лазар. — И притиснах длан към празното място над сърцето му.

Матю ме погледна отчаяно и заговори на отривисти изблици.

— Убих жена в Йерусалим. Застана между мен и Болдуин. Имаше много кръв. Обичах я, а тя...

Беше убил човек, не вещица, а обикновено човешко същество. Пръстът ми се прилепи към устните му.

— Това е достатъчно засега. Било е отдавна. — Чувствах се спокойна, но пак започнах да треперя. Не можех да понеса повече откровения.

Матю вдигна лявата ми ръка към устните си и я целуна страстно. Очите му ми казаха това, което не можеше да произнесе. Накрая пусна дланта ми и отклони поглед.

— Ако се притесняваш от Болдуин, ще го направим по друг начин. Можем да намокрим пуловера с компрес или да влезеш под душа.

Но само като си представих как по гърба ми пада вода или го притиска нещо мокро, реших да рискувам да предизвикам жаждата на Болдуин.

— По-добре да вляза във ваната.

Матю ме постави в топлата вода напълно облечена, заедно с обувките. Подпрях се така, че гърбът ми да е далеч от фаянса, и усетих как пуловерът ми бавно се наakisва. Започна да се отлепя, а краката ми потрепваха под водата. Опитвах се да отпусна всеки свой мускул и нерв, но някои отказваха да се подчинят.

Докато стоях във водата, Матю се погрижи за лицето ми. Пръстите му се притиснаха към скулата ми. Намръщи се и повика тихо Март. Тя се появи с голяма черна лекарска чанта. Матю извади малко фенерче и провери очите ми, здраво стиснал устни.

— Лицето ми се удари в пода — премигнах аз. — Има ли нещо счупено?

— Не мисля, скъпа, просто е зле натъртено.

Март отвори някакъв пакет и до ноздрите ми достигна миризма на спирт. Когато Матю допря тампона до лепкавата ми буза, стиснах здраво ръба на ваната и очите ми се напълниха със сълзи. Когато го отдръпна, тампонът бе целия почервенял.

— Порязала съм се на остър камък. — Изрекох го делово, опитвах се да потисна спомените за Сату, които болката върна.

Хладните пръсти на Матю се плъзнаха по раната, която изчезваше в косата ми.

— Повърхностна е. Няма нужда от шевове. — Взе бурканче с мехлем и ме намаза. Миришеше на мента и билки от градината. — Алергична ли си към нещо? — попита той, когато приключи.

Поклатих глава.

Отново повика Март, която се дотътри с куп сгънати кърпи в ръце. Той ѝ изрецитира цял списък с лекарства, а тя кимаше, въртейки връзка ключове, която извади от джоба си. Само едно лекарство ми бе познато.

— Морфин? — попитах и пулсът ми се ускори.

— Ще облекчи болката ти. А другите лекарства ще предотвратят подуването и инфекциите.

Част от напрежението ми се оттече във ваната, вече не бях в шок, но болката ставаше по-силна. Възможността да я притъпя съвсем беше примамлива и аз неохотно се съгласих да изпия лекарството, след като ме извадят от ваната. Седенето във вече почервенялата вода ме замайваше.

Преди да изляза обаче, Матю настоя да погледне дясното ми стъпало. Вдигна го над водата и подпря подметката на рамото си. И най-малкият натиск спираше дъха ми.

— Изабо, можеш ли да дойдеш, ако обичаш?

И тя като Март чакаше търпеливо в спалнята, в случай че синът ѝ има нужда от помощ. Когато влезе, Матю я накара да застане зад мен, докато той развързваше подгизналите връзки на обувката и се опитваше внимателно да я свали. Изабо ме хвана за раменете, за да не изскоча от ваната.

Виках през целия преглед, дори и след като Матю спря с опитите да ми свали обувката и започна да я къса, както шивач пори тънка материя. Скъса и чорапа ми и разпра и шева на клина, след това оголи глезена ми. Около него имаше тъмен кръг, все едно съм била с пранги, които са се врязали в кожата ми и са оставили синини и мехури.

Матю вдигна очи, в погледа му се четеше гняв.

— Как е станало това?

— Сату ме провеси с главата надолу. Искаше да ме принуди да летя. — Извърнах се объркана, не можех да разбера защо толкова хора ми се ядосват за неща, за които нямам вина.

Изабо хвана внимателно стъпалото ми. Матю коленичи до ваната. Черната му коса бе пригладена назад, а дрехите му бяха мокри и изцапани с кръв. Обърна лицето ми към себе си и ме погледна. В очите му имаше яростно желание да ме закриля и гордост.

— Родена си през август, нали? И си зодия Лъв? — Говореше съвсем като французин, от изискания му английски акцент нямаше и следа.

Кимнах.

— Тогава ще трябва вече да те наричам моята лъвица, защото само лъвица би се съпротивлявала като теб. Но дори и тя има нужда от закрилник. — Блесналият му поглед се отклони към дясната ми ръка. Тъй като бях стискала силно ръба на ваната, кръвенето бе започнало отново. — Глезенът ти е навехнат, но не е сериозно. Ще го превържа по-късно. А сега да се погрижим за гърба и ръката ти.

Матю ме вдигна от ваната и ме сложи да седна. Нареди ми да пренеса тежестта си върху левия крак. Март и Изабо ме държаха, докато той режеше клина и бельото ми. И тримата се отнасяха съвсем спокойно към голотата, така че и аз също спрях да се притеснявам, че съм полуразсъблечена пред тях. Матю повдигна подгизналата предница на пуловера и откри тъмната синина на корема ми.

— Господи — възкликна и пръстите му притиснаха охлузената плът над пубисната ми кост. — Как, по дяволите, е станало това?

— Сату си изпусна нервите. — Зъбите ми затракаха, когато си спомних как летях във въздуха и после усетих силна болка в корема. Матю уви кърпа около талията ми.

— Да свалим пуловера — каза той мрачно. Отиде зад мен и усетих докосване на метал до гърба си.

— Какво правиш? — Извърнах глава, за да видя. Сату ме държа по корем часове наред и не можех да понеса някой да стои зад мен, дори Матю. Тялото ми се затресе още по-силно.

— Спри, Матю — обади се настоятелно Изабо. — Тя не може да издържи.

Ножицата изтрака на пода.

— Всичко е наред. — Матю се притисна закрилнически към мен. Кръстоса ръце пред гърдите ми и ме обгърна напълно. — Ще го направя отпред.

След като спрях да треперя толкова силно, той мина пред мен и започна да реже пуловера. От хладината по гърба си разбрах, че по него не бе останало много от материята. Преряза сутиена ми и разтвори предницата на пуловера.

Изабо затаи дъх, докато парчетата падаха от гърба ми.

— *Marie, Dieu m'aie.* — Март бе ужасена.

— Какво? Какво е направила? — Стаята се люлееше като полилей при земетресение. Матю ме обърна с лице към майка си. По лицето ѝ бяха изписани мъка и състрадание.

— *La sorciere est morte* — закани се тихо Матю.

Вече планираше как да убие още една вещица. Кръвта във вените ми се смрази и полезрението ми се обрамчи с черно.

Матю ме задържа изправена.

— Не припадай, Даяна.

— Ти ли уби Джилиан? — изплаках аз.

— Да. — Гласът му бе равен и мъртвешки.

— Защо трябваше да го научавам от друг? Сату ми каза, че си влизал в жилището ми и че си ме упоил с кръвта си. Защо, Матю? Защо не ми каза?

— Защото се боях да не те загубя. Знаеш толкова малко за мен, Даяна. Тайни, закрилнически инстинкти, дори убийство, ако се наложи. Това съм аз в действителност.

Обърнах се с лице към него, върху себе си нямах нищо друго освен кърпата около кръста ми. Бях кръстосала ръце върху голите си гърди и емоциите ми се меняха бързо от страх към гняв и после към нещо още по-мрачно.

— Значи ще убиеш и Сату?

— Да. — Не се извини и не даде повече обяснения, но в погледа му се четеше едвам контролиран бяс. Хладните му сиви очи се впиха в лицето ми. — Ти си много по-смела от мен, казвал съм ти го и преди. Искаш ли да видиш какво ти е причинила? — попита и ме сграбчи за лактите.

Замислих се за миг, след това кимнах.

Изабо протестира на окситански, но Матю ѝ изсъска и я накара да млъкне.

— Тя го е преживяла и е оцеляла, маман. Едва ли като го види, ще се почувства по-зле.

Изабо и Март слязоха долу, за да вземат две огледала, а Матю нежно попи влагата от тялото ми.

— Не припадай — повтаряше той всеки път, когато ме докосваше с грубата хавлия.

Жените се върнаха с едно огледало в красива позлатена рамка, което бяха взели от салона, и с едно още по-голямо, което само вампир би могъл да качи в кулата. Матю постави по-голямото зад мен, а Изабо и Март държаха другото пред мен, за да видя гърба си. Виждах в него и Матю.

Това не можеше да е моят гръб. Беше на някой друг, някой, който е бил удрян с камшик и прогарян, докато кожата му е станала на червени, сини и черни петна. Видях странни знаци, кръгове и символи. Споменът за огъня отново се появи в съзнанието ми.

— Сату каза, че ще ме отвори — прошепнах аз. Бях като хипнотизирана. — Но аз опазих тайните си вътре в себе си, мамо, точно както ти искаше.

Матю се опита да ме хване и това бе последното, което видях в огледалото, преди мракът да ме погълне.

Събудих се до камината в спалнята. Долната половина на тялото ми беше увита в хавлиена кърпа. Седях на ръба на тапицирано с дамаска кресло, приведена от кръста надолу. Торсът ми бе полегнал върху купчина възглавници, поставени върху друго тапицирано кресло. Виждах само стъпала, а някой мажеше гърба ми с мехлем. Беше Март, грубоватата ѝ сила беше много по-различна от нежното докосване на Матю.

— Матю? — изхриптах и извърнах глава настрани.

Лицето му се появи пред мен.

— Да, скъпа моя?

— Защо вече няма болка?

— Това е магия — отвърна той и се опита да се усмихне, за да ми повдигне духа.

— Морфин — произнесох бавно, като си спомних списъка с лекарства, който бе дал на икономката.

— Точно това казах и аз. Всеки, който някога е изпитвал болка, знае, че морфинът е като магия. Сега, след като вече си в съзнание, ще те превържем. — Той подхвърли марля на Март. Обясни, че превръзката ще намали отока и ще предпази кожата ми. Пък и така ще прикрие гърдите ми, тъй като в близко бъдеще нямаше да мога да нося сутиен.

Двамата увиха километри бял бинт около торса ми. Благодарение на лекарствата изтърпях всичко все едно се случваше на някой друг. Но усещането изчезна, когато Матю започна да рови в лекарската си чанта и да говори за шевове. Като дете бях паднала и се бях наръгала на голяма вилица. Тогава трябваше да ме шият и месеци след това сънувах кошмари. Признах на Матю, че се страхувам, но той бе твърдо решен.

— Срезът на ръката ти е дълбок, Даяна. Няма да зарасне правилно, ако не те зашия.

Докато жените ме обличаха, Матю пийна малко вино. Пръстите му трепереха. Нямах никаква дреха, която се закопчава отпред, затова Март отново изчезна и се върна с цял наръч от дрехите на Матю. Пъхнаха ме в една от изисканите му памучни ризи. Беше ми голяма, но допирът ѝ ми се стори приятен. Март внимателно наметна на раменете ми черна кашмирена жилетка с кожени копчета, също на Матю. А Изабо ми надяна едни от моите еластични панталони. После Матю ме положи върху купчината възглавници на дивана.

— Преоблечи се — нареди му Март и го побутна към банята.

Матю си взе бърз душ и излезе с чисти панталони. Избърса си косата край огъня и се дооблече.

— Имаш ли нещо против да сляза за малко долу? — попита той. — Март и Изабо ще останат при теб.

Подозирах, че отива на долния етаж заради брат си. Кимнах. Все още бях под влиянието на силното лекарство.

Когато той излезе, Изабо от време на време промърморваше нещо, което не бе нито на окситански, нито на френски, а Март се щурасе напред-назад. Когато Матю се върна, те вече бяха изнесли повечето съсипани дрехи и окървавени кърпи от стаята. До него вървяха Фалън и Хектор, чиито езици висяха навън.

Изабо присви очи.

— Кучетата ти не могат да влизат в дома ми.

Фалън и Хектор преместиха поглед от Изабо към Матю с интерес. Матю щракна с пръсти и посочи пода. Кучетата легнаха и загрижените им муцуни се обърнаха към мен.

— Ще стоят при Даяна, докато си тръгнем — заяви категорично той. Майка му въздъхна, но не му се противопостави.

Матю вдигна краката ми, седна и ги сложи в скута си. Дланите му нежно ме галеха. Март постави чаша вино пред него, след това бутна в ръцете ми чаша чай. Двете с Изабо се оттеглиха и ни оставиха сами с кучетата пазачи.

Съзнанието ми блуждаеше, успокоено от морфина и хипнотичното докосване на Матю. Прехвърлях спомените си и се опитвах да разбера кое се бе случило наистина и кое си бях въобразила. Дали призракът на майка ми наистина беше в шахтата, или просто си бях представила времето ни заедно, преди да заминат с баща ми за Африка? Или умът ми бе опитал да се справи със стреса, като ме бе отвел във въображаем свят? Смръщих се.

— Какво има, лъвице моя? — попита Матю загрижено. — Да не би да те боли?

— Не. Просто си мисля. — Вгледах се в лицето му и заплувах през мъглата към неговия сигурен бряг. — Къде бях?

— В Ла Пиер. Стар замък, изоставен от години.

— Срегнах се с Жербер. — Мислите ми се лутаха, не искаха да стоят на едно място прекалено дълго.

Пръстите на Матю замръзнаха.

— Той е бил там?

— Само в началото. С Доменико ни чакаха, когато пристигнахме, но Сату ги отпрати.

— Разбирам. Докосна ли те? — Цялото тяло на Матю се стегна.

— По бузата. — Потръпнах. — Ръкописът е бил в ръцете му преди много време, Матю. Похвали се как го е взел от Испания. Още тогава е бил омагьосан. Държал е една вещица в робство с надеждата, че ще успее да развали магията на книгата.

— Искаш ли да ми разкажеш какво се случи?

Стори ми се, че е прекалено скоро, и тъкмо се канех да му го кажа, когато думите сами се изляха от устата ми. Разказах за опитите на Сату да ме отвори, за да намери магията в мен, Матю ме прегърна, обгърна ме с ръце.

Държа ме така, докато говорех, не ме пусна и когато свърших и се разплаках. Каквото и да чувстваше, докато му разказвах за разкритията на Сату, той се владееше напълно. Дори когато му признах, че съм видяла майка си да седи под ябълково дърво, чиито корени са се разпрострели по каменния под на Ла Пиер, не ме притисна за повече подробности, макар в главата му вероятно да се въртяха хиляди въпроси.

Но не му доверих всичко, премълчах за присъствието на баща ми, за ясните ми спомени от приспивните приказки и как тичах по поляната зад къщата на Сара в Мадисън. Но все пак беше някакво начало, с времето щях да му кажа и останалото.

— И какво ще правим сега? — попитах накрая. — Не можем да позволим Паството да стори нещо на Сара и Ем или на Март и Изабо.

— Това зависи от теб — каза бавно Матю. — И ще те разбере, ако вече ти е дошло в повече. — Извих шия, за да го погледна, но той отказваше да срещне погледа ми, а се взираше упорито в мрака през прозореца.

— Обеща ми, че ще сме заедно за цял живот.

— Нищо не може да промени чувствата ми към теб, но ти не си вампир. Това, което ти се случи днес... — Матю млькна, после продължи: — Ако размислиш, имам предвид за мен, ще те разбере.

— Дори Сату не може да ме накара да размисля. А тя се опита. Майка ми беше толкова сигурна, когато ми каза, че ти си човекът, когото съм чакала. Точно тогава успях да полетя. — Всъщност не беше точно така. Майка ми каза, че това е мъжът, когото ние сме чакали. Но тъй като не го разбирах, го премълчах.

— Сигурна ли си? — Матю вдигна брадичката ми и ме погледна в очите.

— Напълно.

Част от болката се изпари от лицето му. Наведе се и ме целуна, след това се отдръпна.

— Устните са единствените части от тялото ми, които не ме болят. — Имах нужда от напомняне, че на този свят живеят същества, които могат да ме докосват и без да ме нараняват.

Той притисна нежно устни към моите, дъхът му ухаеше на карамфил и подправки. Така прогони спомените ми от Ла Пиер и за няколко секунди успях да затворя очи и да се отпусна. Но спешната

нужда да разбере какво ще се случи занапред, ме върна обратно нащрек.

— Е... сега какво? — попитах отново.

— Изабо е права. Трябва да отидем при твоето семейство. Вампирите не могат да ти помогнат да преоткриеш магическите си способности, а вещиците няма да спрат да те преследват.

— Кога? — След Ла Пиер бях готова да правя каквото ми каже.

Матю потрепна леко, очевидно изненадан от бързото ми съгласие.

— Заедно с Болдуин ще отлетим с хеликоптера до Лион. Самолетът му е зареден с гориво и готов за излитане. Сату и другите вещици от Паството няма да се върнат веднага, но със сигурност ще го направят — каза той мрачно.

— А дали Изабо и Март ще са в безопасност в Сет-Тур без теб?

Матю се засмя.

— Набърквали са се в много по-страшни битки през вековете. Глутница вампири и няколко любопитни вещици едва ли ще ги притеснят. Но трябва да се погрижа за нещо, преди да тръгнем. Ще успееш ли да си починеш, ако оставя Март при теб?

— Ще си събера багажа.

— Март ще го направи. Изабо ще помогне също, ако й позволиш.

Кимнах. Мисълта, че Изабо ще се върне в стаята, ми се стори странно успокояваща.

Матю подреди отново възглавниците. Повика тихо Март и Изабо и посочи на кучетата стълбите. Те застанаха там като статуите на лъвовете пред Нюйоркската обществена библиотека.

Двете жени се движеха тихо из спалнята, безшумните им стъпки и кратките разговори създадоха успокояващ фон шум, който най-накрая ме приспа. Когато се събудих няколко часа по-късно, старият ми платнен сак беше готов и ме чакаше до камината, а Март се бе надвесила над него и пъхаше вътре метална кутия.

— Какво е това? — попитах и разтърках сънените си очи.

— Чаят ти. По една чаша всеки ден. Нали помниш?

— Да, Март. — Главата ми се отпусна отново на възглавниците.

— Благодаря за всичко.

Грубата ѝ ръка ме погали по челото.

— Той те обича. Нали го знаеш? — Гласът ѝ бе дрезгав, както обикновено.

— Знам, Март. И аз го обичам.

Хектор и Фалън извърнаха глави. Вниманието им бе привлечено от шум по стълбите, но прекалено тих, за да мога да го чуя. Появи се тъмният силует на Матю. Приблужи се до дивана, огледа ме и кимна одобрително, след като ми премери пулса. После ме вдигна на ръце, сякаш бях лека като перце. Морфинът се погрижи да усетя само лек натиск по гърба, докато ме носеше надолу по стълбите. Хектор и Фалън вървяха накрая на малката ни процесия.

Кабинетът му бе осветен само от огъня в камината, който караше книгите и предметите да хвърлят дълги сенки. Очите на Матю се стрелнаха към дървената играчка на полицата и той тихо се сбoguва с Лукас и Бланка.

— Ще се върнем при първа възможност — обещах му.

Той се усмихна, но очите му останаха тъжни.

Болдуин ни чакаше в коридора. Хектор и Фалън се въртяха в краката на Матю и не позволяваха на никого да се приближи. Той им даде знак да се отдръпнат, за да може Изабо да дойде при него.

Тя постави хладните си ръце върху раменете ми.

— Бъде смела, дъще, но слушай Матю — заръча ми тя и ме целуна по двете бузи.

— Толкова съжалявам, че докарах толкова неприятности на дома ти.

— Неin, този дом е виждал и по-лоши неща — отвърна тя, преди да се обърне към Болдуин.

— Обади се, ако имаш нужда от нещо, Изабо. — Големият ѝ син прилепи устните си към страните ѝ.

— Разбира се, Болдуин. Лек полет — промълви тя, докато той излизаше.

— В кабинета на татко има седем писма — каза ѝ Матю, когато брат му вече бе навън. Говореше тихо и много бързо. — Ален ще дойде да ги вземе. Той знае какво да прави. — Изабо кимна и очите ѝ светнаха.

— Значи всичко започва отново — прошепна тя. — Баща ти би се гордял с теб, Матю. — Докосна го по ръката и взе багажа му.

Тръгнахме в редица — вампири, кучета и вещица — през поляните на замъка. Перките на хеликоптера се задвижиха бавно, когато се приближихме. Матю ме хвана през кръста и ме качи в кабината, след това ме последва.

Отлепихме се от земята и само след миг вече се бяхме издигнали над осветените стени на замъка. След това се отправихме на изток, където в мрака на предутринното небе блещукаха светлините на Лион.

32.

По целия път до летището държах очите си здраво затворени. Щеше да мине много време, преди отново да летя, без да мисля за Сату.

В Лион всичко се случи с шеметна скорост и много ефективно. Очевидно Матю бе уредил нещата от Сет-Тур и бе информирал властите, че самолетът се използва за медицински цели. След като си показа документите и персоналът на летището огледа хубаво лицето ми, въпреки протестите ми ме преместиха в инвалидна количка и ме добутаха до самолета. Зад мен вървеше имиграционен служител и удряше печати на паспорта ми. Болдуин крачеше най-отпред и хората бързо се отдръпваха от пътя му.

Самолетът на семейство Дьо Клермон бе обзаведен като луксозна яхта, с кресла, които се разгъваха и се превръщаха в легла, тапицирани кътове с маси и малка галерия, в която ни очакваше униформен стюард, за да ни сервира червено вино и охладена минерална вода. Матю ме настани в едно от разгъваемите кресла и ме обгради с възглавници, за да намали натиска върху гърба ми. После седна до мен. Болдуин окупира масата, която бе достатъчно голяма за провеждане на фирмено заседание. Пръсна по нея книжата си, включи два компютъра и започна неспирно да говори по телефона.

След като излетяхме, Матю ми нареди да спя. Не ми се спеше, но той ме заплаши, че пак ще ми даде морфин. Все още преговаряхме, когато телефонът в джоба му иззвъня.

— Маркъс — каза той, като погледна екранчето. Болдуин вдигна глава от масата.

Матю натисна зеления бутон.

— Здравсти, Маркъс. В самолета съм и летя за Ню Йорк с Даяна и Болдуин. — Говореше бързо, без да даде възможност на сина си да вметне и дума. Младежът едва ли успя да каже и две изречения, преди връзката да бъде прекъсната.

Почти веднага щом Матю натисна червения бутон, на дисплея му се появи текст. Сигурно есемесите бяха манна небесна за вечно нуждаещите се от усамотение вампири. Той отговори на съобщението, пръстът му летеше по клавишите. Екранчето угасна и той ми се усмихна напрегнато.

— Всичко наред ли е? — попитах кротко, като си давах сметка, че цялата история ще трябва да почака, докато се отдалечим от Болдуин.

— Да. Просто се интересувахте къде сме. — Това ми се стори съмнително, като се имаше предвид колко е часът.

Приспа ми се и вече нямаше нужда Матю да ме убеждава да си почивам.

— Благодаря ти, че ме намери — промълвих и затворих очи.

Той само наведе глава и я положи безмълвно на рамото ми.

Събудих се чак след като кацнахме на „Ла Гуардия“, на пистата за частни самолети. Пристигнахме точно там, а не на по-натовареното летище в другия край на града, което бе още един пример за ефективността и практичността на вампирите. Документите на Матю отново подеиха като магия и служителят се разбърза да ни обслужи. След като преминахме митническа имиграционна проверка, Болдуин ни огледа. Аз седях в инвалидната количка, а брат му мрачно се бе изправил зад мен.

— И двамата изглеждате ужасно — установи той.

— Та gueule — отвърна Матю с фалшива усмивка и отровен глас. Дори и с моя ограничен френски знаех, че това не е нещо, което можеш да си позволиш да кажеш пред майка си.

Болдуин широко се усмихна.

— Така е по-добре, Матю. Радвам се, че ти е останала борбеност. Ще ти трябва. — Погледна си часовника, който излъчваше мъжественост също като притежателя си, беше от онези, които носеха водолазите и пилотите на бойни самолети. Имаше много циферблати и можеше да оцелее при отрицателна гравитация. — След няколко часа имам среща, но преди това ми се ще да ти дам няколко съвета.

— Аз ще се погрижа за всичко, Болдуин — каза Матю с опасно мазен глас.

— Не, няма. Пък и не говорех на теб. — Болдуин клекна, сви огромното си тяло и впи откровените си светлокафяви очи в моите. —

Знаеш ли какво е гамбит, Даяна?

— Горедолу. Термин от шаха.

— Точно така — кимна той. — Гамбитът създава на противника чувство за фалшива сигурност. Жертваш нарочно фигура, за да спечелиш предимство.

Матю тихо изръмжа.

— Разбирам основния принцип — казах.

— Случилото се в Ла Пиер ми прилича на гамбит — продължи Болдуин, погледът му не трепваше. — Паството те пусна по някаква причина, която само те знаят. Налага се да предприемеш собствен ход, преди те да го направят. Не си чакай реда като добро момиче и не позволявай да те заблудят, че сегашната ти свобода е равнозначна на безопасност. Реши какво трябва да направиш, за да оцелееш, и действай.

— Благодаря. — Може и да беше брат на Матю, но физическата му близост беше притеснителна. Протегнах бинтованата си дясна ръка за сбогуване.

— Сестро, в нашето семейство не се сбогуваме така — каза шеговито Болдуин. И без да ми остави време да реагирам, той ме сграбчи за раменете и ме целуна по бузите. Когато лицето му се доближаваше до моето, той нарочно вдиша аромата ми. Приех го като заплаха и се почудих дали наистина точно това целеше да постигне. Той ме пусна и се изправи. — Матю, а *bienot*.

— Почакай — спря го Матю и тръгна подире му. Запречи с широките си плещи полезрението ми и подаде на Болдуин един плик. Но въпреки усилията му успях да зърна крайчеца на печат с черен восък.

— Каза, че няма да се подчиниш на заповедите ми. Но след Ла Пиер сигурно си размислил.

Болдуин се взря в белия плик. Лицето му се изкриви от горчивина, преди примирено да се отпусне. Взе плика, сведе глава и заяви:

— *Je suis a votre commande, seigneur.*

Думите бяха официални, според протокола, а не искрени. Той беше рицар и Матю бе неговият лидер. Болдуин бе свел формално глава пред авторитета. Но въпреки че се подчиняваше на традицията,

не значеше, че това му харесва. Вдигна плика към челото си и отдаде подигравателно чест.

Матю изчака брат му да се изгуби от поглед, след това хвана дръжките на инвалидната количка.

— Хайде, да идем да вземем колата.

Докато летяхме над Атлантическия океан, Матю предварително се бе погрижил за пристигането ни. Пред летището ни чакаше мъж с униформа, който му даде ключовете от паркирания наблизо рейнджровър, натовари багажа ни и си тръгна, без да каже и дума. Матю се пресегна към задната седалка, взе дебело пухено яке, подходящо за арктически студ, а не за есен в Ню Йорк, и го разстла на предната дясна седалка.

Скоро вече пътувахме през ранния сутрешен градски трафик, а не след дълго излязохме извън Ню Йорк. Навигационната система бе програмирана да ни отведе до къщата в Мадисън. Уведоми ни, че ще пристигнем след малко повече от четири часа. Погледнах просветляващото небе и започнах да се тревожа как Сара и Ем ще посрещнат Матю.

— Ще сме у дома малко след закуска. Ще е интересно. — Сара не бе в добра форма, преди да е пила кафе, и то в огромни количества. — Може да им се обадим и да им кажем кога пристигаме.

— Вече знаят. Обадох им се от Сет-Тур.

Чувствах се напълно управлявана и леко замаяна от морфина и умората. Отпуснах се и се насладих на пътуването.

Минахме покрай спретнати ферми и малки къщи със запалени лампи в кухните и спалните, типично за ранна утрин. Северната част на щат Ню Йорк е най-красива през октомври. Короните на дърветата искряха в червено и златно. След като листата опадаха, Мадисън и околността ставаха ръждивосиви, докато първият сняг не обвиеше всичко в чистота и белота.

Завихме по пътя с издълбани коловози, който водеше към къщата на семейство Бишъп. Тя бе построена в края на осемнайсети век, очертанията ѝ бяха ъгловати и уютни. Беше отделена от пътя, покачена на малко хълмче и заобиколена от ябълкови дървета и люлякови храсти. Белите дървени капаци на прозорците се нуждаеха спешно от боядисване, старата ограда на места бе започнала да се разпада. От

двата комина се издигаше бял дим и изпълваше въздуха с есенен аромат на опушено.

Матю зави по алеята, осеяна със замръзнали локви. Рейнджровърът заподскача по тях и накрая спря до разбитата кола на Сара, която някога бе лилава. На калника ѝ имаше залепени стикери. Вечният любимец „Другото ми превозно средство е метла“ се мъдреше до „Аз съм атеист и гласувам“ и „Вещерска армия: няма да потънем безмълвно в нощта“. Въздъгнах.

Матю загаси колата и ме погледна.

— Предполагам, че би трябвало да съм нервен.

— Нервен ли си?

— Не колкото теб.

— Завръщането у дома винаги ме кара да се държа като тийнейджърка. Искам само да натискам копчетата на дистанционното и да ям сладолед. — Опитвах се да бъда ведра заради него, но се притеснявах.

— Сигурен съм, че може да се уреди — каза той със свъсени вежди. — Междувременно спри да се преструваш, че нищо не се е случило. Не успяваш да ме заблудиш, няма да го постигнеш и с лелите си.

Остави ме в колата, докато пренасяше багажа до пътната врата. Оказа се доста — две компютърни чанти, нещастният ми платнен сак от „Йейл“ и елегантен кожен куфар, който бе като изваден от викторианската епоха. Освен това носехме и лекарската чанта на Матю, дългото му сиво палто, моята нова ярка пухенка и касета вино. Умен ход от страна на Матю. Сара си падаше по по-твърди питиета, а Ем беше въздържателка.

Той се върна и ме изнесе от колата. Остави ме на прага и аз пренесох тежестта на десния си крак. И двамата застанахме пред червената врата от осемнайсети век. Тя бе обградена от малки прозорчета, които откриваха гледка към антрето. Всяка лампа в къщата светеше и ни приветстваше.

— Помирисвам кафе — въздъгна той и ми се усмихна.

— Значи са станали. — Отворих вратата с едно докосване. — Отключено, както винаги. — Преди да съм се отказала, пристъпих предпазливо вътре. — Ем? Сара?

На колоната на стълбището висеше бележка, написана с решителния почерк на леля ми.

„Навън сме. Решихме, че ще искате първо да останете насаме с къщата. Не бързайте. Матю може да се настани в старата стая на Ем. Твоята стая те очаква.“

Имаше и послепис със закръгления почерк на Ем:

„Ако искате, можете да ползвате стаята на родителите ти.“

Очите ми се плъзнаха по вратите в коридора. Всички бяха отворени и горе не се чуваше шум. Дори вратите на шкафовете в килера бяха тихи, а не се въртяха на пантите си.

— Това е добър знак.

— Кое? Че не са в къщата ли? — Матю ме погледна объркано.

— Не, тишината. Къщата е прословута с това, че не се държи добре с нови хора.

— Къщата е обсебена? — Матю се огледа с интерес.

— Ние сме вещици, разбира се, че къщата е обсебена. Но не е само това. Тя е... жива. Има собствено отношение към гостите и колкото повече членове на семейство Бишъп се съберат в нея, толкова по-зле се държи. Затова Ем и Сара са излезли.

Пред периферното ми зрение се мерна фосфоресциращо петно. Отдавна починалата ми баба, която не познавах приживе, седеше до огнището в кухнята в непознат люлеещ се стол. Изглеждаше млада и красива като на сватбената си снимка, която висеше на горния етаж. Тя се усмихна и ъгълчетата на моите устни също се повдигнаха в отговор.

— Бабо? — произнесох внимателно.

„Хубавец е, нали?“ — подхвърли тя и ми намигна. Гласът ѝ бе като шумолене на восъчна хартия.

Още една глава надникна през вратата.

„И аз така мисля — съгласи се другият призрак. — Обаче би трябвало да е мъртъв.“

Баба ми кимна.

„Сигурно, Елизабет, но той е такъв, какъвто е. Ще свикнем с него.“

Матю се взираше към кухнята.

— Там има някой — каза той озадачен. — Почти надушвам миризма и чувам слаби звуци. Но не виждам нищо.

— Призраци. — Спомних си за подземието на замъка и се огледах за майка ми и баща ми.

„О, те не са тук“, отбеляза тъжно баба ми.

Разочарована, отклоних вниманието си от мъртвото си семейство и го насочих към безсмъртния си съпруг.

— Да се качим горе да занесем багажа. Така къщата ще има възможност да те опознае.

Преди да направим и една крачка, катраненочерна топка козина се изстреля от вътрешността на къщата със смразяващо мяучене. Спря рязко на двайсетина сантиметра от мен и се превърна в съскаща котка. Изви гръб и отново измъюка.

— Радвам се да те видя, Табита. — Котката на Сара не можеше да ме понася и чувствата ни бяха взаимни.

Табита снижи гръб и тръгна към Матю.

— По принцип вампирите предпочитат кучета — рече той, когато Табита се заумилква в краката му.

Табита усети безпогрешно дискомфорта на Матю и бе твърдо решена да промени мнението му за котките. Побутна глезена му с глава и силно измърка.

— Да му се не види — изсумтях. За Табита това бе необичайна демонстрация на харесване. — Това е наистина най-перверзната котка в историята на света.

Табита ми просъска и продължи да се гали в глезените на Матю.

— Не й обръщай внимание — препоръчах му и поех нагоре по стълбите. Матю взе багажа и ме последва.

Катерех се бавно, сграбчила здраво перилото. Матю вървеше с моята скорост, по лицето му се четеше вълнение и интерес. Не изглеждаше ни най-малко притеснен, че къщата го проверяваше.

Но аз цялата се бях стегнала от очакване. Преди бях виждала как заради неочаквани гости падат картини, отварят се и се затварят прозорци, лампи светват и изгасват без предупреждение. Въздъхнах с облекчение, когато стигнахме до площадката без инциденти.

— Малцина мои приятели са идвали в къщата — обясних, когато той повдигна едната си вежда. — По-лесно ми е да се срещам с тях в мола в Сиракюз.

Стаите на горния етаж бяха подредени в квадрат около централното стълбище. Спалнята на Сара и Ем беше в предния ъгъл и прозорецът ѝ гледаше към алеята пред къщата. Стаята на майка ми и баща ми беше в задната част на сградата, с изглед към полята и част от стара ябълкова градина, която постепенно се сливаше с гората от дъбове и кленове. Вратата бе отворена и вътре светеше. Пристъпих колебливо в гостоприемния златист правоъгълник зад прага.

Стаята бе топла и уютна, върху голямото легло бяха натрупани юргани и възглавници. Нищо не се съчетаваше цветово с нищо, с изключение на обикновените бели пердета. Дюшемето на пода бе направено от широки чамови дъски, между които имаше такива големи пролуки, че спокойно можеше да си изгубиш четката за коса в тях. Вратата към банята бе отворена и оттам се чуваше как радиаторът бучи.

— Лилии — отбеляза Матю и ноздрите му се разшириха, за да поемат новата миризма.

— Любимият парфюм на майка ми. — На бюрото още стоеше старо шишенце „Диорисимо“ с избеляла черно-бяла панделка, вързана на гърлото му.

Матю остави чантите на пода.

— Ще се притесняваш ли да спиш тук? — Очите му бяха тревожни. — Можеш да се настаниш в старата си стая, както предлага и Сара.

— Няма начин — заявих решително. — Тя е на тавана, а банята е тук, долу. Пък и двамата няма да се съберем в единичното легло.

Матю извърна поглед.

— Мислех си, че може...

— Няма да спим в отделни легла. И сред вещиците съм твоя съпруга, също както сред вампирите — прекъснах го и го привлякох

към себе си. Къщата се наместваше върху основите си с лека въздишка, сякаш се подготвяше за дълъг разговор.

— Но, но може би ще е по-лесно...

— За кого? — прекъснах го отново.

— За теб — довърши той изречението си. — Боли те. Ще спиш по-добре, ако си сама в леглото.

Без него нямаше изобщо да мога да склопя очи. Не исках да го тревожа, като му го призная, затова опрях ръце на гърдите му и се опитах да отклоня разговора от разпределението за сън.

— Целуни ме.

Устата му произнесе „не“, но очите му казваха „да“. Притиснах се към него и той ми отвърна със сладка нежна целувка.

— Боях се, че с нас е свършено — промърмори той, когато отделихме устните си и допряхме челата си. — И то завинаги. А сега ме е страх, че можеш да се разпаднеш на хиляди парченца заради това, което ти стори Сату. Ако нещо ти се бе случило, щях да полудея.

Ароматът ми обгърна Матю и той малко се отпусна. Успокои се още повече, когато ръцете му се плъзнаха по бедрата ми. Те бяха сравнително здрави и докосването едновременно ме размекна и наелектризира. След мъченията на Сату копнежът ми по него само се бе усилил.

— Усещаш ли? — Хванах ръката му и я притиснах към средата на гръдния си кош.

— Какво? — Матю бе озадачен.

Не бях сигурна дали ще успея да впечатля свръхестествените му сетива, затова се съсредоточих върху веригата, с която ме бе вързал още след първата ни целувка. Когато я докоснах с въображаем пръст, тя тихо звънна.

Матю затаи дъх и ме погледна учудено.

— Чувам нещо. Какво е? — И притисна ухо до гърдите ми.

— Това си ти вътре в мен — казах. — Ти си моята стабилност, ти си котвата в края на дълга сребърна верига. Сигурно затова съм толкова сигурна в теб. — Млъкнах. — Ако те усещам, ако чувствам тази връзка с теб, Сату не може да ми причини нищо, което да не мога да понеса.

— Прилича на звука, който издава кръвта ти, когато говориш наум с Ракаса, или когато предизвикваш вещерски вихър. Не че знам за

какво да се ослушвам, но е доловимо.

Изабо бе споменала, че чува как вещерската ми кръв пее. Опитах се да усиля звъна от веригата. Вибрациите ѝ се разпространиха из цялото ми тяло.

Матю вдигна глава и ми се усмихна сияйно.

— Невероятно.

Звъненето се усили и аз изгубих контрола над пулсациите вътре в себе си. Множество звезди грейнаха над главите ни и се стрелнаха през стаята.

— Опа! — Усетих гъдела на десетки призрачни очи по гърба си. Къщата затвори категорично вратата и ни скри от любопитните погледи на предците ни, които се бяха събрали да гледат емоционалния фойерверк, все едно беше Денят на независимостта.

— Ти ли го направи? — Матю се взираше във вратата.

— Не — обясних сериозно аз. — Искрите са от мен. Но останалото е от къщата. Тя е много ревнива към личното пространство.

— Слава богу — промърмори той, придърпа ме към себе си и отново ме целуна така, че призраците от другата страна на вратата започнаха да шушукат.

Фойерверките се стопиха до синкава светлина над раклата.

— Обичам те, Матю Клермон — казах аз при първа възможност.

— И аз те обичам, Даяна Бишъп — отвърна той официално. — Но леля ти и Емили сигурно са замръзнали. Покажи ми останалата част от къщата, за да могат вече да влязат.

Минахме бавно през другите стаи на втория етаж, които напоследък стояха пусти и бяха пълни с боклуци, домъкнати от пристрастената към гаражни разпродажби Ем, и старите вещи, които Сара не можеше да се реши да изхвърли, защото се страхуваше, че някой ден ще ѝ потрябват.

Матю ми помогна да изкача стълбите към таванската стая, където бях преживяла пубертета си. Там още имаше плакати на музиканти по стените. Основните цветове бяха лилаво и зелено, което бе тийнейджърската ми представа за изискана гама.

Слязохме долу и разгледахме големия хол, предназначен за посрещане на гости, и кухнята от едната страна на пътната врата, както и кабинета и малкия салон от другата. Минахме покрай рядко употребяваната трапезария и влязохме в сърцето на къщата —

всекидневната, която бе достатъчно голяма, за да побере къта за гледане на телевизия, масата за хранене и кухненския бокс в дъното.

— Изглежда Ем пак се е хванала за иглата — установих, като вдигнах недовършена бродерия на кошница с цветя. — А Сара пак е изпаднала.

— Пуши ли? — попита Матю, след като помириxa въздуха.

— Когато е под напрежение. Ем я гони да пуши навън, но въпреки това миризмата се усеща. Това притеснява ли те? — разтревожих се, имайки предвид свръхчувствителното му обоняние.

— Dieu, Даяна, мирисал съм далеч по-лоши неща — успокои ме той.

В просторната кухня бяха запазени градените фурни и гигантската камина. Имаше и съвременни уреди, а подовите бяха покрити с каменни плочи, издържали на два века изпускане на тенджери, мокри животни, кални обувки и магически отвари. Поведох Матю към работната стая на Сара в съседство. Първоначално помещението е било предназначено за лятна кухня, отделена от къщата, но сега бе свързано с нея и в него бяха подредени множество уреди за варене и печене. От тавана висяха билки, а в килера имаше сушени плодове и бурканчета с отварите и лосионите на Сара. След това се върнахме в кухнята.

— Тази стая е толкова кафява. — Огледах обзавеждането, докато светвах и гасях осветлението на верандата, стар знак, че е безопасно да се влезе. Имаше кафяв хладилник, кафяви дървени шкафове, червено-кафяви тухли, кафяв телефон с шайба и овехтели тапети на кафяви райета. — Има нужда от солиден слой бяла боя.

Матю вдигна брадичка и очите му се насочиха към задната врата.

— Февруари е идеален за тази работа, ако предлагаш да я свършиш — изрече гърлен глас. Сара зави зад ъгъла. Носеше джинси и размъкнат плетен пуловер. Червената ѝ коса стърчеше във всички посоки, а бузите ѝ бяха поруменели от студа.

— Здравей, Сара — казах и отстъпих към мивката.

— Здравей, Даяна. — Тя се взря в синината под окото ми. — Предполагам, че това е вампирът?

— Да. — Пристъпих напред, за да ги представя един на друг. Проницателният поглед на Сара се премести върху глезена ми. —

Сара, запознай се с Матю Клермон. Матю, представям ти леля ми Сара Бишъп.

Матю протегна дясната си ръка.

— Сара — кимна и колебливо срещна очите ѝ.

Сара сви устни. И тя като мен имаше типичната за семейство Бишъп брадичка, която бе малко прекалено издадена. А сега стърчеше дори повече от обикновено.

— Матю. — Когато дланите им се докоснаха, тя трепна. — Да — заяви и леко извърна глава. — Определено е вампир, Ем.

— Благодаря за помощта, Сара — промърмори Ем, докато влизаше с наръч дърва и нетърпеливо изражение на лицето. Беше висока от мен и Сара и посребрената ѝ коса я караше странно да младее. Издълженото ѝ лице се разтегна в радостна усмивка, когато ни видя в кухнята.

Матю се втурна да вземе дървата от ръцете ѝ. Табита, която пропусна първите поздравления, се приближи бавно към камината, като описваше осморки. Като по чудо вампирът успя да отиде до другия край на стаята, без да я настъпи.

— Благодаря, Матю. И благодаря, че я доведе у дома. Толкова се притеснявахме. — Ем разтвори ръце и от ръкавите на вълнения ѝ пуловер се посипаха парченца кора.

— За нищо, Емили — отговори той. Гласът му бе неустойимо топъл и дълбок. Ем изглеждаше очарована от него. Със Сара щеше да е по-трудно, макар тя вече озадачено да наблюдаваше опитите на Табита да се покатери по ръката на Матю.

Опитах се да се скрия в сянката, преди Ем да успее да разгледа добре лицето ми, но беше прекалено късно. Тя затаи дъх, беше ужасена.

— О, Даяна!

Сара издърпа един стол.

— Сядай — нареди тя.

Матю скръсти здраво ръце, сякаш се опитваше да овладее желанието си да се намеси. Вълчата му нужда да ме закриля не бе намаляла само защото се намирахме в Мадисън, а и неприязънта му към всички същества, които се приближаваха към мен, не бе запазена само за другите вампири.

Очите на леля ми се преместиха от лицето към шията ми.

— Свали си ризата — заръча ми.

Посегнах покорно към копчетата.

— Може би трябва да прегледаш Даяна горе. — Ем хвърли тревожен поглед към Матю.

— Той едва ли ще види нещо, което вече не е видял. Нали не си гладен? — попита Сара, без да се обръща към него.

— Не — отвърна тихо Матю. — Ядох в самолета.

Погледът на леля се стрелна към шията ми. Ем също се вторачи.

— Сара! Ем! — извиках възмутено.

— Просто проверявам — обясни кротко Сара. След като си свалих ризата, тя разгледа превръзката на ръката ми, увития с бинтове торс и другите порязвания и синини.

— Матю вече ме прегледа. Той е лекар, забрави ли?

Пръстите ѝ опипаха ключицата. Премигнах.

— Обаче е пропуснал това. Костта е пукната. — Премести ръцете си нагоре към скулата ми и отново премигнах. — Какво ѝ е на глезена? — Както обикновено, не успях да скрия нищо от Сара.

— Лошо навяхване, придружено с изгаряния първа и втора степен. — Матю се взираше в ръцете на Сара, готов да скочи, ако ми причинеше прекалено много болка.

— Как така е получила навяхване и изгаряне на едно и също място? — Сара се отнасяше към Матю като към първокурсник по медицина на визитация.

— Като бях провесена с главата надолу от садистична вещица — отговорих вместо него и леко се свих, когато леля продължи да преглежда лицето ми.

— Какво има отдолу? — попита тя, сякаш изобщо не ме бе чула, и посочи към ръката ми?

— Дълбока порезна рана, за която трябваха шевове — обясни търпеливо Матю.

— Какво ѝ даде?

— Болкоуспокояващи, диуретик, за да намалим отоците, и широкоспектърен антибиотик. — В гласа му усетих съвсем леко раздразнение.

— А защо е увита като мумия? — полюбопитства Ем и си прехапа устната.

Пребледнях. Сара спря да ме разглежда и ме прониза с поглед, преди да затвори.

— Това може да почака, Ем. Нека първо прегледаме важните неща. Кой ти причини това, Даяна?

— Една вещица на име Сату Ярвинен. Мисля, че е шведка. — И скръстих като за защита ръце на гърдите си.

Матю стисна устни. Бе се отдалечил от мен, за да сложи още дърва в камината.

— Не е шведка, а финландка — поправи ме Сара. — С доста силни способности. Но следващия път, когато я срещна, ще ѝ се прииска никога да не се е раждала.

— Едва ли ще остане кой знае какво от вещицата, когато аз приключа с нея — промълви Матю. — Така че ако искаш да се разправиш с нея, ще трябва да я срещнеш преди мен. А аз съм прочут с бързината си.

Сара го погледна одобрително. Тя само плашеше гаргите, но думите на Матю бяха нещо съвсем различно. Те бяха обещание.

— Кой друг е лекувал Даяна освен теб?

— Майка ми и икономката Март.

— Познават народната медицина. Но аз мога да направя и още нещо. — Сара запретна ръкави.

— Малко е рано за магии. Пихте ли достатъчно кафе? — Погледнах умолително към Ем, очите ми я призоваваха да спре Сара.

— Остави я да ти помогне, скъпа — каза Ем, хвана ме за ръката и я стисна. — Колкото по-бързо го направи, толкова по-скоро ще се възстановиш напълно.

Устните на Сара вече се движеха. Матю се приближи, очарован. Тя постави върховете на пръстите си върху лицето ми. Костта под тях се наелектризира, а после пукнатината се затвори.

— Ох! — Хванах се за бузата.

— Ще те заболи съвсем мъничко — предупреди ме Сара. — Достатъчно силна си била, за да понесеш нараняването, лечението не би трябвало да е проблем. — Погледна за миг бузата ми и кимна със задоволство, преди да се насочи към ключицата. Електрическият заряд, който бе необходим, да я оправи, този път беше по-силен, защото и костта бе по-дебела.

— Свали ѝ обувката — нареди тя на Матю и тръгна към килера. Той беше най-висококвалифицираният асистент, когото познавах, но се подчини, без да каже и дума.

Когато Сара се върна с бурканче с един от нейните мехлеми, Матю подпря стъпалото ми на бедрото си.

— В чантата ми на горния етаж има ножици — осведоми той леля ми и помириса с любопитство съдържанието в бурканчето. — Да отида ли да ги взема?

— Не ми трябва. — Тя промълви няколко думи и махна към глезена ми. Бинтът започна сам да се развива.

— Много удобно — каза завистливо Матю.

— Фукла — промърморих под нос.

Всички погледи се насочиха към глезена ми, след като бинтът се разви сам и се нави на кълбо. Раната още изглеждаше отвратително и бе започнала да сълзи. Сара произнесе ново заклинание, изглеждаше спокойна, макар руменината по бузите ѝ да подсказваше, че всъщност е бясна. Когато приключи, синините и мехурите бяха изчезнали и макар още да се виждаше следа от нараняване, подутината забележимо бе спаднала.

— Благодаря, Сара. — Размърдах крака си, докато тя го мажеше с мехлем.

— Няма да можеш да се занимаваш с йога поне седмица. И никакви кросове поне три седмици, Даяна. Кракът ти има нужда от почивка, за да се възстанови напълно. — Промълви още никакви думи и махна към нова ролка бинт, който започна сам да се увива около глезена и стъпалото ми.

— Невероятно! — ахна отново Матю и поклати глава.

— Имаш ли нещо против да погледна и ръката?

— Никак даже. — Дори ми се стори, че нямаше търпение. — Мускулът е съвсем малко наранен. Можеш ли да го оправиш като кожата?

— Вероятно — отвърна Сара със съвсем леко самодоволство. Петнайсет минути и няколко проклетия по-късно на ръката ми нямаше нищо друго, освен тънък червен белег.

— Браво! — възкликна Матю, докато въртеше ръката ми и се възхищаваше на уменията на Сара.

— Поздравления и за теб. Добре го бе зашил. — Сара отпиха жадно от чашата с вода.

Протегнах се да си взема ризата.

— Трябва да видиш и гърба й.

— Той може да почака. — Стрелнах го със строг поглед. — Сара е уморена, аз също.

Погледът на леля ми се насочи към вампира.

— Матю? — произнесе тя въпросително и ме избута на дъното на йерархията.

— Държа да погледнеш гърба й — каза той, без да откъсва очи от моите.

— Не — прошепнах и притиснах ризата към гърдите си.

Той клекна пред мен и постави длани на коленете ми.

— Знаеш на какво е способна Сара. Ще се възстановиш по-бързо, ако я оставиш да ти помогне.

Да се възстановя? Нито една магия не би могла да ми помогне да се възстановя от случилото се в Ла Пиер.

— Моля те, скъпа. — Матю внимателно издърпа смачканата на топка риза от ръцете ми.

Съгласих се неохотно. Усетих убождането на вещерските погледи, когато Сара и Ем минаха зад мен. Идеше ми да побягна. Пресегнах се сляпо към Матю и той стисна и двете ми длани.

— Тук съм — увери ме, докато Сара мълвеше първото си заклинание. Марлята се отдели от гръбнака ми благодарение на думите, които тя произнасяше.

Когато Ем рязко пое дъх, а леля млъкна, разбрах, че вече виждат раните ми.

— Това е магия за отваряне — определи гневно Сара, взряна в гърба ми. — Тя не се прави на живи същества. Могла е да те убие.

— Опитваше се да стигне до магическите ми сили, дълбаеше ме като тиква. — Когато гърбът ми бе оголен, емоциите ми полудяха и аз за малко да се разсмея, като си спомних как висях от едно дърво, а Сату ме удряше с пръчката. Матю забеляза, че съм на ръба на истерия.

— Колкото по-бързо го направиш, толкова по-добре, Сара. Разбира се, не те припирам — добави той веднага. Можех да си представя с какъв поглед е бил удостоен. — По-късно ще поговорим за Сату.

Всяка магия, която Сара използваше, ми напомняше за Сату и присъствието на две вещици край мен непрекъснато ме караше да се сещам за Ла Пиер. Затворих се още повече в себе си и накарах съзнанието си да изтръпне до безчувственост. Сара продължаваше да прави магии. На мен ми дойде в повече и се пуснах по течението.

— Приключваш ли вече? — попита Матю. Гласът му бе напрегнат от тревога.

— Има две рани, за които не мога да направя кой знае колко. Те ще ѝ оставят белези. Ето тук — посочи Сара и прокара пръст между лопатките ми — и тук. — Пръстите ѝ се придвижиха надолу, обходиха ребрата ми, спуснаха се до кръста и се върнаха обратно.

Съзнанието ми вече не бе празно, а пламтеше от образа, който Сара очерта.

Звезда в полумесец.

— Те подозират Матю! — извиках аз и замръзнах от ужас на стола. В паметта ми изплуваха печатите на Матю. Те бяха скрити толкова грижливо, колкото вероятно и съществуването на рицарския орден. Но Сату знаеше за него, което означаваше, че и другите вещици от Паството вероятно също знаеха.

— Скъпа, какво има? — Матю ме дръпна за ръцете.

Аз го блъснах в гърдите, мъчех се да го накарам да ме изслуша.

— Когато отказах да се предам, Сату ме беляза с твоя печат.

Той ме завъртя и когато видя какво е изрисувано, застина.

— Вече не подозират. Най-накрая са сигурни.

— За какво говорите? — попита Сара.

— Може ли ризата на Даяна, моля?

— Не мисля, че ще останат големи белези — каза някак си отбранително леля ми.

— Ризата. — Гласът на Матю беше леден.

Ем му я хвърли. Матю надяна внимателно ръкавите на ръцете ми и събра предниците на гърдите ми. Криеше очите си, но вената на челото му пулсираше.

— Съжалявам — промълвих.

— Няма за какво. — Обхвана лицето ми с длани. — Всеки вампир би познал, че си моя, със или без дамгата на гърба ти. Сату е искала и другите същества да знаят на кого принадлежиш. По времето, когато се преродих, пърлех косите на жените, които отдаваха телата си

на враговете. Жесток начин за разобличаване на предателите. Това е същото. — Извърна се. — Изабо ли ти каза?

— Не. Търсех листове и намерих чекмеджето.

— Какво, по дяволите, става тук? — сопна ни се Сара.

— Наруших личното ти пространство. Не биваше да го правя — прошепнах и го сграбчих за ръцете.

Той се отдръпна и се взря невярващо в мен, след това ме притисна силно към гърдите си, забравил, че съм ранена. За щастие магиите на Сара ме бяха спасили от болката.

— Господи, Даяна. Сату ти е казала какво съм извършил. Проследих те до жилището ти и се промъкнах вътре. Освен това, как бих могъл да ти се сърдя, че си открила това, което трябваше сам да ти кажа?

Чу се оглушително плясване с ръце, което разтrese тенджерите и тиганите в кухнята. Когато дрънченето заглъхна, Сара проговори:

— Ако някой не ни каже незабавно какво става тук, ще настъпи адът на земята. — Към устните ѝ се надигна заклинание.

Пръстите ми изтръпнаха и в краката ми се завихри вятър.

— Назад, Сара. — Вятърът свистеше през вените ми. Застанах между нея и Матю. Леля ми не спираше да мълви нещо. Присвих очи.

Ем дръпна разтревожена Сара за ръката.

— Не я предизвиквай. Тя не се контролира.

Видях лък в лявата си ръка и стрела в дясната. Бяха тежки и странно познати. Сара ми беше на мушката. Без да се колебая повече, вдигнах ръце и се приготвих да стрелям.

Леля ми спря да мърмори наред заклинанието.

— Мамка му — изруга и погледна учудено Ем.

— Скъпа, не си играй с огъня. — Ем вдигна ръце в знак, че се предава.

Погледнах отново ръцете си, бях напълно объркана. По тях нямаше огън.

— Не в къщата. Ако искаш да запалиш вещерски огън, ще трябва да излезем навън — добави Ем.

— Успокой се, Даяна. — Матю ме хвана на лактите и видението с лъка и стрелата изчезна.

— Не ми харесва, когато тя те заплашва. — Гласът ми проехтя странно, сякаш не беше мой.

— Сара не ме заплашва. Просто иска да знае за какво говорим. Трябва да ѝ кажем.

— Но това е тайна — отвърнах объркана. Трябваше да пазим тайните си от всички, независимо дали ставаше въпрос за моите способности на вещица или за рицарите на Матю.

— Никакви тайни повече — бе категоричен той. Гърдите му бяха притиснати към шията ми. — Те вредят и на двама ни. — Когато вятърът затихна, той ме обърна.

— Винаги ли е такава? Неуправляема и дива? — попита Сара.

— Племенницата ти се справи блестящо — изтъкна Матю, без да ме пуска.

Двамата се вторачиха един в друг.

— Сигурно — съгласи се тя неохотно, когато тихият им сблъсък приключи. — Все пак трябваше да ни кажеш, че владееш вещерския огън, Даяна. Това е доста необичайно способност.

— Не владеея нищо. — Изведнъж се почувствах изтощена и не исках повече да стоя права. Краката ми мислеха същото и коленете ми се подгънаха.

— Да я качим горе — каза Матю с нетърпящ възражение тон. — Там ще довършим този разговор.

В стаята на родителите ми той ме сложи на леглото и ми даде още по една доза болкоуспокояващо и антибиотик. След това разказа на лелите ми за знака, който Сату бе оставила на гърба ми. Табита благоволи да се сгуши в краката ми, за да бъде по-близо до Матю.

— Знакът, който Сату е оставила на гърба на Даяна, принадлежи на... организация, която моето семейство основа преди много години. Хората вече отдавна са я забравили, а тези, които не са, мислят, че е престанала да съществува. Ние искаме да запазим тази илюзия. С полумесеца и звездата на гърба ѝ Сату е искала да бележи племенницата ви като нечия собственост и да разкрие тайните на семейството ми на останалите вещици.

— Тази тайна организация има ли си име? — попита Сара.

— Не е нужно да им казваш всичко, Матю. — Посегнах към ръката му. Беше опасно да разкрива прекалено много информация за Рицарите на Лазар. Усещах заплахата, тя се стелеше край мен като тъмен облак и не исках той обгърне Ем и Сара.

— Рицарите на Лазар от Витания. — Произнесе го бързо, сякаш се боеше да не се разколебае. — Стар рицарски орден.

Сара изсумтя.

— Никога не съм чувала за него. Те като Рицарите на Колумб ли са? Имат подразделение в окръг Онайда.

— Не точно. — Устните на Матю потрепнаха. — Историята на Рицарите на Лазар започва с кръстоносните походи.

— Не гледахме ли по телевизията документален филм за кръстоносните походи, в който се разказваше за някакъв рицарски орден? — попита Ем.

— Тамплиерите. Но всички тези теории на конспирацията са пълни глупости. Няма вече тамплиери — отсече Сара.

— Никой не вярва, че има вещици и вампири, Сара — отбелязах аз.

Матю посегна към китките ми и студените му пръсти докоснаха пулсиращите ми вени.

— Този разговор засега приключи — заяви категорично. — Имаме достатъчно време да говорим по-късно дали Рицарите на Лазар съществуват или не.

После изведе от стаята Ем и Сара, на които никак не им се тръгваше. След като лелите ми бяха изतिकани в коридора, къщата пое нещата в собствените си ръце и затвори вратата. Чу се тракането на ключалката.

— Нямам ключ за тази стая — извика Сара на Матю.

Необезпокоен от думите ѝ, Матю се качи на леглото и ме взе в прегръдките си. Главата ми се озова точно над сърцето му. Всеки път, когато се опитвах да кажа нещо, той ми шъткаше да мълча.

— По-късно — повтаряше.

Сърцето му удари веднъж, а след няколко минути още веднъж.

Преди да го чуя за трети път, вече спях дълбоко.

33.

Комбинацията от изтощение, болкоуспокояващи и познатия уют на дома ме държа в леглото с часове. Събудих се легнала по корем. Свих едното си коляно и протегнах ръка, за да потърся Матю, но него го нямаше.

Бях прекалено уморена, за да седна, затова само извърнах глава към вратата. В ключалката имаше голям ключ и от другата ѝ страна се чуваха сподавени гласове. След като бавно се разсъних, гласовете станаха по-ясни.

— Това е отвратително — тросна се Матю. — Как сте могли да я оставите така?

— Нямахме представа колко голяма е силата ѝ, поне не бяхме сигурни — отвърна Сара също толкова ядосано. — Отредено ѝ е да е различна, като се има предвид кои са родителите ѝ. Но никога не съм очаквала вещерски огън.

— Как позна, че се опитва да го извика, Емили? — попита Матю с по-мек глас.

— Една вещица от Кейп Код го призова, когато бях дете. Тогава трябва да е била на седемдесет — обясни Ем. — Никога няма да забравя как изглеждаше, нито какво е усещането да си край такава сила.

— Вещерският огън е смъртоносен. Няма магия, която може да го угаси или да излекува изгарянията от него. Майка ми ме научи да разпознавам знаците, за да мога да се пазя: мирисът на сярата, движението на ръцете на вещицата — заговори Сара. — Каза ми, че когато се появи вещерски огън, богинята е наблизо. Мислех си, че ще умра, без да го видя, и със сигурност не съм очаквала племенницата ми да го предизвика в собствената ми кухня. Вещерски огън и вещерска вода?

— Надявах се, че вещерският огън е рецесивен ген — призна Матю. — Разкажи ми за Стивън Проктър. — Доскоро заповедническият му тон ми се струваше наследство от миналото му

на воин. Но сега, когато вече знаех за Рицарите на Лазар, разбирах, че е и част от настоящето му.

Сара не бе свикнала да ѝ се говори така и настръхна.

— Стивън беше потаен. Не демонстрираше способностите си.

— Нищо чудно, че вещиците са го отворили, за да ги търсят.

Стиснах очи, за да прогоня гледката на трупа на баща ми, разпорен от гърлото до слабините. Така вещиците са търсили способностите му. За малко да ме постигне неговата съдба.

Матю пристъпи от крак на крак в коридора и къщата запротестира срещу промяната на центъра на тежестта.

— Той е бил опитен магьосник, но не е могъл да се мери с тях. Даяна може да е наследила неговите способности, както и тези на Ребека. Бог да ѝ е на помощ. Но тя няма техните познания, а без тях е безпомощна. Превръща се в мишена.

Продължих най-безсрамно да подслушвам.

— Тя не е радиоприемник, Матю — каза отбранително Сара. — Не са ни я доставили с комплект батерии и инструкции за ползване. Направихме каквото можахме. Тя се промени, след като убиха Ребека и Стивън, затвори се в себе си и никой не можеше да стигне до нея. Какво можем да сторим? Да я принудим да признае коя е, след като тя бе твърдо решена да го отрича?

— Не знам. — Матю все още беше раздразнен и си личеше по гласа му. — Но не трябваше да я оставяте така. Тази вещица я държа в плен повече от дванайсет часа.

— Ще я научим на това, което трябва да знае.

— За нейно добро ще е, ако не се бавите много.

— Обучението трае цял живот — сопна му се Сара. — Магията не е макраме. Отнема време.

— Но го нямаме — просъска Матю. Скърцането на дюшемето ми подсказа, че леля инстинктивно е отстъпила назад. — Паството си поигра на котка и мишка с нас, но по знака на гърба ѝ разбирам, че играта е приключила.

— Как си позволяваш да наричаш случилото се с племенницата ми игра? — повиши глас Сара.

— Шшт — изшътка Ем. — Ще я събудиш.

— Какво може да ни помогне да разберем как е омагьосана Даяна, Емили? — Матю вече шепнеше. — Можеш ли да си спомниш

нещо от времето, преди Ребека и Стивън да заминат за Африка? Някакви дребни подробности, за какво са се тревожели?

Омагьосана.

Думата отекна в ума ми, докато бавно се изправях. Омагьосването бе запазено за екстремни обстоятелства — животозастрашаваща опасност, лудост, чисто неконтролируемо зло. Вещиците можеха да те накажат дори само заради заплахата да го направиш.

Омагьосана?

Докато се изправя на крака, Матю вече беше до мен. Беше се смръщил.

— От какво имаш нужда?

— Искам да говоря с Ем. — Пръстите на ръцете ми изтръпваха и посиняваха. Същото се случваше и с пръстите на краката ми, които изскачаха от превръзката, обездвижваща глезена. Докато минавах покрай Матю, бинтът закачи стар пирон на пода.

Сара и Ем ме чакаха на стълбищната площадка с тревожни лица.

— Какво ми има? — попитах направо.

Емили се гушна в Сара.

— Нищо ти няма.

— Казахте, че съм омагьосана. Че собствената ми майка го е направила. — Бях чудовище. Това бе единственото възможно обяснение.

Емили прочете мислите ми.

— Не си чудовище, скъпа. Ребека го направи, защото се страхуваше за теб.

— Страхувала се е от мен, имаш предвид. — Посинелите ми пръсти наистина можеха да ужасят човек. Опитах се да ги скрия, но не исках да прогоря ризата на Матю, затова ги поставих върху старото дървено перило, рискувайки да подпаля цялата съща.

„Внимавай с килима, момиче!“ От килера надничаше призрак на висока жена и сочеше към килима. Вдигнах леко пръстите на краката си.

— Никой не се страхува от теб. — Леденият поглед на Матю се бе впил в гърба ми и ме караше да се обърна към него.

— Напротив. — Посочих с искрящ пръст лелите ми, без да ги изпускам от очи.

„Аз също“, призна друг мъртъв член на семейство Бишъп, момче в тийнейджърска възраст с издадени напред зъби. В ръцете му имаше ведро с плодове, носеше скъсани панталони.

Лелите ми отстъпиха назад, когато аз продължих да ги гледам унищожително.

— Имаш право да си объркана и уплашена. — Матю се приближи и застана точно зад гърба ми. Появя се вятър и усетих снежното докосване на погледа му по бедрата си. — Вещерският вятър този път се появи, защото се чувстваш в капан. — Пристъпи още една крачка към мен и вихърът около глезените ми се усили. — Видя ли?

Да, това е по-скоро объркване и страх, отколкото гняв. Забравих за омагьосването и се обърнах да го попитам какви други теории има. Цветът на пръстите ми вече се нормализираше и пукането престана.

— Трябва да се опиташ да разбереш — умоляваше ме Ем. — Ребека и Стивън заминаха за Африка, за да те защитят. Омагьосаха те по същата причина. Искаха само да си в безопасност.

Къщата простена и затаи дъх. Старите й дървени стави изпукаха. В тялото ми се разля студ отвътре навън.

— Аз ли съм виновна за смъртта им? Заминаха за Африка и някой ги уби заради мен? — погледнах Матю ужасена.

Без да дочакам отговор, тръгнах сляпо към стълбището, забравила за болката в глезена. Исках само да избягам.

— Не, Сара. Пусни я — нареди строго Матю.

Къщата отвори вратите си пред мен и ги затръшна зад гърба ми. Минах по главния коридор, през трапезарията, всекидневната и влязох в кухнята. Намъкнах върху босите си крака градинарските ботуши на Сара. Гумената им повърхност беше хладна и гладка. Излязох навън и направих това, което винаги правех, когато исках да се спася от семейството — влязох в гората.

Не забавих ход, докато не отминах хилавите ябълкови дървета и не се озовах в сенките на старите дъбове и кленове. Останах без дъх и цялата треперех от изтощение и шок. Бях в подножието на огромно дърво, което беше като че ли толкова широко, колкото и високо. Ниските му клони стигаха почти до земята и червеникавите листа с лилави оттенъци изпъкнаха на фона на тъмната кора.

През детските и юношеските си години изливах разбитото си сърце и се оплаквах от самотата си пред този дънер. Поколения от

семейство Бишъп бяха намирали същата утеха тук и бяха изсекли инициалите си в ствола. Моите бяха изрязани с ножче точно до буквите РБ, които майка ми бе оставила преди мен. Прокарах пръста си по тях, после се свих на кълбо до дървото и започнах да се люлея като дете.

Усетих хладно докосване по косата си, преди синята пухенка да се озове върху раменете ми. Едрата фигура на Матю се надвеси над мен и гърбът му се опря в кората на дървото.

— Казаха ли ти какво ми е? — Гласът ми бе приглушен.

— Нищо ти няма, мила моя.

— Имаш много да учиш за вещиците. — Подпрях брадичка на коленете си, но все още не се осмелявах да го погледна. — Вещиците никога не омагьосват никого без много основателна причина.

Матю мълчеше. Хвърлих му кос поглед. С тъгълчето на окоето си видях краката му — единият бе опънат напред, а другият свит. Зърнах и дългата му бледа ръка, която висеше от коляното му.

— Родителите ти са имали много основателна причина. Те са искали да запазят живота на дъщеря си. — Говореше тихо и равно, но вътре в него клокочеха силни емоции. — И аз бих направил същото.

— Знаеше ли, че съм омагьосана? — Беше ми невъзможно да скрия укорителния си тон.

— Март и Изабо се досетиха. Казаха ми го точно преди да тръгнем за Ла Пиер. Емили потвърди подозренията им. Нямах възможност да ти го кажа.

— Как е могла Ем да го скрие от мен? — Почувствах се сама и предадена, точно както когато Сату ми каза какво е извършил Матю.

— Трябва да простиш на родителите си и на Емили. Те са направили това, което са мислили, че е най-добро за теб.

— Не разбираш, Матю — възразих и поклатих инатливо глава. — Собствената ми майка ми е вързала ръцете и е заминала за Африка, сякаш съм някакво опасно зло, обезумяло същество, на което не може да се има доверие.

— Родителите ти са се страхували от Паството.

— Това са глупости. — Пръстите ми изтръпнаха и аз отблъснах усещането към лактите си. Опитах се да овладеея гнева си. — Проклетото Паство не е всичко на този свят, Матю.

— Не, но това е. Не е нужно да си вещица, за да го разбереш.

Изведнъж без предупреждение пред мен се появи моята бяла маса. По повърхността ѝ бяха пръснати минали и настоящи събития. Парчетата на пъзела започнаха да се подреждат сами: майка ми ме гони, докато аз пляскам с ръце и летя над линолеума в кухнята ни в Кембридж, баща ми крещи на Питър Нокс в кабинета си у дома, приказка за лека нощ за кръстницата фея и вълшебната панделка, родителите ми, надвесени над леглото, произнасят заклинания и правят магии, докато аз лежа кротко върху завивките. Парчетата се наместиха и картинката се появи.

— Приказките за лека нощ на майка ми — промълвих и се обърнах осенена към него. — Не е могла да ми признае страховете си направо, затова ги е превърнала в приказка за зли вещици, магически панделки и кръстница-фея. Всяка вечер ми я разказваше, за да може част от мен да я запомни.

— Помниш ли и нещо друго?

— Преди да ме омагьосат, Питър Нокс дойде при баща ми. — Потръпнах, когато чух отново звънеца и видях изражението на баща ми, когато отвори вратата. — Това същество беше в моя дом. Докосваше главата ми. — Припомних си усещането от допряната до тила ми ръка на Нокс. — Татко ме изпрати в стаята ми и двамата се скараха. Мама остана в кухнята. Беше странно, че не отиде да види какво става. След това баща ми излезе и дълго го нямаше. Мама умираше от притеснение. Обади се на Ем същата вечер. — Спомените идваха един след друг.

— Емили ми каза, че Ребека е направила магията така, че да се развали, когато пристигне „сенчестият мъж“. Майка ти е смятала, че аз ще мога да те защитя от Нокс и Паството. — Лицето му помръкна.

— Никой не може да ме защити освен самата аз. Сату беше права. Наистина съм жалка. — Отново сврях лице в коленете си. — Изобщо не съм като майка си.

Матю се изправи и ми протегна ръка.

— Ставай — заповяда ми рязко.

Сложих дланта си в неговата в очакване да ме прегърне и утеши. Но той пхна ръцете ми в ръкавите на синята пухенка и отстъпи назад.

— Ти си вещица. Време е да се научиш да се грижиш за себе си.

— Не сега, Матю.

— Ще ми се да можем да те оставим да си избереш кога, но няма как — каза той строго. — Паството иска твоята сила, поне иска да я опознае. Търсят ръкописа на Ашмол, а за повече от век ти си единственото същество, което го е виждало.

— Искат също така теб и Рицарите на Лазар. — Отчаяно се мъчех да докажа, че не всичко се случваше заради мен и невежеството ми относно магиите.

— И преди можеха да унищожат братството. Паството е имало много възможности. — Матю очевидно ме преценяваше, претегляше силните и слабите ми страни. Това ме накара да се почувствам уязвима. — Но не се интересуват от него. Просто не искат да бъда с теб и да се сдобия с ръкописа.

— Но аз съм заобиколена от закрилници. Ти си с мен, Сара и Ем — също.

— Не можем да сме с теб във всеки миг, Даяна. А и искаш ли Сара и Емили да рискуват живота си, за да те пазят? — Тъп въпрос. Лицето му се изкриви. Отдалечи се от мен и очите му се свиха, докато се превърнаха в цепки.

— Плашиш ме — прошепнах, когато той клекна. И последните капки морфин се втурнаха през кръвообращението ми, подгонени от адреналина.

— Не е вярно — поклати той бавно глава и ми заприлича изцяло на вълк с развятата около лицето му коса. — Щях да помириша страха ти, ако наистина беше уплашена. Просто си объркана.

От гърлото му изригна хрип, който нямаше нищо общо със стоновеите му на удоволствие. Отскочих назад.

— Това вече е друго — каза тихо той. — Поне вече знаеш как изглежда страхът.

— Защо го правиш? — прошепнах.

Изчезна, без да каже дума.

Премигнах.

— Матю?

Усетих две ледени докосвания по темето.

Матю висеше като прилеп в короната на дървото, ръцете му бяха разперени като криле. Краката му бяха захванати за един клон. Гледаше ме настойчиво и само снежинките, които валяха по мен, ми даваха представа къде шарят очите му.

— Аз не съм колега, с когото спориш. Това не е академичен диспут. Това е на живот и смърт.

— Слез веднага долу — казах аз рязко. — Показа ми аргументите си.

Не го видях да се приземява до мен, но усетих хладните му пръсти по шията и брадичката си. Извърна главата ми и оголи гърлото ми.

— Ако бях Жербер, вече да си мъртва — просъска той.

— Престани, Матю. — Опитах се да се освободя, но без резултат.

— Няма. — Стегна хватката си. — Сагу се е опитала да те пречупи и заради това ти искаш да изчезнеш. Но трябва да се бориш.

— Аз го правя. — Бутнах го, за да подчертая думите си.

— Но не като човешко същество — отбеляза възмутено Матю. — Бори се като вещица.

И той отново изчезна. Този път не беше на дървото, нито усещах хладния му поглед по себе си.

— Уморена съм. Връщам се в къщата. — Не бях направила и три стъпки нататък, когато чух свистене. Матю ме бе метнал на рамо и аз бързо се движех в обратната посока.

— Никъде няма да ходиш.

— Сара и Ем ще излязат да ме търсят, ако продължаваш. — Една от тях със сигурност щеше да усети, че нещо не е наред. А ако пропуснат, Табита несъмнено щеше да се изнерви.

— Не, няма. — Матю ме пусна, когато навлязохме дълбоко в гората. — Обещаха да не напускат къщата, дори да пициш, каквато и опасност да предусещат.

Отстъпих назад, исках да увелича разстоянието между себе си и огромните му черни очи. Мускулите на краката му се свиха, беше готов за скок. Когато се обърнах и побягнах, той вече беше пред мен. Обърнах се още веднъж, но той отново бе там. Около глезените ми польхна.

— Добре — каза той доволно. Сви се в същата поза, която бе заел, докато дебнеше елена край Сет-Тур, и отново заплашително изръмжа.

Вятърът край краката ми повя на тласъци, но не се усили. Изтръпването се спусна от лактите към ноктите ми. Но вместо да

потисна страха си, аз му позволих да нараства. От пръстите ми изскочиха сини електрически дъги.

— Използвай силата си — подкани той дрезгаво. — Не можеш да се биеш с мен по друг начин.

Махнах с ръка към него. Не изглеждаше много заплашително, но само това успях да измисля. Матю доказа само колко безплодни са усилията ми, като скочи към мен, завъртя ме и изчезна сред дърветата.

— Мъртва си, отново. — Гласът му долетя някъде отдясно.

— Каквото и да опитваш да направиш, не се получава! — извиках, обърната нагам.

— Аз съм точно зад теб — прошепна той в ухото ми.

Писькът ми раздра тишината в гората и около мен се завихри истински циклон.

— Не се приближавай! — изревах.

Матю обаче посегна с решителен поглед, ръцете му бръкнаха през преградата от вятър. Аз също се протегнах към него, управлявах ме инстинктите. Вихърът го бутна на земята. Той изглеждаше изненадан и от очите му надникна хищникът. Отново се приближи към мен и направи нов опит да премине бариерата от движещ се въздух. Въпреки че целенасочено се опитвах да го отблъсна, вихърът не реагираше както исках.

— Престани да се напъваш — посъветва ме Матю. Беше безстрашен и успя да премине през циклона. Пръстите му се впиха в раменете ми. — Майка ти те е омагьосала, за да не може никой да те принуждава да правиш магии, дори и ти самата.

— Тогава как да извикам магическата си сила, когато имам нужда от нея? Как да я контролирам?

— Измисли. — Снежинките от погледа на Матю заваляха по шията и раменете ми и инстинктивно намериха основните ми вени и артерии.

— Не мога. — Обзе ме паника. — Не съм никаква вещица.

— Престани да го повтаряш. Не е вярно и ти много добре го знаеш. — Внезапно ме пусна. — Затвори си очите и остани на място.

— Какво?

— Наблюдавам те от дни, Даяна. — Движеше се като диво животно, миризмата на карамфил беше толкова силна, че ме задушаваше. — Имаш нужда от неподвижност и притъпяване на

сетивата, за да можеш само да чувстваш. — Бутна ме и аз залитнах. Когато се обърнах, той бе изчезнал.

Очите ми обходиха гората. Там беше зловещо тихо, животните се бяха изпокрили от силния хищник сред тях.

Затворих очи. Започнах да дишам дълбоко. Край мен повя вятър, първо в една посока, после в друга. Беше Матю, предизвикваше ме. Съсредоточих се върху дишането си и се опитах да остана неподвижна като останалите същества в гората.

Усетих стягане между очите. Вдишах дълбоко, спомних си съветите на Амира на упражненията по йога и на Март, която ми бе казала да оставя видението да мине пред мен. Стягането се превърна в изтръпване, а след това във възможност. Тогава вътрешното ми зрение, вещерското трето око, се отвори за първи път.

То огледа всичко живо в гората — растенията, енергията на земята, подземните води. Видях всяка жизнена сила ясно и цветно. Третото ми око забеляза зайците, приклекли в дупка зад едно дърво. Сърцата им тупкаха силно от страх, след като бяха помирисали вампира. Зърнах и забулените сови, стреснати без време от следобедната дрямка от съществото, което се мятеше от клон на клон като пантера. Зайците и совите знаеха, че няма да му избягат.

— Царят на животните — прошепнах.

Тихият смях на Матю отекна през дърветата.

Нито едно същество в гората не можеше да спечели битка с Матю.

— Освен мен — казах задъхано.

Третото ми око огледа гората. Вампирът не е съвсем живо същество, затова ми бе трудно да го открия сред ослепителната енергия, която ме заобикаляше. Накрая забелязах очертанията му в мрака, беше като черна дупка. Бяха червени по краищата, там където свръхестествената му жизнена сила се докосваше до живия свят. Когато заставах с лице към него, инстинктите му го предупредиха, че съм го открила, и той изчезна между сенките на дърветата.

Двете ми очи бяха затворени, но вътрешното ми зрение работеше великолепно. Закрачих с надеждата, че ще го подмамня да ме последва. Сянката му се отдели от ствола на един клен зад мен, черно-червеният му силует се появи сред зеленината. Този път лицето ми остана обърнато в противоположната посока.

— Виждам те, Матю — казах му тихо.

— Нима, лъвице? И какво смяташ да правиш? — Засмя се отново, но продължи да ме преследва, като поддържеше постоянна дистанция. Вляво от мен имаше храст, затова се наведох надясно. Пред мен от пръста стърчаха острите ръбове на камък. Вдигнах високо крак, за да не се спъна.

Раздвижването на въздуха около гърдите ми подсказа, че има малка полянка. Вече не само живата природа в гората ми говореше. Цялата материя ми пращаше сигнали, за да ме води по пътя. Земя, въздух, огън и вода се свързаха със сетивата ми чрез леки убождания, които бяха много по-различни от посланията на флората и фауната в гората.

Енергията на Матю се концентрира и стана по-тъмна и дълбока. Тогава мракът в него, отсъствието на живот, изригна във въздуха в красив скок, на който всеки лъв би завидял. Разпери ръце, за да ме хване.

„Полети“, помислих си аз секунди преди пръстите му да докоснат кожата ми.

Вятърът премина през тялото ми с рязко свистене. Земята ме пусна и леко ме бутна нагоре. Точно както ми бе казал Матю, беше лесно, когато оставях тялото ми да върви след мислите ми. Беше също толкова лесно, като да следвам въображаема панделка към небесата.

Далеч долу Матю се преметна във въздуха и се приземи с лекота на крака точно там, където бях стояла преди няколко секунди.

Реех се над върховете на дърветата с широко отворени очи. Те сякаш бяха погълнали цялото море, бяха безкрайни като хоризонта и огрени от слънчева светлина и звезди. Косата ми се вееше, краищата на кичурите ми се превръщаха в пламъци, които облизваха лицето ми, без да го изгарят. Топлите им пипала галеа бузите ми, докато студения вятър свистеше покрай тях. Покрай мен премина гарван, озадачен от странното непознато същество, което споделяше въздушното му пространство.

Бледото лице на Матю беше обърнато към мен, в очите му се четеше почуда. Когато погледите ни се срещнаха, той се усмихна.

Никога преди не бях виждала такава красота. Обзе ме силно желание, изпитах гордост, че е мой.

Стрелнах се към нето и той веднага застана нащрек. Изръмжа, не беше сигурен какво ще направя, инстинктите му го предупреждаваха, че може да го нападна.

Спрях стремителния си полет с главата напред и се спуснах бавно, докато очите ни застанаха на едно ниво. Краката ми, обути в старите гумени ботуши на Сара, се вееха зад мен. Вятърът подухна кичур от косата ми към него.

„Не го наранявай.“ Цялото ми съзнание бе съсредоточено върху неговата безопасност. Въздухът и огънят ми се подчиняваха, а третото ми око изпиваше тъмнината в него.

— Стой далеч от мен — изръмжа той. — Само за малко. — Матю се опитваше да овладее хищническите си инстинкти. Искаше да се втурне към мен. Царят на животните не обичаше да бъде надвиван.

Без да обръщам внимание на предупреждението му, свалих краката си надолу и стъпалата ми увиснаха на няколко сантиметра над земята. Протегнах ръка с дланта нагоре. Видях с вътрешното си зрение собствената си енергия: подвижна маса от сребърно и златно, зелено и синьо, която искреше като утринната звезда. Представих си как я вдигам нагоре и наблюдавах с интерес как се изтърколи от сърцето ми, премина през рамото, после по ръката ми.

В дланта си държах сфера, в която имаше небе, море, земя и огън. Древните философи биха я нарекли микрокосмос — малък свят, в който имаше парченца от мен и голямата вселена.

— За теб — изрекох с глух глас. Пръстът ми бутна сферата към него.

Матю я хвана. Движеше се като живак по хладната му плът. Енергията ми спря в ръката му.

— Какво е това? — попита той и забрави за желанието си да ловува.

— Това съм аз — отвърнах. Матю се вгледа в мен. Черните му зеници бяха покрили сиво-зелените му ириси. — Ти няма да ме нараниш. Аз също няма да те нараня.

Вампирът държеше внимателно микрокосмоса ми, боеше се да не разсипе и капка.

— Но все още не зная как да се бия — добавих тъжно. — Мога само да отлетя, ако ме застигне опасност.

— Това е най-важният урок за един воин, вещице. — От устата на Матю тази смятана от вампирите за обидна дума звучеше като гальовно име. — Трябва да се научиш да избираш битките си и да не се втурваш към тези, които не можеш да спечелиш.

— Ти боиш ли се от мен? — попитах. Все още летях над земята.

— Не — отрече той.

Усетих парене в третото си око. Той казваше истината.

— Въпреки всичко това в мен? — Погледът ми се спря на ярката сфера в ръката му.

Матю стана внимателен и предпазлив.

— И преди съм виждал вещици с много силни способности. Но все още не сме изследвали всичко у теб. Ще трябва да го открием.

— Никога не съм искала да го знам.

— Защо, Даяна? Защо си се отказала от тези дарби? — Ръката му се стегна, сякаш някой можеше да му открадне енергията ми, преди да я е разгадал докрай.

— Страх? Желание? — промълвих тихо и докоснах внушителните му скули с върховете на пръстите си. Отново се изненадах от силата на любовта, която изпитвах към него. Спомних си какво неговият приятел демон Бруно бе писал през шестнайсети век.

— „Желанието ме кара да вървя напред, а страхът ме възпира.“ Нима това не обяснява всичко, което се случва в този свят?

— Всичко, освен теб — отвърна той с дрезгав глас. — Теб не мога да те проумея.

Стъпалата ми докоснаха земята и аз отдръпнах пръсти от лицето му и бавно ги разперих. Тялото ми сякаш знаеше движенията, макар умът ми да ги смяташе за непознати. Парчето от себе си, което му бях дала, скочи от ръката му в моята. Дланта ми се затвори и енергията се върна бързо в мен. Усетих познатото изтръпване от присъствието на вещица и си дадох сметка, че тази вещица съм аз. Наведох глава, уплашена от съществуването, в което се превръщах.

Матю пхна пръст под падналата пред лицето ми коса.

— Нищо не може да те скрие от магията — нито мълчанието, нито волята, нито настойчивостта. Тя винаги ще те намира. Не можеш да се скриеш от нея.

— Това каза и майка ми в шахтата. Тя знаеше за нас. — Уплашено от спомена за Ла Пиер, вътрешното ми зрение бързо се

затвори. Потреперих и Матю ме придърпа към себе си. В хладните му прегръдки не ми стана по-топло, но почувствах, че съм на сигурно място.

— Може би е по-лесно за тях, ако знаят, че не си сама — каза тихо Матю. Устните му бяха хладни и твърди и моите се отвориха, за да ги притиснат още повече. Той зарови лице в шията ми и го чух как шумно вдъхна аромата ми. Отдръпна се неохотно, поглади косата ми и ме загърна с якето.

— Ще ме научиш ли да се бия като твоите рицари?

Ръцете на Матю замръзнаха.

— Те са знаели как да се защитават много преди да дойдат при мен. Но в миналото съм обучавал воини — хора, вампири, демони. Дори Маркърс научих, а бог ми е свидетел, че той бе истинско предизвикателство. Но никога не съм обучавал вещица.

— Да си вървим у дома. — Глезенът ми още пулсираше и умората започваше да ме надвива. След няколко колебливи стъпки Матю ме метна на гърба си като дете, аз го прегърнах през врата и той тръгна с мен в здрача. — Благодаря ти отново, че ме намери — прошепнах му, когато къщата се появи пред нас. Знаеше, че този път нямам предвид Ла Пиер.

— Отдавна бях спрял да търся. Но тогава те видях в Бодлианската библиотека на Мабон. Историчка. И вещица. — Матю поклати невярващо глава.

— Затова е магия — казах и го целунах нежно по тила. Той все още мъркаше от удоволствие, когато ме свали на верандата.

После влезе в бараката, за да вземе дърва за огъня, и ме остави да се помира с лелите си. И двете изглеждаха неспокойни.

— Разбирам защо сте го крили от мен — обясних им аз. Прегърнах Ем и тя въздъхна облекчено. — Но мама ми каза, че с тайните вече е свършено.

— Видяла си Ребека? — попита изумена Сара с пребледняло лице.

— В Ла Пиер. Когато Сату се опита да ме сплаши и да ме накара да й съдействам. — Млъкнах. — И татко също.

— Тя беше ли... бяха ли те щастливи? — Сара се задави с думите. Баба стоеше зад нея и ме гледаше загрижено.

— Бяха заедно — казах просто и погледнах през прозореца да видя дали Матю се връща в къщата.

— И с теб — добави Ем с насълзени очи. — Това означава, че са били повече от щастливи.

Леля ми отвори уста да каже нещо, размисли и я затвори.

— Какво, Сара? — настоях и поставих ръка на рамото ѝ.

— Ребека говори ли с теб? — Гласът ѝ бе глух.

— Разказа ми приказка. Същата, която ми разказваше, когато бях малка — за вещицата и принца и феята кръстница. Макар че с татко са ме омагьосали, мама се опита да намери начин да ме накара да си спомня магията. Но аз исках да я забравя.

— Онова последно лято, преди майка ти и баща ти да заминат за Африка, Ребека ме попита кое оставя най-трайни впечатления у децата. Казах ѝ, че това са приказките, които родителите им четат вечер, и всичките послания за надежда, сила и любов, които се съдържат в тях. — От очите на Ем вече течаха сълзи и тя ги обърса.

— Права си била — потвърдих тихо аз.

Трите вещици се бяха сдобрили, но когато Матю се появи в кухнята с наръч дърва, Сара веднага му се нахвърли.

— Никога повече не ме карай да пренебрегвам зова за помощ на Даяна и да не си посмял отново да я заплашваш, независимо по какви причини. Ако го направиш, така ще те омагьосам, че ще си мечтаеш никога да не си се прераждал. Разбра ли, вампире?

— Разбира се, Сара — промърмори напевно Матю. Имитираше прекрасно Изабо.

Вечеряхме на масата във всекидневната. Матю и Сара спазваха напрегнато примирие, но опасност от военни действия се появи, когато леля ми забеляза, че няма и парче месо наоколо.

— Пушиш като комин — обясни търпеливо Ем, когато Сара започна да мърмори, че нямало истинска храна. — Артериите ти ще ми благодарят.

— Не си го направила заради мен — нападна я Сара и стрелна с обвинителен поглед Матю. — Направила си го, за да не се изкуши той да ухапе Даяна.

Матю кротко се усмихна и извади тапата на една бутилка, която бе донесъл от рейнджровъра.

— Вино, Сара?

Тя погледна подозрително шишето.

— Това вносно ли е?

— Френско е — отговори той и наля от тъмночервената течност в чашата ѝ за вода.

— Не обичам френско вино.

— Не вярвай на всичко, което четеш. Ние сме много по-мили, отколкото ни изкарват — отбеляза той и тя кисело се усмихна. — Довери ми се, ще свикнеш с нас. — И сякаш за да докаже думите му, Табита скочи от пода на рамото му и стоя там като папагал по време на цялата вечеря.

Матю пиеше вино и бърбеше за къщата. Разпитваше Сара и Ем за състоянието на фермата и за историята на имота. Не ми оставаше почти нищо друго, освен да ги гледам, трите същества, които обичах най-много, и да поглъщам лакомо големи количества чили и царевичен хляб.

Когато най-накрая си легнахме, аз се мушнах гола под завивките, нямах търпение да почувствам как хладното му тяло се докосва до моето. Той направи същото и ме придърпа към голата си плът.

— Топла си — каза и се притисна към мен.

— Ммм, миришеш прекрасно — въздъгнах и погладих нос в гърдите му. Ключът сам се завъртя в ключалката. Беше там, когато се събудих този следобед. — Ключът в бюрото ли беше?

— Къщата го е взела. — Той се засмя. — Изскочи от цепнатините между дъските на пода, близо до леглото, удари се в стената над ключа за лампата и се плъзна надолу. И тъй като не го взех веднага, прелетя през стаята и падна в скута ми.

Аз също се засмях, докато пръстите му обхождаха талията ми. Педантично избягваше раните, които Сату ми бе оставила.

— Ти имаш белези от битки — казах с надеждата да го утеша. — Сега и аз имам.

Устните му безпогрешно намериха моите в мрака. Едната му ръка се плъзна по гърба ми върху полумесеца. Другата вдигна между лопатките ми и покри звездата. Всичко ми беше ясно — нежното му докосване, думите, които мълвеше в мрака, твърдото му тяло до моето. Постепенно той се освободи от страха и гнева си. Докосвахме се с устни и пръсти, но укротихме първоначалното си нетърпение, за да удължим удоволствието.

Когато достигнах кулминацията, във въздуха полетяха звезди, а няколко от тях останаха на тавана и догоряха там, докато ние лежахме в прегръдките си в очакване на утрото.

34.

Преди слънцето да изгрее, Матю ме целуна по рамото и слезе долу. Мускулите ми бяха едновременно схванати и отмалели от слабост. Накрая успях да се измъкна от леглото и отидох да го търся.

Но вместо него намерих Сара и Ем. Те стояха до задния прозорец с чаши димящо кафе. Погледнахме се през рамо и отидох да напълня чайника. Матю можеше да почака, чаят — не.

— Какво гледате? — Очаквах да кажат името на някоя рядка птица.

— Матю.

Отстъпих няколко крачки.

— Навън е от часове. Не мисля, че е помръднал и едно мускулче. Един гарван прелетя. Мисля, че възнамерява да кацне върху него. — И Сара отпи от кафето си.

Матю стоеше с разтворени крака и вдигнати на нивото на раменете ръце. Палците и показалците му леко се докосваха. Беше по тениска и панталони за йога и приличаше на необичайно едро и добре облечено плашило.

— Трябва ли да се тревожим за него? Няма нищо на краката си. — Ем гледаше Матю над ръба на чашата си. — Сигурно замръзва.

— Вампирите избухват в пламъци, Ем. Те не замръзват. Ще се прибере, когато приключи.

Напълних чайника, направих си чай и застанах до лелите си. Трите мълчахме и гледахме Матю. На втората ми чаша той най-накрая си свали ръцете и се приведе от кръста. Сара и Ем бързо се отдръпнаха от прозореца.

— Знае, че го гледаме. Той е вампир, забравихте ли? — Засмях се, нахлузих ботушите на Сара върху вълнените си чорапи и стария клин и излязох навън.

— Благодаря за търпението — каза Матю, след като ме прегърна и ме целуна за добро утро.

Все още стисках чашата си и имаше опасност да разлея чай по гърба му.

— Медитацията е единствената ти почивка. Нямам намерение да я прекъсвам. Откога си навън?

— От изгрев-слънце. Имах нужда от време да помисля.

— Къщата има такъв ефект върху гостите. Прекалено много гласове, прекалено много неща се случват. — Беше хладно и се сгуших в дебелия си пуловер.

Матю докосна тъмните кръгове под очите ми.

— Все още изглеждаш изтощена. Малко йога няма да ти навреди.

Сънят ми бе тревожен, изпълнен със сънища, откъси от алхимична поезия и неясни тиради, насочени към Сату. Дори баба ми се разтревожи. Беше се облегнала на скрина и внимателно ме наблюдаваше, докато Матю ме успокояваше и се опитваше да ме накара отново да заспя.

— Строго ми е забранено да се занимавам с йога една седмица.

— И ти ще се подчиниш на леля си? — Веждата на Матю се изви като въпросителна.

— Обикновено не го правя — засмях се аз, хванах го за ръката и го повлякох обратно към къщата.

Матю взе чая от ръцете ми и ме извади от ботушите на Сара за секунда. Остави ме на земята и застана зад мен.

— Затвори ли очи?

— Вече да — казах аз. Затворих очи и забих пръстите на краката си в студената земя. Мислите се подгониха в съзнанието ми като игриви котета.

— Мислиш — отбеляза нетърпеливо Матю. — Просто дишай.

Умът и дъхът ми се успокоиха. Матю заобиколи и вдигна ръцете ми. Притисна палците ми към безименните и кутретата.

— Сега пък аз приличам на плашило — оплаках се. — Какво правя с ръцете си?

— Прана мудра — обясни Матю. — Увеличава жизнените сили и ускорява оздравяването.

Докато стоях с разперени ръце и обърнати към небето длани, тишината и спокойствието свършиха своята работа върху раненото ми тяло. След около пет минути стягането между очите ми изчезна и

вътрешното ми око се отвори. Настъпи и лека промяна вътре в тялото ми — нещо се раздвижи на приливи и отливи, като вълна, разбиваща се в брега. С всяко вдишване в дланите ми се появяваше капка прясна студена вода. Съзнанието ми бе напълно чисто и няхах никакъв страх, че вещерската вода може да ме погълне, когато течността в шепите ми стане повече.

Третото ми око светна и се съсредоточи върху заобикалящата ме действителност. Видях поляните край къщата както никога преди. Под повърхността течаха подземни реки като големи вени. Корените на ябълковите дървета се простираха към тях и по шумолящите от утринния вятър листа имаше тънки водни паяжини. Водата под краката ми течеше към мен и се опитваше да разбере връзката ми с нейната мощ.

Вдишвах и издишвах спокойно. Нивото на водата в дланите ми се покачваше и падаше в съответствие с приливите и отливите вътре в мен и под краката ми. Когато повече не можех да контролирам водата, пръстите ми се разделиха и от разтворените ми длани изригнаха фонтани. Стоях наред задния двор с отворени очи и разперени ръце, под всяка от които се образуваше малка локва.

Моят вампир бе застанал на около два метра от мен с гордо изражение и скръстени ръце. Лелите ми излязоха на задната веранда, поразени.

— Впечатляващо — промълви Матю и се наведе да вземе чашата с изстиналия чай. — Ще станеш толкова добра в това, колкото си и в научната си работа. Магията не е само емоционална и ментална, тя е и физическа.

— Обучавал ли си и преди вещици? — Нахлузих отново ботушите на Сара. Стомахът ми силно къркореше.

— Не. Ти си ми единствената — засмя се Матю. — И да, знам, че си гладна. Ще поговорим повече на закуска. — Протегна ми ръка и двамата тръгнахме към къщата.

— Можеш да натрупаш цяло състояние от тази вещерска вода — извика Сара, когато се приближихме. — Всички в града имат нужда от нови кладенци, а стария Хари го погребяха заедно с пръчката му за търсене на вода миналата година, когато почина.

— Нямам нужда от пръчка за търсене на вода, аз съм пръчка за търсене на вода. А ако и вие мислите да копаете кладенец, направете го

там. — И посочих към няколко ябълкови дървета, които не изглеждаха толкова хилави, колкото останалите.

Когато влязохме, Матю кипна още вода за чая ми, преди да се зачете в „Сиракюз Пост Стандарт“. Не можеше да се мери с „Льо Монд“, но той изглеждаше доволен. След като моят вампир си намери занимание, аз започнах да поглъщам филия след филия от тостера. Ем и Сара си наляха още кафе и гледаха тревожно ръцете ми, когато ги доближавах до някой електрически уред.

— Тази сутрин май ще правя трета кана кафе — обяви Сара и изхвърли утайката от кафе-машината. Погледнах притеснено към Ем.

„Предимно безкофеиново е — уведоми ме тя, без да си отваря устата. — Смесвам го от години.“ Също като съобщенията по мобилния, този вид безмълвни послания вършеха работа, когато искаш да поговориш с някого насаме в тази къща.

Усмихнах се широко и върнах вниманието си върху тостера. Намазах последното масло върху филийката си и се почудих лениво дали има още.

До лакътя ми се появи пластмасова кутия.

Обърнах се, за да благодаря на Ем, но тя бе в другия край на кухнята. Както и Сара. Матю вдигна поглед от вестника и се взря в хладилника.

Вратата се отвори и видях как конфитюрът и горчицата се пренаредиха на горната полица. След това вратата се затвори.

— Това къщата ли го направи? — попита небрежно Матю.

— Не — отвърна Сара и ме погледна с интерес. — Беше Даяна.

— Какво става? — Затаих дъх и погледнах маслото.

— Ти ни кажи — подкани ме строго Сара. — Тъкмо мажеше деветата си филия, когато вратата на хладилника се отвори и маслото полетя.

— Само се почудих дали има още. — Вдигнах празната кутия.

Ем плесна радостно с ръце на новата ми демонстрация на вещерски умения, а Сара настоя да се опитам да взема нещо друго от хладилника. Ала каквото и да виках, то отказваше да дойде при мен.

— Опитай с шкафовете — предложи Ем. — Вратите не са толкова тежки.

Матю ни гледаше с интерес.

— Почуди се за маслото, защото ти трябваше, нали?

Кимнах.

— А когато вчера полетях, поиска ли от въздуха да ти съдейства?

— Казах си: „Полети!“ и полетях. Имах по-голяма нужда да го направя, отколкото ми трябваше маслото. Ти се канеше да ме убиеш. Отново.

— Даяна е летяла? — попита тихо Сара.

— В момента имаш ли нужда от нещо? — попита Матю.

— Да седна. — Коленете ми малко трепереха.

Един кухненски стол се плъзна по пода и спря точно зад мен.

Матю се усмихна доволно и вдигна пак вестника.

— Точно както си мислех — промърмори той и се зачете в заглавията.

Сара измъкна вестника от ръцете му.

— Престани да се хилиш като Чешърския котарак. Какво си мислил?

Когато чу да се споменава друг представител на нейния вид, Табита влезе в къщата през отвора във вратата. С истинска отдаденост в очите, тя хвърли в краката на Матю малка мъртва полска мишка.

— Merci, ma petite — благодари ѝ сериозно Матю. — За съжаление в момента не съм гладен.

Табита се прозя тъжно и завлече почерпката си в ъгъла, където започна да я размята с предните лапи, сякаш я наказваше, че не е успяла да задоволи Матю.

Сара повтори невъзмутимо въпроса си:

— Какво си мислил?

— Магиите, които Ребека и Стивън са направили, не позволяват на никого да принуждава Даяна да прави магии. Нейните способности са обвързани с необходимостта. Много умно. — Той изглади смачкания вестник и продължи да чете.

— Умно, но невъзможно — прогърмя Сара.

— Не е невъзможно — възрази той. — Трябва да мислим като родителите ѝ. Ребека е предсказала случилото се в Ла Пиер, не в подробности, но е знаела, че дъщеря ѝ ще бъде държана в плен от друга вещица. Също така е знаела, че тя ще се спаси. Затова магията ѝ не се е развалила. Даяна не е имала нужда от магическите си способности.

— Но как тогава да научим Даяна да контролира силата си, щом не може да я вика по желание? — удиви се леля ми.

Къщата не ни остави да обсъдим възможностите. Чу се звук като от снаряд, а след това като че ли някой затанцува степ.

— О, боже — простена Сара. — Сега пък какво иска?

Матю остави вестника.

— Нещо не е наред ли?

— Къщата ни вика. Тряска вратите в килера и след това мести мебелите, за да ни привлече вниманието. — Облизах маслото от пръстите си и тръгнах през всекидневната. Светлините в предния коридор потрепнаха.

— Добре, добре — каза сприваво Сара. — Идваме.

Последвахме лелите ми към килера. Къщата бутна едно кресло към мен.

— Иска Даяна — обясни ненужно Ем.

Къщата може и да искаше мен, но не подозираше за намесата на вампира закрилник с бързи рефлексии. Матю протегна крак и спря креслото, преди то да ме удари отзад по краката. Чу се пукане от сблъсъка на старо дърво в силни кости.

— Не се тревожи, Матю. Къщата просто иска да седна. — Направих го и зачаках следващия ѝ ход.

— Къщата трябва да се научи на по-добри обноски — изтъкна той.

— Откъде се появи люлеещият се стол на мама? Отървахме се от него преди години — промърмори Сара и сви устни към стария стол до предния прозорец.

— Люлеещият стол се върна и баба заедно с него — обадох се аз. — Тя ни посрещна, когато пристигнахме.

— Елизабет с нея ли беше? — поинтересува се Ем и седна на неудобния викториански диван. — Висока? Със сериозно изражение?

— Да. Не я видях добре обаче. Тя стоеше през повечето време зад вратата.

— Напоследък тук не се навъртат толкова призраци — добави Сара. — Според нас това е далечна братовчедка на семейство Бишъл, която е починала през 70-те години на деветнайсети век.

През комина се спусна кълбо зелена прежда и две куки за плетене.

— Да не би къщата да мисли, че трябва да се науча да плета?

— Това е мое. Преди няколко години бях започнала да плета пуловер, а после той изчезна. Къщата краде всякакви такива неща и ги крие — обясни Емили на Матю, докато си прибираше ръкоделието. Посочи към дивана с ужасната флорална дамаска.

— Ела да поседнем. Понякога на къщата ѝ трябва известно време, за да ни покаже какво има предвид. Липсват ни няколко снимки, телефонен указател, поднос за пуйка и любимото ми зимно палто.

Не беше чудно, че на Матю му бе трудно да се отпусне. Липсващият порцеланов поднос можеше и да го обезглави. Но направи всичко възможно, за да изглежда спокоен. Сара седна в близкото кресло. Изглеждаше раздразнена.

— Хайде, да приключваме — сопна се тя след няколко минути. — Имам работа за вършене.

От цепнатина в зелената ламперия до камината се измуши дебел кафяв плик. След това се стрелна през всекидневната и падна в скута ми.

На предната му страна със синьо мастило бе написано „Даяна“. Разпознах женствения ситен почерк на майка ми, който бях виждала на разрешителните бележки и картичките за рожден ден.

— От мама. — Погледнах учудено Сара. — Какво е това?

Тя беше също толкова изненадана.

— Нямам представа.

Вътре имаше по-малък плик и нещо внимателно увито в пластове опаковъчна хартия. Пликът бе бледозелен с по-тъмнозелени краища. Татко ми бе помогнал да го избира за рождения ден на мама. В ъгъла му имаше релефни бели и зелени лилии. Очите ми се напълниха със сълзи.

— Искаш ли да останеш сама? — попита тихо Матю, който вече бе станал.

— Останете. Моля ви.

Разтреперана отворих плика и разгънах опаковъчната хартия. Датата под лилиите — 13 август 1983 година — привлече веднага вниманието ми.

Седмият ми рожден ден. Беше само дни преди родителите ми да заминат за Нигерия.

Прегледах бързо първата страница от писмото на майка ми. Листът се изплъзна от пръстите ми и падна на пода.

Страхът на Ем бе осезателен.

— Даяна? Какво има?

Без да ѝ отговоря, притиснах останалата част от писмото към бедрото си и вдигнах кафявия плик, който къщата бе крила по поръчка на майка ми. Извадих плосък правоъгълен предмет. Беше по-тежък, отколкото трябваше, и искреше от енергия.

Познах тази енергия, бях я чувствала и преди.

Матю чу как кръвта ми запя. Застана до мен и постави внимателно длани върху раменете ми.

Развих опаковъчната хартия. Най-отгоре, скрито от погледа на Матю и увито в още хартия, имаше листче обикновена бяла хартия с пожълтели от времето краища. На него бяха написани три реда.

— „В началото бе липса и желание — прошепнах аз през стиснато гърло. — В началото бе кръв и страх.“

— „В началото бе откриване на вещиците“ — довърши Матю, като погледна през рамото ми.

След като подадох листчето в очаквателно протегнатите пръсти на Матю, той го приближи към носа си за миг и след това го протегна към Сара. Махнах и последната опаковъчна хартия.

В скута ми стоеше една от липсващите страници от ръкописа на Ашмол.

— Господи — възкликна той задъхано. — Дали е това, което си мисля? Как се е озовало у майка ти?

— Обяснява в писмото — казах аз като насън и се взрях в ярко оцветеното изображение.

Матю се наведе и вдигна писмото.

„Скъпа моя Даяна. Днес ставаш на седем години, магическа възраст за всяка вещица, когато способностите започват да се оформят. Но твоята сила клокочи откакто си родена. Ти винаги си била различна.“

Коленете ми се огънаха под невероятната тежест на изображението.

„Ако четеш това, значи с баща ти сме успели. Успяхме да убедим Паството, че им трябва магическата сила на баща ти, а не твоята. Не бива да се обвиняваш. Това бе единственото възможно решение, което можехме да вземем. Вярваме, че вече си достатъчно голяма, за да разбереш.“

Матю леко ме стисна за рамото, преди да продължи:

„Вече си достатъчно голяма и за да продължиш търсенето, което започнахме, когато ти се роди — търсенето на информация за теб и твоите магически способности. Получихме тази бележка заедно с рисунката, когато ти беше на три години. Дойде в плик с клеймо от Израел. Секретарят на катедрата ни каза, че няма обратен адрес или подпис. Само бележката и изображението.

През последните четири години се опитвахме да ги разгадаем. Не можехме да задаваме много въпроси. Но смятаме, че на рисунката е изобразена сватба.“

— Наистина е сватба, химическият брак между живака и сярата. Това е важна стъпка в получаването на философския камък. — Гласът ми прозвуча грубо и дрезгаво.

Това бе едно от най-красивите изображения на този процес, които бях виждала. Жена със златиста коса в чисто бяла рокля и с бяла роза в ръката. Това бе послание към бледия ѝ тъмнокос съпруг, че тя е чиста и достойна за него. Той бе в черни и червени дрехи и я държеше за другата ръка. И също държеше роза, но неговата беше червена като прясна кръв, символ на любовта и смъртта. Зад двойката се виждаха гостите на сватбата, които олицетворяваха химикали и химични елементи. Наоколо се виждаше пейзаж от дървета и каменисти планини. Цяла животинска менажерия се бе събрала, за да стане свидетел на церемонията: гарвани, орли, жаби, лъвове, пауни, пеликани. Еднорог и вълк стояха един до друг в централната част на

фона, зад булката и младоженеца. Цялата сцена беше изобразена в разперените криле на птица феникс, чиито пера горяха по краищата и главата ѝ бе извита така, че да наблюдава случващото се.

— Какво означава това? — попита Ем.

— Че някой дълго време е чакал с Матю да се намерим.

— Как би могла тази рисунка да изобразява теб и Матю? — Сара проточи шия, за да я разгледа по-добре.

— Кралицата носи герба на Матю. — Косата на булката бе прихваната с диадема от сребро и злато. В средата ѝ, точно на челото, имаше скъпоценен камък с формата на полумесец с една звезда над него.

Матю се пресегна покрай рисунката и взе останалата част от писмото на майка ми.

— Имаш ли нещо против да продължа да чета? — попита той внимателно.

Поклатих глава. Страницата от ръкописа още лежеше на коленете ми. Ем и Сара усещаха скритата енергия, затова бяха предпазливи в присъствието на непознат омагьосан предмет и останаха по местата си.

„Смятаме, че жената в бяло си ти, Даяна. Но не сме толкова сигурни за самоличността на тъмния мъж. Виждала съм го в сънищата ти, но е неуловим. Той върви през бъдещето ти, но също така присъства и в миналото. Винаги се крие в сенките, никога не излиза на светло. И въпреки че е опасен, той не представлява никаква заплаха за теб. Той вече с теб ли е? Надявам се. Ще ми се да го бях познавала. Щях да му разкажа толкова много неща за теб. — Матю млъкна, след като произнесе последните думи. — Надяваме се двамата да успеете да откриете източника на тази рисунка. Баща ти смята, че е от стара книга. Понякога виждаме върху страницата движещ се текст, но след това буквите изчезват за седмици, дори месеци.“

Сара скочи от креслото си.

— Дай ми тази рисунка.

— Тя е от книгата, за която ти разказвах. Онази от Оксфорд. — Подадох ѝ я неохотно.

— Доста е тежка — установи тя и тръгна смръщена към прозореца. Преобръща дълго страницата и я оглежда от всички страни. — Не виждам никакви думи. Разбира се, нищо чудно. Ако този лист е откъснат от книгата, към която принадлежи, тогава магията е зле повредена.

— Затова ли думите, които видях, се движеха толкова бързо?

Сара кимна.

— Вероятно. Търсили са тази страница и не са могли да я намерят.

— Страници. — Това беше подробност, която не бях казала на Матю.

— Как така страници? — Матю заобиколи стола и от погледа му върху мен се посипаха малки ледени частички.

— Това не е единствената липсваща страница от ръкописа на Ашмол.

— Колко са?

— Три — прошепнах аз. — Три страници липсваха в началото. Видях откъде са откъснати. Тогава не ми се стори важно.

— Три — повтори Матю. Гласът му бе равен, ала ми се стори, че се кани да счупи нещо с голи ръце.

— Какво значение има дали липсват три или триста? — Сара все още се опитваше да види скритите думи. — Магията все е повредена.

— Има три вида свръхестествени същества. — Матю докосна лицето ми, за да ми покаже, че не е ядосан на мен.

— И щом у нас е едната... — започнах аз.

— Тогава у кого са оставалите две? — довърши Ем.

— Да му се не види, защо Ребека не ми е казала нищо? — Сара също звучеше като човек, който се кани да чупи. Емили взе рисунката от ръцете ѝ и внимателно я постави върху старата маса.

Матю продължи да чете:

„Баща ти казва, че ще се наложи да пътуваш, за да разкриеш тайните. Няма да ти пиша нищо повече от страх,

че писмото може да попадне в неподходящи ръце. Но ти ще разбереш какво трябва да направиш, сигурна съм в това.“

Подаде ми листа и продължи да чете от другия:

„Къщата нямаше да ти даде това писмо, ако не беше готова. Това означава, че ти също вече знаеш, че с баща ти те омагьосахме. Сара ще е бясна, но това бе единственият начин да те предпазим от Паството преди сенчестият мъж да те намери. Той ще ти помогне да откриеш магическите си способности. Той ще ти помогне да овладееш магическите си способности. Сара ще ти каже, че това не е негова работа, защото той не е от семейство Бишъп. Не ѝ обръщай внимание.“

Сара изсумтя и изгледа зверски вампира.

„И тъй като ще го обичаш както никога не си обичала някой друг, аз обвързах магията с чувствата ти към него. Дори и така, само ти ще можеш да я извадиш на бял свят. Извинявай за паническите пристъпи. Бяха единственото, което успях да измисля. Понякога си прекалено смела и се излагаш на опасност. Успех в усвояването на магическите ти сили. Сара е перфекционист.“

Матю се усмихна.

— Винаги е имало нещо странно в пристъпите ти на тревожност.

— Как така странно?

— След като се срещнахме в Бодлианската библиотека, ми бе почти невъзможно да предизвикам у теб пристъп на паника.

— Но аз изпаднах в паника, когато излезе от мъглата край хангара за лодки.

— Защото се стресна. Инстинктите ти трябваше да те вкарват в дълбока паника винаги когато се появявах край теб. Но вместо това ти все повече се сближаваше с мен. — Матю ме целуна и обърна последната страница.

„Трудно ми е да завърша писмото, когато сърцето ми е натежало. Последните седем години бяха най-щастливите в живота ми. Не бих се отказала и от един миг с теб, дори и срещу безмерна власт и дълъг живот без теб. Не знаем защо богинята те повери на нас, но не е минал и ден, в който да не сме ѝ благодарили за това.“

Потиснах стона си, но не успях да спра сълзите.

„Не мога да те предпазя от предизвикателствата, пред които ще се изправиш. Ще познаеш голяма загуба, ще бъдеш в смъртна опасност, но също така ще срещнеш и щастието. В следващите години може и да се съмняваш в инстинктите си, но ти стъпи на тази пътека от мига, в който се роди. Разбрахме го още щом се появи на този свят, увита в було. Оттогава живееш между световете. Но това е твоята същност и твоята съдба. Не позволявай на никого да те спре по пътя ти.“

— Какво е було? — прошепнах аз.

— Понякога децата се раждат в амниотичния мехур. Това е знак за късмет — обясни Сара.

Свободната ръка на Матю докосна тила ми.

— Булото означава много повече от късмет. В миналото се е смятало, че така се раждат великите предсказатели. Някои пък вярват, че това е знак, че ще станеш вампир, вещица или върколак. — Той ми се усмихна.

— Къде е? — попита Ем леля ми.

С Матю едновременно и много бързо извърнахме глави.

— Кое? — попитахме в един глас.

— Булото има огромна сила. Стивън и Ребека сигурно са го запазили.

Всички погледнахме към цепнатината в ламперията. В камината тупна телефонен указател и вдигна облак сажди във въздуха.

— Как се съхранява було? — почудих се аз. — Поставя се в торбичка или какво?

— По традиция се притиска парче хартия или плат към лицето на бебето и булото залепва за него. След това тази хартия се запазва — обясни Ем.

Извърнахме очи към страницата от ръкописа на Ашмол. Сара отново я взе и я огледа внимателно. Произнесе няколко думи и пак се взря в нея.

— Има нещо странно в тази рисунка — каза тя. — Но булото на Даяна не е полепнало по нея.

Изпитах облекчение. Щеше да е прекалено странно, ако беше така.

— Това ли е всичко, или сестра ми има и други тайни, които иска да сподели с нас? — подхвърли язвително Сара. Матю я погледна укорително. — Извинявай, Даяна — промълви тя.

— Има още малко. Ще го понесеш ли, скъпа?

Сграбчих свободната му ръка и кимнах. Той приседна на страничната облегалка на креслото, което леко изскърца под тежестта му.

„Опитай се да не бъдеш много жестока със себе си занапред. Проявявай здрав разум и се доверявай на инстинктите си. Не е кой знае какъв съвет, но това е всичко, което една майка може да предложи. Много ни е трудно да те напуснем, но това е единствената ни възможност, иначе трябва да те изгубим завинаги. Прости ни. Ако сме те наранили, то е защото те обичаме прекалено много.“

Мама

В стаята настъпи тишина и дори къщата затаи дъх. Изпитах дълбоко в себе си ужасно чувство за загуба. После една сълза се

търколи от окото ми. Уголеми се колкото снежна топка и плъосна на пода. Почувствах, че краката ми се втечняват.

— Ето го, започва — предупреди Сара.

Матю хвърли листа от писмото, вдигна ме от стола и ме изведе през пътната врата. Постави ме на алеята и пръстите на краката ми се впиха в пръстта. Вещерската вода се оттече безобидно в почвата, докато сълзите ми се стичаха. Ръцете на Матю се плъзнаха изотзад по талията ми. Тялото му ме пазеше от останалия свят и аз се отпуснах на гърдите му.

— Спокойно — прошепна той в ухото ми.

Вещерската вода изчезна, но остави след себе си болезнено чувство за загуба, което никога нямаше напълно да отmine.

— Ще ми се сега да са тук — изплаках. — Майка ми и баща ми щяха да знаят какво да направят.

— Знам, че ти липсват. Но те не са знаели какво да правят. Като всички родители те са постъпвали както е било най-добре за момента.

— Майка ми те е видяла, предсказала е и какво може да направи Паството. Тя беше страхотна ясновидка.

— И ти ще станеш като нея някой ден. Дотогава обаче ще трябва да се справяме, без да знаем какво ни готви бъдещето. Но сме двама. Не се налага да се бориш сама.

Върнахме се в къщата, където Сара и Ем разглеждаха внимателно страницата от ръкописа. Казах, че е редно да си направим още чай и кафе. Матю тръгна с мен към кухнята, макар погледът му да бе привлечен от ярко оцветената рисунка.

Кухнята приличаше на бойно поле както винаги. Всяка повърхност бе покрита със съдове. Докато чайникът заври и кафето стане готово, запретнах ръкави да измия съдовете.

Телефонът на Матю забръмча в джоба му. Той не му обърна внимание, защото слагаше още дърва в камината.

— Трябва да вдигнеш — казах аз и излях почистваш препарат в мивката.

Той извади телефона си. Лицето му издаваше, че не иска да се обади.

— Oui?

Сигурно бе Изабо. Нещо се бе объркало, някой не беше там, където трябваше. Не можех да уловя детайлите в задъхания им

разговор, но тревогата на Матю бе очевидна. Той даде няколко нареждания на висок глас и прекъсна връзката.

— Изабо добре ли е? — Прокарах пръстите си под топлата струя, като се надявах да няма повече кризи.

Матю застана зад мен и започна да разтрива раменете ми.

— Тя е добре. Не беше Изабо, а Ален. Той върши работа за семейството и се е натъкнал на неочаквана ситуация.

— Работа? — Взех гъбата и започнах да мия. — За Рицарите на Лазар?

— Да — отвърна той едносрично.

— Кой е Ален? — Оставих чистата чиния на сушилнята.

— Беше оръженосец на баща ми, Филип не можеше без него нито по време на мир, нито по време на война. Затова Март го направи вампир. Познава всички аспекти на дейността на братството. Когато баща ми умря, Ален пренесе лоялността си към Филип върху мен. Обади се да ми съобщи, че Маркъс никак не е бил доволен от съобщението ми.

Обърнах се, за да срещна погледа му.

— Същото съобщение, което предаде и на Болдуин на „Ла Гуардия“?

Той кимна.

— Само неприятности създавам на семейството ти.

— Това вече не занимава само семейство Дьо Клермон, Даяна. Рицарите на Лазар закрилят тези, които не могат да се защитят сами. Маркъс го знаеше, когато прие да стане член на ордена.

Телефонът на Матю отново забръмча.

— А това трябва да е Маркъс — каза той мрачно.

— Иди да говориш с него някъде, където никой няма да те чува. — Кимнах към вратата. Матю ме целуна по бузата, преди да натисне зеления бутон и да се отправи към задния двор.

— Ало, Маркъс — чух го да казва предпазливо, преди да затвори вратата след себе си.

Продължих да мия чиниите, повтарящите се движения ме успокояваха.

— Къде е Матю? — Сара и Ем стояха на вратата, хванати за ръце.

— Навън, говори с Англия — отвърнах и кимнах към задната врата.

Сара извади чиста чаша от шкафа, четвъртата ѝ за тази сутрин, доколкото бях преброила, и я напълни с кафе. Емили взе вестника. Очите им още светеха от любопитство. Задната врата се отвори и затвори. Подготвих се за най-лошото.

— Как е Маркърс?

— С Мириам пътуват към Ню Йорк. Трябва да обсъдят нещо с теб. — Лицето на Матю беше буреносно.

— С мен? И какво?

— Не пожела да ми каже.

— Маркърс не е искал да те оставя сам сред вещици. — Усмихнах му се и част от напрежението се оттече от лицето му.

— Ще са тук до довечера и ще се настанят в хотела, който подминахме. Довечера ще отида там да се видя с тях. Каквото и да имат да ти казват, може да почака до утре. — Тревожните очи на Матю се стрелнаха към Сара и Ем.

Отново се обърнах към мивката.

— Обади му се пак, Матю. По-добре да дойдат направо тук.

— Не биха искали да притесняват никого — каза той спокойно. Матю не желаше да разстройва Сара и останалите от семейство Бишъп, като води още двама вампири в къщата им. Но майка ми никога не би позволила Маркърс да отседне в хотел, след като е изминал толкова път.

Маркърс бе син на Матю. Което значеше, че е и мой син.

Пръстите ми изтръпнаха и чашата, която миех, се изплъзна от ръцете ми. Падна във водата и потъна.

— Моят син няма да отсяда в хотел. Той трябва да дойде в къщата на семейство Бишъп, да бъде със семейството си, а Мириам не бива да остава сама. И двамата ще спят тук и това е окончателно — заявих категорично.

— Син? — възкликна тихо Сара.

— Маркърс е син на Матю, което го прави и мой син. Това пък от своя страна го прави част от семейство Бишъп и тази къща е толкова негова, колкото и на теб, на мен и на Ем. — Обърнах се към тях и сграбчих ръкавите на блузата си с мокрите си ръце. Те силно трепереха.

Баба ми се появи от коридора, за да види за какво е този шум.

— Чу ли ме, бабо? — извиках аз.

„Всички те чухме, Даяна“, отвърна тя с дрезгав глас.

— Добре. Никакви разпавии повече. И това важи за всички членове на семейство Бишъп в тази къща — живи и мъртви.

Къщата отвори предната и задната врата, за да покаже, че е гостоприемна, и из първия етаж повя студен въздух.

— Къде ще спят? — попита Сара.

— Те не спят, Сара. Вампири са. — Бодежът в пръстите ми се усили.

— Даяна — обади се Матю, — моля те, махни се от мивката. Електричеството, скъпа.

Стиснах още по-здраво ръкавите си. Върховете на пръстите ми бяха посинели.

— Разбрахме — каза веднага Сара и погледна към ръцете ми. — Вече имаме един вампир в къщата.

— Ще им приготвя стаите — предложи Емили и се усмихна искрено. — Радвам се, че ще имаме възможност да се запознаем със сина ти, Матю.

Матю, който досега бе стоял облеган на стария дървен шкаф, се отгласна и тръгна към мен.

— Добре — рече той и ме издърпа от мивката. Подпря брадичка на главата ми. — Беше ясна. Ще се обадя на Маркъс и ще му кажа, че е добре дошъл тук.

— Не му казвай, че съм го нарекла свой син. Може да не иска да има мащеха.

— По този въпрос ще трябва да се разберете помежду си — подхвърли Матю и се опита да скрие усмивката си.

— Какво ти е толкова смешно? — Обърнах се, за да го погледна.

— След всичко случило се тази сутрин ти се притесняваш само дали Маркъс би искал мащеха. Направо ме изумяваш. — Матю поклати глава. — Всички вещици ли са така пълни с изненади, Сара, или е характерно само за семейство Бишъп?

Леля ми обмисли отговора си.

— Само за семейство Бишъп.

Надникнах през рамото на Матю и й се усмихнах с благодарност.

Лелите ми бяха заобиколени от тълпа призраци и всичките тържествено кимаха.

35.

След като измих чиниите, с Матю взехме писмото на майка ми, мистериозната бележка и страницата от ръкописа на Ашмол и ги отнесохме в трапезарията. Сложихме ги на старата износена маса. Напоследък тя рядко се използваше, тъй като нямаше смисъл двама души да седят в двата края на мебел, направена за дванайсет. Лелите ми дойдоха при нас с димящи чаши кафе в ръцете.

Сара и Матю се надвесиха над листа от алхимичния ръкопис.

— Защо е толкова тежък? — Леля ми вдигна края му и претегли внимателно тежестта му.

— Не ми се струва тежък — възрази Матю, след като го взе от ръцете ѝ. — Но има нещо странно в миризмата му.

Сара го помириша.

— Не, просто си мирише на старо.

— Не е само това. Знам как миришат старите книги — подметна той саркастично.

Ем и аз от своя страна бяхме по-заинтригувани от енигматичната бележка.

— Какво според теб означава? — попитах, като дръпнах един стол да седна.

— Не съм сигурна — поколеба се Ем. — Кръвта обикновено символизира семейство, война или смърт. Но липсата? Дали не означава, че страницата липсва от книгата? Или пък предупреждава родителите ти, че няма да са край теб, докато растеш?

— Погледни последния ред. Дали родителите ми не са открили нещо в Африка?

— Или пък ти си откритието на вещиците? — предположи предпазливо Ем.

— Последният ред може да се отнася за откриването на ръкописа на Ашмол от Даяна — намеси се Матю, като вдигна поглед от алхимичната сватба.

— Ти си убеден, че винаги става въпрос за мен и ръкописа — промърморих. — В бележката се споменава темата на есето ти за „Ол Соулс“ — страх и желание. Това не ти ли се струва странно?

— Не по-странно от факта, че бялата кралица на рисунката носи моя герб. — Матю ми показва илюстрацията.

— Тя е олицетворение на живака, който символизира непостоянството в алхимията — обясних аз.

— Живак? — Матю изглеждаше развеселен. — Металното перпетуум мобиле?

— Би могло да се каже. — Усмихнах се, като си спомних сферата с енергия, която му бях дала.

— Ами червеният крал?

— Той е стабилен и здраво стъпил на земята. — Намръщих се. — Но също така би трябвало да олицетворява слънцето, затова обикновено не го изобразяват в черни и червени дрехи.

— Значи може кралят да не съм аз, нито кралицата да си ти. — Той докосна леко с върховете на пръстите си лицето на жената в бяло.

— Може — произнесох бавно и си спомних пасаж от копието на „Aurora“ в библиотеката на Матю. — „Внимавайте всички и се вслушайте в мен вие, които населявате този свят: любимият ми, който е червен, ме повика. Той ме търси и ме намери. Аз съм цветето в полето, лилия, цъфнала на поляната. Аз съм майката на истинската любов и на страха, но и на разбирането и благословената надежда.“

— Какво е това? — Матю докосна лицето ми. — Звучи библейски, но думите не са съвсем като от Библията.

— Това е откъс от „Aurora Consurgens“, описващ алхимичната сватба. — Погледите ни се срещнаха. Когато въздухът в стаята натежа, смених темата. — Защо баща ми е казал, че трябва да пътувам, за да разбера значението на рисунката?

— Клеймото е израелско. Може би Стивън е имал предвид, че трябва да се върнеш там.

— В университета в Йерусалим има много алхимични ръкописи. Повечето са на Исак Нютон. — Като знаех историята на Матю в този град, да не говорим за Рицарите на Лазар, не изгарях от желание да отида там.

— Израел за баща ти не би означавал „далечно пътуване“ — намеси се Сара и седна срещу мен. Ем отиде и седна до нея.

— А какво би означавало далечно пътуване? — Матю взе писмото на майка ми и зачете последната страница за още подсказки.

— Пустинята на Австралия, Уайоминг, Мали. Това бяха любимите му места за пътуване във времето.

Думите ѝ прорязаха слуха ми, почувствах се точно както когато чух, че съм омагьосана. Знаех, че някои вещици могат да се местят между миналото, настоящето и бъдещето, но никога не се бях сетила да попитам дали член от семейството ми няма тази способност. Беше рядка дарба, почти колкото вещерския огън.

— Стивън Проктър е можел да пътува във времето? — Матю говореше пресилено спокойно, точно както ставаше почти всеки път, когато чуеше за магии.

Сара кимна.

— Да. Стивън пътуваше до миналото и до бъдещето поне веднъж годишно, обикновено след ежегодната конференция на антрополозите през декември.

— Има нещо на гърба на писмото на Ребека. — Ем се наведе, за да види по-добре.

Матю бързо го преобърна.

— Хвърлих страницата, за да те изведа, преди да потече вещерската вода. Не го видях. Не е с почерка на майка ти — каза той и ми подаде листа.

Буквите, изписани с молив, имаха издължени завъртулки.

„Помни, Даяна: «Най-красивото преживяване е мистериозното. Това е основната емоция в сърцето на истинското изкуство и истинската наука. Който не я познава, вече не може да се учудва и да се възхищава. Той е като мъртъв и зрението му е замъглено.»“

Бях виждала някъде този почерк. Прехвърлях образи в дълбините на съзнанието си и се опитвах да открия къде, но без успех.

— Кой би написал цитат от Алберт Айнщайн на гърба на писмото на мама? — попитах Сара и Ем, като обърнах страницата към тях и се озадачих, когато познах по израженията им, че знаят кой.

— Баща ти. Той взимаше уроци по калиграфия. Ребека се майтапеше с него по този повод. Така почеркът му стана старомоден.

Бавно обърнах листа и разгледах отново буквите. Те наистина приличаха на изписани през деветнайсети век от чиновник, съставящ каталози в Бодлианската библиотека по времето на кралица Виктория. Мускулите ми се стегнаха, погледнах по-внимателно текста и поклатих глава.

— Не, не е възможно. — Нямаше как баща ми да е бил един от онези чиновници и да е написал подзаглавието в ръкописа на Ашмол.

Но баща ми е могъл да пътува във времето. И цитатът от Айнщайн очевидно е бил предназначен за мен. Хвърлих листа на масата и закрих лицето си с длани.

Матю седна до мен и зачака. Когато Сара изсумтя нетърпеливо, той я накара да замълчи с решителен жест. След като мислите ми спряха да препускат, заговорих:

— На първата страница на ръкописа има два надписа. Единият е с мастило и е от Елиас Ашмол: „Антропология или трактат, съдържащ кратко описание на човека“. Другият е с различен почерк и е с молив: „в две части: първа — анатомична, втора — психологична“.

— Вторият надпис трябва да е прибавен много по-късно — отбеляза Матю. — По времето на Ашмол никой не говореше за психология.

— Помислих си, че е от деветнайсети век. — Дръпнах бележката на баща ми към себе си. — Но сега започвам да си мисля, че баща ми го е прибавил.

Стаята утихна.

— Докосни думите — предложи накрая Сара. — Виж какво ще ти кажат те.

Пръстите ми се плъзнаха леко по написаните с молив думи. От листа изскочиха образи. Видях баща си в черно сако с дълги ревери и голяма черна вратовръзка, наведен над отрупана с книги маса. Видях го и в кабинета му у дома с познатото кадифено сако как пише нещо с молив, а майка ми гледа през рамото му и плаче.

— Той е бил. — Когато вдигнах пръстите си от страницата, те видимо трепереха.

— Но не баща ти е откъснал страницата с алхимичната сватба от книгата в Бодлианската библиотека — каза Ем. — Какво е правил там

тогава?

— Стивън Проктър е омагьосал ръкописа на Ашмол, за да може само дъщеря му да го поръча от хранилището. — Матю изглеждаше напълно уверен в думите си.

— Затова магията ме разпозна. Но защо не стана същото, когато го поръчах втория път?

— Не си имала нужда от него. О, искала си го — добави Матю с кисела усмивка, когато отворих уста, за да протестирам, — но това е различно. Помниш ли, родителите ти са направили така, че никой да не може да те принуди да използваш магическите си способности. Магията върху ръкописа е била същата.

— Когато поръчах Ашмол първия път, трябваше само да отметна следващата задача от списъка си. Не е за вярване, че нещо толкова несъществено може да предизвика такава реакция.

— Майка ти и баща ти не са могли да предвидят всичко, като например, че ще станеш историк на алхимията и ще работиш редовно в Бодлианската библиотека. Ребека можеше ли да пътува във времето? — обърна се Матю към Сара.

— Не. Това е рядка дарба и повечето, които я притежават, са добри и в магиите. Без да знаеш правилните заклинания и да взимаш мерки за сигурност, можеш да останеш някъде, където не искаш, независимо колко си надарен.

— Да — съгласи се горчиво Матю. — Знам много места и периоди, които всеки би искал да избегне.

— Ребека понякога ходеше със Стивън, но той трябваше да я носи. — Сара се усмихна на Ем. — Помниш ли Виена? Стивън реши да я заведе да танцуват валс. Цяла година мислеше каква шапка да си сложи.

— Трябват ти три предмета от конкретното време и място, където искаш да се върнеш. Те те предпазват да не се изгубиш — каза Ем. — Ако искаш да отидеш в бъдещето, трябва да използваш заклинания, защото само така можеш да се ориентираш.

Сара взе рисунката с алхимичната сватба. Беше изгубила интерес към разходките във времето.

— Защо тук има еднорог?

— Забрави за еднорога, Сара — прекъснах я нетърпеливо. — Татко едва ли е искал да се върна назад във времето и да взема

ръкописа. Какво си е мислел? Че ще се върна в миналото и ще го взема още преди да бъде омагьосан? Ами ако случайно се натъкна на Матю? Така напълно ще объркаме пространствено-времевия континуум.

— О, теория на относителността — подхвърли подигравателно Сара. — Само това обяснение ми изглежда възможно засега.

— Стивън винаги е казал, че разходките във времето са като да се прекачваш на влак — обади се Ем. — Слизаш от единия, след това чакаш на гарата, докато си намериш място на друг. Напускаш тук и сега и излизаш извън времето, докато се намери място за теб в някое друго време.

— Вампирите сменят животите си по подобен начин — отбеляза Матю. — Напускаме един живот, организираме смъртта си, изчезваме, сменяме местоживеенето си и си търсим ново. Ще се учудите колко лесно хората напускат домовете, семействата и работните си места.

— Но сигурно някой забелязва, че Джон Смит, когото са познавали миналата седмица, вече не изглежда по същия начин — възпротивих се аз.

— Това е още по-невероятно дори — призна Матю. — Стига да направиш правилния избор, никой не казва и дума. Няколко години в Светите земи, животозастрашаваща болест, вероятност да изгубят наследство — все отлични извинения за хората да си затворят очите.

— Е, както и да е, не мога да пътувам във времето. Няма го в ДНК теста ми.

— Разбира се, че можеш. Правиш го от дете. — Сара звучеше самодоволно, тъй като дискредитира научните открития на Матю. — Първия път стана, когато беше на три години. Родителите ти се уплашиха до смърт, повикаха полиция, беше страшна суматоха. Четири часа по-късно те намериха седнала на високото столче в кухнята да ядеш парче торта. Сигурно си била гладна и си се върнала на собствения си рожден ден. След това всеки път, когато изчезнеш, решавахме, че си в някое друго време и скоро ще се появиш. А ти доста често изчезваше.

Тревогата ми за бебето, което пътува във времето, бързо се стопи, когато осъзнах, че така имам възможност да разреши всяка историческа загадка. Пред очите ми светна.

Матю вече се бе сетил за това и търпеливо ме чакаше да настигна мисълта му.

— Каквото и да е искал баща ти, няма да се връщаш в 1859 година — заяви той твърдо. Обърна стола си и двамата застанахме лице в лице. — Няма да си играеш с времето. Разбра ли?

Дори след като го уверих, че ще остана в настоящето, никой не ме остави на мира нито за секунда. Тримата си ме предаваха един на друг толкова изкусно, че хореографията им бе достойна за „Бродуей“. Ем ме последва на горния етаж под предлог, че иска да провери дали има достатъчно кърпи, макар да знаех много добре къде се намира шкафът, където ги държаха. Когато излязох от банята, Матю лежеше на леглото и си играеше с телефона си. Остана на горния етаж, когато слязох долу да си направя чай, защото знаеше, че Сара и Ем ще ме чакат във всекидневната.

Държах металната кутия на Март и се чувствах виновна, че пропуснах предния ден и наруших обещанието си към нея. Реших да пия от чая ѝ днес, напълних чайника и отворих капака. Миризмата на седефчета отключи болезнен спомен за полета със Сату. Стиснах капака здраво и се съсредоточих върху другите аромати и щастливите спомени от Сет-Тур. Липсваха ми сивите каменни стени на замъка, градината, Март, Ракаса, дори Изабо.

— Откъде имаш това, Даяна? — Сара се приближи към мен и посочи металната кутия.

— Направихме го заедно с Март.

— Това икономката на майка му ли беше? Онази, която е лекувала гърба ти?

— Март е икономката на Изабо, да. — Наблегнах на истинските им имена. — Вампирите имат имена, също като вещиците. Трябва да ги научиш.

Сара помириса чая.

— Предлагам ти да отидеш на лекар, който да ти предпише лекарства, а не да разчиташ на някакви билкови отвари.

— Д-р Фаулър ще намери време да те приеме, ако искаш нещо по-ефикасно — подкрепи я току-що влязлата Ем. — Дори и Сара не е голяма защитница на билковата контрацепция.

Скрих объркването си, като пузнах чаена торбичка в чашата. Държах съзнанието си празно, а лицето си — скрито.

— Всичко е наред. Няма нужда да ходя при д-р Фаулър.

— Така е. Не ти трябва, щом спиш с вампир. Те не могат да се възпроизвеждат — не и по начина, който контрацепцията може да предотврати. Само трябва да внимаваш да не забиеш зъби в шията ти.

— Знам, Сара.

Но не беше така. Защо Март така внимателно ме бе учила да правя напълно ненужен чай? Матю беше категоричен, че не може да има деца по начина, по който го правят топлокръвните. Въпреки обещанието ми към Март, излях чая в мивката и изхвърлих торбичката. Оставих металната кутия на горната полица, където щеше да е далеч от очите ми.

В късния следобед след безкрайни разговори за бележката, писмото и рисунката все още не бяхме дори започнали да разгадаваме мистерията с ръкописа на Ашмол и връзката на баща ми с него. Лелите ми се заеха да приготвят вечеря, което означаваше, че Ем печеше пиле, а през това време Сара пиеше бърбън и мрънкаше за количеството зеленчуци в гарнитурата. Матю се въртеше край бокса, беше необичайно неспокоен.

— Ела — повика ме и ме хвана за ръката. — Трябва да се упражняваш.

Всъщност той имаше нужда от свеж въздух, не аз, но идеята да излезем навън ми хареса. Намерих в килера чифт мои стари маратонки. Бяха износени, но ми ставаха по-добре от ботушите на Сара.

Стигнахме до първото ябълково дърво, където Матю ме завъртя и ме притисна с тялото си към стария чворест ствол. Ниските клони ни скриваха от къщата.

Въпреки че бях като в капан, не отвърнах с вещерски вятър. В мен напиреха много по-други чувства.

— Господи, тази къща е претъпкана — оплака се Матю и изчака колкото думите да излязат от устата му, преди отново да залепи устни към моите.

Бяхме оставали малко време насаме откакто се върна от Оксфорд. Струваше ми се, че е било преди цяла вечност, а бе само преди няколко дни. Едната му ръка се плъзна под колана на джинсите ми и хладните му пръсти докоснаха голата ми плът. Потръпнах от удоволствие, а той ме придърпа още по-близо към себе си, като с

другата ръка галеше гърдите ми. Притискахме се с всяка част на телата си, не спирахме да търсим нови начини да се слеем.

Накрая имаше само една останала възможност. За миг ми се стори, че Матю смята да консумира брака ни по старомодния начин — прав, навън, под напора на заслепяващо желание. Но се овладя и се отдръпна.

— Не по този начин — каза той дрезгаво. Очите му бяха напълно черни.

— Не ми пука. — Притеглих го обратно към себе си.

— Но на мене ми пука. — Въздъхна дълбоко, като истински вампир. — Когато правим любов за първи път, искам да си само за мен, а не да сме заобиколени от други хора. И ще те искам по-дълго от няколкото откраднати мига, които сме имали досега, повярвай ми.

— И аз те желая — подчертах, — и търпението не ми е силна черта.

Матю погали шията ми с палец и кръвта ми кипна. Той прилепи устните си там, където досега бе стоял пръстът му, и ги притисна към пулсиращата ми плът, която показваше, че съм жива. Проследи една вена от гърлото до ухото ми.

— Приятно ми е да научавам къде обичаш да бъдеш докосвана. Като тук например. — И ме целуна зад ухото. — И тук. — Устните му се притиснаха към клепачите ми и аз издадох тих стон на удоволствие. — И тук. — Прокара палеца си по долната ми устна.

— Матю — прошепнах. Очите ми го умоляваха.

— Какво, скъпа? — Гледаше очарован как докосването му раздвижваше кръвта ми.

Не отговорих, а го притеглих към себе си, не ми пукаше за студа, падащия мрак и грубата дървесна кора под наранения ми гръб. Останахме така, докато Сара не ни повика от верандата.

— Нали не сте се отдалечили много? — Чух я как сумти. — На това упражнение ли му викате?

Чувствах се като ученичка, хваната да се натиска пред къщата си. Оправих пуловера си и тръгнах да се прибирам. Матю се засмя и ме последва.

— Изглеждаш доволен от себе си — отбеляза Сара, когато той влезе в кухнята. Под светлината на лампата напълно приличаше на

вампир, при това самодоволен. Но очите му вече не бяха неспокойни и аз бях благодарна за това.

— Остави го на мира. — Гласът на Ем бе нетипично рязък. Тя ми подаде салатата и посочи към масата във всекидневната, където обикновено се хранехме. — И ние доста престоявахме сред ябълковите дървета, докато Даяна растеше.

— Хм — изсумтя Сара. Взе три винени чаши и ги размаха към Матю. — Имаш ли още от онова вино, Казанова?

— Аз съм французин, Сара, а не италианец. В добавка съм вампир. Винаги имам вино — заяви Матю с палава усмивка. — И няма опасност да свърши. Маркът ще донесе още. Той не е французин, нито италианец, уви, но образованието му компенсира този недостатък.

Седнахме на масата и трите вещици започнахме да унищожаваме печеното пиле и печените картофи на Ем. Табита се сгуши до Матю и от време на време флиртуваше с него, като го галеше с опашка по краката. Той доливаше вино в чашата на Сара, аз също отпивах от своята. Ем непрекъснато го питаше дали иска да опита нещо, но Матю винаги ѝ отказваше.

— Не съм много гладен, Емили, благодаря ти.

— Има ли нещо, което ядеш? — Ем не бе свикнала да ѝ отказват храна.

— Ядки — сетих се. — Ако ще му купуваш храна, вземи ядки.

Ем се поколеба.

— Ами сурово месо?

Матю сграбчи ръката ми и я стисна, преди да успея да отговоря.

— Ако искаш да ме угощаваш, недопеченото месо ще свърши работа. Освен това обичам супа, обикновена, без зеленчуци.

— Синът ти и колежката също ли ядат такива неща, или това са само твоите предпочитания?

Сега вече разбирах защо Матю се бе подразнил от първите ми въпроси за начина му на живот и хранителните му навици.

— Това е доста стандартен начин на поведение на вампирите, когато са сред топлокръвни. — Матю пусна ръката ми и си наля още вино.

— С това вино и тези ядки сигурно доста висиш по баровете — отбеляза Сара.

Ем остави вилицата и я погледна унищожително.

— Какво толкова? — изсумтя Сара.

— Сара Бишъп, ако ни изложиш пред сина на Матю, никога няма да ти го простя.

Напушилото ме кискане бързо се превърна в силен смях. Сара първа се присъедини към мен, накрая и Ем се разсмя. Матю седеше и се усмихваше, сякаш се бе озовал внезапно в лудница, но беше прекалено възпитан, за да го спомене.

Когато смехът ни утихна, той се обърна към леля ми.

— Чудех се дали не мога да те помоля да ми отстъпиш работната си стая, за да анализирам пигментите от рисунката с алхимичната сватба. Може би те ще ни кажат къде и кога е направена.

— Няма да пипаш нищо по рисунката. — Историчката в мен изтръпна от ужас при тази мисъл.

— Няма да я повредя — каза кротко Матю. — Знам как да анализирам съвсем малки количества.

— Не! Няма да я пипаме, докато не разберем с какво си имаме работа.

— Не бъди такава педантка, Даяна. Пък и е малко късно за това, след като върна книгата. — Сара се изправи, очите ѝ блестяха. — Да видим дали книгата с рецептите няма да помогне.

— Е — промърмори Ем под носа си, — вече си част от семейството.

Сара изчезна в работната си стая и се върна с подвързана с кожа книга с размерите на семейна библия. Между кориците ѝ се намираха знанията и отварите на семейство Бишъп, предавани от вещица на вещица почти четиристотин години. Първото име в книгата беше Ребека, а до него със закръглен красив почерк бе изписана годината 1617. На първата страница в две колони бяха изредени и други имена, всяко с различно мастило и с различна дата до него. Списъкът продължаваше и на обратната страница, като най-често се срещаха имената Сюзан, Елизабет, Маргарет, Ребека и Сара. Леля ми не беше показвала тази книга на никого, дори и на други вещици. Сборникът с рецептите можеха да виждат само членове на семейството.

— Какво е това, Сара? — Ноздрите на Матю се разшириха при мириса на стара хартия, билки и дим, който се издигна, когато леля ми разтвори кориците.

— Това учебникът по магии на семейство Бишъп. — Тя посочи първото име. — Най-напред е принадлежал на Ребека Дейвис, бабата на Бриджит Бишъп, след това на майка ѝ, Ребека Плейфър. Бриджит е предала книгата на най-голямата си дъщеря, която е родила извънбрачно в Англия през 1650 година. Бриджит още е нямала два̀сет години по това време и кръстила дъщеря си на майка си и на баба си. Не можела да се грижи за момиченцето и го дала за отглеждане на семейство от Лондон. — Сара потръпна от отвращение. — Ключките, че е разпусната, я следваха до края на живота ѝ. По-късно дъщеря ѝ Ребека се върнала при нея и работила в таверната ѝ. Тогава Бриджит била омъжена за втория си съпруг и имала още една дъщеря, която се казвала Кристиан.

— И вие сте потомки на Кристиан Бишъп? — попита Матю.

Сара поклати глава.

— Имаш предвид Кристиан Оливър, дъщерята на Бриджит от втория ѝ брак. Едуард Бишъп е третият ѝ съпруг. Не, ние сме потомки на Ребека. След като Бриджит била екзекутирана, Ребека си сменила официално фамилията на Бишъп. Била вдовица, нямала съпруг, с когото да спори за това. Било е форма на бунт.

Матю дълго се взира в мен. Сякаш искаше да каже, че бунтарството ни е родова черта.

— Никой вече не помни всички фамилии на Бриджит Бишъп. Тя се е омъжвала три пъти — продължи Сара. — Помнят само името, което е носила, когато са я обвинили, че е вещица, и са я екзекутирали. Оттогава жените в семейството запазват тази фамилия, независимо дали са омъжени и кой е баща им.

— Четох за смъртта на Бриджит малко след като са я екзекутирали — вметна Матю. — Това бяха мрачни времена за свръхестествените същества. Макар съвременната наука на пръв поглед да унищожаваше цялата мистерия в света, човешките същества изглеждаха убедени, че около тях има невидими сили. И разбира се, бяха прави.

— Е, противоречието между това, което науката им обещаваше и което здравият разум им казваше, доведе до гибелта на стотици вещици. — Сара започна да прелиства книгата.

— Какво търсиш? — попитах я и се намръщих. — Да не би някой от семейство Бишъп да е разбирал от консервация на ръкописи?

Ако не, няма да намериш нищо полезно вътре.

— Ти не знаеш какво представлява тази книга, госпожичке — заяви ведро Сара. — Не си проявявала и най-малък интерес към нея.

Стиснах устни, докато се превърнаха в тънка чертичка.

— Никой няма да поврежда ръкописа.

— А, ето го. — Сара посочи победоносно към една от страниците. — Една от магиите на Маргарет Бишъп от 80-те години на осемнайсети век. Тя е била много надарена вещица. „Моят начин за разгадаване на тайните на хартия и плат“. Ето оттук ще започнем. — Тя се изправи, като си отбеляза мястото с пръст.

— Само да я изцапате... — понечих да кажа аз.

— Чух те много добре предишните два пъти, Даяна. Това е магия за изпарение. Нищо друго, освен въздух, няма да докосне безценната ти страница. Престани да мрънкаш.

— Ще отида да я взема — каза веднага Матю. Аз го изгледах унищожително.

Когато се върна от трапезарията с рисунката в ръце, двамата със Сара отидоха заедно до работната ѝ стая. Леля ми говореше със сто думи в минута, а Матю внимателно я слушаше.

— Кой да си представи? — въздъхна Ем и поклати глава.

Двете с нея измихме чиниите от вечерята и тъкмо започвахме да разчистваме стаята, която приличаше на местопрестъпление, когато на алеята се появиха фарове.

— Пристигнаха. — Стомахът ми се сви.

— Всичко ще е наред, скъпа. Те са от семейството на Матю. — Ем окуражително стисна ръката ми.

Когато стигнах до предната врата, Маркъс и Мириам вече слизаха от колата. Мириам изглеждаше непохватно и напълно не на мястото си в тънкия си кафяв пуловер с навити до лактите ръкави, минипола и боти до глезените. Тъмните ѝ очи обхождаха фермата и околността с недоверие. Маркъс разгледа архитектурата на къщата и помириса въздуха — без съмнение той ухаеше силно на кафе и вещици. Младежът бе облечен в тениска от концертно турне през 1982 година и джинси.

Когато вратата се отвори, сините очи на Маркъс срещнаха моите и проблеснаха.

— Здравсти, мамо, вече сме у дома.

— Той ли ти каза? — ядосах се, бясна на Матю, че не е изпълнил молбата ми.

— Какво да ми каже? — Маркърс набръчка озадачено челото си.

— Нищо — промърморих. — Здравсти, Маркърс. Здравсти, Мириам.

— Даяна. — Красивите черти на Мириам както винаги бяха изопнати от неодобрение.

— Хубава къща. — Маркърс се отпрати към стълбите на верандата. В ръцете му имаше кафява бутилка. Златистата му коса и гладката му бледа кожа наистина блестяха под лампата пред вратата.

— Заповядайте, добре дошли. — Дръпнах го бързо вътре, надявах се никой минувач да не зърне вампира пред къщата ми.

— Как си, Даяна? — В очите му имаше тревога. Носът му помръдна. Матю му бе казал за Ла Пиер.

— Добре съм. — На горния етаж врата се затвори с трясък. — Никакви глупости! Напълно сериозна съм!

— За какво? — Мириам спря и черните й къдрици се загърчиха по раменете й като змии.

— Нищо. Не се тревожете. — След като и двамата вампири влязоха, къщата въздъхна.

— Нищо? — Мириам също бе чула въздишката и вдигна вежди.

— Къщата става малко тревожна, когато ни идват гости, това е всичко.

Тя погледна към стълбите и помириса въздуха.

— Колко обитатели има тази къща?

Прост въпрос, на който обаче нямаше прост отговор.

— Не съм сигурна — казах само аз и помъкнах сака й към стълбите. — Какво има тук?

— Това е багажът на Мириам. Дай на мен. — Маркърс го вдигна с един пръст.

Качихме се на горния етаж, за да им покажа стаите им. Ем направо попита Матю дали двамата ще спят в едно лето. Той изглеждаше шокиран от директния въпрос, но после избухна в смях и я увери, че ако са разделени, на сутринта ще има един мъртъв вампир. През целия ден се хилеше винаги, когато си спомнеше този разговор.

— Маркърс и Мириам. Ама че идея!

Маркърс щеше да спи в стаята за гости, която някога беше на Ем, а Мириам щяхме да настаним в моята таванска стая. На леглата ги чакаха куп пухкави хавлиени кърпи, показах им и къде е банята. Не беше трудно да настаниш гости вампири — не ядат, не спят, не се нуждаят от кой знае какви удобства. Слава богу, нямаше цветни привидения и белене на мазилка, с което къщата показваше, че не е недоволна от присъствието им.

Матю със сигурност знаеше, че синът му и Мириам са пристигнали, но работната стая бе доста отдалечена и Сара напълно се бе изолирала от околната среда. Когато поведох двамата вампири покрай килера, Елизабет надникна през вратата. Очите й бяха големи като на сова.

— Иди да намериш баба. — След което казах на Маркърс и Мириам: — Извинявайте, имаме призраци.

Маркърс скри смеха си в шепа и се направи, че кашля.

— Всичките ти предци ли живеят тук?

Спомних си за родителите си и поклатих глава.

— Лошо — промърмори той.

Ем ни очакваше във всекидневната. Усмивката й беше широка и искрена.

— Ти сигурно си Маркърс — каза тя, стана и протегна ръка. — Аз съм Емили Мадър.

— Ем, това е колежката на Матю, Мириам Шепърд.

Мириам пристъпи напред. Въпреки че и двете с Ем бяха грацилни, Мириам приличаше на порцеланова статуетка до нея.

— Добре дошла, Мириам — приветства я Ем и й се усмихна. — Искате ли нещо за пиене? Матю отвори бутилка вино. — Държеше се естествено, сякаш в къщата й всеки ден се отбиваха вампири. Маркърс и Мириам поклатиха глави.

— Къде е Матю? — поинтересува се Мириам и даде ясно да се разбере какви са й приоритетите. Изострените й сетива поглъщаха всяка подробност от новата обстановка. — Чувам го.

Поведохме двамата вампири към старата дървена врата, зад която се намираще светая светих на Сара. Маркърс и Мириам не спираха да душат всички миризми, които къщата на семейство Бишъл излъчваше — пода, дрехите, вещиците, кафето, котката.

Табита се появи, мяучейки, от сенките край камината и се насочи право към Мириам, сякаш двете бяха смъртни врагове.

Мириам изсъска и Табита замръзна, преди да скочи. Двете се гледаха като два хищника. Табита първа извърна очи и внезапно реши, че има нужда да си направи тоалет. Това беше мълчаливото ѝ признание, че вече не е единствената важна женска на тази територия.

— Това е Табита — казах тихо. — Тя доста си пада по Матю.

В работната стая Матю и Сара се бяха привели над някакво гърне, поставено върху електрически котлон. Израженията им бяха напрегнати. От полиците стърчаха китки сушени билки, а оригиналните пещи от колониалната епоха бяха запалени, куките им бяха готови за закачане на тежки котли над разпалената жаравя.

— Очанката е най-важната билка — обясняваше Сара като детска учителка. — Тя прочиства зрението.

— Мирише гадно — отбеляза Мириам и сбърчи мъничкото си носле, докато се приближаваше.

Лицето на Матю помръкна.

— Матю — поздрави с равен тон Маркъс.

— Здравей, Маркъс — отвърна баща му.

Сара се изправи и огледа най-новите членове на домакинството. И двамата светеха. Слабата светлина в помещението само усилваше неестествената им бледност и стряскащия ефект от разширените им зеници.

— Господи помилуй, как изобщо някой може да ви вземе за човешки същества?

— И за мен това винаги е било мистерия — съгласи се Мириам, докато разглеждаше Сара с не по-малък интерес. — И ти не си съвсем незабележима, с тази червена коса и миризма на черна попадийка, която се носи на талази от теб. Аз съм Мириам Шепърд.

С Матю се спогледахме. Чудехме се как Мириам и Сара ще просъществуват мирно под един покрив.

— Добре дошла в къщата на семейство Бишъп, Мириам. — Сара присви очи и вампирката ѝ отвърна по същия начин. Леля ми премести поглед на Маркъс. — Значи ти си синът му. — Както обикновено нямаше търпение за куртоазия.

— Да, аз съм синът на Матю. — Маркъс, с вид на човек, видял призрак, бавно вдигна кафявата бутилка. — Твоята съименница беше

лечителка също като теб. Сара Бишъп ме научи как да лекувам счупен крак след битката при Банкър Хил. Все още го правя по начина, който тя ми показва.

От покрива на стаята се провесиха два боси крака.

„Да се надяваме, че сега има повече сили, отколкото тогава“, каза жена, която поразително приличаше на Сара.

— Уиски — заяви Сара и премести одобрителен поглед от бутилката към сина ми.

— Тя обичаше твърд алкохол. Помислих си, че ти също.

И двете Сара Бишъп кимнаха.

— Правилно си помислил — отвърна леля ми.

— Какво става с отварата? — поинтересувах се аз, като се опитвах да не кихна от задушния въздух.

— Трябва да отлежи девет часа — натърти Сара. — След това пак ще я кипнем, ще прекараме листата през парата и ще видим какво ще стане. — Тя хвърли поглед към уискито.

— Тогава да си починем. Да отворя ли бутилката? — предложи Матю и посочи алкохола.

— Имаш ли нещо против аз да го направя. — Тя взе бутилката от Маркъс. — Благодаря, Маркъс.

Сара изключи котлона и похлупи гърнето, преди всички да се отправим към кухнята. Матю си наля вино, предложи на Мириам и Маркъс, които отказаха, и сипа на Сара уиски. Аз си направих чай — обикновен „Липтън“ от супермаркета — а Матю попита вампирите как е минало пътуването им и какво се случва в лабораторията.

В гласа му нямаше и грам топлота. Не си личеше да се радва на пристигането на сина си. Маркъс пристъпваше нервно от крак на крак, разбираше, че не е добре дошъл. Предложих да отидем да поседнем във всекидневната. Надявах се там да се чувстваме не толкова неловко.

— По-добре да се преместим в трапезарията. — Сара вдигна чаша към чаровния си племенник. — Ще им покажем писмото. Вземи рисунката на Даяна, Матю. И те трябва да я видят.

— Маркъс и Мириам няма да стоят дълго — заяви Матю с тих упрек в гласа. — Имат да казват нещо на Даяна и след това се връщат обратно в Англия.

— Но те са роднини — натърти Сара, която очевидно не забелязваше напрежението в стаята.

Леля ми сама донесе рисунката, докато Матю продължи да гледа лошо сина си. Сара ни поведе към предната част на къщата. Матю, Ем и аз се събрахме от едната страна на масата. Мириам, Маркъс и Сара седнаха в другия край. След като се настанихме, леля ми започна да разправя събитията от сутринта. Винаги когато питаше Матю за някоя подробност, той смотолевяше нещо в отговор. Всички в стаята, с изключение на Сара, разбираха, че той не иска Мириам и Маркъс да знаят с подробности какво се е случило. Леля ми обаче продължаваше необезпокоявана и завърши с цитати от писмото на майка ми, както и с послеписа от баща ми. Матю здраво стискаше ръката ми през това време.

Мириам взе рисунката с алхимичната сватба. Разгледа я внимателно и след това се обърна към мен.

— Майка ти е била права. На тази рисунка си ти. И Матю.

— Знам — отвърнах аз, като срещнах погледа ѝ. — Знаеш ли какво означава?

— Мириам? — Матю беше доста рязък.

— Можем да почакаме до утре — заяви Маркъс нервно. Изправи се на крака. — Късно е.

— Тя вече знае — обади се тихо Мириам. — Какво става след сватбата, Даяна? Коя е следващата стъпка в алхимичната трансформация след бракосъчетанието?

Стаята се завъртя, спомних си миризмата на билките от Сет-Тур.

— Зачатие. — Тялото ми омекна като желе. Строполих се на стола и всичко потъна в мрак.

36.

Главата ми се намираше между коленете насред цялата бъркотия. Ръката на Матю ме притискаше и ме караше да се взирам в шарките на избелелия ориенталски килим под стъпалата ми. Чувах в далечината как Маркъс казва на Сара, че ако ме доближи, е много вероятно баща му да ѝ откъсне главата.

— Това е характерно за вампирите — рече той успокоително. — Много сме ревниви към територията си.

— Кога са се оженили? — поинтересува се Сара, леко замаяна.

Усилията на Мириам да успокои Ем не бяха толкова тактични.

— Наричаме го закрила — пропя звънливото ѝ сопрано. — Виждала ли си как сокол дебне жертвата си? Това прави в момента и Матю.

— Но Даяна не е негова жертва, нали? Той няма да я... ухапе, нали? — Ем погледна към шията ми.

— Не мисля — каза бавно Мириам, след като обмисли въпроса. — Не е гладен, а и тя не кърви. Опасността е минимална.

— Престани, Мириам — обади се Маркъс. — Няма за какво да се тревожиш, Емили.

— Вече мога да се изправа — промълвих аз.

— Не мърдай. Притокът на кръв към главата ти не се е нормализирал още. — Матю се опита да ми изръмжи, но не успя.

Сара сподави сумтенето си, подозренията ѝ, че Матю непрекъснато следи кръвообращението ми, се потвърдиха.

— Мислиш ли, че ще ме пусне да мина покрай Даяна, за да взема резултатите от тестовете ѝ? — попита Мириам Маркъс.

— Зависи колко е ядосан. Ако някой постъпи така с моята съпруга, ще го заколя и ще го изям за закуска. На твое място не бих мърдал от мястото си.

Столтът на Мириам се плъзна по пода.

— Ще рискувам. — И се стрелна покрай мен.

— По дяволите — изруга тихо Сара.

— Невероятно бърза е — увери я Маркърс. — Дори и за вампир.

Матю ме изправи до седнало положение. Дори при най-лекото движение главата ми щеше да се прърсне и стаята отново се завърташе. Затворих за миг очи и когато отново ги отворих, Матю ме гледаше загрижено.

Прърстите му обвиха китката ми, за да ми премерят пулса.

— Съжалявам, Матю — промърлви Маркърс. — Нямах представа, че Мириам ще се държи така.

— Наистина има за какво да съжаляваш — отвърна безизразно баща му, без да вдига поглед. — Започвай да обясняваш за какво е това посещение, и то бързо. — Вената на челото му пулсираше.

— Мириам... — започна Маркърс.

— Не съм питал Мириам. Питам теб — сопна се баща му.

— Какво става, Даяна? — намеси се леля ми. Изглеждаше бясна. Маркърс все още я прегърещаше през раменете.

— Мириам смята, че на алхимичната илюстрация сме аз и Матю — произнесох аз внимателно. — И изобразява етап в правенето на философския камърк, който се нарича *coniunctio* или брак. Следващата стърпка е *conceptio*.

— *Conceptio*? — повтори Сара. — Това, което си мисля, ли означава?

— Вероятно. На латински значи зачатие — обясни Матю.

Очите на Сара се уголемиха.

— На деца ли?

Но мислите ми бяха другаде. Преглеждах наум илюстрациите на Ашмол.

— *Conceptio* също липсваше. — Посегнах към Матю. — Тази рисунка е у някого, както бракосърчетанието е у нас.

Мириам се появи точно навреме в стаята. Носеше някакви книжа.

— На кого да ги дам?

След като Матю я изгледа така, както се надявах никога повече да не прави с никого, лицето й стана перленосиво и тя бързо му върчи изследванията.

— Донесла си грешните изследвания, Мириам. Тези са на мъж — каза Матю, след като нервно прелисти първите две страници.

— Тези изследвания наистина са на Даяна — заяви Маркърс. — Тя е химера, Матю.

— Какво е това? — изуми се Ем. Химерата беше митологично същество, нещо средно между лъвица, дракон и коза. Погледнах надолу, като вече очаквах да видя опашка между краката си.

— Индивид, чиито клетки имат два и повече генетични профила — обясни Матю, като гледаше невярващо първата страница.

— Това е невъзможно. — Сърцето ми силно издумка. Матю ме прегърна и постави резултатите от тестовете на масата пред мен.

— Рядко е, но не е невъзможно — отбеляза той мрачно и очите му зашариха по сивите чертички.

— Предполагам, че става въпрос за фетална резорбция — обади се Мириам, без да обръща внимание на предупредителното смръщване на Маркърс. — Тези резултати са от косата ѝ. Имаше косми по юргана, който занесохме в „Старата ложка“.

— Фетална резорбция или синдром на изчезващия близък — обясни Маркърс, след като се обърна към Сара. — Ребека имала ли е някакви проблеми в началото на бременността? Кървене или опасения за помятане?

Сара поклати глава.

— Не, не мисля. Но те не бяха тук... Стивън и Ребека бяха в Африка. Върнаха се в Щатите чак след края на третия месец.

Никой не ми бе казал, че съм зачената в Африка.

— Ребека не е могла да разбере, дори нещо да не е било наред. — Матю поклати глава и сви устни. — Синдромът на изчезващия близък се проявява доста преди повечето жени да разберат, че са бременни.

— Значи съм била близка и мама е пометнала другото бебе?

— Брат ти — поде Матю и ми показва резултатите със свободната си ръка. — Имала си близък. В случаи като твоя по-жизненият плод поглъща кръв и тъкани от другия. Става много рано и обикновено не остава и следа от изчезналия близък. Изследванията на косата на Даяна показват ли умения, които не сме уловили при другите ДНК тестове?

— Няколко — пътуване през времето, промяна на формата, пророкуване — отвърна синът му. — Даяна е погълнала напълно повечето от тях.

— Брат ми е трябвало да може да пътува през времето, не аз — произнесох бавно.

Малки фосфоресциращи петна ми подсказаха, че баба ми се приближава. Тя ме докосна леко по рамото и седна в далечния край на масата.

— Той е бил и генетично предразположен да контролира вещерския огън — добави Маркъс и кимна. — Открихме маркера за огъня само в косата. Но там няма следи от другите стихии.

— И ти мислиш, че майка ми не е знаела за съществуването на брат ми? — Прокарах пръсти по сивите, черни и бели чертички.

— О, знаела е. — Мириам изглеждаше убедена. — Ти си родена на празника на богинята. Затова те е нарекла Даяна.

— Е, и? — Потръпнах и се опитах да потисна спомена как яздя през гората в туника и сандали, както и странното усещане, че държах лък и стрела, когато предизвиках вещерски огън.

— Богинята на луната има брат-близък — Аполон. „Лъвът създаде слънцето, за да го събере с неговата сестра — Луната.“ — Очите на Мириам светнаха, когато изречитира стиховете от алхимичната поема. Беше намислила нещо.

— Нали знаеш, „Ловът на зеления лъв“.

— Знам и следващия стих: „Чрез брак това прекрасно чудо лъвът може да зачене цар“.

— За какво говори тя? — попита тревожно Сара.

Когато Мириам понечи да отговори, Матю поклати глава. Вампирката млъкна.

— Слънчевият цар и лунната царица — философските сяр и живак — се женят и зачеват дете — обясних на Сара. — В алхимичната образност тяхното дете е хермафродит, символизира смесването на веществата.

— С други думи, Матю — намеси се безцеремонно Мириам, — ръкописът на Ашмол не е за произхода, нито за еволюцията и изчезването на видовете. В него става въпрос за възпроизводството.

Намръщих се.

— Глупости.

— Може и да мислиш, че са глупости, Даяна, но на мен вече всичко ми е ясно. Вампир и вещица може и да успеят да създадат дете

все пак. Както и другите смесени двойки. — Мириам се облегна победоносно назад, като безмълвно подканяше Матю да избухне.

— Но вампирите не могат да се възпроизвеждат биологично — заяви Ем. — Никога не са можели. А и различните видове не се смесват.

— Видовете се променят, адаптират се към новите обстоятелства — изтъкна Маркъс. — Инстинктът за продължаване на вида чрез репродукция е много силен, толкова силен, че може да предизвика генетични изменения.

Сара се намръщи.

— От вашите уста звучи сякаш сме на изчезване.

— Може и така да е. — Матю бутна изследванията към средата на масата при бележките и страницата от Ашмол. — Вещиците все по-рядко раждат и способностите им намаляват. На вампирите им става все по-трудно да преведат някое топлокръвно същество по пътя на прераждането. А демоните са по-нестабилни отвсякога.

— Все още не разбирам защо трябва да бъде позволено на вампирите и вещиците да имат общи деца — обади се Ем. — И ако ще има промяна, защо тя трябва да започва от Даяна и Матю?

— На Мириам това ѝ хрумна, докато ги гледаше в библиотеката — обясни Маркъс.

— И преди сме виждали как вампирите защитават партньора си или бранят жертвата си. Но в някакъв момент други инстинкти — за ловуване, за хранене — надвиват желанието им да закрилят. Но закрилническите инстинкти на Матю спрямо Даяна стават все по-силни — изтъкна Мириам. — След това той започна вампирския брачен танц на чифтосването, за да отклони вниманието от нея.

— Това се прави, за да се защитят бъдещите деца — каза Маркъс на баща си. — Нищо друго не може да накара хищника да положи тези усилия.

— Емили има право. Вампирите и вещиците са прекалено различни. С Даяна не можем да имаме деца — прекъсна го рязко Матю и го погледна в очите.

— Не сме сигурни в това. Не и напълно. Погледни жабата. — Маркъс подпря лакти на масата и изпука силно пръстите си.

— Жабата ли? — Сара взе рисунката на алхимическата сватба и пръстите ѝ смачкаха ръба. — Чакай малко. Даяна кое е — лъвицата,

драконът или жабата? Или е кралицата?

— Тя е кралицата. Може би също и еднорогът. — Маркът внимателно измъкна от ръцете на леля ми листа и се върна на земноводните. — В определени ситуации женската жаба чесновница може да се чифтоса с друг, макар и близък вид жаба. Потомството има някои положителни качества, като например, че се развива по-бързо. Това им помага да оцеляват.

— Вампирите и вещиците не са жаби чесновници, Маркът — заяви хладно Матю. — И не всички промени са положителни.

— Защо си толкова невъзприемчив? — упрекна го нервно Мириам. — Кръстосването между видовете е нормална еволюционна стъпка.

— Генетичното рекомбиниране — каквото би се случило, ако вампир и вещица имат деца — води до ускорено еволюционно развитие. Всички видове преминават през такъв скок. Разказваме ти твоите открития, Матю — каза извинително Маркът.

— И двамата забравяте за моралната страна на генетичното рекомбиниране. И ако си мислите, че ще експериментираме тези хипотези с Даяна, дълбоко грешите. — Гласът на Матю беше заплашително тих.

— Тъй като тя е химера, а също така и с кръвна група АВ отрицателна, много по-малко е вероятно да отхвърли плод, който е полувампир. Тя приема кръвопреливане от всички и вече е резорбирала чужда ДНК. Може би стремежът към оцеляване я е довел при теб, също както става при жабата чесновница.

— Прекалено много предположения, Маркът.

— Даяна е различна, Матю. Тя не е като другите вещици. — Маркът премести погледа си от Матю към мен. — Не си видял изследванията на митохондриалната ѝ ДНК.

Матю разлисти страниците. Дишането му стана свистящо.

Листът бе покрит с ярки цветни кръгове. Мириам бе написала най-отгоре: „Непознат клан“, а до него бе прибавила символ, който приличаше на обърнато „Е“ с дълга опашка. Матю набързо прегледа съдържанието, после отгърна на другата страница.

— Знаех, че ще подложиш резултатите на съмнение, затова донесох и други за сравнение — каза тихо Мириам.

— Какво е клан? — Наблюдавах внимателно Матю за някакъв знак, който да ми подсказва чувствата му.

— Генетично родословно дърво. Чрез изследване на митохондриалната ДНК можем да стигнем до една от четирите жени, от които са произлезли всички вещици, изследвани от нас.

— С изключение на теб — обърна се към мен Матю. — Ти и Сара не сте потомки на нито една от тях.

— Какво означава това? — Докоснах обърнатото „Е“.

— Това е древен глиф, който означава heh, пет на иврит — обясни ми Матю, след като се обърна към Мириам. — Колко стар е този клан?

Вампирката обмисли внимателно думите си.

— Кланът Хех е стар, независимо на коя теория за установяване на възрастта си привърженик.

— По-стар от клана Гимел? — попита Матю, имайки предвид три на иврит.

— Да. — Мириам се поколеба. — И за да отговоря на следващия ти въпрос; има две възможности. Има вероятност да се окаже, че кланът Хех произлиза от митохондриалната ДНК на Лилит.

Сара отвори уста, за да зададе въпрос, но се отказа, като ме видя как клатя глава.

— Или пък кланът Хех произлиза от сестра на Лилит, което значи, че жената, на която Даяна е потомка, е родоначалничка на клан, но не е вещерският еквивалент на митохондриалната ДНК на Ева. И в двата случая е възможно, ако Даяна няма потомство, кланът Хех да отмре с това поколение.

Бутнах кафявия плик от майка ми към Матю.

— Може ли да ми го нарисуваш? — Никой в стаята нямаше да разбере нищо, ако не се онагледя.

Ръката на Матю започна бързо да се движи по хартията. Нарисува две диаграми. Едната приличаше на змия, а другата се разклоняваше. Той посочи змията.

— Това са седемте познати дъщери на митохондриалната ДНК на Ева. Учените смятат, че от тях произлизат почти всички човешки същества от Западна Европа. Данните на всяка една от тях се появяват в различни епохи и на различни места на планетата. Но имат обща прародителка.

— И това е митохондриалната ДНК на Ева — казах аз.

— Да. — Той посочи разклонената диаграма. — А ето какво открихме за произхода по женска линия на вещиците. Има четири родословни дървета, или кланове. На всеки един сме сложили номер, за да можем да ги разграничаваме, макар че майката на клана Алеф — първият открит от нас — е живяла по-скоро от останалите.

— Какво означава „по-скоро“? — попита Ем.

— Алеф е отпреди седем хиляди години.

— Преди седем хиляди години? — Сара не можеше да повярва. — Семейство Бишъп знае родословното си дърво по женска линия само от 1617 година насам.

— Гимел се е появил преди четирийсет хиляди години — каза мрачно Матю. — Ако Мириам е права, то кланът Хех е по-стар и е съществувал много по-рано.

— По дяволите — възкликна Сара. — Коя е Лилит?

— Първата вещица. — Придърпах диаграмите на Матю и си спомних уклончивия му отговор на моя въпрос, дали не търси първия вампир. — Или поне първата вещица, от която произлизат по женска линия съвременните вещици.

— Маркърс си пада по прерафаелитите, а Мириам познава много добре митологията. Те избраха името — обясни Матю.

— Прерафаелитите са обожавали Лилит. Данте Габриел Росети я описва като вещицата, която Адам обичал преди Ева. — Очите на Маркърс станаха замечтани. — „Така премина през него твоята магия и изправената му осанка надве преви. А сърцето му бе задушено от златистите ти коси.“

— А това е от „Песен на песните“ — отбеляза Матю. — „Ти плени сърцето ми, сестрице невесто! Плени сърцето ми с един поглед на очите си, само с огърлието на шията си.“

— Алхимиците са се възхищавали на същия стих — намесих се и поклатих глава. — Има го и в „Aurora Consurgens“.

— Други версии за Лилит не са толкова възторжени — изтъкна сериозно Мириам и ни върна към това, за което говорехме. — В древните предания тя е описвана като същество на нощта, богиня на вятъра и луната, любимата на Самаил, ангела на смъртта.

— Богинята и ангелът на смъртта имали ли са деца? — попита Сара и ни погледна изпитателно. Отново приликите между древните

притчи, алхимичните текстове и моята връзка с вампира бяха поразителни.

— Да. — Матю взе изследванията от ръцете ми и ги подреди на спретнатата купчинка.

— Значи това тревожи Паството — обадих се аз. — Боят се, че може да се родят деца, които да не са нито вампири, нито вещици, нито демони, а мелези. Тогава какво ще правят?

— Колко ли много други същества са били в същото положение през годините? — почуди се Маркърс.

— И колко в момента? — добави Мириам.

— Паството не знае за тези изследвания, и слава богу! — Матю бутна обратно купчината листа към средата на масата. — Но все още нямаме доказателства, че Даяна може да роди дете от мен.

— А защо икономката на майка ти я е учила как да прави от онзи чай? — попита Сара. — Значи смята, че е възможно.

„О, боже! — каза съчувствено баба ми. — Сега вече ще стане интересно.“

Матю застина и ароматът му стана изключително тръпчив.

— Не разбирам.

— Онзи чай, който Даяна и — как й беше името? — Март са правили във Франция. Пълен е с билки, които предизвикват аборт и които не позволяват да се зачене. Помирисах ги в мига, в който тя отвори кутията.

— Знаеше ли това? — Лицето на Матю бе побеляло от гняв.

— Не — прошепнах. — Но нищо лошо не е станало.

Матю се изправи. Извади телефона от джоба си, като избягваше погледа ми.

— Моля да ме извините — подхвърли на Ем и Сара и излезе от стаята.

— Сара, как можа? — извиках, когато вратата се затвори зад него.

— Той има право да знае, ти също. Никой не бива да пие нищо, без да е дал съгласието си.

— Не беше твоя работа да му казваш.

— Така е — натърти доволно Мириам. — Беше твоя работа.

— Не се бъркай, Мириам. — Бях бясна и ръцете ми потрепваха.

— Вече съм забъркана, Даяна. Твоята връзка с Матю поставя в опасност всяко същество в тази стая. Ако вие двамата имате деца, всичко ще се промени. А сега на всичкото отгоре той забърка и Рицарите на Лазар. — Мириам беше бясна не по-малко от мен. — Колкото повече същества са замесени във вашата връзка, толкова по-вероятно е да има война.

— Не ставай глупава. Война? — Усетих зловеци бодежи в раните, които Сату бе оставила по гърба ми. — Войни се водят между нации, а не защото вещица и вампир се обичат.

— Това, което Сату стори с теб, беше предизвикателство. Матю отвърна точно както те се надявах: като свика братството. — Мириам изсумтя с отвращение. — Откакто ти влезе в Бодлианската библиотека, той изгуби контрол над сетивата си. А последния път, когато това се случи заради жена, съпругът ми умря.

Стаята притихна като гробница. Дори баба ми изглеждаше стресната.

Матю не беше убиец, поне все това си повтарях. Но е убивал, за да се храни, а също така в пристъп на гняв. Знаех го и въпреки това го обичах. Щом можех да обичам толкова силно подобно същество, какво говореше това за мен?

— Успокой се, Мириам — предупреди я Маркълс.

— Няма — озъби му се тя. — Това си е моята история, а не твоята.

— Тогава ни я разкажи — троснах се и стиснах ръба на масата.

— Бетран беше най-добрият приятел на Матю. Когато Елинор Сен-Леже беше убита, Йерусалим бе на прага на война. Англичаните и французите се бяха хванали за гушите. Той събра Рицарите на Лазар, за да разрешат конфликта. Тогава за малко човешките същества да ни изобличат. — Тънкият глас на Мириам трепереше. — Елинор умря от ръката на Матю, тогава той бе лидер на братството, също като сега. Съпругът ми пое вината, за да защити него и ордена. Един палач сарацинец го обезглави.

— Съжалявам, Мириам, наистина съжалявам за смъртта на съпруга ти. Но аз не съм Елинор Сен-Леже, нито сме в Йерусалим. Станало е отдавна и Матю вече не е същият.

— На мен ми се струва сякаш беше вчера — отвърна Мириам. — Матю дьо Клермон все иска това, което не може да има. Изобщо не се

е променил.

Стаята утихна. Сара изглеждаше втрещена. Историята на Мириам бе потвърдила най-страшните ѝ подозрения за вампирите изобщо и за Матю в частност.

— Може би ще му останеш вярна, дори и след като го опознаеш — продължи Мириам с мъртвешки глас. — Но колко същества ще унищожи той в твое име? Мислиш ли, че Сату Ярвинен ще избяга от съдбата на Джилиан Чембърлейн?

— Какво се е случило с Джилиан? — попита Ем, повишавайки глас.

Мириам понечи да отговори, но пръстите на дясната ми ръка инстинктивно се свиха. Щракнах с показалеца и средния пръст към нея. Тя сграбчи шията си и издаде гърлен стон.

„Това не беше много любезно, Даяна — сгълча ме баба ми и ми размаха пръст. — Не си изпускай нервите, момиче.“

— Не се бъркай, бабо, ти също, Мириам. — Изгледах и двете унищожително и се обърнах към Ем. — Джилиан е мъртва. Тя и Питър Нокс ми изпратиха снимка на мама и татко от Нигерия. Беше заплаха и Матю се почувства длъжен да ме защити. Това за него е инстинкт, като дишането. Моля те, опитай се да му простиш.

Ем пребледня.

— Матю я е убил, задето ти е пратила снимка?!

— Не само заради това — обади се Маркърс. — Тя шпионираше Даяна от години. Джилиан и Нокс са влизали в жилището ѝ в „Ню Колидж“ и са го обърнали с главата надолу. Търсели са ДНК, за да научат повече за способностите ѝ. Ако бяха разбрали това, което ние знаем...

Ако Джилиан и Нокс бяха научили за изследванията, моята съдба щеше да е по-лоша от смъртта на Джилиан. Обаче фактът, че не го бях чула от Матю, ме съсипваше. Скрих мислите си, като се опитах да пусна капациите зад очите си. Нямахше нужда лелите ми да разбират, че съпругът ми крие тайни от мен.

Но нищо не можех да скрия от баба. „О, Даяна — прошепна тя, — сигурна ли си, че знаеш каква правиш?“

— Искам всички да напуснете къщата ми. — Сара бутна стола си назад. — Ти също, Даяна.

В мазето под всекидневната нещо се разтресе и залюля цялото дюшеме. Трусят се издигна по стените и стъклата на прозорците задрънчаха. Столът на Сара се плъзна напред и я затисна към масата. Вратата между трапезарията и всекидневната се затвори с трясък.

„На къщата никога не ѝ харесва, когато Сара се опитва да командва“, коментира баба ми.

Моят стол се дръпна назад и безцеремонно ме изсипа на пода. Хванах се за масата и се повдигнах. Когато вече бях на крака, невидими ръце ме уловиха, завъртяха ме и ме бутнаха навън от стаята към предната врата. Трапезарията се затвори зад гърба ми и хвана в капан две вещици, двама вампири и един призрак. Чуха се приглушени гневни викове.

Друг призрак, който никога преди това не бях виждала, излезе от килера и ме повика. Беше на жена. Тя носеше корсаж със сложна бродерия и тъмна широка пола, стигаща до пода. Лицето ѝ бе набръчкано от старост, но несъмнено имаше дългия нос и упоритата брадичка на семейство Бишъп.

„Внимавай, дъще. — Гласът ѝ бе плътен и дрезгав. — Ти си дете на кръстопът. Нито си тук, нито си там. Това е опасно място.“

— Коя си ти?

Тя погледна към предната врата, без да ми отговаря. Вратата се отвори леко и без звук, макар обикновено ръждясалите ѝ панти все да скърцаха. „Винаги съм знаела, че той ще дойде, и то заради теб. Моята майка ми го каза.“

Разкъсвах се между двете семейства — Бишъп и Дьо Клермон. Част от мен искаше да се върне в трапезарията, а друга част копнееше да бъде с Матю. Призрачната жена се усмихна на моята дилема.

„Ти винаги си била помежду нещо, вещица наполовина. Но няма пътека пред теб, която да не включва и него. Която и от тях да избереш, ще трябва да го вземеш със себе си.“

Тя изчезна, оставяйки фосфоресциращи следи. През отворената врата видях бледото лице и ръце на Матю, беше като размазано светло петно в дъното на алеята. Когато го зърнах, вече ми беше лесно да взема решение.

Излязох и придърпах ръкавите си над дланите, за да ги предпазя от студа. Вдигнах едното си стъпало... и когато го поставих на земята,

гърбът на Матю вече беше точно пред мен. Само една стъпка ми беше достатъчна, за да прекося цялата алея.

Той говореше бясно на окситански. Сигурно от другата страна на линията беше Изабо.

— Матю — повиках го тихо. Не исках да го стресна.

Той се обърна рязко и се намръщи.

— Даяна, не те чух да идваш.

— Нямахте как да ме чуеш. Може ли да говоря с Изабо? — И се пресегнах към телефона.

— Даяна, по-добре...

Семействата ни бяха хванати в капан в трапезарията, а Сара заплашваше да ни изхвърли всичките. Имахме твърде много проблеми, за да си позволим да прекъсваме връзките с Изабо и Март.

— Какво беше казал Ейбрахам Линкълн за къщата?

— „Разделената къща не може да издържи нищо“ — цитира Матю с озадачена физиономия.

— Точно така. Дай ми телефона. — Той неохотно го направи.

— Даяна? — Гласът на Изабо звучеше нетипично враждебно.

— Каквото и да ти е казал Матю, аз не съм ти сърдита. Нищо лошо не е станало.

— Благодаря ти — въздъхна тя. — Опитвах се да му обясня, че това беше просто усещане, което помним бегло от много отдавна. Тогавя Диана беше богинята на плодородието. Твоят мирис ми напомни за онова време и за жриците, които помагаша на жените да зачеват.

Очите на Матю ме докосваха през мрака.

— Ще кажеш ли и на Март?

— Разбира се, Даяна. — Тя млъкна. — Матю ми събщи резултатите от изследванията ти и за теориите на Маркълс. Толкова много са го стреснали, че дори ми разказа твоите тайни. Не знам дали да плача от радост или от мъка при тази новина.

— Рано е да се каже, Изабо. Може би и двете?

Тя тихо се засмя.

— Няма да е за първи път децата ми да ме разплакват. Но никога не бих се отказала от тъгата, ако това означава да се откажа и от радостта.

— Всичко вкъщи наред ли е? — Думите сами излязоха от устата ми и погледът на Матю омекна.

— Вкъщи? — Изабо също разбра значението на думата. — Да, всички тук сме добре. Много е... тихо, откакто вие двамата заминахте.

Очите ми се напълниха със сълзи. Въпреки строгостта ѝ, у Изабо имаше нещо много майчинско.

— Боя се, че вещиците са по-шумни от вампирите.

— Да. И щастиято винаги е по-шумно от тъгата. В този дом не е имало достатъчно щастие. — Гласът ѝ се оживи. — Матю ми каза всичко. Да се надяваме, че най-силният му гняв е преминал. Ще се грижим един за друг. — Последното изречение на Изабо беше категорично. Това правеха жените от нейното — от моето — семейство за тези, които обичаха.

— Винаги. — Погледнах към моя вампир, чиято бледа кожа светеше в мрака, и прекъснах връзката. По тревата от двете страни на алеята бе паднала слана и ледените кристалчета улавяха оскъдните лунни лъчи, процеждащи се през облаците.

— И ти ли го подозираше? Затова ли не искаше да се любим? — попитах Матю.

— Казах ти моите основания. В правенето на любов трябва да има интимност, а не просто физическо желание. — Стори ми се раздразнен, че се налага да повтаря.

— Ако не искаш да имаш деца от мен, ще те разбере — заявих, макар част от мен да не бе съгласна.

Той ме сграбчи за ръцете.

— Господи, Даяна, как можа да си помислиш, че не искам да имаме наши деца? Но може да е опасно — и за теб, и за тях.

— При всяка бременност има риск. Дори и ти не можеш да контролираш природата.

— Нямаме представа какви ще бъдат децата ни. Ами ако имат моята нужда да пият кръв?

— Всички бебета са вампири, Матю. Хранят се с кръвта на майка си.

— Не е същото, много добре го знаеш. Много отдавна спрях да се надявам, че ще мога да имам деца. — Погледите ни се срещнаха, търсехме доказателство, че нищо между нас не се е променило. — Но не мога да си представя да загубя теб.

„И не мога да си представя, че може да изгубим децата си.“

Чух неизречените думи на Матю толкова ясно, колкото и пищенето на совата над главата ми. Болката от загубата на Лукас никога нямаше да отшуми напълно. Тя бе оставила по-дълбока следа от кончините на Бланка и Елинор. С Лукас си е отишла част от него, която никога нямаше да може да си върне.

— Значи си взел решение. Никакви деца. Сигурен си. — Допрях длани до гърдите му и зачаках удара на сърцето му.

— В нищо не съм сигурен — каза Матю. — Не сме имали време да го обсъдим.

— Тогава ще вземаме предпазни мерки. Ще пия от чая на Март.

— Ще трябва да направиш много повече от това — натърти той мрачно. — Този чай е по-добре от нищо, но е далеч от съвременните средства на медицината. Макар че, когато става въпрос за вампири и вещици, може никое човешко противозачатъчно средство да не се окаже ефективно.

— Въпреки това ще пия и хапчета — уверих го аз.

— Ами ти? — попита той и хвана брадичката ми, за да не ми позволи да избегна погледа му. — Искаш ли да ми родиш деца?

— Никога не съм си представяла, че мога да стана майка — признах. По лицето му премина сянка. — Но когато си мисля за твоите деца, ми се струва като съдба.

Той пусна брадичката ми. Стояхме мълчаливо в мрака, той ме бе прегърнал през кръста, а аз бях положила глава на гърдите му. Въздухът сякаш бе натезал. Това бе тежестта на отговорността. Той носеше отговорност за семейството си, за рицарите на Лазар, а сега и за мен.

— Боиш се, че няма да можеш да ги предпазиш — изведнъж проумях аз.

— Аз дори теб не мога да предпазя — каза той дрезгаво и пръстите му се плъзнаха по полумесеца на гърба ми.

— Няма нужда да решаваме веднага. Със или без деца, ние вече сме семейство, което трябва да пазим. — Част от тежестта на въздуха се пренесе върху моите рамене. Цял живот бях живяла само за себе си, без да зачитам задълженията към семейството и традицията. Дори сега част от мен искаше да се върне към сигурността на моята независимост и да отхвърли това ново бреме.

Погледът му се плъзна нагоре по алеята към къщата.

— Какво стана, след като излязох?

— О, точно каквото очакваше. Мириам ни разказа за Бетран и Йерусалим и се изпусна за Джилиан. Маркъс съобщи кой е влизал в жилището ми. А също така, че може да сме станали причина за някаква война.

— Диеу, защо не могат да си държат устите затворени? — Прокара пръсти през косата си. По очите му познавах, че съжалява, задето е крил всичко това от мен. — Отначало бях сигурен, че е заради ръкописа. После предположих, че е заради теб. И проклет да съм, ако не успея да разбера за какво е всичко това. Разбулва се някаква древна и силна тайна и ние сме свързани с нея.

— Има ли право Мириам да се чуди колко още същества са оплетени в нея? — Взрях се в луната, сякаш тя можеше да ми отговори на въпроса. Но вместо нея го направи Матю.

— Съмнявам се да сме първите същества, които обичат когото не бива, и със сигурност няма да сме последните. — Хвана ме за ръката. — Да влизаме. Трябва да обясним някои неща.

Докато вървахме по алеята, Матю отбеляза, че обясненията, също като хапчетата, се преглъщат по-лесно с течности. Влязохме в къщата през задната врата, за да вземем необходимото. Матю ме гледаше, докато подреждах подноса.

— Какво? — Вдигнах очи. — Да не съм забравила нещо?

Ъгълчетата на устата му леко се повдигнаха.

— Не, лъвице. Просто се опитвам да проумея откъде се сдобих с такава решителна съпруга. Дори когато слагаш чаши върху таблата, изглеждаш заплашително.

— Не изглеждам заплашително — възразих и притеснено си оправих опашката.

— Напротив. — Матю се усмихна. — Иначе Мириам нямаше да е в такова състояние.

Когато стигнахме до вратата между всекидневната и трапезарията, се ослушахме за признаци на битка вътре, но не се чуваше нищо друго, освен сподавени разговори. Къщата се отключи и се отвори пред нас.

— Помислихме си, че може да сте жадни — казах и поставих таблата на масата.

Множество очи се обърнаха към нас — на вампири, вещици, призраци. Зад гърба на баба ми се виждаше цяла група роднини, които се суетяха и се опитваха да свикнат с присъствието на вампирите в трапезарията.

— Уиски, Сара? — попита Матю и взе една чаша от подноса.

Тя го изгледа продължително.

— Мириам твърди, че ако приемем връзката ви, можем да предизвикаме война. Баща ми се е бил във Втората световна война.

— Моят също — каза Матю, докато ѝ наливаше уиски. И самият той също, но затова си премълча.

— Той все казваше, че уискито му помагало вечер да си затвори очите, без да се намрази, че е изпълнил дадените му през деня заповеди.

— Няма гаранция, но помага. — Матю ѝ подаде чашата.

Сара я взе.

— Би ли убил собствения си син, ако решиш, че представлява заплаха за Даяна?

Той кимна.

— Без да се поколебая.

— И той така каза. — Сара кимна към Маркъс. — Дай му и на него питие. Сигурно не му е лесно да знае, че собственият му баща би го убил.

Матю занесе уиски и на Маркъс и наля на Мириам чаша вино. Аз направих на Ем кафе с мляко. Беше плакала и изглеждаше по-крехка отвсякога.

— Не знам дали бих се справила с това, Даяна — прошепна ми тя, докато взимаше чашата. — Маркъс ни обясни какво са планирали Джилиан и Питър Нокс. Но когато си помисля за Барбара Чембърлейн, как се чувства тя след смъртта на дъщеря си... — Ем потрепери и млъкна.

— Джилиан Чембърлейн беше амбициозна жена, Емили — изтъкна Матю. — Стремеше се да се издигне до ръководен пост в Паството.

— Но нямаше нужда да я убиваш — настоя Ем.

— Джилиан беше твърдо убедена, че вещиците и вампирите трябва да странят едни от други. Паството не останало доволно, след като не разгадало докрай силата на Стивън Проктър, затова наредили

на Джилиан да следи Даяна. Тя нямаше да се успокои, докато не предаде ръкописа на Ашмол и самата Даяна в ръцете на Паството.

— Но тя е донесла просто една снимка. — Ем си избърса очите.

— Беше заплаха. Паството трябваше да разбере, че няма да стоя със скръстени ръце и да им позволя да пипнат Даяна.

— Сату обаче я пипна — изтъкна Ем с необичайно остър тон.

— Стига, скъпа. — Пресегнах се и покрих дланта ѝ с моята.

— Ами относно децата? — намеси се Сара и размаха чашата си. — Вие двамата сигурни ли сте, че искате да предприемете нещо толкова рисковано?

— Стига — повторих доста по-сурово, изправих се и ударих по масата. Всички освен Матю и баба ми подскочиха от изненада. — Ако ще влизаме във война, то няма да е заради някакъв омагьосан алхимичен ръкопис, моята безопасност или правото ми да се омъжвам и да имам деца. Ще се бием за бъдещето на всички ни. — Зърнах за миг това бъдеще, но ярката картина веднага се разкъса и частите ѝ се разбягаха в хиляди посоки. — Ако нашите деца не успеят да преминат на следващото еволюционно стъпало, то нечий други деца ще го направят. И уискито няма да ми помогне да си затворя очите и да забравя това. Никой повече няма да преминава през този ад само защото обича някого, когото не бива да обича. Аз няма да го позволя.

Баба ми бавно, но сладко ми се усмихна. „Браво, моето момиче. Каза го като истинска Бишъп.“

— Не очакваме от никого да се бие на наша страна. Но разберете едно: нашата армия има един генерал. Матю. Ако не ви харесва, не се записвайте в нея.

Старият часовник в предния коридор удари полунощ.

Сара погледна към Ем.

— Е, скъпа? Ще застанем ли до Даяна в армията на Матю, или ще оставим дявола да победи?

— Не разбирам какво всички вие имате предвид, като казвате война. Ще има ли битки? Ще идват ли тук вампири и вещици? — попита Ем с треперещ глас обърнала взор към Матю.

— Паството е убедено, че отговорите на всичките им въпроси са в Даяна. Няма да престанат да я преследват.

— Но с Матю не се налага да останем тук. До сутринта може да сме заминали.

— Майка ми все казваше, че животът ми ще бъде провален, ако го свържа със семейство Бишъп — въздъхна Ем с уморена усмивка.

— Благодаря ти, Ем — отвърна Сара, но лицето ѝ казваше много повече.

Часовникът отброи последния удар. Механизмът се върна в изходно положение, готов да удари на следващия кръгъл час.

— Мириам? — попита Матю. — Тук ли ще останеш, или се връщаш в Оксфорд?

— Моето място е при семейство Дьо Клермон.

— Даяна вече е от семейство Дьо Клермон — каза той с леден глас.

— Разбирам, Матю. — Мириам ме погледна. — Няма да се повтори.

— Колко странно — промърмори Маркъс и очите му обходиха стаята. — Първо си споделихме тайна. А сега три вещици и трима вампири се кълнат във вярност един към друг. Ако имахме и трима демони, можехме да сформираме Паство в сянка.

— Едва ли ще намерим трима демони в Мадисън — изтъкна Матю. — Но каквото и да се случи, това, за което говорихме тази вечер, трябва да си остане само между нас. Ясно ли е? ДНК изследванията на Даяна не са ничия работа.

Всички около масата закимаха. Пъстрата армия на Матю се строяваше след него, готова да се изправи срещу враг, когото не познавахме и чието име не знаехме.

Пожелахме си лека нощ и се качихме на горния етаж. Матю ме прегърна и ме преведе през вратата на спалнята, когато се обърках в тъмното. Мушнах се между студените чаршафи и зъбите ми затракаха. Когато хладното му тяло се притисна към моето, тракането на зъбите спря.

Спах дълбоко, събудих се само веднъж. Очите на Матю блестяха в мрака. Той ме придърпа към себе си и двамата се притиснахме като лъжици.

— Заспивай — прошепна той и ме целуна зад ухото. — Тук съм. — Студената му ръка покри корема ми, вече защитаваше и неродените ни деца.

37.

През следващите няколко дни малката армия на Матю научи първия закон на войната: съюзниците не бива да се избиват помежду си.

На лелите им бе сравнително трудно да приемат вампири в дома си, но пък вампирите имаха много по-големи проблеми с приспособяването. Не само заради призраците и котката. Трябваше да се запасим с нещо повече от ядки, ако щяхме да живеем под един покрив. На следващия ден Маркърс и Мириам разговаряха с Матю на алеята, а после отпътуваха с рейнджровъра. Върнаха се след няколко часа с хладилник с червен кръст на вратата и достатъчно кръв и медицинско оборудване за полева болница. По молба на Матю Сара избра един ъгъл в работната си стая за кръвната банка.

— Просто предпазна мярка — увери я Матю.

— В случай, че на Мириам ѝ се прияде? — погледна го изпитателно Сара и вдигна торба с кръв нулева отрицателна.

— Ядох, преди да тръгна от Англия — заяви троснато Мириам, която обикаляше боса по каменния под, докато подреждаше.

Сред доставките също така имаше опаковка противозачатъчни в ужасна жълта опаковка с релефно цвете отгоре. Матю ми ги даде, когато си лягахме.

— Можеш да ги почнеш веднага или да изчакаш няколко дни до началото на цикъла си.

— Откъде знаеш кога е цикълът ми? — Последният ми цикъл бе свършил в деня преди Мабон, в деня преди да срещна Матю.

— Знам кога се каниш да прескачаш ограда. Много лесно ми е да позная кога ще кървиш.

— Можеш ли да си край мен по време на менструация? — Държах опаковката с хапчетата все едно всеки миг щеше да експлодира.

Матю ме погледна учудено, после се засмя.

— Dieu, Даяна. Нямах да е останала жива жена, ако не можех.
— Поклати глава. — Не е същото.

Започнах да пия хапчетата още същата вечер.

Докато се приспособявахме към съвместното си съжителство, възникнаха нови задължения — повечето от тях бяха свързани с мен. Никога не ме оставяха сама и никога не ми позволяваха да се отдалечавам на повече от два метра от най-близкия вампир. Беше типично поведение на глутница. Вампирите се скупчваха около мен, за да ме пазят.

Денят ми бе разделен на две, ако не броим храненията, за които Матю настояваше да са на равни интервали, за да мога да се възстановя напълно от случилото се в Ла Пиер. Той правеше с мен йога между закуската и обяда, а след това Сара и Ем се опитваха да ме научат как да използвам магическите си способности и да правя заклинания. Когато започвах да си скубя косите от бяс, Матю ме извеждаше на дълга разходка преди вечеря. След като топлокръвните се нахранеха, се събирахме около масата във всекидневната и разговаряхме за текущи събития и стари филми. Маркът измъкна отнякъде дъска за шах и с баща му често играеха, докато Ем разтребваше.

Сара, Маркът и Мириам имаха обща страст към филмите, която определяше какво ще гледаме по телевизията. Сара бе открила това сходство в интересите, когато една нощ я налегнало обичайното безсъние, слязла на долния етаж и намерила Маркът и Мириам да гледат „От миналото“. Тримата харесваха също така да играят на скрабъл и да ядат пуканки. Докато останалите се събудят след онази нощ, те вече бяха превърнали всекидневната в кинозалон, а на масата нямаше нищо друго, освен табло за скрабъл, пукнатата купа с плочки с букви и два опърпани речника.

Оказа се, че Мириам има изключителна памет за разни архаични думи.

— Разпус! — възкликна Сара една сутрин, когато слизах по стълбите. — Каква е тази дума? Ако имаш предвид разпуснат, това е друго нещо.

— Означава „почивка“ — обясни Мириам. — Така ни казваха, когато отивахме на ваканция. Провери в речника, ако не ми вярваш.

Сара промърмори нещо и отиде в кухнята за кафе.

— Кой печели? — попитах аз.

— Искате ли питане? — И вампирката се усмихна доволно.

Когато не играеха на скрабъл или не гледаха стари филми, Мириам изнасяше лекции за вампирите. За няколко следобеда успя да обясни на Ем значението на имената, поведението на глутницата, териториалните ритуали, свръхестествените сетива, хранителните навици. Напоследък разговорите им се въртяха около по-сложни теми — като как се убива вампир.

— Не, дори прерязването на гърлото не дава гаранция, Ем — разясняваше търпеливо Мириам. Двете седяха във всекидневната, докато аз правех чай в кухнята. — Трябва да предизвикаш максимално голям кръвоизлив. В слабините е най-сигурно.

Матю поклати глава, като дочу разговора, и се възползва от възможността, докато всички са заети с нещо друго, да ме притисне до хладилника. Блузата ми беше вдигната и косата разрошена, когато нашият син влезе в стаята с наръч дърва.

— Да не си загубил нещо зад хладилника, Матю? — По лицето му бе изписана самата невинност.

— Не — отвърна тихо Матю. Зарови лице в косата ми, да изпие аромата на възбудата ми. Аз го налагах по раменете, но той само ме притискаше още по-силно.

— Благодаря, че хвърли още дърва в огъня, Маркълс — едва изрекох задъхано.

— Да донесе ли още? — Едната му руса вежда се вдигна нагоре. Имитираше идеално баща си.

— Добра идея. Довечера ще е студено. — Извъртях глава и се опитах да наля здрав разум в главата на Матю, ала той го прие като покана за целувка. Маркълс и зареждането с дърва изведнъж ми се сториха незначителни.

Когато не ме дебнеше по ъглите, Матю се събираше със Сара и Маркълс и тримата образуваха най-злата тройка, приготвяща отвари, след трите вещици на Шекспир. Парата, която вдигнаха за рисунката с алхимическата сватба, не разкри нищо, но това не ги отчая. Стояха в работната стая с часове, четяха учебника по магии на семейство Бишъп и забъркваха отвари, които или миришеха отвратително, или избухваха, или и двете. С Ем се втурнахме при тях веднъж, когато чухме силен взрив, последван от нещо като гръмотевица.

— Какво правите вие тримата? — изуми се Ем, сложила ръце на кръста. Лицето на Сара бе покрито със сажди, а от комина се ронеха отломки.

— Нищо — промърмори леля ми. — Опитвах се да разсека въздуха и магията нещо не се получи, това е всичко.

— Да разсечеш ли? — Погледнах озадачено бъркотията.

Матю и Маркърс тържествено кимаха.

— По-добре почисти преди вечеря, Сара Бишърп, че ще ти дам едно разсичане! — избухна Ем.

Разбира се, не всички отношения между съквартирантите бяха добри. Маркърс и Матю се разхождаха по изгрев-слънце и ме оставяха на внимателните грижи на Мириам, Сара и чайника. Никога не се отдалечаваха. Винаги ги виждах от кухненския прозорец как разговарят, прилепили глави. Една сутрин Маркърс се завъртя на пета, втурна се обратно към къщата и остави баща си сам в ябълковата градина.

— Даяна — изрева той, преди да прекоси всекидневната и да се отпрати към предната врата. — Прекалено млад съм за това! — извика той отдалече.

Форсира двигателя на спортната си кола и гумите застъргаха по чакъла, докато излизаше на заден ход по алеята.

— Защо Маркърс е разстроен? — попитах Матю, след като се върна. Целунах студената му буза, докато той се пресягаше за вестника.

— Заради работата — каза той и отвърна на целувката ми.

— Нали не си го направил сенешал? — попита Мириам недоверчиво.

Матю отвори вестника.

— Сигурно имаш високо мнение за мен, Мириам, щом мислиш, че братството е просъществувало през всичките тези години без сенешал. Длъжността е вече заета.

— Какво е сенешал? — Сложих две филии хляб в разбития тостер. Имаше шест отвора, но само на два от тях можеше да се разчита, че работят както трябва.

— Вторият след мен — поясни Матю.

— Щом не е сенешал, защо така изскочи от тук? — продължи да го притиска Мириам.

— Назначих го за маршал — каза Матю, докато оглеждаше заглавията.

— Никак не става за маршал — ядоса се тя. — Той е лекар, за бога! Защо не Болдуин?

Матю вдигна очи от вестника и изви вежда към нея.

— Болдуин?

— Добре де, не Болдуин — поправи се веднага Мириам. — Все трябва да има някой.

— Ако можех да избирам измежду две хиляди рицари както някога, може би щеше да се намери подходяща кандидатура. Но сега командвам само осем, един от които е деветият рицар и от него не се изисква да се бие. Разполагам с няколко сержанти и оръженосци. Някой трябва да е маршал. Аз бях маршал на Филип. Сега е ред на Маркъс. — Терминологията беше толкова архаична, та ме напуши смях, но сериозното изражение на Мириам ми показа, че трябва да пазя тишина.

— Каза ли му, че скоро ще трябва да издига знамената? — Мириам и Матю продължаваха да говорят на езика на войната, който аз не разбирах.

— Какво е маршал? — Филийките изскочиха и се приземиха на кухненския плот, а стомахът ми изкъркори.

— Ръководителят на военния щаб на Матю. — Мириам хвърли поглед към вратата на хладилника, която се отваряше от само себе си.

— Ето. — Матю хвана маслото, докато минаваше над рамото му, и ми го подаде с усмивка. Лицето му бе спокойно, въпреки заяждането на Мириам. Въпреки че беше вампир, очевидно се будеше рано.

— Знамената, Матю. Ще събираш ли армия?

— Разбира се, че ще събирам, Мириам. Защо непрекъснато искаш да говорим за война? Ако избухне, нали не вярваш, че аз, Маркъс и Болдуин ще се бием сами срещу Паството? — Матю поклати глава. — Наясно си как стоят нещата.

— Ами Фернандо? Сигурна съм, че все още е жив и здрав.

Матю остави вестника и я изгледа.

— Няма да обсъждам стратегията си с теб. Престани да се месиш и остави Маркъс на мен.

Сега пък Мириам направи демонстрация. Стисна здраво устни, излезе през задната врата и тръгна към гората.

Изядох си филийките мълчаливо, а Матю се върна към вестника си. След няколко минути го остави и нададе ядосан вик.

— Изплюй камъчето, Даяна. Помирисвам мислите ти и не мога да се съсредоточа.

— О, нищо — изломотих с пълна уста. — Задвижва се огромна военна машина и аз не разбирам напълно какво се случва. А ти най-вероятно няма да ми обясниш, защото става въпрос за тайни на братството.

— Dieu! — Матю прокара пръсти през косата си и тя щръкна. — Мириам създава повече проблеми от което и да е същество, което някога съм познавал, с изключение на Доменико Микеле и сестра ми Луиза. Ако искаш да научиш за рицарите, ще ти разкажа.

Два часа по-късно главата ми бръмчеше от информация за братството. Матю ми начерта схема на организацията на гърба на ДНК изследванията. Беше невероятно сложна, а дори не включваше военната ѝ дейност. Нея ми я обясни, докато рисуваше по стар лист с емблема на университета „Харвард“, оставен от родителите ми, който измъкнахме от нощното шкафче. Прегледах многото нови отговорности на Маркъс.

— Нищо чудно, че е превъзбуден — промърморих и прокарах пръст по линиите, свързващи Маркъс с Матю над него и с други седем рицари под него, и след това към армиите вампири, които всеки се предполагаше да събере.

— Ще свикне. — Хладните ръце на Матю разтриваха мускулите на гърба ми и пръстите му се задържаха върху звездата между лопатките ми. — Маркъс ще може да разчита на Болдуин и другите рицари. Може да се справи с тази отговорност, иначе не бих му я възложил.

Може би, но той никога вече нямаше да е същият, след като приеме длъжността. Всяка нова отговорност щеше да отчупва по парченце от небрежния му чар. Беше болезнено да си представя в какво би се превърнал.

— А този Фернандо? Ще помогне ли на Маркъс?

Лицето на Матю стана потайно.

— Фернандо бе първият ми избор за маршал, но той ми отказа. И точно той препоръча Маркъс.

— Защо? — От думите на Мириам бях останала с впечатление, че вампирът е уважаван воин с векове опит.

— Маркъс напомня на Фернандо за Филип. Ако има война, ще ни е нужен някой с чара на баща ми, за да убеди вампирите да се бият не само срещу вещици, но и срещу други вампири. — Матю кимна замислено и огледа очертанятията на своята империя. — Да, Фернандо ще му помогне. И ще го предпазва от грешки.

Когато се върнахме в кухнята — Матю, за да си търси вестника, а аз да намеря нещо за ранен обяд — Сара и Ем току-що се бяха върнали от покупки. Разопаковаха пакети с пуканки, ядки и всички горски плодове, които бяха успели да намерят през октомври в северната част на щат Ню Йорк. Взех една торбичка с боровинки.

— Ето те и теб. — Очите на Сара светнаха. — Време е за уроци.

— Имам нужда първо от малко чай и нещо за хапване — протестирах аз, докато въртях пликчето с боровинки в ръцете си. — Никаква магия на празен стомах.

— Дай ми ги — каза Ем и взе пликчето. — Мачкаш ги, а са любимите на Маркъс.

— Ще ядеш по-късно. — Сара ме бутна към работната стая. — Престани да се вдетиняваш и се размърдай.

Оказа се, че съм също толкова безнадеждна със заклинанията, колкото бях и като тийнейджърка. Не можех да си спомня как започвах, а и тъй като лесно се разсейвах, бърках думите и резултатите бяха плачевни.

Сара сложи свещ върху голямата маса в работната стая.

— Запали я — нареди тя и се обърна към неописуемо зацапания учебник по магия.

Това беше просто упражнение, по силите дори на вещица в детска възраст. Когато обаче заклинанието излезеше от устата ми, или свещта само димеше без да пламне, или нещо друго се подпалваше. Този път опожарих китка лавандула.

— Не можеш просто да произнесеш думите, Даяна — скара ми се Сара, след като потуши пламъците. — Съсредоточи се. И го направи отново.

Опитах пак, и отново, и отново. Само веднъж фитилът на свещта леко припламна.

— Не става така. — Ръцете ми изтръпнаха и ноктите ми посиняха. Бях готова да закрепця от нерви.

— Щом можеш да предизвикаш вещерски огън, значи можеш да запалиш и свещ.

— Ръцете ми се движат по начин, който ви напомня за друга вещица, способна да запали вещерски огън. Не е същото, а и магиите са по-важни от всичко това тук — казах аз и посочих учебника.

— Магията не е единственият отговор на всичко — отвърна тросната Сара. — Все едно да режеш хляб с електрически трион. Понякога и обикновеният нож е достатъчен.

— Нямах много високо мнение за магиите, но аз ги усещам вътре в себе си, те искат да излязат навън. Някой трябва да ме научи как да ги овладее.

— Аз не мога. — Гласът на Сара бе пълен със съжаление. — Не съм родена с дарбата да предизвиквам вещерски огън. Но поне мога да се погрижа да се научиш да палиш свещ с едно от най-простите заклинания, които някога са измисляни.

Сара беше права. Но ми отне толкова много време да овладее магията, а заклинанията нямаше да ми свършат работа, ако от мен отново потечеше вода.

Върнах се към свещта и започнах да произнасям думите, а Сара се зарови в учебника за нови предизвикателства.

— Това е добро — каза тя и ми посочи страница, изцапана с кафяво, зелено и червено. — Заклинанието създава така нареченото ехо — точно копие на нечии думи, изречени на друго място. Много е полезно. Да го опитаме.

— Не, нека си починем. — Извърнах се и понечих да пристъпя.

Само след една крачка се озовах в ябълковата горичка.

А Сара крещеше:

— Даяна, къде си?

Матю изскочи от вратата и се втурна по стъпалата на верандата. Орловият му поглед ме намери лесно и той се озова до мен само с няколко бързи крачки.

— Какво става? — Държеше ме за лакътя, за да не избягам.

— Имах нужда да се махна от Сара. Само пристъпих и се озовах тук. Същото се случи и на алеята предната нощ.

— Да не си имала нужда и от ябълка? Не можеше ли просто да отидеш до кухнята? — По устните му заигра усмивка.

— Не — отвърнах едносрично.

— Прекалено много неща за прекалено кратко време, а?

— Не съм добра във вещерския занаят. Прекалено е...

— Точен? — довърши.

— Иска прекалено много търпение — признах аз.

— Вещерството и заклинанията може да не са любимите ти оръжия — каза той тихо и погали вирнатата ми брадичка с opakото на дланта си, — но ще ги научиш. — Заповедническата нотка беше едвам доловима, но я имаше. — Да ти намерим нещо за ядене. То винаги те прави по-сговорчива.

— Да не ме манипулираш? — попитах мрачно.

— Сега ли го забеляза? — Той се изсмя. — Само това правя от седмици.

Матю продължи да го прави и през целия следобед, като ми разказваше истории от вестника за изгубени котки, пожари в кухни и предстоящия празник Все светии. Когато приключих с цяла купа остатъци от вечерята, усетих как храната и неговото бърбрене са успели да си свършат работата. Вече можех отново да се изправа пред Сара и нейния учебник по магии. Върнах се в работната стая. Спомнях си думите на Матю всеки път, когато ми се приискваше да зарежа Сара и нейните подробни инструкции. Помагаха ми да се съсредоточа върху усилията да запаля огън, да пресъздам гласове и каквото там се искаше от мен.

След часове упражнения, които не преминаха особено добре, той почука на вратата на работната стая и обяви, че е време за разходка. Облякох дебел пуловер, нахлузих маратонките си и изскочих през вратата. Матю тръгна след мен с бавна стъпка, като помиришваше въздуха и зяпаше играта на светлините в полето край къщата.

В края на октомври се стъмваше бързо, а и здрачът беше любимото ми време на денонощието. Матю може да беше ранобуден, но инстинктът му за самосъхранение отслабваше след залез-слънце. Чувстваше се по-спокоен в дългите сенки, мракът омекотяваше изсечените му черти и бледата му кожа спираше да изглежда толкова неестествено.

Хвана ме за ръката. Вървахме мълчаливо, но ни беше приятно. Радвахме се, че сме заедно и далеч от останалите. В края на гората Матю ускори крачка, а аз нарочно изостанах, защото исках да съм навън колкото се може по-дълго.

— Хайде — подкани ме той, защото се затрудняваше да върви толкова бавно.

— Не! — Правех все по-малки и по-бавни крачки. — Ние сме просто една нормална двойка, която се разхожда преди вечеря.

— Ние сме най-ненормалната двойка в целия щат Ню Йорк — отбеляза горчиво Матю. А с тази скорост дори няма да се изпотиш.

— Какво имаш предвид? — При предишните ни разходки бе станало ясно, че вълчатата природа на Матю обичаше да скита из гората. Винаги намираще нови начини да си играе с магическите ми способности, за да може обучението да не е досадно. Скучните неща оставяше на Сара.

— Гоненица. — Стрелна ме с палав поглед, на който ми бе невъзможно да устоя, и се втурна с истински взрив от сила и бързина. — Хвани ме.

Аз се засмях и хукнах след него. Стъпалата ми се отделиха от земята. Опитах се да си представя ясно как достигам широките му рамене и ги докосвам. Скоростта ми се увеличи, когато видението се изчисти, но от сръчността ми можеше още много да се желае. Използвах едновременно уменията си да летя и да получавам видения, и то при висока скорост. Накрая се спънах в един храст. Но Матю ме хвана, преди да падна на земята.

— Миришеш на свеж въздух и дим от запалени дърва — установи той, след като завря нос в косата ми.

Имаше някаква аномалия в гората, усещах го, без да виждам нищо специално. Личеше си по пречупването на избледняващата светлина, витаеше някаква предопределеност, някакво тъмно намерение. Завъртях глава.

— Тук има някой — казах.

Вятърът не духаше към нас. Матю вдигна глава и се опита да улови миризмата. Разпозна я с едно дълбоко вдишване.

— Вампир — прошепна и ме хвана за ръката. Притисна ме към ствола на един дъб.

— Приятел или враг? — попитах с разтреперан глас.

— Изчезвай. Веднага! — Матю извади телефона си и натисна само един бутон. Набра Маркъс. Изруга, когато чу съобщението на гласовата поща.

— Някой ни следи, Маркъс. Излез веднага! — Прекъсна линията и натисна друго копче, което отвори екрана за писане на съобщения.

Вягърът се промени и кожата около устата му се опъна.

— Господи, не! — Пръстите му се задвижиха по бутоните на телефона и написаха две думи, преди да хвърли апарата в храстите. „Помощ. Жулиет.“

Обърна се и ме сграбчи за раменете.

— Върви да се занимаваш в работната стая. Връщай се веднага в къщата. Незабавно! Не те моля, Даяна. Нарездам ти.

Краката ми бяха като залепнали за земята и отказваха да помръднат.

— Не знам как. Не мога.

— Ще го направиш. — Матю ме бутна към дървото и постави ръцете си от двете ми страни. Беше с гръб към гората.

— Жербер ме запозна с тази вампирка преди много време, на нея не бива да се има никакво доверие, не бива да бъде и подценявана. Срещали сме през осемнайсети век във Франция и през деветнайсети век в Ню Орлиънс. Ще ти обясня по-късно.

— Няма да те изоставя — заявих категорично. — Коя е Жулиет?

— Аз съм Жулиет Дюран. — Мелодичният глас с лек френски акцент идваше отгоре. И двамата вдигнахме глави. — Ако знаете какви сте ги забъркали вие двамата!

На дебел клон на близкия клен бе кацнала ослепителна вампирка. Кожата ѝ бе с цвят на мляко с една капка кафе, косата ѝ бе медно-кафеникава. Беше облечена в цветовете на есента — кафяво, зелено и златисто — и се сливаше с дървото. Големите ѝ пъстри очи искряха над изящните скули, а костната ѝ структура бе деликатна и не даваше представа за истинската ѝ сила.

— Наблюдавах ви и ви подслушвах. Миризмите ви са се смесили. — Издаде тих укорителен звук.

Не я видях да отскача от клона, но Матю успя. Застана така, че да се озове между мен и нея, когато тя се приземи. Стоеше лице в лице с нея и устните му бяха предупредително извити.

Жулиет не му обръщаше внимание.

— Трябва да я изуча. — Наклони глава надясно, вдигна леко брадичка и се взря в мен.

Намръщих се.

Тя също се намръщи.

Матю потръпна.

Зърнах го с крайчеца на окото си и Жулиет проследи погледа ми.

Имитираше всяко мое движение. Брадичката ѝ бе издадена по същия начин като моята, главата ѝ бе наклонена под точно същия ъгъл. Все едно се гледах в огледало.

Обзе ме паника и усетих горчив вкус в устата си. Преглътнах с мъка, вампирката също преглътна. Ноздрите ѝ се разшириха и тя се засмя. Смехът ѝ режеше всичко като диамант.

— Как си ѝ устоял, Матю? — Тя пое дълбоко и дълго дъх. — Миризмата ѝ сигурно те побърква от глад. Помниш ли уплашената млада жена, която преследвахме в Рим? Миришеше точно като тази. Така ми се струва.

Матю мълчеше, впил очи във вампирката.

Жулиет направи няколко стъпки вдясно и го принуди да смени позицията си.

— Очакваш Маркърс — отбеляза тя тъжно. — Боя се, че няма да дойде. Толкова красив мъж. Бих искала пак да го видя. При последната ни среща беше съвсем млад и много впечатлителен. Отне ни седмици да оправим бъркотията, която бе сътворил в Ню Орлиънс, помниш ли?

Пред мен зейна пропаст. Да не би да е убила Маркърс? А Сара и Ем?

— Той говори по телефона — продължи тя. — Жербер искаше да е сигурен, че синът ти е разбрал какъв риск поема. Гневът на Паството е насочен само и единствено срещу вас двамата. Засега. Но ако продължавате, и други ще си платят.

Маркърс не беше мъртъв. Въпреки облекчението, което изпитах, кръвта ми се смрази от изражението ѝ.

Матю продължаваше да мълчи.

— Защо си толкова мълчалив, любов моя? — Топлината в гласа ѝ нямаше нищо общо с ледения хлад, който вееше от очите ѝ.

— Би трябвало да се радваш да ме видиш. Аз съм всичко, което някога си искал. Жербер се погрижи за това.

Никакъв отговор.

— А! Мълчиш, защото те изненадах — каза Жулиет звънливо, но в същото време и някак злобно. — И ти ме изненада. Вещица?

Дръпна се наляво и Матю също се помести. Тя направи салто във въздуха и се озова до мен. Стисна ме за гърлото. Аз замръзнах.

— Не разбирам защо те желае толкова много — процеди заядливо Жулиет. — Какво си ми направила? Какво Жербер не успя да постигне с мен?

— Жулиет, пусни я. — Матю не смееше да мръдне, за да не би да я предизвика да ми счупи врата, но краката му едвам го удържаха неподвижен.

— Търпение, Матю — каза тя и наведе глава.

Усетих устните ѝ върху своите, но целувката ѝ беше много безлична, дразнеше ме с езика си и се опитваше да ме накара да реагирам. Когато не го направих, тя изсумтя ядосано.

— Това трябваше да ми помогне да я разбера, но не стана така. — Жулиет ме бутна към Матю, но без да пуска китката ми. Острите ѝ като бръсначи нокти бяха точно над вените ми. — Целуни я. Трябва да знам как го прави.

— Защо не ни оставиш на мира, Жулиет? — Матю ме прегърна.

— Трябва да се уча от грешките си. Жербер все това ми повтаря, откакто ти ме изостави в Ню Йорк. — И се взря в Матю толкова жадно, че тръпки ме побиха.

— Това стана преди повече от сто години. Ако още не си се поучила от грешките си, няма да го направиш и сега. — Въпреки че гневът на Матю не бе насочен към мен, силата му ме накара да се свия. Той кипеше от бяс, който се излъчваше на вълни от него.

Ноктите на Жулиет прорязаха ръката ми.

— Целуни я, Матю, или ще ѝ пусна кръв.

Той хвана лицето ми и се опита да се усмихне.

— Всичко ще бъде наред, скъпа. — Зениците му бяха като точици сред сиво-зеленото море на ирисите му. Палецът му притисна брадичката ми, когато лицето му се приближи към моето и устните ни почти се докоснаха. Целувката му бе бавна и нежна, свидетелство за чувствата му към мен. Жулиет се взираше хладно в нас и попиваше всяка подробност. Пристъпи към Матю и го дръпна от мен.

— А! — Гласът ѝ бе равен и изпълнен с горчивина. — Харесва ти начинът, по който реагира, когато я докосваш. Но аз вече нямам

чувства.

Бях виждала гнева на Изабо и липсата на милост у Болдуин. Знаех как изглеждаше бесът на Доменико и как миришеше злото, което се стелеше около Жербер. Но Жулиет бе различна. В нея нещо фундаментално беше сбъркано.

Пусна ръката ми и се отдалечи от Матю с един скок. Той ме стисна за лактите и студените му пръсти докоснаха бедрата ми. Бутна ме едвам забележимо и още един път мълчаливо ми нареди да се махна от тук.

Но аз нямах никакво намерение да оставям съпруга си с психясалата вампирка. Дълбоко в мен нещо се раздвижи. Нито вещерският вятър, нито вещерската вода щяха да са достатъчни, за да убият Жулиет, но можеха да отклонят вниманието достатъчно дълго, за да се измъкнем. Но и двете стихии отказваха да се появят. А и всички заклинания, които бях научила през последните няколко дни, бяха излетели от главата ми.

— Не се тревожи — каза тихо и със светнали очи Жулиет на Матю. — Всичко ще стане много бързо. Аз бих се позабавила, разбира се, за да може да си припомним какво бяхме някога един за друг. Но каквото и да направя, няма да я изтрия от ума ти. Затова ще трябва да убия теб, а нея да заведа при Жербер и Паството.

— Пусни Даяна. — Матю вдигна заплашително ръце. — Това е между мен и теб, Жулиет.

Тя поклати глава и тежката ѝ коса се разлюля.

— Аз съм инструмент на Жербер, Матю. Когато той ме създаде, не остави място за желанията ми. Не исках да уча философия и математика. Но Жербер настоя и аз го направих, за да мога да ти доставя удоволствие. И наистина ти доставях удоволствие, нали? — Вниманието ѝ бе съсредоточено върху Матю и гласът ѝ бе груб като болния ѝ мозък.

— Да, доставяше ми удоволствие.

— И аз така си мислех. Но Жербер вече ме притежаваше. — Очите на Жулиет се обърнаха към мен. Те искряха, което означаваше, че скоро се е хранила. — Той ще притежава и теб, Даяна, по начини, които не можеш да си представиш. И които само аз познавам. Ще си негова и няма да можеш да бъдеш вече ничия друга.

— Не — извика Матю и се хвърли към нея, но тя се отдръпна.

— Няма време за игри, Матю — изтъкна Жулиет.

Премести се толкова бързо, че погледът ми не успяваше да я проследи. След това бавно и победоносно се отдалечи от него. Чу се звук от разкъсване на плът и от гърлото му потече кръв.

— Засега това ми е достатъчно — заяви доволно тя.

В главата ми забуча. Матю застана между мен и нея. Дори несъвършеният ми нос на топлокръвна помирисваше металния вкус на кръвта му. Тя попиваше в пуловера му, петното на гърдите му ставаше все по-голямо.

— Не го прави, Жулиет. Ако някога си ме обичала, ще я пуснеш. Тя не заслужава да попадне в ръцете на Жербер.

Жулиет отговори, като вдигна високо крак и ритна с него Матю в корема. Той се преви като отсечен.

— И аз не заслужавах да попадна в ръцете на Жербер. — Бе на ръба на истерията. — Но заслужавах теб. Ти ми принадлежеше, Матю.

Ръцете ми натежаха и без да поглеждам, знаех, че държа лък и стрела. Отстъпих от двамата вампири и вдигнах ръце.

— Бягай! — извика Матю.

— Не — изрекох с глас, който не беше мой. Присвих очи. Жулиет беше близо до Матю, но можех да пусна стрелата, без да го засегна. Едно движение на дясната ми ръка и Жулиет щеше да е мъртва. Ала въпреки това се поколебах, никога преди това не бях убивала.

Този миг неувереност беше достатъчен на вампирката. Пръстите ѝ се впиха в гърдите на Матю и тя започна да къса дрехите и плътта му като хартия. Той простена от болка и Жулиет победоносно извика.

Всичкото ми колебание изчезна, дясната ми ръка се приготви за действие. От пръстите на лявата излетя огнено кълбо. Жулиет чу избухването на пламъците и подуши сярата във въздуха. Обърна се и ноктите ѝ се отдръпнаха от дупката в гърдите на Матю. Не можеше да повярва на очите си. Черните, златисти и червени огнени езици я обвиха. Най-напред се подпали косата ѝ и тя започна панически да се мята. Но аз го очаквах и вече бях готова с ново пламтящо кълбо. И тя влезе право в него.

Матю падна на колене и притисна ръце към окървавения си пуловер. Тя бе пробила плътта му точно над сърцето. Жулиет пищеше и се мяташе, опитваше се да го вземе със себе си в огнения ад.

Само с едно помръдване на китката и с една моя дума вятърът я вдигна и я отвя на няколко метра от мястото, където бе паднал Матю. Тя се стовари по гръб, цялата пламтяща.

Исках да изтичам при него, но продължих да наблюдавам Жулиет, тъй като вампирската ѝ плът отказваше да се запали. Косата ѝ вече я нямаше и кожата ѝ бе обгорена до черно, но въпреки това не беше мъртва. Устата ѝ не спираше да се движи и да вика името на Матю.

Ръцете ми останаха вдигнати, готови за всякакви изненади. Тя се изправи на крака и аз пуснах залп. Той я удари в гърдите, мина през гърдния ѝ кош и излезе от другата страна. Раздра плътта ѝ и превърна ребрата и белите ѝ дробове в пепел. Устата ѝ се изви в ужасна гримаса. Вече връщане назад нямаше, колкото и сила да ѝ даваше вампирската кръв.

Затичах се към Матю и коленичих до него на земята. Той повече не можеше да стои изправен, затова бе полегнал по гръб със свити колене. Навсякъде имаше кръв, която бликаше на тласъци от дупката в гърдите му и от тази на врата му.

— Какво да направя? — Притиснах трескаво пръсти към гърлото му. Бледите му ръце все още бяха върху раната в гърдите, но силите му се стопяваха с всяка изминала секунда.

— Ще ме прегърнеш ли? — прошепна той.

Облегнах се на дъба и го придърпах да легне между краката ми.

— Студено ми е — промълви той озадачено. — Колко странно.

— Не можеш да ме оставиш — извиках яростно. — Няма да го позволя.

— Нищо не може да се направи. Смъртта ме държи в прегръдките си. — Матю говореше по начин, по който не го бе правил от хиляда години. Гласът му се усилваше и отслабваше, интонацията му звучеше древно.

— Не. — Преглътнах сълзите си. — Трябва да се бориш, Матю.

— Борих се, Даяна. И ти си в безопасност. Маркъс ще те отведе оттук преди Паството да разбере какво се е случило.

— Никъде не отивам без теб.

— Трябва. — Той с усилие се извърна така, че да види лицето ми.

— Не мога да те изгубя, Матю. Моля те, дръж се, докато Маркъс дойде. — Веригата вътре в мен изтрака и звената ѝ едно по едно започнаха да се късат. Опитах да се съпротивлявам, като го притискам силно към сърцето си.

— Тихо — прошепна той нежно и вдигна кървавия си пръст, за да докосне устните ми. Те изтръпнаха до безчувственост веднага щом кръвта му докосна кожата ми. — Маркъс и Болдуин знаят какво трябва да направят. Те ще те заведат при Изабо. Без мен на Паството ще му е по-трудно да действа срещу теб. На вампирите и на вещиците може да не им харесва, но ти си вече част от семейство Дьо Клермон и си под закрилата на семейството ми и на Рицарите на Лазар.

— Остани при мен, Матю. — Наведох се, притиснах устни към неговите и се опитах да го накарам да продължи да диша. Той дишаше, но много отпаднало. Клепачите му бяха затворени.

— Търся те откакто съм се родил — прошепна усмихнат Матю със силен френски акцент. — След като те намерих, имах възможност да те държа в прегръдките си, да чувам как сърцето ти бие до моето. Щеше да е ужасно да умра, без да разбера какво е истински да обичаш. — По цялото му тяло премина лека тръпка.

— Матю! — извиках, но той вече не можеше да ми отговори. — Маркъс! — изпищях и започнах да се моля на богинята. Докато синът му стигне до нас, на няколко пъти ми се стори, че Матю е вече мъртъв.

— Мили боже! — възкликна Маркъс, когато видя овъгления труп на Жулиет и окървавения Матю.

— Кървенето не спира — проплаках. — Откъде идва?

— Трябва да го прегледам, за да разбера, Даяна. — Маркъс пристъпи внимателно към мен.

Аз прегърнах още по-силно съпруга си и усетих как очите ми изстиват. От мястото, на което седях, се появи вятър.

— Не те карам да го пускаш — успокои ме Маркъс, защото инстинктивно бе разбрал какъв е проблемът, — а да ме оставиш да погледна гърдите му.

Клекна до нас и разкъса внимателно черния пуловер на баща си. Дрехата се раздра с ужасен звук. Матю бе срязан от сънната артерия до областта на сърцето. Жулиет се бе опитала да стигне до аортата му.

— Сънната артерия е прерязана и аортата е увредена. Дори кръвта на Матю не може да му помогне да оздравее при две

едновременни рани на такива места. — Маркът говореше тихо, но нямаше нужда изобщо да казва нищо. Жулиет бе нанесла смъртоносен удар на Матю.

Лелите ми също вече бяха пристигнали. Сара се бе задъхала леко. Мириам се появи с пребледняло лице. Хвърли един поглед, обърна се и се втурна обратно към къщата.

— Аз съм виновна — заплаках и залюлях Матю като бебе. — Можех да я ударя преди да го рани, но се поколебах. Никога не съм убивала преди. Нямаше да стигне до сърцето му, ако бях действала по-бързо.

— Даяна, миличка — прошепна Сара. — Не си виновна ти. Направила си каквото си могла. Ще трябва да го пуснеш.

Изпицях толкова силно, че косата ми се вдигна нагоре.

— Не!

Когато гората утихна, в очите на вещици и вампири се четеше страх.

— Махни се от нея, Маркът! — извика Ем. Той отскочи назад точно навреме.

Бях се превърнала в някого друг — или в нещо друго. Не ми пукаше за останалите същества, нито се впечатлявах, че се опитвах да помогнат. Направих грешка, като се поколебах по-рано. Онази част у мен, която бе убила Жулиет, в момента мислеше само за едно: за нож. Дясната ми ръка се протегна към леля ми.

Сара винаги носеше по два ножа в себе си, един тъп с черна дръжка, и един остър с бяла. По мое желание този с бялата дръжка изскочи от колана ѝ и долетя при мен с острието напред. Сара се протегна, за да го върне, а аз си представих стена от мрак и огън между мен и шокираните лица на роднините. Ножът с бялата дръжка премина лесно през тази бариера и се спусна леко до свитото ми дясно коляно. Главата на Матю се претърколи, когато го пуснах колкото да хвана дръжката.

Обърнах внимателно лицето му към моето и го целунах по устата дълго и страстно. Клепачите му потрепнаха и се отвориха. Изглеждаше толкова уморен, а кожата му бе посивяла.

— Не се тревожи, любов моя. Ще поправа всичко. — И вдигнах ножа.

Двете жени се появиха зад бариерата от пламъци. Едната беше млада, носеше свободно падаща туника, сандали на краката и колчан със стрели на рамото. Каишът се бе заплел в косата ѝ, която бе тъмна и буйна. Другата беше възрастната жена от килера.

— Помогнете ми — помолих аз.

„Това си има цена“, каза младата жена.

— Ще я платя.

„Не обещавай лекомислено на богинята, дъще — промърмори старицата и поклати глава. — Ще трябва да изпълниш обещанието си.“

— Вземи каквото искаш и когото искаш. Но ми остави него.

Младата жена обмисли предложението ми и отвърна: „Твой е“.

Взирах се в двете, докато вдигах ножа. Придърпах Матю поблизо до себе си, за да не може той да види как срязвам сгъвката на левия си лакът. Острието премина през дрехата ми и стигна до плътта. Кръвта ми потече първо на капки, а после по-силно. Изпуснах ножа и поставих ръката си пред устата му.

— Пий — казах и нагласих главата му. Клепачите на Матю трепнаха отново и ноздрите му се разшириха. Позна мириса на моята кръв и се опита да се извърне. Но ръцете ми бяха здрави и силни като дъбови клони, свързани с дървото зад гърба ми. Доближих още малко срязаната си кървяща ръка към устата му. — Пий.

Силите на дървото и земята потекоха през вените ми и неочаквано решиха да се влеят в един вампир на прага на смъртта. Усмихнах се с благодарност на младата жена в ловни дрехи и на призрака на старицата, и продължих да храня Матю с енергия от собственото си тяло. Аз бях майката, третото лице на богинята заедно с девицата и старицата. С помощта на богинята кръвта ми щеше да го излекува.

Накрая Матю се поддаде на инстинкта си за самосъхранение. Впи уста в меката кожа в свивката на ръката ми и усетих остриите му зъби. Езикът леко обходи раната и я разтвори още по-широко. Започна жадно да смуче от вената ми. През мен премина ужас.

Лицето му започна да порозовява, но венозната кръв не бе достатъчна, за да го излекува напълно. Надявах се, че като ме помирише, няма да успее да се овладее и ще направи следващата стъпка, но за всеки случай гледах острият нож да ми е подръка.

Погледнах жената с лъка и старицата за последен път и насочих вниманието си към своя съпруг. Когато се притиснах още повече към дървото, през мен премина нов прилив на енергия.

Докато го хранех, започнах да го целувам. Косата ми се посипа по лицето му. Познатият ѝ аромат се смеси с миризмите на неговата и моята кръв. Той обърна очи към мен, те бяха бледозелени и далечни, сякаш не беше съвсем сигурен кой е. Целунах го и усетих вкуса на собствената си кръв по езика му.

С две бързи уверени движения, които не бих могла да спра, дори да исках, Матю сграбчи косата на тила ми. Изви главата ми назад и настрани, след това приближи уста към шията ми. Не изпитах ужас, просто се предадох.

— Даяна — промълви той, напълно удовлетворен.

„Значи така става — помислих си аз. — Оттук тръгват легендите.“

Моята отработена кръв му бе дала достатъчно сили да поиска и от чистата. Острите му зъби се забиха в долната му устна и там изскочи една капка. Устните му се плъзнаха чувствено по шията ми. Потръпнах, защото неочаквано се възбудих от докосването му. Кожата ми изтръпна, когато кръвта му докосна плътта ми. Той държеше здраво главата ми, ръцете му отново бяха станали силни.

„Никакви грешки“, молах се аз.

Усетих леки убождания по сънната артерия. Отворих широко очи, когато усетих, че Матю е достигнал до кръвта, която търсеше.

Сара се извърна, не можеше да гледа. Маркът посегна към Ем и тя, без да се колебае, се сгуши в него и заплака на рамото му.

Притисках тялото на Матю към себе си и го насърчавах да пие още и още. Удоволствието му бе очевидно. Колко дълго бе жадувал за мен и колко силно се бе опитвал да устои.

Матю се хранеше ритмично, изсмукваше кръвта ми на вълни.

„Матю, чуй ме.“ Благодарение на Жербер знаех, че кръвта ми може да му предаде посланията ми. Боях се само, че ще са неясни и че ще погълне и уменията ми за комуникация.

Той се стресна, спря, после продължи да смуче.

„Обичам те.“

Той отново се стресна.

„Това беше моят дар. Аз съм вътре в теб и ти давам живот.“

Матю поклати глава, сякаш да прогони досадно насекомо, и продължи да пие.

„Аз съм вътре в теб и ти давам живот.“ Беше ми трудно да мисля и трудно да виждам през огъня. Потърсих с очи Маркърс, но не можех да преместя погледа си, за да го намеря.

„Аз съм вътре в теб и ти давам живот.“ Повтарях мантрата, докато ми стана невъзможно.

Пулсът ми се забави, сърцето ми започна да умира.

Умирането не беше изобщо такова, каквото очаквах.

Първо настъпи миг на абсолютна тишина.

Чувство за раздяла и съжаление.

След това нищо.

38.

Когато двата свята се сблъскаха, в костите ми отекна силен гръм.

Нещо ужили дясната ми ръка и усетих мирис на латекс и пластмаса. Матю се караше с Маркъс. Под мен бе студената земя и мирисът на гниещи листа заглуши всички други миризми. Очите ми бяха отворени, но не виждах нищо, само черен мрак. Направих усилие и чак тогава успях да различа очертанията на почти голите клони, които се кръстосваха над мен.

— Използвай лявата ръка, тя вече е отворена — каза нетърпеливо Матю.

— Тази ръка е безполезна, Матю. Тъканите са пълни със слюнката ти и няма да поемат нищо друго. По-добре дясната ръка. Кръвното ѝ налягане е толкова ниско, че не мога да ѝ намеря вена. — Гласът на Маркъс бе неестествено тих, като на лекар от спешно отделение, който редовно се среща със смъртта.

В лицето ми се удари нещо като два снопа спагети. Хладни пръсти докоснаха носа ми. Опитах се да се отърся, но само бях притисната още по-силно надолу.

Гласът на Мириам долетя отдясно в мрака.

— Тахикардия. Ще я упоя.

— Не — възрази грубо Матю. — Никакви упойки. Тя е почти в безсъзнание. Може да изпадне в кома.

— Тогава я накарай да се укроти. — Гласът на Мириам звучеше съвсем делово. Мъничките хладни пръсти се притиснаха в шията ми с неочаквана сила. — Не мога едновременно да спирам кръвенето и да я държа неподвижна.

Виждах разпокъсано какво става около мен — само това над мен, само това, което регистрираше периферното ми зрение, само това, което можех да проследя, когато с кански усилия завъртах очните си ябълки.

— Можеш ли да помогнеш, Сара? — Гласът на Матю беше пълен с болка.

Лицето на леля изплува пред очите ми.

— Няма магия за излекуване от вампирско ухапване. Ако имаше, тогава нямаше да се боим от същества като вас.

Понесох се към пълния покой, но ме спря Ем, която ме хвана за ръката и задържа душата ми в тялото.

— Тогава нямаме избор — каза отчаяно Матю. — Аз ще го направя.

— Не — намеси се решително Мириам. — Още не си достатъчно укрепнал. Освен това аз съм го правила стотици пъти. — Чух как нещо се раздира. След нападението на Жулиет вече знаех, че звукът е от разкъсана вампирска плът.

— Във вампир ли ще ме превърнат? — прошепнах на Ем.

— Не, скъпа. — Гласът на Матю бе решителен. — Изгуби много кръв, аз я изпих. Маркъс ти прелива човешка кръв. А сега Мириам трябва да се погрижи за шията ти.

— О! — Струваше ми се прекалено сложно да го проумея. Главата ми бе замаяна, езикът и гърлото не ме слушаха. — Жадна съм.

— Копнееш за вампирска кръв, но няма да я получиш. Стой неподвижна — нареди твърдо Матю и толкова силно притисна раменете ми, че ме заболя. Хладните ръце на Маркъс преминаха покрай ушите ми, стигнаха до челюстите и задържаха устата ми затворена. — И, Мириам...

— Спри да се тревожиш, Матю — сопна му се тя. — Правила съм това с топлокръвни много преди ти да се преродиш.

Нещо остро срязва шията ми и въздухът се изпълни с миризма на кръв.

Порязването бе последвано от болка, която бе едновременно смразяваща и пареща. Студът и жегата се усилиха, потънаха под кожата ми и се просмукаха в костите и мускулите.

Исках да избягам от ледените вълни, но двама вампири ме притискаха надолу. Устата ми бе здраво затворена, затова можех да издавам само приглушени уплашени стонове.

— Не виждам артерията — мърмореше тихо Мириам. — Раната трябва да се почисти. — Тя отпи една-единствена шумна глътка кръв. Кожата моментално стана безчувствена, но агонията се върна с пълна сила, щом устните ѝ се отдръпнаха.

Силната болка изпълни кръвообращението ми с адреналин и ме обзе паника. Край мен се появиха сивите стени на Ла Пиер, невъзможността ми да помръдна сякаш ме върна обратно в лапите на Сату.

Пръстите на Матю се забиха в раменете ми и ме върнаха отново в гората до къщата на семейство Бишъп.

— Кажи й какво правиш, Мириам. Заради онази финландска вещица тя се страхува от всичко, което не може да види.

— Просто капки от моята кръв, Даяна, които се стичат от китката ми — обясни спокойно Мириам. — Знам, че боли, но няма друг начин. Вампирската кръв ще те излекува. Ще затвори артерията ти по-бързо от шевовете, които може да ти направи хирург. Не бива да се притесняваш. Няма начин толкова малко количество, поставено на конкретно място, да те направи една от нас.

След като чух обясненията й, вече усещах всяка капка кръв, която падаше върху отворената ми рана. Тя попиваше във вещерската ми плът и предизвикваше моментална поява на тъкан. Помислих си, че това действие изисква огромно самообладание от вампира, който го прави, за да не се поддаде на глада си. Накрая капките, които предизвикваха изгарящ студ, свършиха.

— Готово — съобщи Мириам с облекчение. — Сега трябва само да зашия среза. — Пръстите й започнаха да се движат бързо над шията ми. — Опитах се да ти направя гладък шев, Даяна, но Матю разкъса плътта ти със зъби.

— Ще те преместим в къщата — обади се той.

Хвана ме за раменете, а Маркъс за краката. Мириам вървеше до нас и носеше медицинските инструменти. Някой бе докарал рейнджровъра и той ни чакаше с отворена задна врата. Матю и Мириам си размениха местата и той изчезна в колата, готов да ме поеме.

— Мириам — прошепнах аз. Тя се наведе към мен. — Ако нещо се обърка... — Не успях да довърша, но тя със сигурност ме разбра. Все още бях вещица. Но предпочитах да стана вампир, отколкото да умра.

Тя се взря в очите ми за миг, след това кимна.

— Да не си посмяла да умираш. Той ще ме убие, ако направя това, за което ме молиш.

Матю не спираше да говори по целия път към къщата, целуваше ме нежно всеки път, когато се унасях. Въпреки че внимаваше, за мен всеки път бе мъчително.

В къщата Сара и Ем се засуетиха да събират възглавници. Направиха от тях легло пред камината в стаята до кухнята. Сара запали дървата с няколко думи и жестове. Огънят запламтя, но аз продължавах да треперя неконтролируемо, студът бе проникнал до костния ми мозък.

Матю ме положи върху възглавниците и ме зави с юргани, а Мириам превърза шията ми. Докато го правеше, моят съпруг и неговият син си шепнеха в ъгъла.

— Точно от това се нуждае и аз знам къде са й белите дробове — каза нетърпеливо Маркърс. — Няма да пробия нищо.

— Тя е силна. Никакъв централен източник. Повече няма да го обсъждаме. Само разкарай останките от трупа на Жулиет — нареди Матю. Гласът му бе тих, но не търпеше възражения.

— Ще се погрижа — обеща Маркърс. Обърна се и след малко предната врата се тресна зад гърба му. После се чу ревът на рейнджровъра.

Старинният часовник до предния вход отброяваше минутите. Топлината се просмука в костите ми и ми се приспа. Матю седеше до мен, стискаше силно ръката ми и я дърпаше всеки път, когато се предавах на забравата.

Накрая Мириам произнесе вълшебната дума: „стабилна“. Вече можех да се предам на мрака, който напираше от ъглите на съзнанието ми. Сара и Ем ме целунаха и излязоха. Мириам ги последва. Накрая край мен бяха само Матю и благословената тишина.

Но когато всичко утихна, мислите ми се върнаха към Жулиет.

— Аз я убих. — Сърцето ми биеше бързо.

— Нямаше избор. — От тона му разбрах, че повече няма смисъл да го обсъждаме. — Беше самозащита.

— Не, не беше. Вещерският огън... — Чак когато той се озова в истинска опасност, лъкът и стрелата се появиха в ръцете ми.

Матю ме накара да млъкна с усмивка.

— Ще поговорим за това утре.

Но имаше нещо, което не можеше да чака, нещо, което исках той да знае.

— Обичам те, Матю. — Нямах възможност да му го кажа, преди Сату да ме отвлече от Сет-Тур. Този път исках да съм сигурна, че го е чул, преди да се случи нещо страшно.

— И аз те обичам. — Наведе се и доближи устни до ухото ми. — Помниш ли вечерята ни в Оксфорд? Искаше да знаеш каква си на вкус. Помръднах глава, за да потвърдя.

— Имаш вкус на мед — промълви той. — Мед и... надежда.

Усмихнах се и след това заспах.

Но това не беше почивка. Увиснах между съня и будното състояние. Ла Пиер и Мадисън, животът и смъртта. Призрачната възрастна жена ме бе предупредила, че е опасно да стоя на кръстопът. Понякога ми се струваше, че смъртта стои кротко до мен и ме чака да си избира път.

Тази нощ пропътувах хиляди километри, бягах от място на място, бях само на крачка пред преследвача си, който и да беше той — Жербер, Сату, Жулиет, Питър Нокс. Когато вятърът ме довяваше обратно в къщата на семейство Бишъп, Матю ме чакаше там. Понякога с него беше Сара. Друг път — Маркъс. Но най-често беше сам.

Посред нощ някой започна да тананика мелодията, на която танцувахме сякаш преди цяла вечност в салона на Изабо. Не беше Маркъс, нито Матю — те си говореха — но бях прекалено уморена, за да разбера откъде идваше музиката.

— Откъде е научила тази стара песен? — попита Маркъс.

— У дома. Господи, дори и насън се опитва да е смела. — Гласът на Матю беше неутешим. — Болдуин беше прав, че не ме бива в стратегиите. Трябваше да го предвидя.

— Жербер е разчитал, че си забравил за Жулиет. Беше толкова отдавна. И е знаел, че ще си с Даяна, когато тя те нападне. Беше много самодоволен по телефона.

— Да, той знае, че съм достатъчно самоуверен и си мисля, че тя е в безопасност, щом съм до нея.

— Опита се да я защитиш. Но не можеш, никой не може. Не само тя трябва да спре с безразсъдството си.

Ала имаше нещо, което Маркъс не знаеше, нещо, което Матю забравяше. Припомних си откъслечни фрази от някакъв разговор. Музиката заглъхна и аз заговорих.

— Казах ти и преди — започнах, като опипвах за Матю в тъмното, но намерих само шепа топла вълна, която замириса на карамфил, когато я докоснах. — Не мога да бъда смела и за двама ни.

— Даяна — повика ме настоятелно Матю. — Отвори очи и ме погледни.

Лицето му бе на сантиметри от моето. Бе прегърнал главата ми с една ръка, а хладината на другата усещах под гърба си, където се намираше полумесецът.

— Ето те и теб — промълвих. — Уплаших се, че сме се изгубили.

— Не, мила моя, не сме. Ние сме в къщата на семейство Бишъл. И няма нужда да си смела. Сега е мой ред.

— Ще можеш ли да решиш по кой път трябва да тръгнем?

— Ще намерим пътя. Почини си и ме остави да се погрижа за теб. — Очите му бяха станали съвсем зелени.

Отново се унесох, бягах от Жербер и Жулиет, които ме следваха по петите. Призори потънах в дълбок сън и когато се събудих, вече се беше съмнало. Погледнах и видях, че съм гола и завита с купища юргани, като пациент в британско интензивно отделение. В дясната ми ръка беше забодена система, левият ми лакът бе превързан и нещо бе забито в шията ми. Матю седеше наблизко със свити колене, облегал на дивана.

— Матю? Всички добре ли са? — Езикът ми бе като увит в памук, все още бях ужасно жадна.

— Всички са добре. — На лицето му се изписа облекчение, той се пресегна за ръката ми и притисна устни в дланта ми. Очите му се стрелнаха към китката ми, където злите нокти на Жулиет бяха оставили червени дъги.

Гласовете ни повикаха и останалите обитатели на къщата в стаята. Първи пристигнаха лелите ми. Сара бе потънала в мисли, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Ем изглеждаше уморена, но успокоена, галеше ме по косата и ме уверяваше, че всичко ще се оправи. След това влезе Маркълс. Той ме прегледа и сериозно ме предупреди, че имам нужда от почивка. Накрая Мириам изгони всички, за да ми смени превръзките.

— Колко е зле? — попитах, когато останахме сами.

— Ако имаш предвид Матю, той беше зле. Хората от семейство Дьо Клермон трудно се справят със загубите и със заплахите за тях. Изабо беше по-зле, когато Филип умря. Добре, че ти оживя, казвам го не само заради себе си. — Мириам намаза изненадващо внимателно мехлем по раните ми.

Думите ѝ ме накараха да си представя какво би било отмъщението на Матю. Затворих очи, за да прогоня образите.

— Разкажи ми за Жулиет.

Мириам изсъска предупредително.

— Не е моя работа да ти разказвам за Жулиет Дюран. Питай съпруга си. — Откачи системата и ми подаде една от памучните ризи на Сара. Аз се борих с дрехата известно време и накрая Мириам ми се притече на помощ. Погледът ѝ попадна върху белезите на гърба ми.

— Белезите не ме притесняват. Те са просто знаци, че съм се борила и съм оцеляла. — Въпреки това бързо придърпах ризата върху раменете си.

— И него не го притесняват. Любовта към някого от семейство Дьо Клермон винаги оставя белези. Никой не го знае по-добре от Матю.

Закопчах ризата с треперещи пръсти, отказвах да срещна погледа ѝ. Тя ми подаде черен клин.

— Беше невероятно опасно да му дадеш по този начин да пие от кръвта ти. Имаше вероятност да не успее да се спре. — В гласа ѝ долових възхищение.

— Изабо ми каза, че семейство Дьо Клермон се бори за тези, които обича.

— Майка му би те разбрала, но Матю е друго нещо. Той има нужда да се отърве от кръвта ти, от случилото се снощи, от всичко.

Жулиет. Името увисна във въздуха между нас, макар да не го споменавахме.

Мириам отново ми постави системата и я нагласи.

— Маркъс ще го отведе в Канада. След часове ще иска да се нахрани, но това не може да се предотврати.

— Нали Сара и Ем ще са в безопасност, след като те заминат?

— Ти им спечели малко време. Паството никога не е предполагало, че Жулиет няма да се справи. Жербер е горд като Матю и почти толкова непогрешим. Ще му трябват няколко дни, за да

прегрупира силите си. — Тя замръзна и на лицето ѝ се появи виновно изражение.

— Бих искал да говоря с Даяна — прекъсна ни тихо Матю. Изглеждаше ужасно. По изострените му черти и тъмните кръгове под очите си личеше, че е гладен.

Гледаше мълчаливо Мириам, която се суетеше покрай импровизираното ми легло. Накрая тя затвори тежките врати след себе си и бравите им щракнаха. Той се обърна към мен със загрижено изражение.

Нуждата му от кръв се бореше със закрилническите му инстинкти.

— Кога тръгваш? — попитах с надеждата да му покажа ясно какви са желанията ми.

— Няма да тръгвам.

— Имаш нужда да си възвърнеш силата. Следващия път Паството няма да изпрати само един вампир или само една вещица. — Почудих се колко ли същества от миналото на Матю биха се втурнали след него по поръчка на Паството. Опитах се да седна.

— Вече си толкова добра в битките, лъвице моя, че разбираш и стратегиите им, така ли? — Трудно ми беше по лицето му да позная какво изпитва, но в гласа му долових насмешка.

— Доказахме, че не могат лесно да ни победят.

— Лесно? Ти за малко щеше да умреш. — Седна до мен на възглавниците.

— Ти също.

— Използва магия, за да ме спасиш. Помирисах я, миришеше на шапиче и амбра.

— Не беше нищо. — Не исках да разбере какво бях обещала в замяна на живота му.

— Никакви лъжи. — Матю хвана брадичката ми с върховете на пръстите си. — Ако не искаш да ми споделиш, просто го кажи. Твоите тайни са си твои. Но никакви лъжи.

— Аз няма да съм единствената в това семейство, която крие тайни. Разкажи ми за Жулиет Дюран.

Той пусна брадичката ми и отиде нервно до прозореца.

— Знаеш, че Жербер ни запозна. Отвлече я от един бордей в Кайро, многократно я довеждаше до прага на смъртта, преди да я

превърне във вампир, а след това я промени така, че да ми се хареса. Все още не знам дали е била луда, когато я е намерил, или нещо в нея се е пречупило от това, което ѝ е сторил.

— Защо? — По тона ми ясно личеше, че ми е трудно да повярвам.

— Целта ѝ бе да си проправи път до сърцето ми, а след това да проникне и до семейните ни дела. Жербер винаги е искал да бъде част от Рицарите на Лазар, но баща ми непрекъснато му отказваше. Жулиет трябваше да разбере всичко за братството и за семейство Дьо Клермон, а след това беше свободна да ме убие. Жербер я бе обучил да се превърне в мой убиец и в моя любовница. — Матю започна да бели боята от дограмата на прозореца. — Когато се запознах с нея, тя много добре прикриваше лудостта си. Трябваше ми доста време, за да прогледна за признаците ѝ. Болдуин и Изабо никога не ѝ се довериха, а Маркърс я ненавиждаше. Но аз... Жербер я бе обучил добре. Напомняше ми за Луиза и отдавах истеричното ѝ поведение на емоционалната ѝ крехкост.

Винаги е харесвал крехките. Изабо ме бе предупредила за това. Матю не е бил просто сексуално привлечен от Жулиет. Чувствата му са били по-дълбоки.

— Ти наистина си я обичал. — Спомних си странната целувка на Жулиет и потръпнах.

— Някога. Много отдавна. И все по грешни причини — продължи Матю. — Наблюдавах я от безопасно разстояние, за да съм сигурен, че има кой да се грижи за нея, тъй като тя не можеше да го прави сама. Когато избухна Първата световна война, тя изчезна, а аз реших, че е убита. Изобщо не предполагах, че е жива.

— И през цялото време, докато си я наблюдавал, тя е наблюдавала теб. — Проницателните очи на Жулиет не ме бяха изпуснали нито за миг. Сигурно по същия начин е следяла и Матю.

— Ако знаех, нямаше да ѝ позволя да те доближи. — Той се взря в слабата утринна светлина. — Но трябва да обсъдим и нещо друго. Искам да ми обещаеш, че никога няма да използваш магия, за да ме спасяваш. Нямам никакво желание да живея по-дълго, отколкото ми е писано. Животът и смъртта са огромни сили. Веднъж Изабо се заигра с тях заради мен. Ти не бива да го правиш повече. И недей да молиш Мириам или който и да било друг да те превърща във вампир. — Тонът

му бе стряскащо хладен. Прекоси стаята с широки бързи стъпки и се озова до мен. — Никой, дори и аз, няма да те превърнем в нещо, което не си.

— И ти ще трябва да ми обещаеш нещо в замяна.

Очите му се присвиха от неприязън.

— Какво?

— Никога не ме карай да бягам, когато си в опасност — извиках яростно. — Няма да го направя.

Матю размисли какво би му струвало да спази това обещание, като едновременно с това ме съхрани жива и здрава. През това време аз пък разсъждавах кои от не съвсем ясните ми магически способности трябва да усъвършенствам, за да мога да го браня, без да го запаля и без да се удавя сама. Гледахме се тъжно няколко секунди. Накрая го докоснах по бузата.

— Иди на лов с Маркъс. Нищо няма да ми стане за няколко часа.

— Още беше прекалено блед. Не бях единствената, изгубила много кръв.

— Не бива да оставаш сама.

— Лелите ми ще са с мен, Мириам също. В Бодлианската библиотека тя ми каза, че зъбите ѝ са остри като твоите. Вярвам ѝ. — Вече знаех доста за зъбите на вампирите.

— Ще се приберем преди залез-слънце — съгласи се неохотно той и ме погали с върховете на пръстите си по бузата. — Имаш ли нужда от нещо преди да тръгна?

— Искам да говоря с Изабо. — Сара се държеше дистанцирано тази сутрин, а на мен ми трябваше майчинска подкрепа.

— Разбира се — съгласи се той, криейки изненадата си. Бръкна в джоба за телефона си. Някой си бе направил труда да го намери в храстите. Набра Сет-Тур с едно натискане на бутон.

— Маман? — От слушалката изригна задъхана френска реч. — Тя е добре — прекъсна я Матю с утешителен тон. — Даяна иска... тя помоли... да говори с теб.

Настъпи мълчание, след което се чу една-единствена дума:

— Oui.

Матю ми подаде телефона.

— Изабо? — Гласът ми трепереше и очите ми се пълнеха със сълзи.

— Тук съм, Даяна. — Изабо говореше мелодично както винаги.

— За малко да го изгубя.

— Трябваше да го послушаш и да се отдалечиш от Жулиет. — Изабо го изрече строго, но после пак омекна. — Но се радвам, че не си.

Тогава наистина се разплаках. Матю отметна косата от челото ми и прибра непослушния кичур зад ухото, преди да ме остави сама.

С Изабо успях да споделя тъгата си и да призная, че не съм успяла да убия Жулиет от първия път. Разказах ѝ всичко — за внезапната ѝ поява и за странната ѝ целувка, за ужаса ми, когато Матю започна да се храни от мен, как умирах и после се върнах рязко към живота. Майката на Матю ме разбираше напълно, точно както бях предположила. Прекъсна ме само когато чу историята за девицата и старицата.

— Значи богинята е спасила сина ми — промълви тя. — Тя има чувство за справедливост и за хумор. Но това е дълга история, не е за телефон. Когато дойдеш в Сет-Тур, ще ти я разкажа.

Щом спомена за замъка, изпитах силен прилив на носталгия.

— Ще ми се да съм там. Не съм сигурна, че и в Мадисън има кой да ме научи на всичко, което е нужно да знам.

— Тогава трябва да ти намерим учител. Тук има едно същество, което може да помогне.

Изабо ми нареди категорично да слушам Матю, да се грижа за него и за себе си и да се върна в замъка възможно най-бързо. Съгласих се с наставленията ѝ необичайно лесно и прекъснах връзката.

Матю изчака тактично още няколко секунди, отвори вратата и влезе.

— Благодаря — казах, подсмъркнах и му подадох телефона.

Той поклати глава.

— Задръж го. Можеш да се обаждаш на Маркъс или на Изабо по всяко време. Набират се бързо с две и три. Имаш нужда от нов телефон и от нов часовник. Батерията на твоя е отишла. — Матю ме настани внимателно върху възглавниците и ме целуна по челото. — Мириам работи в другата стая, но ще чуе и най-слабия звук.

— А Сара и Ем? — попитах.

— Чакаат те — отвърна той с усмивка.

След като се видях с лелите си, поспах няколко часа, докато копнежът по Матю не ме събуди.

Ем стана от люлеещият се стол на баба, който наскоро се бе появил отново в къщата, и ми донесе чаша вода. По челото ѝ се бяха появили дълбоки бръчки, каквито нямаше преди няколко дни. Баба седеше на дивана и се взираше в ламперията до камината, очевидно очакваше някакво послание от къщата.

— Къде е Сара? — попитах и взех чашата. Гърлото ми още беше пресъхнало и водата ми се стори божествена.

— Излезе за малко. — Ем стисна фините си устни.

— Тя обвинява за всичко Матю, нали?

Ем коленичи на пода и очите ѝ се озоваха на едно ниво с моите.

— Това няма нищо общо с него. Ти предложи кръвта си на вампир, на отчаян умиращ вампир. — Понечих да кажа нещо, но тя не ми позволи. — Знам, че не е кой да е вампир. Но въпреки това можеше да те убие. Сара е съкрушена, че не може да те научи как да контролираш дарбите си.

— Сара не бива да се тревожи за мен. Видя ли какво направих с Жулиет?

Тя кимна.

— И не само това.

Вниманието на баба ми се бе преместило от ламперията към мен.

— Видях глада на Матю, докато се хранеше от теб — продължи тихо Ем. — Видях девицата и старицата, които бяха застанали от другата страна на огъня.

— Сара видя ли ги? — прошепнах аз, като се надявах Мириам да не ни чуе.

Ем поклати глава.

— Не. Матю знае ли?

— Не. — Отметнах косата си. Изпитах облекчение, че Сара бе в неведение какво се бе случило предната нощ.

— Какво обеща на богинята в замяна на живота на Матю, Даяна?

— Каквото тя си поиска.

— О, скъпа. — Лицето на Ем се сгърчи. — Не биваше да го правиш. Не се знае кога ще дойде за дълга си и какво ще ти отнеме.

Баба ми се клатушкаше бясно. Ем погледна люлеещия се стол.

— Трябваше, Ем. Богинята не ми изглеждаше изненадана. Стори ми се неизбежно и напълно правилно.

— Виждала ли си старицата и девицата и преди?

Кимнах.

— Девицата се е явявала в сънищата ми. Понякога ми се струва, че съм вътре в нея и гледам през очите ѝ как язди и ловува. А старицата ми се яви пред кухнята.

„Нагази вече в дълбокото, Даяна — предупреди ме баба. — Това са мощни сили, които не разбираш.“

— Изобщо не съм ги викала. Появиха се, когато реших да дам на Матю от кръвта си. И с готовност ми помогнаха.

„Може би решението за кръвта не е било по право твое.“ Баба продължаваше да се люлее напред-назад и дъските под нея скърцаха. „Помисли ли за това?“

— Познаваш Матю от няколко седмици. А толкова послушно изпълняваш заповедите му и дори си готова да умреш за него. Надявам се, че разбираш защо Сара е загрижена. Онази Даяна, която познавахме досега, вече я няма.

— Обичам го — изрекох страстно. — И той ме обича. — Изгоних от ума си множеството тайни на Матю: Рицарите на Лазар, Жулиет, дори Маркъс. Опитах се да не мисля и за избухливия му нрав и нуждата му да контролира всичко около себе си.

Но Ем знаеше какво се върти в съзнанието ми. Тя поклати глава.

— Не можеш да пренебрегваш това, Даяна. Опитана се да постъпиш по същия начин с магическите си способности, но те сами те намериха. Онези страни на Матю, които не харесваш или не разбираш, също ще те намерят. Не можеш вечно да се криеш. Особено сега.

— Какво имаш предвид?

— Прекалено много същества се интересуват от този ръкопис, както и от теб и Матю. Усещам ги как прииждат към къщата на Бишълп и към теб. Не знам на чия страна са в тази битка, но шестото чувство ми подсказва, че много скоро ще те намерят.

Тя оправи юргана ми и след като постави още дърва в камината, излезе от стаята.

Събудих се от силния тръпчив аромат на съпруга си.

— Ти се върна — промърморих и потрих очи.

Матю изглеждаше отпочинал, кожата му бе възвърнала обичайния си перлен цвят.

Беше се нахранил. С човешка кръв.

— Ти също. — Матю приближи дланта ми към устните си. — Мириам ми съобщи, че си спала през по-голямата част от деня.

— Сара прибра ли се?

— Всички са тук и има кой да се грижи за тях. — Усмихна ми се накриво. — Дори Табита.

Ем и Маркъс ме настаниха на дивана много внимателно. Бързо се източих само от тихия разговор и филма, който гледахме по телевизията, и Матю пак ме вдигна.

— Качваме се горе — обяви той. — Ще се видим сутринта.

— Искаш ли да донеса системата на Даяна? — попита натъртено Мириам.

— Не. Тя няма нужда от нея — отвърна той строго.

— Благодаря ти, че няма да ме вържеш пак за онова нещо — прошепнах, докато той ме носеше по коридора.

— Още си отпаднала, но си забележително издръжлива за топлокръвно същество — отбеляза Матю, когато тръгна нагоре по стълбите. — Сигурно защото си перпетуум мобиле.

Когато загасихме лампите, аз се свих до него, въздъхнах доволно и прокарах собственически пръсти по гърдите му. Лунните лъчи, които влизаха пред прозореца, осветиха новите му белези. Розовата им коричка вече избледняваше.

Бях уморена, но мозъкът на Матю работеше на пълни обороти и затова ми бе невъзможно да заспя. Познах, че е така, по извивката на устните и блясъка в очите му, които се взираха в пътя пред нас, точно както бе обещал предната вечер.

— Кажи ми — помолих, когато напрежението стана непоносимо.

— Имаме нужда само от време — каза той замислено.

— Паството едва ли ще ни го даде.

— Тогава сами ще си го вземем — пошушна той едва чуто. — Ще пътуваме през времето.

39.

Едва бяхме стигнали до половината на стълбището следващата сутрин и ми се наложи да спра да почина, но бях твърдо решена да отида до кухнята на собствените си крака. За моя изненада Матю не се опита да ме разубеди. Седнахме на дървените стъпала и приятно си мълчахме. През грапавите стъкла на предната врата се процеждаше бледа водниста светлина и обещавахе слънчев ден. От всекидневната долетя тракане на плочки за скрабъл.

— Кога ще им кажеш? — Не че имаше много за казване, той все още обмисляше плана по принцип.

— По-късно — отвърна и се наклони към мен. И аз се наклоних към него и раменете ни се докоснаха.

— Няма да ни стигне всичкото кафе на света, за да успокоим Сара, когато чуе какво сме намислили. — Хванах се за перилото и се изправих с тежка въздишка. — Да опитаме отново.

Ем ми донесе първата чаша чай във всекидневната. Пиех я, седнала на дивана, докато Матю и Маркъс тръгнаха на редовната си разходка с мълчаливата ми благословия. Трябваше да прекарват възможно най-много време заедно, преди ние двамата да тръгнем.

След като си изпих чая, Сара ми направи прочутите си бъркани яйца. В тях имаше много лук, гъби и сирене и бяха полети със салца. Постави димящата чиния пред мен.

— Благодаря, Сара. — И се захванах със закуската без много да се церемоня.

— Не само Матю има нужда от храна и почивка. — Тя погледна през прозореца към овощната градина, където се разхождаха двамата вампири.

— Днес се чувствам много по-добре — съобщих ѝ, докато дъвчех препечена филийка.

— Поне апетитът ти се върна. — Вече бях погълнала значителна част от яйцата.

Когато Матю и Маркъс се прибраха, бях на втората порция. И двамата бяха мрачни, но Матю поклати глава, когато го погледнах въпросително.

Очевидно не бяха разговаряли за плановете ни да пътуваме във времето. Нещо друго беше виновно за киселото им настроение. Матю издърпа един стол, Отвори вестника и се зачете в новините. Аз си изядох яйцата и филийката и зачаках, докато Сара измие и прибере съдовете.

Най-накрая Матю сгъна вестника и го остави настрана.

— Искам да отида в гората. Там, където умря Жулиет — обявих аз.

Той се изправи на крака.

— Ще докарам рейндровъра до вратата.

— Това е лудост, Матю. Прекалено скоро е. — Маркъс се обърна към Сара за подкрепа.

— Остави ги да вървят — махна с ръка Сара. — Даяна обаче да си облече топли дрехи, защото навън е студено.

Ем се появи с озадачено изражение.

— Да не чакаме гости? Защото къщата смята така.

— Шегуваш се! — възкликнах. — Къщата не е прибавяла нова стая от последното събиране на семейството. Къде е?

— Между банята и килера. — Ем посочи към тавана. „Казах ти, че вече не става въпрос само за вас двамата с Матю — каза ми тя по телепатия, когато тръгнахме нагоре, за да видим промяната. — Предчувствията рядко ме лъжат.“

В новопоявилата се стая имаше старинно метално легло с огромни лъснати топки в ъглите на таблите, червени памучни пердета, които Ем настоя да пуснем веднага, килим в класически кафяви и лилави цветове и износен шкаф с пукнат розов леген и кана. Никой от нас не бе виждал нито един от тези предмети преди.

— Откъде се взе това? — попита учудено Мириам.

— Кой да знае къде къщата си държи нещата? — Сара седна на леглото и започна силно да се друсва. То отвърна с оглушително скърцане.

— Най-легендарните си подвизи къщата извърши около тринайсетия ми рожден ден — спомних си с усмивка. — Тогава прибави рекордните четири стаи и комплект викториански мебели.

— И порцеланов сервиз за двајсет и четири души — добави Ем.
— Още пазим чаените чаши, макар по-големите неща да изчезнаха, след като семейството се пръсна.

След като всички разгледаха новата стая и малкия килер до нея, аз се преоблякох и тръгнах бавно надолу, а после и към рейнджровъра. Когато приближихме мястото, където Жулиет бе срещнала гибелта си, Матю спря. Тежките гуми потънаха в почвата.

— Дали да не извървим пеша останалия път? — предложи той.
— Няма да бързаме.

Тази сутрин беше различен. Не се суетеше и не ми казваше какво да правя.

— Какво се е променило? — попитах, когато приближихме стария дъб.

— Видях как се биеш — каза той тихо. — По време на битка и на най-смелите мъже се случва да се огънат пред страха. Просто не могат да се бият, дори и за да си спасят живота.

— Но аз също замръзнах. — Косата ми падна напред и покри лицето ми.

Матю рязко спря и ме стисна за ръката, за да спра и аз.

— Разбира се. Канеше се да отнемеш живот. Но не се побоя от смъртта.

— Не. — От седемгодишна бях живяла със смъртта, понякога бях копняла за нея.

Той ме обърна с лице към него.

— След Ла Пиер Сату успя да те уплаши и да те направи несигурна. Цял живот си се крила от страховете си. Не бях убеден, че ще можеш да се биеш, ако ти се наложи. Сега ми остава само да те пазя от ненужни рискове. — Погледът му се спусна към шията ми.

Сетне тръгна напред и ме повлече със себе си. Почернялата трева ми подсказа, че сме пристигнали. Стегнах се и той пусна ръката ми.

Следите от огъня водеха до мястото, където Жулиет бе паднала. Гората бе зловещо притихнала, не се чуваха песните на птиците, нито други признаци на живот. Събрах малко въглени от земята, които се разпаднаха на сажди в пръстите ми.

— Не познавах Жулиет, но в онзи миг я мразех достатъчно, за да я убия. — Зелено-кафявите ѝ очи щяха вечно да ме дебнат изпод сенките на дърветата.

Тръгнах по следата, оставена от магическия огън към мястото, където девицата и старицата се бяха съгласили да ми помогнат да спася Матю. Погледнах нагоре към дъба и затаих дъх.

— Изсъхна вчера. — Матю бе проследил погледа ми. — Сара каза, че си изсмукала живота от него.

Клоните на дървото над мен бяха напукани и спаружени. Разклоненията му приличаха на рога на елен. В краката ми имаше кафяви листа. Матю бе оцелял, защото бях прекарала жизнените сили на дървото през вените си и ги бях вляла в тялото му. Грубата кора на дъба бе излъчвала такава енергия, а сега в нея нямаше нищо.

— Силата винаги си има цена — подчерта Матю. — Независимо дали е магическа или не.

— Какво съм направила? — Смъртта на дървото нямаше да уреди дълга ми към богинята. За първи път се уплаших от сделката, която бях сключила.

Матю прекоси разстоянието между нас и ме хвана за ръцете. Прегърнахме се, потресени от прозрението какво сме щели да загубим.

— Обеща ми, че няма да си толкова безразсъдна. — В гласа му имаше гняв.

Аз също му бях ядосана.

— Мислех, че си неразрушим.

Той опря челото си в моето.

— Трябваше да ти кажа за Жулиет.

— Да, трябваше. Тя за малко не те отне от мен. — Под превръзката шията ми пулсираше. Матю постави палеца си върху мястото, където бе прегризал плътта и мускулите ми, и докосването му ми се стори неочаквано топло.

— Бяхме на косъм. — Пръстите му се заровиха в косата ми и устата му се притисна силно в моята. Стояхме сърце до сърце и мълчахме.

— Когато отнех живота на Жулиет, тя стана част от моя, завинаги.

Матю приглади косата ми.

— Смъртта сама по себе си е една голяма магия.

Успокоих се и благодарих наум на богинята за живота на Матю и за своя собствен.

Тръгнахме към рейнджровъра, но на половината път започнах да се препъвам от умора. Матю ме метна на гърба си и ме пренесе до колата.

Сара се бе привела над бюрото си в кабинета, когато пристигнахме. Изскочи навън и отвори вратата със скорост, на която и вампир би завидял.

— По дяволите, Матю — изруга тя, когато зърна умореното ми лице.

Двамата ме вкараха вътре и ме настаниха на дивана във всекидневната, където отпуснах глава в скута на Матю. Тихите звуци от разговорите на останалите край мен ме приспаха и последното нещо, което помнех ясно, беше мирисът на ванилия и бръмченето на стария миксер на Ем.

Матю ме събуди за обяд. Оказа се, че има зеленчукова супа. Изражението на лицето му подсказваше, че скоро щяха да ми трябват сили. Той се канеше да съобщи на семействата ни плана.

— Готова ли си, мила моя? — попита ме. Кимнах и изгребах последната лъжица от чинията си. Маркърс извърна глава към нас. — Искаме да споделим нещо — обяви Матю.

— Какво сте решили? — попита направо Маркърс.

Матю пое дълбоко дъх и започна:

— Трябва да отидем някъде, където на Паството ще му е трудно да ни проследи, където Даяна ще има време и учители, които да ѝ помогнат да овладее магиите.

Сара се изсмя тихичко.

— И къде е това място, със силни и търпеливи вещици, които нямат нищо против около тях да се навърта вампир?

— Нямам предвид конкретно място — отвърна загадъчно Матю. — Ще скрием Даяна във времето.

Всички викнаха в един глас. Той ме хвана за ръката.

— Кураж — промълвих, повтаряйки съвета на Изабо.

Матю изсумтя и ми се усмихна тъжно.

Разбирах учудването и неверието им. Предната нощ в леглото аз бях реагирала по същия начин. Първо настоявах, че това е невъзможно, а след това попитах за хиляди подробности кога и къде точно отиваме.

Той ми обясни каквото можа, но не беше много.

— Ти искаш да овладееш магическите си способности, но всъщност в момента те те владеят. Имаш нужда от учител, някой способен от Сара и Емили. Те не са виновни, че не могат да ти помогнат. Вещиците в миналото бяха различни. Голяма част от познанието им е изгубено.

— Къде? Кога? — прошепнах в тъмното.

— Не много далече, макар че близкото минало крие своите рискове, но достатъчно назад във времето, за да намерим вещица, която да те обучи. Първо трябва да говорим със Сара дали можем да го направим безопасно. А след това трябва да намерим три предмета, които да ни отведат в съответната епоха.

— Ние? — попитах изненадано. — Няма ли просто да те срещна там?

— Не и ако има алтернатива. Преди не бях същото същество, а и нямам доверие на този, който бях тогава, за да го пусна да те доближи.

Изражението му се смекчи, след като кимнах в знак на съгласие. Само преди няколко дни той би отхвърлил идеята за връщане в миналото. Но очевидно рисковете на чакането тук бяха дори още по-големи.

— А какво ще правят останалите?

Палецът му се разходи бавно по вените на ръката ми.

— Мириам и Маркъс ще се върнат в Оксфорд. Паството първо ще те търси тук. Ще е най-добре Сара и Емили да заминат, поне за известно време. Биха ли се съгласили да отидат при Изабо? — почуди се Матю.

На пръв поглед идеята изглеждаше безумна. Сара и Изабо под един и същ покрив? Но колкото повече я обмислях, толкова по-добра ми се струваше.

— Не знам — промълвих аз. След това нова тревога изплува на повърхността. — Маркъс. — Не разбирах напълно сложната организация на Рицарите на Лазар, но в отсъствието на Матю върху Маркъс щяха да се стоварят още повече отговорности.

— Няма друг начин — каза Матю в мрака и ме накара да млъкна с целувка.

Точно този въпрос сега повдигна Ем.

— Трябва да има и друг начин — протестира тя.

— Опитвах се да измисля нещо, Емили — отвърна извинително Матю.

— Къде, или по-точно в кое време, смятате да отидете? Даяна няма да се слее в пейзажа. Прекалено висока е. — Мириам погледна собствените си малки длани.

— Дори и да се слее, пак е прекалено опасно — бе категоричен Маркъс. — Можете да се окажете в епицентъра на война. Или на епидемия.

— Или на лов на вещици. — Мириам не го каза злобно, но въпреки това три глави възмутено се обърнаха към нея.

— Сара, ти какво мислиш? — попита Матю.

Леля ми бе най-спокойна от всички в стаята.

— Ще я отведеш във време, в което има вещици, способни да ѝ помогнат?

— Да.

Сара затвори за миг очи, после ги отвори.

— Вие двамата не сте в безопасност тук. Жулиет Дюран го доказва. А щом не сте в безопасност в Мадисън, никъде не сте.

— Благодаря. — Матю понечи да продължи, но Сара вдигна ръка.

— Не ми обещавай нищо — каза тя строго. — Ще внимаваш заради нея, ако не заради себе си.

— А сега всички трябва да се съсредоточим върху пътуването през времето — заяви делово Матю. — На Даяна ще ѝ трябват три предмета от конкретното време и място, които да я отведат безопасно там.

Сара кимна.

— Аз броя ли се за предмет? — попита я той.

— Имаш ли пулс? Разбира се, че не си предмет! — Това бе едно от най-положителните изказвания на Сара за вампир.

— Ако ви трябват вехтории, които да ви отведат в съответното време, заповядайте. — Маркъс измъкна кожата лентичка изпод ризата си и я свали през главата си. На нея имаше странна колекция, включваща зъб, монета, някакъв предмет в черно и златно, счупена сребриста свирка.

— Не взе ли това от жертва на туберкулоза? — попита Матю, сочейки зъба.

— В Ню Орлиънс — потвърди Маркъс. — Епидемията от 1819 година.

— Изключено да отидем в Ню Орлиънс — заяви рязко Матю.

— И аз така предположих. — Маркъс хвърли поглед към мен, след това пак се обърна към баща си. — Ами Париж? Една от обещаните на Фани е тук.

Пръстите на Матю докоснаха мъничък червен камък със златен обков.

— С Филип изпратихме теб и Фани далеч от Париж. Помниш ли терора? Там не е място за Даяна.

— Двамата се суетяхте около мен като баби. Вече съм преживял една революция. Освен това ще ти е много трудно да намериш напълно безопасно място в миналото — измърмори Маркъс. После лицето му светна. — Филадельфия?

— Не съм бил с теб във Филадельфия, нито в Калифорния — поклати глава Матю, преди синът му да продължи. — Най-добре да отидем на място и във време, които познавам.

— Дори и да измислиш къде да отидем, Матю, не съм сигурна, че ще успея да ни пренеса там. — Отново ме обладаваше старото желание да стоя далеч от магиите.

— Мисля, че ще успееш — намеси се Сара. — Правиш го цял живот. Като бебе, като малко момиченце, докато си играеше на криеница със Стивън, като тийнейджърка също. Помниш ли колко пъти те измъквахме сутрин от гората и трябваше да те мием преди училище? Ти какво си мислеше, че правеше тогава?

— Със сигурност не съм пътувала във времето — заявих напълно убедено. — Но физическият аспект още ме притеснява. Къде отива тялото ми, щом аз съм някъде другаде?

— Кой знае? Но не се тревожи. Случвало се е на всички. Караш към работа и не помниш как си стигнал. Или целият следобед преминава, а нямаш представа какво се е случило през това време. Винаги когато се случи нещо подобно, със сигурност става въпрос за пътуване във времето — обясни Сара. Тя се държеше забележително хладнокръвно.

Матю усети напрежението ми и ме хвана за ръката.

— Айнщайн твърди, че всички физици са наясно, че разликата между минало, настояще и бъдеще е само, както той се изразява,

„упорито утвърждавана илюзия“. Той не само е вярвал в чудеса, но също така и в разтегливостта на времето.

На вратата внимателно се почука.

— Не чух да идва кола — каза тревожно Мириам и стана.

— Това е Сами, събира пари за доставката на вестници. — Ем се измъкна от стола си.

Израчихме я мълчаливо да премине през коридора, дъските скърцаха възмутено под краката ѝ. От начина, по който Матю и Маркъс бяха опрели длани върху дървената маса, ми беше ясно, че са готови всеки момент да полетят към вратата.

В трапезарията нахлу студен въздух.

— Да? — попита Ем с озадачен глас. Само след миг Матю и Маркъс бяха при нея, последвани от Табита, която винаги подкрепяше водача на глутницата във важните му начинания.

— Не е вестникарчето — обади се неуверено Сара и погледна празния стол до мен.

— Вие ли сте Даяна Бишъп? — попита дълбок мъжки глас с познат чуждестранен акцент с редуцирани гласни и леко провлачване.

— Не, аз съм леля ѝ — отвърна Ем.

— Можем ли да ви помогнем с нещо? — попита хладно, но учтиво Матю.

— Казвам се Натаниъл Уилсън, а това е съпругата ми Софи. Казаха ни, че можем да намерим Даяна Бишъп тук.

— Кой ви го каза? — поинтересува се Матю.

— Майка му, Агата. — Станах и тръгнах към вратата.

Гласът му ми напомняше за демона от „Блекуелс“, модната дизайнерка от Австралия с красивите кафяви очи.

Мириам се опита да ми препречи пътя към коридора, но отстъпи, когато видя изражението ми. С Маркъс беше по-трудно да се справя. Той ме хвана за ръката и ме задържа в сенките на стълбището.

Очите на Натаниъл се спряха кротко върху мен. Беше малко над двайсет години и имаше същата светла коса и очи с цвят на шоколад като майка си, както и нейната голяма уста и изискани черти. Агата обаче беше по-дребна, а той бе висок почти колкото Матю, с широки рамене и тесен таз като на плувец. На рамото му бе метната огромна раница.

— Вие ли сте Даяна Бишъп? — огледа ме любопитно той.

Изад Натаниъл надникна женско лице. Беше закръглено и сладко, с интелигентни кафяви очи и трапчинка на брадичката.

Тя също току-що бе преминала двайсет години и проникателният ѝ поглед показваше, че също е демон.

Докато ме оглеждаше, през рамото ѝ падна дълга кестенява плитка.

— Тя е — заяви младата жена и акцентът я издаде, че е от Юга. — Изглежда точно като в сънищата ми.

— Всичко е наред, Матю — казах. Тези два демона бяха толкова безопасни за мен, колкото Март и Изабо.

— Значи ти си вампирът — отбеляза Натаниъл и огледа преценяващо Матю. — Майка ми ме предупреди за теб.

— Не бива да я слушаш — подхвърли Матю. Гласът му бе опасно мек.

Натаниъл никак не беше впечатлен.

— Каза ми, че няма да посрещнеш с отворени обятия син на член на Паството. Но аз не съм тук от тяхно име. Тук съм заради Софи. — И прегърна покровителствено жена си, а тя потрепери и се притисна към него. И двамата не бяха облечени подходящо за есента в щат Ню Йорк. Натаниъл носеше старо шушляково яке, Софи бе с поло и плетена жилетка, стигаща до коленете ѝ.

— И двамата ли са демони? — попита ме Матю.

— Да — потвърдих, макар нещо да ме накара да се поколебая.

— И ти ли си вампир? — попита новодошлият Маркърс.

Маркърс му се ухили като вълк.

— Не отричам.

Софи не откъсваше проникателния си демонски поглед от мен, но също така усетих и леко изтръпване по кожата си. Ръката ѝ покри собственически корема ѝ.

— Ти си бременна! — извиках.

Маркърс беше толкова изненадан, че усмивката му замръзна и се обърна към мен. Матю ме задържа, когато тръгнах към нея. Къщата, развълнувана от появата на двамата гости и от внезапното движение на Матю, показва недоволството си, като трясна вратата на стаята до кухнята.

— Това, което усещаш, е от мен — каза Софи и се притисна още повече към съпруга си. — Моето семейство бяха вещици, но с мен

нещо се объркало при раждането.

Сара излезе в коридора, видя посетителите и вдигна ръце.

— Ето ги и тях! Казах ви, че скоро в Мадисън ще се появят и демони. Както обикновено, къщата май владее по-добре от нас занаята ни. След като вече сте дошли, заповядайте вътре да се стоплите.

Къщата простена, сякаш ѝ бе дошло до гуша от нас, и демоните влязоха.

— Не се тревожете — казах им, за да им вдъхна увереност. — Къщата ни подсказа, че ще дойдете, въпреки че сега се държи така.

— Къщата на баба ми беше абсолютно същата — усмихна се Софи. — Тя живееше в стара постройка в Севън Девълс. Аз съм оттам. Официално се води в Северна Каролина, но татко казва, че никой не си е направил труда да съобщи това на жителите на градчето. Ние сме нещо като нация в нацията.

Вратата на стаята до кухнята се отвори широко и зад нея се показа баба ми и още трима-четирима членове на семейство Бишъп. Всички наблюдаваха случващото се с интерес. Момчето с кошницата махна. Софи срамежливо му махна в отговор.

— И баба имаше призраци — отбеляза тя спокойно.

Призраците, заедно с недружелюбните вампири и прекалено темпераментната къща, дойдоха в повече на Натаниъл.

— Няма да оставаме повече, отколкото е необходимо, Софи. Ти дойде да дадеш нещо на Даяна. Да приключваме и да си вървим — каза той. Мириам избра точно този миг да се появи от сенките край трапезарията. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Натаниъл отстъпи назад.

— Първо вампири. После демони. Какво следва? — промърмори Сара. Сетне се обърна към Софи. — Е, значи си вече в петия месец, нали?

— Бебето започна да рита миналата седмица — отвърна Софи и постави и двете си ръце на корема си. — Тогава Агата ни каза къде да намерим Даяна. Тя не знаеше за моето семейство. От месеци те сънувам. И не знам какво е видяла Агата, но е уплашена до смърт.

— Какво сънуваш? — попита Матю с напрегнат глас.

— Нека настаним Софи да седне, преди да я подлагаме на разпити — предложи Сара и пое нещата в свои ръце. — Ем, би ли донесла малко бисквити? И мляко също?

Ем тръгна към кухнята, откъдето след малко долетя тракане на чаши.

— Може да са мои, а може и да са нейни сънища. — Софи сведе очи към корема си, докато Сара водеше нея и Натаниъл навътре. Погледна през рамо към Матю. — Тя е вещица, нали разбирате. Сигурно това е притеснило майката на Натаниъл.

Всички очи се насочиха към подутината под синята блуза на Софи.

— В трапезарията — каза Сара с тон, който не търпеше никакви възражения. — Всички в трапезарията.

Матю ме дръпна назад.

— Появата им точно в този миг ми се струва прекалено удобна. Не споменавай нищо за пътуване през времето пред тях.

— Те са безобидни. — Всичките ми инстинкти го потвърждаваха.

— Никой не е безобиден и това със сигурност важи за сина на Агата Уилсън. — Табита, която седеше до Матю, измяука в знак на съгласие.

— Вие двамата ще идвате ли при нас, или ще се наложи да ви довлека? — извика Сара.

— Идваме — каза спокойно Матю.

Сара седна начело на масата. Посочи към празните столове вдясно от нея.

— Седнете.

Седнахме срещу Софи и Натаниъл, който бе оставил едно празно място между себе си и Маркърс. Синът на Матю местеше поглед от баща си към демоните. Аз бях между Матю и Мириам, и двамата не отделяха очи от демона. Влезе Ем с поднос в ръце, отрупан с вино, мляко, купи с горски плодове и ядки и огромна чиния с бисквити.

— Господи, като видя бисквити, и ужасно ми се приисква отново да съм топлокръвен — каза замечтано Маркърс. Взе едно от златистите кръгчета, обсипано с шоколадови пръчици, и го поднесе към носа си. — Толкова хубаво миришат, а имат такъв ужасен вкус.

— Вземи си от тези — предложи Ем и бутна към него купа с орехи. — Имат коричка от захар и ванилия. Не са бисквити, но приличат. — Подаде му бутилка вино и тирбушон. — Отвори я и налей на баща си.

— Благодаря, Ем — изфъфли Маркъс с пълна с орехи уста, докато вече издърпваше тапата от бутилката. — Ти си най-добрата.

Сара наблюдаваше внимателно Софи, която пиеше жадно мляко и ядеше бисквита. Когато демонката посегна за втора, леля ми се обърна към Натаниъл.

— Къде е колата ви? — Като се имаше предвид случилото се, това бе странно въведение към разговора.

— Дойдохме пеша. — Натаниъл не се бе докоснал до нито едно от лакомствата, които Ем бе поднесла.

— Откъде? — удиви се Маркъс, докато подаваше на Матю чаша вино. Беше огледал достатъчно добре околността и знаеше, че наоколо няма нищо, до което може да се стигне пеша.

— Пътувахме с приятел от Дърам до Вашингтон — обясни Софи. — Там хванахме влака за Ню Йорк. Не обичам много големите градове.

— Пътувахме с влака до Олбъни, а след това продължихме до Сиракюз. Автобусът ни откара до Казеновия. — Натаниъл постави предупредително длан върху ръката на Софи.

— Не иска да ви казвам, че се возихме на стоп с непозната — призна си Софи с усмивка. — Жената знаеше къде е къщата. Децата й обичали да идват тук на Все светии, защото сте истински вещици. — Тя отпи пак от млякото. — Не че имахме нужда от упътване. Къщата излъчва силна енергия. Немаше как да я пропуснем.

— Има ли някаква причина да дойдете по толкова обходен маршрут? — попита Матю.

— Някой ни проследи чак до Ню Йорк, затова със Софи се качихме обратно на влака за Вашингтон, така ни изгуби. — Демонът настръхна.

— После слязохме от влака в Ню Джърси и се върнахме пак в Ню Йорк. Човекът на гарата се пошегува, че туристите непрекъснато се обърквали накъде отива влакът. Дори не ни поискаха билети, нали, Натаниъл? — Софи изглеждаше доволна от любезното отношение на железопътната компания.

Матю продължи да разпитва демона.

— Къде сте отседнали?

— Отседнали са тук — намеси се категорично Ем. — Нямаат кола и къщата им направи място. А и Софи трябва да си поговори с Даяна.

— Би ми било приятно. Агата мисли, че можете да ни помогнете. Спомена нещо за книга за бебето — обади се тихо Софи. Погледът на Маркъс се стрелна към страницата от ръкописа на Ашмол, чийто край се подаваше изпод схемата с йерархията в Рицарите на Лазар. Той бързо пхна листовите в купчината и постави невинно изглеждащите ДНК тестове най-отгоре.

— Каква книга, Софи? — попитах аз.

— Скрихме от Агата, че моето семейство е вещерско. Дори на Натаниъл не бях казала, докато не дойде у дома да се запознае с баща ми. Бяхме заедно повече от четири години, а татко вече боледуваше и губеше контрол над магическите си способности. Не исках Натаниъл да се уплаши. Както и да е, когато се оженихме, решихме, че ще е най-добре да не вдигаме шум. Агата беше в Паството и непрекъснато повтаряше правилата на разделение и какво щяло да се случи, ако съществата ги нарушат. — Софи поклати глава. — Никога не съм го разбирала.

— Книгата? — повторих аз, като внимателно се опитвах да върна разговора към предишната тема.

— Майка ми много се вълнува за бебето. Казва, че това ще е най-добре облеченото дете, което този свят е виждал. — Натаниъл се усмихна нежно на съпругата си. — Тогава започнаха сънищата. На Софи ѝ се струва, че вещаят беда. Има силна интуиция за демон, също като майка ми. През септември започва да вижда насън лицето на Даяна и да чува името ѝ. Софи казва, че хората искат нещо от теб.

Пръстите на Матю докоснаха гърба ми, точно там, където свършваше белегът, оставен ми от Сату.

— Покажи им керамичното лице, Натаниъл. Само снимка е, исках да го донеса, но той възрази, че не можем да мъкнем гърне от пет литра от Дърам до Ню Йорк.

Съпругът ѝ послушно извади телефона и намери снимка на екрана. После го подаде на Сара, която затаи дъх.

— Аз съм грънчарка, също като майка ми и нейната майка. Баба използваше магия, но аз го правя по обикновения начин. Всички лица от сънищата си претворявам в гърнета. Не всички са плашещи. Твоето не е.

Сара подаде телефона на Матю.

— Красиво е, Софи — каза той искрено.

Трябваше да се съглася. Гърнето беше високо и кръгло, бледосиво на цвят, с две дръжки на тясното гърло. Върху него имаше лице — моето лице, макар и изкривено от пропорциите на съда. Брадичката ми стърчеше от повърхността, както и носът ми, ушите и веждите. Косата бе оформена от дебели ленти глина. Очите ми бяха затворени, а устните ми се усмихваха доволно, сякаш пазех някаква тайна.

— Това също е за теб. — Софи извади от джоба на жилетката си малък предмет, увит в мушама и вързан с канап. — Когато бебето започна да рита, вече бях сигурна, че ти принадлежи. И бебето го знае. Може би това така силно разтревожи Агата. И разбира се, никой от нас не знае какво да прави, след като бебето е вещица. Майката на Натаниъл си мислеше, че ти ще можеш да ни дадеш някакви идеи.

Гледахме мълчаливо как Софи развързва възлите.

— Извинявайте — промърмори тя. — Баща ми го е връзвал. Служил е във флота.

— Да ти помогна ли? — предложи Маркърс и се пресегна към предмета.

— Не, справям се. — Софи му се усмихна сладко и продължи да развързва. — Трябва да е добре увито, иначе почернява. А трябва да е бяло.

Любопитството на всички ни вече беше възбудено докрай и в къщата не се чуваше никакъв звук, освен от езика на Табита, която си облизваше лапите. Канапът падна, а след него и мушамата.

— Ето — прошепна Софи. — Може и да не съм вещица, но съм последната от семейство Норман. Пазихме го за теб.

Беше малка фигурка, не повече от десет сантиметра висока, направена от старо сребро, което издаваше онзи мек блясък, който може да се види по витрините на музеите. Софи обърна фигурката с лице към мен.

— Диана — обявих, макар да не беше необходимо. Богинята бе изобразена съвсем точно, от върха на полумесеца на челото ѝ до сандалите на краката ѝ. Беше хваната в движение, единият ѝ крак бе протегнат напред, а ръката ѝ се пресягаше през рамото, за да извади стрела от колчана. Другата ѝ ръка бе положена върху рога на елен.

— Откъде го имате? — Гласът на Матю прозвуча странно, а лицето му бе посивяло.

Софи сви рамене.

— Никой не знае. Винаги е било у семейство Норман. Предава се в семейството от вещица на вещица. „Когато му дойде времето, дай го на някого, който има нужда от него.“ Това е казала баба на баща ми, а баща ми на мен. Някога думите са били записани на парче хартия, но то се изгубило отдавна.

— Какво има, Матю? — Маркъс изглеждаше неспокоен. Натаниъл също.

— Това е фигура от шах — каза Матю с треперещ глас. — Бялата царица.

— Откъде знаеш? — Сара разгледа критично фигурката. — Не прилича на нито една фигура за шах, която съм виждала.

Матю с усилие произнесе следващите думи със стиснати зъби.

— Защото някога беше моя. Моят баща ми я даде.

— И как се е озовала в Северна Каролина? — Протегнах пръсти към сребърния предмет и той се плъзна по масата, сякаш искаше да бъде у мен. Рогата на елена се забиха в дланта ми и пръстите ми се затвориха около тях. Металът бързо се стопляше от докосването ми.

— Загубих я в облог — каза тихо Матю. — Нямам представа как е стигнала до Северна Каролина. — Покри лицето си с длани и промълви една-единствена дума, която не ми говореше нищо. — Кит.

— Помниш ли кога за последно е била у теб? — попита рязко Сара.

— Много добре помня. — Матю вдигна глава. — Играех шах с нея преди много години вечерта на задушница. Тогава загубих облога.

— Задушница е следващата седмица. — Мириам завъртя стола си, за да застане лице в лице със Сара. — Пътуването през времето не е ли по-лесно около задушница и Все светии?

— Мириам — изръмжа ѝ Матю, но вече беше прекалено късно.

— Какво е пътуване през времето? — прошепна Натаниъл на Софи.

— Майка ми пътуваше през времето — отвърна му шепнешком Софи. — Беше много добра в това и винаги се връщаше от осемнайсети век с много идеи за гърнета и саксии.

— Майка ти се е връщала в миналото? — изуми се Натаниъл. Огледа пъстрата сбирка от същества в стаята, след това очите му се

върнаха върху корема на жена му. — Това също ли се предава по наследство в семействата на вещиците като вътрешното зрение?

Сара надвика шепота на демоните, за да отговори на Мириам.

— На Все светии и задушница живите и мъртвите се смесват. Тогава е по-лесно да се премине от настоящето към миналото.

Натаниъл изглеждаше още по-тревожен.

— Живи и мъртви? Със Софи дойдохме само да ви дадем статуетката или каквото там е, за да може тя да спи нощем.

— Дали Даяна ще е достатъчно укрепнала? — попита Маркъс баща си, без да обръща внимание на демона.

— По това време на годината на Даяна ще ѝ по-лесно да пътува през времето — разсъждаваше на глас Сара.

Софи огледа доволно всички около масата.

— Това ми напомня за едно време, когато баба ми се събираше със сестрите си, за да клюкарстват. Изглеждаше сякаш не се изслушват, но винаги знаеха коя какво е казала.

Всички паралелни разговори в стаята рязко спряха, когато вратите на трапезарията се отвориха и затвориха с трясък, а след това същото се случи и с вратите на стаята до кухнята. Натаниъл, Мириам и Маркъс скочиха на крака.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Маркъс.

— Къщата — казах аз уморено. — Ще отида да видя какво иска.

Матю взе фигурката и ме последва.

Старата жена с бродирания корсет ме чакаше на прага на стаята до кухнята.

— Здравейте, госпожо. — Софи ни бе последвала и учтиво кимаше на старицата. Тя оглеждаше внимателно лицето ми. — Дамата прилича малко на теб, нали?

„Е, ти избра своя път“, каза възрастната жена. Гласът ѝ бе по-тих отпреди.

— Ние заедно го направихме — подчертах. Зад мен се чува стъпки, останалите обитатели на къщата бяха дошли да видят какво се случва.

„Ще ти трябва още нещо за пътуването“, отвърна тя.

Вратите се отвориха и край камината се появи токова призраци, колкото същества имаше зад гърба ми.

„Май става интересно“, каза с равен тон баба ми, която стоеше начело на привиденията.

В стените се чу шум като от тракащи кости. Седнах на люлеещия се стол на баба, защото краката ми вече не ме държаха.

В ламперията между прозореца и камината се появи пукнатина. Тя се уголеми и разшири по диагонал. Старото дърво се тресеше и скърцаше. От отвора изскочи нещо меко с крака и ръце. Премигнах, когато тупна в скута ми.

— Мамка му! — изруга Сара.

„Тази ламперия вече никога няма да е същата“, коментира баба ми и поклати със съжаление глава към разпуканото дърво.

Това, което долетя при мен, беше направено от груба тъкан, избеляла до неузнаваем сиво-кафеникав цвят. Освен четирите крайника, имаше някаква буца на мястото на главата, украсена с избелели кичури коса. Някой бе избродирал Х в сърдечната област.

— Какво е това? — Посочих неравните изцапани бодове.

— Не го докосвай! — извика Ем.

— Вече го докосвам — казах и я погледнах объркана. — Седи в скута ми.

— Никога не съм виждала такава странна кукла — обади се Софи, надничайки към мен.

— Кукла ли? — намръщи се Мириам. — Нали една от вашите предшественички е загазила заради кукла?

— Бриджит Бишъп — изрекохме в един глас аз, Сара и Ем.

Старицата с бродирания корсет сега бе застанала до баба ми.

— Това твое ли е? — попитах я.

По устните на Бриджит се появи усмивка.

„Бъди предпазлива, когато се озовеш на кръстопът, дъще. Никой не знае какви тайни са погребани там.“

Погледнах надолу към куклата и докоснах леко хикса на сърцето. Платът се разкъса и видях, че тялото е натъпкано с листа, клонки и сухи цветя. Във въздуха се разнесе аромат на билки.

— Седефче — определих, защото познавах тази билка от чая на Март.

— Детелина, зановец, пача трева и кора от бряст, поне по миризмата. — Сара подуши хубаво въздуха. — Тази кукла е правена, за да привлече някого, вероятно Даяна, но е защитена от магия.

„Добре си се справила с нея“, каза Бриджит на баба ми и кимна одобрително към Сара.

Нещо блестеше вътре. Когато го дръпнах, куклата се разпадна на парчета.

„И това беше краят“, въздъхна тежко Бриджит. Баба ми я прегърна, за да я утеши.

— Това е обеща. — Сложната ѝ златна повърхност пречупваше светлината, в края ѝ висеше огромна перла във формата на сълза.

— Как, по дяволите, обещата на майка ми се е озовала в куклата на Бриджит Бишъп? — Лицето на Матю отново посивя.

— Обещите на майка ти да не би да са били на едно и също място с шаха в онази далечна вечер? — попита Мириам. И фигурката, и обещата бяха старинни, много по-стари от куклата и от къщата на семейство Бишъп.

Матю се замисли, после кимна.

— Да. Една седмица достатъчна ли е? Ще бъдеш ли готова? — попита ме той настоятелно.

— Не знам.

— Разбира се, че ще е готова — пропя Софи и посочи корема си. — Тя ще оправи всичко за теб, малка вещице. Ти ще си нейната баба — продължи със сияйна усмивка. — На нея ще ѝ хареса.

— Като броим и бебето, и като изключим призраците, разбира се — започна Маркълс с привидно спокоен тон, който много ми напомняше за начина, по който говореше Матю под стрес, — в стаята сме деветима.

— Четири вещици, трима вампири и двама демони — произнесе замечтано Софи. Ръцете ѝ все още бяха върху корема. — Но не ни достига един демон. Без него не сме бунтовническо сборище. А когато Матю и Даяна си тръгнат, ще имаме нужда и от един вампир. Майката на Матю жива ли е?

— Уморена е — извини съпругата си Натаниъл и я прегърна през раменете. — Тогава ѝ е трудно да се съсредоточи.

— Какво каза? — попита Ем демонката. Опитваше се да запази спокойствие.

Очите на Софи се проясниха.

— Бунтовническо сборище. Като едно време. Питай ги. — Тя кимна към Маркълс и Мириам.

— Казах ти, че не става въпрос за семействата Бишъп и Дьо Клермон — обясни Ем на Сара. — Дори не става въпрос за Матю и Даяна и дали могат да са заедно. Става, въпрос и за Софи и Натаниъл. За бъдещето, точно това имаше предвид и Даяна. За това как ще се противопоставим на Паството, не само от името на семействата си, но като... Как го нарече?

— Бунтовническо сборище — повтори Мириам. — Винаги ми е харесвало как звучи това словосъчетание, така приятно зловещо.

Матю се обърна към младия демон.

— Ще се окаже, че майка ти е била права. Вие наистина сте част от нас.

— Разбира се, че са част от нас — обади се Сара. — Спалнята ви е приготвена, Натаниъл. Намира се на горния етаж, втората врата вдясно.

— Благодаря — кимна Натаниъл и в гласа му се прокрадна предпазливо облекчение, макар още да хвърляше тревожни погледи към Матю.

— Аз съм Маркъс. — Синът на Матю протегна ръка на демона. Натаниъл я стисна и почти не реагира на стряскащата хладина на вампирската плът.

— Видя ли? Нямахме нужда да правим резервации в хотела, скъпи — каза Софи на съпруга си и му се усмихна сладко. Огледа се за Ем. — Има ли още бисквити?

40.

Няколко дни по-късно Софи седеше в кухнята с пет-шест тикви на масата пред нея и с остър нож в ръка, когато Матю се върна от разходка. Беше застудяло и вече си миришеше на зима.

— Какво ще кажеш? — попита го тя и обърна тиквата. И тази като всички тикви за Все светии имаше дупки за очи, вежди и уста, но Софи я бе превърнала в нещо забележително. От устата излизаха бръчици, челото беше смръщено, а очите леко повдигнати. Цялостният ефект беше смразяващ.

— Невероятно! — Матю оглеждаше доволно тиквата.

Софи прехапа устни и се взря критично в творението си.

— Не съм много сигурна, че очите са добре.

Засмях се.

— Поне има очи. Понякога, когато на Сара не ѝ се занимава, прави само три дупки с отвертка и приключва.

— Денят на Все светии е натоварен за вещиците. Невинаги имаме време да изпипваме детайлите — вметна рязко Сара, докато излизаше от работната си стая, за да види какви ги е свършила Софи. Кимна одобрително. — Но тази година целият квартал ще ни завижда.

Демонката се усмихна свенливо и придърпа друга тиква към себе си.

— Тази няма да е толкова страшна. Нали не искаме да разплакваме децата?

До деня на Все светии оставаше по-малко от седмица и Сара и Ем сновяха непрекъснато, за да се подготвят за годишното събиране на вещерското сестринство в Мадисън. Щеше да има храна, пиене на корем (включително и прочутия пунш на Ем, който бе отговорен за поне едно раждане през юли) и достатъчно забавления за натъпканите със сладки деца, които да ги държат далеч от огньовете. А ловенето на ябълки със зъби от кофа с вода беше много по-голямо предизвикателство, когато плодовете бяха омагьосани.

Лелите ми намекнаха, че биха могли да отложат плановете си, но Матю само поклати глава.

— Всички в града ще се чудят защо ви няма. Нека е просто един обикновен празник на Все свети.

Предната вечер Матю бе планирал заминаването на всички в къщата, като се започнеше със Софи и Натаниъл и се свършеше с Маркърс и Мириам. Смяташе, че така нашето изчезване ще бие по-малко на очи, и не позволяваше никой да го разубеди.

Маркърс и Натаниъл се спогледаха, когато Матю приключи с речта си. Демонът поклати глава и стисна устни, по-младият вампир се взря в масата, а едно мускулче на челюстта му започна да се свива и разпуска.

— Но кой ще раздава лакомствата? — попита Ем.

Матю се замисли.

— Ние с Даяна ще го направим.

Двамата млади мъже изскочиха от стаята и смотолевиха някакви извинения, че отиват за мляко. След това се качиха на колата на Маркърс и полетяха по алеята.

— Трябва да престанеш да им нареждаш какво да правят — скарах се на Матю, който дойде с мен до предната врата, за да ги види как отпрашват. — И двамата са големи мъже. Натаниъл има съпруга, а скоро ще има и дете.

— Ако ги оставя да постъпват както сметнат за добре, до утре на прага ни ще има армия от вампири.

— Следващата седмица няма да си тук, за да ги командваш — припомних му, загледала в задните светлини на колата, която зави към града. — Тогава синът ти ще е начело.

— Точно от това се притеснявам.

Истинският проблем бе, че се намирахме в епицентъра на мощен взрив от тестостерон. Натаниъл и Матю не можеха да стоят в една стая, без да прехвърчат искри, а във все по-претърпаната къща им беше трудно да се избягват.

Следващият им спор избухна същия следобед, когато пристигна доставка. Беше кутия с голям червен надпис „ОПАСНО“.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Маркърс, докато внасяше безгрижно пакета във всекидневната. Натаниъл вдигна очи от лаптопа си и кафявите му очи се разшириха от тревога.

— За мен е — каза спокойно Матю и взе пакета от сина си.

— Жена ми е бременна! — кресна яростно Натаниъл и тресна капака на лаптопа. — Как можавте да вкарате зараза в къщата?

— Това са ваксини за Даяна. — Матю едвам прикриваше раздражението си.

Оставих списанието си.

— Какви ваксини?

— Няма да се върнеш в миналото, без да вземем всички възможни защитни мерки срещу болести. Ела в работната стая — повика ме Матю и протегна ръка.

— Първо ми кажи какво има в кутията.

— Допълнителни подсилващи ваксини срещу тетанус, тиф, полиомиелит, дифтерит, както и някои, които може би не са ти слагали, като например срещу бяс, последните грипни ваксини и имунизация против холера. — Млъкна. Ръката му още стоеше протегната. — И ваксина против едра шарка.

— Едра шарка? — Бяха спрели да имунизират срещу тази болест децата няколко години преди да се родя. Което означаваше, че Софи и Натаниъл също не бяха имунизирани.

Матю ме дръпна, за да се изправя на крака.

— Да започваме — каза той решително.

— Днес няма да ме бодеш с игли.

— По-добре игли днес, отколкото едра шарка и тетанус утре — срязва ме той.

— Чакай малко. — Гласът на Натаниъл изплющя като камшик в стаята. — Ваксината срещу едра шарка ще я направи преносител. Ами Софи и бебето?

— Обясни му, Маркърс — нареди Матю и отстъпи, за да ми направи място.

— Не точно преносител на едра шарка — опита се да го успокои Маркърс. — Това е друг щам от болестта. Софи е в безопасност, стига да не докосва Даяна и нищо, което тя е пипала.

Демонката му се усмихна.

— Добре, ще внимавам.

— Винаги ли правиш каквото той ти каже? — подхвърли Натаниъл презрително на Маркърс, докато ставаше от дивана. После се обърна към съпругата си. — Софи, тръгваме си.

— Не откачай, Натаниъл — опита да го успокои тя. — Ще разстроиш къщата, а и бебето, ако започнеш да говориш на тръгване. Никъде няма да ходим.

Натаниъл изгледа злостно Матю и седна.

— Маркъс ме слуша колкото и Софи теб — отбеляза съпругът ми.

В работната стая ме накара да си сваля пуловера, след това намаза лявата ми ръка със спирт. Вратата се откряна.

Беше Сара. Не бе обелила и дума по време на разправията, но погледът ѝ не се отдели от доставения пакет.

Матю вече беше прерязал опаковъчната лента около кутията. Вътре имаше седем малки ампули и торбичка с хапчета, каквато не бях виждала досега. Той вече се държеше по същия хладен професионален начин, който бях видяла за първи път в лабораторията в Оксфорд, без да губи време в празни приказки и успокоителни лигавцини. Сара беше добре дошла за мен като морална подкрепа.

— Мога да ти дам бели ризи — каза ми тя и ме откъсна от действията на Матю. — Ще е по-лесно да ги избелиш с белина. Както и бели кърпи. Остави си прането на горния етаж, аз ще се погрижа за него.

— Благодаря, Сара. Така няма да се притесняваме, че заразата ще се разнесе. — Матю избра една от ампулите. — Ще започнем с ваксината против тетанус.

Премигвах при всяко убождане. На третата инжекция челото ми лъсна от пот и сърцето ми заби силно.

— Сара — обадих се аз решително, — може ли да застанеш зад мен?

— Извинявай. — Сара обаче застана зад Матю. — Ще ти донеса вода.

Подаде ми чаша с леденостудена вода, повърхността ѝ бе запотена и хлъзгава. Погледнах я с благодарност и се опитах да съсредоточа вниманието си върху това да я задържа в ръката си, вместо да мисля как Матю отваря следващата ампула.

Иглата проби плътта ми и аз подскочих.

— Това е последната инжекция — съобщи ми той. Отвори кутията и смеси кристалчета с течност. Разклати ги силно и ми ги подаде. — Това е ваксината против холера. Тя се взема орално. Остава

и имунизацията против едра шарка. Има и хапчета, които трябва да пиеш след вечеря през следващите няколко дни.

Изгълтах набързо сместа, но за малко да се задавя от плътната ѝ текстура и ужасния вкус.

Матю отвори кутийката с двете издължени флакончета против едра шарка.

— Знаеш ли какво писа Томас Джеферсън на Едуард Дженър за тази ваксина? — попита той с хипнотичен глас. — Че това най-полезното откритие на медицината. — Усетих хладното докосване на спирта по дясната си ръка, след това убождане по кожата си. — Президентът пренебрегна откритието на Харви за кръвообращението, като снизходително го определи като „красиво допълнение към медицинското познание“. — Матю разнесе вируса с разтъркване.

Тактиката му за отвличане на вниманието работеше. Бях потънала в историите, които разказваше, и забравих за ръката си.

— Но Джеферсън похвали Дженър, защото неговите инжекции превърнаха едрата шарка в болест, която ще бъде известна само на историците. Спаси човешката раса от един от най-смъртоносните ѝ врагове. — Матю изхвърли празната стъкленица в запечатан контейнер за опасни отпадъци. — Готово.

— Познаваше ли Джеферсън? — Вече си фантазирах как се връщаме през времето във Вирджиния от осемнайсети век.

— Познавах по-добре Вашингтон. Той беше воин, който предпочиташе действията му да говорят вместо него. Джеферсън беше човек на думите. Но трудно се проникваше през интелекта му до истинската му същност. Никога не бих се отбил в дома му без предупреждение, особено с теб.

Посегнах към полото си, но Матю спря ръката ми и внимателно покри убодените места с водонепроницаема превръзка.

— Това е жив вирус, затова трябва да е покрит. Софи и Натаниъл не бива да влизат в контакт с него. — Отиде до мивката и старателно си изми ръцете с гореща вода.

— Колко дълго?

— Ще се появи мехур, който после ще хване коричка. Никой не бива да го пипа, докато не зарасне.

Навялякох старото развлечено поло през главата си, като внимавах да не размества превръзката.

— След като приключихме с това, трябва да решим как Даяна ще те пренесе в някоя далечна епоха в този ден на Все светии. Може и да пътува през времето от дете, но въпреки това тази работа никак не е лесна. — Сара беше разтревожена, лицето ѝ бе смръщено.

Ем се появи на прага. Направихме ѝ място на масата.

— Съвсем наскоро пътувах във времето — признах си аз.

— Кога? — Матю спря да разчиства опаковките на ваксините.

— Първият път беше на алеята, докато ти говореше с Изабо. После в деня, в който Сара се опитваше да ме накара да запаля свещ, се придвижих от работната стая до овощната градина. И в двата случая вдигнах крака си, поисках да съм на друго място и когато пак го поставих на земята, се озовах там, където бях пожелала.

— Това ми прилича на пътуване през времето — произнесе бавно Сара. — Е, не е било много дълго и не си носила нищо. — Тя прецени на око Матю и изражението ѝ стана колебливо.

На вратата се почука.

— Може ли да вляза? — чу се приглушеният глас на Софи.

— Може ли, Матю? — попита Ем.

— Стига да не докосва Даяна.

Когато Ем отвори вратата, Софи поглаждаше корема си.

— Всичко ще бъде наред — каза тя спокойно от прага. — Стига Матю да има връзка с мястото, на което отиват, той ще помогне на Даяна, няма да ѝ е в тежест.

Мириам се появи зад гърба ѝ.

— Нещо интересно ли се случва?

— Говорим си за пътуването във времето — отвърнах аз.

— Как ще се упражняваш? — Вампирката мина покрай Софи и я избута към вратата, когато тя се опита да я последва.

— Даяна ще се върне няколко часа назад, след това още няколко. Първо ще увеличаваме отдалечаването във времето, а след това и в разстоянието. После Матю ще се присъедини към нея и ще видим какво ще стане. — Сара погледна към Ем. — Можеш ли да ѝ помогнеш?

— Малко — отвърна предпазливо Ем. — Стивън ми е казвал как го прави. Никога не използваше заклинания, за да се връща назад във времето. Способностите му бяха достатъчно силни и без тях. А като имаме предвид разходките във времето на Даяна от детска възраст и

затрудненията ѝ с вещерския занаят, най-добре ще е да се придържаме към неговия опит.

— Защо с Даяна не отидете до хамбара и не опитате? — предложи Сара. — Да речем, да се върне право в работната стая.

Когато Матю тръгна след нас, Сара го дръпна и го спря.

— Остани тук.

Изражението на Матю отново стана гневно. Не му харесваше да сме в различни помещения, да не говорим — в различно време.

Хамбарът все още миришеше сладко на минали реколти. Ем застана срещу мен и тихо ме инструктира.

— Стой възможно най-неподвижно — каза тя. — И се опитай да изпразниш съзнанието си.

— Говориш като моята йога инструкторка — засмях се и застанах в асана Планина.

Ем се усмихна.

— Винаги съм смятала, че между йогата и магията има много общо. А сега затвори очи. Мисли за работната стая, която преди малко напусна. Трябва да поискаш да си там повече, отколкото да си тук.

Представих си работната стая, предметите в нея, миризмите и хората. Намръщих се.

— А ти къде ще си?

— Зависи кога пристигнеш. Ако е преди да тръгнем, ще съм там. Ако не, ще съм тук.

— В това няма никакъв физичен смисъл. — Главата ми се изпълни с тревоги как вселената ще се справи с множество Ем и Даяни, а също така Мириам и Сари.

— Престани да мислиш за физика. Какво бе написал баща ти в бележката си? „Който повече не може да се учуди, той е като мъртъв.“

— Напълно вярно — признах неохотно.

— Време е да направиш голяма крачка към неизвестното, Даяна. Магиите и чудесата, които са твое рождено право, те очакват. А сега си помисли къде би искала да бъдеш.

Когато умът ми преливаше от образи, повдигнах крак.

Когато го поставих на земята, бях отново в хамбара с Ем.

— Не стана — извиках, изпаднала в паника.

— Беше се съсредоточила прекалено върху подробностите от стаята. Мисли си за Матю. Не искаш ли да си при него? Магията е в

сърцето, не в ума. Тя няма нищо общо с думите и следването на процедури, както е при заклинанията. Трябва да я усетиш.

— Желание. — Представих си как взимам алманаха от полицата на Бодлианската библиотека, почувствах отново първото докосване на устните на Матю в жилището му в „Ол Соулс“. Хамбарът изчезна, Матю ми разказваше историята за Томас Джеферсън и Едуард Дженър.

— Не — прекъсна ме Ем. Гласът ѝ беше като от стомана. — Не мисли за Джеферсън. Мисли за Матю.

— Матю. — Отново си припомних докосването на хладните му пръсти по кожата ми, дълбокия му глас, жизнеността му, когато бяхме заедно.

Вдигнах крак.

И го поставих обратно на пода в ъгъла на работната стая. Оказах се притисната зад стар варел.

— Ами ако се изгуби? — Матю изглеждаше напрегнат. — Как ще я върнем?

— Не бива да се притесняваме — каза Софи и ме посочи. — Тя вече е тук.

Матю се втурна към мен и въздъхна с облекчение.

— Колко дълго ме нямаше? — Чувствах се замаяна и дезориентирана, но иначе бях добре.

— Около деветдесет секунди — уточни Сара. — Повече от достатъчно Матю да получи нервна криза.

Матю ме притегли в прегръдките си и притисна главата ми с брадичката си.

— Слава богу. Кога ще може да ме вземе със себе си?

— Да не прибързваме — предупреди ни Сара. — Едно по едно.

Огледах се.

— Къде е Ем?

— В хамбара — отвърна грейналата Софи. — Ще дойде.

На Ем ѝ трябваша повече от двацет минути, за да се върне. Когато се появи, бузите ѝ бяха порозовели от тревога и от студ, макар че част от напрежението ѝ изчезна, когато ме видя до Матю.

— Справи се добре, Ем — похвали я Сара и я целуна. Това беше една от редките им демонстрации на близост.

— Даяна започна да мисли за Томас Джеферсън — обясни Ем. — Можеше да се озове в Монтичело. След това се съсредоточи върху

чувствата си и силуетът ѝ избледня по краищата. Докато мигна, вече беше изчезнала.

Този следобед с внимателните наставления на Ем направих и малко по-дълги пътувания назад до времето за закуска. През следващите няколко дни увеличавах разстоянието. Връщането с помощта на три предмета беше значително по-лесно от връщането към настоящето, което изискваше огромна концентрация, както и способност да предскажа кога и къде искам да пристигна. Накрая настана мигът да опитам да пренеса и Матю.

Сара настояваше да ограничим параметрите, за да не се претоваря.

— Започни с мястото, на което искаш да попаднеш — посъветва ме тя. — После ще трябва да се съсредоточиш само върху времето. А мястото само ще се погрижи за себе си.

Заведох го в спалнята по здрач, без да му казвам какво предстои. Статуетката на Диана и златната обещана от куклата на Бриджит Бишъп бяха на скрина пред снимката на родителите ми.

— Макар много да ми се иска да прекарам няколко часа с теб насаме, вечерята е почти готова — протестира той с палаво пламъче в очите.

— Имаме достатъчно време. Сара смята, че съм готова да те взема с мен при следващото пътуване във времето. Ще се върнем в първата ни нощ в къщата.

Матю се замисли за миг и очите му светнаха още повече.

— В нощта, в която изригнаха звездите вътре в теб?

Целунах го вместо отговор.

— О! — Изглеждаше свенливо доволен. — Какво трябва да направя?

— Нищо. — Това щеше да му е най-трудно. — Какво все ми казваш? Затвори си очите, отпусни се и ме остави да свърша останалото. — И му се усмигнах самодоволно.

Той сплете пръсти с моите.

— Вещица.

— Дори няма да разбереш, че се случва — уверих го. — Става бързо. Просто си вдигни крака и го постави обратно на земята, когато ти кажа. И не се отказвай.

— Няма начин — обеща Матю и ме стисна по-силно.

Спомних си онази нощ, първата ни насаме след срещата ми със Сату. Почувствах докосването му по гърба ми, едновременно страстно и нежно. Усетих връзката, здрава и мистична, към този споделен миг в миналото.

— Сега — прошепнах. Вдигнахме заедно крака.

Но пътуването през времето с Матю беше различно. Неговото присъствие ни забави и за първи път усетих какво точно се случва.

Минало, настояще и бъдеще ни оплетоха като паяжина от светлина и цветове. Всяка нишка в тази паяжина се движеше бавно, почти недоловимо, понякога докосваше друго разклонение и пак се отдалечаваше, като подухната от бриз. При всяко такова докосване — а те бяха милиони във всеки един миг — се разнасяше ехо от неповторим звук, какъвто не бяхме чували.

Разсеяхме се от неограничените на пръв поглед възможности пред нас и лесно загубихме виещата се червено-бяла нишка, която следвахме. Аз отново се съсредоточих върху нея, защото знаех, че тя ще ни отведе до първата ни нощ в Мадисън.

Поставих крака си на пода и усетих твърдите дъски на пода под голата си кожа.

— Обеща, че ще е бързо — изломоти той дрезгаво. — На мен не ми се стори така.

— Така е, този път беше различно — съгласих се аз. — Видя ли светлините?

Матю поклати глава.

— Имаше само мрак. Пропадах бавно и само твоята ръка ме задържаше, за да не се ударя в дъното. — Вдигна дланта ми към устните си и я целуна.

В тихата къща още миришеше на чили, навън беше нощ.

— Можеш ли да кажеш кой е тук?

Ноздрите му се разшириха и той затвори очи. Подуши въздуха и въздъхна щастливо.

— Само Сара, Ем, аз и ти. Децата ги няма.

Изкикотих се и го придърпах към себе си.

— Ако дойде още някой, къщата ще се пръсне по шевовете. — Матю зарови лице в шията ми, след това се отдръпна. — Все още си с превръзката. Което означава, че когато се върнем назад във времето, си оставаме същите и не забравяме какво ни се е случило в настоящето.

— Хладните му ръце се плъзнаха под полото ми. — Като се имат предвид новооткритите ти способности, с каква точност отчиташ изминалото време?

Макар да се чувствахме приятно в миналото, се върнахме в настоящето още преди Емили да бе довършила салатата.

— Пътуването през времето ти се отразява добре, Матю — обяви Сара, когато огледа умиротвореното му лице. И го възнагради с чаша червено вино.

— Благодаря, Сара. Бях в добри ръце. — Вдигна чашата към мен за наздравица.

— Радвам се да го чуя — каза равно Сара. Звучеше като призрачната ми баба. Хвърли нарязани репички в най-голямата купа за салата, която някога бях виждала.

— Откъде се взе? — полюбопитствах и се наведох над купата, за да скрия изпръхналите си устни.

— Къщата я даде — обясни Ем, докато разбъркваше дресинга. — Радва се, че има толкова много гърла за хранене.

На следващата сутрин къщата ни даде да разберем, че очаква още гости.

Сара, Матю и аз обсъждахме дали следващото ми пътуване през времето трябва да е до Оксфорд или до Сет-Тур, когато Ем се появи с купчина пране в ръцете.

— Някой идва насам.

Матю остави вестника си и стана.

— Добре. Днес очаквах доставка.

— Не е доставка. И този някой още не е пристигнал. Но къщата го очаква. — И изчезна в пералното помещение.

— Още една стая? Къде я сложи този път? — извика Сара след нея.

— До тази на Маркърс — отвърна Ем откъм пералната машина.

Започнахме да се обзалагаме за кого е. Предположенията варираха от Агата Уилсън до приятелите на Емили от Чери Вали, които обичаха да се появяват за сбирката на сестринството за Все светии, без да се обаждат предварително.

В късната сутрин на вратата авторитетно се почука. На прага стоеше дребен тъмнокос мъж с интелигентни очи. Веднага го разпознах от снимките му със знаменитости в Лондон и

телевизионните интервюта. Всички съмнения кой е той веднага се разсеяха, когато усетих настоящия му поглед.

Нашият мистериозен гост беше приятелят на Матю, Хамиш Осборн.

— Ти трябва да си Даяна — каза той без предисловия. Шотландският му акцент удължаваше гласните. Беше облечен делово в идеално скроен по него черен костюм на тънки райета, светлорозова риза с тежки сребърни копчета за ръкавели и лилава вратовръзка с избродирани по нея малки мушички.

— Аз съм. Здравей, Хамиш. Матю очаква ли те? — Отстъпих, за да го пусна да влезе.

— Вероятно не — отвърна строго Хамиш, без да прекрачва прага. — Къде е той?

— Хамиш. — Матю се движеше толкова бързо, че първо усетих раздвижването на въздуха, преди да почувствам приближаването му. Той протегна ръка. — Каква изненада.

Хамиш се взря в протегнатата ръка, после премести поглед върху лицето на притежателя ѝ.

— Изненада? Да обсъдим изненадите. Когато се присъединих към твоята... „семейна фирма“, ти ми обеща, че това никога няма да пристигне. — И размаха плик със счупен черен восъчен печат.

— Така е. — Матю отпусна ръката си и погледна тревожно Хамиш.

— Ето колко струват обещанията ти. От това писмо и от разговора с майка ти разбрах, че е надвиснала някаква беда. — Демонът ме изгледа, после отново се вторачи в Матю.

— Да. — Матю стисна устни. — Но ти си деветият рицар. Едва ще стане нужда да се намесваш.

— Направил си един демон девети рицар? — Мириам бе прекосила трапезарията заедно с Натаниъл.

— Кой е той? — Натаниъл разклати шепата си, пълна с плочки за скрабъл, докато разглеждаше новопристигналия.

— Хамиш Осборн. А ти кой си? — попита Хамиш, сякаш говореше с нахален подчинен. Последното нещо, от което имахме нужда, беше още тестостерон в къщата.

— О, аз съм никой — подхвърли безгрижно Натаниъл и се облегна на вратата на трапезарията. Проследи с поглед преминаващия

Маркърс.

— Здравей, какво правиш тук? — Маркърс изглеждаше объркан, но после видя писмото. — О!

Моето семейство се бе събрало във всекидневната и къщата се тресеше из основи.

— Може ли да продължим разговора вътре? Заради къщата. Тя е малко неспокойна, тъй като си демон. И е гневна.

— Влез, Хамиш. — Матю се опита да го издърпа през прага. — Маркърс и Сара още не са унищожили запасите от уиски. Ще ти сервираме питие и ще те настаним до огъня.

Той обаче остана на мястото си и продължи да говори:

— Докато бях при майка ти, която отговаряше на въпросите ми с много по-голяма готовност от теб, научих, че си поискал няколко неща от вкъщи. Нямахме смисъл Ален да предприема такова дълго пътуване, след като аз така или иначе смятах да дойда и да те попитам какво, по дяволите, си намислил. — Вдигна тежък кожен куфар със солидна заключалка и по-малко дипломатическо куфарче.

— Благодаря, Хамиш. — Матю го каза от сърце, но очевидно беше недоволен, че плановете му не са се изпълнили както бе искал.

— Като стана въпрос за обяснения, на французите не им пука за износа на английски национални богатства. Имаш ли представа каква бумащина е необходима, за да се изнесе това от Англия? Ако изобщо ми позволят да го изнеса, в което се съмнявам.

Матю взе куфара от ръцете на Хамиш, хвана го здраво за лакътя и го задърпа навътре.

— По-късно — прекърсна го той бързо. — Маркърс, въведи Хамиш и го запознай с роднините на Даяна, докато аз отнеса багажа.

— О, това си ти — възкликна радостно Софи, която тъкмо излизаше от трапезарията. Издутината на корема й личеше и под пуловера с надпис „Северна Каролина“. — Ти си като Натаниъл, не ти блуждае умът като на мен. И твоето лице го има на моите гърнета. — Тя се усмихна на Хамиш, който изглеждаше едновременно очарован и стреснат.

— Има ли още? — попита ме той и вирна глава. Заприлича на малка светлоока птица.

— Още много — отбеляза сияйно Софи. — Но няма да ги видиш.

— Ела да се запознаеш с лелите ми — намесих се аз веднага.

— Вещиците? — Беше невъзможно да проникна в мислите на Хамиш. Будните му очи не изпускаха нищо и лицето му бе почти толкова безизразно, колкото и на Матю.

— Да, вещиците.

Матю се качи на горния етаж с куфара, а Маркъс и аз запознахме Хамиш с Ем. Тя като че ли не го дразнеше толкова, колкото ние двамата с Матю, а и веднага се засуети около него. Сара ни посрещна в работната стая, като се чудеше за какво е цялата олелия.

— Сега вече сме истинско бунтарско сборище, Сара — изтъкна Софи, когато стигна до пирамидата от прясно изпечени бисквити в кухнята. — Вече сме девет — три вещици, трима демони и трима вампири, всичките налични.

— Така изглежда — съгласи се леля ми, докато оглеждаше Хамиш от главата до петите. Наблюдаваше и партньорката си, която жужеше из кухнята като замаяна пчела. — Ем, не мисля, че новият ни гост иска чай или кафе. Уискито в трапезарията ли е?

— С Даяна я наричаме стаята на военните действия — сподели Софи и хвана фамилиарно Хамиш под ръка. — Макар че едва ли ще успеем да водим война без обикновените хора да забележат. Но това е единственото достатъчно голямо помещение, което може да ни побере. Дори и някои от призраците успяват да се намъкнат вътре.

— Призраци? — Хамиш разхлаби вратовръзката си.

— Към трапезарията. — Сара хвана демона за другия лакът. — Всички веднага в трапезарията.

Матю вече беше там. Във въздуха се носеше миризма на горещ восък. Когато всички си взехме напитка и заехме местата си, Матю пое ръководството.

— Хамиш има въпроси — поде той. — Натаниъл и Софи също. А пък аз искам да разкажа някои неща, от свое име и от името на Даяна.

След това пое дълбоко дъх и започна. Разказа всичко — за ръкописа на Ашмол, Рицарите на Лазар, влизанията с взлом в Оксфорд, Сату и случилото се в Ла Пиер, дори за гнева на Болдуин. Стана въпрос и за кукли, обеци и лица по гърнетата. Хамиш гледаше втренчено Матю, докато той обясняваше за пътуването през времето и трите предмета, които щяха да ми трябва, за да се върна назад в определена епоха и на определено място.

— Матю Клермон — изсъска новодошлият демон и се наведе над масата. — Това ли донесох от Сет-Тур? Даяна знае ли?

— Не — призна Матю. Изглеждаше леко притеснен. — Ще разбере на Все светии.

— Е, тогава няма как да не разбере, нали? — И Хамиш въздъхна раздразнено.

Размяната на реплики беше разгорещена, но имаше два момента, в които напрежението заплаши да прерасне в гражданска война. И никак не беше чудно, че и в двата бяха замесени Матю и Натаниъл.

Първият възникна, когато Матю обясняваше на Софи за какво е цялото това противостоене — неочакваните атаки, дълго тлеещата неприязън между вампири и вещици, която всеки миг щеше да избухне, жестоките смъртни случаи, които нямаше как да избегнем, ако съществата от различни видове застанат едни срещу други и започнат да използват магии, заклинания, груба сила, бързина и свръхестествените си сетива.

— Войните вече не се водят по този начин. — Дълбокият глас на Натаниъл надвика тихото ни бърбене.

Матю вдигна вежди и на лицето му се появи нетърпеливо изражение.

— Нима?

— Войните се водят на компютрите. Днес не сме в тринайсети век. Не се изискват ръкопашни битки. — И той посочи лаптопа си. — С компютър можеш да победиш врага си, без да изстреляш нито един патрон и без да пролееш и капка кръв.

— Може и да не сме в тринайсети век, Натаниъл, но някои от участниците в битката са преживели това време и са сантиментално привързани към старомодното убиване. Остави това на мен и Маркърс. — Матю си мислеше, че с това е сложил край на дискусията.

Демонът обаче поклати глава и се взря в масата.

— Имаш ли още нещо да кажеш? — попита Матю и дълбоко в гърлото му започна да се надига зловеца дрезгавина.

— Ти даде ясно да се разбере, че ще постъпиш както сметнеш за добре. — Натаниъл вдигна към него искрените си кафяви очи, след това сви рамене. — Както искаш. Но грешиш, ако си мислиш, че враговете ти няма да използват по-съвременни средства, за да те

унищожат. Пък и трябва да мислим за човешките същества. Те ще забележат, ако вампири и вещици започнат да се бият по улиците.

Втората битка между Матю и Натаниъл не беше заради войната, а заради кръв. Започна невинно, когато Матю говореше за връзката на Натаниъл с Агата Уилсън и за предците на Софи, които са вещици.

— Задължително е да се направят ДНК тестове. И на бебето, след като се роди.

Маркъс и Мириам кимнаха, не бяха никак изненадани. Останалите обаче бяхме стреснати.

— Случаят на Натаниъл и Софи може да подложи на съмнение хипотезата ти, че демоните се появяват след непредсказуеми мутации, а не по наследство — вметнах аз.

— Имаме прекалено малко данни. — Матю се взря в Хамиш и Натаниъл безстрастно, като учен, който току-що е забелязал нови обекти за изследване. — Сегашните ни изводи може и да са погрешни.

— Случаят със Софи повдига също и въпросът дали демоните са по-близки до вещиците, отколкото си мислехме. — Мириам насочи черните си очи към корема на демонката. — Никога не съм чувала вещица да роди демон, нито пък демонка да роди вещица.

— Да не мислите, че ще дам кръв от Софи и детето си на банда вампири? — Натаниъл беше пагубно близо до мига, в който щеше да загуби контрол.

— Даяна не е единственото същество в тази стая, което Паството иска да изучи, Натаниъл. — Но думите на Матю не успокоиха демона. — Майка ти е разбрала каква заплаха грози семейството ти, иначе не би те изпратила тук. Може някой ден да откриеш, че жена ти и детето ти са изчезнали. Ако стане така, много малко вероятно е да ги видиш пак.

— Достатъчно — намеси се решително Сара. — Няма нужда да го заплашваш.

— Долу ръцете от семейството ми — извика Натаниъл задъхан.

— Аз не съм опасен за тях — подчерта Матю. — Опасността идва от Паството, от възможността за открита враждебност между трите вида, а най-вече от преструвките, че нищо не се случва.

— Те ще ни търсят, Натаниъл. Видях го. — Гласът на Софи звучеше уверено и по лицето ѝ бе изписана същата твърдост, каквато видях у Агата Уилсън в Оксфорд.

— Защо не ми каза? — ядоса се Натаниъл.

— Опитах се да кажа на Агата, но тя ме спря и ми нареди да млъкна. Толкова е уплашена. След това ми даде името на Даяна и адреса на къщата на семейство Бишъп. — Софи отново придоби обичайния си замаян вид. — Радвам се, че майката на Матю е все още жива. Тя ще хареса гърнетата ми. Ще сложа лицето ѝ на едно от тях. И можеш да вземеш ДНК проба от мен, когато поискаш, Матю. Както и от бебето.

Изказването на Софи сложи край на претенциите на Натаниъл. Когато Матю отговори на всички въпроси, той взе един плик, който до този момент бе стоял незабелязано до лакътя му. Беше запечатан с черен восък.

— Остава само още една недовършена работа. — Изправи се и подаде писмото. — Хамиш, това е за теб.

— О, не, недей! — Демонът скръсти ръце на гърдите си. — Дай го на Маркълс.

— Може и да си деветият рицар, но също така си и сенешал на Рицарите на Лазар, вторият след мен. Има протокол, който трябва да се следва — процеди Матю през зъби.

— Матю знае най-добре — промълви Маркълс. — Той е единственият лидер в историята на ордена, който някога се е оттеглял.

— И сега ще съм единственият лидер, който се е оттеглял два пъти — каза Матю, все още протегнал плика.

— По дяволите протокола! — избухна Хамиш и удари с юмрук по масата. — Всички освен Матю, Маркълс и Натаниъл вълн от стаята! Моля ви — добави той, след като размисли.

— Защо трябва да излизаме? — попита подозрително Сара.

Хамиш се вгледа в леля ми.

— Ти по-добре остани.

Петимата останаха затворени в трапезарията през останалата част от деня. Изтощеният Хамиш излезе веднъж, за да поиска сандвичи. Бисквитите, обясни той, били отдавна свършили.

— Само аз ли си мисля така, или мъжете ни изгониха от стаята, за да могат да пушат пури и да си говорят за политика? — попитах аз, докато се опитвах да се разсейвам със стари филми по телевизията. Ем и Софи плетяха, а Мириам бе потънала в една книга, която обещавахе

„Дяволски трудно sudoku“. Вампирката се изсмя и си отбеляза нещо в полето.

— Какво правиш, Мириам? — попита Софи.

— Записвам резултата — каза Мириам и пак отметна нещо на страницата.

— За какво говорят? И кой печели? — любопитствах. Завиждах на способността ѝ да подслушва разговора.

— Планират война, Даяна. Колкото до това кой печели, или Матю, или Хамиш, прекалено близки са резултатите им — осведоми ме Мириам. — Маркърс и Натаниъл успяха да направят няколко добри удара, Сара също си отстоява позициите.

Вече се стъмваше и двете с Ем приготвихме вечеря, когато събранието се разпусна. Натаниъл и Софи си говореха тихо във всекидневната.

— Трябва да се обадя на няколко места — каза Матю, след като ме целуна. Мекият му глас беше в пълен контраст с напрегнатото му лице.

Като видях колко е уморен, реших, че въпросите ми могат да почакаат.

— Разбира се — отвърнах и го докоснах по бузата. — Имаш време. Вечерята ще е след час.

— Имам нужда от питие — простена Сара и тръгна към верандата, за да изпуши тайно една цигара.

Матю премина като сянка през облака от дим, който бе издишала Сара, после през овоцната градина пое към хамбара. Хамиш се появи зад мен и усетих натиска на погледа му в гърба и тила си.

— Напълно ли се възстанови? — попита ме тихо.

— Ти как мислиш? — Денят беше дълъг и Хамиш не правеше никакви усилия да крие неодобрението си към мен. Поклатих глава.

Погледът му се отклони и моят го последва. И двамата наблюдавахме как бледите ръце на Матю пригладиха косата му, преди той да изчезне в хамбара.

— „Тигре! Тигре! Жива жар, лумнал полунощен звяр...“^[1] — изрецитира Хамиш стиха на Уилям Блейк. — Това стихотворение винаги ми е напомняло за него.

Оставих ножа върху дъската за рязане и го погледнах.

— Какво те мъчи, Хамиш?

— Сигурна ли си в него, Даяна? — попита той.

Ем си избърса ръцете в престилката и излезе от стаята, след като ми хвърли тъжен поглед.

— Да. — Задържах погледа му и се опитах да му внуша увереността си в Матю.

Хамиш кимна. Не беше никак изненадан.

— Чудех се дали ще го приемеш, след като го опознаеш. Очевидно не се боиш да хванеш тигър за опашката.

Без да кажа нещо, се извърнах към плота и продължих да режа.

— Внимавай. — Той постави длан на ръката ми и ме накара пак да го погледна. — Матю няма да е същият там, където отивате.

— Напротив. — Намръщих се. — Моят Матю идва с мен. И ще бъде абсолютно същият като сега.

— Не — възрази мрачно демонът. — Няма.

Хамиш познаваше Матю от много по-отдавна. И се бе досетил къде отиваме и кога от съдържанието на куфарчето. Аз все още не знаех нищо, освен че щяхме да се върнем преди 1976 година на място, на което Матю е играл шах.

Хамиш излезе навън при Сара и скоро към небето се издигнаха два облака сив дим.

— Там всичко наред ли е? — попитах Ем, когато тя се върна от всекидневната, където Мириам, Маркърс, Натаниъл и Софи си говореха и гледаха телевизия.

— Да — отвърна тя. — А тук?

— Напълно. — Загледах се в ябълковите дървета и зачаках Матю да излезе от мрака.

[1] Превод Спас Николов. — Б.пр. ↑

41.

В деня преди Все светии усетих присвиване в стомаха си. Все още бяхме в леглото и аз протегнах ръка към Матю.

— Притеснено ми е.

Той затвори книгата, която четеше, и ме привлече към себе си.

— Знаем. Притеснена бе още преди да си отвориш очите.

Къщата вече кипеше от активност. Принтерът на Сара печаташе страница след страница в кабинета на долния етаж. Телевизорът работеше и сушилнята бучеше тихо в далечината, сякаш протестираше срещу новия куп пране. Едно подушване на въздуха ми подсказа, че Сара и Ем бяха доста напреднали в консумацията на кафе. В коридора се чуваше бръмчене на сешоар.

— Ние ли сме единствените, които не са станали? — Направих усилие да успокоя стомаха си.

— Така мисля — потвърди той с усмивка, макар в очите му да бе паднала сянка от тревога.

Долу Сара приготвяше яйца, а Ем вадеше тави с кифлички от фурната. Натаниъл методично си взимаше една след друга от тях и ги пъхаше цели в устата си.

— Къде е Хамиш? — поинтересува се Матю.

— В кабинета, използва принтера. — Сара го изгледа продължително, после върна вниманието си към тигана.

Маркъс заряза скрабъла и пристигна в кухнята, за да излезе на разходка с баща си. Взе шепа ядки на излизане, помириса кифличките и простена.

— Какво става? — попитах тихо.

— Хамиш се прави на адвокат — отвърна Софи и намаза дебел слой масло върху кифличката си. — Казва, че има документи за подписване.

След закуска Хамиш ни повика в трапезарията. Всички си занесохме чашите там. Той изглеждаше като човек, прекарал безсънна нощ. По цялата маса бяха подредени спретнати купчини хартия. До тях

имаше парчета черен восък и два от печатите на Рицарите на Лазар — един малък и един голям. Сърцето ми се блъсна в стомаха и отскочи към гърлото ми.

— Да седнем? — предложи Ем. Бе донесла кана прясно кафе и доля в чашата на Хамиш.

— Благодаря, Ем — кимна демонът. Начело на масата стояха тържествено два празни стола. Той махна към мен и Матю и взе първата купчина листове. — Вчера следобед обсъдихме доста практически аспекти на ситуацията, в която сме се озовали.

Сърцето ми заби силно и отново погледнах към печатите.

— Хамиш, моля те, остави адвокатските клишета — прекъсна го Матю и ме прегърна през кръста. Демонът го изглежда унищожително и продължи:

— Даяна и Матю ще пътуват през времето както е планирано — на Все светии. Забравете всичко останало, което Матю ви каза да направите. — Тази част от речта очевидно достави особено удоволствие на Хамиш. — Съгласихме се, че за всички ни ще е най-добре... да поизчезнем за известно време. От този миг нататък предишният живот на всеки от нас ще трябва да приключи.

Той постави документ пред мен.

— Това е пълномощно, Даяна. То ми дава право, или на този, който изпълнява длъжността сенешал, да действа законно от твое име.

Пълномощното придаде на абстрактната идея за пътуване през времето ново усещане за окончателност. Матю извади писалка от джоба си.

— Ето — каза и я постави пред мен.

Писалката не бе свикнала с ъгъла, под който я държах, нито със силата, с която натисках, затова задра, докато поставях подписа си. Когато приключих, Матю я взе, капна топъл черен восък в долната част на листа, а след това посегна за личния си печат и го притисна във восъка.

Хамиш взе следваща купчина листа.

— Трябва да подпишеш и тези писма. Едното уведомява организаторите на конференцията, че няма да можеш да изнесеш доклад през ноември. С другото искаш отпуск по болест за една година. Личният ти лекар, д-р Маркърс Уитмор е мотивирал молбата. Ако до април не си се върнала, ще изпратя молба до „Йейл“.

Прочетох внимателно писмата и ги подписах с трепереща ръка, изоставяйки живота си в двайсет и първи век.

Хамиш се подпря на ръба на масата. Очевидно ни водеше нанякъде.

— Няма как да знаем кога Матю и Даяна ще се върнат при нас. — Не използва думата „дали“, но тя увисна въпреки всичко във въздуха. — Когато някой от фирмата или от семейство Клермон възнамерява да отиде на дълго пътешествие или да се изгуби от поглед за известно време, моя работа е да се погрижа делата му да са в ред. Даяна, нямаш завещание.

— Нямам. — Съзнанието ми бе напълно празно. — Но нямам и собственост. Дори и кола.

Хамиш се изправи.

— Това не е съвсем вярно, нали, Матю?

— Остави на мен — каза неохотно Матю. Хамиш му подаде документ от много страници. — Това бе съставено, когато бях последния път в Оксфорд.

— Преди Ла Пиер — добавих, без да посмея да докосна листата. Матю кимна.

— Общо взето, това е брачно споразумение. То прехвърля необратимо една трета от собствеността ми на теб. Дори и да ме напуснеш, тази собственост остава твоя.

Датата беше отпреди да се прибере у дома, преди да се съберем до живот по вампирската традиция.

— Никога няма да те напусна и не искам нищо.

— Дори не знаеш какво е — настоя Матю и постави листовете пред мен.

Прекалено много информация трябваше да преработя. Умопомрачителни суми пари, къща на централен площад в Лондон, апартамент в Париж, вила край Рим, „Старата ложа“, къща в Йерусалим, още къщи в градове като Венеция и Севиля, самолети, коли. Замахих се.

— Имам си добра работа. — Бутнах книгата далеч от себе си. — Това е напълно ненужно.

— Въпреки това е твое — каза строго Матю.

Хамиш ме изчака да се овладее, преди да хвърли поредната бомба.

— Ако Сара почине, ти ще наследиш и тази къща, с условието, че тя ще продължи да е дом на Емили, докато тя пожелае. Ти си и единствената наследница на Матю. Така че имаш собственост и искам да знам как желаеш да се разпоредиш с нея.

— Няма да говоря повече за това. — Спомените от сблъсъците със Сату и Жулиет бяха все още пресни, а ето че пак говорехме за смърт. Изправих се, готова да избягам от стаята, но Матю ме хвана здраво за ръката.

— Трябва да го направиш, скъпа. Не можем да тръгнем и да оставим Маркъл и Сара да се оправят с всичко.

Седнах и се замислих какво да правя с невероятното богатство и порутената къща, които можеха някой ден да са мои.

— Собствеността ми да бъде поделена по равно между децата ни — заявих накрая. — Това включва всички деца на Матю — вампири и биологични деца, тези, които вече е създал, и тези, които можем да имаме заедно. Тяхна ще е и къщата на семейство Бишъл, когато Ем престане да се нуждае от нея.

— Ще се погрижа да бъде оформено — увери ме Хамиш.

Единствените документи, които останаха на масата, бяха скрити в три плика. Два от тях носеха печата на Матю. Около третия бе завързана панделка в черно и сребърно, а възелът бе покрит с черен восък. От края на панделката висеше черен диск колкото чинийка за десерт, на който се виждаше големият печат на Рицарите на Лазар.

— И накрая трябва да се погрижим за братството. Когато бащата на Матю основа Рицарите на Лазар, те се славиха, че защитават онези, които не могат да се грижат сами за себе си. Макар повечето същества да са ни забравили, ние все още съществуваме. И трябва да продължим да съществуваме дори когато Матю не е тук. Утре, преди Маркъл да напусне къщата, Матю официално ще освободи поста си и ще назначи сина си за лидер.

Хамиш подаде на Матю двата плика с неговия личен печат. След това връчи плика с по-големия печат на Натаниъл. Очите на Мириам се разшириха от учудване.

— Веднага щом Маркъл приеме новия си пост, което ще стане незабавно — продължи Хамиш и изгледа строго младия вампир, — той ще се обади на Натаниъл, който се съгласи да се присъедини към

ордена като един от регионалните ни отговорници. След като Натаниъл счупи печата на това писмо, той ще стане рицар на Лазар.

— Не можеш да продължаваш да произвеждаш демони като Хамиш и Натаниъл в рицари на Лазар! Как ще се бие този младеж? — Мириам изглеждаше отвратена.

— С това — заяви Натаниъл и размаха пръстите си във въздуха. — Познавам компютрите и мога да се справя с моята си задача. — Гласът му прозвуча свирепо. Той изгледа яростно и Софи. — Никой няма да причини на жена ми и дъщеря ми това, което са сторили на Даяна.

Всички мълчаха втрещени.

— Това не е всичко. — Хамиш дръпна един стол, седна и сплете пръсти. — Мириам смята, че предстои война. Аз не съм съгласен. Войната вече е започнала.

Всички очи в стаята се втренчиха в него. Беше ясно защо останалите искаха той да бъде втори в йерархията. Беше роден лидер.

— Всички тук сме наясно защо трябва да водим тази война. Става въпрос за Даяна и границите, които Паството ще премине, за да изучи нейните наследствени способности. Става въпрос за откриването на ръкописа на Ашмол и за нашия страх, че тайните в книгата могат да бъдат изгубени завинаги, ако тя попадне в ръцете на вещиците. И за общата ни убеденост, че никой няма право да казва на две същества, че не могат да се обичат, без значение от какъв вид са.

Хамиш огледа присъстващите, за да се увери, че вниманието на всички е съсредоточено в него, преди да продължи:

— Не след дълго и обикновените човешки същества ще разберат за този конфликт. Те ще бъдат принудени да признаят, че демоните, вампирите и вещиците са между тях. Когато това стане, ще имаме нужда от бунтарското сорище на Софи. Ще има жертви, хаос и истерия. И от нас, бунтарското сорище и Рицарите на Лазар, зависи да помогнем на хората да разберат всичко и да се погрижим загубата на живот и разрушенията да са минимални.

— Изабо ви очаква в Сет-Тур — обади се Матю тихо и спокойно. — Стените на замъка са може би единствената териториална граница, която вампирите не биха се осмелили да прекосят. Сара и Емили ще се опитат да държат вещиците под контрол. Името Бишъп трябва да им помогне. А Рицарите на Лазар ще пазят Софи и бебето ѝ.

— Значи ще се пръснем — каза Сара и кимна към Матю. — След това ще се съберем отново в къщата на семейство Дьо Клермон. И тогава ще измислим как да продължим. Заедно.

— Под ръководството на Маркъс. — Матю вдигна наполовина пълната си чаша. — За Маркъс, Натаниъл и Хамиш. Достоянство и дълъг живот.

— Отдавна не бях чувала тази наздравица — промърмори тихо Мириам.

Маркъс и Натаниъл се засрашиха от вниманието. И двамата се чувстваха неудобно от новите си задължения. Хамиш изглеждаше просто уморен.

След тоста за тримата мъже, които изглеждаха прекалено млади, за да се тревожат колко дълго ще продължи животът им, Ем ни поведе към кухнята за обяд. Бе спретнала цяло пиршество на масата. После се отправихме към всекидневната, страхувайки се от мига, в който трябва да се сбогуваме.

Най-накрая дойде време Софи и Натаниъл да си тръгнат. Маркъс натовари скромния им багаж в синята си спортна кола. Двамата с Натаниъл поговориха прави, допрели русите си глави, докато Софи се сбогуваше със Сара и Ем. После се обърна към мен. Аз бях прогонена в стаята до кухнята, за да не би някой случайно да ме докосне.

— Това не е окончателно сбогуване — извика ми тя от коридора.

Третото ми око се отвори и под слънчевата светлина, падаща край перилата, видях как Софи силно ме прегръща.

— Не — потвърдих, учудена и успокоена от видението.

Софи кимна, сякаш тя също бе надникнала в бъдещето.

— Видя ли, казах ти. Може би бебето вече ще се е родило, когато се върнеш. Помни, ти ще си негова кръстница.

Докато чакаха Софи и Натаниъл да си вземат довиждане с всички, Матю и Мириам подредиха тиквените фенери покрай алеята. Сара ги запали с едно махване на ръка и няколко промърморени думи. Имаше още време, докато се стъмни, но Софи можеше да получи поне някаква представа как щяха да изглеждат в нощта на Все светии. Тя плесна с ръце и изтича по стълбите, за да се хвърли в обятията на Матю и Мириам. Последната ѝ прегръдка бе запазена за Маркъс, който си размени с нея няколко тихи думи, преди да я настани на предната седалка.

— Благодаря за колата — каза Софи, любувайки се на дървеното табло. — Някога Натаниъл караше бързо, но сега шофира като баба заради бебето.

— Никаква превишена скорост! — забрани строго Матю. Прозвуча бащински. — Обадете се, когато пристигнете у дома.

Махнахме им за довиждане. Когато се скриха от погледите ни, Сара угаси светлините във фенерите от тикви. Матю ме прегърна, а останалата част от семейството тръгна към къщата.

— Готов съм, Даяна — каза ми Хашиш, който бе излязъл на верандата. Вече си бе облякъл сакото и бе готов да замине за Ню Йорк, откъдето щеше да отлети за Лондон.

Подписах двата екземпляра на завещанието си, Ем и Сара ми станаха свидетели. Хашиш нави единия и го пхна в метален цилиндър. Промуши през краищата му панделка в черно и сребърно и я запечата с черния восък и печата на Матю.

Матю го чакаше до черната кола под наем, докато той любезно се сбогуваше с Мириам. След това целуна Ем и Сара и ги покани на гости по пътя им към Сет-Тур.

— Обадете ми се, ако имате нужда от нещо — предложи на Сара и стисна ръката ѝ. — Имате телефонните ми номера. — След това се обърна към мен.

— Сбогом, Хашиш. — Разцелувахме се по двете бузи. — Благодаря за всичко, което направи, за да успокоиш Матю.

— Просто си върша работата — отбеляза той с престорена веселост. После сниши глас: — И помни какво ти казах. Няма как да потърсите помощ, ако се наложи.

— Няма да се наложи — уверих го аз.

След няколко минути моторът на колата забръмча и Хашиш също си замина. Стоповете примигваха в падащия мрак.

Къщата не хареса новата си пустота и отвърна, като започна да блъска мебелите и да стене тихо, когато някой излизаше от някоя стая.

— Ще ми липсват — призна Ем, докато приготвяше вечерята. Къщата въздъхна със съчувствие.

— Върви — заръча ми Сара и взе ножа от ръката на Ем. — Заведи Матю до Сет-Тур и се върни навреме да направиш салатата.

След известно обсъждане решихме да се върнем във вечерта, когато намерих екземпляра му на „Произход на видовете“.

Да върна Матю в Сет-Тур се оказа по-голямо предизвикателство, отколкото бях очаквала. Ръцете ми бяха пълни с предмети от кабинета му — една писалка и две книги. Така ми беше трудно да се движа, а Матю трябваше да се държи за кръста ми. Тогава заседнахме.

Невидими ръце сякаш ме хванаха за глезена и не позволяваха да сваля стъпалото си в Сет-Тур. Колкото по-назад във времето се връщахме, толкова по-здрово се оплитаха краката ми. А времето обвиваше Матю като силна заплетена лоза.

Накрая стигнахме до кабинета му. Стаята беше точно както я бяхме оставили, със запален огън в камината и бутилки вино без етикети на масата.

Оставих книгите и писалката на дивана. Цялата треперех от умора.

— Какво има? — попита Матю.

— Сякаш прекалено много минали моменти се сляха и ми беше невъзможно да изгзя през тях. Боях се, че може да ме изпуснеш.

— За мен не беше по-различно от предишния път — сви рамене Матю. — Продължи малко по-дълго, но го очаквах заради времето и разстоянието.

Наля и на двама ни вино и обсъдихме всички за и против слизането на долния етаж. Накрая желанието ни да видим Март и Изабо победи. Матю си спомни, че в онази вечер бях със синия пуловер. Високата му яка щеше да скрие превръзката ми. Отидох на горния етаж да се преоблека. Когато се върнах, той се усмихна одобрително.

— Също толкова красива като тогава — каза той и ме целуна страстно. — Може би дори още повече.

— Внимавай — предупредих го и се засмях. — Още не беше решил дали ме обичаш тогава.

— О, бях решил — изтъкна той и отново ме целуна. — Просто не ти го казах.

Двете жени седяха точно където очаквахме, Март си четеше кримката, а Изабо — вестниците. Разговорът може и да не беше съвсем същият, но това като че ли нямаше значение. Най-трудната част от вечерта беше да гледам как Матю танцува с майка си. Изражението му беше едновременно тъжно и радостно, а накрая я обгърна в

мечешка прегръдка. Когато ме покани на танц, аз стиснах малко по-силно ръката му в знак на съчувствие.

— Благодаря ти — прошепна в ухото ми, докато ме въртеше. Целуна ме нежно по шията. Това определено не се бе случило първия път.

Матю сложи края на вечерта точно както преди, като заяви, че ще ме отведе да си легна. Този път се сбогува, тъй като знаеше, че ще е за дълго. Пътят ни обратно беше почти същият, но не толкова страшен, защото вече ми беше познат. Не изпаднах в паника, нито загубих концентрация, когато времето отказваше да ни пропусне, съсредоточих се още повече в познатите ритуали по приготвянето на вечерята в къщата на семейство Бишъп. Върнахме се навреме, за да направя салатата.

По време на вечеря Сара и Ем забавляваха вампирите с разкази за моите приключения като малка. Когато историите им се свършиха, Матю започна да дразни Маркърс за неговите провали в сделките с недвижими имоти през деветнайсети век и огромните му инвестиции в новите технологии през двайсети, които така и не се възвърнали, както и за слабостта му към червенокосите жени.

— Знаех си, че има защо да те харесвам — подхвърли Сара и приглади неуправляемата си червена коса. После му наля още уиски.

Настъпи денят на Все светии. Беше ясен и хубав. В тукашните гористи краища винаги можеше да завали сняг, но тази година времето изглеждаше милостиво. Матю и Маркърс направиха по-дълга разходка от обичайното, а аз пих дълго чай и кафе със Сара и Ем.

Когато телефонът иззвъня, всички подскочихме. Сара вдигна и от половинчатите ѝ отговори разбрахме, че не е очаквала това обаждане.

Затвори и се върна при нас на масата във всекидневната, която отново успяваше да ни побере.

— Беше Фей. С Джанет са у семейство Хънтърс. С караваната си. Питат дали ще тръгнем с тях на есенното им пътешествие. Отиват до Аризона, а след това продължават за Сиатъл.

— Богинята не си е губила времето — усмихна се затворнически Ем. Двете от дни се чудеха как точно да си тръгнат незабелязано от Мадисън, без да предизвикат паника и клюки. — Мисля, че така

нещата ще се уредят чудесно. Ще тръгнем с тях, след това ще отидем при Изабо.

Занесохме чантите с храна и другия багаж в очуканата кола на Сара. Когато я натоварихме до пръсване, така че едвам се виждаше нещо в огледалото за обратно виждане, двете започнаха да ми дават нареждания.

— Сладкишите са на плота — каза Ем. — А костюмът ми е окачен в дъното на работната стая. Ще ти е таман. Не забравяй и чорапите. Децата обичат чорапите.

— Няма да ги забравя — уверих я. — Нито шапката, макар че е ужасно нелепа.

— Разбира се, че ще си сложиш шапката! — обади се възмутено Сара. — Това е традиция. Гледай да угасиш огъня, преди да тръгнете. Табита трябва да бъде нахранена точно в четири часа. Иначе започва да повръща.

— За всичко ще се погрижим. Оставила си ни списък — изтъкнах аз и я потупах по рамото.

— Ще ни се обадите ли у семейство Хънтърс, за да ни кажете кога тръгват Мириам и Маркъс? — помоли Ем.

— Ето. Вземи — и Матю ѝ подаде телефона си с крива усмивка. — Сама се обади на Маркъс. Там, където отиваме, няма да има покритие.

— Сигурен ли си? — поколеба се Ем. Всички възприемахме телефона на Матю като продължение на ръката му и беше странно да го видим без него.

— Напълно. Повечето данни са изтрити, но оставих няколко номера специално за вас. Ако имате нужда от нещо, каквото и да е, обадете се. Ако се тревожите, ако се случи нещо странно, свържете се с Изабо или Хамиш. Те ще уредят да ви вземат от всяка точка на света.

— Имат хеликоптери — прошепнах на Ем и я хванах под ръка.

Телефонът на Маркъс иззвъня.

— Натаниъл — оповести той, като погледна към екранчето. После се отдалечи, беше станал потаен, с което напомняше на баща си. Матю го гледаше с тъжна усмивка.

— Тези двамата ще се забъркат в много неприятности, но поне Маркъс няма да се чувства толкова самотен.

— Добре са — съобщи ни Маркър, след като прекърсна връзката. Усмихна се и прекара прърсти през косата си, друг жест, с който напомняше на Матю. — Ще трябва да се обадя на Хамиш и да му кажа.

Ем дълго държа Матю за ръката, очите й бяха насълзени.

— И вие се обаждайте — помоли тя. — Искаме да знаем, че сте добре.

— Пазете се. — Сара стисна очи, когато го прегърна. — И не се съмнявайте в себе си.

Мириам се сбогува по-сдържано с лелите ми, но аз не успях да се овладея.

— Гордеем се с теб — заяви Ем, като обхвана лицето ми с длани. Сълзите вече течаха по бузите й. — И родителите ти биха се гордели с теб. Грижете се един за друг.

— Ще се грижим — уверих я и избърсах сълзите си.

Сара хвана ръцете ми.

— Слушай учителите си, които и да са те. Не отричай нищо, преди да си ги изслушала. — Кимнах. — Имаш повече дарби от всички вещици, които познавам, може би повече от всички вещици по земята от много, много години насам. — Млъкна за кратко, после продължи: — Радвам се, че няма да ги пропилееш. Магията е дар, Даяна, точно като любовта. — Сетне се обърна към Матю. — Доверявам ти нещо скърпоценно. Не ме разочаровай.

— Няма, Сара — обеща й той.

Тя ни разцелува, след това се втурна надолу по стърлбите към колата.

— Сбогуванията са тежки за Сара — обясни Ем. — Ще се чуем утре, Маркър. — Качи се на предната седалка и махна. Колата забърмча и заподскача по коловозите на алеята, след това пое към града.

Когато се върнахме в къщата, Мириам и Маркър ни чакаха в коридора с багажа си.

— Решихме, че двамата трябва да останете малко сами — каза Мириам и подаде сака си на Маркър. — И мразя дългите сбогувания. — Огледа се. — Е — подхвърли кратко и тръргна към стърлбите на верандата, — ще се видим, като се върнете.

Матю поклати глава след отдалечаващата се Мириам, влезе в трапезарията и излезе след малко с един плик в ръце.

— Вземи — връчи го на сина си.

— Никога не съм искал да съм лидер — поклати глава Маркърс.

— Да не мислиш, че аз съм искал? Това бе мечта на баща ми. Филип ме накара да обещаая, че братството няма да попадне в ръцете на Болдуин. Моля те за същото.

— Обещавам. — Маркърс взе плика. — Ще ми се да не се налага да тръгваш.

— Съжалявам, Маркърс. — Преглътнах буцата в гърлото си и докоснах студената му кожа с топлите си пръсти.

— За какво? — усмихна се той сияйно и искрено. — Че направи баща ми щастлив?

— Че те поставих в тази ситуация и предизвиках толкова бъркотии.

— Не се боя от войната, ако това имаш предвид. Притеснявам се как ще се представя след Матю. — Маркърс счупи печата. И с този на пръв поглед незначителен жест той стана лидер на Рицарите на Лазар.

— *Je sui a votre commande, seigneur*^[1] — промълви Матю, свел глава. Болдуин бе казал същото на „Ла Гуардия“. Думите звучаха толкова различно, когато се произнасяха искрено.

— Тогавата ти нареждам да се върнеш и да поемеш отново лидерството на Рицарите на Лазар — изрече строго Маркърс, — преди да съм сътворил пълна бъркотия. Не съм французин и със сигурност не съм рицар.

— Във вените ти тече доста френска кръв и си единственият, на когото мога да се доверя. Пък можеш да разчиташ и на прочутия си американски чар. Може да се окаже, че лидерството ти харесва.

Маркърс изсумтя и натисна един бутон на телефона си.

— Готово — каза кратко на човека от другата страна на линията. — Благодаря.

— Натаниъл прие поста си — промълви Матю и се усмихна. — Френският му е учудващо добър.

Маркърс се намръщи на баща си, отдалечи се, за да размени няколко думи с демона, след това се върна.

Баща и син дълго се гледаха, после си стиснаха ръцете и се потупаха по гърба — ритуал за сбогуване, усъвършенстван в стотици

раздели. За мен остана целувка и думите „Бъди добра“, а след това Маркът си тръгна.

Посегнах към ръката на Матю.

Бяхме сами.

[1] На вашите заповеди, господарю (фр.). — Б.пр. ↑

42.

— Останахме само ние и призраците. — Стомахът ми изкъркори.

— Коя е любимата ти храна? — попита той.

— Пица — отвърнах веднага.

— Наслаждавай ѝ се, докато имаш възможност. Поръчай си, ще отидем да я вземем.

Откакто бяхме пристигнали, не бяхме напускали околността на къщата на семейство Бишъп, затова ми беше странно да пътувам из Мадисън с рейнджровъра, седнала до вампир. Хванахме пътя за Хамилтън, прекосихме хълмовете на юг, след това обърнахме на север, за да отидем да вземем пицата. Посочвах му къде съм ходила да плувам като дете, къде е живяло първото ми истинско гадже. Градът бе украсен за Все светии — черни котки, вещици на метли, дори дърветата бяха окичени с боядисани в оранжево и черно яйца. В тази част на света не само вещиците приемаха празника сериозно.

Когато пристигнахме в пицарията, Матю влезе с мен, очевидно без да се притеснява, че могат да ни видят вещици или обикновени човешки същества. Аз се надигнах и го целунах и той ми отвърна със смях, който бе почти безгрижен.

Колежанката, която ни обслужи, погледна Матю с нескрито възхищение, докато му подаваше кутията.

— Добре, че не е вещица — въздъхнах облекчено, когато се върнахме в колата. — Щеше да ме превърне в тритон и да отлети с теб на метлата си.

Подкрепих се с пица с люти чушки и гъби и оправих бъркотията в кухнята и всекидневната. Матю изнесе купчини хартия от трапезарията и ги изгори в кухненската камина.

— Какво ще правим с това? — попита той и вдигна писмото от майка ми, мистериозните три реда и страницата от ръкописа на Ашмол.

— Остави ги във всекидневната — предложих му. — Къщата ще се погрижи за тях.

Продължих да разтребвам, изпрах, подредих кабинета на Сара. И чак когато отидох да прибера дрехите, забелязах, че двата ни компютъра липсват. Втурнах се паникьосана надолу по стълбите.

— Матю! Компютрите ги няма!

— У Хамиш са — успокой ме той, взе ме в прегръдките си и ме погали по косата. — Всичко е наред. Никой не е влизал в къщата.

Раменете ми се отпуснаха, но сърцето ми още биеше силно при мисълта, че някой друг, Доменико или Жулиет, са ни изненадали.

Той ми направи чай и ми разтри стъпалата, докато го пиех. През това време бърбеше за незначителни неща — къщи в Хамилтън, които му напомнили за други времена и места, как за първи път помирисал домати, какво си помислил, когато ме видял да гребя в Оксфорд — докато се отпуснах, успокоена от топлината и съпричастността му.

Матю винаги ставаше различен, когато наоколо нямаше никого, но сега контрастът беше още по-голям, след като семействата ни бяха заминали. Откакто бе пристигнал в къщата на семейство Бишъп, неусетно бе поел отговорността за още осем живота. Грижеше се за всички с еднакво настървение, без значение какви са му и дали са му роднини. А сега имаше само едно същество, което трябваше да пази.

— Нямахме много време напоследък просто да си поговорим — отбелязах аз, като си припомних водовъртежа от събития след първата ни среща. — Сега сме само двамата.

— През последните дни бяхме подложени на библейски премеждия. Май само чума и нашествие на скакалци не преживяхме. — Замълча. — Но ако вселената е решила да ни изпита по старомодния начин, то значи дойде краят на мъките ни. Тази вечер стават четирийсет дни.

Толкова малко време, а колко много неща се бяха случили.

Оставих празната чаша на масата и се протегнах към ръцете му.

— Къде отиваме, Матю?

— Можеш ли да изчакаш още малко, скъпа? — Погледна през прозореца. — Искам да се насладя докрай на този ден. А съвсем скоро ще се съмне.

— Май обичаш да си играеш на семейство с мен? — На челото му бе паднал кичур коса, който аз отметнах.

— Обичам да си играя на семейство с теб — потвърди той и хвана дланта ми.

Разговаряхме тихо още половин час, накрая Матю отново погледна навън.

— Качи се горе и се изкъпи. Използвай всяка капка вода в бойлера, вземи си дълъг горещ душ. Може в предстоящите дни да ти се дояжда от време на време пица, но това ще е нищо в сравнение с копнежа ти по топлата вода. След няколко седмици ще си готова да извършиш убийство за един душ.

Донесе ми костюма за Все светии, докато се къпех: черна рокля до средата на прасеца с висока яка, ботуши с остри върхове и островърха шапка.

— А мога ли да попитам какво е това? — И той размаха чифт чорапи на бели и червени хоризонтални райета.

— Това са чорапите, за които Ем спомена — въздъгнах. — Ще разбере, ако не ги обуя.

— Ако телефонът ми още беше в мен, щях да те снимам с тях и да те изнудвам цяла вечност.

— Мога ли с нещо да ти запуша устата? — попитах и се потопих още по-дълбоко във ваната.

— Със сигурност — отвърна Матю и хвърли чорапа зад себе си.

Отначало бяхме игриви. Също като на вечеря предния ден и на закуска тази сутрин избягвахме да споменаваме, че това може да е последният ни шанс да бъдем заедно. Все още бях неопитна, но Ем твърдеше, че дори най-опитните пътешественици във времето се отнасят с уважение към непредсказуемостта на преместването между миналото и бъдещето и признават колко е лесно да се заплетат за неопределен период в паяжината на времето.

Матю усети промяната в настроението ми и й отвърна отначало с още повече нежност, а след това със собственическа страст.

Въпреки очевидната ни нужда от утеха и кураж, не консумирахме брака си.

— Когато сме в безопасност — промълви той и ме целуна по шията. — Когато имаме повече време.

По едно време мехурът ми от едра шарка се спуска. Матю го прегледа и заяви, че всичко изглежда добре — странно описание за открита възпалена рана колкото монета от десет цента. Махна превръзката на врата ми, където бяха останали почти незабележими

следи от шевовете на Мириам, както и една от превръзките на ръката ми.

— Бързо се възстановяваш — каза той одобрително и целуна сгъвката на лакътя, откъдето бе пил кръв от вените ми. Устните му ми се сториха топли.

— Колко странно. Кожата ми тук е студена. — Докоснах шията си. — И тук също.

Матю прокара пръст по изпъкналата ми сънна артерия. Потръпнах от докосването му. Броят на нервните окончания очевидно се беше утроил.

— Допълнителна чувствителност — установи Матю. — Сякаш си отчасти вампир. — Наведе се и притисна устните си към пулсиращата артерия.

— О! — Затаих дъх, бях изненадана от силата на усещането.

Времето минаваше бързо, затова облякох черната рокля. С плитката, която се спускаше по гърба ми, приличах на излязла от фотография от края на деветнайсети век.

— Жалко, че няма да се върнем във времето на Първата световна война — каза Матю и подръпна ръкавите на роклята. — Приличаш на учителка от около 1912 година в този тоалет.

— Не и като си сложа това. — Седнах на леглото и започнах да си обувам ярките чорапи.

Матю се заля от смях, умоляваше ме веднага да си сложа шапката.

— Ще се самозапаля така — протестирах. — Изчакай, докато светнат фенерите.

Излязохме навън с кибрит, мислехме си, че можем да запалим огън в издълбаните тикви по обикновения начин. Излезе вятър обаче и стана много трудно да драснем клечките и свещите да продължат да горят.

— По дяволите! — изругах. — Не трябва да пропиляваме усилията на Софи.

— Можеш ли да използваш магия? — попита Матю, докато се мъчеше да запали още една клечка.

— Ако не мога, не би трябвало дори да се преструвам на вещица на Все светии. — Мисълта, че ще трябва да обяснявам провала си пред Софи, ме накара да се съсредоточа върху текущата задача и фитилът

пламна. Запалих и останалите единайсет фенера по алеята, всеки следващ беше по-ужасен и плашещ от предишния.

В шест часа се чу силно думкане по вратата и приглушени викове: „Номер или почерпка!“. Матю никога не бе преживявал американски празник на Все светии и сърдечно поздрави първите гости. Удостои посетителите с една от онези негови спираци дъха усмивки и чак след това ме повика.

Невръстна вещица и малко по-голям от нея вампир се държаха за ръце на предната веранда.

— Номер или почерпка — произнесоха те и протегнаха торбите си.

— Аз съм вампир — заяви момчето и оголи зъбите си към Матю. Посочи сестричката си. — А тя е вещица.

— Виждам — отвърна сериозно Матю, докато разглеждаше черното му наметало и белия грим. — Аз също съм вампир.

Момчето го изгледа критично.

— Майка ти трябваше да се постарее повече с костюма ти. Изобщо не приличаш на вампир. Къде ти е наметалото? — Малкият разпери ръце, хванал с пръсти краищата на копринената си мантия, и заприлича на прилеп. — Видя ли? Наметалото ти трябва да може да лети. Иначе как ще се превърнеш в прилеп?

— Виж, това е проблем. Моето наметало е вкъщи и сега не мога да отлетя до там и да си го взема. Може би ще ми дадеш назаем твоето? — Матю пусна по шепа сладкиши в торбите и очите на двете дечица се разшириха от щедростта му. Надникнах през вратата, за да махна на родителите им.

— Тя обаче прилича на вещица — пропя момиченцето и кимна одобрително към чорапите ми на бели и червени райета и черните ми ботуши. По настояване на родителите си децата благодариха, затичаха по алеята и се качиха в очакващата ги кола.

През следващите три часа посрещнахме множество принцеси, пирати, призраци, скелети, русалки, извънземни, както и още вещици и вампири. Внимателно обясних на Матю, че е нормално да дава по едно лакомство на дете и че ако не престане да сипе с шепи, сладкишите ще свършат много преди обикалянето да приключи в девет часа.

Но ми беше трудно да го критикувам, защото той очевидно много се забавляваше. Разговорите му с децата, които се появиха на

прага ни, ми разкриха съвсем нова страна от него. Клякаше, за да не е толкова заплашителен, разпитваше ги за костюмите и казваше на всяко момченце, преоблечено като вампир, че е най-страшното същество, което някога е виждал.

Но най-много ми се сви сърцето от срещата му с малка фея с огромни криле и тюлена пола. Уморена и развълнувана от празника, тя избухна в сълзи, когато Матю я попита какви лакомства иска. Брат ѝ, шестгодишен пират, пусна ужасен ръката ѝ.

— Хайде да попитаме майка ти. — Матю грабна феята и дръпна пирата за кърпата. Предаде и двете деца невредими в ръцете на родителите им. Но феята бе спряла да плаче далеч преди да стигнат при тях. Едната ѝ лепкава ръчичка беше пъхната в деколтето на пуловера на Матю, а с другата го удряше по главата и повтаряше: „Туп, туп, туп!“.

— Когато порасне и си мечтае за прекрасния принц, ще си го представя точно като теб — казах му, когато се върна в къщата. От главата му заваля брокат, когато се наведе да ме целуне. — Покрит си с вълшебен прашец — отбелязах, засмях се и започнах да му чистя косата.

Около осем часа, когато притокът на феи и пирати намаля и тръгнаха тийнейджърите с готически вид, черно червило, кожени дрехи и вериги, Матю ми предаде кошницата с лакомства и се оттегли в стаята до кухнята.

— Страхливец — подразних го аз и си оправих шапката, преди да отворя вратата на още една мрачна компания.

Само три минути преди да стане напълно приемливо да загася светлините на верандата, без да съсипя репутацията на семейство Бишъп за честването на Все светии, чухме силно почукване и вик „Номер или почерпка!“.

— Кой би могъл да бъде? — простенах и си сложих отново шапката.

На прага стояха двама млади вълшебници. Единият беше вестникарчето. Придружаваше го кльоцав тийнейджър с пъпчива кожа и пиърсинг на носа, в когото разпознах едно от отрочетата на семейство О'Нийл. Костюмите им се състояха от скъсани джинси, тениски с безопасни игли, фалшива кръв по дрехите, пластмасови зъби и кучешки каишки.

— Не си ли малко голям за това, Сами?

— Вече ми викат Сам. — Гласът му бе ту писклив, ту мъжествен, а заради пластмасовите зъби и фъфлеше.

— Добре, Сам. — На дъното на кошницата бяха останали пет-шест лакомства. — Заповядай каквото е останало. Тъкмо се канехме да угасим светлините. Не трябва ли вече да си у семейство Хънтър, за да ловиш ябълки?

— Чухме, че тази година фенерите ви от тикви са много готини. — Сами пренесе тежестта си от единия крак на другия. — И... тъъ... — Той се изчерви и си свали пластмасовите зъби. — Роб се кълне, че онзи ден е видял тук вампир. Обзаложих се с него на двацет долара, че семейство Бишъп не биха пуснали вампир в къщата си.

— А ти сигурен ли си, че ще познаеш вампир, ако го видиш? Въпросният вампир излезе от стаята до кухнята и застана зад мен.

— Господа — поздрави той тихо. Двамата младежи зяпнаха.

— Трябва да сме човешки същества или пълни глупаци, за да не го познаем — възкликна Роб, изглеждаше като ударен от гръм.

— Това е най-големият вампир, когото някога съм виждал.

— Супер. — Сами се ухили от ухо до ухо. Плесна ръката на приятеля си и взе сладкишите.

— И да не забравиш да си платиш баса, Сам — напомних му строго.

— И, Самюел — обади се Матю. Френският му акцент беше необичайно силен. — Може ли да те помоля за услуга? Не казвай на никого за мен.

— Никога? — Сами не искаше да повярва, че ще му се наложи да запази такава страхотна новина само за себе си.

Устните на Матю потрепнаха.

— Не. Разбирам те. Може ли да си мълчиш до утре?

— Разбира се! — обеща Сами и погледна Роб за потвърждение. — Става въпрос само за три часа. Можем да го направим. Няма проблем.

Качиха се на велосипедите си и отпрашиха.

— По улиците е тъмно — каза Матю загрижено. — Трябваше да ги откараме.

— Ще се оправят. Не са вампири, но със сигурност ще успеят да стигнат до дома си.

Двата велосипеда спряха внезапно и вдигнаха във въздуха камъчетата от чакъла.

— Да угасим ли фенерите от тикви вместо вас? — извика Сами от алеята.

— Щом искате — отвърнах. — Благодаря!

Роб О'Нийл пое към левия край на алеята, а Сами — към десния. Угасиха свещите със завидна умелост. След това продължиха, като подскачаха с велосипедите си по издълбаните коловози. Луната осветяваше пътя им, а напъпилото у тях шесто чувство на млади вълшебници им помагаше да се ориентират.

Затворих вратата, облегнах се на нея и въздъгнах.

— Краката ме болят. — Разкопчах ботушите и ги изритах, след това хвърлих шапката на стълбището.

— Страницата от ръкописа на Ашмол е изчезнала — обяви тихо Матю и се облегна на парапета.

— Писмото от мама?

— Също го няма.

— Значи е време. — Отблъснах се от старата врата и къщата тихо простена.

— Направи си чай и след това ще се срещнем във всекидневната. Аз ще взема багажа.

Чакаше ме на дивана. Куфарът беше до краката му, а сребърната шахматна фигурка и златната обеца бяха на масичката. Подадох му чаша вино и седнах до него.

— Това е последното вино.

Матю погледна към чая ми.

— А това е последният ти чай. — Прокара нервно пръсти през косата си и въздъхна дълбоко. — Предпочитам да отидем някъде по-наблизо, където има по-малко смърт и болести — започна той внимателно. — И някъде по-наблизо във времето, в период, в който има чай и канализация. Но мисля, че там, където отиваме, ще ти хареса, щом свикнеш.

Все още нямах представа къде и кога беше това.

Матю се наведе и разкопча куфара. Когато го отвори и видя какво има най-отгоре, въздъхна с облекчение.

— Слава богу. Боях се, че Изабо може да не ми е дала каквото трябва.

— Още не си отварял куфара? — Бях поразена от самообладанието му.

— Не. — Матю извади книга. — Не исках да мисля прекалено много за това. Просто за всеки случай.

Подаде ми книгата. Беше подвързана с черна кожа, по краищата ѝ имаше сребриста ивица.

— Красива е — казах и прокарах пръсти по корицата.

— Отвори я. — Матю изглеждаше притеснен.

— Ще разбере ли къде отиваме, ако го направя? — Сега, когато и третият предмет беше в ръцете ми, изпитвах странна неохота.

— Мисля, че да.

Повдигнах корицата и във въздуха се вдигна мирис на стара хартия и мастило. Вътре нямаше плочи, пластини и допълнителни бели листа, каквито колекционерите поставяха в старите книги. Кориците бяха тежки, което означаваше, че под кожата имаше дърво.

С ъгловат шрифт от края на шестнайсети век и черно мастило бяха написани два реда.

— „На скъпия ми Мат — прочетох на глас. — Любовта ни връхлита от пръв поглед“.

Посвещението не беше подписано, но ми бе познато.

— Шекспир? — вдигнах очи към Матю.

— Не и оригиналът — отвърна той с напрегнато изражение. — Уил беше истинска сврака по отношение на чуждите думи.

Бавно обърнах страницата.

Не беше печатна книга, а ръкопис, написан със същия дързък почерк като посвещението. Взрях се в думите.

„Събери си ума, Фауст, и стигни дълбочината на това, което проповядваш.“

— Господи! — произнесох дрезгаво и затворих рязко книгата. Ръцете ми трепереха.

— Той би припаднал от смях, ако види реакцията ти — коментира Матю.

— Това, което мисля, ли е?

— Вероятно.

— Как се е озовала при теб?

— Кит ми я даде. — Матю докосна леко подвързията. — „Фауст“ винаги е било любимото ми произведение.

Всеки историк на алхимията познаваше пиесата на Кристофър Марлоу за д-р Фауст, който продал душата си на дявола срещу магически познания и сила. Отворих книгата и прокарах пръсти по посвещението, а Матю продължи:

— С Кит бяхме приятели, добри приятели, и то в опасно време, когато на малцина можеше да се има доверие. Щом Софи извади от джоба си шахматната фигура, която аз загубих в партията срещу него, ми стана ясно, че Англия е крайната ни цел.

Но това, което пръстите ми доловиха от посвещението, не беше приятелство. Беше отдаденост на влюбен.

— Влюбен ли беше в него? — попитах тихо.

— Не — отрече веднага Матю. — Обичах Кит, но не по начина, по който имаш предвид, нито така, както той искаше. Ако зависеше от него, всичко щеше да е различно. Но не зависеше от него и затова никога не сме били повече от приятели.

— Той знаеше ли какъв си? — Притиснах книгата към гърдите си като безценно съкровище.

— Да. Не можехме да се позволим да имаме тайни. Пък и той беше демон, и то от най-интелигентните. Скоро ще разбереш, че няма смисъл да се крие каквото и да е от Кит.

Имаше логика в това, че Кристофър Марлоу е бил демон, поне според ограничените ми познания за него.

— Значи отиваме в Англия — произнесох бавно. — И в кой период по-точно?

— 1590 година.

— Къде?

— Всяка година една групичка се събирахме в „Старата лежа“ за старите католически празници Все светии и задушница. Малцина се осмеляваха да ги празнуват, тъкмо заради това на Кит му се струваше дръзко и опасно да ги отбелязва по някакъв начин. Тогава ни четеше последния си вариант на „Фауст“, непрекъснато си играеше с текста, никога не оставаше доволен. Пиехме много, играехме шах и пирувахме до зори. — Матю взе ръкописа от ръцете ми. Постави го на масата и

долепи длани до моите. — Това устройва ли те, скъпа? Не се налага да се върнем точно там. Можем да отидем и в някое друго време.

Но вече беше прекалено късно. Историкът в мен вече бе започнал да преценява възможността да се потопиш в живота на елизабетинска Англия.

— В Англия през 1590-а е имало алхимици.

— Да — потвърди той уморено. — Не беше особено приятно да се навърташ около тях, можеше да се отровиш с живак, пък и имаха странни работни навици. По-важното, Даяна, е, че тогава имаше вещици, много силни вещици, които могат да те научат как да управляваш способностите си.

— Ще ме заведеш ли на театър?

— Бих ли могъл да те държа далеч от него? — усмихна се той и вдигна вежди.

— Вероятно не. — Въображението ми се развихри. — Може ли да отидем на кралската борса? И да се разходим там по тъмно?

— Да. — Той ме прегърна. — Ще отидем и до катедралата „Свети Павел“, за да чуем литургия, ще присъстваме на екзекуция в Тайбърн. Може дори да разговаряме с надзирателите на лудницата „Бедлам“. — Целият се разтресе от потиснат смях. — Боже, Даяна, аз те водя във време, когато имаше чума, липсваха почти всички удобства, нямаше чай и зъболекари, а ти си мислиш как е изглеждала борсата нощем.

Отдръпнах се от него и го погледнах развълнувано.

— Ще се срещна ли с кралицата?

— В никакъв случай. — Матю ме привлече отново към себе си и потръпна. — Сърцето ми спира само като си помисля какво би могла да кажеш на Елизабет Тюдор, а и как тя би ти отвърнала.

— Страхливец — нарекох го за втори път тази вечер.

— Нямахте да говориш така, ако я познаваше по-добре. Тя изяждаше цели държави на закуска. — Матю млъкна. — Освен това има по-приятни неща, които можем да правим през 1590 година.

— Какви?

— Около 1590 година е съществувал алхимичен ръкопис, който после ще стане собственост на Елиас Ашмол. Можем да го потърсим.

— Тогава ръкописът е бил цял и магията му е била недокосната. — Изтръгнах се от прегръдките му и се облегнах на възглавниците.

Взрях се в трите предмета на масичката. — Наистина ще се върнем назад във времето.

— Точно така. Сара ми каза, че трябва да внимаваме да не отнесем нещо от съвременността в миналото. Март ти е приготвила подходяща рокля, а на мен — риза. — Той бръкна в куфара и извади две прости ленени дрехи с дълги ръкави и връзки на деколтето. — Трябваше да ги шие на ръка, а нямаше много време. Не са кой знае какво, но поне няма да шокираме първите хора, които срещнем.

Той ги разгъна и от тях изпадна малка кадифена торбичка.

Матю се намръщи.

— Какво е това? — учуди се и я вдигна. На външната ѝ страна бе прикрепена бележка. Разтвори я. — От Изабо е. „Това е подарък за годишнина от баща ти. Реших, че може да го дадеш на Даяна. Старомоден е, но ще изглежда добре на ръката ѝ.“

В торбичката имаше пръстен, направен от три отделни златни халки, преплетени една в друга. Две от тях приличаха на ръкави и бяха покрити с емайл и обсипани с малки скъпоценни камъчета, които наподобяваха бродерия. От всеки ръкав излизаше прекрасно изработена малка златна длан, съвсем реалистична до най-малките подробности.

Двете длани държаха огромен прозрачен безцветен камък, прикрепен на третата халка. Той не беше обработен. Бе монтиран в златно гнездо с черен фон. Никой бижутер не би поставил стъкълце върху такъв изящен пръстен. Беше диамант.

— Това трябва да е в музей, а не на пръста ми. — Бях като хипнотизирана от реалистичните длани и се опитвах да не мисля колко тежи камъкът, който държаха.

— Майка ми го носеше непрекъснато — каза ми Матю, като хвана пръстена между палеца и показалеца си. — Наричаше го писарския пръстен, защото можеше да пише върху стъкло с ръбчето на диаманта. — Проницателните му очи откриха нещо, което моите не успяваха да забележат. Той раздалечи трите халки. Всяка една от тях беше гравирана.

Взряхме се в ситните букви.

— Това са стихове, които хората си посвещаваха в знак на обич. „A ma vie de coeur enrier“ — прочете Матю и върхът на показалеца му докосна златната повърхност. — На старофренски е, означава „цялото

ми сърце за целия ми живот“. А това, „mon debut et ma fin“, значи „от началото до края“.

Знаех достатъчно френски, за да си го превода и сама.

— А какво пише на вътрешната халка?

— Гравирана е и от двете страни. — Матю прочете надписа, като въртеше пръстена. — „Se souvenir du passe, et qu'il ya un avenir.“ „Помни миналото, тогава ще имаш бъдеще.“

— Стиховете са много подходящи за нас. — Странно, че преди толкова много години Филип бе подбрал за Изабо строфи, които имаха значение за Матю и мен и днес.

— Вампирите също пътуват през времето в известен смисъл. — Матю събра халките на пръстена. Взе лявата ми ръка и се извърна, защото се боеше от реакцията ми. — Ще го носиш ли?

Хванах брадичката му с пръсти и обърнах главата му към себе си. Кимнах, защото бях останала без думи. Лицето му стана свенливо, очите му се сведоха към дланта ми, която все още държеше. Наниза пръстена на палеца ми.

— С този пръстен се венчавам за теб. С тялото си те почитам. — Матю говореше тихо и гласът му леко трепереше. Премести пръстена на показалеца ми до средната става. — И те дарявам с всичките си светски богатства. — Пръстенът пропусна средния ми пръст и се плъзна върху безименния. — В името на Отец, Син и Светия дух. — Вдигна ръката ми към лицето си, очите му отново се впиха в моите. Хладните му устни притиснаха пръстена към кожата ми. — Амин.

— Амин — повторих аз. — Сега вече сме венчани и по вампирските, и по църковните канони. — Пръстенът тежеше, но Изабо се бе оказала права. Отиваше ми.

— И в твоите очи, надявам се. — Долових несигурността му.

— Разбира се, че сме венчани и в моите очи. — Сигурно щастие ми си е проличало, защото той ме дари с най-широката и сърдечна усмивка, която някога бях виждала на лицето му.

— Да видим дали маман ни е приготвила и други изненади. — Бръкна в куфара и извади още книги. Имаше и друга бележка, пак от Изабо.

— „Тези бяха до ръкописа, за който помоли — зачете Матю. — Пращам ти и тях, за всеки случай.“

— И те ли са от 1590 година?

— Не — отвърна Матю замислено. — Нито една от тях. — Отново бръкна в куфара. Когато си извади ръката, тя стискаше пилигримския медальон от Витания.

Нямаше бележка, която да обяснява присъствието му.

Часовникът в предния коридор удари десет. Скоро трябваше да тръгваме.

— Ще ми се да знам защо ми е пратила тези неща. — Изглеждаше обезпокоен.

— Може би е решила, че трябва да вземем и други вещи, които са ти скъпи. — Знаех колко силно е привързан към малкото сребърно ковчеже.

— Не и ако с тях ще ти е по-трудно да се съсредоточиш върху 1590 година. — Погледна пръстена на лявата ми ръка и аз свих пръсти. Нямаше начин да го свали от пръста ми, независимо дали беше от 1590 година или не.

— Можем да се обадим на Сара и да я питаме какво мисли.

Матю поклати глава.

— Не. Да не я тревожим. Знаем какво трябва да направим: да вземем три предмета и нищо друго от миналото или настоящето, за да ни сочат пътя. Ще направим изключение за пръстена, който вече е на пръста ти. — Отвори най-горната книга и замръзна.

— Какво има?

— Тук има мои записки, а не помня да съм ги правил.

— Било е преди повече от четиристотин години, сигурно си забравил. — Въпреки думите ми усетих как по гръбнака ми премина ледена тръпка.

Матю прелисти още няколко страници и въздъхна дълбоко.

— Ако оставим тези книги и пилигримския медальон в стаята до кухнята, дали къщата ще се погрижи за тях?

— Да, ако я помолим — потвърдих. — Матю, какво става?

— Ще ти кажа по-късно. Трябва да вървим. А тези неща — той вдигна книгите и ковчежето на Лазар — остават тук.

Преоблякох се в мълчание. Свалих всичко, останах съвсем гола и потръпнах, когато лепената рокля се плъзна през раменете ми. Маншетите прилепнаха по китките, полата се спусна до глезените ми, а деколтето се сви, когато дръпнах връзките.

Матю се съблече и си сложи ризата много бързо, защото познаваше този стил на обличане. Тя едвам стигаше до коленете му и дългите му бледи крака стърчаха отдолу. Докато събирах дрехите ни, Матю отиде до трапезарията и се върна с листове и една от любимите си писалки. Ръката му започна бързо да се движи по хартията, накрая сгъна листа и го прибра в плик.

— Бележка за Сара — обясни ми. — Ще помолим къщата да се погрижи и за нея.

Занесохме допълнителните книги, бележката и медальона в стаята до кухнята. Матю ги постави внимателно на дивана.

— Да оставим ли светното? — попита Матю.

— Не — отвърнах. — Само лампата на верандата, в случай че е тъмно, когато се върнат.

Видях зелено петно, когато загасихме осветлението. Беше баба ми, която се люлееше на стола.

— Довиждане, бабо. — Нито Бриджит Бишъп, нито Елизабет бяха с нея.

„Довиждане, Даяна.“

— Къщата трябва да се погрижи за тези неща. — Посочих купчината от предмети на дивана.

„Не се тревожи за нищо, мисли само къде отиваш.“

Минахме през цялата къща и изгасихме лампите. Във всекидневната Матю взе „Доктор Фауст“, обецата и шахматната фигурка.

Огледах за последен път познатата кафеникава кухня.

— Довиждане, къщо.

Табита чу гласа ми и дотича от работната стая на Сара, мяучейки. Спря се внезапно и ни загледа, без да мига.

— Довиждане, малка моя — каза Матю и се наведе да я погали между ушите.

Решихме да тръгнем от хамбара. Беше тихо, без никакви звуци от съвремието, които да ме разсейват. Тръгнахме през ябълковата градина, босите ни крака стъпваха по покрита със слана трева, а студът ни караше да вървим по-бързо. Когато Матю отвори вратата на хамбара, дъхът ми се превърна на пара в хладния въздух.

— Замръзвам. — Придърпах роклята около себе си, а зъбите ми тракаха.

— Когато пристигнем, в „Старата лежа“ ще има запален огън в камината — успокой ме той и ми подаде обещата.

Сложих я на ухото си и протегнах ръка за богинята. Матю пусна фигурката в дланта ми.

— Нещо друго?

— Вино, разбира се, и то червено. — Подаде ми книгата, прегърна ме и ме целуна по челото.

— Къде са твоите покои? — Затворих очи и се опитах да си припомня „Старата лежа“.

— На горния етаж, в западната част, гледат към пасбището на елените.

— И на какво мирише?

— На дом — каза той. — На пушек от дърва и печено месо от вечерята на прислугата, на пчелен восък от свещите и на лавандулата, с която ароматизираме чаршафите.

— Чуваш ли нещо характерно?

— Абсолютно нищо. Само камбаните от „Света Богородица“ и „Архангел Михаил“, пукането на огъня и хъркането на кучетата от стълбите.

— Как се чувстваш, когато си там? — попитах и се съсредоточих върху думите му и върху това, което те ме караха да усещам.

— Винаги съм се чувствал... обикновен в „Старата лежа“ — промълви Матю. — Това е мястото, където мога да съм себе си.

Във въздуха се разнесе аромат на лавандула, който нямаше никакво място през октомври в Мадисън. Наслаждавах се на миризмата и си спомних за бележката на баща ми. Очите ми вече бяха напълно отворени за възможностите на магията.

— Какво ще правим утре?

— Ще се разхождаме в парка — промърмори той до ухото ми и ме стисна силно. — Ако времето е хубаво, ще отидем да пояздим. По това време навън в градината няма кой знае какво. Някъде трябва да има лютня. Ще те науча да свириш на нея, ако искаш.

Към аромата на лавандула се прибави нов, тръпчив и сладък. Видях дървета, отрупани с плодове, които не можех да достигна. Обзе ме непреодолимо желание и си спомних как Емили ми бе казала, че магията е в сърцето, не само в ума.

— Има ли дюли в градината?

— Да — прошепна Матю до косата ми. — Вече трябва да са узрели.

Дърветата се разтвориха във въздуха, макар мирисът им да остана. Видях плитка сребърна купа върху дълга дървена маса. В матираната ѝ повърхност се отразяваха светлините от свещите и огнището. В купата имаше яркожълти дюли, те бяха източникът на аромата. Пръстите ми обвиха корицата на книгата от настоящето, но се заключиха около плод в миналото.

— Помирисвам дюлите. — Новият ни живот в „Старата лежа“ вече ме зовеше. — И не забравяй, не се пускай, каквото и да стане. — Вероятността да го загубя, когато миналото ме погълне, ми се струваше много плашеща.

— Никога — каза той категорично.

— Отлепи стъпалото си от земята и го постави обратно на нея, когато ти кажа.

Той се засмя.

— Обичам те, лъвице моя. — Обичайният му отговор, но той ми беше достатъчен.

„У дома“, помислих си.

Сърцето ми се препълни с копнеж.

Непозната камбана отброи часа.

Усетих топлината на огнището.

Въздухът се изпълни с аромат на лавандула, пчелен восък и зрели дюли.

— Време е. — Двамата заедно повдигнахме стъпалата си и прекрачихме в неизвестното.

43.

Къщата беше необичайно тиха.

На Сара ѝ изглеждаше пуста не само защото липсваха разговорите между седемте будни личности.

А защото не знаеше какво става.

Тръгнаха си от сбирката на сестринството по-рано, под предлог, че трябва да си приготвят багажа за пътуването с Фей и Джанет. Ем намери празен куфар до дивана във всекидневната, а Сара откри дрехите, струпани на купчина върху пералнята.

— Тръгнали са — каза Ем.

Сара се спусна в прегръдките ѝ и раменете ѝ се разтресоха.

— Дали са добре? — прошепна тя.

— Заедно са — отвърна Ем. Не този отговор очакваше Сара, но поне беше честен, също като Ем.

Събраха си багажа в саковете като насън. Табита и Ем се настаниха в караваната, а Фей и Джанет чакаха търпеливо Сара да заключи къщата.

Сара и вампирът разговаряха с часове на бутилка червено вино в работната стая в последната им вечер заедно. Матю ѝ разказа за миналото си и сподели страховете си от бъдещето. Сара го изслуша, като полагаше усилия да скрие колко е изненадана и шокирана от някои от разказите му. Макар да беше езичница, ѝ беше ясно, че той иска да се изповяда, и прие ролята на свещеника. Прости му за каквото можа, като много добре знаеше, че някои неща не могат да бъдат простени, нито забравени.

Но една тайна той отказа да сподели.

Дюшемето на къщата заскърца и от него се разнесе хор от стонове и свистене, когато Сара мина през познатите тъмни стаи. Затвори вратата на стаята до кухнята и се обърна, за да се сбогува с единствения дом, който познаваше.

Вратата на стаята до кухнята се отвори с трясък. Една от дъските на пода близо до камината отскочи нагоре и под нея се откри малка

книга с черна подвързия и кремав плик. Той беше най-светлото нещо в стаята и грееше под лунните лъчи.

Сара потисна вика си и протегна ръка. Кремавият правоъгълник полетя към нея, приземи се с шумолене на дланта ѝ и се преобърна. На него бе написана само една дума: „Сара“.

Докосна леко буквите и видя дългите бледи пръсти на Матю. Скъса хартията, сърцето ѝ биеше силно.

„Сара, пишеше на бележката вътре, не се тревожи, стигнахме.“

Пулсът ѝ се успокои.

Остави листа върху люлеещия се стол на майка си и посегна към книгата. След като къщата я предаде, дъската на пода се върна на обичайното си място, старото дърво простена, пироните изтракаха пронизително.

Отгърна първата страница. „Сянката на нощта, два поетични химна от Джордж Чапмън, 1594“. Книгата миришеше на стара хартия, но миризмата не беше неприятна, а напомняше на тамян в катедрала.

„Типично за Матю“, помисли си Сара с усмивка.

От страниците стърчеше листче. То я отведе на страницата с посвещението. „На скъпия ми и много почитан приятел Матю Ройдън.“ Сара се взря по-внимателно и видя малка избледняла рисунка на ръка с разръфан маншет, която настоятелно сочеше към името, а отдолу със старо кафяво мастило бе написано числото 29.

Тя се подчини и отгърна на двајсет и девета страница. Очите ѝ се замъглиха от сълзи, когато започна да чете.

*„Тя води ловците и със същата страст
преследва богохулниците и грубите към земята.
Не се заблуждавайте от красотата на нимфата,
защото тя може да се впусне и в жестока гонитба,
може да приеме всяка форма,
дори на див звяр, стига да поиска.“*

Думите извикаха образа на богинята Диана — ясен, ярък и непокорен. Край лицето ѝ се виждаха прозрачни криле, а шията ѝ бе богато украсена със сребро и диаманти. От огърлицата ѝ висеше единствен червен рубин, който на фона на бледата ѝ кожа приличаше на капка кръв.

В работната стая на изгрев-слънце той ѝ бе обещал да намери начин да ѝ съобщи, че Даяна е добре.

— Благодаря ти, Матю. — Сара целуна книгата и бележката и ги хвърли в празното огнище. Произнесе заклинание, с което запали огън. Хартията пламна бързо и краищата на книгата се нагънаха.

Тя се вира известно време в огъня, след това излезе, остави предната врата отключена и повече не се обърна назад.

След като вратата се затвори, от комина върху горящата хартия падна старинно сребърно ковчеже. От него се изсипаха две стъкленици с кръв и живак се завъртяха върху повърхността на пламналата книга, преди да паднат до решетката. Просмукаха се през мазилката на камината и поеха към сърцето на къщата. Когато го достигнаха, къщата въздъхна с облекчение и от нея се разнесе забравен и забранен аромат.

Сара пое дълбоко хладния нощен въздух, докато се качваше в караваната. Сетивата ѝ не бяха достатъчно изострени, за да доловят уханията на канела и трънка, на орлови нокти и лайка, които се стелеха наоколо.

— Всичко наред ли е? — попита спокойно Ем.

Сара се пресегна над клетката на Табита и стисна коляното ѝ.

— Напълно.

Фей завъртя ключа и пое по алеята към черния път, който щеше да ги отведе на магистралата. Заговориха къде да спрат да закусят.

Четирите вещици бяха прекалено далеч, за да видят промяната в атмосферата около къщата, когато стотици нощни същества вдъхнаха смесената миризма на вампир и вещица, както и бледозелените облачета на двата призрака в стаята до кухнята.

Бриджит Бишъп и бабата на Даяна гледаха след отдалечаващото се превозно средство.

„Какво ще правим сега?“, попита бабата на Даяна.

„Каквото винаги сме правили, Джоана — отвърна Бриджит. — Ще помним миналото и ще очакваме бъдещето.“

Издание:

Дебора Харкнес. Аз, вещицата

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2011

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-204-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.